

Bát Bộ Thần Công

Contents

Bát Bộ Thần Công	2
1. Bát Tuyệt Nguyên Anh	3
2. Thân Thế Bí Thảm	10
3. Mối Tình Triền Miên	16
4. Ma Âm Khiếp Người	23
5. Duyên Kiếp Trong Động	27
6. Kỳ Nhân Tóc Dài	33
7. Hoàng Thượng Triệu Lệnh	38
8. Mối Tình Rối Rắm Phúc Tọa	43
9. Đêm Động Phòng Hoa Chúc	48
10. Cốt Nhục Tàn Sát	49
11. Võ Lâm Bạo Quân	60
12. C 12	65
13. C 13	70
14. Xuân Sắc Vô Biên	76
15. Thủy Tinh Mộc Cầu	81
16. Mưu Tính Hại Nhau	86
17. Thạch Động Thần Bí	91
18. Vô Cùng Kỳ Dị	95
19. Kinh Dị Dồn Dập	100
20. Không Thể Biện Bạch	106
21. Giữ Trọn Lời Hứa	111
22. Kinh Biến Dồn Dập	116
23. Hung Thủ Là Ai?	121
24. Cao Tăng Thiếu Lâm Tự	125
25. Đan Phủ Canh Khí	131
26. May Mắn Thoát Ma Huyết	135
27. Đòi Đòi Bên Nhau	140
28. Trong Xú Nhân Cốc	143
29. C 29	150
30. Thiên Hạ Cuồng Nhân	155
31. Trùng Trùng Sát Kiếp	160
32. Tất Cả Vì Tình	164
33. Vô Tình Yêu Cơ	168
34. Không Phân Thắng Bại	173
35. Giang Hồ Lãng Tử	176
36. Ai Là Thân Phụ	180
37. Đoạn Trường Tình Thù	184
38. Cá Kinh Nơi Biển Lớn	188
39. C 39	195
40. Mẫu Tử Trùng Phùng	200
41. Bí Mật Nơi Cung Cấm	205

42. Tuyệt Sắc Giai Nhân	210
43. Phụ Tử Tình Thâm	215
44. Khu Vườn Nơi Hoang Sơn	221
45. Ngũ Sắc Dâm Quả	225
46. Vừa Yêu Vừa Hận	231
47. C 47	236
48. C 48	241
49. Kỳ Phong Đột Khởi	247
50. Điều Kiện Hà Khắc	252
51. Âm Mưu Địa Song Động	258
52. Câu Hồn Yêu Cơ	263
53. Hiệp Nữ Chí Tình	268
54. Lấy Lòng Đo Lòng	273
55. Tình Lang Lại Là Thù Nhân	278
56. Dung Bảo Đại Hội	284
57. Tình Thù Khó Dứt	288
58. Thập Đại Ma Tôn	294
59. Trong Loạn Thạch Trận	300
60. Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng	305
61. Sự Sống Kéo Dài	309
62. Thiên Lang Kỳ Trảo	315
63. Nghìn Ly Đoạn Trường	320
64. Thiếu Nữ Tuyệt Mỹ	325
65. Một Mối Tơ Tình	329
66. Mối Tình Chưa Phai	335
67. Kỳ Nhân Xuất Hiện	340
68. Phi Kiếm Ra Đời	346
69. Phi Kiếm Ra Oai	351
70. Tâm Địa Độc Ác	355
71. Vượt Hải Giết Ma Đầu	361
72. Uy Chấn Hải Ngoại	366

Bát Bộ Thần Công

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch Thuật: Hàn Giang Nhạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-bo-than-cong>

1. Bát Tuyệt Nguyên Anh

Đột nhiên xuất hiện một cái bóng màu đỏ di động một cách chậm rãi! Bóng hình này càng ngày càng lớn dần, thì ra là một huyết nhân.

Người này tuổi khoảng mười bảy, mười tám tuổi, chiếc áo bông trên mình đã nát vụn.

Từ những vết thương ấy chảy ra những dòng máu đỏ tươi, nhuộm đỏ cái ống quần màu xám và cũng rắc đầy lên tuyết, lên mặt đất.

Trước trán, khuôn mặt và sau đầu đều hằn sâu những nhát kiếm đáng sợ, chảy xuống những dòng máu nhuộm đỏ cả binh khí quái dị trên tay gã. Binh khí là một cái vòng, trên ấy khảm năm ngọn nha đao nhọn hoắc, binh khí này như vừa được lấy lên từ một giếng máu, những dòng máu nhỏ từ năm ngọn đao xuống.

Gã bước đi khắp khiêng, nơi chân vừa đi qua để lại một đường máu tươi kéo dài, nhưng trên khuôn mặt gã không hề lộ vẻ đau đớn nào cả. Trên đôi môi của gã lộ ra vẻ kiên nhẫn, nghiêm nghị, cương quyết và thần sắc xuất chúng.

Trong đầu óc của gã tràn đầy những mối thù hận!

- Cầu tạp chủng! Ta phải giết chết ngươi!

- Đồ con hoang! Ta phải mổ xẻ ngươi ra mà lấy tim của ngươi!

- Đồ tiểu quý! Ngoan ngoan mà nạp mạng đi...! Những gì mà gã nghe được đều là những từ ngữ hung dữ và sỉ nhục, trên thế gian này hầu như ai cũng muốn lấy mạng sống của gã.

Tại sao thế? Gã chỉ là một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi đừng nói là ân oán vô lâm, ngay cả một con kiến gã cũng chưa từng giết qua. Tuy gã chưa từng giết ai, nhưng mọi người ai cũng muốn giết gã cho hả dạ, lại còn muốn mổ lấy quả tim của gã, hung dữ biết bao, tàn nhẫn biết bao? Tại sao thế? Gã không tài nào hiểu nổi? May mà gã được thân phụ truyền cho võ công, với một vòng Ngũ Phong Luân trong tay mới thoát được vòng vây! Nhưng mà điều làm gã không thể chịu đựng được chính là cách gọi của bọn Tàn Sơn Chi Lang đối với gã, cái gì đồ tạp chủng, đồ tiểu quý, đồ con hoang...? Lẽ nào ta là người không có thân phụ sao? Không! Không...! Thân phụ ta không phải là Bạch Diện Lang Quân Cổ Ngọc Hồ sao? Như thế, ta không có thân mẫu sao? Nghĩ đến đây, bất giác đáy lòng gã trở nên lạnh như băng. Mỗi lần gã đề cập đến vấn đề này, thân phụ gã đều dùng một giọng trầm trầm nói:

- Kiểm nhi! Sau này con sẽ biết thôi...

Câu trả lời như thế không thể làm cho Cổ Thạch Kiểm hài lòng. Nhưng nhìn ánh mắt lãnh đạm của thân phụ, cũng không dám hỏi tiếp.

Bỗng nhiên trong đầu gã nảy ra một ý nghĩ.

Hôm nay về nhất định sẽ phải hỏi rõ thân phụ điều này.

Một niềm hy vọng đang giúp sức cho gã, Cổ Thạch Kiểm lê đi hai bước, băng tuyết đã xâm nhập vào thân thể gã, toàn thân đau đớn không chịu đựng nổi ngã xoài trên mặt đất.

Một mảnh tuyết đã phủ lên người gã khoảng một tuần trà, Cổ Thạch Kiểm lại từ từ đứng dậy. Toàn thân gã nặng trĩu bước đi một cách khó khăn.

Tại Tàn Sơn vách núi lởm chởm, khắp nơi đều rất nguy hiểm. Cách nơi Cổ Thạch Kiểm khoảng ba thước xa, chính là Quỷ Cốc nơi hiểm ác nhất của Tàn Sơn! Quỷ Cốc có đường kính không đầy mười trượng, dưới đáy cốc sâu thăm thẳm không nhìn thấy gì cả, chỉ thấy một khoảng âm u. Trong cốc cũng chứa đựng vô vàn điều thần bí và cũng đã lưu truyền nhiều thần thoại quái dị.

Tuy rằng như thế, lại rất ít người dám vào cốc dò la sự thật. Ngẫu nhiên cũng có đôi vị gan góc và võ công cao cường, đi vào trong cốc và cũng biệt vô âm tích.

Cổ Thạch Kiểm mơ hồ bước đi hai bước và cũng đã đến sát bên Quỷ Cốc. Nhưng mà gã cũng không phát hiện ra điều gì, gã đưa chân trái lên và bước đi...

Lúc gã phát hiện ra thì không còn kịp nữa rồi. Gã la lên một tiếng úi chao và thân hình gã như sao xét rơi thẳng xuống đáy cốc.

Tính mạng của Cổ Thạch Kiếm vô cùng nguy hiểm. Lúc này, trong lòng gã chỉ là màn đen tối tất cả thù và hận đã tan biến đi. Gã nhắm mắt lại, trong đầu chỉ còn bóng hình bệnh nặng lâu ngày của thân phụ.

Thân hình gã rơi xuống rất nhanh, qua một lúc sau thần trí gã trở nên mơ hồ. Và cuối cùng gã đã ngất đi.

Dưới đáy cốc không âm u đen tối như mọi người tưởng tượng, bông tuyết phản chiếu tạo thành một bức họa màu trắng.

Trên mặt tuyết có tám vị già thân hình lỏa lồ, tóc dài chấm đất chia theo tám hướng trong bát quái mà ngồi.

Tám vị này thân hình rất quái lạ, râu dài quá rún, toàn thân lỏa lồ, mình chỉ cao có ba thước. Họ tịnh tọa không ai mở miệng nói gì nhưng điều kỳ lạ là bông tuyết rơi xuống đến cách đầu họ khoảng ba trượng là tự động tan biến đi. Vì thế thân hình họ không có một chút tuyết nào cả.

Cổ Thạch Kiếm rơi xuống Quỷ Cốc, kể cũng kỳ lạ là rơi ngay đúng vào chính giữa tám vị già này. Trong tay gã cầm Ngũ Phong Luân, phút chốc mặt tuyết cũng đã được nhuộm thành một mảng đỏ tươi.

Tám vị này hầu như không có cảm nhận được, họ điềm nhiên nhắm mắt không động đậy.

Thời gian đi trong cái tĩnh mịch này và sự sống của Cổ Thạch Kiếm ngày càng mỏng manh.

Bỗng vị già ngồi ở Đoài Vị mở mắt, liền bị Ngũ Phong Luân của Cổ Thạch Kiếm thu hút, đôi mắt lão mở to ra, lộ ra vẻ vui mừng.

Lão già liền đứng phắt dậy, cầm Ngũ Phong Luân lên, cuối cùng thất vọng nghĩ thầm: “Ngũ Phong Luân có một đôi, tại sao tiểu tử chỉ có một chiếc vậy?” Nghĩ như thế, lão liền quay sang một vị già khác nói:

- Thượng Quan huynh, Ngũ Phong Luân của đệ đã tìm được một cái rồi! Vị già này nghe vậy liền kinh ngạc mở to đôi mắt ngạc nhiên hỏi:

- Gì thế? Ngũ Phong Luân ư...? Cát huynh tìm được rồi sao? Chưa dứt lời đã đứng dậy.

Lúc này sáu vị già kỳ quái kia cũng đã lần lượt mở đôi mắt ra, ánh mắt tập trung vào tay của vị già họ Cát.

Vị già họ Thượng Quan nhìn thấy Ngũ Phong Luân trong tay của vị già họ Cát, liền hỏi:

- Cát huynh! Đoạt Hồn Kỳ của đệ đâu? Câu hỏi của gã vừa dứt, sáu vị còn lại cũng hỏi theo:

- Cát huynh, có thấy Mỹ Nhân Phối của đệ không?

- Âm Dương Quạt đâu?

- Thất Khổng Địch của đệ đâu?

- Thánh Nữ Kiếm đâu?

- Thiết Huyết Kỳ?

- Lục Tình Kiếm đâu? Có tìm thấy không? Họ hỏi một cách thành khẩn, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

Vị già họ Cát gơ Ngũ Phong Luân trong tay lên buồn bã nói:

- Ngũ Phong Luân của ta chỉ tìm được một cái! Phút chốc sự buồn rầu đã lan tỏa ra bảy vị già còn lại. Bỗng vị già ở Cấn Vị nhìn thấy Cổ Thạch Kiếm trên mặt tuyết, cười nhạt nói:

- Chúng ta sắp có một bữa tối no nê rồi! Tiếng cười của lão lạnh như băng, hàm râu rung động trong rất kỳ quái làm cho mọi người khiếp sợ. Bỗng hữu thủ lão gơ lên chưởng mạnh ra phía trước, như luồng kinh phong mang theo sức mạnh vô biên hướng về phía Cổ Thạch Kiếm.

Trong lúc vô cùng nguy hiểm bỗng nhiên vị già họ Cát gơ song chưởng ra, như bão táp phóng về phía vị già ở Cấn Vị. Hai luồng chưởng lực va chạm vào nhau, hai luồng tuyết chưởng cuộn lên một vùng bông tuyết và đá vụn bay mù mịt làm mọi người sửng sốt.

Vị già họ Cát nghiêng mình thi lễ nói:

- Từ huynh! Xin đừng ra tay. Vị thiếu niên này thân mang Ngũ Phong Luân, có lẽ hẳn biết tung tích của Thất Bảo còn lại, chúng ta sao không cứu sống hẳn trước, tra hỏi rồi tính sau.

Vị già họ Từ bưng tỉnh, vỗ tay nói:

- Mong rằng như thế...! Cũng có thể giải bớt nỗi khổ Nguyên Anh hai mươi năm của chúng ta! Lúc này vị họ Cát đi đến bên Cổ Thạch Kiếm, giờ hữu chương lên nhằm vào ba huyết Cự Khuyết, Khí Hải, Đan Điền mà điểm.

Cổ Thạch Kiếm từ từ động đây hai cái, rồi Chương tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy tám vị hình dạng kỳ quái trên mình trần truồng, cảm thấy rùng mình.

Nhưng người ngạc nhiên không phải là thiếu niên, mà là vị họ Cát, lão nghĩ thầm: “Vị thiếu niên này có xương cốt kỳ dị, dòng máu trơn bóng, chính là kỳ tài trời phú cho mà luyện võ công, so với tám vị chúng ta còn hơn trăm lần.” Thật ra tám vị già này đều đã làm mưa gió một thời, là những hào kiệt chấn động tám phương, tư chất đã vượt hơn người phàm vạn lần.

Vị già họ Cát đang suy nghĩ, lão già họ Từ đã bước đến trước hỏi:

- Thiếu hiệp, Ngũ Phong Luân kia đâu mà có được thế? Có thấy Thất Bảo còn lại là Lục Tình Kiếm, Mỹ Nhân Phôi, Thất Khổng Dịch, Thiết Huyết Kỳ, Thánh Nữ Kiếm, Âm Dương Quạt, Đoạt Hồn Kỳ không? Câu hỏi làm cho Cổ Thạch Kiếm cuống lên, không biết làm sao đáp, đành lắc đầu.

Lão Từ lặn lội giang hồ đã mấy chục năm, không nhận được sự vô lễ của kẻ khác như thế, phần nộ bước đến trước nói:

- Tiểu tử! Lẽ nào ngươi chính là đạo tặc đoạt bảo hai mươi năm trước? Cổ Thạch Kiếm bị họ hỏi đến ngẩn người, bỗng trong đầu hiện lên một ý nghĩ đáng sợ, đành hỏi họ:

- Nơi này là trần gian hay địa ngục? Một vị bên cạnh nói giọng lạnh lẽo:

- Đều không phải.

Cổ Thạch Kiếm rùng mình nói:

- Có phải là ta đã chết không? Vị họ Cát lãnh đạm nói:

- Ngươi chưa chết, nhưng cách cái chết cũng không xa đâu.

Lúc này Cổ Thạch Kiếm cảm thấy cuộc sống đáng quý làm sao, trong mắt chàng lại hiện lên hình ảnh người thân phụ đang thoi thóp trên giường.

Bỗng lão Từ quát rằng:

- Tiểu tử, hãy trả lời ta, ngươi có phải là người hai mươi năm trước cướp Bát Bảo của bọn ta không? Cổ Thạch Kiếm lắc đầu nói:

- Hai mươi năm trước ư? Ta năm nay mới mười tám tuổi!

- Như thế cái vòng Ngũ Phong Luân này từ đâu mà có?

- Ngũ Phong Luân? Là thân phụ truyền lại cho ta...

Lão Từ hớn hở tiến lên hỏi:

- Thân phụ ngươi? Thân phụ ngươi là ai? Cổ Thạch Kiếm trầm tư một lát rồi đáp:

- Thân phụ ta là Cổ Ngọc Hồ, mọi người gọi là Bạch Diện Lang Quân.

- Bạch Diện Lang Quân Cổ Ngọc Hồ...

Tám vị già miệng lẩm nhẩm, từ trong ký ức mà tìm kiếm ấn tượng của Bạch Diện Lang Quân Cổ Ngọc Hồ, nhưng trong đầu họ chỉ là một khoảng không.

Điều này cũng khó trách họ, vì họ đã rời xa trần thế hơn sáu mươi năm rồi. Trong sáu mươi năm này, giang hồ đã có biết bao thăng trầm, và đã thay đổi đến nhường nào rồi, những hào kiệt trong võ lâm ngày nay làm gì có trong dòng ký ức của những vị tiền bối kỳ hiệp này chứ? Bỗng Cổ Thạch Kiếm la lên một tiếng rồi bất tỉnh nhân sự.

Vết những nhát dao đâm chói trông rất đáng sợ, nếu không phải chàng có tư chất trời phú như thế thì tính mạng đã sớm tổn thương rồi.

Tiếng kêu thê thảm của chàng đã lôi kéo tám vị già này ra khỏi sự trầm tư, mười sáu ánh mắt như mười sáu luồng điện quang đổ lên mình Cổ Thạch Kiếm.

Lão Từ bước đến nói với lão Cát:

- Cát huynh! Hối không được gì cả, làm bữa cơm tối thôi.

Bóng chưởng vừa giơ ra, lão Cát đã ngăn lại nói:

- Từ huynh! Khoan đã! Tiểu tử này xương cốt rất tốt, chính là kỳ tài học võ nghìn năm mới có được.

Lão Từ không tin, phóng người đến, khom lưng sờ mó toàn thân Cổ Thạch Kiếm, khuôn mặt lúc sáng, lúc tối. Sau cùng thần sắc thay đổi kinh ngạc kêu lên:

-Ồ! Long Cốt...

Bảy vị còn lại cùng la lên:

- Gì thế? Long Cốt sao? Có thật không? Nói xong, cùng nhau sờ mó Cổ Thạch Kiếm, những bàn tay như một đàn kiến lan đi khắp người chàng. Một Chương lâu mới nói:

- Quả thật là Long Cốt.

Lão Từ tiếp lời:

- Loại kỳ tài như thế, ăn hấn tất sẽ bị tội với Hoàng Thiên, chúng ta sao lại không truyền võ công cho hấn, để hấn trở thành kỳ hiệp cái thế, giúp chúng ta tìm lại Bát Bảo trong giang hồ mệnh mông.

Lão Cát tiếp lời:

- Nhưng mà tiểu tử này bị một trăm lẻ tám nhát dao, máu sắp chảy hết, thương hại đến xương tủy, e rằng không sống hơn canh giờ đâu.

- Lẽ nào không có thuật Chương Thiên sao? Sáu vị già đồng thanh hỏi:

- Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng sanh, cũng khó cứu sống được.

Sự thất vọng lan khắp tám vị già, bỗng lão họ Thượng Quan hỏi:

- Lẽ nào khó đến không còn cách nào chăng? Lão Cát ngẩng đầu lên nhìn những đám mây xám trên đỉnh cốc, một Chương lâu mừng rỡ nói:

- Ta đã nghĩ ra một biện pháp.

- Biện pháp gì? Lão họ Cát thở dài nói:

- Biện pháp này huynh đệ chúng ta phải hy sinh một ít chân khí.

- Chỉ cần cứu được hấn, tìm lại Bát Bảo, tạo ra một đóa hoa kỳ lạ nghìn năm mới có này, cho dù hy sinh tính mạng cũng đáng, huống hồ là một chút nguyên khí.

Lão Cát nghe vậy mừng rỡ nói:

- Chư huynh đã tính như thế thì hay cho tiểu tử này biết bao.

Dứt lời, quỳ xuống giơ song chưởng dả vào ba mươi sáu đại huyệt và bảy mươi hai tiểu huyệt của Cổ Thạch Kiếm rồi lấy ba viên đơn thuốc bỏ vào miệng chàng.

Thật kỳ lạ, chưa đầy một tuần trà, vết thương của chàng đã khép lại, máu ngưng chảy.

Lão Cát nói:

- Chư huynh hãy đến đây.

Nói xong giờ song chưởng điểm vào Linh Đài Huyết của chàng, còn bảy vị già kia cũng lần lượt ngồi bên cạnh mình chàng, song chưởng điểm vào một yếu huyệt. Phút chốc tám luồng nhiệt lưu đã lan khắp thân chàng, thể lực chàng dần dần được tăng thêm.

Một lúc sau, tám vị mặt đều trắng bệch, thu Chương song chưởng, vận công điều tức phục hồi chân khí.

Cổ Thạch Kiếm từ từ mở đôi mắt ra, nhìn thần sắc của tám vị già, bất giác cảm thấy rùng mình, đứng dậy nhìn xung quanh nghĩ thầm: “Ta đã chết rồi hay sao?” Chàng không dám tin vào mình nữa. Trên mình bị một trăm lẻ tám vết thương mà vẫn còn sống.

Bổng lão Từ nói:

- Tiểu nhi! Ngồi xuống đây! Chàng trợn mắt nhìn hỏi lại:

- Không ngồi thì sao? Chàng ngoan cường đứng đó. Lão Từ hữu chưởng từ từ giờ ra, giận dữ nói:

- Không tha cho ngươi đâu, hãy ngoan ngoãn mà ngồi xuống! Chàng chợt cảm thấy một luồng hàn phong buốt tim, đôi chân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất, không tài nào đứng dậy được.

Lão Cát lãnh đạm nói:

- Tiểu nhi, tám người chúng ta vì ngươi hy sinh mười năm nguyên khí, giờ trên người ngươi đã có công lực tám mươi năm rồi. Nhưng nếu mà ngươi ngoan cố thì sinh mạng ngươi cũng không qua khỏi một ngày đêm.

Cổ Thạch Kiếm rùng mình. Chàng thấy cuộc sống đáng quý biết bao. Trên thế gian, chàng còn nhiều nghĩa vụ chưa làm tròn được...

Còn người cha đang nằm thoi thóp trên giường và chàng phải tìm cho ra thân mẫu mình là ai? Và một bóng hình thùy mị nét na đang quấn lấy tâm khảm chàng.

Chàng trầm nghĩ, ngồi một cách yên tĩnh, cảm thấy thể lực vô cùng thư thái! Vết thương không còn nữa. Chỉ là chàng đứng dậy không được.

Lão Từ lên tiếng:

- Tiểu nhi! Ngươi cần phải ở đây tám tháng! Chàng kinh ngạc:

- Tám tháng ư? Chàng nghĩ đến thân phụ đang bệnh nặng, gào to:

- Không được, ta phải lập tức trở về. Thân phụ đang chờ ta bổ thuốc uống.

Chàng cố vật lộn để đứng lên, nhưng chàng thất vọng.

Lão Từ cười nhạt nói:

- Ngươi không cần phải phí sức nữa, hiện giờ cuộc sống của ngươi chỉ có thể duy trì trong một ngày thôi...

Nói xong quay nhìn bảy vị kia rồi tiếp:

- Vì thế cần phải do tám người chúng ta, mỗi ngày lần lượt thay nhau mà dùng chân khí giúp ngươi dẫn thông nguyên công trong mình liên tục trong tám tháng liền ngươi mới có thể sống được.

Chàng trầm suy nghĩ, lão Cát lại tiếp:

- Vả lại tám người chúng ta, mỗi người dùng một tháng mà truyền hết tuyệt chiêu cho ngươi.

Hình ảnh của Bạch Diện Lang Quân như lay động trong ánh mắt của chàng. Chàng quát to:

- Ta không cần võ công của các người, ta chỉ cần về phụng dưỡng thân phụ thôi! Lão Từ cười đắc ý nói:

- Quả là đứa trẻ có hiếu. Ngươi nên biết rằng ngươi bị một trăm lẻ tám vết thương mất máu quá nhiều rồi, vả lại ngươi lại bị hàn khí xâm nhập vào thân thể, may mà ngươi có bộ xương tốt, khó khăn lắm chúng ta

mới cứu được người. Nếu người chỉ lo nghĩ đến thân phụ, thì e rằng người chưa gặp thân phụ, đã phơi thây nơi hoang sơn rồi.

Lão Cát cũng nói:

- Huống chi tám tháng sau, người sẽ là hào hiệp cái thế, võ lâm đệ nhất cao thủ rồi! Chàng nghi ngờ hỏi:
- Tám tháng? Thiên hạ đệ nhất? Lão Từ đã hiểu ý của Cổ Thạch Kiếm, nói:
- Người không tin sao? Rồi quay sang bảy vị già nói:
- Xem ra nếu chúng ta không trở tài cho hấn xem thì hấn không phục đâu.

Lão Thượng Quan nói:

- Chúng ta thi triển Phật Thủ Thác Tuyết nhé! Bảy vị đều gật đầu đồng ý, rồi tám người lần lượt giơ cao song chưởng, lòng bàn tay hướng lên trên, hơi thở gấp rút, phút chốc một cảnh lạ xuất hiện làm cho Cổ Thạch Kiếm kinh ngạc đến ngất người.

Thì ra lúc ấy tuyết đang bay trong không trung, song chưởng của tám vị vừa đưa ra thì bông tuyết phút chốc đã tạo thành một mảng mây tuyết, người ngồi bên dưới như đang ở trong một căn nhà bằng tuyết.

Tám vị già thu Chương công lực. Lão Từ hỏi:

- Tiểu nhi, người phục rồi chứ? Chàng quay mình lại gật đầu nói:
- Tám vị sư phụ, hãy nhận một lay này của diệt đồ Cổ Thạch Kiếm.

Lúc ấy, tám luồng cuồng phong đã chặn lại thân hình của chàng. Lão Cát nói:

- Chúng ta không có duyên nợ sư đồ, vì thế người cũng không cần lay, vả lại chúng ta truyền võ công cho người là tất có điều kiện.

Chàng lại ngồi xuống đất hỏi:

- Điều kiện gì? Lão Cát nhặt Ngũ Phong Luân lên nói:
- Vòng Ngũ Phong Luân này nguyên là một đôi, đó nguyên là vũ khí mà ta thành danh năm nào! Lão chỉ bảy vị kia nói:
- Đây là bảy vị huynh đệ của ta, lúc thiếu niên trên giang hồ gây nhiều mưa gió, là hào kiệt oai chấn tám phương, và cũng đều có binh khí quý hiếm! Lão nhìn mặt tuyết nói như Hồi ức lại:
- Sáu mươi năm trước, cùng nhau ở Quỷ Cốc nơi Tàn Sơn, tu luyện kỳ công Thoát Thai Hoán Cốt, thời gian bốn mươi năm đã hoàn thành một nửa rồi... không ngờ vào một ngày của hai mươi năm trước, tám người chúng ta dùng nguyên khí Tinh Khí Thần trong mình, mượn binh khí của mình mà luyện thành Nguyên Anh, không ngờ một lúc sơ ý đã bị kẻ khác cướp đi Bát Bảo.

Chàng xen vào hỏi:

- Như thế, thì trên binh khí của tám vị lão tiền bối đều có chứa Tinh Khí Thần rồi.

Lão Cát gật đầu nói:

- Đúng vậy, vì thế tám binh khí nọ, nay mà vận dụng thì càng linh hoạt, như là có thần trợ giúp. Chúng ta chịu đựng nỗi khổ Nguyên Anh đã hai mươi năm nay, đến nay vẫn chưa khôi phục nguyên hình lại.

Chàng đoán mò:

- Lão tiền bối muốn tại hạ tìm lại Bát Bảo sao? Lão Cát cười nói:
- Người rất thông minh!
- Nhưng không biết Bát Bảo tên gì? Tám vị già lần lượt nói tên binh khí của mình ra. Tám loại binh khí này đều đã từng là những hào khí quét sạch quần ma. Chỉ vì chàng dần bước giang hồ không lâu nên không hiểu nhiều về những binh khí quý giá này.

Chàng bằng lòng nói:

- Được! Cổ Thạch Kiếm ta sẽ vì các lão tiền bối tìm lại tám binh khí này, dù có tan xương nát thịt cũng cam lòng.

Bổng chàng nghĩ ra điều gì liền hỏi:

- Xin hỏi danh tánh của các vị tiền bối là gì? Có thể báo cho tại hạ được biết chăng? Lão Từ trầm tư một lúc rồi mới nói:

- Được thôi! Lão là Từ Nguyên Bình! Lão lãnh đạm nói, Cổ Thạch Kiếm không lấy làm kinh ngạc chỉ vì chàng không biết rằng sáu mươi năm trước, Từ Nguyên Bình đã một thời oai chấn võ lâm.

- Lão phu là Cát Trường Sanh.

Lão Thượng Quan điềm nhiên nói:

- Lão là Thượng Quan Linh.

Lão có Thánh Nữ Kiếm nói:

- Hoàng Phủ Duy.

Lão có Âm Dương Quạt nói:

- Phương Lập Thanh.

Cuối cùng lão có Thất Khổng Địch nói:

- Lão phu là Tống Thanh Sơn.

Cổ Thạch Kiếm tuy có thể nghĩ rằng tám vị tiền bối này năm xưa tất có một thời oanh liệt, chỉ vì chàng chưa nghe ai nhắc đến thôi. Vì thế lúc nghe tên tám vị, chàng không cảm thấy rung mình.

Thật ra, một trong tám vị này cũng đủ làm cho những hào kiệt hắc bạch hai đạo thất kinh hồn vía.

Đến nay, Cổ Thạch Kiếm được tinh anh của tám vị này và oai chấn được giang hồ, chỉ còn chờ đợi thời gian thôi.

Lão Cát nói rõ ràng:

- Tám người chúng ta chính là Bát Tuyệt của Quỷ Cốc.

Chàng đọc thầm:

- Quỷ Cốc Bát Tuyệt! Bổng Từ Nguyên Bình bước đến trước nói:

- Được! Thôi đừng nói nhiều nữa! Lão phu truyền cho người Đạt Ma Di Cán Kinh! Chàng ngồi trên mặt đất, vận công điều tức, tẩy rửa linh đài, tịnh tâm cô lỵ.

Bổng Tống Thanh Sơn lên tiếng:

- Chư huynh! Hãy nói chuyện ấy cho hẳn biết trước! Chàng giật mình, ngậy người ra, đôi mắt xạ ra hai luồng điện quang...

Bảy vị gật đầu. Tống Thanh Sơn bèn nói:

- Tiểu nhi! Trong tám tháng mà tạo ra kỳ tài cho võ lâm quả là việc mà cổ chí kim chưa có bao giờ, là việc ngược với thường tình. Vì thế tám tháng sau, người phải kiếm ăn một vật, mới có thể làm cho tiềm lực trong người phát huy toàn bộ, nếu không công lực của người vĩnh viễn dừng lại ở khoảng sáu thành công lực mà thôi! Tim chàng trong lòng đang đập thình thịch, hỏi:

- Lão tiền bối, xin hỏi phải ăn vật gì? Tống Thanh Sơn trầm ngâm suy nghĩ một Chương rồi nói:

- Đôi mắt của một người con gái.

- Đôi mắt của một cô gái!

- Đúng vậy. Vả lại phải là người con gái rất yêu người và đồng thời người cũng phải yêu tha thiết người con gái ấy.

Chàng ngậy người nói:

- Điều này quả thật là quá khó khăn rồi đấy, dù rằng ta yêu nàng và nàng cũng yêu ta thì làm sao nhẫn tâm đi ăn đôi mắt của nàng chứ? Trầm tư một lúc chàng lại nói:

- Tuyệt chiêu của các vị tiền bối tất không thua kém một ai, nếu ta chỉ dừng ở sáu thành công lực cũng có thể là địch thủ hiểm thấy rồi.

Từ Nguyên Bình nghiêm giọng nói:

- Chỉ cần người có thể bảo trì sáu thành công lực nhất định sẽ là tuyệt đỉnh cao thủ trên võ lâm. Nhưng muốn trở thành anh hào cái thế, thì phải nhờ bản thân người thôi! Chàng định mở miệng thì Từ Nguyên Bình ngăn lại nói:

- Đừng nói nhiều nữa, hãy tịnh tâm đi, ta phải bắt đầu mặc niệm Đạt Ma Di Cẩn Kinh đây! Thế là một đóa hoa kỳ diệu đang nảy mầm trong Quỷ Cốc, sinh sôi, mọc cành và bắt đầu nở hoa!

-oOo-

2. Thân Thế Bí Ẩn

Vào một buổi sáng mai, trời trong xanh, trên đỉnh núi thỉnh thoảng vọng ra mấy tiếng vượn kêu.

Quỷ Cốc sâu thẳm và trống không, bỗng một cái bóng màu xám như tro xông thẳng vào mây xanh, từ Quỷ Cốc thăm thẳm bay lên.

Chỉ thấy chàng trai điểm nhẹ chân trái đã lướt đi hơn mười trượng xa, nhanh như điện xẹt lướt về phía đông.

Loại khinh công này quả làm cho người khác phải khiếp vía, phút chốc đã lướt đi xa.

Khoảng một canh giờ chàng đã qua hai ngọn núi, trước mặt chàng là một ngôi nhà tranh bên sườn núi, chàng bắt giác vui mừng reo lên:

- Thân phụ! Kiểm nhi đã về đây! Chưa dứt lời chàng đã tới cửa nhà, chàng chưa kịp mở cửa thì bên trong đã vọng ra tiếng thở trầm của thân phụ đang thở thoi thóp.

Chàng rùng mình gọi:

- Thân phụ! Thân phụ...

Chàng đã nghe thấy tiếng than thở nhẹ của thân phụ.

Một ý nghĩ đáng sợ vây lấy đầu óc chàng, nhanh chóng đã xâm nhập vào tâm tư chàng. Bước vào ngưỡng cửa chàng đã nhìn thấy khuôn mặt của thân phụ trắng bệch, miệng đang thở thoi thóp. Chàng liền tiến đến nắm lấy bàn tay khô khan của thân phụ nói:

- Thân phụ làm sao thế...

Bạch Diện Lang Quân từ từ mở to đôi mắt, chậm rãi nói:

- Kiểm nhi... con mới về... nếu chậm một bước... e rằng...

Lời nói rất khó khăn, chàng nhanh chóng dùng chân khí trợ giúp cho thân phụ. Sắc mặt của Bạch Diện Lang Quân mới từ từ trở nên hồng hào.

Sự việc xảy ra làm cho Bạch Diện Lang Quân kinh ngạc hỏi:

- Kiểm nhi, công lực của con hình như đã tăng lên trăm lần.

Chàng không dám giấu giếm, bèn đem việc xảy ra lúc xuống núi mua thuốc và bị bọn Tàn Sơn Chi Lang vây giết, rơi vào Quỷ Cốc, được Bát Tuyệt của Quỷ Cốc truyền thụ võ công kể lại cho thân phụ nghe.

Bạch Diện Lang Quân nghe nhắc đến Quỷ Cốc Bát Tuyệt, đôi môi lộ ra một nụ cười khê động đôi mày lộ ra vẻ vui mừng nói:

- Kiếm nhi... mối thù của cha đã có thể báo rồi.

Chàng giương mày nói:

- Thân phụ! Ai làm cho thân phụ bị thương nặng đến thế. Kiếm nhi nhất định sẽ làm cho kẻ ấy tan xương, nát thịt.

Bạch Diện Lang Quân giật mình hỏi:

- Con đồng ý báo thù cho cha sao? Chàng liền đáp:

- đương nhiên.

Câu nói của chàng cũng đã làm cho Cổ Thạch Kiếm tiến thoái lưỡng nan, và sau này tạo thành một câu chuyện bi thảm.

Bạch Diện Lang Quân cười hân hoan. Tám mươi năm nay, lão chưa bao giờ vui vẻ đến thế bao giờ.

Chàng hỏi:

- Thân phụ, ai đã làm tổn thương đến thân phụ thế? Bạch Diện Lang Quân cắn răng nói:

- Vô Lâm Bạo Quân Chử Phẩm Chi...

Chưa dứt lời, liếc nhìn Cổ Thạch Kiếm, rồi lão thở dài thê thảm, nhưng Cổ Thạch Kiếm không phát hiện thần sắc của cha, chỉ cảm hờn nói:

- Vô Lâm Bạo Quân! Cổ Thạch Kiếm ta sẽ phanh thây người.

Bỗng chàng quay lại hỏi Bạch Diện Lang Quân rằng:

- Thân phụ, thân mẫu của con là ai thế? Câu hỏi này làm cho Bạch Diện Lang Quân mắt như chuông đồng, trừng mắt Chương lâu mới thở dài nói:

- Thân mẫu con chính là Bồng Lai Cung Chủ Thạch Na Na.

Nguyên khí của lão từ từ yếu dần, nắm lấy tay của chàng nói:

- Kiếm nhi. Tám tháng nay may mà có Tiểu Mãn tận tình chăm sóc cho ta. Nếu không phụ tử ta đã không còn gặp mặt nhau rồi... Kiếm nhi... sau này con hãy đối xử tốt với Tiểu Mãn.

Đôi má chàng hồng lên e thẹn, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, chuyển sang đề tài khác hỏi:

- Thân phụ! Thân mẫu con còn trên thế gian chứ? Bạch Diện Lang Quân cười nhạt nói:

- Gần mười năm rồi, không có tin tức mẫu thân con, không biết là sống hay đã chết.

Lão dần dần ngắt đi, bỗng lão Chương quang phản chiếu, ngẩng mặt lên nói:

- Kiếm nhi, thật ra con không phải là con ruột của ta. Con họ Thạch, tên gọi Thạch Kiếm...

Nói xong, lão ngắt đi.

Lúc này chàng mới kinh ngạc móc trong mình ra ba viên đan dược màu trắng cho vào miệng của Bạch Diện Lang Quân, khóc lóc nói:

- Thân phụ! Kiếm nhi hồ đồ quá, đây là Hoàn Sanh Đan của tám vị tiên bối có công hiệu cải tử hoàn sinh...

Rồi chàng đả thông huyết đạo giúp cho được lực vận hành.

Sau nửa tuần trà, Bạch Diện Lang Quân vẫn nhắm mắt, chàng bất giác thổ ra một ngụm máu tươi, khóc gào lên rằng:

- Thân phụ! Người là thân phụ của con. Con là Cổ Thạch Kiếm, làm sao lại là Thạch Kiếm chứ? Thế là một vấn đề vây lấy đầu chàng nếu Bạch Diện Lang Quân không là thân phụ thì ai là thân phụ của mình

chứ? Nếu như chàng không là Cổ Thạch Kiếm như vậy thì chàng càng không phải là Thạch Kiếm! Vì họ Thạch là họ của mẹ chàng, vậy cha chàng lại họ gì thế? Một thân thể bi thảm phát sinh từ trên mình của Thạch Kiếm.

Mười tám năm trời nuôi dưỡng, Bạch Diện Lang Quân không là cha đẻ của chàng, nhưng chàng vẫn chân tình mà khóc lóc. Vì Bạch Diện Lang Quân là người mà Thạch Kiếm mang ơn nhiều nhất.

Chàng ôm lấy thi hài khóc lóc, đứt cả ruột gan...

Bỗng một luồng lửa phóng đến, lan đi khắp nhà.

Chàng đưa mắt nhìn thì nhà tranh đã bị cháy mất một nửa. Vì chàng khóc lóc không phát hiện được! Lúc này thế lửa mãnh liệt, từ tám phía bao vây lấy.

Chàng thở dài một tiếng tiêu điều, định ôm lấy thi thể của Bạch Diện Lang Quân, thì bỗng nhiên một luồng kinh phong, chạm vào ngực chàng. Chàng bị chặn lại, liền khom mình lui ra. Phút chốc nhảy ra năm người từ từ bao vây lấy chàng.

Người đứng đầu khoảng lục tuần, dáng mập mạp mặc một áo dạ hành ngắn màu trắng, trên đầu tóc trắng xóa, râu hàm cũng thế.

Bốn gã còn lại ăn mặc rất oai phong, trông ra võ công không thường.

Chàng đang ngẩn nhìn thì trong nhà tranh bay xuống một bóng người màu đen.

Chàng liền quay người lại, chỉ thấy người này dáng người gầy ốm, mặc một cái áo bông dài màu đen, chàng nhướng mày hỏi:

- Nhà tranh bỗng nhiên bốc cháy, lẽ nào là do các hạ phóng lửa đốt.

Gã áo đen cười khà khà nói:

- Là ta thì sao nào? Chàng giận dữ quát:

- Một chưởng đó, cũng chính là của ngươi sao?

- Chỉ có một chưởng coi như là lễ gặp mặt, làm gì mà để trong lòng.

Gã hắc y vừa dứt lời, Thạch Kiếm đã cầm không được lửa giận trong lòng, song chưởng giơ ra, một luồng tuyệt phong lộn hải đảo sơn mạnh mẽ lướt đi.

Khí thế hung mãnh, lão hắc y lắc mình tránh sang một bên quát đánh đá:

- Tiểu yêu nghiệt. Ngoan ngoan mà chịu trối, để lão tiện mổ bụng mà lấy tim.

Nói xong quét ra một chiêu.

Sự thóa mạ của lão như lửa đổ thêm dầu. Thần sắc chàng thay đổi, hô to lên một tiếng, tả hữu xuất chiêu, thế như tiếng sấm, đã đánh lão hắc y ra ngoài ba, bốn mươi trượng xa.

Bỗng bạch y lão nhân lách người phóng đến cười nhạt:

- Hắc Tẩu không lượng sức, để Bạch Lão ta tiếp ngươi mấy chiêu.

Mặt chàng tràn đầy sát khí, bóng chưởng bay ra, liền phóng ra ba chiêu.

Bạch Lão không ngờ chàng ra chiêu mạnh và nhanh đến thế. Song chưởng va vào ngực cảm thấy như sóng biển dữ dội đập đến, lùi ra sau ba bước.

Chàng phần nộ bọn họ phóng hỏa đốt nhà nên không nhún nhường, tiến lên ba bước hữu chưởng giơ ra.

Bạch Lão chưa đứng vững thì một luồng chưởng phong lại đến, đứng không vững, ngã lảo ra đất phun ra một ngụm máu tươi.

Phút chốc chàng đã xuất thủ đả thương hai người.

Bốn hán tử đã vây thành thế liên thủ hợp công. Chàng liền gầm to:

- Đến hay đây! Thân hình lay động nhẹ, bốn hán tử đã lần lượt lui ra sau. Phút chốc, cuộn lên mây cát đầy trời, tánh mạng của bốn vị đại hán như ngàn cân treo sợi tóc.

Bỗng một luồng phạn âm tiếp theo là tiếng áo phan phật từ xa vang đến:

- Tiểu thí chủ, hãy nương tay! Chàng động lòng ra chưởng phá vòng vây, đưa mắt nhìn, bỗng kinh ngạc. Thì ra là một vị hòa thượng bát tuần mình mặc cà sa, tay cầm chuỗi hạt đang đứng cách chàng một trượng.

Sau lưng vị tăng già, có hơn trăm vị hòa thượng.

Bỗng lão tăng nói với bốn vị hán tử:

- Các người còn không mau đi cứu Hắc Tẩu, Bạch Lão! Bốn hán tử nghe thế liền dìu hai người kia dậy, bước đi loạng choạng.

Thạch Kiềm thấy vậy liền hỏi:

- Lão sư phụ đến đây có ý định gì? Lão tăng hỏi lại:

- Tiểu thí chủ, có phải người tên Thạch Kiềm không? Thạch Kiềm ung dung đáp:

- Đúng vậy! Lão sư phụ có gì chỉ giáo! Lão tăng niệm hai tiếng Phật hiệu rồi nói:

- Mong thí chủ giúp phái Thiếu Lâm chúng tôi thu Chương Lục Tình Kiềm.

Thạch Kiềm giật mình hỏi:

- Lục Tình Kiềm! Lão tăng chấp tay nói:

- Lục Tình Kiềm. Đây tuy là việc bần tăng cầu xin nhưng mong thí chủ có thể vì đại nghĩa, phái Thiếu Lâm chúng tôi sẽ muôn phần cảm kích thí chủ.

Chàng sắc mặt hơi thay đổi hỏi:

- Lục Tình Kiềm đang ở nơi nào? Lão tăng nghe thế liền giật mình, tưởng rằng Thạch Kiềm giả vờ không biết, trong lòng giận dữ, may mà ông là vị cao tăng đắc đạo, nên chỉ nói:

- Lục Tình Kiềm nằm trong trái tim của người.

Câu nói này làm cho chàng không dám tin vào tai mình nữa, bèn hỏi:

- Lão sư phụ nói chơi hay sao? Lão tăng nghiêm giọng nói:

- Bần tăng là người xuất gia, không biết nói chơi.

Chàng lui ra sau ba bước, ngẩn ngơ hỏi:

- Như thế lão sư phụ muốn mổ bụng ta lấy tim chứ gì? Lão tăng già điềm nhiên nói:

- Đúng vậy! Chưa dứt lời, Thạch Kiềm đã giờ hữu chưởng ra.

Lão tăng này là một trong những cao tăng của phái Thiếu Lâm. Công lực đã đạt đến hàng xuất quỷ nhập thần, nên lão không xem Thạch Kiềm vào đâu cả, cười điềm nhiên giờ hữu chưởng, phát ra sáu thành công lực mà chống đỡ.

Không ngờ một chưởng của Thạch Kiềm mạnh như sóng dữ, lớp lớp ập đến. Lúc lão tăng phát giác nên tăng thêm công lực thì đã không kịp rồi, lão lùi ra sau một bước.

Đưa mắt nhìn chỉ thấy chàng như tượng đồng đứng trơ ra đó không một chút lay động, điều này làm cho lão tăng thất kinh, áo cà sa khê rung động, sát khí bao trùm lên mặt, lão lãnh đạm nói:

- Tiểu thí chủ, công lực quả là thâm hậu! Chàng cười nhạt nói:

- Lão sư phụ thủ đoạn quả là độc ác! Khuôn mặt lão tăng trở nên băng giá, chậm rãi nói:

- Vì Lục Tình Kiềm, không trách được bần tăng phải động đến can qua...

Chàng trầm nghĩ:

- Lục Tình Kiếm, có liên quan gì đến ta? Trong lúc chàng suy nghĩ, chỉ thấy lão tăng giơ nhẹ tay áo lên, hơn trăm vị hòa thượng sau lưng phất chốc lui ra trăm thước dần thành thể trận.

Lão tăng điềm nhiên nói:

- Thạch thí chủ! Bần đạo đã bày xong La Hán Trận, chỉ cần người thoát được trận thể này, bần đạo lập tức trở về Thiếu Lâm Tự, vĩnh viễn không can thiệp chuyện giang hồ, không hỏi han đến Lục Tình Kiếm.

Chàng vừa nghe đến La Hán Trận trong lòng hơi rung động, nhưng chàng là một con cừu non không sợ hổ, hiên ngang nói:

- Ta sẽ phá La Hán Trận của người.

Dứt lời, thân hình lay động, phóng lên cao hơn mười trượng, chân điểm nhẹ một cái đã rơi vào La Hán Trận.

Phút chốc, trong trận nghe như sấm nổ, hơn trăm vị hòa thượng thân hình lay động, chưởng lực phát ra ào ào, chàng chỉ thấy bóng chưởng như ẩn như hiện lao tới tập đến.

Chàng thất kinh lui ra sau hai bước, bỗng bên cạnh phóng đến hai luồng chưởng phong kinh người làm cho chàng chảy mồ hôi, chợt nghĩ thầm: “La Hán Trận của phái Thiếu Lâm, quả là danh bất hư truyền.” Chàng bèn xuất chưởng tránh khỏi nguy hiểm nhưng trận thể như mây đen che phủ liên tiếp tấn công, làm cho chàng hoang mang cả tay chân.

Lúc này chàng đã rối bời trong lòng, bỗng chàng lui nhanh ra sau, mấy chục song chưởng đang lao tới. Trong lúc nguy cấp, bỗng nghe một luồng sáo từ từ truyền đến tai chàng, chàng cảm thấy tươi tỉnh hẳn lên, nhanh trí lách sang một bên.

Kinh văn của Đạt Ma Di Càn Kinh lướt nhanh qua đầu chàng, tinh thần chàng được phấn chấn, hữu thủ giơ cao, chân hữu quét vòng ra, đây là thần công Đạt Ma Phục Hổ trong Đạt Ma Di Càn Kinh.

Thần chiêu vừa xuất, một trăm lẻ tám hòa thượng bất giác lần lượt lui ra sau.

Chàng thừa thắng quét luôn chiêu thứ hai Phật Chưởng Giáng Long, làm cho La Hán Trận đại loạn. Phút chốc trận thể cát bụi mịt mù, khí thế kinh người. Lão tăng liền đọc Phật hiệu, một trăm lẻ tám vị hòa thượng tự động tan ra, và La Hán Trận đã được thu Chưởng.

Chàng vẫn đứng đó, lão tăng giận dữ quát:

- Thạch thí chủ, ai đã âm thầm truyền cho người Di Càn Kinh.

- Người không có quyền hỏi.

- Thạch thí chủ! Nếu người không nói rõ, lần này bần đạo trở về Thiếu Lâm tự tất sẽ huy động tinh hoa bốn phái đến đây hỏi cho ra lẽ.

- Như thế thì tùy người thôi.

- Người nói hay đấy! Lão tăng ôm sự giận dữ cực độ, cùng một trăm lẻ tám vị hòa thượng đi khỏi.

Thạch Kiếm lặng người đi, chàng tự hỏi: “Tại sao ai cũng muốn lấy quả tim của ta thế?” Bỗng một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Thạch tướng công! Ôn giải vây đền đáp như thế nào đây? Chàng giật mình, đưa mắt nhìn thì đã thấy một thiếu nữ tuyệt sắc đang cười với chàng.

Chàng vội nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiếng sáo lúc nãy lẽ nào là do cô nương tạo ra? Tuyệt sắc thiếu nữ giơ cao hữu thủ nói:

- Điều này khỏi phải nói! Người xem.

Thiếu nữ vừa đưa tay lên, chàng đã nhìn thấy cây sáo, chàng giật mình nghĩ thầm: “Chính là Thất Không Dịch của lão tiên bối Tống Thanh Sơn.” Tuyệt sắc thiếu nữ thấy chàng có vẻ ngây người, lại nói:

- Sao thế! Không sai chứ! Người dùng gì để đền đáp ta, nói mau! Chàng cúi mặt nói:

- Không biết cô nương có sở thích gì? Tại hạ nếu có khả năng sẽ hết lòng.
- Người muốn ta nói ra thì quả là không tiện!
- Không sao cả, chỉ cần trên mình tại hạ có tất không keo kiệt.

Tuyệt sắc thiếu nữ e thẹn nói:

- Vật trên mình người, nhưng nếu ta nói ra thì quả là không tiện!
- Cô nương cứ nói không hề gì.

Chàng mở to đôi mắt, tim đập thành thịch.

Tuyệt sắc thiếu nữ điềm nhiên nói:

- Ta muốn trái tim của Thạch tướng công! Chàng nghe như sét đánh ngang tai nói:
- Lại muốn trái tim của ta, tim, tim...

Tuyệt sắc thiếu nữ cười nhẹ nhàng nói:

- Thạch tướng công hối hận rồi sao? Chàng mắc cỡ cười nói:
- Cô nương nói chơi đấy hả? Tuyệt sắc thiếu nữ bỗng thu nụ cười, nghiêm giọng nói:
- Ta nói thật đấy không đùa đâu! Thạch Kiếm túng quần nói:
- Nếu là thật thì cô nương cương bức người khác đấy.
- Người không bằng lòng thì ta đành phải giựt thôi.
- Giành giựt tim của ta.
- Đúng thế.

Dứt lời, thì hữu thủ giờ Thất Khổng Dịch lên, bay thẳng đến ngực chàng. Chiêu thức kỳ dị, mang theo luồng kinh phong vô cùng lợi hại.

Thạch Kiếm niệm tình nàng đã thối sáo cứu mình nên nói:

- Ta nhường cô nương ba chiêu coi như là đền ơn.

Tuyệt sắc thiếu nữ hừ một tiếng nói:

- Hà tất phải như thế? Qua chiêu thứ ba, hữu thủ lại dùng Thất Khổng Dịch đánh tới nói:
- Người hãy tiếp chiêu này của ta! Chàng hào khí xung thiên nói:
- Tốt lắm! Song chuông giờ thẳng, một luồng kinh phong như điện quang phóng đi.

Bỗng tuyệt sắc thiếu nữ thu cây Thất Khổng Dịch lại, lui mình ra ngoài ba trượng nói:

- Ta có việc gấp, không đánh nhau nữa.

Quay mình định bỏ đi, thì Thạch Kiếm lách người tiến đến phía trước chặn lại, đôi mắt của tuyệt sắc thiếu nữ tròn tròn, trên đôi môi hiện lên một luồng sát khí giận dữ hỏi:

- Người chặn đường đi của ta là có ý định gì?
- Muốn đi thì dễ thôi, hãy để lại cây Thất Khổng Dịch này.

Tuyệt sắc thiếu nữ nghe nói, lùi ra sau nửa bước thất kinh nghĩ thầm: “Sao hắn lại biết là Thất Khổng Dịch thế?” Nhưng miệng nàng lại nói:

- Muốn lấy Thất Khổng Dịch của ta không khó, nhưng hãy nghe một khúc Cổ Ma của ta.
- Nghe thì nghe.

Tuyệt sắc thiếu nữ cười nhạt, song thủ cầm Thất Khổng Dịch, môi đào khê chậm chậm thổi ra một khúc nhạc u buồn, thê thảm.

Chàng thoát nghe cảm thấy trong lòng buồn bã. Chàng nhớ đến cái chết thê thảm của Bạch Diện Lang Quân Cổ Ngọc Hổ, lời nói lúc lâm chung, Võ Lâm Bạo Quân...

Không rõ thân phận của cha mẹ, của Bồng Lai Cung Chủ...

Tính tình hiền dịu và hình bóng thướt tha của Tiểu Mẫn.

Còn có vật mà ai muốn tranh giành, trái tim của chàng.

Bất giác hai hàng lệ rơi xuống vạt áo của chàng.

Nhưng khúc sáo càng ngày càng thảm thiết như quả phụ khóc con, mây sầu gió thảm.

Chàng nước mắt như mưa, trong lòng vô cùng buồn bã, gần như muốn tìm cái gì đó để giải thoát.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn trời xanh, và bầu trời cũng đang phủ đầy mây đen đang rầu rĩ và than thở.

Khuôn mặt và vạt áo chàng đều là nước mắt, bỗng tuyệt sắc thiếu nữ ngưng bật tiếng sáo, thì chàng mới tỉnh ngộ, lau khô nước mắt, nhưng đầu óc chàng nặng trĩu, ngơ ngẩn nhìn tuyệt sắc thiếu nữ.

Nàng cười nói:

- Người đã trúng Cổ Ma của ta rồi, sẽ chết trong một ngày gần đây thôi. Ba ngày sau ta sẽ đến mổ ngực mà lấy tim người.

Tuyệt sắc thiếu nữ nói xong quay người phóng đi xa ngoài tám mươi trượng, lắc mình một cái đã mất hút. Chàng cũng không đuổi theo, như là không phát hiện nàng đã đi xa, bước đi hai bước.

Gió lạnh thổi qua mặt chàng, chàng vẫn không cảm thấy lạnh. Bỗng một tiếng khóc nhỏ truyền đến tai chàng, chàng phóng về nơi phát ra tiếng khóc.

-oOo-

3. Mối Tình Triền Miên

Chàng đã đến nơi phát ra tiếng khóc. Đây là nơi mà chàng sống ngày xưa.

Lúc này căn nhà tranh chỉ còn lại một đồng tro tàn. Trong đồng tro tàn ấy đang ngồi một phụ nữ tuổi trung niên, lưng quay lại không biết là ai.

Tiếng khóc của người phụ nữ trung niên vô cùng trầm thấp, dường như vô cùng bi thảm.

Chàng cảm động đến rơi nước mắt, chỉ đứng một bên, không dám quấy rầy bà ta.

- Tiểu Hồ! Tiểu Hồ... người đành lòng chết thật sao? Người... người... Tiểu Hồ... lẽ nào người không nhớ Trần Muội của người? Tiểu Hồ... Tiểu Hồ...

Chàng biết “Tiểu Hồ” chính là gọi Bạch Diện Lang Quân, như thế “Trần Muội” nhất định là vị phụ nữ trung niên này.

Người phụ nữ này dường như rất đau lòng, lời nói trở nên mơ hồ. Bỗng chàng nghe thấp thoáng người phụ nữ này nhắc đến tên “Thạch Na Na”, liền giật mình bước lên trước định hỏi cho ra lẽ.

Nhưng tiếng chân chàng đã kinh động đến người phụ nữ này. Tiếng khóc liền ngưng bật, đứng phắt dậy.

Chàng nhìn kỹ thì liền... Ồ lên một tiếng nói:

- Thì ra là tiền bối! Bà ta nói:

- Là ta thì sao nào? Nói xong bà tiến lên hai bước như đang buộc chàng thối lui.

Chàng liền rùng mình, nghiêng mình thi lễ nói:

- Vãn bối không biết là Đỗ tiên bối đang khóc, tội quấy rầy...

Chàng chưa dứt lời, bỗng bà lão đã giơ chưởng ra đánh cho chàng một bạt tai đau đớn.

Như vẫn chưa hả giận, hét:

- Tiểu tử kia, ta khóc bao giờ thế? Thật ra trên mặt bà vẫn còn hai hàng lệ. Chàng bị đánh đến ngẩn người. Chàng biết Hắc Trân Muội Đỗ Kỳ nổi tiếng ngông cuồng, không bao giờ cúi đầu trước bất kể việc gì.

Chàng hiểu cũng vì thế mà Bạch Diện Lang Quân và Hắc Trân Muội có một tình cảm rất phức tạp.

Hắc Trân Muội như quên đi sự khốc lốc ban nãy của mình. Bỗng bà cười to lên, tiếng cười vang tận mây xanh. Lá khô cũng rụng rào rào, thân hình bà ta cũng mất dần vào trong núi.

Chàng đứng ngây người đi, trong lòng chàng vô cùng đau thương.

Bỗng một giọng quen thuộc hiền hòa vang lên:

- Kiểm ca ca! Thân mẫu muội có làm ca ca bị thương không? Tiếp theo một bàn tay mềm mại đưa đến vuốt ve mặt chàng. Chàng cảm thấy ngọt ngào biết bao. Chàng không cần hỏi cũng biết là ai rồi, chàng đáp lời:

- Tiểu Mãn, không đâu.

Trước mặt chàng là một thiếu nữ mặc áo lụa trắng, làn tóc đen nhánh và mềm mượt, đôi mắt sáng như trăng rằm, có vẻ ái ngại.

Đỗ Tiểu Mãn nhẹ nhàng vuốt lấy khuôn mặt chàng, chàng thừa thế ôm chầm lấy nàng.

Nàng cố vùng vẫy ra mắt yêu:

- Kiểm ca ca xấu tính lắm! Thái độ mặc cỡ nũng nịu của nàng làm cho chàng cảm thấy đẹp vô cùng, nuốt nước bọt nói:

- Tiểu Mãn! Muội hãy đến đây, ca ca có một điều muốn nói cho muội nghe.

Đỗ Tiểu Mãn tưởng thật, bước đến hai bước, không ngờ chàng liền ôm chầm lấy nàng.

Cho dù nàng vùng vẫy, đám ngực chàng thế nào đi nữa, cũng khó mà thoát được vòng tay ôm chặt của chàng.

Bỗng một luồng chưởng phong lợi hại phóng đến. Chàng vừa phát hiện liền buông tay ra, nhảy sang một bên, thì đã nghe tiếng thóa mạ.

- Cầu tiểu tử! Người dám to gan ăn hiếp con gái của ta.

Thì ra là Hắc Trân Muội. Đỗ Tiểu Mãn đứng bên cạnh nói:

- Thân mẫu...

- Tiểu a đầu, người dám to gan đến đây với gã đàn ông thú kia là điều xằng bậy! Đi về! Đỗ Tiểu Mãn bị mắng oan ức, ánh mắt ngấn lệ. Chàng không nổi, định mở miệng, nhưng thôi.

Hắc Trân Muội lại mắng:

- Đồ đệ mà Cổ Ngọc Hồ dạy không có ai tốt cả. Tiểu a đầu! Sau này người còn dám đến tìm hần, hãy xem ta xé nát miệng của người. Hừ...! Chàng tung đòn trước mặt Hắc Trân Muội Đỗ Kỳ, nhượng mày nói:

- Đỗ tiên bối, xin đừng nhục mạ đến gia sư.

Hắc Trân Muội thấy vậy gào lên:

- Gì thế? Ta thích nhục mạ ai thì nhục mạ, người có quyền gì cản ta? Muốn giao đấu vẫn còn sớm đấy! Chàng giận điên người, giơ chưởng lên.

- Kiếm ca ca...

Bỗng chàng nghe tiếng Đỗ Tiểu Mãn liền lui bước thu chưởng. Không ngờ Hắc Trân Muội lại tiến lên gần hai bước. Khuôn mặt gầy ốm càng làm cho chàng hoảng sợ, quát rằng:

- Người họ Cổ đều không phải là người tốt, muốn giao đấu hả? Ta muốn xem đồ đệ của Hồ chết công lực đã đến đâu.

Chàng vô cùng giận dữ, nhưng thấy ánh mắt van xin của Tiểu Mãn, đành kềm chế lửa giận trong lòng, đứng ra xa, không nói năng gì.

Hắc Trân Muội chửi mắng Chương lâu, thấy chàng không nổi giận liền nói:

- Sau này nếu ngươi dám đến tìm Tiểu Mãn, ta sẽ đánh gãy đùi chó của ngươi.

Vừa dứt lời quay sang Tiểu Mãn:

- Tiểu a đầu! Đi về, đàn ông trên thế gian này không có một người tốt.

Nói xong nắm tay của Tiểu Mãn tung người lên. Lên lên, xuống xuống mất hút dần.

Chàng cảm thấy rất mơ hồ... Vừa rồi Hắc Trân Muội đối với cái chết của Bạch Diện Lang Quân khóc lóc thảm thiết. Nhưng vừa nhắc đến Bạch Diện Lang Quân thì hận đến xương tủy, chàng cảm thấy khó hiểu.

Chàng đi đến bên đám tro tàn, nói thầm: “Cổ Ngọc Hồ tuy không là cha ruột của ta, lại truyền công lực cho ta, ân tình còn nặng hơn cả cha ruột. Ta nên tìm thi hài của người mà chôn cất tử tế.” Rồi chàng lục tìm, phút chốc đám tro tàn đã được bối lên. Chàng kinh ngạc lui ra ba bước, chàng trầm nghĩ: “Ta rõ ràng thấy thân phụ bệnh nặng mà chết, lúc phát hỏa đã đứt hơi rồi. Một người chết, lẽ nào lại biết chạy?” Nghĩ đến đây, chàng bắt giắc rung mình.

Bỗng một âm thanh trầm trầm vang lên.

- Tiểu tử! Lão phu đợi ngươi đã lâu rồi.

Âm thanh này làm cho chàng giật mình, quay người lại ra ngoài mười trượng, đưa mắt nhìn không thấy ai cả, chàng toàn thân run rẩy.

Lúc này, âm thanh kia lại vang lên.

- Tiểu tử đừng sợ, ta ở nơi này.

Lần này chàng đã nghe rõ thì ra dưới đồng tro tàn kia đang nằm một vị tóc xỏa đầy mặt dơ dáy, mặc xám y, đi chân không.

Chàng bước đến thi lễ nói:

- Tại hạ Thạch Kiếm! Lão công công đợi hậu bối có việc gì?

- Đúng vậy! Ta đang đợi Thạch Kiếm.

- Lão công công muốn gì?

- Lấy tim của ngươi đấy! Chàng biến sắc, lui ra sau ba bước lớn, bắt giắc sát khí đầy mặt. Song chưởng thủ sẵn nói:

- E rằng không đơn giản như thế! Lão mặc xám y nằm trong đám tro, không động đậy đáp:

- Lân Tiên ta muốn làm điều gì, ai cũng không ngăn được ta! Chàng kinh ngạc nghĩ thầm: “Ồ! Thì ra lão là Lân Tiên của Thiên Ngoại Tam Tiên, hèn gì lưỡi biếng như thế, thật là danh bất hư truyền.” Chàng cười ha hả rằng:

- Thiên Ngoại Tam Tiên không làm gì được ta...

Lân Tiên cười to:

- Hãy thử xem.

Ngừng một lát sau tiếp:

- Tiểu tử kia, hãy xuất chưởng đi! Chàng liền vận tám thành công lực xuất chưởng. Phút chốc chưởng phong đã cuộn thành một vòng tro đầy trời, một lúc sau đám tro tan đi, chàng giật mình. Lân Tiên vẫn nằm trong đám tro như không có gì xảy ra, chỉ là thân mình bị tro vùi đi, còn khuôn mặt thì không sao cả.

Lân Tiên chậm rãi nói:

- Tiểu tử kia! Công lực quả là thâm hậu đấy. Lão phu nội tạng đã bị thương rồi.

Nói xong, dáng vẻ rất thê thảm, rơi hai hàng lệ già xuống.

Câu nói của lão làm cho chàng kinh ngạc thất sắc. Chàng không tin bước lên phía trước hỏi:

- Lão tiên bối đã không chịu nổi một chưởng của tại hạ, sao không chịu tránh ra?

- Ta lười biếng động đấy.

Chàng suy nghĩ chút bị lão chọc cười, thăm mắng lão: “Lười như quỷ.” Bỗng chàng cảm thấy vị kỳ nhân phong trần này rất dễ mến, bèn rút một viên Hoàn Sinh Đan ra nói:

- Lão tiên bối đừng đau lòng nữa. Hãy uống viên Hoàn Sinh Đan này có lẽ sẽ chữa khỏi.

Lân Tiên vừa nghe Hoàn Sinh Đan liền vùng dậy vui mừng nói:

- Thật là Hoàn Sinh Đan sao?

- Tại hạ làm gì phải nói dối chứ!

- Ha! Ha! Ta không bị Đoạt Hồn Thiếu Nữ điều khiển rồi.

Rồi lão quay lại nói với chàng:

- Tiểu tử tốt kia. Ta không cần tìm người nữa.

Chàng ngây người, lão nói thao thao bất tuyệt:

- Ba tháng trước, ta bị thủ hạ của Võ Lâm Bạo Quân là Tứ Đại Vương Hầu Quyền Vương Chi Vương đả thương. Lúc sắp chết đến nơi thì may mắn gặp được Đoạt Hồn Thiếu Nữ tặng một viên Đoạt Hồn Đan có thể duy trì sự sống hơn nửa năm. Đoạt Hồn Thiếu Nữ ra một điều kiện mới bằng lòng chữa lành vết thương cho ta.

Chàng xen vào:

- Đoạt Hồn Thiếu Nữ muốn người lấy tim của ta.

- Đúng vậy.

- Lấy tim của ta làm gì?

- Điều này ta không rõ lắm! Chàng hỏi tiếp:

- Như thế người và Quyền Vương Chi Vương có thù hằn gì? Lân Tiên trợn mắt nói:

- Không có thù hằn gì cho lắm.

Ngừng một lát lão hỏi:

- Người có biết hai mươi năm trước, trên giang hồ xuất hiện một vị Bồng Lai Cung Chủ Thạch Na Na không? Chàng trở nên lo lắng, vội gật đầu.

Lân Tiên lại nói:

- Bồng Lai Cung Chủ kiêu diễm đến mê người, nàng vừa ra giang hồ thì đã làm cho Trung Nguyên náo động bất an, rất nhiều người mong muốn được lọt vào mắt xanh của nàng.

- Ai lọt vào mắt xanh của nàng?

- Không có. Trên giang hồ, người gặp được nàng đều nảy sinh lòng tự ti, cảm thấy chán đời rồi tự vẫn mà chết.

Đôi mắt chàng tròn tròn, gần như không tin có việc kỳ lạ này xảy ra, hỏi tiếp:

- Võ công của Bồng Lai Cung Chủ thế nào?

- Điều này thì không rõ, vì ai gặp nàng cũng cảm thấy tự ti, người gặp nàng thì nhiều nhưng đều không có ai cùng nàng thách đấu bao giờ.

Thạch Kiềm ngây người.

Lân Tiên như chợt nhớ ra điều gì nói:

- Nhưng mà nghe nói có hai người cùng nàng thách đấu.

- Hai người nào?

- Bạch Diện Lang Quân và Võ Lâm Bạo Quân.

- Có thắng không?

- Bạch Diện Lang Quân chính thức đấu với Bồng Lai Cung Chủ ba chiêu, hai người đều không bị thương nhưng nghe nói Bồng Lai Cung Chủ đánh nhẹ tay.

- Làm sao biết được?

- Tại vì Võ Lâm Bạo Quân âm thầm tập kích Bồng Lai Cung Chủ một chiêu nhưng lại tự mình bị trọng thương, nhưng võ công của Võ Lâm Bạo Quân hơn Bạch Diện Lang Quân nhiều.

- Tại sao Bồng Lai Cung Chủ đối với Bạch Diện Lang Quân lại nhẹ tay đến thế?

- Điều này ta không biết.

Chàng suy nghĩ rồi hỏi:

- Người nhắc những điều này có liên quan gì đến mối thù của ngươi và Quyền Vương Chi Vương.

- Đương nhiên là có liên quan.

Nói xong, lão lấy từ trong mình ra một tấm da dê, mở ra xem, chỉ thấy trên ấy là một bức họa có sông có núi, uốn khúc lượn quanh như một tấm địa đồ, Lân Tiên chỉ tấm địa đồ nói:

- Bồng Lai Cung là một địa danh trong truyền thuyết đến nay vẫn chưa có ai biết được địa danh đích thực của nó, tấm địa đồ này chính là địa chỉ của Bồng Lai Cung. Quyền Vương Chi Vương chỉ muốn giành lấy tấm bản đồ này.

Chàng hỏi:

- Lão tiền bối, tại sao lại có được tấm bản đồ này?

- Một năm trước, trong sơn cốc của Võ Công Sơn ta bỗng phát hiện một luồng bạch khí đang bay bành bồng trong không khí, nên hiếu kỳ đến trước xem. Thật ra mà nói, cả đời ta chưa phục một ai cả, vừa nhìn thấy cảnh này thì quả thật là vô cùng khâm phục và kinh ngạc. Thì ra trong sơn cốc đang ngồi một vị hoàng y thiếu nữ, đang vận khí, luồng bạch khí ấy chính là chân khí của cô nương ấy ngưng tụ lại...

- Ô! Loại hiện tượng này không phải là Thổ Khí Ngưng Kiềm mà võ gia thường nhắc đến hay sao?

- Đúng vậy! Không ngờ vị thiếu nữ này, tuổi trẻ mà lại có nội công tinh sâu đến thế.

Lân Tiên thở dài một tiếng nói:

- Lúc ấy, trong rừng rậm bỗng phóng ra một con sói to. Ta biết rõ nếu con sói này quấy nhiễu đến luồng khí của hoàng y thiếu nữ. Nàng tức sẽ chết hay bị trọng thương. Ta liền phát chiêu giết chết con sói kia. Một lúc sau, hoàng y thiếu nữ mới vận khí xong.

- Võ công của hoàng y thiếu nữ ấy cao như thế nhất định là đệ tử số một của Bồng Lai Cung Chủ.

- Lần này thì người nói sai rồi. Hoàng y thiếu nữ ấy nói rằng nàng chỉ là một tỳ nữ của Bồng Lai Cung thôi.

Chàng thất kinh nói:

- Một tỳ nữ mà công lực đã cao đến thế, công lực của Bồng Lai Cung Chủ tất sẽ đến tuyệt đỉnh rồi!

- Điều này chúng ta chỉ có thể đoán thôi.

Lân Tiên nhìn tấm địa đồ trong tay nói:

- Hoàng y thiếu nữ ấy đã tặng tấm địa đồ này cho ta, còn mời ta ngao du Bồng Lai Cung.

Bồng Lân Tiên nhìn thấy Hoàn Sanh Đan, trên tay chàng hỏi:

- Tiểu tử ngươi thật lòng muốn tặng Hoàn Sanh Đan cho ta sao?

- Còn giả nữa hay sao?

- Tuy như thế ta mong ngươi cứu người thì cứu đến cùng, hãy dùng công lực của ngươi giúp ta vận hành được lực, như thế lão phu sẽ tặng tấm địa đồ này cho ngươi.

Chàng đang muốn tìm tung tích của Bồng Lai Cung Chủ Thạch Na Na. Nay Lân Tiên lại muốn tặng bản địa đồ này cho chàng nên chàng đồng ý ngay. Nói:

- Được thôi. Lão tiền bối hãy uống Hoàn Sanh Đan trước đi.

Chàng đợi Lân Tiên uống xong Hoàn Sanh Đan chàng cất tấm địa đồ rồi giúp Lân Tiên vận hành được lực.

Chàng dùng hữu chưởng đè lên Thiên Đài Cự Huyết của Lân Tiên, một luồng nhiệt lưu xuyên suốt thân thể Lân Tiên. Được lực sắp tan hết.

Bỗng hai luồng hàn tinh phóng nhanh đến, bay thẳng vào mặt của chàng.

Trong lúc nguy cấp ấy nếu có gì sơ suất thì Lân Tiên tất sẽ vong mạng, còn chàng cũng sẽ bị thương nặng.

Lúc hai luồng tinh sắp đến nơi, chàng nhe răng thép của mình cắn lấy, tả chưởng giơ ra, chụp lấy hai luồng ám khí.

Nhưng mà tả chưởng của chàng chợt mềm đi. Thân hình của Lân Tiên rung động một cái, sắc mặt xám ngắt.

Nhưng mà chàng đã được Quỷ Cốc Bát Tuyệt truyền thụ tám mươi năm chân khí nên nhanh chóng đã khôi phục lại bình thường.

Lúc ấy bỗng một luồng kinh phong bay thẳng đến trước ngực Lân Tiên.

Thạch Kiếm thấy vậy thất kinh chàng liền dùng chân khí của mình quán tụ lại ở hữu chưởng, Lân Tiên tỉnh thần phần chấn. Song chưởng phóng ra kháng cự. Phút chốc hai luồng chưởng phong như gió quét thẳng ra ngoài, một tiếng ầm vang trời nổ vang, làm cho mọi người kinh ngạc.

Lúc này trong rừng sâu đi ra ba người.

Lão mặt thanh y bên hữu xuất chưởng ám toán thần sắc tái hắc đi, lão chịu không nổi luồng chưởng phong mạnh như sóng vỗ kia, lui ra sau ba bước, ngã xuống nhổ ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Lân Tiên được lực đã tan đứng dậy đưa mắt nhìn, cười nhạt nói:

- Thì ra là Quyền Vương Chi Vương hôm nay lại ngã gục trên Quyền Chưởng.

Lão mặt thanh y sắc mặt xanh xao, đứng dậy một cách khó nhọc.

Chàng đưa mắt quét nhìn hai người còn lại, chỉ thấy gã đứng giữa là một người trẻ tuổi, mặc hoa phục, cử chỉ tỏ ra rất oai nghiêm. Người đứng bên cạnh thiếu niên mặc hoa phục là một vị tuổi trạc ngũ tuần. Có vẻ hào phóng, đầy mặt đều là râu ria.

Chàng đang ngắm nghía, thì bỗng lay động một cái, trước mặt chàng có thêm một người quát rằng:

- Ngươi có phải tên Thạch Kiếm không? Chàng cau đôi mày kiếm cũng quát:

- Người là ai?

- Cả Tam Vương Tử người còn không biết thì làm được gì nào? Lân Tiên bước đến trước nói nhỏ với chàng:

- Thiếu niên mặc hoa phục chính là đứa con thứ ba của Võ Lâm Bạo Quân.

Chàng nghe thế mặt bừng bừng sát khí giờ chường ra, giận dữ quát:

- Người là con của Võ Lâm Bạo Quân thì Thạch Kiếm ta giết người trước.

Dứt lời thì chưởng tâm của chàng xuất ra mang theo luồng chưởng phong như đào sơn bạt hải.

Thiếu niên hoa phục lui nhanh ra sau mấy bước nói:

- Thạch Kiếm, không... người là yêu quái, người đã hại thân phụ ta đau khổ nửa đời người.

- Im miệng! Giết người trước rồi giết cha người sau.

- Tiểu yêu quái! Ta mở tìm người trước.

Lại là tìm! Chàng lui ra sau một bước, ngậy người một lúc rồi phóng nhanh chưởng lực ra.

Thiếu niên hoa phục cười nhạt, tay áo phát một cái phát ra một luồng chưởng lực mạnh mẽ.

Phút chốc hai luồng chưởng lực gặp nhau, tạo thành một đám bụi trong không trung.

Thiếu niên hoa phục cảm thấy đụng phải một luồng sóng mạnh, lui ra sau ba bước lớn.

Lúc hắn đứng vững lại thì thấy Thạch Kiếm vẫn đứng im ở đó một cách hiên ngang, hắn đã được nường chiều, không xem ai là địch thủ của mình. Lần này bại dưới tay Thạch Kiếm hắn kinh ngạc biến sắc.

Thiếu niên hoa phục giương đôi mày quát:

- Tiểu yêu quái, không ngờ công lực của người không tồi. Hãy xuất binh khí đi! Nói xong, hai bóng người lay động, rút binh khí ra.

Đồng thời xoạt một tiếng, hai binh khí cùng được rút ra hai người nhìn nhau, sắc mặt thay đổi, hô lên một tiếng lui ra sau mấy bước.

Thì ra binh khí của hai người đều là Ngũ Phong Luân.

Thiếu niên hoa phục cười dài nói:

- Ha ha! Ngũ Phong Luân lại vô tình thu hoạch được! Chàng nghĩ thầm: “Ngũ Phong Luân của Cát Trường Sanh lão tiên bối được thu Chương rồi.” Chàng im lặng giờ Ngũ Phong Luân, quét ra một luồng điện sáng ngời.

Thiếu niên hoa phục cũng dùng Ngũ Phong Luân quét ra một mảnh kim quang.

Phút chốc hai người đã đấu với nhau hơn ba mươi Chương, chỉ thấy Thạch Kiếm như một con mãnh sư, lách người một cái, Ngũ Phong Luân giờ cao nhắm hẳn vào thiên linh cái của thiếu niên hoa phục.

Bỗng chàng toàn thân rung động, mất hết công lực, chàng ngạc nhiên nghĩ: “A! Lẽ nào ta đã trúng vào Cổ Ma của tuyệt sắc thiếu nữ nọ?” Đang nghĩ thì hữu chưởng của chàng buông thả xuống ngồi quỵ xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Dù như vậy, thiếu niên hoa phục cũng hoảng hốt đến toát mồ hôi hột. Nhặt lấy Ngũ Phong Luân của chàng cất vào trong mình giận dữ giờ tả thủ lên đánh mạnh ra. Bỗng từ bên mình cuộn đến một luồng chưởng phong mãnh liệt, chặn lấy chưởng lực của thiếu niên.

Thiếu niên ngậy người đưa mắt nhìn quát:

- Lân Tiên! Người đến đúng lúc đấy.

Tiếng quát vừa xuống liền quay người phóng ra ba chưởng nhanh cực kỳ.

Lân Tiên kêu lên một tiếng rồi xuất chưởng chống trả lại.

Trong lúc hai người đang đấu kịch liệt, Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương cũng bị trận đấu hấp dẫn lấy.

Bỗng một bóng người lướt đến ôm lấy Thạch Kiếm lắc mình phóng đi, chớp mắt đã đi mấy trượng xa.

Thiếu niên hoa phục nhìn bóng đen, rồi lui ra sau mấy bước, đưa mắt nhìn theo, bất giác giậm dứ quát:

- Thối Dịch Tiên Tử, người to gan thật...

Tiếng quát như sấm găm, làm cho mọi người kinh ngạc tim đập thành thịch.

Lúc này Lân Tiên cũng đã phát giác Thạch Kiếm bị cướp đi quát:

- Thối Dịch Tiên Tử, hãy để người ấy lại.

Chưa dứt lời, đã đuổi theo bóng đen kia.

Thiếu niên hoa phục cũng dắt theo Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương như ba luồng khí nhẹ đuổi theo bóng đen kia.

Tuyệt sắc thiếu nữ cặp lấy Thạch Kiếm, nàng biết nếu không thoát khỏi bọn người hung ác kia tất sẽ không sao tránh khỏi một trận tàn sát.

Vì thế nàng dùng hết toàn thân khinh công lướt mình đi nhanh như yểm bay, cặp lấy Thạch Kiếm lẩn vào rừng sâu.

Bỗng trong rừng sâu một tiếng quát vang lên tiếp theo là một luồng cuồng phong bay đến.

Thối Dịch Tiên Tử bị buộc phải thối lui ba bước may mà nàng là một người không tầm thường nên không buông thả Thạch Kiếm ra.

Nàng loạng choạng lui ra sau hai bước đưa mắt liếc nhìn xung quanh, thất kinh nói không ra lời.

Thì ra xung quanh nàng đều là những liễu khách giang hồ.

Bọn liễu khách đồng thanh quát:

- Hãy để trái tim của Thạch Kiếm lại.

-oOo-

4. Ma Âm Khiếp Người

- Làm gì có việc dễ dàng đến thế? Quần hùng từ từ bao vây cả bốn phía tiến lên. Một trường sát kiếp sắp diễn ra.

Bỗng Thối Dịch Tiên Tử thả Thạch Kiếm xuống, múa tít Thất Khổng Dịch trong tay quát:

- Dừng lại! Một tiếng như sấm vang lên, làm quần hùng hốt hoảng, dừng chân lại.

Thối Dịch Tiên Tử giọng cao sáo nói:

- Hãy nghe một khúc dịch âm của ta! Nói xong không đợi mọi người đồng ý, môi đào khê thổi. Dịch âm vang lên như tiếng chim liêu kêo inh tai, quần hùng thối lui ra sau, mọi người vận khí điều tức dùng nội công của mình chống lại ma âm.

Nhưng tiếng sáo ấy như có ma lực, làm cho quần hùng trong lòng lay động, trước mặt hiện ra một cảnh mênh mông.

Phịch! Phịch! Phịch! Quần hùng lần lượt ngã xuống hơn mấy chục người.

Chỉ có mấy người công lực cao hơn thì vẫn chững quết ra, quát to rằng:

- Tiểu a đầu tránh ra! Một luồng chưởng phong bay đến. Thối Dịch Tiên Tử lui ra sau một bước. Tàn Sơn Chi Lang nhảy xổ đến cướp thân hình của Thạch Kiếm.

Lúc gã vừa cúi mình xuống thì trên mặt đất bụi đất đã cuộn lên mịt mù, chưởng phong quét đến.

Tàn Sơn Chi Lang thất kinh, lui người ra sau mấy bước, đưa mắt nhìn rồi giận dữ quát:

- Quỷ lười kia! Nước sông không phạm nước giếng, ngươi hà tất phải làm như thế! Thì ra Lãn Tiên nhảy xổ đến, cười một tiếng không để ý đến lời nói của Tàn Sơn Chi Lang tung người đến bên Thạch Kiếm.

Thân hình lão vừa chạm đất, vừa muốn cặp Thạch Kiếm dậy thì ba luồng chưởng phong tuyệt luân bay đến trước ngực.

Sự việc xảy ra bất ngờ buộc Lãn Tiên phải lui ra sau mấy bước lánh sang một bên thì đã thấy thiếu niên hoa phục cười nhạt nói:

- Ai dám đến giành nữa? Thái độ ngạo nhiên của thiếu niên và Quyền Vương Chi Vương cùng với Tiêu Vương Chi Vương đứng hai bên càng tăng thêm vẻ oai phong.

Bốn bề im lặng chợt Thối Dịch Tiên Tử lách người đến, lạnh lạnh quát:

- Tránh ra! Vai sắp gãy ra, múa cây sáo đến trước thiếu niên hoa phục.

Quyền Vương Chi Vương nãy giờ vết thương của gã đã lành, gã chặn Thối Dịch Tiên Tử lại nói:

- Tiểu nữ đừng mong cứu hần! Thối Dịch Tiên Tử nghe vậy liền hỏa tốc đánh ra ba chiêu nói:

- Ta vẫn cứ muốn cứu! Ba chiêu của nàng rất tinh hoa, kỳ diệu vô lâm, Quyền Vương Chi Vương cũng cảm thấy giật mình, lại không có đề phòng nên chỉ thối lui.

Bọn người phía sau thất kinh trong lòng lẫn lộn bỏ đi.

Thối Dịch Tiên Tử cặp Thạch Kiếm phóng vào rừng sâu. Một lúc sau không thấy ai đuổi theo, mới yên tâm dừng lại. Thả Thạch Kiếm xuống, thấy chàng nhắm mắt tịnh như đã trúng ma ám rất sâu.

Thối Dịch Tiên Tử từ trong lưng lấy ra một viên dược hoàn cho vào trong miệng chàng.

Nàng lặng lẽ ngồi bên cạnh chàng bắt giác nàng cảm thấy tim đập mạnh.

Một lúc sau Thạch Kiếm nhả ra một luồng khí đục, mở to mắt liền đứng dậy.

Thối Dịch Tiên Tử vẫn ngồi đó, đôi mắt lộ ra một nỗi buồn.

Thạch Kiếm bước lên hai bước, cảm thấy toàn thân thư thái, chàng phát hiện Thối Dịch Tiên Tử liền giận dữ gờ hữu thủ lên.

Bỗng chàng cảm thấy chưởng lực yếu ớt, không còn chân khí nữa, chàng giật mình lui ra sau hai bước, chàng biết mình đã mất đi công lực.

Chàng giận đỏ mặt, vội vàng bước đến trước giận dữ nói:

- Cô nương hãy giết tôi đi! Thối Dịch Tiên Tử ngẩng đầu lên ngậy người nói:

- Ta đã trừ Cổ Ma cho ngươi rồi, vốn không có ý giết ngươi.

- Hừ! Cô nương phé võ công của ta, thà giết ta đi còn hơn.

- Dược lực của ta chỉ làm được có thế, nếu muốn khôi phục công lực cũng đơn giản thôi...

- Đơn giản.

- Đúng vậy, rất đơn giản nhưng cũng không dễ dàng chỉ không biết ngươi có bằng lòng không thôi.

Thối Dịch Tiên Tử nói xong, hai má đỏ như mặt trời hoàng hôn.

Chàng không hiểu hỏi:

- Có gì mà không bằng lòng, cô nương hãy nói.

Thối Dịch Tiên Tử ấp úng nói không ra lời.

Chàng hỏi dồn:

- Cô nương hãy nói đi.

Thối Dịch Tiên Tử trầm ngâm Chương lâu nói:

- Trong mình ngươi tràn đầy dương khí, chỉ cần âm khí điều hòa, võ công sẽ được khôi phục.

- Nhưng không biết làm cách nào để hấp thụ âm khí?

- Chỉ cần, chỉ cần...

Thối Dịch Tiên Tử tuy là hiệp nữ giang hồ, nói đến tư tình của nam nữ, cũng e thẹn cúi đầu xuống.

Thạch Kiếm cũng là người thông minh đã hiểu ý của nàng, nói:

- Cô nương, lẽ nào ta phải làm việc nam nữ tăng tị với nhau sao?

- Điều này bất đắc dĩ thôi, nếu thiếu hiệp không chê, ta nguyện hầu hạ thiếu hiệp.

Nói xong nàng đã cởi bỏ áo ngoài, lớp áo yếm và làn da mơn mớn xuân hoa, nàng đứng dậy tươi cười mời mọc chàng.

Thạch Kiếm lay động trong lòng, từ đan điền bốc lên một luồng dục vọng.

Thối Dịch Tiên Tử lại cởi bỏ những áo quần bên trong, toàn thân lồ lộ tiến về phía chàng.

Dòng nhiệt huyết trong mình chàng sôi sục lên, chàng nhảy xổ đến ôm lấy thân hình yêu kiều của nàng. Chàng ôm chặt lấy nàng, trong đầu chàng chỉ có dục vọng thôi! Bỗng chàng bừng tỉnh, giờ hữu chuông ra tát cho nàng một bạt tai, đẩy nàng ra giận dữ nói:

- Tránh ra! Con tiện nữ kia! Tiên Tử ngây người rồi mới mặc xiêm y lại lãnh đạm nói:

- Đồ ngu ngốc! Ta hy sinh thân mình để chu toàn cho người. Không cần ta giết người ngoài khu rừng này có đến hàng trăm người đang muốn lấy mạng của người!

- Ta thà chết chứ không chịu!...

- Được! Ta xem người ngoan cường đến đâu.

Thối Dịch Tiên Tử giận dữ bỏ đi, phút chốc đã đi ra khỏi khu rừng.

Thạch Kiếm lẩn thẩn đi ra khỏi khu rừng rậm này, Bỗng một tiếng vang inh tai. Chàng đưa mắt nhìn thì đã thấy một bóng đen lướt như tia chớp đến. Chàng đang phân vân thì người ấy đã đến trước mặt chàng, chấp tay thi lễ nói:

- Xin hỏi các hạ ở nơi này lâu chưa? Chàng thấy người này mặt như trăng rằm, tuổi đã ngũ tuần, trên mình mặc áo gấm, không giống lão bá tánh. Chàng trả lễ nói:

- Khoảng một canh giờ rồi!

- Các hạ có thấy một vị thiếu nữ không? Chàng ngây người lão già mặc áo gấm lại nói:

- Các hạ đừng nên lúng túng, ta là Công Dương Tuấn mọi người gọi là Thiên Lô Thủ hộ vệ của đương kim Hoàng Thượng... chỉ vì Công Chúa Bạch Tuyết bị mất tích nên ta mới ra kinh đô tìm kiếm.

- Thiếu nữ ấy gương mạo diễm lệ, tay cầm cây sáo phải không? Thiên Lô Thủ lắc đầu, nói:

- Không phải, Bạch Tuyết Công Chúa dung nhan xấu xí, toàn thân mọc đầy ghẻ độc; đứng cách ba trượng thì đã ngửi thấy mùi hôi thối, nếu các hạ gặp phải sẽ phân biệt ra thôi! Chàng cảm thấy buồn nôn, nhưng không dám lộ ra trên vẻ mặt nói:

- Thiếu nữ như thế thì tại hạ không gặp, nếu gặp được tất sẽ tìm cách thông báo tôn giá.

Thiên Lô Thủ chấp tay đa tạ rồi quay người đi.

Chàng nhìn theo bóng của lão, trong chớp mắt đã nhảy ra một lão già ốm chỉ có da bọc xương, mình mặc áo bào dài màu đen, tả thủ cầm cây quạt bằng xương thái độ phóng khoáng.

Lão hắc bào nhìn chàng rồi lạnh lẽo hỏi:

- Các hạ là ai? Chàng điềm nhiên nói:
- Tại hạ Thạch Kiếm, tôn giá có việc gì? Hắc bào lão nhân cất cây quạt, chỉ vào ngực chàng nói:
- Lão phu là Thiên Quạt Lão Nhân, muốn mượn tim đỏ của các hạ! Chàng nhú đôi mày lại nói:
- Người đùa đấy à, tim của người cũng cho người khác mượn sao?
- Không mượn thì lão phu sẽ giành giật thôi! Cốt Quạt trong tay múa xoay tít, tạo thành một mảnh quạt canh.

Chàng bị quạt phong đẩy lui mấy bước song chưởng chàng giơ ra.

Thiên Quạt Lão Nhân thấy thế bèn đánh Cốt Quạt ra, quạt phong phóng như bay đến.

Không ngờ Thạch Kiếm trong lúc nguy cấp giơ chưởng ra, nhưng không còn một chút công phu nào cả. Quạt phong tuyệt luân của Thiên Quạt Lão Nhân đã như sóng cuộn vỗ đến.

Chàng liền thức tỉnh nhưng đã chậm mất một bước thân chàng như tên bắn, bay ra ngoài mấy trượng nội tạng chàng đau điếng, bắn ra mấy luồng máu tươi.

Chàng liền lấy Hoàn Sanh Đan ra nuốt vào bụng mới cảm thấy trong mình thư thái.

Thiên Quạt Lão Nhân bay người đến, lạnh lẽo nói:

- Vì Lục Tình Kiếm, đừng trách lão phu độc ác.
- Rồi lão giơ cao quạt ngang đầu sắp đánh xuống thì bỗng một tiếng quát như sấm, tiếp theo là một luồng kinh phong vô song quét đến lưng của Thiên Quạt Lão Nhân.
- Thiên Quạt Lão Nhân thấy thế liền lui mình ra phía sau, ngẩng đầu nhìn rồi giận dữ gầm to:

- Yêu bà! Người to gan thiệt dám phá hoại việc của ta.

Chàng nằm trên mặt đất, chỉ thấy bà ta da gà tóc bạc, khô gầy như chỉ còn da bọc xương, móng như vuốt hổ. Bà cười khà! Khà! nói:

- Thiên Quạt Lão Nhân hãy tính nợ của chúng ta trước đã! Bà ta và Thiên Quạt Lão Nhân như có mối thù không đội trời chung. Phút chốc hai người đã cuộn vào trong trận chiến.

Chàng lúc này mới đứng dậy, chàng thấy hai người đánh nhau bụi bay mù mịt, trận thế vô cùng nguy hiểm chàng rừng mình nghĩ thầm:

- Ta phải thừa cơ hội này mà thoát thân thôi! Thế là chàng cao chạy xa bay, nhưng chàng mất hết võ công, chạy rất chậm như người thường chạy, đi được một đoạn chàng đã thở hồng hộc.

Bỗng hai bóng người cuộn đến, thì ra là Bạch Lão và Hắc Tẩu hai người.

Bạch lão cười nhạt nói:

- Xem hôm nay người chạy đi đâu! Chàng chau mày không đáp.
- Hắc Tẩu thấy chàng như thế biết đã xảy ra sự cố, cười khô khan nói:
- Hi! Hi! Tiếp chưởng! Hai người một tả một hữu cùng xuất chưởng tấn công đến.

Chàng kinh hoàng thất sắc, lui ra một bước, may mắn thoát được chưởng phong của hai người.

Hai người thấy chàng thối lui không dám tiếp chưởng càng khẳng định chàng đã mất hết công lực. Hai người liền tung mình phóng đến nhanh như điện xẹt.

Bỗng một bóng đen phóng đến, quét ra hai luồng chưởng phong chặn lấy thể tấn công của hai người.

Hắc Tẩu và Bạch Lão đồng thời lui ra sau thì ra người vừa đến là Thối Địch Tiên Tử.

Chàng lui ra hai bước, dường như không muốn nàng đến cứu mình.

Thối Địch Tiên Tử ngang nhiên hỏi:

- Người suy nghĩ thế nào? Chịu đi thôi! Chàng quát to:
- Tiện nữ, người đừng hòng.
- Người cố chấp đến thế sao?
- Tiện nữ! Tránh ra! Tiên Tử Thối Sáo giận dữ giơ cây sáo lên, sắp giáng xuống đầu chàng thì bỗng nàng thu Thắt Khổng Sáo lại nói lạnh lẽo:
- Ta không giết người tàn phế như người tưởng.

Chàng ngây người. Tiên Tử Thối Sáo nhìn Hắc Tẩu và Bạch Lão chế nhạo nói:

- Những người này vốn là bại tướng dưới tay người, nay người đã rơi vào thế người khác sỉ nhục. Chỉ cần người bằng lòng thì có thể lập tức phục hồi công lực.

Chàng quay người đi cười nhạt nói:

- Ta thà chết, cũng không chịu làm việc vô liêm sỉ ấy! Tiên Tử Thối Sáo biến sắc mặt, quét ống tay bên tả thủ ra, chàng ngửi thấy một mùi hương thơm ngát, bất giác toàn thân run rẩy.

Tiên Tử Thối Sáo, lãnh đạm nói:

- Ta không tin người ngoan cường đến thế...

Nói xong chân điểm nhẹ mặt đất đã phóng ra ngoài mười trượng.

Chàng thấy nàng bỏ đi, liền nảy ra một ý định chạy trốn, chàng hướng về vách núi mà chạy đi.

Hắc Tẩu, Bạch Lão đang ngây người thì thấy Thạch Kiếm chạy trốn, bèn đuổi theo.

Chàng làm sao chạy hơn được hai người họ, thấy sắp bị hai người đuổi kịp rồi, chàng giơ hữu thủ ra quát rằng:

- Hãy xem đôi tiêu của ta! Hắc Tẩu Bạch Lão thất kinh, lách người tránh sang một bên. Một lúc không thấy có ám khí bay đến mới biết đã bị mắc lừa.

Nhưng Thạch Kiếm đã chạy ra xa hơn mười trượng hai người bèn tung mình phóng đi.

Chàng chạy mãi thì thấy một thạch động, chàng bất chấp hiểm nguy chui vào thạch động.

-oOo-

5. Duyên Kiếp Trong Động

Vừa chạy vào chàng cảm thấy một luồng âm khí thấu xương, chàng tiến thối lưỡng nan. Chàng sợ hãi muốn lui trở ra ngoài nhưng Hắc Tẩu và Bạch Lão đang ở ngoài động.

Chàng cắn răng thầm nghĩ: “Chạy trở ra chỉ còn một con đường chết, thà mạo hiểm đi vào may mắn có thể ra một con đường thoát thân.” Chàng quyết định đi vào động? ? ? ? chàng lẩn quẩn trong bóng tối. Những luồng hàn phong lạnh thấu xương. Chàng chạy một lúc cảm thấy mệt mỏi rồi ngồi xuống nghỉ ngơi. Chàng cảm thấy một luồng lửa dục bùng lên đan điền chàng thất kinh nghĩ rằng: “Lẽ nào ta đã trúng vào tà thuật của thiếu nữ thối sáo.” Lúc này lửa dục đã quán xuyên toàn thân chàng, khoe miệng chàng chảy ra một dây nước bọt.

Chàng đứng dậy, chạy tiếp, chạy đến một lúc đôi mắt chàng bắt gặp sáng lên, lửa dục trong mình chàng mỗi lúc một bốc cao.

Bỗng không biết từ đâu xạ ra một luồng sáng trong động sáng trưng và một mùi hôi thối bốc đến nhưng chàng vẫn không cảm thấy. Vẫn cứ đi như một kẻ trúng độc tinh thần bị mê mẩn.

Chàng đi vòng vào một cái động, bỗng mắt chàng xạ ra hai luồng lửa dục.

Lúc này trên thạch sàng nơi góc động đang nằm một thiếu nữ thân hình lỏa lồ.

Mùi hôi tanh ấy cũng phát ra từ mình thiếu nữ này, trên mình thiếu nữ nọ đầy ghẻ độc, chảy ra những giọt mủ màu vàng hôi thối cực kỳ.

Lửa dục đã kèm chế khứu giác của chàng, và chàng không còn kèm chế được mình nữa, nhảy xổ đến! Phút chốc lửa dục lắng xuống, từ từ đứng dậy, lúc này chàng mới cảm thấy vô cùng hôi thối, chàng nhìn thiếu nữ trên thạch sàng, giật mình thối lui nửa bước nói thầm:

- Ai cha! Ta... Ta làm sao lại làm việc ngu ngốc này thế! Thiếu nữ trên thạch sàng tỉnh dậy, lãnh đạm nói:

- Người là ai? Lại dám làm nhục ta...

Nàng nhìn những vết máu trên thạch sàng vừa giận vừa thẹn.

Chàng kinh ngạc nói:

- Ta... Ta không biết.

Bỗng bốp! Bốp! Hai tiếng vang lên, thiếu nữ xấu xí đã tát cho chàng hai bạt tai, nói:

- Người có phải là người không, việc người làm lại không biết? Người tên là gì?

- Ta... Ta... Ta là Thạch Kiềm.

Chàng cảm thấy muốn mửa ra vì những ghẻ độc ngày càng chảy nhiều mủ hơn, mùi hôi thối làm cho chàng khó thở.

- Thạch Kiềm. Ta quyết định là người của người rồi! Chàng thối lui ba bước chàng không dám tưởng tượng sẽ cưới người vợ như thế, xấu thì không đáng kể, đầy mình ghẻ lở làm sao chàng chịu đựng nổi.

Xú thiếu nữ thấy chàng không đáp giận dữ nói:

- Thạch Kiềm người có nghe thấy không, người phải kết hôn với ta!

- Không! Không! Không... ta vô ý mà...

- Vô ý? Như thế người bảo ta làm sao đây? Xú thiếu nữ lắc mình một cái đã đứng trước mặt Thạch Kiềm.

- Ta không biết... cô nương thật là xin lỗi!

- Người đùa đấy à! Xin lỗi là xong chuyện sao? Người đã lấy mất cái quý giá của đời con gái ta, cả đời ta trừ gả cho người, còn có thể làm gì được nữa? Xú thiếu nữ đến gần chàng, chàng cảm thấy vô cùng hôi thối, bắt gặp thối lui hai bước.

Nhưng xú thiếu nữ lại bước lên ba bước quát hỏi:

- Người cảm thấy hôi thối sao?

- Không không... không hôi! Lần này chàng không dám thối lui nữa.

- Người định cưới ta? Chàng im lặng...

- Người hãy trả lời đi!... Người mà cưới ta thì có thể đệ nhất thiên hạ.

Chàng cúi đầu xuống không nói.

- Người hãy nói đi... người cưới ta không thiệt thòi đâu. Ta có thể làm cho người được phong hầu phong tước!

- Không! Không được! Ta không thể cưới người!

- Tại sao?

- Vì ta là cô nhi...

- Cô nhi cũng không sao, xuất giá tòng phu vả lại người chỉ là cô nhi thôi.

- Không. Vẫn không được, ta có mối lưu thù, không biết hôm nay bị người ta đáng thương hay ngày mai bị giết. Nếu cô nương lấy ta tất sẽ khổ...

- Điều này không quan trọng, ta có thể giúp người báo thù...

- Cô nương không giúp được đâu...

Xú thiếu nữ chau mày giận dữ nói:

- Dù thế nào đi nữa người cũng nhất định phải cưới ta! Nàng nói một cách đánh đá làm cho chàng rùng mình.

Chàng không chịu nổi nữa rồi, mùi hôi thối của ghê lở nồng nặc cả mũi, chàng quay mình chạy đi, lúc này chàng đã khôi phục công lực chạy nhanh như điện xẹt.

Xú thiếu nữ lắc mình một cái, nhưng nàng lại dừng bước nói:

- Người khỏi chạy, dù cho người chạy đến chân trời góc bể cũng không thoát khỏi bàn tay của ta.

Âm thanh này như tiếng ruồi vo ve bên tai chàng, chàng không thêm để ý nghĩ thâm trong bụng: “Có khẩu khí lắm! Ta xem lời nói của người chân thật như thế nào?” Chàng đi ra khỏi thạch động.

Phút chốc mấy bóng đen ngoài động tụ tập lại, chàng quét mắt nhìn, trừ Hắc Tẩu và Bạch Lão ra còn có cả bảy bóng người nữa! Bên tả là một vị mặc trường bào đỏ, đầu đội mào đỏ, tay cầm một cái chuông nhỏ màu đỏ, hình dáng quái dị.

Bên hữu sáu người, vị đứng đầu râu dài tóc bạc, năm vị đồng tử mặc bạch y đứng phía sau lưng.

Hắc Tẩu, Bạch Lão vừa thấy chàng chạy ra, hai người bủa vây đến quát rằng:

- Tiểu tử! Xem người chạy đi đâu? Hai luồng chưởng lực như mãnh phong ập đến.

Chàng bồng bồng sát khí, xuất chưởng đánh ra hai chiêu, chàng giận dữ xuất chiêu và đã phát huy hết chân khí của Quỷ Cốc Bát Tuyệt.

Hắc Tẩu và Bạch Lão thật không ngờ trong phút chốc chàng đã phục hồi công lực.

Vừa thấy thế liền giật mình định lui ra sau thì đã chậm mất rồi, thân hình như viên đạn bay ra ngoài một trượng, mặt mày xám xịt.

Lão hồng y bên cạnh thấy vậy, lắc nhẹ chuông đỏ trong tay nói:

- Không ngờ nhân vật nổi danh trong Trung Nguyên vô lâm hai mươi năm trước nay lại bại dưới tay một tiểu tử miêng còn hôi mùi sữa. Ha! Ha! Kỳ lạ, kỳ lạ thật.

Đang cười thì bỗng người đã lướt tới, Bạch Lão, Hắc Tẩu đã phóng đến trước mặt mắng rằng:

- Hồng Linh Pháp Sư, sự việc không liên quan đến người, hãy tránh ra.

Hồng Linh Pháp Sư nhìn hai người rồi kinh ngạc nói:

- Ta lúc đầu kỳ lạ không hiểu Hắc Tẩu, Bạch Lão tại sao lại ngông cuồng như thế, thì ra hai người đã đạt tới Thiên Ngoại Thế Ma rồi! Hắc Tẩu dùng hết sức bình sanh quét ra một chưởng quát:

- Hãy im miệng quạ của người lại! Bạch Lão cũng xuất chưởng tấn công đến.

Hai người như cùng Hồng Linh Pháp Sư thí mạng vì vậy nhắm vào chỗ yếu huyệt mà đánh.

Hồng Linh Pháp Sư như biết được tâm địa của họ, lui mình ra sau mấy trượng, Hồng Linh trong tay phát ra những âm thanh trong trẻo. Lão vẫn thái độ khinh đời cười nhạt nói:

- Hà tất phải giận dữ chứ? Ai mà không biết hai người bị Bạch Diện Lang Quân truy giết đến không thể đứng yên trong Trung Nguyên...

Lão dứt lời thì Bạch Lão, Hắc Tẩu hô lên một tiếng, liên tiếp phát ra mười mấy chiêu tuyệt xảo.

Hồng Linh Pháp Sư lui ra phía sau. Bồng Thạch Kiếm búng người đến trước mặt Bạch Lão và Hắc Tẩu xuất chiêu như thần, chặn lấy thế tấn công của hai người quay lại nói với Hồng Linh Pháp Sư rằng:

- Người hãy nói tiếp đi! Ta đánh thế người một lúc.

Hồng Linh Pháp sư nói:

- Ta không nói nữa!

- Ta muốn người nói.

- Nếu không nói thì sao? Chàng quay người phóng đến trước mặt Hồng Linh Pháp Sư giơ song chưởng lên nói:

- Ta muốn người nói! Hồng Linh Pháp Sư lãnh đạm nói:

- Tiểu tử muốn thị uy trước mặt ta thì hãy còn sớm đấy! Thạch Kiếm thét lên một tiếng, hữu thủ quét ra! Bồng lão già râu dài chậm rãi nói:

- Các hạ hãy dừng tay, để ta nói hộ hần! Chàng vội thu chưởng, trợn người đến trước mặt lão già râu dài, thì lễ hỏi:

- Lão tiên bối cũng biết sao?

- Việc hai mươi năm trước, chỉ cần ai có đi lại trên giang hồ đều biết cả.

- Như vậy thì hãy nói đi! Lão tiên bối.

Lúc này Hắc Tẩu, Bạch Lão thần sắc thay đổi, quay người chạy trốn nhanh như điện xẹt.

Lão già râu dài nói:

- Người hãy giết hai người kia rồi quay lại hãy nói! Chàng quay đầu lại nhìn thét lên một tiếng như sấm, rồi tung người lên, một luồng chưởng phong mạnh mẽ đã phóng đến bên mình Bạch Lão.

Trong chớp mắt một tiếng thảm thiết vang lên. Bạch Lão ngã lún trên mặt đất. Chàng giáng thêm một chưởng, phút chốc tan xương nát thịt.

Hắc Tẩu thừa cơ chạy trốn. Chàng thấy hần đã đi xa, liền quay trở về đến trước mặt lão già râu dài nói:

- Lão tiên bối hãy nói đi! Lão già râu dài đưa tay vuốt râu nói:

- Hai mươi năm trên giang hồ lan truyền về Bồng Lai Tiên Cung. Truyền thuyết xôn xao nhưng không có một định trận nào cả. Bồng Lai Tiên Cung ở nơi nào không ai biết được cả, nhưng không bao lâu sau thì xuất hiện một vị Bồng Lai Tiên Chủ Thạch Na Na trên giang hồ.

Chàng nghe nhắc đến Thạch Na Na liền giật mình.

Lão già nói tiếp:

- Thạch Na Na rất đẹp. Lão phu cũng tận mắt trông thấy một lần. Diễm lệ hơn Hằng Nga trên cung trăng, và võ công rất cao cả. Nàng vừa xuất hiện liền làm dao động giang hồ...

Bồng lão quay sang lão hồng y nói:

- Hồng Linh Pháp Sư Từ Đan Cung cũng đã từng bị cuốn vào cơn lốc này.

Hồng Linh Pháp Sư nói:

- Cơ lão đầu. Người nói việc người, đừng lôi ta vào! Lão già tiếp:

- Thạch Na Na dẫn bước giang hồ, sau lưng nàng vô số những kẻ đi theo sau cầu xin, làm nô lệ cho nàng, mong muốn lấy được lòng nàng. Nhưng nàng lạnh như băng tuyết, có một lần nàng ra tuyên bố, muốn mở Sái Bảo Đại Hội thế là trên giang hồ ai nấy đều đem những bảo vật quý giá nhất của mình ra thi đấu.

- Việc này có liên quan gì đến sự việc chứ?

- Liên quan rất lớn! Thạch Na Na tuy lạnh lùng nhưng nàng đối với Bạch Diện Lang Quân đã có chút tình cảm.

- Làm sao mà biết được?

- Thạch Na Na đã từng đấu chưởng với Bạch Diện Lang Quân, nhưng Bạch Diện Lang Quân không bại.

- Điều này có liên quan gì đến tình cảm giữa hai người họ?

- Nên biết rằng võ công của Thạch Na Na cao cực kỳ theo lão phu thì tuy Bạch Diện Lang Quân là cao thủ giang hồ nhưng không tài nào chống đỡ được mấy chiêu của Thạch Na Na, điều này chứng tỏ Thạch Na Na có ý muốn nhường nhịn.

- Như thế thì Sái Bảo Đại Hội như thế nào?

- Lúc ấy theo truyền thuyết thì Bạch Diện Lang Quân không biết từ đâu có được một cây Lục Tình Kiếm.

Chàng kinh ngạc nói:

- Chính là Lục Tình Kiếm của Từ Nguyên Bình năm xưa oai chấn giang hồ sao?

- Đúng vậy! Vì thế Thạch Na Na tuyên bố, phàm kẻ nào trong Sái Bảo Đại Hội có thể đánh ngã quần hào sẽ cúi mình theo người ấy.

Chàng hỏi:

- Có phải Bạch Diện Lang Quân dùng Lục Tình Kiếm đã giành được quán quân không? Lão già cười nói:

- Việc không đơn giản như thế, trong Sái Bảo Đại Hội kỳ đao dị khí lần lượt tụ họp đến... quả chuông nhỏ màu đỏ của Từ Đan Cung cũng đã từng tham dự vào đại hội.

Lão già nói nhưng cũng không quên tìm cơ hội chê cười Hồng Y Lão Nhân.

Hồng Linh Pháp Sư đỏ mặt giận dữ quát:

- Cơ Bạch Tùng nước giếng không phạm đến nước sông...

Lão già râu dài vội nói:

- Được! Được! Được, ta không nói người nữa... rồi quay sang chàng nói:

- Sau đó Lục Tình Kiếm của Bạch Diện Lang Quân bị Hắc Tẩu Bạch Lão hai người cướp đi.

- Như thế hai người họ cũng đã tham gia vào đại hội.

- Không có họ đem đi hiến cho Võ Lâm Bạo Quân Từ Phẩm Chi.

- Tại sao Hắc Tẩu Bạch Lão lại lấy Lục Tình Kiếm dâng cho Võ Lâm Bạo Quân chứ?

- Đây là bí mật, ta cũng không biết.

- Sau đó Võ Lâm Bạo Quân đã đoạt quán quân? Cơ Bạch Tùng lãnh đạm nói:

- Sự việc xảy ra ngoài dự tính lại có ba báu vật cùng xuất hiện.

- Ba vật nào?

- Lục Tình Kiếm, Âm Dương Quạt, Thiết Huyết Kỳ.

Chàng vừa nghe liền hỏi:

- Lục Tình Kiếm của Võ Lâm Bạo Quân còn hai vật kia của ai?

- Âm Dương Quạt là của Giang Hồ Lăng Tử còn Thiết Huyết Kỳ của Thiết Huyết Truy Hồn.
- Như thế thì Bồng Lai Cung Chủ xử trí như thế nào?
- Việc này quả là khó xử, đương nhiên là nàng không thể gả cho cả ba người. Sau đó Võ Lâm Bạo Quân, Giang Hồ Lăng Tử, Thiết Huyết Truy Hồn theo Thạch Na Na vào Bồng Lai Tiên Cung.

Chàng vội hỏi:

- Sau đó thế nào?
- Sau đó? Sau đó ta cũng không biết thế nào! Nói xong lão cười khà khà! Một lúc rồi nói:
- Các hạ, nên hỏi xem hôm nay lão phu đến đây với mục đích gì? Chàng nhíu mày hỏi:
- Lão tiên bối đến đây với mục đích gì? Có liên quan gì đến ta chứ?
- Đương nhiên là có liên quan mật thiết chứ... lão phu muốn lấy tim của ngươi.

Chàng thất kinh lui ra sau mấy bước nói:

- Lấy tim của ta, tiên bối tàn nhẫn đến thế sao? Lão già râu dài nói:
- Tim của ngươi là thiên hạ đệ nhất kỳ được so với ngàn năm Hà Thủ Ô, vạn năm Linh Chi Thảo còn quý giá hơn nhiều, lão phu không lấy thật là có tội với Hoàng Thiên.

Chàng giận đến run người, quát ra một chưởng. Lão râu dài lui ra sau mấy bước, nhưng áo choàng bị chưởng phong thổi bay vèo vèo. Chàng quay người lại hỏi hồng y lão nhân:

- Ngươi cũng vì tim ta mà làm như thế sao?
- Đúng vậy, tim ngươi không những có thể làm cho người ta sinh tà, mà nhục cốt cũng có thể giải lực, người luyện võ ăn vào, công lực gia tăng gấp bội, thử hỏi quý hiếm đến thế ai mà không mong có được chứ?
- Tim của ta cũng như người thường thôi.
- Không giống, khắp thiên hạ chỉ e tim ngươi mới có kỳ năng như thế.

Chàng cười nhạt nói:

- Nhưng mà ngươi cho rằng có thể tùy tiện lấy sao?
- Ta muốn thử thử! Hồng Linh Pháp Sư vừa dứt lời thì vạt áo khẽ lay động, đôi chân vận lực, tiếng chuông khẽ vang lên, và nhanh chóng đánh ra một chiêu độc đáo.

Thân hình chàng lay động, nhanh tuyệt luân đánh ra phía trước.

Chớp mắt hai người đã vào vòng sanh tử, bụi bay mù trời.

Chàng hét lên một tiếng, bóp bóp chưởng thanh vang dậy như sóng to.

Hồng Linh Pháp Sư lui ra sau hơn mười bước, thở ra một ngụm máu, ngã lăn trên đất bất tỉnh.

Chàng giơ hữu chưởng ra định giáng xuống thì lão râu dài phóng một chưởng đến sau lưng chàng.

Chàng vội lui ra sau một trượng hừ một tiếng giận dữ nói:

- Lén lén lút lút...

Cơ Bạch Tùng xen vào:

- Tiểu tử ra chưởng đánh kẻ yếu không phải là hảo hán.

Chàng hào khí xung thiên nói:

- Tuy rằng như thế thì ta giết ngươi trước! Lão râu dài lạnh lẽo nói:
- Tiểu tử, hành sự lỗ mãng, đó là dưng của kẻ hèn. Ngươi nên hỏi xem ngoại hiệu của lão trước.
- Ngươi ngoại hiệu là gì?

- Lão phu Cơ Bạch Tùng, ngoại hiệu Thiên Độc Lão Nhân.

Chàng quát to một tiếng, quét ra một chưởng nói:

- Ta mặc kệ ngươi Thiên Độc hay Vương Độc, hãy nộp mạng đi! Thiên Độc Lão Nhân nhanh chóng tránh người sang bên nói:

- Thằng ngốc kia, mình ngươi đã trúng mười ba loại kỳ độc của ta còn chưa phát hiện.

Lại còn thị uy, thật là không thấy quan tài chưa rơi lệ.

-oOo-

6. Kỳ Nhân Tóc Dài

- Ngươi và ta chỉ đối mặt nhau trong giây lát ta thật không tin ngươi có thể dùng mười ba loại kỳ độc hại vào người ta.

- Nói thật cho ngươi biết, lúc này ngươi lắng nghe ta nói ta dùng phong lực, tiểu trùng chỉ lực... làm môi giới vô hình chung độc vào người, nếu không ta làm gì mở miệng là Thiên Độc chứ?

- Nhưng mà trong nội tạng ta không cảm thấy có gì là lạ cả. Ngươi nói ta trúng độc quả là vô cớ.

- Nếu như độc được của ta có thể làm cho ngươi cảm nhận được thì còn gì là hay nữa chứ? Chàng tung mình chặn lấy lối đi của Thiên Độc Lão Nhân nói:

- Nếu như thế thì ta thừa lúc được lực chưa phát, hạ sát ngươi rồi lấy thuốc giải độc sau.

Thiên Độc Lão nhân ngây người, mắt xạ ra luồng điện quang nói:

- Hãy thử xem sao! Chàng thét lên một tiếng song chưởng quét ra. Thiên Độc Lão Nhân thấy thần lực mình kém người vội vận tức lực đánh ra. Hai luồng chưởng lực gặp nhau vang lên một tiếng lớn đồng thời cuộn lên một luồng gió mạnh.

Chàng lui ra sau nửa bước. Thiên Độc Lão Nhân bị sức chưởng đánh lui ra sau một bước.

Thiên Độc Lão Nhân kinh ngạc biến sắc phóng mình lui ra sau nói với năm vị bạch y đồng tử rằng:

- Các ngươi hãy chặn Thạch Kiếm giữ ta! Năm tên đồng tử nghe tiếng, lập tức dàn thành hàng chữ nhất. Năm tên liền quyết vây công, như một luồng sóng biển xông đến.

Chàng quét ra mười mấy chiêu như cuồng phong bão táp, nhằm vào yếu huyệt của năm vị đồng tử hoàn toàn là đấu sống mái với nhau.

Năm tên đồng tử đã được Thiên Độc Lão Nhân truyền thụ thần công nên liền thủ phát chiêu càng lời đình hơn.

Bỗng chàng thét lên một tiếng, một luồng tiềm lực mạnh mẽ phóng đến. Trong phút chốc năm tên đồng tử phát ra thập chưởng bỗng một tiếng thảm thiết vang lên.

Thiên Độc Lão Nhân đưa mắt nhìn, lửa giận bùng bùng thét to một tiếng nghênh chưởng tấn công.

Thì ra năm tên đồng tử đều phơi thây trên mặt đất.

Chàng như đã bị thương nặng, sắc mặt trắng bệch.

Thiên Độc Lão Nhân xuất chưởng thần tốc nhằm nơi lợi hại của Thạch Kiếm mà công đến.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng nghe một tiếng quát như sấm xé tan màn không bay đến.

Thiên Độc Lão nhân thất kinh, nghiêng mình lui ra sau, đưa mắt nhìn thì thấy một vị cầm y lão nhân đứng đó, lão bắt giặc giận dữ quát:

- Thằng cầu tử kia, người cả gan quấy nhiễu việc của ta, hôm nay ta sẽ kết toán thù cũ hận mới luôn thể! Thì ra người này chính là Thiên Lô Tử Công Dương Tuấn bất kể sự thóa mạ của Thiên Độc Lão Nhân, lôi Thạch Kiềm ra hỏi nhỏ:

- Các hạ! Có gặp Bạch Tuyết Công Chúa không? Chàng nhìn lão rồi lắc đầu, Thiên Lô Tử nhìn sắc mặt của chàng kinh ngạc nói nhỏ:

- Các hạ đã trúng mười ba loại kỳ độc của Thiên Độc Lão Nhân rồi...

- Đúng vậy.

- Khắp thiên hạ trừ Thiên Độc Lão Nhân ra, chỉ có Thiên Phật Thủ có thể trị bệnh của các hạ thôi! Chàng sắc mặt tiêu điều.

Lúc hai người nói chuyện thì Thiên Độc Lão Nhân đã quét chưởng đến.

Thiên Lô Tử cười nhạt, rung vai quét ra một chưởng! Lúc này Hồng Linh Pháp Sư cũng đã tỉnh, từ từ đứng dậy, Thiên Độc Lão Nhân thấy vậy vội kêu:

- Từ Đan Cung mau đến đây giúp lão phu chặn thằng cầu tử này! Hồng Linh Pháp Sư nghe nói bèn phóng đến phóng chưởng tấn công Thiên Lô Tử.

Thiên Độc Lão Nhân thừa lúc lui ra, tung mình một cái đã đến trước mặt chàng, quét ra một chưởng.

Chàng giật mình giơ chưởng ra.

Nhưng Thiên Độc Lão Nhân xuất chưởng như thần, chưởng lực lợi hại đã công đến.

Thạch Kiềm kêu lên một tiếng thảm thiết bay ra ngoài mười trượng xa.

Thiên Độc Lão Nhân nhanh như lưu tinh tung người đến, giơ chân lên giẫm mạnh xuống.

Bỗng một luồng dịch thanh vang lên Thạch Kiềm giật mình đưa chân trái lên.

Thiên Độc Lão Nhân giật mình chậm đi một bước.

Hai luồng thủy phong chạm vào nhau, hai người đều lui ra sau ba bước.

Lúc này tiếng sáo như một luồng khói mỏng vo ve trong tai, làm cho bối rối trong lòng.

Thiên Độc Lão Nhân điều tức vận công, minh tinh lực thần, bỗng tung người đến trước mặt chàng thế chưởng như sóng cuộn quét tới.

Thạch Kiềm chớp mắt, toàn thân không còn sức, nhắm mắt lại chờ chết.

Lúc ấy một luồng chưởng quét đến thế mạnh vô cùng, Thiên Độc Lão Nhân đành phải nghiêng mình thu chưởng, bút khí trên mặt càng dày đặc hơn.

Trong lúc nguy cấp ấy Thối Dịch Tiên Tử đã xuất chưởng cứu chàng.

Lúc này Thối Dịch Tiên Tử vừa thấy Thiên Độc Lão Nhân đôi mắt xạ ra hai luồng sát quang.

Thiên Độc Lão Nhân quát:

- Tiểu nữ kia! Ta giết ngươi trước, rồi thanh toán với sư phụ ngươi sau.

Vừa dứt lời thân hình lão lao ra, bóng chưởng như thần quét đến. Thối Dịch Tiên Tử cười nhạt, quét Thất Khổng Dịch ra.

Hai người đấu nhau rất kịch liệt. Bên kia thì Thiên Lô Tử bị Hồng Linh Pháp Sư vây đánh không thoát thân được. Thấy Thối Dịch Tiên Tử xuất hiện trong lòng mừng rỡ, lại không thấy nàng cứu người trong lòng lo lắng, bèn dùng Truyền Âm Nhập Mật nói:

- Tiểu nữ! Thạch Kiềm đã trúng mười ba loại độc của Thiên Độc Lão Nhân, nhanh chóng tìm Thiên Phật Thủ trị cho Thạch Kiềm, đừng đánh với lão nữa.

Thối Dịch Tiên Tử nghe xong quét ra một chiêu rồi ôm Thạch Kiềm lui ra sau.

Thiên Độc Lão Nhân không cho nàng chạy, lão vận khinh công đuổi theo phía sau nàng.

Thối Dịch Tiên Tử vòng vào vách núi, nàng phải mang theo Thạch Kiếm nên đi rất chậm.

Thiên Độc Lão Nhân phóng người đến, nắm chặt lấy cổ áo của nàng.

Bống xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Ba ngọn Đoạt Hồn Kỳ phóng đến chặn lấy lối đi của Thiên Độc Lão Nhân.

Thiên Độc Lão Nhân vừa thấy liền biến sắc mặt, lão bỏ chạy không dám đuổi theo nữa.

Thối Dịch Tiên Tử không thấy Thiên Độc Lão Nhân đuổi theo nữa, bèn đặt Thạch Kiếm xuống, thấy chàng nhắm nghiền mắt lại vì đang bị chất độc dày vò.

Nàng khẽ gọi:

- Thạch Kiếm... Thạch Kiếm...

Gọi được hai tiếng thì chàng mới đau đớn ồm lên một tiếng nhưng mắt vẫn nhắm nghiền lại.

Thối Dịch Tiên Tử chau mày lại, khẽ thở dài một tiếng.

Bống nhiên trong không trung mây đen ừn ừn kéo đến, và cơn mưa như trút nước dội xuống.

Thối Dịch Tiên Tử vội vàng ôm lấy chàng chạy vào sơn lâm. Bống thấy không xa có một thạch động nàng liền vận khinh công phóng vào trong động.

Trong động đen sì, giờ tay cũng không thấy chi.

Nàng bèn bỏ Thạch Kiếm xuống cửa động tạm thời tránh mưa.

Nhưng chàng đã bị chất độc xâm nhập vào tim, đau đớn vô cùng. Thối Dịch Tiên Tử bèn điểm hết các huyệt mạch của chàng để tránh độc xâm vào xương tủy.

Phút chốc mưa đã tạnh, nàng nghĩ:

- Ra ngoài tìm một chút rau quả để ăn cho đỡ đói! Nghĩ xong nàng đặt chàng vào một chỗ an toàn rồi phóng mình ra khỏi thạch động.

Lúc này chàng bị Thối Dịch Tiên Tử điểm hết các huyệt mạch không cử động được, nhưng chàng vẫn thấy đói cồn cào trong bụng.

Chàng suy tư nghĩ ngợi đến Bát Bảo của Quỷ Cốc Bát Tuyệt, rồi Bạch Diện Lang Quân, Võ Lâm Bạo Quân, Thạch Na Na và hình ảnh của Tiểu Mãn, cả thiếu nữ xấu xí trong thạch động.

Chàng biết phải tìm được Thiên Phật Thủ mới có thể trị được độc.

Trong lúc chàng đang nghĩ ngợi thì một giọng trầm trầm vang lên:

- Ai đang ở cửa động thế? Chàng bống giật mình nhìn vào trong động, trong thạch động tối tăm ấy hình như có một người đang ngồi.

- Lẽ nào là ma quỷ? Tim chàng đập thình thịch, chàng quá sợ quên mất trả lời.

- Ai ở ngoài động thế? Nếu không trả lời, lão phu sẽ không khách sáo đấy! Âm thanh lạnh lẽo, trầm thấp, nghe mà rùng mình. Chàng lấy can đảm đáp:

- Tại hạ là Thạch Kiếm. Tôn giá là người hay ma quỷ?

- Khà! Khà!...

Tiếng cười quái dị của người trong động làm cho chàng ớn lạnh. Chàng lại hỏi:

- Tôn giá là người? Hay là quỷ?

- Là người hay quỷ ta cũng quên mất rồi.

Âm thanh vẫn trầm ngâm và lạnh lẽo.

Chàng nói:

- Bất luận là người hay quỷ, hãy ra đây đi!
- Không! Tiểu tử ngươi vào đây đi!
- Không! Tôn giá đi ra ngoài thạch động này quang minh chính đại hơn.
- Tiểu tử ngươi sợ à?
- Hừ! Trong lòng Thạch Kiếm từ trước đến giờ không biết sợ là gì! Hãy ra đây đi! Người trong động lại tiếp:
- Hừ! Nếu ta có thể đi ra ngoài, giang hồ tất sẽ dấy máu!
- Ngươi không đi ra được? Tại sao?
- Ngươi hãy vào đây xem tất sẽ hiểu thôi.

Chàng thở dài nói:

- Không vào được. Tại hạ bị người khác phong kín mấy chỗ huyết mạch rồi.
- Điều này đơn giản, lão phu giải huyết giúp ngươi, ngươi bị phong kín huyết mạch nào? Chàng nói:
- Khí Hải Huyết...

Chàng vừa dứt lời thì cảm thấy một luồng chỉ phong lướt tới, giải huyết đạo cho chàng.

Chàng thất kinh thầm nghĩ: “Người trong thạch động này có thể cách không giải huyết và lại rất nhanh chóng, quả là ‘Sơn ngoại hữu sơn.’ ” Chàng suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Mạng Môn Huyết, Phân Thủy Huyết, Huyết Hải Huyết, Thái Bạch Huyết...

Chàng vừa đọc xong, thì huyết đạo trên người cũng vừa được giải, chàng phả bụi trên mình đứng dậy.

- Tiểu tử hãy vào đây! Chàng đáp lời đi vào trong thạch động, đưa mắt nhìn bất giác kinh ngạc lui bước.

Chỉ thấy trong thạch động đang ngồi một vị quái nhân tóc dài. Chân tay cổ đều bị ai dùng dây xích tinh gang xích chặt lại, toàn thân gầy ốm như cây củi.

Điều làm chàng kinh ngạc là quái nhân này là một người mù. Bỗng chàng cảm thấy đau nhói trong tim vừa mở miệng là chàng đã ngất xỉu ngã xuống đất.

Quái nhân tóc dài nói:

- Thiên Độc Lão Nhân quả là ác độc, đồng thời dùng mười ba loại độc vào mình tiểu tử! Nói đến đây, quái nhân ngừng lại một chút rồi tiếp:
- Ái chà! Ta đã gần hai mươi năm không thấy mặt trời rồi... Hôm nay e rằng tiểu tử này sẽ cứu ta ra khỏi thạch động... giang hồ lại sắp có một trường sát kiếp rồi! Quái nhân thầm hạ quyết định lão sẽ trả thù kẻ đã làm cho lão sống những ngày tháng âm u trong thạch động này.

Quái nhân tóc dài cười khà khà. Bỗng lão giơ chưởng khô khan lên, vỗ vào mình Thạch Kiếm mấy cái.

Chàng la lên một tiếng rồi nhả ra một ngụm nước đen, sau đó từ từ tỉnh dậy.

Quái nhân tóc dài lấy ra ba viên hoàn đơn, đưa vào miệng Thạch Kiếm rồi dùng song chưởng điểm vào mấy nơi trên mình chàng rồi nói:

- Tiểu tử, xong rồi, dậy đi thôi! Chàng thật không dám tưởng tượng đó lại là việc có thật, chàng đứng dậy, dang tay chân cảm thấy thư thái, kinh ngạc hỏi:
- Lão tiên bói! Lẽ nào chính là Thiên Phật Thủ...

Quái nhân tóc dài rung rung mái tóc, nói một cách kích động:

- Cái tên đó lạ lắm... Gần hai mươi năm không có ai gọi ta như thế... Thiên Phật Thủ trên giang hồ cũng đã biệt vô tăm tích rồi.

Chàng mới hiểu ra, quái nhân này chính là Thiên Phật Thủ, hình như lão đang để oán hận trong lòng, bèn hỏi:

- Lão tiền bối sao bị người dùng dây xích tinh gang xích ở nơi này?
- Đâu chỉ xích ta ở nơi này, cả mắt cũng không còn nữa rồi! Hừ! Lão hừ một tiếng như muốn trút hết những tức giận trong lòng ra ngoài.

Chàng bước lên một bước, hỏi:

- Tàn nhẫn thật! Tại sao lại có mối thù này chứ?
- Làm gì có mối thù gì?... Tiểu tử ngươi có biết thánh hiền ngày xưa đã từng nói một câu: “Trượng phu vô tội, hoài bão kỳ tội” không?
- Lẽ nào tiền bối có báu vật bị người khác cướp đi?
- Có thể nói như thế, và cũng không nói như thế được.
- Như vậy thì sự việc thế nào? Quái nhân tóc dài không đáp một Chương lâu, hỏi:
- Tiểu tử, ngươi có bằng lòng giúp ta một việc không?
- Việc gì? Chỉ cần ta đủ sức.
- Hy vọng ngươi giúp ta thoát khỏi mấy sợi dây tinh gang này.

Chàng chau mày nói:

- Những sợi dây này đều là gang luyện ngàn năm, làm sao mà đứt được chứ?
- Điều này đơn giản thôi. Chỉ cần ngươi giúp lão tìm Lục Tình Kiếm hay là Thánh Nữ Kiếm đến thì có thể chặt đứt. Trong thiên hạ, chỉ có hai thanh kiếm này có thể chặt đứt mà thôi.
- Vì đền đáp ơn cứu mạng của tiền bối, tại hạ bằng lòng, nhưng tại sao tiền bối lại bị kẻ khác móc mắt đôi mắt tàn khốc như thế, và còn bị khóa chặt ở nơi này chứ?
- Điều này kể ra cũng dài... Ngươi biết hai mươi năm trước có một vị mỹ nhân đẹp như tiên tên là Thạch Na Na không?
- Biết!
- Thạch Na Na vô cùng kiều diễm, nàng cười hay chau mày đều có thể làm say đắm lòng người, lão phu cũng hồ đồ nhất thời... hồ đồ! Lão thở dài một tiếng rồi tiếp:
- Trên giang hồ có rất nhiều người ngã gục dưới chân nàng. Sau đó nàng truyền lên là muốn mở Sái Bảo Đại Hội dùng bảo vật để chọn đấng lang quân như ý. Lão phu nghe được tin này liền nảy ra một ý nghĩ xấu. Lão phu biết rõ trong Quỷ Cốc, đang ẩn tàng vị kỳ nhân cái thế, vả lại mỗi người đều có một loại binh đao vô cùng quý báu.
- Tiền bối định đi lấy trộm?
- Đúng vậy! Bỗng chàng bước lên một bước quát:
- Thì ra tiền bối là người trộm bảo...
- Tiểu tử hãy nghe hết đã, sự việc không đơn giản như thế đâu.

Chàng hừ một tiếng giận dữ, quái nhân tóc dài nói tiếp:

- Lão phu sợ bị người khác phát hiện nên bịt mắt mà đi trộm báu vật. Nhưng không hẹn mà gặp, ngoài Quỷ Cốc ta đã gặp được tám kẻ bịt mắt. Thế là chúng tôi cùng nhau hạ thủ, và rất may mắn là đã thành công. Sau khi lấy được tám báu vật, chúng tôi đã đến thạch động này mà chia. Giờ mới phát hiện là có đến chín người, làm sao chia cũng không công bằng. Thế là tám người họ thậm quyết định móc mắt ta, dùng xích mà xích ta ở thạch động này, và mỗi người chia một báu vật bỏ đi.

Chàng hỏi:

- Tiên bối có biết tên của tám người kia không? Quái nhân tóc dài lắc đầu nói:
 - Ai nấy đều cùng khăn đen che bịt mặt, sợ bị tiết lộ thân phận, e rằng Quỷ Cốc Bát Tuyệt biết được thì không phải đùa đâu... Nhưng cho đến nay, ta vẫn có thể nghe ra giọng nói của họ.
- Chàng nghĩ đến lời của Thiên Độc Lão Nhân và Thiên Phật Thủ hơi giống nhau, bèn hỏi:
- Nghe nói Thạch Na Na biết Bạch Diện Lang Quân có Lục Tình Kiếm mới đề ra Sái Bảo Đại Hội mà!
 - Điều này ta không rõ, nhưng lão phu sau khi nghe được mở Sái Bảo Đại Hội mới đi Quỷ Cốc...
- oOo-

7. Hoàng Thượng Triệu Lệnh

Thiên Phật Thủ nghe một lúc rồi nói:

- Tiểu tử, người thối sáo ngoài kia phải là một nữ nhi! Chàng thất kinh thối lui ba bước.

Thiên Phật Thủ lãnh đạm nói:

- Người đừng ngạc nhiên, năm xưa người được chia Thất Không Dịch là một nữ nhi.

Chàng nói:

- Nhưng mà thiếu nữ thối sáo còn nhỏ, xem chừng chưa tới mười tám tuổi, lẽ nào nàng lại là người cướp bảo?
- Điều này khó nói lắm. Trên giang hồ, nhiều người tinh thông về thuật giữ nhan sắc, tuy nhìn thì tuổi chỉ mười tám thôi, thật ra là bà lão tuổi tám mươi không chừng... Đúng rồi, cô nương đó tên gì vậy?
- Thối Dịch Tiên Tử Trì Hồng Hà.

Quái nhân tóc dài cúi đầu suy nghĩ. Lão từ trong ký ức tìm hình bóng của Thối Dịch Tiên Tử Trì Hồng Hà. Một lúc sau, lão thất vọng thở dài một tiếng nói:

- Cái tên này rất lạ.

Bỗng lão lại tiếp:

- Người có thể dụ cô ấy vào đây nói mấy câu được không? Để ta nghe xem có phải là kẻ lấy cắp báu vật không? Chàng đồng ý đi ra ngoài thạch động, thấy Thối Dịch Tiên Tử đứng đó, thối Thất Không Dịch như không phát hiện chàng đến.

Chàng cất tiếng gọi:

- Trì cô nương! Thối Dịch Tiên Tử ngưng tiếng dịch, quét mắt nhìn vừa thấy Thạch Kiếm bắt giác kinh ngạc vô cùng, lui ra sau mấy bước, hét:

- Người... Người...

Chàng cười nói:

- Trì cô nương, độc của ta đã được giải rồi.
- Ai trị cho người thế?
- Một quái nhân tóc dài trong thạch động.
- Quái nhân tóc dài? Hãy dắt ta vào xem.
- Đi theo ta! Chàng nói xong lắc mình phóng như bay vào thạch động. Tiên Tử cũng thế.

Chàng đi đến trước mặt quái nhân tóc dài nói nhỏ:

- Lão tiền bối, cô ta đã đến.

Lúc này, Thối Dịch Tiên Tử cũng đã tới nơi, vừa muốn mở miệng thì quái nhân tóc dài đã nói một cách lạnh lẽo:

- Trên tay cô nương có phải là Thất Khổng Dịch không? Thối Dịch Tiên Tử nghe hỏi giật mình, chậm rãi đáp:

- Phải!

- Sư phụ của cô nương quý tánh là gì?

- Không! Ta không có sư phụ.

Thối Dịch Tiên Tử vừa dứt lời thì một luồng chưởng phong cuộn cuộn quét ra. Nàng muốn lách mình tránh sang một bên thì đã chậm một bước. Nàng kêu lên một tiếng thảm thiết, người nàng bị hất văng ra ngoài một trượng.

Quái nhân tóc dài phẫn nộ nói:

- Hừ! Tiểu nữ kia, ngươi cũng muốn gạt ta? Nói thì chậm, làm thì nhanh, hữu thủ giơ ra, mang theo một công lực vô hình.

Lúc này Tiên Tử đã ngất xỉu. Chàng đứng bên cạnh muốn ra tay cứu thì một tiếng khà, khà vang lên, tiếp theo là một luồng kinh phong quét tới.

Âm thanh ấy đến một cách đột nhiên và thân hình người này nhanh cực kỳ. Chàng đang kinh ngạc thì thấy một vị lão ầu tóc xòa giơ chỉ ra chặn lấy chưởng lực của quái nhân tóc dài, nhanh chóng cứu Thối Dịch Tiên Tử dậy.

Quái nhân tóc dài kinh ngạc, nói:

- Ngươi là ai? Lão ầu nhặt cây Thất Khổng Dịch trên mặt đất lên, lãnh đạm nói:

- Ta chính là sư phụ của Trì Hồng Hà, đồng thời cũng là thân mẫu, và cũng là...

- Cũng là tiện phụ mười mấy năm trước cùng nhau trộm báu vật và xích chân ta lại móc mắt ta?

- Ha ha!... Đúng vậy. Những điều đó đều do ta làm ra cả...

Bỗng bà đổi giọng ôn tồn nói:

- Nhưng mà, ý ta muốn nói là ta chính là..

Quái nhân tóc dài nghe đến giọng nói này, trong đầu như bị sét đánh, gào lên rằng:

- Đồ tiện phụ! Thiên hạ độc ác nhất là lòng người phụ nữ, người rất độc ác! Hoàn toàn không còn nghĩ đến tình phu thê.

Lão ầu nào lãnh đạm nói:

- Nếu ngươi còn nghĩ đến tình phu thê, thì tại sao lại bỏ rơi ta...

- Ngươi... ngươi còn độc ác hơn cả ta, cả đứa con của ngươi, ngươi cũng không buông tha.

Bà ta vừa nói vừa ôm lấy Thối Dịch Tiên Tử phóng ra khỏi động.

Quái nhân tóc dài nói:

- Tiểu tử hãy giúp ta đem Trì Hồng Hà về đây, nếu không nó sẽ bị tàn phế đấy! Chàng liền đuổi theo họ, chàng chạy đến một khu rừng rậm thì bỗng nhiên năm bóng người lao nhanh tới.

Chàng thấy vậy liền đứng lại nhìn, thì ra là Tam Vương Tử, Quyền Vương Chi Vương, Tiêu Vương Chi Vương, Thiên Độc Lão Nhân và Hồng Linh Pháp Sư.

Chớp mắt họ đã đến trước mặt chàng.

Thiên Độc Lão Nhân bước ra, ngấm nhìn chàng thấy có dấu vết trúng độc, thất kinh lui ra sau mấy bước. Chàng tưởng lão lại âm thầm hạ độc, quét chưởng ra giận dữ nói:

- Tránh ra! Một luồng kinh phong bay đến, Thiên Độc Lão Nhân tránh người sang một bên nói:
- Ai đã giải độc cho ngươi?
- Điều này ngươi không cần hỏi.

Chàng vô cùng tức giận Thiên Độc Lão Nhân, không nói không rằng, quét chưởng tấn công lão.

Thiên Độc Lão Nhân liền quét song chưởng ra.

Nhưng chàng được Quỷ Cốc Bát Tuyệt truyền thụ võ công, chưởng lực vô cùng thâm thúy, Thiên Độc Lão Nhân cảm thấy đau nhói trong tim, liền lui ra sau hai bước.

Chàng tiến đến, mặt lộ sát khí.

Lúc này Hồng Linh Pháp Sư lắc mình tới trước mặt Thạch Kiếm.

Chàng giận dữ trợn mắt quát:

- Ngươi đến đây tìm chết.
- Hi hi! Ta biết võ công không bằng ngươi, nhưng ta cho rằng ngươi không phải là anh hùng thật sự.
- Tại sao không phải là anh hùng chứ? Hồng Linh Pháp Sư cười hì hì rồi từ từ móc từ trong túi ra một con cá gỗ, giơ cao qua đầu chàng rồi nói:
- Nếu ngươi là anh hùng thật sự, thì hãy nuốt con cá gỗ này.

Chàng ngây người, nhìn mười mấy ánh mắt đang nhìn chàng, bỗng chàng hào khí nổi lên, nói lạnh lùng:

- Điều này có gì khó đâu! Nói xong, liền chụp lấy cá gỗ trên tay của Hồng Linh Pháp Sư, để đầu cá hướng vào miệng mà nuốt.

Bỗng hai tiếng trong trẻo từ phía sau lưng chàng vang lên:

- Kiếm ca ca! Kiếm ca ca...

Chàng giật mình, cầm lấy cá gỗ rồi quay đầu lại thì thấy một thân hình kiều diễm, bất giác ân cần nói:

- Tiểu Mãn! Muội lại trốn ra đây rồi! Đồ Tiểu Mãn ưu tư nói:
- Muội muốn tìm huynh mà! Chàng thấy dáng như bị oan ức của nàng, muốn an ủi nàng mấy câu thì Hồng Linh Pháp Sư đứng bên cạnh đã lãnh đạm lên tiếng chế nhạo:
- Ngươi có dám nuốt không? Chàng đưa mắt nhìn lão rồi nói:
- Làm gì mà không dám? Nói xong, chàng đưa cá gỗ lên, nuốt từ đuôi cá xuống bụng.

Hồng Linh Pháp Sư thấy chàng không nuốt từ đầu cá, thăm rủa: “Quý a đầu, làm hư việc của ta rồi! ”, nhưng miệng thì nói:

- Quả thật là anh hùng! Xong lão lui ra sau.

Lúc này chàng đã đưa mắt nhìn chăm chú thiếu niên hoa phục, quát:

- Họ Tứ kia, ta giết ngươi trước, rồi sẽ đến Võ Lâm Bạo Quân! Thiếu niên hoa phục Tứ Dật lãnh đạm nói:
- Ngươi hại Phụ Vương rất thảm. Thạch Kiếm, ta phải mổ bụng ngươi mà lấy tim!
- Ngươi nói ta giết thân phụ ngươi, nhưng mà ta chưa gặp qua thân phụ ngươi Võ Lâm Bạo Quân bao giờ, quả là tức cười!
- Thạch Kiếm! Ngươi hãy im ngay, ngươi hại thân phụ ta đến nỗi quanh năm nằm liệt trên giường!
- Thân hình bị tê liệt có liên quan gì đến ta chứ? Võ Lâm Bạo Quân chưởng chết sư phụ ta Bạch Diện Lang Quân mới là thật! Thạch Kiếm không dẫn được lửa giận trong lòng, giơ chưởng tấn công.

Tứ Dật giơ song chưởng, kinh phong phát ra.

Hai luồng chưởng phong gặp nhau, một tiếng bùng như sấm vang lên.

Tứ Dật bị chưởng lực đẩy thối lui một bước, bèn lấy Ngũ Phong Luân ra.

Thạch Kiếm thấy hấn lấy Ngũ Phong Luân ra, chàng càng tăng thêm sát khí, nhún mình đánh ra một chưởng.

Tứ Dật quét ra một luồng luân ảnh, hai người đấu rất kịch liệt.

Đỗ Tiểu Mân phập phồng trong lòng.

Chỉ thấy Thạch Kiếm hô lên một tiếng rồi đánh tới.

Ngũ Phong Luân của Tứ Dật quét ra những luồng gió rào rào, nhưng làm sao mà địch nổi công lực vô song của chàng. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, hấn đã bay ra ngoài mười bước xa, Ngũ Phong Luân thoát khỏi tầm tay.

Chàng vô cùng giận Tứ Dật, tung người bay đến.

Lúc chàng tung người lên, thì Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương cũng tung người đến chặn lấy chàng.

Chàng không nói không rằng, giận dữ quét ra hai chiêu.

Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương thấy chàng thể chưởng mạnh vô song, không dám sơ suất liền cử toàn thân công lực mà chống đỡ.

Không ngờ, chàng dùng hết sức bình sanh, thể chưởng mạnh vô biên. Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương như chiếc lá rơi, bay đi trong gió.

Lúc này Hồng Linh Pháp Sư đứng một bên thầm niệm thần chú.

Chàng không phát giác, bước đến trước mặt Thiên Độc Lão Nhân nói:

- Người hãy nói xem, tại sao thiên hạ ai cũng muốn lấy tim ta? Thiên Độc Lão Nhân sắc mặt trắng bệch không nói ra lời.

Bỗng chàng lắc mình, chụp lấy cánh tay của Thiên Độc Lão Nhân nói:

- Người hãy nói mau! Thiên Độc Lão Nhân đưa mắt nhìn Tứ Dật thấy hấn từ từ tỉnh dậy, ánh mắt nhìn lão có vẻ giận dữ, bất giác rùng mình.

Chàng tăng thêm công lực vào cánh tay, nói:

- Nếu người không nói, ta sẽ hủy công lực của người.

Thiên Độc Lão Nhân toát mồ hôi hột; lão đang cố gắng chịu đựng thần lực của Thạch Kiếm. Cuối cùng, lão đành phải nói:

- Ta nói! Ta nói! Chàng buông nhẹ cánh tay, Thiên Độc Lão Nhân nói:

- Nghe nói tim của người có thể trị bệnh bại liệt của Võ Lâm Bạo Quân.

- Tại sao? Tim của người khác, lẽ nào lại không được? [Mất trang...]

- Kiếm ca ca, huynh làm sao rồi? Chàng đau đớn nói:

- Huynh! Huynh... Đau bụng lắm.

Bỗng Đỗ Tiểu Mân nhảy người đến trước mặt Hồng Linh Pháp Sư quét ra một chưởng.

Hồng Linh Pháp Sư không đề phòng, bị nàng đánh một chưởng, chuông đổ rơi xuống đất.

Tiếng chuông vừa dứt, thì chàng liền cảm thấy hết đau.

Nhưng Hồng Linh Pháp Sư nhanh chóng nhặt chuông lên lắc tiếp.

Chàng lại đau bụng dồn dập. Chàng thầm nghĩ: “Có lẽ lúc này ta nuốt con cá gỗ đã trúng vào tà thuật của y.” Đỗ Tiểu Mãn đã biết được tất cả đều do chuông đỏ trên tay Hồng Linh Pháp Sư mà ra nên nàng lại phóng tới.

Nhưng lần này Hồng Linh Pháp Sư đã có phòng bị.

Bổng Tứ Dật nhảy tới, giờ chuông đánh ra.

Đỗ Tiểu Mãn lui ra sau hai bước, rồi lách mình phóng đến trước mặt Hồng Linh Pháp Sư, nhưng lúc nàng vừa muốn ra tay thì vai nàng đã trúng ám khí của Tiêu Vương Chi Vương.

Nàng cảm thấy đau đớn, bất giác ngã mình trên mặt đất.

Lúc này trong ánh mắt của Tứ Dật xạ ra một luồng lửa đục. Hắn phóng người đến, ôm lấy Đỗ Tiểu Mãn, rồi phóng vào một khu rừng rậm.

Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương sợ rằng Tứ Dật xảy ra chuyện gì, liền đuổi theo hắn.

Thạch Kiềm nhìn rõ cảnh này, nhưng chàng đau đớn không thể hành động gì được.

Thiên Độc Lão Nhân mất lộ hung quang, từ từ bước đến, đưa cao ngọn chưởng quét xuống.

Bỗng một bóng người màu xám bay đến, tiếp theo là một luồng kinh phong.

Lúc Thiên Độc Lão Nhân phát hiện thì đã muộn mất rồi, người lão bị hất tung ra ngoài mười trượng, thân hình rơi xuống mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Hồng Linh Pháp Sư thấy chưởng thế như vậy liền biến sắc, chuông đỏ trong tay không ngừng lắc, nhưng ánh mắt lão đã dời đến người mặc áo xám.

Người này đôi mày dài, mũi cao, mình mặc trang phục kỳ dị, thoạt nhìn thì biết là người ngoại tộc.

Phiên nữ kia cúi đầu hỏi Thạch Kiềm:

- Người có phải là Thạch Kiềm không? Nàng nói tiếng Hán rất lưu loát.

Chàng gật đầu.

Hồng Linh Pháp Sư lãnh đạm nói:

- Cô nương muốn cứu hắn? Phiên nữ ngạc nhiên nói:

- Người đã nói thế thì ta quyết định cứu hắn rồi đây!

- Không dễ dàng như thế đâu.

- Yêu thuật của người thì làm gì được ta.

Vừa dứt lời, phiên nữ cắp Thạch Kiềm lên rồi chạy, Hồng Linh Pháp Sư đuổi theo, muốn nhìn xem cô nương này phá yêu thuật của mình như thế nào.

Phiên nữ chạy đến một cái ao nước thì dừng lại, nước ao trong xanh vô cùng.

Nàng để mặt chàng hướng xuống nước, dùng tay vỗ vào thiên linh cái của chàng, hô to:

- Hãy mở miệng ra! Lúc này Thạch Kiềm đã đau đớn đến hôn mê, một lúc sau chàng mới mở miệng ra.

Bỗng từ miệng chàng nhảy ra một con cá tươi, một tiếng tôm nhảy xuống ao nước.

Phiên nữ điềm đạm nói:

- May mà người nuốt từ đuôi cá, nếu mà nuốt từ miệng cá thì phiên phúc đấy! Hồng Linh Pháp Sư thấy vậy thất kinh, bỏ chạy.

Chàng vừa đứng dậy thì liền phóng mình đi.

Bỗng phiên nữ lách mình chặn chàng lại, chàng vội nói:

- Tránh ra! Cứu người quan trọng! Phiên nữ nghiêm giọng hỏi:

- Hãy trả lời ta, người thật là Thạch Kiếm sao?
- Chính phải! Chàng như kiến bò trên chảo nóng, trả lời một câu liền lắc mình phóng đi. Chàng lo lắng Đỗ Tiểu Mãn bị Tứ Dật làm nhục.
- Bỗng một tiếng kêu vang lên, một bóng người đến trước mặt chàng.
- Chàng vừa thấy, liền hỏi:
- Tôn giá, Bạch Tuyết Công Chúa đã tìm được rồi sao? Thiên Lô Tử không trả lời chàng, mà lại hỏi:
- Người thật là Thạch Kiếm sao?
- Tên có thể giả được sao?
- Người hãy đi theo ta.
- Làm gì thế? Ta đang có việc gấp!
- Hoàng Thượng triệu lệnh, người không đi không được.
- oOo-

8. Mỗi Tình Rồi Rắc Phức Tạp

- Hoàng Thượng muốn gặp ư? Để làm gì?
- Điều này người tới nơi sẽ biết.
- Chàng đang nóng lòng nên không biết làm thế nào bây giờ? Thiên Lô Tử xạ hai luồng nhân quang nhìn chàng nói:
- Hoàng Thượng triệu lệnh, ai chống lại tất chết.
- Chàng ngẩng đầu lên nói:
- Được, đi thôi! Người hãy dẫn đường.
- Thiên Lô Tử ngậy người, một cảm giác bất ngờ hiện ra trên mặt lão, nhưng lão nhanh chóng khôi phục lại bình thường, lắc mình phóng đi trước; Thạch Kiếm thấy lão lướt đi như gió, liền vận khí phóng theo.
- Bỗng một tiếng kêu lạnh lạnh từ xa truyền đến.
- Chàng giật mình, lắng tai nghe.
- Kiếm ca ca... A! Không... Không...
- Âm thanh này chính là phát ra từ miệng của Đỗ Tiểu Mãn. Một cảnh tượng xấu xa chợt hiện lên trong đầu chàng, chàng bỗng nhiên dừng bước lại, nói một cách quả quyết:
- Công Dương tiền bối, ta không thể theo ngài được.
- Thiên Lô Tử ngậy người nói giật mình quay người lại, lãnh đạm nói:
- Thánh chỉ của Hoàng Thượng, người không thể làm chủ được! Chàng giận dữ nói:
- Ta cứ không đi!
- Mời rượu không uống, đi uống rượu phạt; bắt đắc dĩ ta phải cưỡng bức thôi!
- Người hãy thử xem! Chàng dứt lời liền quét ra hai chưởng, kinh phong mang theo cả bụi bay đến.
- Thiên Lô Tử cũng giơ chưởng đánh tới.

Chỉ nghe chàng hét lên một tiếng như sấm:

- Tránh ra! Chàng tăng thêm ba thành công lực, làm Thiên Lô Thủ tay mềm đi, lui ra sau ba bước.

Lão ngậy người thì Thạch Kiềm đã phóng như bay, đưa mắt nhìn thì bóng chàng đã lướt ra ngoài mười trượng xa.

Chàng đi nhanh như tên bay hướng phía phát ra tiếng kêu của Đỗ Tiểu Mãn.

Chớp mắt đã thấy Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương đứng ngoài một thạch động. Hai người đứng canh giữ rất cẩn thận.

Chàng đến cách hai người khoảng ba trượng quát hỏi:

- Tiểu tử họ Tứ đã đem Tiểu Mãn đi nơi nào? Tiêu Vương Chi Vương và Quyền Vương Chi Vương cười nhạt đáp:

- Ta không biết.

Vừa dứt lời, chàng vô cùng giận dữ. Bỗng nghe tiếng Tiểu Mãn vang ra từ trong thạch động, chàng thất kinh tiến lên mấy bước, tức giận quát:

- Đồ chết tiệt! Người dám gạt ta? Tiêu Vương Chi Vương cùng Quyền Vương Chi Vương chia hai bên tung người chặn lấy Thạch Kiềm, song chưởng hộ thân tiến về phía chàng.

Mặt chàng bừng bừng sát khí, song chưởng quét ra hét to rằng:

- Tránh ra! Một luồng cuồng phong theo tiếng hét quét tới.

Quyền Vương Chi Vương cùng Tiêu Vương Chi Vương đều giơ chưởng ra, bỗng cảm thấy chưởng lực mạnh tuyệt luân giáng tới, thấy đau nhói trong tim lui ra phía sau mấy bước.

Thạch Kiềm thừa lúc hai người lui ra, định chạy vào động, không ngờ lúc này từ trong động phát ra một luồng kinh phong.

Chàng thất kinh, thối lui ra ngoài ba trượng.

Lúc chàng vừa đứng vững thì thấy Tứ Dật máu me đầy mình, khắp khiêng đi ra ngoài thạch động.

Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương mặt lộ vẻ kinh hãi chạy đến dìu Tứ Dật, thấy y đầy mình máu tươi, biết tất là bị người khác đánh.

Tứ Dật sau khi được hai người đỡ lấy, lại phun liên tiếp ra mấy ngụm máu tươi, làm ướt cả y phục hai người họ.

Tứ Dật cúi đầu buồn bã nói một cách yếu ớt:

- Chúng ta đi thôi! Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương dìu hần định rời khỏi thì Thạch Kiềm đã phóng đến quát hỏi:

- Muốn đi hả? Giờ thì không dễ dàng đến thế! Tứ Dật hỏi:

- Người muốn làm gì?

- Đỗ cô nương thế nào rồi?

- Cô nương đó ư? Cô ta rất tốt, không hề chi cả...

Vừa nói, y vừa thở hổn hển, rồi lại thổ ra một ngụm máu tươi.

Thạch Kiềm lãnh đạm nói:

- Vậy thì tốt, người đi đi! Chàng quay người đi vào thạch động tìm Tiểu Mãn. Bỗng chàng nhớ đến một việc, gọi họ lại:

- Họ Tứ kia! Khoan đã! Tứ Dật ngậy người, dừng lại thì thấy Thạch Kiềm phóng đến, bắt giắc kinh ngạc hỏi:

- Còn có việc gì nữa?
 - Người hãy để lại binh khí của Cát Trường Sanh lão tiên bối.
 - Cát Trường Sanh? Ta không hiểu!
 - Người đừng giả vờ. Ngũ Phong Luân của Cát Trường Sanh lão tiên bối, mau mau lấy ra! Tứ Dật tay vịn lấy ngực, Chương lâu mới nói:
 - Người đừng hòng!
 - Người cũng đừng hòng bỏ đi!
 - Thử xem sao! Tứ Dật rút Ngũ Phong Luân ra, mỗi tay một vòng quét ra một luồng kim quang, nhắm Thạch Kiếm quét tới.
- Chàng hét một tiếng vận chưởng tấn công.
- Phút chốc chưởng ảnh bay đầy trời, cuồng phong cuốn bụi bay mù mịt.
- Thạch Kiếm như mãnh hổ thoát lồng. Tứ Dật tuy bị thương nhưng cũng dùng vũ khí đấu với Thạch Kiếm trông rất hùng dũng.
- Bỗng mấy bóng đen như điện xẹt phóng tới, quét chưởng ra nhằm vào Thạch Kiếm và Tứ Dật.
- Thạch Kiếm vì chưa dùng hết toàn thân công lực, nên trong đột biến như thế liền vận lực quét ra một chưởng chặn lấy luồng kinh lực này.
- Nhưng Tứ Dật không ngờ luồng tiềm lực này đột nhiên xuất hiện, lúc phát giác ra thì song thủ đã vô lực; Ngũ Phong Luân bay ra khỏi tay, và thân hình như tờ giấy mỏng bay ra ngoài mười mấy trượng xa, kêu lên một tiếng thảm thiết.
- Quyền Vương Chi Vương và Tiêu Vương Chi Vương không vội cứu Tứ Dật mà lao đến giành Ngũ Phong Luân.
- Hai người vừa phóng tới định chụp Ngũ Phong Luân thì một bóng người đã lướt đến trước mặt họ, và Ngũ Phong Luân bị người này cướp đi. Người này còn lạnh lẽo nói:
- Còn không mau đi nhặt xác của Tam Vương Tử, mà còn ở đây giành cái gì? Quyền Vương Chi Vương đã nhìn thấy người này, giận dữ quát:
 - Thiên Lô Thủ, người đừng tự đắc. Người nên biết rằng người giết Tam Vương Tử của Võ Lâm Bạo Quân thì từ nay về sau đừng hòng yên thân rồi.
- Thiên Lô Thủ gơ Ngũ Phong Luân trong tay quát:
- Người mà còn nhiều lời nữa thì đừng hòng đi nữa! Quyền Vương Chi Vương hừ hai tiếng lạnh lẽo, đôi mắt giận dữ nhìn Thiên Lô Thủ rồi cùng Tiêu Vương Chi Vương ôm thi thể Tứ Dật bỏ đi.
- Hai người vừa đi, Thạch Kiếm quét mắt nhìn những vệ sĩ hoàng cung rồi bước đến trước mặt Thiên Lô Thủ, sắc mặt nghiêm túc nói:
- Các hạ, xin hãy để lại Ngũ Phong Luân của Cát Trường Sanh lão tiên bối lại.
- Thiên Lô Thủ ngăm nhìn Ngũ Phong Luân Chương lâu rồi buột miệng nói:
- Quả là thần khí! Cát Trường Sanh lão tiên bối dùng binh khí này mà thành danh, quả là không ngẫu nhiên.
- Bỗng quay sang Thạch Kiếm hỏi:
- Tiểu tử, người muốn báu vật này?
 - Chính phải. Cát Trường Sanh lão tiên bối nhờ ta thu Chương vật này.
 - Điều này không khó, chỉ cần người theo ta đi gặp Hoàng Thượng.

Chàng đưa mắt nhìn thạch động Chương lâu mới nói:

- Dừng hòng!
- Như thế ngươi cũng dừng hòng lấy Ngũ Phong Luân rồi! Dừng một lúc, lão lại tiếp:
- Nếu cộng thêm một báu vật hiếm có nữa, ngươi có chịu đi không? Chàng động lòng hỏi:
- Báu vật gì?
- Mỹ Nhân Phối!
- Cái gì? Mỹ Nhân Phối của Lạc Nhất Phong lão tiên bối sao? Đang ở nơi nào?
- Ngươi dừng vội hỏi, hãy trả lời ta có chịu đi gặp Hoàng Thượng không? Thạch Kiếm ngậy người cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Thiên Lô Thủ nói:
- Được thôi! Ngươi hãy dẫn đường.

Thiên Lô Thủ cười, quay sang ra lệnh cho các vệ sĩ đi trước dẫn đường.

Chàng đi theo Thiên Lô Thủ mà trong lòng buồn rười rượi.

Bỗng Thiên Lô Thủ quay lại nói:

- Đến rồi! Thạch Kiếm dừng lại đưa mắt nhìn thấy một tòa miếu lớn nguy nga sừng sững trước mặt. Thiên Lô Thủ giải thích rằng:

- Hoàng Thượng đang ở trong miếu! Nói xong, liền phóng đi, chàng đi theo sau những vệ sĩ ngoài miếu.

Đi vào miếu đường, chỉ thấy trong này trống không, trừ tượng Phật ra không có ai cả.

Chàng bất giác rung mình, dừng bước đưa mắt nhìn Thiên Lô Thủ.

Thiên Lô Thủ hiểu ý, nói nhỏ:

- Hoàng Thượng đang ở hậu điện.

Chàng nghi ngờ, nhưng đành phải đi theo sau Thiên Lô Thủ.

Đi qua nhiều hành lang, đến một gian phòng sau hậu điện, Thiên Lô Thủ vỗ nhẹ ba cái, chỉ nghe một tiếng hồi đồng đặc vang lên:

- Công Dương Tuấn? Đem người ấy đến đây chưa? Vào đây đi! Thiên Lô Thủ đẩy nhẹ cánh cửa đáp:
- Đã đem Thạch Kiếm đến rồi! Lúc này chàng đi vào phòng, thấy một vị tuổi khoảng ngũ tuần, trông rất uy nghi đang ngồi trên ngai vàng, chàng bất giác tiến lên hai bước, cúi đầu thi lễ.

Người kia vội nói:

- Quả nhân xuất giang hồ, không cần tục lễ.

Rồi chỉ cái ghế nói:

- Hãy ngồi xuống đây! Chàng bất đắc dĩ ngồi xuống. Người kia lại hỏi:
- Ngươi chính là Thạch Kiếm sao? Chàng gật đầu, đáp:
- Chính phải! Người này đưa mắt ngắm nhìn chàng, sắc mặt bỗng thay đổi, lãnh đạm nói:
- Xem ngươi đường đường là một nhân tài, không ngờ lại làm ra việc dè tiện như thế.

Chàng nghe nói thất kinh đứng dậy hỏi:

- Hoàng Thượng nói như thế là có ý gì?
- Việc mình làm còn không biết sao? Mấy ngày trước trong một thạch động, xem ngươi có làm ra một việc trái với lương tâm không? Thạch Kiếm nghe nói thất kinh thối lui hai bước, nói không ra lời. Việc xảy ra hôm ấy trong thạch động hiện ra trong đầu chàng, chàng vô cùng hối hận.

Người kia thấy chàng không nói bèn lãnh đạm nói:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, có lý do gì mà không dám thừa nhận? Chàng nói:
- Mấy ngày trước, tại hạ đích thực có làm việc hồ đồ trong một thạch động, nhưng lúc đó tại hạ trúng thuốc mê của người khác nên mất đi bản tính.
- Việc đã xảy ra như thế, người tính thế nào đây? Chàng cúi đầu không đáp nên lời, một lúc lâu mới hỏi:
- Không biết thiếu nữ đó là ai?
- Thiếu nữ đó chính là tiểu nữ của quả nhân, Bạch Tuyết Công Chúa! Dừng một lúc lại hỏi:
- Ý người thế nào? Chàng nghĩ đến thiếu nữ mặt mũi đầy ghê lở và hôi thối, cảm thấy rất đau lòng; vả lại chàng có mối thù sâu chưa báo.

Chàng suy nghĩ Chương lâu, rồi dứt khoát nói:

- Mối nghiệp duyên này tại hạ không thể phán đoán được là lỗi của ai, nhưng trong lòng tại hạ cảm thấy rất có lỗi.
- Chỉ có lỗi thôi sao? Người không có quyết định gì sao?
- Tại hạ cũng không biết làm sao mới đúng.

Người kia nghe vậy, bất giác giận dữ hỏi:

- Lẽ nào người không nghĩ đến cưới cô ta hay sao?
- Tại hạ không nghĩ đến điều này.

Người kia biến sắc tức giận quát:

- Công Dương Tuấn, hãy bắt lấy tên phản bội này! Chàng bất giác giận dữ, cười nhạt nói:
- Tại hạ tôn trọng Hoàng Thượng, nhưng muốn thị uy e rằng không gò ép được anh hào giang hồ đâu.
- Quả nhân không tin người có thể thoát ra khỏi khu vực thống lãnh của quả nhân.

Công Dương Tuấn, hãy giết tên phản bội này cho ta! Thiên Lô Thủ biết rõ công lực của mình không bằng Thạch Kiếm nhưng được hoàng lệnh đành phải gơ chưởng quét ra một luồng kinh phong.

Thạch Kiếm cười nhạt, song chưởng vung ra, đánh lui luồng chưởng phong của Thiên Lô Thủ, rồi chạy ra cửa định ra khỏi gian phòng này.

Bỗng đôi mắt chàng mở to, bất giác lui ra sau ba bước.

Thì ra ở nơi không xa đang đi đến một thiếu nữ yêu kiều mây ngài môi đào, quả là một thiếu nữ đẹp như tiên.

Thiếu nữ đi vào gian phòng, điềm đạm hỏi:

- Người chính là Thạch Kiếm sao? Nàng tiến lên hai bước, chàng liếc mắt nhìn thấy trước ngực này đeo một sợi dây chuyền mỹ nhân, chàng thầm nghĩ: “Lẽ nào đây chính là Mỹ Nhân Phối?” Chàng đang suy đoán, quên mất trả lời.

Thiếu nữ xinh đẹp thấy chàng đang chăm chú nhìn vào ngực nàng, cho rằng chàng là một thiếu niên không ra gì, bất giác giận dữ tát cho chàng hai bạt tai nói:

- Ta tưởng người là một anh hùng, thì ra người chỉ là một tên vô lại...

Chàng bị tát hai bạt tai không nói ra lời.

-oOo-

9. Đêm Động Phòng Hoa Chúc

- Phụ Vương, hành động của hần đã làm cho con thất vọng, hãy để cho hần đi đi.

Hoàng Đế thở dài một tiếng nói:

- Thạch Kiềm, hãy rút đi! Chàng lại nói:

- Người muốn ta đi không dễ dàng đến thế.

Rồi quay sang thiếu nữ nói:

- Thạch Kiềm ta là hào kiệt đội trời đạp đất, nay bị cô nương cho rằng là tên vô lại, trong lòng rất bất bình.

- Như thế người muốn thế nào mới hả dạ chứ?

- Chỉ cần cô nương lấy ra bằng chứng, tại hạ tự nhiên tâm phục.

Thiếu nữ xinh đẹp hừ một tiếng nói:

- Việc trong thạch động hôm nọ, lẽ nào lại là hành động của kẻ anh hùng sao? Chàng ngay người hỏi lại:

- Lẽ nào cô nương lại là thiếu nữ trong thạch động? Thiếu nữ xinh đẹp hai má đỏ bừng, cúi đầu xuống nhìn chân mình.

Chàng đã hiểu ra thiếu nữ này là người trong thạch động nhưng một người đẹp một người xấu không biết là thế nào? Hoàng Thượng xen vào:

- Nếu không phải người trị hết bệnh cho công chúa thì quả nhân đã sớm giết người rồi!

- Điều này lắm rồi, ta không có trị...

- Người không cần nói nhiều, mọi việc đã rành rành trước mặt... việc hôn nhân này người tính thế nào đây? Chàng ngẩng đầu nhìn công chúa, trong lòng chàng ngổn ngang trăm bề. Chàng không phủ nhận cái đẹp của nàng, chàng không thể nhìn nhận tình cảm của mình đối với nàng nhưng sự việc đã xảy ra như thế, làm sao có thể bỏ trách nhiệm này? Chàng nhớ đến Tiểu Mân đã cùng chàng chơi với nhau từ lúc nhỏ đến lớn, còn có Thối Dịch Tiên Tử đa tình, những tình cảm này làm chàng do dự.

Bỗng chàng quyết định nói:

- Nếu Hoàng Thượng không chê, thì tại hạ bằng lòng.

Công Chúa Bạch Tuyết thấy chàng đồng ý vô cùng mừng rỡ.

Hoàng Thượng cười ha hả nói:

- Người đã đồng ý. Ý của quả nhân là hãy mau chóng về kinh cử hành hôn sự thôi! Chàng không có ý kiến gì, thế là chàng sắp trở thành Phò Mã rồi.

Nhưng mà vận mệnh của con người khó mà nghịch lại được trời xanh, đã làm cho họ không thể tách rời ra, cuộc đời của chàng lại đi vào một giai đoạn khổ khác.

Đêm ở kinh đô vô cùng đông đúc và náo nhiệt.

Nhất là đêm nay là ngày công chúa thành hôn, cả kinh đô thành rất là náo nhiệt người ngựa và xe cộ đông vô kể.

Trong thâm cung lại rất là yên tĩnh.

Đặc biệt là trong tân phòng. Thạch Kiềm đang ngồi im lặng bên cửa sổ ngắm những bông hoa rực rỡ bên ngoài cửa sổ. Bỗng những đóa hoa này như muôn mặt người phụ nữ đang cười với chàng.

Chàng đang say sưa ngắm nhìn thì phía sau lưng chàng vỗ nhẹ hai cái nói nhỏ:

- Tướng công, đêm đã khuya, cũng nên đi ngủ thôi!

- Công Chúa mệt mỏi, xin hãy nghỉ ngơi trước, ta muốn ngồi đây luyện công một chút.

Công Chúa nhỏ nhẹ đáp:

- Như vậy ta ngồi đây luyện công cùng tướng công.
- Không cần, không cần vì ta mà mệt thân Công Chúa.

Công Chúa thấy chàng không chịu, đành nói:

- Như vậy thì tướng công luyện công xong thì phải lập tức nghỉ thôi.
- Được thôi, mời Công Chúa hãy đi nghỉ trước! Đêm khuya vô cùng yên tĩnh, chàng ngồi bên cửa sổ mắt nhắm nghiền lại vận công điều tức, trong lòng chàng vô cùng trong sáng, không một tí tạp niệm.

Dần dần chàng đi vào một loại cảnh giới mình không, bỗng một tiếng động nhỏ làm kinh động chàng.

Chàng từ từ mở mắt, bỗng chàng nhìn thấy một bóng người lay động ngoài cửa sổ.

Chàng kinh ngạc, bỗng người một cái đã đến bên cửa sổ. Bóng người đó vẫy tay với chàng, chàng nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, định mở miệng thì người kia đã nói:

- Hãy theo ta đến Tam Hồ Trường ở ngoại thành.

Người này nói rất nhỏ, vừa dứt lời liền phóng mình qua khỏi bức tường dày.

Chàng ngây người, việc này đột nhiên xảy ra làm chàng do dự, đi hay không đi, quả là khó quyết định. Chàng đưa mắt nhìn, Công Chúa Bạch Tuyết đã yên giấc trong khuê phòng, đêm nay là đêm hoa chúc của hai người, nhưng mà hành tung thần bí của người vừa rồi, đã lôi cuốn lòng hiếu kỳ của chàng.

Chàng suy nghĩ một lúc, bỗng chàng nắm chặt hữu thủ, phóng người ra khỏi hoa viên.

Kinh công của người này đã đạt đến tuyệt luân, dọc đường tránh qua nhiều người đi tuần canh. Chàng cũng không tốn hơi sức bám sát theo sau lưng.

Ra khỏi cổng thành, đập vào mắt chàng là một thảo nguyên mênh mông.

Thạch Kiềm từ trên ngọn cây nhìn sang chỉ thấy giữa thảo nguyên có nàng thiếu nữ đang đứng, ở giữa là một hoa kiêu.

Người kia chạy thẳng đến trước hoa kiêu thì dừng lại, hành lễ nói:

- Công Chúa, Thạch Kiềm đã đến rồi.

[mất trang]

10. Cốt Nhục Tàn Sát

- Thạch Kiềm, người nói phải khách khí một chút, Phụ Vương ta đã bị người hại đến nằm liệt giường, ta đối với người tử tế, không ngờ người lòng lang dạ sói như thế! Trong lời của nàng chứa đầy sự uất ức.

Chàng ngây người một lúc mới nói:

- Cô nương, điều này tại hạ quả thật không hiểu.

Lục y thiếu nữ thở dài, định mở miệng thì nho y lão nhân đã nói với nàng:

- Công chúa, mục đích đêm nay là lấy tim tên tiểu tử này, trị bệnh cho Thánh Quân, không nên chậm trễ, hãy mau dùng Lục Tình Kiếm ra giải quyết hẳn.

Lão vừa dứt lời thì lục y thiếu nữ đã rút toẹt thanh đoản kiếm trong người ra, nhắm vào bóng đen mà quét tới, phút chốc tỏa ra một luồng tinh quang sáng lòa.

Lục y thiếu nữ lãnh đạm nói:

- Thạch Kiềm, vì bệnh của Phụ Vương, đừng trách ta độc ác.

Chàng thấy nàng rút đoản kiếm ra, liền nhìn chăm chăm vào thanh kiếm, lời nói của lục y thiếu nữ chàng không nghe thấy, nhìn một Chương lâu chàng mới kinh ngạc nói:

- Lục Tình Kiếm! Lục y thiếu nữ thấy chàng thất kinh tưởng lầm nói:

- Chính phải, đây là Lục Tình Kiếm của Từ Nguyên Bình lão tiên bối mười mấy năm trước, oai chấn vô lâm, quét sạch quần ma. Lẽ nào ngươi sợ rồi sao?

- Hừ! Trong lòng Thạch Kiềm ta chưa biết chữ sợ là gì... ta phải thu Chương Lục Tình Kiếm giúp Từ Nguyên Bình lão tiên bối.

- Ngươi không đùa đấy chứ? Từ Nguyên Bình đã chết mấy chục năm rồi, ngươi còn muốn giúp lão thu Chương Lục Tình Kiếm.

Chàng nói một cách mơ hồ:

- Điều này không can hệ gì tới cô nương! Thạch Kiềm chậm rãi tiến lên hai bước, bỗng lão vận nho y lắc mình tới chặn đường đi của chàng nói:

- Đồ chết tiệt, ngươi sắp chết đến nơi còn không biết nữa.

Toàn thân chàng run rẩy, mắt nảy lửa nói:

- Ta giết ngươi trước.

- Ha ha! Trước lúc giết ta ngươi nên biết danh hiệu của ta đã!

- Ngươi tên là gì?

- Độc Vương Chi Vương.

Chàng biến sắc mặt, rùng mình một cái, lùi ra sau ba bước.

Lão vận nho y cười khà khà nói:

- Ngươi khỏi phải lo, tuy ngươi đã trúng Hàn Âm Băng Độc của ta, nhưng không lập tức phát sinh, ít nhất là trong một canh giờ được lực mới phát.

Chàng thử vận công chống trả cảm thấy toàn thân giá lạnh.

Độc Vương Chi Vương cười nhạt nói:

- Ngươi đừng hòng vận công chống lại, như thế chỉ làm được lực mau chóng phát tán ra thôi.

Lục y thiếu nữ ra lệnh:

- Ngươi tránh ra, để ta lấy tim của hắn.

Độc Vương Chi Vương nghe lệnh lui ra mười bước. Lục y thiếu nữ từ từ đi đến, Lục Tình Kiếm trong tay nàng sáng loáng, như tỏa ra một luồng hàn khí uy hiếp người.

Chàng chăm chú nhìn, đợi thời cơ mà hành động.

Lục y thiếu nữ đi đến trước mặt chàng, giơ thẳng Lục Tình Kiếm đến lấy tim chàng.

Chiêu này của nàng xem ra rất đơn giản nhưng thật ra vô cùng nguy hiểm, chàng không dám khinh địch, tả chưởng quét ra, một luồng kinh phong tiến đến cánh tay phải của nàng.

Lục y thiếu nữ thân hình lay động cực nhanh không những tránh được một chưởng của chàng mà Lục Tình Kiếm đã quét đến trước mặt.

Chàng thất kinh, song chưởng giơ ra.

Bỗng chàng nghe lục y thiếu nữ nói nhỏ:

- Thạch Kiềm, ta đợi ngươi trong rừng.

Lục Tình Kiếm đâm lẹch qua một bên nhưng song chưởng của chàng đã quét ra.

Luồng chưởng phong lợi hại đã quét vào vai trái của nàng. Thân hình nàng bay ra ngoài thảo nguyên, mất hút trong rừng sâu.

Bỗng chàng cảm thấy hối hận, chàng nhìn chỗ nàng rơi xuống mà ngơ ngác.

Bỗng bên mình chàng có một luồng kinh phong quét tới.

Chàng đang ngơ ngác nên đã mất đi cơ hội, xem chiêu trước mắt chàng tất sẽ bị trọng thương.

Đúng lúc ấy, một tiếng kêu lạnh lạnh vang lên, một luồng chưởng phong cuộn cuộn bay đến, đẩy lui chưởng lực của Độc Vương Chi Vương.

Thân hình người này vừa đáp xuống thì đã cười một tiếng thê thảm.

Chàng trong lòng thất kinh, đưa mắt nhìn, bất giác giật mình ra sau hai bước, kinh ngạc nói:

- A! Trì cô nương! Người này không để ý về kinh ngạc trên mặt chàng, chống quả trứng đi đến trước mặt Độc Vương Chi Vương nói:

- Lão già kia, ám toán người khác không phải là việc hay ho gì đâu.

Độc Vương Chi Vương bị nàng nhạo báng đến đỏ mặt nói:

- Trì cô nương, thân mẫu của cô khỏe chứ?

- Đa tạ người, nếu còn không đi thì ta dùng quả trứng đuổi người thôi.

Độc Vương Chi Vương nghe lời, cùng những thiếu nữ và kiệu xe trống bỏ đi.

Thiếu nữ dùng quả trứng khắp khiêng đi ra thảo nguyên.

Chàng ngậm ngùi nhìn theo bóng hình nàng gọi to:

- Trì cô nương, hãy dừng bước.

Thiếu nữ dùng quả trứng chống đỡ thân mình dừng bước, quay lại nói:

- Thạch Kiếm, may mắn là người còn nhận được ta, nhưng mà Thối Dịch Tiên Tử Trì Hồng Hà hình như đã chết rồi.

Dứt lời, ánh mắt chứa chan lệ.

Chàng bước đến an ủi:

- Trì cô nương, mong cô nương hãy cố gắng lên.

Thối Dịch Tiên Tử Trì Hồng Hà mắt đỏ hoe nói:

- Ta sẽ kiên cường lên.

Một lúc sau Thối Dịch Tiên Tử nói:

- Nghe nói người đã làm Phò Mã rồi, hạnh phúc lắm phải không? Chàng đỏ mặt, may mà đêm tối Thối Dịch Tiên Tử không nhìn thấy, Chương lâu Thạch Kiếm mới nói:

- Điều này bất đắc dĩ thôi!

- Không nên nói như thế. Ta chúc người hạnh phúc.

Thối Dịch Tiên Tử nhìn những ngôi sao trên bầu trời, nói:

- Ta phải đi thôi! Rồi dùng quả trứng khắp khiêng bước đi.

Chàng gọi lại nói:

- Trì cô nương, cô định đến nơi nào? Thối Dịch Tiên Tử nhìn trời, Chương lâu mới nói:

- Thiên hạ bao la đến thế tất có đường cho ta đi... Đúng rồi... ta nên đi báo thù ai đã làm cho ta cụt chân, ta cũng nên cho kẻ đó thưởng thức mùi vị cụt chân.

- Trì cô nương...

Chàng kêu nhỏ một tiếng, rồi nghen lại, chàng không biết an ủi nàng thế nào đây cho tốt.

Lúc trước Thối Dịch Tiên Tử nhiều lần tỏ tình với chàng, nhưng đều bị chàng cự tuyệt, nay chàng đối với nàng lại nảy sinh một tình cảm thương tiếc.

Nhưng mà, sau ngày hôm nay chàng đã là một người có thể thiếp rồi, làm sao có thể...

Trời xanh đầy đọa con người quả là tàn nhẫn.

Thối Dịch Tiên Tử lấy Thất Khổng Dịch ra nói:

- Thạch Kiếm, đây là Thất Khổng Dịch mà ngươi hằng quan tâm, nhưng ta còn phải dùng nó để phục thù, vì thế đợi ta phục thù xong, nhất định sẽ tặng cho ngươi.

- Trì cô nương cô tốt quá! Chàng nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta nên thay lão tiên bối Tống Thanh Sơn cảm ơn cô nương.

Thối Dịch Tiên Tử cười một tiếng thê lương, quả trứng điểm nhẹ mặt đất, phóng mình vào trong rừng rậm.

Đêm càng khuya, chàng cảm thấy buồn vô hạn, đối với hôn nhân ngày hôm nay chàng cảm thấy rất chán nản, hôn sự này hoàn toàn như bị bắt buộc.

Chàng không chủ định bước đi, bỗng chàng nhớ đến câu nói của lục y thiếu nữ vừa rồi.

Như có một sức mạnh không thể nào kháng cự, và nó thúc giục chàng đi vào trong rừng rậm, chàng đưa mắt nhìn thấy có một bóng người đang đứng tựa vào một cây to.

Chàng mừng rỡ bước đến, người kia quay lại nói:

- Ngươi quả là người giữ chữ tín.

- Cô nương hẹn ta đến đây có điều gì dặn dò? Lục y thiếu nữ cười mấy tiếng nói:

- Ngươi quả là thẳng ngốc!

- Ta ngốc lắm sao? Chàng suy nghĩ rồi bỗng chàng lui ra sau một bước lớn lại nói:

- Ô! Cô nương muốn lấy tim ta? Lục y thiếu nữ nghe chàng hỏi thế bất giác khóe mắt chứa chan lệ, như bị oan ức, vùi đầu vào gốc cây khóc thút thít.

Chàng vô cùng bối rối, tiến nhẹ lên phía trước hỏi:

- Cô nương, có phải ta đã làm cô nương phật ý không? Lục y thiếu nữ không thềm để ý đến chàng, chỉ cúi đầu mà khóc.

Chàng bất đắc dĩ cũng tựa vào thân cây, nói nhỏ:

- Cô nương, nếu ta có chỗ nào xúc phạm, xin cô nương hãy thứ lỗi, còn việc muốn mổ bụng lấy tim, cũng hoàn toàn xuất phát từ lòng hiếu thảo, tại hạ sẽ chu toàn cô nương thôi.

Bỗng lục y thiếu nữ tát chàng một bạt tai, giận hờn nói:

- Ngươi thật là ngốc hay giả ngốc...

Chàng bất thành linh bị đánh một bạt tai, rất ngạc nhiên hỏi:

- Ý cô nương quả thật tại hạ không hiểu.

- Ta thấy ngươi trúng Hàn Âm Băng Độc của Độc Vương Chi Vương nên rất lo lắng, ngươi lại không hiểu ý ta. Ái chà! Thật là uổng công ta.

Nàng nói một cách ai oán và rất thành khẩn, chàng thấy nàng quan tâm đến mình nên rất kinh ngạc.

Chàng vô cùng cảm kích nói:

- Đa tạ lòng tốt của cô nương, nhưng không biết giải độc thể nào đây.
- Ta đi lấy một phần thuốc giải độc cho ngươi, ngươi đợi ta ở đây, ta đi một lúc sẽ quay lại.

Lục y thiếu nữ phóng người đi.

Bỗng một bóng đen bay tới chặn lối của nàng, rồi quát to:

- Muốn đi không dễ, hãy để lại Lục Tình Kiếm.

Thạch Kiếm nhìn kỹ người này, thì ra là Thiên Độc Lão Nhân, biết lão độc được rất lợi hại, liền cảnh tỉnh lục y thiếu nữ:

- Cô nương, đây là Thiên Độc Lão Nhân, chuyên âm thầm hạ độc, hãy cẩn thận.

Lục y thiếu nữ nghe thế giật mình thối lui mấy bước.

Thiên Độc Lão Nhân ngẩng đầu lên trời cười to, Chương lâu mới nói:

- Thạch Kiếm, ngươi quả là tinh ma, nhưng ngươi nên biết là có người còn tinh ma hơn ngươi, lần này các ngươi đều đã trúng vào Độc Dương Tán của ta rồi! Chàng không tin, Thiên Độc Lão Nhân lại nói:
- Ngươi không cần nghi ngờ. Lão phu sớm đã hạ Độc Dương Tán vào thân cây kia rồi, vừa rồi các ngươi tựa vào cây đã trúng độc của ta rồi.

Lời nói của lão làm hai người đều biến sắc, rùng mình.

Bỗng chàng quát to:

- Tuy rằng như thế, trong lúc ta chưa chết, thì sẽ đấu với ngươi trước.

Nói xong tung người đến, hữu chưởng giơ ra kèm theo một luồng kinh phong mạnh mẽ quét tới.

Thiên Độc Lão Nhân cười nham hiểm nói:

- Ngươi quả là không thấy quan tài không rơi lệ hãy nằm xuống cho ta.

Nói xong lão phóng người ra xa ngoài mười dặm, chỉ thấy lục y thiếu nữ thân hình lay động, rồi ngã lăn trên mặt đất.

Chàng thấy lục y thiếu nữ trúng độc ngã xuống, càng thêm căm phẫn, trên mặt lộ ra một luồng sát khí, song chưởng vung ra nhanh tuyệt luân, chưởng ảnh đã sắp bay đến trước mặt lão.

Thiên Độc Lão Nhân thấy vậy, mặt tái đi, kinh ngạc lui ra sau hai bước.

Lão vừa muốn lách mình tránh, thì bỗng hữu chưởng của chàng đã đánh vào vai.

Một chưởng của chàng mạnh vô cùng, Thiên Độc Lão Nhân lui ra mấy chục bước, rồi mới ngã xuống đất, thổ ra một ngụm máu tươi nói:

- Thì ra, ngươi đã trúng Hàn Âm Băng Độc lại thêm Độc Dương Tán của ta, nên dĩ độc trị độc, may mắn mà thoát độc.

Chàng nghe thế thềm mừng, tả thủ giơ ra nói:

- Mau đưa thuốc giải độc ra! Thiên Độc Lão Nhân sớm đã có phòng bị, tung người bay qua ngọn cây, phóng vào rừng sâu.

Đêm khuya tối âm u, gió lạnh thổi từng cơn, chàng đưa mắt nhìn thì đã không thấy bóng của Thiên Độc Lão Nhân.

Tìm một Chương lâu, chàng mới lủi thủi quay về.

Lục y thiếu nữ mắt khép lại, đôi mày chau lại như đang bị độc được hành hạ một cách đau đớn.

Thạch Kiềm tiến lên gọi nhỏ:

- Cô nương, cô nương...

Một lúc sau, lục y thiếu nữ mới từ từ mở to đôi mắt, nhìn chàng có vẻ tha thiết rồi nhắm mắt lại, chàng vội hỏi:

- Cô nương có đau không? Chàng liên tiếp hỏi mấy câu, lục y thiếu nữ mới đáp nhỏ:

- Không sao, ta vẫn còn có thể chịu đựng được, người hãy đi đi, đừng vì ta mà liên lụy đến thân.

- Cô nương, sao lại nói những lời như thế, cô nương vì muốn giải độc cho ta nên mới trúng độc, ân huệ của cô nương kiếp này ta không thể quên được...

Lục y thiếu nữ mở to đôi mắt nói:

- Thật sao?... Nhưng mà, ái chà! Người đã kết hôn rồi...

Chàng dang tay ra ôm nàng dậy, rồi nói:

- Cô nương...

- Ta tên là Tiên Chi...

- Tiên Chi, ta sẽ tìm cách trị độc cho cô...

Chàng nghĩ đến Thiên Phật Thủ lại hỏi:

- Nhưng phải mượn cây Lục Tình Kiếm này.

Lục y thiếu nữ nói:

- Hãy đem cây Lục Tình Kiếm này đi đi, chỉ cần người đừng quên ta là được rồi!

-oOo-

Buổi sáng đỉnh núi đang âm thầm tắm gội trong nắng sớm.

Thạch Kiềm bỗng lục y thiếu nữ trên tay, đi suốt đêm và đến trước một ngọn sơn động.

Bỗng trong thạch động vang ra tiếng đánh nhau của giáo mác. Thạch Kiềm giật mình, bỏ lục y thiếu nữ ngoài thạch động ở chỗ kín đáo.

Bỗng tiếng đánh nhau im bặt và tiếp theo là một tiếng sáo inh tai.

Chàng thầm nghĩ: “Thối Địch Tiên Tử thật là đến tìm Thiên Phật Thủ báo thù rồi.” Chàng đang suy nghĩ thì đã đi vào trong thạch động và nghe tiếng lão già:

- Tiểu nữ, tại sao không phân minh bạch gì cả...

Tiếng sáo chợt im bặt chỉ nghe tiếng Thối Địch Tiên Tử lãnh đạm nói:

- Ta chỉ đến trả thù thôi, muốn người ném thử mùi của người cụt chân.

- Ta chỉ là nhất thời làm người bị thương. Đúng rồi, người nói người đến cứu người không phải là sư phụ người, như thế thì người này có quan hệ gì đến người chứ?

- Hừ! Đừng có dài dòng.

Chàng đã đi vào thạch động và núp ở một góc động, chỉ thấy Thiên Phật Thủ giờ những sợi xích trong tay lên rồi bị thắm nói:

- Cô nương có biết người cứu cô nương chính là người đã xích ta ở đây mấy chục năm không? Thử hỏi một người trong một thạch động vắng vẻ không có người qua mấy chục năm là biết bao bị thắm? Nói xong, rơi hai hàng lệ xuống.

Thối Địch Tiên Tử hình như cảm thấy đồng cảm với lão, lời nói cũng không hà khắc lãnh đạm như trước nữa nói:

- Thân mẫu ta không tàn nhẫn như thế đâu!

- Bà ta là thân mẫu của cô nương sao? Nhưng mà bà ta lại làm việc mà người khác không dám tin! Bổng Thối Dịch Tiên Tử giận dữ quát:

- Thiên Phật Thủ, người không cần phải làm ra vẻ tội nghiệp như thế, để người khác đồng tình... bất cứ thế nào người cũng đã làm cho một thiếu nữ đang độ xuân xanh trở thành tàn phế, thủ đoạn này còn tàn nhẫn hơn người giết cô ta đi!

- Ta đã nhiều lần nói rõ là ta lỡ tay mà...

Thối Dịch Tiên Tử không nghe lão phân bua, dậm cây quải trượng một cái rồi quát Thất Khổng Dịch ra, nhằm đầu lão đánh tới.

Thiên Phật Thủ bị xích trong thạch động, không gian hoạt động rất nhỏ, vả lại tay chân bị những sợi xích hạn chế.

Nhưng mà lão là tay cao thủ võ lâm, song chưởng quét ra kịch liệt.

Thối Dịch Tiên Tử bị lão đánh lui hai bước suýt nữa vấp ngã, điều này càng làm cho nàng phẫn nộ, mặt lộ sát khí, Chương lâu mới lãnh đạm nói:

- Ta dùng tiếng sáo khống chế người trước! Thiên Phật Thủ nghe vậy sợ toát mồ hôi hột.

Thối Dịch Tiên Tử đôi môi đào, chậm rãi thối lên.

Tiếng sáo biến đổi muôn vàn, lúc như sâu như thăm, lúc thì như sóng cuộn, lúc lại như hổ sào vươn vai, ai nghe đều phải kinh động hồn phách.

Thiên Phật Thủ sắc mặt dần trở nên xanh xao, mồ hôi chảy xuống ròng ròng, và nét mặt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Thạch Kiếm lắng tai nghe, cũng cảm thấy kích động trong lòng.

Chàng đưa mắt nhìn Thiên Phật Thủ toàn thân run rẩy, như một cây non trước gió mạnh, tình thế vô cùng nguy cấp.

Bổng Thối Dịch Tiên Tử thay đổi tiếng sáo, nghe như tiếng thiên binh vạn mã và tiếng giáo mác đang đánh nhau.

Trong lòng vô cùng kích động, chàng lần bước đến gần mạnh nói:

- Trì cô nương, dừng thối nữa! Chàng vừa đẩy thì Thất Khổng Dịch đã rơi khỏi tay Thối Dịch Tiên Tử tiếng sáo dừng hẳn.

Thiên Phật Thủ như trút được gánh nặng, chân khí liền được phục hồi, bỗng thấy Thất Khổng Dịch rơi xuống liền giơ hữu thủ chụp lấy và quét ra một chưởng, một luồng kinh phong quét đến người Thối Dịch Tiên Tử.

Lão ra tay rất mạnh, Thối Dịch Tiên Tử chưa kịp trở tay thì đã cảm thấy vai phải đau buốt.

Thiên Phật Thủ có lẽ bị nàng nhích mắng đến tức giận nên thừa thế vận khí vào song chưởng định đánh tiếp.

Chàng thấy thế, vừa muốn đến cứu thì bỗng một luồng chưởng phong lợi hại xé tan bầu không khí quét tới, đẩy lui chưởng lực của lão.

Thiên Phật Thủ càng thêm giận dữ đưa mắt nhìn, ngạc nhiên nói:

- Ô! Thì ra là bà! Thạch Kiếm thấy một vị lão bà tóc xòa diu Thối Dịch Tiên Tử dậy.

Thiên Phật Thủ thần sắc rất kích động nói:

- Trì Nương, thì ra là tên dâm phụ, bà không nghĩ đến tình phu thê mấy chục năm nay, khóa ta trong thạch động! Bà lão được gọi là Trì Nương cũng giận dữ nói:

- Hừ! Người hãy im đi! Người có phải là người không ngay cả con gái của mình cũng đánh gãy chân.

Thạch Kiềm lúc này mới biết họ là phu thê, và Thối Địch Tiên Tử cũng chính là con gái của Thiên Phật Thủ cốt nhục tàn sát, quả là bi thảm.

Thiên Phật Thủ lãnh đạm nói:

- Nếu không phải là phế phụ người, thì làm gì như thế chứ, sống trong động mười mấy năm nay đã làm cho ta hận chết bà đi được!

- Hừ! Nếu không phải người thay lòng đổi dạ, muốn tham gia Sái Bảo đại hội để lấy lòng Thạch Na Na, thử hỏi ân tình phu thê, ta làm sao nỡ làm thế chứ! Trì Nương lắc mình đến trước mặt Thiên Phật Thủ quét chưởng ra.

Thiên Phật Thủ quét song chưởng ra nói:

- Phế phụ người cùng Độc Vương Chi Vương âm thầm tư tình với nhau, còn tưởng là ta không biết sao...

- Hãy im miệng chó của người lại, ta trong sạch như thế, làm gì mà ô uế kiểu như thế chứ! Trì Nương nộ khí xung thiên, hữu thủ quét ra.

Thiên Phật Thủ lắc nhẹ đôi vai, nhưng lão bị những sợi xích ngăn chặn lại, không tài nào tránh được một chưởng của Trì Nương.

Thạch Kiềm thấy thế tung người đến bên cạnh lão, giơ Lục Tình Kiếm ra nói:

- Lão tiền bối, ta đến đây cởi bỏ những sợi xích này cho lão tiền bối đây.

Nói rồi chàng vận kiếm như bay, Lục Tình Kiếm khắc ngọc đoản kim, phút chốc đã chặt đứt hết dây xích.

Thiên Phật Thủ mừng rỡ, đứng dậy nghiêng mình đánh tới.

Trì Nương quát to:

- Ta sống mái với người đây! Bà đẩy chưởng ra, thân hình đã sắp đến đầu của lão.

Hai người đấu thí mạng với nhau làm cho Thạch Kiềm cảm thấy rung mình.

Trước mắt không ai chịu nhường ai, cách đánh này hai người tất sẽ bị thương nặng một chưởng của Thiên Phật Thủ có thể làm Trì Nương bị thương và cũng không tránh khỏi một chưởng của Trì Nương quét tới. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Bỗng Thối Địch Tiên Tử tung người đến giữa Thiên Phật Thủ và Trì Nương không ngờ Thối Địch Tiên Tử lại làm thế.

Hết phần # Phần bảy và chưởng lực của cả hai đều rơi vào mình Thối Địch Tiên Tử, đến lúc phát hiện thì đã muộn.

Thối Địch Tiên Tử làm sao mà chịu được song chưởng lợi hại của hai người, thân hình nàng ngã lăn xuống đất rồi nơi khoe miệng chảy ra dòng máu tươi.

Thiên Phật Thủ vội nói:

- Người...

Vừa dứt lời đã nhảy đến bên cạnh Thối Địch Tiên Tử cùng lúc đó Trì Nương cũng thế, tung mình đến nói:

- Hải nhi, đều tại ta không tốt.

Thạch Kiềm thấy thế cũng mũi lòng, hai giọt lệ rơi xuống gò má chàng.

Thối Địch Tiên Tử bị thương nặng nằm trên mặt đất. Thiên Phật Thủ run run ôm lấy thân hình nàng, nàng bất giác cảm động gọi:

- Thân phụ, thân phụ...

Thiên Phật Thủ bi thương rơi lệ nói:

- Nữ nhi, đều tại ta cả, ta đã sai, ta... ta...

Lão kích động nói không nên lời.

Thối Dịch Tiên Tử nói:

- Không, không. Đều là thượng đế an bày... thân phụ, chỉ cần thân phụ đừng hiểu lầm thân mẫu, mười mấy năm nay, thân mẫu bị Độc Vương Chi Vương dụ dỗ, nhưng thân mẫu vẫn cương quyết chối từ, thân phụ đừng hiểu lầm thân mẫu...

Thiên Phật Thủ nghe Thối Dịch Tiên Tử nói thế ngậy người, đưa mắt nhìn Trì Nương Chương lâu rồi nói:

- Trì Nương, ta đã hiểu lầm.

Câu nói này, bà ta đã mong đợi mười mấy năm rồi, bà kích động vô cùng, nắm lấy tay Thiên Phật Thủ nói:

- Không, ta cũng sai lầm mười mấy năm nay, ông ở trong động này cũng đủ khổ rồi.

- Không sao đâu...

Hai phu thê hiểu lầm mười mấy năm nay, giờ đã đoàn tụ, Thạch Kiếm cũng mừng cho họ.

Bỗng nghe Thối Dịch Tiên Tử thở dài như là bị kích động.

Chàng lướt đến bên Thiên Phật Thủ chấp tay nói:

- Lão tiền bối, tại hạ có việc phiền đến tiền bối.

- Mong tiền bối giải độc.

Thiên Phật Thủ ngắm nhìn chàng Chương lâu nói:

- Người không có vẻ bị trúng độc mà.

- Không phải là tại hạ mà là một cô nương.

- Trúng độc của ai.

- Thiên Độc Lão Nhân.

- Độc gì?

- Độc Dương Tán.

Thiên Phật Thủ nghe vậy liền a lên một tiếng, đôi mày cau lại, trầm tư Chương lâu, nhưng không trả lời. Chàng bất giác hỏi:

- Có thuốc gì cứu không? Thiên Phật Thủ thở dài một tiếng nói:

- Độc này là một trong mười loại độc của Thiên Độc Lão Nhân, khó trị vô cùng, lại phải hao đi nhiều chân khí của ta.

Thạch Kiếm nhú mày lại, bỗng chàng nghe tiếng Thối Dịch Tiên Tử nói:

- Thạch Kiếm! Ta... ta yêu chàng, chàng có biết nỗi lòng của ta không? Chàng đưa mắt nhìn Thối Dịch Tiên Tử nằm trên mặt đất, thần trí hôn mê, lẩm nhẩm, nhưng lại nói ra nỗi lòng mình.

Trì Nương ngồi bên cạnh nàng, nước mắt rơi lã chã.

Thạch Kiếm bước đến, Thối Dịch Tiên Tử lại gọi:

- Thạch Kiếm chàng ở nơi nào?...

Nàng gọi một cách bí ai, như là một nhát dao đâm vào tim chàng đau nhói.

Chàng cúi người xuống, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng ôn tồn nói:

- Trì cô nương, ta ở đây này cô nương thế nào rồi?

- Chàng đừng rời xa ta! Chàng yêu ta chứ? Câu nói này làm chàng ngỡ ngàng, Thạch Kiềm chau đôi mày lại, sắc mặt sầm sập, Chưởng lâu không nói nên lời.

Thiên Phật Thủ bi thương nói:

- Thạch Kiềm, ta có lời muốn cùng người thương lượng.

- Lão tiên bối việc gì thế? Thạch Kiềm đứng dậy, Thiên Phật Thủ nói nhỏ:

- Con gái của ta bị thương rất nặng, không thể chịu nổi kích thích, mong người có thể tiếp nhận tình yêu của con gái ta, ta sẽ vui lòng hao phí chân khí mà thay quý bằng hữu trị độc.

Chàng ngây người, không biết trả lời thế nào.

Thiên Phật Thủ mắt hàm nỗi bi thương nói:

- Vốn không muốn thừa lúc người ta nguy khốn mà uy hiếp họ, nhưng bây giờ thì tình hình đã khác rồi. Ta có nhiều tội lỗi với con gái ta không thể làm khác được, âm thầm bù đắp tội lỗi ngày xưa...

Lão ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Vả lại ta trị độc cho quý bằng hữu, cũng phải mạo hiểm lớn.

- Lão tiên bối, tuy là như thế...

- Lão phu cũng không miễn cưỡng...

- Ta không phải ý này...

Bổng Thối Địch Tiên Tử kêu lên:

- Thạch Kiềm chàng đừng đi. Ta cần có chàng...

Thạch Kiềm quay mặt nhìn, chỉ thấy Thối Địch Tiên Tử mày ngài khóa chặt, khuôn mặt hồng hào lộ vẻ chân tình, sự mong mỏi trong cái đau khổ, làm cho người khác phải đồng tình và thấy tội nghiệp.

Thối Địch Tiên Tử vô cùng đau đớn nói:

- Thạch Kiềm, Thạch Kiềm, Thạch Kiềm... ta yêu chàng, Thạch Kiềm...

Thiên Phật Thủ rơi lệ nói:

- Thạch Kiềm, lẽ nào người cả một chút đồng tình cũng không có sao? Lúc này chàng trong lòng rối bời, đầu óc như bị gây đánh vào trở nên hôn mê, chàng ngỡ ngàng đứng đó như một pho tượng.

Thối Địch Tiên Tử trở mình, đôi tay đưa vào không trung như muốn nắm lấy cái gì đó, nói một cách ai oán:

- Thạch Kiềm! Đời đời kiếp kiếp ta cũng nguyện hầu chàng...

Thiên Phật Thủ nhẹ nhàng đi đến bên cạnh chàng, bổng chàng ngẩng đầu lên nói:

- Lão tiên bối, ta đồng ý.

Nói xong, chàng đi đến ôm chầm lấy Thối Địch Tiên Tử nói:

- Hồng Hà, ta là Thạch Kiềm đây này.

Thối Địch Tiên Tử hôn mê, hình như bị thương nặng lắm, toàn thân nàng run rẩy. Thiên Phật Thủ thò tay vào túi móc ra viên đơn dược, cho vào miệng nàng nói:

- Con của ta bị thương rất nặng, hãy để cho nàng nghỉ ngơi trong thạch thất một lúc, mau đến cứu nguy cho nàng bằng hữu trước.

Thạch Kiềm đặt nàng xuống rồi đi khỏi thạch thất.

Thiên Phật Thủ đi phía sau, chợt chàng kinh ngạc kêu lên một tiếng, Thiên Phật Thủ liền hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Cô nương đó bị mất rồi.
- Người đặt cô ta ở nơi nào? Chàng chỉ bụi cỏ nói:
- Ta đặt trong bụi cỏ này.

Thiên Phật Thủ tung người đến, lúc soát hai lượt phát giác bụi cỏ bị giẫm nát như có vết tích bị ai đó giày xéo, trầm ngâm một lúc nói:

- Cô nương này có thể bị người khác cắp đi rồi. Chúng ta hãy tìm xung quanh xem.

Hai người một đông một tây, chia nhau đi tìm.

Thạch Kiềm đi về hướng tây, vòng qua một cây to thì thấy không bao xa có một bụi cỏ cao hơn nửa thân người rất là rậm rạp.

Chàng liền tung mình phóng đi.

Gió nhẹ làm cho ngọn cỏ lay động.

Bỗng đôi mắt chàng xạ ra hai luồng lửa giận, tung người đến, quét chưởng đánh vào bụi cỏ.

Bỗng từ trong bụi cỏ đứng lên một thiếu niên vận hoa phục, mắt ửng mũi lân.

Thì ra gã đã đưa lục y thiếu nữ đến đây, điểm mê huyết của nàng đang cởi bỏ xiêm y của nàng may mà Thạch Kiềm đến kịp.

Thiếu niên hoa phục vội vàng phóng tới đánh một chiêu lợi hại vào người chàng.

Nhưng mà, Thạch Kiềm vô cùng giận dữ, chàng tiến lên, ngũ chỉ xòe ra, nhằm thiếu niên hoa phục mà chụp tới.

Thiếu niên hoa phục bị thần công lợi hại của chàng đánh lui, vai trái bị vồ rách da chảy máu, gã không dám ham chiến, quét chưởng ra, thân hình lại tung lên.

Chàng thét lên một tiếng, không lui mà tiến tới, hữu chưởng đẩy ra, nói:

- Tên dâm tặc! Hãy nộp mạng! Thiếu niên hoa phục nghe thế rùng mình, cúi mình đánh ra một chưởng vào ngực chàng.

Hai luồng chưởng lực tiếp xúc nhau bùng một tiếng thân hình thiếu niên hoa phục như viên bi bay ra ngoài ba trượng xa.

Chàng tung người đến, quét chưởng và quát:

- Đồ bỉ ổi! Thiếu niên hoa phục kêu lên một tiếng thảm thiết bị tung ra ngoài bốn, năm trượng.

Thạch Kiềm tung người tới quát:

- Cả gan thừa nguy hành gian, hãy báo tên tuổi ra.

Thiếu niên hoa phục thổ ra một ngụm máu tươi, đôi mắt giận dữ nhìn chàng không nói.

Chàng thấy thế càng phẫn nộ, lửa giận bốc cao, hữu chưởng giơ cao, nói:

- Nếu mà không báo rõ danh tánh, ta cho ngươi một chưởng chết ngay.

Thiếu niên hoa phục cắn răng nói:

- Ngươi dám giết ta? Ta xem ngươi không có gan làm thế đâu.
- Ngươi ngoan cố như thế tưởng rằng ta không dám sao?
- Hừ! Ta nguyện xem gan của ngươi thế nào, ta chết rồi, tất có thân phụ ta tìm ngươi thanh toán!
- Thân phụ ngươi là ai?

- Hà tất phải hỏi? Có gan thì hãy đánh đi! Chàng giận tái mặt, vận hết mười thành công lực vào song chưởng, phút chốc đánh xuống.

Thiếu niên hoa phục chỉ kịp kêu ré một tiếng thê thảm máu bắn ra tung tóe.

Chàng hừ hai tiếng quay người bỏ đi.

Bỗng nhiên thấy Thiên Phật Thủ ôm lục y thiếu nữ chạy đến hỏi:

- Quý bằng hữu là vị cô nương này sao? Chàng gạt đầu, Thiên Phật Thủ lại thở dài liên tiếp. Chàng vội hỏi:

- Không cứu được rồi sao?

-oOo-

11. Võ Lâm Bạo Quân

- Cứu thì vẫn còn cứu được, nhưng phải mất nhiều chân khí hơn nữa.

- Lão tiên bối cứ dốc sức mà cứu...

- Chỉ có công lực của ta, e rằng không đủ.

- Nếu cần tại hạ tiếp công lực lão tiên bối hãy dặn dò được rồi.

Thiên Phật Thủ mất lộ ra một luồng dị quang nhìn chàng Chương lâu mới nói:

- Người không hiểu ý của ta ư? Chàng kinh ngạc khẽ lắc đầu. Thiên Phật Thủ thở dài, nhìn chân trời xa xôi suy nghĩ xem có nên nói hay không.

Một lúc sau, bỗng nhiên lão nói:

- Ý của ta là, nếu cô nương này không quan hệ gì với người thì hãy bó tay không cứu, để tránh thị phi, đừng chuốc lấy phiền phức.

Chàng giật mình, đưa mắt nhìn Thiên Phật Thủ nói:

- Không thể được đâu, ta đã hứa với cô ta rồi, làm sao mà thay đổi được đây.

Thiên Phật Thủ nghe thế động lòng nói:

- Lão phu sẽ làm hết sức mình.

Rồi lão đặt nàng xuống mặt đất, móc từ trong túi ra mấy viên linh dược bỏ vào miệng nàng, giơ tay vỗ vào mấy nơi huyệt đạo của nàng.

Một lúc sau, Thiên Phật Thủ nói với chàng:

- Ta dùng chân khí để trợ giúp được lực vận hành, người hãy bảo hộ cho ta, không cho ai đến đây phá rối, nếu không hai người rất có thể bị tẩu hỏa nhập ma.

- Lão tiên bối hãy an tâm, tại hạ sẽ bảo hộ cẩn thận.

Thiên Phật Thủ ngồi trên mặt đất đôi mắt từ từ nhắm lại, tả chưởng điểm vào tiểu hài huyệt của nàng, rồi truyền chân khí vào người nàng.

Thạch Kiếm đứng giữ bên cạnh, đề phòng vạn nhất. Khoảng nửa tuần trà Thiên Phật Thủ trán đổ mồ hôi hột, sắc mặt xanh xao, bỗng nhiên hữu thủ điểm nhẹ rồi đứng dậy.

Thạch Kiếm thấy lục y thiếu nữ vẫn hôn mê chưa tỉnh trong lòng nôn nóng hỏi:

- Lão tiên bối làm sao thế?

- Cô ta trúng độc đã lâu, lão phu hao mất rất nhiều chân khí, nhưng vẫn không thể làm cho cô ta tỉnh dậy...

- Để ta dùng công lực giúp cô ta xem.

- Được thôi, người ngồi xuống đây, hữu chưởng điểm tiểu hải huyết, dùng chưởng lực vận nhẹ chân khí vào người cô ta.

Thạch Kiềm làm theo, chân khí từ từ đưa ra.

Thiên Phật Thủ ngồi bên cạnh bảo hộ, thấy chàng thần sắc thản nhiên, biết công lực rất thâm hậu có thể cứu được thiếu nữ này, trong lòng mừng rỡ.

Bỗng một âm thanh lạnh như băng vang lên bên tai lão:

- Ai đã cả gan giết chết ái tử của lão phu?

- Thiên Phật Thủ giật mình, quay người nhìn chỉ thấy ngoài ba thước đang đứng một lão già mặc hắc bào, mặt bịt khăn đen.

Nghe âm thanh Thiên Phật Thủ trong lòng kinh động nói thầm:

- Âm thanh này rất quen thuộc.

Lão già bịt mặt lạnh lẽo nói:

- Lão phu hỏi người nghe thấy không? Thiên Phật Thủ mặt lộ khí quát:

- Các hạ, thì ra là người cấp bảo trong quỹ cốc, mười mấy năm ta bị nhốt trong thạch động âm u người quá tàn nhẫn đấy.

Kể bịt mặt nghe qua giật mình, Chương lâu không nói lên lời, một lúc sau mới thốt:

- Trí nhớ của Thiên Phật Thủ quả là không tồi... Ta hỏi người ái tử của lão phu có phải người giết không?

- Phải thì sao không phải thì sao nào?

- Người dám giết ái tử của ta, cái chết gần kề rồi đấy.

- Ta bị người nhốt trong thạch động sống mười mấy năm trong đen tối, còn chuyện báo thù người lại dám giết ta nếu là anh hùng hào kiệt thì hãy bỏ khăn đen bịt mặt xuống báo rõ danh tánh.

- Giết ái tử ta, còn dám ngông cuồng muốn biết danh tánh của lão phu thì hãy đến gặp Diêm Vương thì sẽ biết.

Đau lòng vì con mình đã chết, nên lão bịt mặt quét tay áo ra, phóng ra một chưởng.

Thiên Phật Thủ bị nhốt trong thạch động mười mấy năm, sự giận dữ vào oán hận đều dồn vào song chưởng đánh ra một cách mãnh liệt trút hết những nỗi u uất trong lòng.

Lão bịt mặt đánh ra một chưởng xem ra rất nhẹ nhàng nhưng lại rất huyền cơ.

Thiên Phật Thủ vừa tiếp chưởng, thì thân hình lảo lồi lui ra sau hai bước, nhưng lão bịt mặt đã tung mình đánh ra một chiêu.

Thân pháp của lão bịt mặt nhanh vô cùng.

Thiên Phật Thủ mắt hoa lên, vừa định giơ song thủ lên...

Bỗng có một luồng chưởng phong như ngọn nộ hải ba đào quét tới.

Thiên Phật Thủ kêu lên một tiếng thảm thiết, bay ra ngoài mấy trượng xa, thổ hồng hển.

Lão bịt mặt hừ một tiếng định tung người lên thì một bóng người tung đến.

Lão bịt mặt ngẩng đầu cười nhạt nói:

- Trì Nương đến đúng lúc thật, hãy đem Thất Không Địch ra.

Trì Nương phóng mình đến bên Thiên Phật Thủ, thấy lão bị trọng thương mắt ngấn lệ, giận dữ quát:

- Người quả là độc ác! Y bị nhốt mười mấy năm, người còn không tha cho y, vả lại người được chia Thánh Nữ Kiếm rồi còn tham lam muốn lấy Thất Khổng Dịch...

- Thiên Phật Thủ to gan dám giết ái tử của ta, ta chỉ dùng máu trả máu mà thôi, còn việc đoạt bảo thủ binh khí quý giá đến thế, ai mà không muốn?

- Hôm nay ta thề không đội trời chung với người, còn không bỏ khăn bịt mặt xuống, dùng mặt đối mặt đấu với nhau ba trăm chiêu.

Lão bịt mặt cười nhạt nói:

- Người muốn biết mặt thật của ta, không đơn giản như thế, còn đấu ba trăm chiêu là người tự mình không biết tự lượng, nếu người thoát được ba chiêu của lão phu. Lão phu lập tức dâng Thánh Nữ Kiếm ra.

Tri Nương giận dữ quát:

- Người quả là ngông cuồng. Xem chưởng! Song chưởng khô gầy, nhanh như lá khô bay ra.

Lão bịt mặt lánh mình tránh ra rồi vận cộng quét ra một chưởng.

Phút chốc bụi bay mù mịt cả không trung.

Tri Nương một chưởng đánh vào khoảng không, lại tung mình phóng tới, quả là để sống chết với lão bịt mặt.

Lão bịt mặt cười nhạt, song chưởng giở ra một luồng chưởng phong lợi hại xé tan không trung lướt tới.

Tri Nương tấn công đến bỗng ngẩn người ra, bóng người lão bịt mặt đã bay đến trước mặt. Bà thất kinh, toát mồ hôi, định tung người bay lên.

Bỗng một luồng tiềm lực vô song xông tới.

Tri Nương kêu lên một tiếng thê thảm, lùi ra sau năm bước ngã lăn ra đất chết ngay.

Bỗng một thân hình lướt nhanh tới lãnh đạm nói:

- Người quả là độc ác.

Lão bịt mặt thấy người này chân phải bị cụt, người thì muôn phần diêm lệ, bèn hỏi:

- Người là ai?

- Thối Dịch Tiên Tử.

Thì ra Thối Dịch Tiên Tử bị trọng thương, đành dưỡng thương trong thạch động, rất lâu không yên tâm, nên mới đi ra lại thấy thân mẫu chết thảm, tay phải bị trọng thương.

Nàng cố hết sức còn lại quét ra một chưởng.

Lão bịt mặt thấy thế lãnh đạm nói:

- Tiểu nữ người muốn chết! Nói rồi giơ cánh tay lên, chưởng phong bay ra vèo vèo.

Thối Dịch Tiên Tử bị trọng thương thân hình yếu ớt, không thể chịu nổi luồng chưởng phong mạnh tuyệt luân này.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy.

Bỗng một bóng đen thê như điện xẹt nhảy xuống trước mặt lão bịt mặt, đồng thời chưởng hổ giơ lên, đẩy ra một luồng chưởng lực chấn động sông núi.

Lão bịt mặt giật mình, một luồng nhiệt kinh bao trùm lên mình lão.

Lão thấy một vị thiếu niên đứng trước mặt, đang nhìn với đôi mắt căm giận.

Thì ra Thạch Kiếm giúp lực y thiếu nữ vận hành được lực xong thì thấy Thối Dịch Tiên Tử đang gặp nguy liền lập tức ra tay.

Lão bịt mặt giận dữ quát:

- Người là ai?

- Thạch Kiềm, còn người?

- Hà tất hỏi ta, xuống chín tuổi vàng mà hỏi Diêm Vương đi! Nỗi xong vung chưởng phóng tới.

Thạch Kiềm giận dữ, song chưởng đẩy ra, mang theo luồng kinh phong mạnh mẽ.

Phút chốc, một trường quyết đấu bắt đầu.

Thối Dịch Tiên Tử thấy lão bịt mặt tuyệt chiêu rất lợi hại, Thạch Kiềm thần công mạnh mẽ, hai người vây lấy nhau, bụi bay mù trời.

Bỗng một âm thanh yếu ớt vọng tới:

- Nữ nhi, hãy đến đây.

Thối Dịch Tiên Tử khập khiễng bước tới. Chỉ thấy Thiên Phật Thủ thương thế rất nặng mắt nhắm mắt mở hơi thở hấp nổi, nằng lo lắng gọi:

- Thân phụ! Thân phụ...

Thiên Phật Thủ nhịn sự đau đớn nói:

- Đừng khóc, con mà khóc thì lòng ta càng rối bời.

- Thân phụ! Con không khóc...

- Ta không còn hy vọng rồi, con hãy phấn đấu, vả lại con bị thương nặng cần phải tìm một loại Huyết Thảo mới có thể phục hồi công lực, tăng thêm chân khí của mình.

- Huyết Thảo ư?

- Một loại cỏ màu đỏ.

- Nơi nào thân phụ?

- Điều này rất khó nói, nói tóm lại chỉ có thể gặp mà không thể cầu xin... Còn nữa sau khi con uống Huyết Thảo rồi còn phải đi tìm một bí kíp.

- Bí kíp ư?

- Cuốn bí kíp đó là Thất Khổng Phổ, con luyện xong Thất Khổng Phổ thì hãy trả thù cho ta và thân mẫu con.

- Thân phụ, lão bịt mặt đó là ai thế?

- Ta cũng không biết, nhưng mà con phải ghi nhớ giọng nói của lão, vả lại võ công của lão rất cao cường, tuyệt thế khó thấy, đừng bao giờ mạo hiểm, sau khi ta chết đi, con hãy nhanh chóng đem thi hài ta và thân mẫu con rời khỏi nơi nguy hiểm này. Việc báo thù, nhất định phải đợi cho đến khi con uống Huyết Thảo, tìm được Thất Khổng Phổ mới có thể...

Thiên Phật Thủ nắm chặt tay nằng lấy Thất Khổng Dịch ra nói:

- Con hãy giữ lấy... còn nữa Thạch Kiềm đã đồng ý hôn sự với con...

Nói đến đây đầu lão rũ xuống, tắt thở.

Thối Dịch Tiên Tử rơi lệ xuống như mưa.

Bỗng nằng đứng phắt dậy, một tay ôm thi hài Thiên Phật Thủ, một tay ôm thi hài Trì Nương khập khiễng đi vào rừng sâu.

Thạch Kiềm và lão bịt mặt đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Bỗng một âm thanh như sấm vang lên làm chấn động hai người.

- Dừng tay! Thạch Kiếm và lão bịt mắt cùng đẩy ra một chướng rồi lui ra sau, đưa mắt nhìn thì không biết tự lúc nào đã đến một cái kiệu trên đó đang nằm một lão già.

Bên cạnh kiệu là hai hàng đồng tử bận bạch y, trong còn oai phong hơn Hoàng Đế tuần hành.

Thấy lục y thiếu nữ gọi:

- Phụ Vương...

Vừa gọi một tiếng lệ đã tuôn trào.

Lão già thương xót nói:

- Chi nhi, nghe nói con bị mất tích Phụ Vương vô cùng lo lắng, nên đích thân đi tìm con.

- Phụ Vương, con trúng độc của người ta.

- Ai dám to gan hạ độc con?

- Thiên Độc Lão Nhân.

Lão già nằm dựa trên kiệu, hừ hai tiếng giận dữ nói:

- Thiên Độc Lão Nhân Cơ Bạch Tùng to gan đến thế, nội trong ba ngày, Phụ Vương lấy mạng chó của hần.

Lão nói xong bỗng quay sang kẻ bịt mặt lãnh đạm nói:

- Lén lén lút lút, gặp bổn Thánh Quân còn không mau bỏ khăn đen xuống! Kẻ bịt mặt bị ánh mắt oai nghiêm của lão làm hoảng sợ không dám nói gì, lão thấy vậy giận dữ dùng hữu chưởng búng ra nói:

- Còn không lấy khăn xuống! Luồng chỉ phong cuộn đến, vén khăn của lão bịt mặt lên, mặt thật của kẻ bịt mặt lộ ra.

Lão già oai nghiêm giận dữ quát:

- Thì ra là ngươi, còn không mau xéo đi.

Kẻ bịt mặt như được lệnh, quay người phóng đi.

Thạch Kiếm thấy lão già ra lệnh vô cùng tôn nghiêm liền bước đến hỏi:

- Tiền bối là ai? Lão già trợn mắt nói:

- Bổn Thánh Quân chưa hỏi ngươi, ngươi lại hỏi ta trước. Ngươi là ai?

- Ngươi hãy trả lời ta trước.

- Tiểu tử kia, nếu còn vô lễ, ta sẽ giết ngươi ngay tức khắc.

Lục y thiếu nữ thấy hai người như thế bèn nói nhỏ với lão rằng:

- Thân phụ, người này chính là Thạch Kiếm.

Xong rồi quay sang Thạch Kiếm khẽ nói:

- Thạch Kiếm người này là thân phụ tiểu muội mọi người gọi là Vô Lâm Bạo Quân.

Thạch Kiếm vừa nghe thế, mày kiếm khẽ động, tung người đến nói:

- Vô Lâm Bạo Quân. Ta muốn giết ngươi.

Vô Lâm Bạo Quân nằm trên kiệu, lạnh lẽo nói:

- Tiểu tử kia, ta bị ngươi hại đến nằm liệt giường...

- Im miệng! Ta phải trả thù thay cho sư phụ ta Bạch Diện Lang Quân.

Nói rồi tung người đến, song chưởng quét ra. Một luồng chưởng phong xé tan màn không phóng tới.

Vô Lâm Bạo Quân nhẹ nhàng giơ hữu chưởng lên...

Thạch Kiềm tâm huyết sôi sục lên, như bị một cây rìu to giáng đến, lui ra sau hai bước, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Võ Lâm Bạo Quân oai lực vô cùng, một chưởng lên một chưởng xuống. Thạch Kiềm cảm thấy luồng chưởng lực ấy như nước vỡ bờ đê của sông Hoàng Hà, mạnh mẽ đến khó mà chống cự.

Chàng liên tiếp lui ra sau hơn mười bước, đứng không vững ngồi phịch xuống đất, thổ ra một ngụm máu tươi, nội tạng đều lay động, xương tủy như bị nứt ra.

Võ Lâm Bạo Quân mắt lộ hung quang, mặt đầy sát khí, lại cách không phát chưởng.

Thạch Kiềm đã hoàn toàn mất đi sức kháng cự.

Bổng lục y thiếu nữ nhảy ra chặn lấy một chưởng lợi hại này của Võ Lâm Bạo Quân.

Lúc Võ Lâm Bạo Quân phát giác thì đã chậm mất một bước. Lục y thiếu nữ người bay ra ngoài mây trượng, miệng búng ra ngụm máu tươi.

Lục y thiếu nữ cố gắng đứng dậy, đi một cách miễn cưỡng đến trước mặt Võ Lâm Bạo Quân nói:

- Phụ Vương, hãy tha cho hắn.

- Chi nhi, con xem Phụ Vương quanh năm phải nằm liệt giường, vô cùng đau đớn, phải ăn tìm Thạch Kiềm mới có thể hết bệnh được.

- Phụ Vương dùng thuốc khác không được sao?

- Không được, khắp thiên hạ trừ tìm Thạch Kiềm ra, không vật gì có thể thay thế.

Lục y thiếu nữ cắn môi nói nhỏ:

- Phụ Vương, con đã yêu hắn rồi.

- Cái gì? Như sét đánh ngang tai, Võ Lâm Bạo Quân kinh ngạc hỏi:

- Con nói gì thế?

- Con nói là đã yêu Thạch Kiềm! Võ Lâm Bạo Quân thất sắc, run rẩy nói:

- Không thể được, con và hắn là huynh muội.

Câu nói này làm cho lục y thiếu nữ và Thạch Kiềm vô cùng kinh ngạc, họ là anh em ruột như thế Võ Lâm Bạo Quân là thân phụ của Thạch Kiềm sao? Không! Nhưng câu nói vô cùng đích thực chính Võ Lâm Bạo Quân nói ra. Đầu óc Thạch Kiềm như đảo lộn, xoay vần.

-oOo-

12. C 12

- Thân phụ... thân phụ nói sao? Võ Lâm Bạo Quân liền im bật, lão hối hận trong lúc kích động đã nói ra lời nói này, suy nghĩ Chương lâu, sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Ta không cho con yêu hắn.

Lục y thiếu nữ nhịn lấy đau thương tiến lên hỏi:

- Thân phụ nói Thạch Kiềm là ca ca của con ư? Bổng lục y thiếu nữ mắt hoa lên, Võ Lâm Bạo Quân xuất chưởng như thần đánh cho nàng hai bạt tai.

Võ Lâm Bạo Quân sa sầm nét mặt quát:

- Còn nói vậy! Lục y thiếu nữ mắt ứa lệ, lệ tuôn như mưa, từ đôi môi trào chảy xuống hai dòng máu nhỏ.

Lúc này Thạch Kiếm đã khôi phục chín thành công lực, tung người đến trên đôi mây tiềm ẩn vẻ căm hờn, chàng bước đến, mỗi bước chân của chàng như muốn giẫm nát trái tim của Võ Lâm Bạo Quân, bất giác chàng cảm thấy rung mình.

Chàng đi đến cách chỗ Võ Lâm Bạo Quân khoảng một trượng thì dừng lại, lạnh lùng nói:

- Các hạ vừa rồi rõ ràng đã nói như thế, tại sao lại...?
- Im miệng chó của ngươi lại!
- Hừ!
- Ngươi dám giở trò trước mặt ta sao, xéo ngay! Chàng tung người đến sắc mặt giận dữ nói:
- Võ Lâm Bạo Quân, ta nhất định phải giết ngươi.
- Khà, khà... Tiểu tử miệng còn hôi mùi sữa...

Thạch Kiếm không đợi lão nói hết câu, liền vận hết công lực, song chưởng đưa ra nhanh như chớp, nhắm thẳng vào ngực Võ Lâm Bạo Quân mà quét tới.

Chàng phát chưởng nhanh tuyệt luân, nhưng Võ Lâm Bạo Quân một đời anh hào võ công cái thế, tuy toàn thân nằm liệt trên kiệu nhưng tay chân không có vẻ bị ức chế.

Bỗng cánh tay phải giơ lên, chưởng phong như bạt hải đảo sơn.

Thạch Kiếm bị cản trở, liền quay mình lui ra sau, mặt đầy sát khí, đôi vai khê run bước từng bước nặng nề đến mặt đất nơi chàng giẫm xuống hằn lên dấu chân sâu đến ba tấc.

Lục y thiếu nữ bước loạng choạng đến, mắt rơm rớm lệ, ưu tư nói:

- Kiếm ca ca, có thể nhẫn nại một lúc không? Hãy nể mặt muội.

Thạch Kiếm đưa mắt nhìn lục y thiếu nữ, bất giác dừng bước, trầm tư một lúc rồi quay người bỏ đi.

Chàng đi được mấy trượng, bỗng thấy Lục Tình Kiếm trên mặt đất, cúi người nhặt lên.

Bỗng một tiếng quát to:

- Súc sinh hãy để lại Lục Tình Kiếm! Thạch Kiếm giơ cao Lục Tình Kiếm, búng một cái đã tới trước Võ Lâm Bạo Quân lạnh băng nói:
- Ngươi hãy nói chuyện khách khí một tí.
- Đối với tiểu súc sanh như ngươi, cần gì phải khách khí chứ.

Đôi mắt chàng như nẩy lửa, tức giận quát:

- Ngươi chửi ai súc sanh?
- Chửi ngươi đấy... đồ nghiệt tử! Câu cuối lão nói rất nhỏ, vì thế Thạch Kiếm không nghe thấy! Thạch Kiếm giơ Lục Tình Kiếm lên nói:
- Bạch Diện Lang Quân có phải người đả thương không?
- Chưa giết hẳn là còn may, mới đả thương hẳn thôi có gì là lạ đâu?
- Ngươi độc ác lắm! Chàng giơ kiếm cung tay ra một luồng hào quang sáng ngời chiếu vào ngực Võ Lâm Bạo Quân mà quét tới.

Võ Lâm Bạo Quân giơ tay, cười nhạt.

Công lực của Võ Lâm Bạo Quân lợi hại, chiêu thức kỳ dị vô cùng, thế tấn công Thạch Kiếm bị lão chặn lấy.

Đúng lúc đó, Võ Lâm Bạo Quân thét lên một tiếng, một luồng cuồng phong cuốn tới nhanh như điện xẹt phút chốc đã tới.

Thạch Kiềm giật mình, Lục Tình Kiềm rơi khỏi tay, đang muốn xuất chiêu thì không ngờ một luồng khí công lạnh lẽo của Vô Lâm Bạo Quân chụp tới.

Ngực chàng như vỡ ra, đứng không vững, lùi ra sau mười mấy bước.

Chàng sắc mặt trở nên trắng bệch, hai lần tổn thương, chân khí bị giảm sút.

Vô Lâm Bạo Quân nham hiểm nói:

- Hôm nay không mổ bụng lấy tim người thì đợi đến bao giờ.

Chiếu phong như bạt hải di sơn cuộn cuộn bay đến.

Sắc mặt chàng xanh xao thổ hồng hển vận chiêu vô lực, bị chiếu phong của lão đẩy ra ngoài mười trượng, thổ ra một bùm máu tươi nằm sấp dưới đất, mắt chàng xạ ra một luồng nhãn quang oán hận, nhìn chăm chăm vào mặt Vô Lâm Bạo Quân.

Vô Lâm Bạo Quân thấy thế khẽ giật mình nghĩ thầm:

- Ánh mắt vô cùng độc ác, hôm nay không trừ đi, tất là hậu hoạn.

Vừa nghĩ xong lão giờ chiếu đẩy ra một luồng chiếu lực phóng tới nhanh như điện xẹt cuộn lên một đám bụi bay mù mịt.

Bỗng lục y thiếu nữ bước tới giờ chiếu chặn lấy luồng chiếu lực thâm hậu của Vô Lâm Bạo Quân.

Vô Lâm Bạo Quân vừa thấy ái nữ nguy hiểm xông đến, muốn thu chiếu lại nhưng đã muộn rồi! Bùng! Một tiếng hai luồng chiếu lực đụng nhau, cuộn lên bụi cát đầy trời.

Đôi tay lục y thiếu nữ mềm nhũn, thân hình nàng khẽ run rẩy, lui ra mười mấy bước, thổ ra mấy ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả một góc váy.

Sắc mặt Vô Lâm Bạo Quân từ giận dữ chuyển sang thương xót.

Lục y thiếu nữ gắng vùng dậy đi đến, nói một cách yếu ớt:

- Thân phụ... hãy tha cho hấn một mạng...

Vừa nói vừa thổ ra một ngụm máu tươi.

Vô Lâm Bạo Quân suy nghĩ một lúc, rồi lấy ra một viên linh đan, nói:

- Con hãy uống vào, rồi nói! Lục y thiếu nữ nhận lấy linh dược, loạng choạng đến bên cạnh Thạch Kiềm, đưa cho chàng nói:

- Kiềm ca ca, hãy uống viên đơn hoàn này! Chàng ngã trên mặt đất một cách nghiêm nghị, Chương lâu nói:

- Đa tạ lòng tốt của cô nương, tại hạ rất cảm động.

- Người hãy uống vào, ta mới yên tâm! Bỗng chàng đứng phắt dậy, lạng lẽ bỏ đi. Lục y thiếu nữ kinh ngạc, ngậy người một lúc, định đuổi theo chàng.

Bỗng nghe tiếng quát to của Vô Lâm Bạo Quân:

- Con còn đuổi theo hấn, thì ta sẽ không tha cho hấn đâu! Lục y thiếu nữ giật mình, dừng bước ngơ ngác nhìn theo bóng chàng.

Trong đầu chàng vô cùng hỗn tạp, chàng cảm thấy nản chí, bước cao bước thấp đi khỏi rừng rậm.

Chàng không ngờ công lực của Vô Lâm Bạo Quân lại cao siêu đến thế. Chàng hoàn toàn không phải là đối thủ của lão.

Thù, hận, phần nộ...

Trong lòng chàng tràn đầy sự thất vọng và nản chí, cuộc sống chàng trở nên buồn chán...

Bỗng mấy tiếng hét lớn vang lên, bóng người liên tiếp phóng ra quát:

- Tiểu tử kia, người mở to mắt lên, nếu bước tiếp tức sẽ là Quỷ Môn Quan đấy! Thạch Kiềm dừng bước, chỉ thấy bốn vị đại hán mặc áo xám, chặn lối đi. Chàng hỏi lại:

- Thiên hạ đi đường thiên hạ, lẽ nào lại không được?

- Tiểu tử kia, người không mở to mắt mà nhìn, nếu mà đi tiếp thì là Thiết Huyết Bảo danh chấn thiên hạ, đây là nơi để người tùy tiện đi vào sao?

- Thiết Huyết Bảo?

- Người giả vờ gì thế? Thiết Huyết Bảo Chủ Thiết Huyết Truy Hồn danh chấn võ lâm.

Người chó ăn nói tùy tiện!

- Thiết Huyết Truy Hồn? Đại hán áo xám cười nhạt nói:

- Người sợ rồi à? Hãy rút đi ngay! Thạch Kiềm đôi mày kiếm khẽ lay động, hào khí đột phát nói:

- Đã đến đây thì còn sợ gì, ta phải xem Thiết Huyết Bảo! Bốn vị đại hán đồng thanh quát:

- Người tự tìm chết, chúng ta chu toàn cho người thôi.

Theo sau tiếng quát là bốn song chưởng đưa lên đẩy ra bốn luồng chưởng phong mạnh mẽ.

Thạch Kiềm chau mày quát:

- Nghịch ta thì sẽ chết! Song chưởng quét mạnh, phóng nhanh đến bốn đại hán.

Bốn đại hán bị chàng đánh một chưởng mạnh vô song chấn động bay ra ngoài bảy, tám trượng, tiếng kêu thê thảm vang lên. Hai tên chết ngay.

Thạch Kiềm bước nhanh vào Bảo, không tỏ vẻ sợ hãi.

Hai vị đại hán mặc xám y sợ hãi bỏ dây từ trong người móc ra lá thư, bắn vào không trung, phút chốc phát ra âm thanh chấn động cả sơn cốc.

Thạch Kiềm xuyên qua một cây to, lướt thẳng tới.

Bỗng hai luồng hắc ảnh từ trên không bắn xuống.

Thạch Kiềm giật người, lui ra sau một bước lớn, thì ra là hai vị già râu đen.

Vị già râu đen bên hữu giận dữ quát:

- Tiểu tử, Thiết Huyết Bảo không phải là nơi người làm bậy! Thạch Kiềm cắn răng nói:

- Mau gọi Thiết Huyết Truy Hồn Tôn Ngọc Khôn ra mau!

- Hừ, người cả gan xúc phạm à?

- Người làm gì ta nào? Hai vị già râu đen trong lòng sôi sục, cùng giơ chưởng lên quát:

- Tiểu tử, hãy ném thử mùi vị của Quỷ Trảo Song Lão.

Vừa nói, bốn ngọn chưởng, ngũ chỉ dang ra, hình như là năm ngọn thiết trảo lợi hại từ hai bên chụp tới.

Thạch Kiềm mất lộ nộ khí, xuất hai luồng chưởng nhằm hai lão mà kích đến.

Tiếng nổ long trời lở đất, bụi bay mù trời.

Đồng thời một tiếng kêu thảm thiết, vị già bên hữu chịu không nổi chưởng phong mạnh vô song của chàng, chết ngay tại chỗ.

Vị già bên tả cảm thấy chưởng lực không nhỏ, nhưng lão cũng bị chấn lùi ra sau năm bước lớn.

Lão nhìn tử thi, vô cùng phẫn nộ, vận công lực Quỷ Trảo tung người lên nhanh như điện xẹt.

Thạch Kiềm hừ lên một tiếng giận dữ rồi vận chưởng quét tới.

Nhưng tốc độ của lão nhanh vô luân, như một luồng cuồng phong, vả lại hoàn toàn không lo đến sự sống và cũng không lắc mình tránh chưởng của chàng, nhằm vai phải của chàng mà chụp xuống.

Thạch Kiềm công chưởng tới, bắt giắc khê rùng mình, lão râu đen tuy bị chưởng phong của chàng vây kín, nhưng vai phải của chàng tất sẽ bị bóp nát.

Trong phút chốc, lão râu đen bị một luồng kinh phong mạnh như bài sơn đảo hải đánh lui ra ngoài bảy, tám trượng xa. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu me đầy người.

Nhưng Thạch Kiềm cũng bị tróc một mảnh thịt bên vai phải.

Thạch Kiềm cắn răng, sắc mặt không đổi, ngang nhiên tiến bước.

Bỗng một tiếng nham hiểm vang bên tai chàng:

- Thủ đoạn các hạ quả là thâm độc! Chàng đưa mắt nhìn, bốn bề không có ai, bắt giắc rùng mình, lại tiến bước.

Lúc chàng đi ra ba bước thì âm thanh nham hiểm ấy lại vang lên:

- Các hạ vào Thiết Huyết Bảo có chấp cánh cũng khó lòng mà thoát ra! Chàng định lắc mình thì trước mắt lay động, một bóng người mặc lam y lướt tới, thì ra là một văn sĩ đeo mặt nạ, hữu thủ cầm một cây Bảo Kỳ sáng loáng đi tới.

Thạch Kiềm giật mình nói:

- Tôn giá chính là Thiết Huyết Truy Hồn Tôn Ngọc Khôn rồi!

- Tiểu tử, không được vô lễ.

- Như thế trên tay tôn giá tất là Thiết Huyết Kỳ rồi!

- Cả Thiết Huyết Kỳ cũng không biết còn cuồng ngôn cái gì chứ! Thạch Kiềm cười nhạt, rồi giận dữ nói:

- Đã là Thiết Huyết Kỳ thì ta lấy lại đây!

- Cái gì, ngươi muốn đoạt lấy à?

- Đúng vậy, ta cần phải thay Bạch Như Vân lão tiền bối thu Chương cây Bảo Kỳ này.

Thiết Huyết Truy Hồn giật mình lui ra sau nửa bước kinh ngạc nói:

- Bạch Như Vân?

- Ngươi thật không biết, hay là giả vờ không biết? Việc cấp bảo nơi quỷ cốc, lẽ nào ngươi quên mau như thế sao?

- Quỷ cốc cấp bảo... ha ha... tiểu tử ngươi làm gì được ta nào? Chàng nghiêng răng hỏi:

- Tôn Ngọc Khôn, ta hỏi ngươi một việc!

- Việc gì?

- Mười mấy năm trước ngươi tham gia Sái Bảo Đại Hội với cây Thiết Huyết Kỳ rồi vào Bồng Lai Tiên Cung, sau đó sự việc thế nào? Thiết Huyết Truy Hồn bị hỏi đến ngậy người ra, Chương lâu mới nói:

- Ta không cần thiết phải trả lời ngươi.

- Vô danh tiểu tốt, ngươi nên báo tên tuổi ra.

- Thạch Kiềm.

- Thạch Kiềm ư? Thiết Huyết Truy Hồn giờ cây Thiết Huyết Kỳ lên nói:

- Thì ra ngươi là con của Thạch Na Na, hôm nay phải bắt sống ngươi thôi.

- Muốn bắt ta sao?

- Đúng vậy, thân thể ngươi rất có ích!

- Thân thể ta ư?

- Tim người không những có thể trị bách độc trong thiên hạ, vả lại người luyện võ có thể vì thể mà tăng cường thêm công lực.

- Tại sao thế?

- Đợi khi nào người đến tuổi vàng tất sẽ rõ! Nói xong Thiết Huyết Kỳ trong tay liền vung ra, tạo thành muôn vàn kỳ ảnh, thể như lời vũ bao vây lấy thân hình Thạch Kiếm.

Thạch Kiếm bị đả thương không nhẹ, vừa rồi lại bị lão râu đen đả thương bả vai phải, vì thế công lực của chàng giảm sút ít nhiều.

Tuy nhiên chàng giờ chưởng ra mạnh như hổ, không thể xem thường.

Thiết Huyết Truy Hồn và Thạch Kiếm tuy là cao thủ võ lâm bấy giờ, hai người đấu với nhau chỉ thấy chưởng ảnh kỳ phong vô cùng kinh người.

Thạch Kiếm phóng ra khỏi vòng kỳ ảnh, phóng chưởng ra.

Thiết Huyết Truy Hồn vốn muốn bắt sống chàng, vì thế lúc xuất thủ đều rất cẩn thận.

Bỗng thấy Thạch Kiếm giờ chưởng công tới, Thiết Huyết Truy Hồn không tránh mà lại tiến, Thiết Huyết Kỳ nhằm vai phải của chàng mà đánh xuống.

Phút chốc, Thiết Huyết Truy Hồn bị một chưởng của chàng chấn lui sáu, bảy thước.

[Thiếu trang]

-oOo-

13. C 13

Bỗng nhiên một âm thanh yếu ớt từ từ truyền đến.

Âm thanh này cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng. Chàng đứng dậy đi về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy bốn bề vắng lặng, tường do những tảng đá bằng phẳng xếp thành không thấy có vết tích gì cả.

Chàng chú ý lắng nghe, âm thanh này càng lúc càng rõ.

Hình như có gì đó đang đập vào vách đá, âm thanh càng lúc càng gần. Chàng tiến đến bên phía đông của vách đá, áp tai nghe, cảm thấy âm thanh vang lên ầm ầm.

Âm thanh đó đột nhiên im bặt.

Chàng lui người ra, bỗng thấy trên đỉnh đầu có một cái lỗ khoảng một tấc, một luồng ánh sáng xuyên qua, trong lòng mừng rỡ vừa muốn tung mình lên thì từ lỗ nhỏ ấy lộ ra một khuôn mặt quỳnh rữ nói:

- Tiểu huynh đệ, khổ lắm phải không? Chàng liếc mắt nhìn khuôn mặt quỳnh rữ ấy, rồi vội cúi đầu xuống nhìn mặt đất một cách mê muội.

Âm thanh quỳnh rữ ấy lại vang lên:

- Sao thế? Đói quá rồi phải chăng? Chàng trầm lãnh liếc người này tức giận nói:

- Hà tất phải giả từ bi.

- Ái chà, ta đến thăm người là có ý tốt, sao người lại không biết tốt xấu thế nào?

- Ý tốt ư? Hừ! Ta thì không tin trong Thiết Huyết Bảo này có người tốt tồn tại...

Thiếu phụ đành lơ nói:

- Tiểu huynh đệ, sao lại nói như thế chứ? Cho dù là hang cọp, cũng có con không ăn thịt người, huống hồ là Thiết Huyết Bảo, không phải ai cũng xấu cả đâu.

Thạch Kiềm bị thiếu phụ này nói đến động lòng, sắc mặt dịu đi nói:

- Không biết người là ai?

- Ta là Mã Kim Liên, ngoại hiệu là Phấn Diện Đào Hoa.

- Nhưng không biết Thiết Huyết Truy Hồn là gì của cô?...

Thiếu phụ kia lạnh lạnh nói:

- Sau này người sẽ biết.

Nói xong, lấp lại khoảng lỗ trống thạch động.

Thạch Kiềm muốn gọi lại cũng đã muộn rồi, chàng rầu rĩ nhìn thạch động giận dữ nói:

- Thiết Huyết Truy Hồn sẽ có ngày ta làm cho người tan xương nát thịt.

Bỗng nhiên một luồng âm thanh nhỏ truyền đến.

- Tiểu tử, người lắm rồi.

Thạch Kiềm kinh ngạc, liền quay người lại quét mắt nhìn, trong địa lao không một bóng người, chàng thầm nghĩ:

- Lẽ nào ta gặp ma chẳng? Chàng bắt giác rung mình.

- Tiểu tử, ta ở đây này! Lần này chàng nghe rất rõ, thì ra bên vách đá phía tây lộ ra một lỗ to bằng quyền tay.

Chàng mở mắt nhìn, vừa đứng bắt gặp hai luồng nhân quang oai lẫm xạ ra nhìn chàng, bắt giác chàng lui ra hai bước lớn, kinh ngạc hỏi:

- Người... người là ai?

- Hừ, hãy nói cho ta nghe trước danh tánh của người là gì?

- Thạch Kiềm! Còn người? Quái nhân này trầm ngâm suy nghĩ, một lúc sau lãnh đạm nói:

- Vô danh tiểu tốt, hãy nói về sư phụ của người.

- Hừ, ta không có sư phụ.

- Tiểu tử, người dám gạt ta.

Âm thanh lạnh lẽo vang lên:

- Người muốn chết! Tính tình lão quái nhân vô cùng quái dị. Bỗng một luồng chưởng phong lạnh thấu xương phá không quỵ đến.

Thạch Kiềm không đề phòng lão quái nhân phát chưởng công đến, muốn tránh cũng đã muộn, bèn giơ chưởng lên chống đỡ.

Bùng! Một tiếng nổ lớn vang lên, kèm theo là một mảnh gạch vụn rơi xuống.

Chàng lui ra sau năm bước, cái lỗ trên vách đá bị chưởng lực của chàng cạy đi một góc.

Lúc này chàng mới nhìn rõ ngoài vách cổng đá là một địa lao.

Luồng âm thanh lạnh lẽo lại bay đến.

- Tiểu tử, công lực không tồi, hãy qua đây.

Thạch Kiềm trầm tư một lúc rồi chui người qua, trước mặt là một vị ồm nồm như củi, tóc xòa, mặc một lam y đã rách nát.

Chàng bắt giác hỏi:

- Lão tiền bối, tôn danh là gì?
- Người trả lời ta trước sư phụ là ai?
- Quả thật ta không có sư phụ mà.
- Như vậy phụ mẫu người?
- Thân mẫu ta là Thạch Na Na Bồng Lai Cung Chủ.
- A! Quái nhân nọ kinh ngạc đưa tay vén tóc rồi tung trước mắt, ánh mắt mạnh mẽ nhìn chăm chăm vào mặt chàng Chương lâu mới nói:
- Hồng Trần Ngũ Tuyệt Bồng Lai Cung Chủ ư?
- Hồng Trần Ngũ Tuyệt ư?
- Chính phải.
- Ta không biết.
- Người không biết thật sao? Thạch Kiếm lắc đầu.

Quái nhân ưu tư nói:

- Hai mươi năm trước, trên giang hồ xuất hiện năm vị võ công cái thể. Chính là năm lão ma đầu quỷ đại vô luân, thủ đoạn tâm địa lạnh băng, chấn động cả võ lâm.
- Năm nữ nhân công lực siêu phàm gọi là Hồng Trần Ngũ Tuyệt?
- Đúng vậy, nhưng họ trừ võ công cao ra, mỗi người có một tuyệt.
- Võ công cái thể siêu phàm, còn có tuyệt chiêu gì nữa?
- Chính là Mỹ, Xú, Mị, Tao, Độc.
- Mỹ là ai?
- Mỹ chính là Thạch Na Na Bồng Lai Cung Chủ dung nhan quả thật hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, ai giao thủ với nàng cũng bị dung mạo nàng mê hoặc không kịp trở tay mà chết.
- Xú là ai thế?
- Vô Diệm Ma Cơ, mặt xấu hơn quỷ, vừa gặp đã rùng mình, trong lúc sơ hở đó thì bị luồng chưởng phong như nộ hải ba đào đã quét tới. Không một ai may mắn thoát chết.

Chàng nghe mà giật mình, hít một hơi rồi lại hỏi tiếp:

- Mị?
- Mị đại biểu cho Xà Hạc Phu Nhân, đôi mắt nàng như thu ba, có thể làm cho người hồn bay phách lạc, mà chết dưới chưởng lực của bà.

Những việc này quả là hiếm có trong thiên hạ!

- Tao thì thế nào?
- Tao phụ này quả là lợi hại!
- Ồ!...
- Bà ta không đẹp không xấu, cả thân thể như tỏa ra một loại tao khí không thể nào mà chống cự được, tuy là một hán tử có trái tim sắt đá đến mấy cũng sẽ mềm đi ba phần.
- Bà ta là ai thế?
- Câu Hồn Ma Cơ.

- Còn Độc thì sao?

- Loại độc này có thể gọi là độc nhất thiên hạ Thiên Độc Lão Nhân và Độc Vương Chi Vương có thể nói là độc tổ tôn mà thôi.

Chàng biến sắc, vì chàng đã chịu qua nỗi khổ của độc, vì thế nghe nói đến cái độc của Hồng Trần Ngũ Tuyệt càng thêm kinh sợ.

Chàng hiểu kỳ hỏi:

- Nhưng không biết loại độc này như thế nào?

- Bà ta là Thủy Tinh Độc Bà sử dụng một loại Thủy Tinh Cầu to như bàn tay, sau khi vớt ra sẽ tự động vỡ ra, phun ra muôn vàn chất độc. Loại độc này kỳ độc vô song chỉ cần trúng một giọt, phút chốc anh hùng hào kiệt sẽ hóa thành một đồng máu.

- Hồng Trần Ngũ Tuyệt vẫn còn tại thế chứ?

- Họ dấy động võ lâm không hơn ba năm, sau đó không biết tại sao lần lượt đều ẩn vào hoang lâm, tuyệt tích. Vả lại lão phu bị nhốt ở đây hơn mười năm nay rồi.

Thạch Kiềm quan tâm hỏi:

- Lão tiền bối, tại sao bị Thiết Huyết Truy Hồn nhốt ở đây thế? Quái nhân kích động, thử dài, hỏi lại:

- Tiểu tử ngươi biết ta là ai không?

- Không biết.

- Thiết Huyết Truy Hồn Tôn Ngọc Khôn.

Chàng giật mình thối lui một bước, mở to mắt nhìn quái nhân, không tin nói:

- Gì thế? Vừa rồi, chàng bị một vị đeo mặt nạ xưng là Thiết Huyết Truy Hồn bắt giữ, giờ lại xuất hiện một Thiết Huyết Truy Hồn nữa, lẽ nào có đến hai Thiết Huyết Truy Hồn sao? Quái nhân xót xa nói:

- Tiểu tử, ngươi không tin sao?

- Ta bị Thiết Huyết Truy Hồn bắt đến đây, làm sao ngươi lại là Thiết Huyết Truy Hồn chứ?

- Vị Thiết Huyết Truy Hồn kia đáng mạo thế nào?

- Mặt đeo mặt nạ, trông có vẻ văn sĩ.

-Ồ, đúng rồi...

- Có phải không?

- Không phải.

- Tại sao thế?

- Hắn là giả mạo đấy.

- Giả mạo ư?

- Ta mới chính là Thiết Huyết Truy Hồn thật.

- Tại sao lại như thế?

- Tiểu tử, ngươi có muốn biết không?

- Ta muốn biết.

Quái nhân tóc dài như bị một việc đau lòng làm tim đau nhói, toàn thân rung động Chương lâu mới thốt:

- Ta có một yêu cầu, không biết ngươi có chịu không?

- Yêu cầu gì?

- Ta và hiền thê Lâm Hạnh Hoa có một đứa con gái, từ nhỏ đã mất tích mong rằng người có thể giúp ta tìm lại.

- Cô ta danh tánh là gì?

- Vì mới sanh ra không bao lâu, hiền thê đã bỏ ta mà đi, nên chưa kịp định danh.

- Như thế thì làm sao mà tìm?

- Nhưng có một biện pháp.

- Biện pháp như thế nào?

- Trước ngực của con gái ta có một nốt ruồi đỏ.

Chàng cảm thấy vô cùng khó khăn, chàng làm sao có thể nhìn ngực của những thiếu nữ mà mình gặp được.

Chàng cau mày nói:

- Điều này quả thật là rất khó.

- Ta cũng biết khó khăn, nhưng mong người hãy giúp ta.

- Tại hạ sẽ cố gắng.

- Nhưng mà, tuổi tác con gái ta cũng độ tuổi của người, ta hy vọng người tìm được con ta, và có thể kết hôn với con ta.

- Gì thế? Kết hôn à, không được.

- Tại sao thế?

- Vì tại hạ đã kết hôn rồi.

-Ồ, tiểu tử, người xéo đi.

Quái nhân trong lúc thất vọng, giơ song chưởng ra, thế chưởng như bài sơn lớp lớp ập đến, chàng bị đẩy lui đến vách đá thì dừng lại.

Thạch Kiếm không ngờ lão phát chưởng công mình, trong lòng có vẻ giận hờn:

- Lão tiền bối đây là ý gì?

- Người không thể kết hôn với con gái ta, thì làm sao được. Một người con gái mà bộ ngực bị kẻ khác xem thì cô ta làm sao mà đi gặp người ta chứ?

- Như thế không tìm cũng được, xin tiền bối hãy kể lại việc Thiết Huyết Truy Hồn thật và giả cho tại hạ nghe.

- Hừm, không được, trừ phi người đồng ý tìm giúp con ta.

Chàng muốn biết rõ bộ mặt thật của Thiết Huyết Truy Hồn nên nói:

- Tại hạ có thể giúp tiền bối tìm lại con gái, nhưng việc kết hôn thì phải xem tình hình mà định. Nếu như tại hạ không làm hại đến danh tiết của cô ta, thì cũng không sao cả.

- Ý người muốn nói là nếu người tìm con gái ta, có làm tổn hại đến danh tiết mới bằng lòng kết hôn sao?

- Có thể nói như thế.

Quái nhân mừng rỡ nói:

- Được!

- Như vậy, tiền bối hãy nói về việc Thiết Huyết Truy Hồn thật và giả.

Quái nhân xúc động vô cùng, nói một cách phần nộ:

- Khoảng chín năm trước, Thiết Huyết Bảo xuất hiện một vị khách không mời mà đến, hẳn muốn ta nhường Thiết Huyết Bảo, ta đương nhiên không chịu.

- Và tiền bối đã đấu với hắn?

- Không có, hẳn mặt đeo mặt nạ, âm thầm rời khỏi Thiết Huyết Bảo, sau đó ta không ngờ hắn đi cầu kết với vợ thứ của ta.

- Phần Diện Đào Hoa sao?

- Chính phải, người biết cô ta ư? Chàng nhớ việc này mới xảy ra, thái độ cọc nhĩa của Phần Diện Đào Hoa quả là đàn bà dương hoa thủy tính.

Chàng khinh miệt nói:

- Hừ, quả là một đàn bà hư!

- Bà ta âm thầm cầu kết với hắn, âm thầm hạ độc nhốt ta vào địa lao này. Ái chà, đã nhiều năm rồi.

- Tại sao họ lại không giết tiền bối?

- Họ có mục đích đấy.

- Mục đích gì? Nói đến đây, quái nhân móc ra một trái cầu to bằng quyền tay nói:

- Họ muốn lấy cái này.

- Đây là cái gì?

- Thủy Tinh...

- Thủy Tinh Cầu sao?

- Không phải, đây là Thủy Tinh Mộc Cầu.

- Thủy Tinh Mộc Cầu!

- Đây là Thủy Tinh Mộc Cầu, mười mấy năm trước, ta gặp Thủy Tinh Độc Bà, bà đưa vật này cho ta và dặn mười năm sau thì hãy đập vỡ Mộc Cầu, thì có thể tìm được tung tích của bà.

- Lão tiền bối, đập vỡ ra xem chưa?

- Ta bị nhốt trong ma huyết này, có xem cũng vô dụng, hy vọng người có thể thay ta giao Thủy Tinh Mộc Cầu cho con gái ta, để cho con ta đi tìm Thủy Tinh Độc Bà giúp ta phục thù.

- Tìm con gái của tiền bối, nếu mà tìm không được thì sao?

- Kỳ hạn một năm, một năm sau Thủy Tinh Mộc Cầu này thuộc về người, nhưng hy vọng người có thể giúp ta phục thù.

Thạch Kiếm cất giọng nói:

- Lão tiền bối, hãy tìm cách ra khỏi địa lao này, giết chết gian phu dâm phụ kia!

- Người không hiểu, ta không còn hy vọng.

- A...

- Họ bỏ độc vào trong cơm, mấy năm như thế ta bị độc đã lâu, ba ngày tắt vong, không thể cứu được.

- Tiền bối biết họ hạ độc trong cơm sao còn ăn chứ?

- Ái chà, không ăn thì có lẽ đã chết từ lâu rồi.

Mắt chàng rực lửa căm giận nói:

- Quả là độc ác...

Chưa dứt lời, quái nhân đã dúi Thủy Tinh Mộc Cầu vào tay chàng, kích động vô cùng nói:

- Người hãy nhanh chóng trở về bên ấy... còn nữa, người phải điều tra xem văn sĩ mặt nạ ấy thuộc môn phái nào...

Thạch Kiềm cất Thủy Tinh Mộc Cầu vào mình, cáo từ quái nhân, xuyên qua địa lao, dùng gạch vụn bịt kín cái lỗ.

Tiếng quái nhân quan tâm dặn dò:

- Tiểu tử, hãy nhớ lấy đừng quên! Chàng định trả lời, bỗng một luồng ánh sáng xuyên xuống thạch lao.

Sau đó là một âm thanh lạnh lạnh vang lên:

- Người chịu khổ nhiều rồi, hãy ra đây.

Chàng ngậy người một lúc rồi tung người lên.

-oOo-

14. Xuân Sắc Vô Biên

- Cô nương muốn dẫn ta đến nơi nào? A hoàn đưa tay bịt miệng cười hai tiếng nói:

- Người không cần sợ, phu nhân ta sẽ đối đãi tốt với người.

- Phu nhân là ai?

- Mã Kim Liên, Mã phu nhân.

- Ô, Phấn Diện Đào Hoa Mã Kim Liên à?

- Tôn danh của phu nhân đừng tùy tiện gọi lại như thế, cẩn thận bị người khác nghe thấy.

Thạch Kiềm dừng bước nhìn ra là một cái phá gác nguy nga, bốn bề trồng hoa thơm cỏ lạ, mùi thơm của hoa làm Thạch Kiềm ngây ngất trong lòng.

Hai a hoàn bạch y dẫn chàng vào một phòng ngủ, chàng liền hỏi:

- Cô nương, đây là nơi nào?

- Đào Hoa Các, người đừng sợ, phu nhân sẽ lập tức đến đây.

Nói rồi cười nhạt hai tiếng, rồi quay mình đi ra đóng cửa lại, để một mình Thạch Kiềm trong phòng.

Thạch Kiềm nghe được trong tiếng cười chứa đựng một hàm ý sâu xa, nhưng chàng không hiểu là ý gì, chàng trầm nghĩ:

- Mặc kệ họ! Việc xảy ra rồi tất có cách đối phó, không chừng ta phải liều mình xông ra ngoài thôi.

Nghĩ xong, chàng ngẩng nhìn bố trí trong phòng, thấy thiết bị trong phòng rất tinh tế, bỗng một luồng hương thơm bay đến.

Mắt chàng sáng lên, Phấn Diện Đào Hoa như một con bướm đã đến trước mặt chàng, thái độ vô cùng quyến rũ.

Chàng bắt giắc lùi ra hai bước.

Phấn Diện Đào Hoa mặt lộ vẻ xuân, mỉm cười bước tới nói:

- Huynh đệ, người không cần sợ, ta đâu phải là hổ, không ăn thịt người đâu.

- Phu nhân phóng thích ta, ta rất cảm kích, không biết phu nhân bảo ta đến đây có gì chỉ giáo?

- Ái chà! Hà tất khách sáo như vậy? Chỉ giáo thì ta không dám. Trong thạch lao ba ngày rồi, cũng đã chịu khổ không ít, ta muốn người đến đây nghỉ ngơi.

- Ý phu nhân như thế, tại hạ tâm linh, chỉ hy vọng rằng sớm ra khỏi Thiết Huyết Bảo.

Phấn Diện Đào Hoa không nghe thấy, ông ọ bước đến ôm chầm lấy chàng.

Chàng đã phòng bị trước, lắc người qua một bên nghiêm sắc nói:

- Phu nhân, không...

Bỗng Phấn Diện Đào Hoa cởi bỏ xiêm y trên mình chỉ còn lại áo yếm, để lộ làn da trắng nõn nà từ từ bước đến, làn thu ba khe động nói một cách yển oanh.

Chàng thấy thế trong lòng có vẻ mơ hồ.

Đôi mắt của Phấn Diện Đào Hoa có sức quyến rũ vô cùng, bao trùm lấy chàng nói:

- Hãy đến đây nào! Bảo bối của ta.

Thạch Kiềm như bị trúng tà, một luồng lửa dục từ đan điền bốc lên.

Chàng ngẩn người. Phấn Diện Đào Hoa bước đến ôm lấy Thạch Kiềm vào lòng.

Cơ thịt tiếp xúc nhau, Thạch Kiềm đã bị ma lực của nàng chinh phục rồi, chàng nóng bỏng, trong lòng rạo rức, lửa dục của chàng ngày càng bốc lên cao.

Thập chỉ của Phấn Diện Đào Hoa như mười con rắn nhỏ, nhẹ nhàng lan đi khắp thân thể chàng, làm cho tim chàng đập thình thịch, khí huyết hưng phấn. Phấn Diện Đào Hoa cười một tiếng rồi nằm lên giường. Thạch Kiềm như mãnh hổ xuất chuồng nhảy xổ tới.

Bỗng rầm một tiếng, Thạch Kiềm sơ ý làm đổ một bình hoa, nước trong bình bắn đầy mặt chàng.

Chàng bị nước bắn vào mặt giật mình bừng tỉnh, cắn răng kiềm chế dục vọng trong lòng, mắt lộ hung quang bước tới.

Phấn Diện Đào Hoa nghe tiếng bình vỡ cũng giật mình, thấy chàng bước tới, mới yên tâm nói:

- Đến đây nào! Đến đây nào! Nàng vừa nói vừa cởi bỏ hết áo yếm còn lại, lộ ra hai nhũ phong đầy đặn, trắng như ngọc, tỏa ra một mùi thơm ngát.

Những xuân sắc vô biên này dưới mắt Thạch Kiềm như là một con phỉ trư đáng giết.

Song chưởng chàng quát mạnh ra.

Phấn Diện Đào Hoa thấy chàng mắt lộ hung quang thì âm thầm phòng bị, lúc chàng quét chưởng ra liền lẩn người tránh.

Lúc đó, chưởng lực lợi hại của chàng làm cho tấm chăn gấm trên giường tung lên.

Phấn Diện Đào Hoa nhanh chóng mặc xiêm y, lướt ra Đào Hoa Các. Chàng giận dữ hừ hai tiếng đuổi theo sau.

Đúng lúc đó mười tên bạch y a hoàn chạy ra, chặn lấy lối đi của Thạch Kiềm.

Phấn Diện Đào Hoa nộ khí xung thiên quát:

- Ta vốn có lòng tốt người lại không nhận.

- Hừm! Tiện phụ...

Chàng chưa dứt lời thì Phấn Diện Đào Hoa đã quát:

- Hãy bắt hẩn lại! Phút chốc mười bóng trắng lướt như bay tới chụp lấy chàng.

Mười bạch y a hoàn này đều là những người thân cận với Phấn Diện Đào Hoa võ công cũng không tồi, vừa phát động ra thì như sấm sét mạnh mẽ vô cùng.

Thạch Kiếm đưa mắt nhìn, thì đã bị bạch ảnh vây lấy, bất giác toát mồ hôi hột.

Chàng rùng mình, giờ chuông lên.

Phút chốc, chuông lực va vào nhau trong không trung, bạch ảnh như những con diều đứt dây bay vút ra ngoài.

Và những tiếng kêu thảm thiết vang lên kèm theo tiếng đá vụn bay rào rào tạo thành một âm thanh hỗn tạp.

Một chuông của chàng đã vận hết mười thành công lực nên bị lui ra sau mười mấy bước. Trong lòng kinh ngạc đưa mắt nhìn.

Mặt đất đã ngã gục sáu a hoàn.

Bốn vị còn lại như những bông hoa héo tàn, cúi đầu đứng đó.

Phấn Diện Đào Hoa quát:

- Ra tay mạnh mẽ, ai nhẹ tay sẽ dùng Bảo quy nặng nhất trừng trị.

Lúc đó bốn a hoàn bị ngã cố gắng vùng dậy, cùng với bốn a hoàn chưa ngã, từ từ lê những bước chân nặng nề đến.

Thạch Kiếm giận dữ quát:

- Phấn Diện Đào Hoa ngươi đuổi dân vào miệng hổ...

Chưa dứt lời, tám vị bạch y a hoàn liền ra tay.

Tám luồng chuông phong oai kinh bá đạo hợp thành một luồng hồng lưu mạnh vô song như vũ đê quét tới.

Chàng thấy vậy bất giác rùng mình cắn răng vận hết mười thành công lực tấn công.

Phút chốc, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Tám vị bạch y a hoàn máu nhuộm đầy đất, thi thể bắn văng ra mọi hướng.

Chàng tái mặt lui ra năm bước.

Đúng lúc ấy trên mặt đất lộ ra vết nứt lún sâu hơn tấc. Chàng đã bị thương nặng đưa mắt nhìn Phấn Diện Đào Hoa, một dòng máu tươi từ khóe miệng chàng rỉ xuống.

Phấn Diện Đào Hoa liếc nhìn những tử thi trên mặt đất, không lộ vẻ thương xót, thần sắc không đổi bước đến, lạnh lùng nói:

- Mau chóng theo ta lên Đào Hoa Các hưởng lạc, nếu không hôm nay ngươi đừng hòng sống nữa.

Chàng tức giận quát:

- Dâm phụ, sẽ có một ngày ta san bằng Thiết Huyết Bảo.

- Khẩu khí rất ngông cuồng, nhưng ngươi không còn cơ hội nữa rồi.

- Ta không tin.

- Thế thì thử xem.

Chàng hít nhẹ một hơi, cảm thấy toàn thân đau đớn, công lực không đều, than thầm.

Bỗng chàng nảy ra một ý nghĩ:

- Chạy trốn! Còn nước còn tát!...

Nghĩ đến đây, chàng liền vận khí song chuông đẩy ra nhanh như điện xẹt.

Phấn Diện Đào Hoa cười nhạt, hữu chuông phóng tiếp năm luồng chỉ phong kích đến.

Chàng thấy y thị tuy rằng động tác nhẹ nhàng, nhưng chỉ phong ngầm ẩn chứa oai lực vô song, mạnh mẽ xô tới.

Càng làm cho ý nghĩ chạy trốn thêm kiên quyết, vừa xuất chưởng xong liền quay người chạy nhanh.

Phấn Diện Đào Hoa không ngờ chàng lại biến chạy, liền tung người đuổi theo.

Thạch Kiếm hợp một luồng chân khí phóng ra ngoài mười mấy trượng xa.

Bỗng mấy bóng đen bay tới, Thạch Kiếm cắn răng quát:

- Ai cản ta sẽ chết! Song chưởng nhất tề quét ra, tạo thêm một luồng kinh phong mạnh mẽ.

Đúng lúc ấy, kinh phong xé tan, tiếng kêu thảm vang lên, máu phun tứ phía mấy bóng người lần lượt ngã xuống tạo thành một vệt máu dài.

Thạch Kiếm như con thuyền lướt nhẹ trên sóng, theo đường máu này phóng đi.

Dưới ánh mặt trời, thấy một luồng khói nhẹ, lướt nhanh trên ngọn cỏ, mái và vách tường, nhanh vô luân, nhìn cũng không được rõ.

Thạch Kiếm lướt ra khỏi Thiết Huyết Bảo.

Gió thổi tung bay vạt áo, chàng dùng tay áo lau trán, tay áo ướt đầm, chàng thở dài, mới bình tâm trở lại.

Tựa vào gốc cây nghỉ ngơi. Chân khí dần dần được Hồi phục, chàng có vẻ nản lòng.

Nhớ lại cuộc đấu với Võ Lâm Bạo Quân và nay lại bại dưới tay Phấn Diện Đào Hoa một cách thê thảm.

Thật ra không phải võ công của chàng kém cỏi.

Một là vì chàng mới tiếp thu chân khí của Quỷ Cốc Bát Tuyệt không bao lâu, thời gian ngắn chưa thể dung hòa xuyên suốt, chưa phát huy hết tiềm năng được.

Hai là chàng thất bại lúc sức lực bị giảm sút.

Ba là chàng không thể ăn đôi mắt của một người con gái yêu chàng tha thiết, vì thể công lực của chàng chỉ có thể dừng lại ở sáu thành mà thôi.

Nhưng chàng không nghĩ đến những điều này, chỉ chột nghĩ đến lời dặn của quái nhân.

Cố gắng tìm lại đứa con của lão quái nhân giao Thủy Tinh Mộc Cầu cho cô ta để phục thù.

Việc thứ hai là phải vạch trần bộ mặt giả của Thiết Huyết Truy Hồn.

Những sự việc vừa qua cho thấy Thiết Huyết Truy Hồn không có trong bảo, nay đành phải đợi thời cơ mà hành động.

Nghĩ đến thân thể của mình, thân mẫu là Thạch Na Na Bồng Lai Tiên Chủ còn thân phụ chàng là ai? Một ý nghĩ đáng sợ lướt qua đầu chàng.

- Võ Lâm Bạo Quân là thân phụ ta sao? Chàng đã nghe Võ Lâm Bạo Quân nói với lục y thiếu nữ Tiên Chi như thế...

- Hừ! Không có thể...

Võ Lâm Bạo Quân là thân phụ thì thủ đoạn độc ác của Võ Lâm Bạo Quân quả là tàn nhẫn. Đó không phải là hành động của một người cha đối với con.

Bỗng chàng thò tay vào túi chạm phải tấm địa đồ mà Lân Tiên tặng cho chàng.

Mở ra xem, thì ra Bồng Lai Cung địa thể trong một thâm sơn lâm dã.

Chàng quyết định tìm thân mẫu Thạch Na Na để hỏi cho ra lẽ.

Nghĩ xong liền lay động thân mình phóng đi.

Bỗng có một bóng đen bay xẹt tới.

Chàng đưa mắt nhìn bất giác kinh người.

Người này mặc hắc y, đầu đội khăn đen toàn mình đều là một màu đen, không phân biệt ra là nam hay nữ, nhưng bóng dáng người thon thả có thể là một nữ tử.

Thạch Kiềm ngẩng nhìn Chương lâu, hắc y quái nhân lên tiếng hỏi:

- Các hạ từ Thiết Huyết Bảo ra đây? Chàng nghi hoặc hỏi:
- Cô là ai? Giọng nói của hắc y nữ vô cùng lạnh lẽo nói:
- Hãy trả lời ta.
- Đúng, tại hạ vừa từ trong Thiết Huyết Bảo ra.
- Người là môn hạ của Thiết Huyết Bảo?
- Hừm, không.

Thạch Kiềm nói tiếp:

- Cô nương là ai? Nếu không trả lời, tại hạ xin kiêu từ.
- Ta ư? Hắc y nữ run run, giọng nói thê thảm:
- Bạc Mệnh Nữ.
- Bạc Mệnh Nữ ư? Chàng bất giác ngây người, Bạc Mệnh Nữ âm thầm hỏi:
- Người đã gặp Thiết Huyết Truy Hồn?
- Ai? Ý chàng muốn hỏi là Thiết Huyết Truy Hồn giả hay là thật, nhưng Bạc Mệnh Nữ tưởng chàng giả vờ, giận dữ, thốt lạnh lẽo:
- Thiết Huyết Truy Hồn Bảo Chủ Bắc Bảo của Võ Lâm Tử Cầm Địa danh chấn thiên hạ mà người lại không biết sao? Võ Lâm Tử Cầm Địa làm chàng giật mình hỏi:
- Cái gì? Võ Lâm Tử Cầm Địa ư?
- Võ Lâm Tử Cầm Địa, họ chia đất làm ranh giới, ai vi phạm sẽ bị xử tử.

Chàng không tin nói:

- Võ Lâm Tử Cầm Địa chỉ có hư danh mà thôi, ta không phải sống nhăn đi ra sao! Bạc Mệnh Nữ bị chàng hỏi ngạc nhiên, không biết trả lời thế nào.

Thật ra võ công của Thạch Kiềm trong võ lâm hiện nay trừ một số cao thủ võ công cao siêu mới có thể sống sót mà thoát ra.

Bạc Mệnh Nữ ngây người một lúc rồi nói:

- Các hạ võ công siêu luân, đương nhiên là ngoại lệ, vả lại Bắc Bảo là nơi yếu nhất của Võ Lâm Tử Cầm Địa.
- Ồ! Yếu nhất sao? Còn ba cấm địa kia thì như thế nào?
- Đông Môn, Tây Cốc, Nam Cung.
- Nam Cung có phải là Bồng Lai Tiên Cung không?
- Chính phải.
- Thế còn Đông Môn và Tây Cốc thì sao?
- Đông Môn là Huyết Dao Môn, Tây Cốc là Lãnh Phong Cốc.
- Võ Lâm Tử Cầm Địa so với Cửu Đại Môn Phái thì thế nào?

- Trừ Nam Cung ra, ba cấm địa kia yếu hơn. Bắc Bảo yếu nhất, Đông Môn, Tây Cốc đều vượt xa Cửu Đại Môn Phái, đến nay chưa có ai có thể sống mà đi ra Đông Môn, Tây Cốc.

Bạc Mệnh Nữ càng nói càng lợi hại, chàng thầm quyết định sau này có cơ hội ắt sẽ đến Đông Môn và Tây Cốc.

Bạc Mệnh Nữ hỏi:

- Người đã gặp Thiết Huyết Truy Hồn?
- Cô nương hỏi là Thiết Huyết Truy Hồn giả hay thật?
- Ồ, thế nào? Bạc Mệnh Nữ giật mình thối lui một bước lớn hỏi:
- Thiết Huyết Truy Hồn có phân thật giả sao?
- Đúng vậy!
- Ta hỏi là người mang mặt nạ ăn mặc như văn sĩ vậy...?
- Đó là Thiết Huyết Truy Hồn giả.
- Giả sao?... A! Có lẽ chính là hắc, thân phụ đoán không sai...
- Cô nương tìm hắc?
- Giờ hắc có trong Bảo không?
- Có thể không có?
- Tại sao lại có thể?
- Tại vì tại hạ không thể xác định được.
- Khuôn mặt hắc như thế nào?
- oOo-

15. Thủy Tinh Mộc Cầu

- Ta ở đây này! Chàng quay người lại, Bạc Mệnh Nữ đã đứng cách chàng bảy bước, điều này làm cho chàng toát mồ hôi lạnh, kinh ngạc lui ra hai bước lớn.

Bạc Mệnh Nữ thấy chàng kinh ngạc thất sắc, bèn cười nói:

- Chúng ta đánh đố được không?
- Đánh đố ư?
- Trong ba chiêu, nếu người chưa sờ được khăn bịt mặt của ta thì người sẽ thua.
- Sờ ư?
- Đúng vậy, chỉ cần người sờ được là thắng.
- Ta thắng thì sao?
- Ta tự động bỏ khăn bịt mặt xuống.
- Nếu bại thì sao?
- Thay ta làm một việc.
- Việc gì?

- Nội trong một tháng, ngươi phải lột mặt nạ của Thiết Huyết Truy Hồn xuống.

Chàng suy nghĩ, cảm thấy cuộc đánh đố này không thiệt thòi lắm, thắng thì được xem mặt thật của Bạc Mệnh Nữ, bại thì làm một việc chàng vốn muốn làm. Nhưng Bạc Mệnh Nữ muốn lột mặt nạ của Thiết Huyết Truy Hồn giả có mục đích gì? Chàng hỏi:

- Cô nương lột mặt nạ của hần có mục đích gì?

- Ta muốn chứng minh xem có phải là người mà ta đoán không?

- Người nào? Bạc Mệnh Nữ trầm tư Chương lâu, mới nói từng chữ một:

- Bạc Tình Lang.

Nàng cắn răng nói, trong lời nói lộ ra vẻ căm hờn như muốn nuốt ba chữ này vào bụng.

Thạch Kiềm thấy mặt nàng sát khí bừng bừng cũng cảm thấy rùng mình hỏi:

- Bạc Tình Lang, hần là ai?

- Bất tất phải hỏi nhiều, đến lúc ngươi tự khắc sẽ biết, xuất thủ đi. Ba chiêu thôi nhé! Chàng vốn cao ngạo, nay Bạc Mệnh Nữ nói một cách khinh miệt, trong lòng chàng không tin trong ba chiêu mà không sở được chiếc khăn bịt mặt của nàng.

Nộ khí xung thiên lãnh đạm nói:

- Tại hạ xuất thủ đây!

- Xin cứ tự tiện! Bạc Mệnh Nữ vừa dứt lời, Thạch Kiềm lay động thân hình, hữu thủ vung ra.

Chàng xuất thủ nhanh như chớp, chưởng sắp chụp đến chiếc khăn bịt mặt của Bạc Mệnh Nữ.

Bạc Mệnh Nữ rung nhẹ vai, nhanh như một làn khói, phút chốc mất tăm.

Thạch Kiềm kinh ngạc.

Bỗng nghe Bạc Mệnh Nữ đứng ngoài ba trượng nói:

- Một chiêu rồi.

Chàng tức giận phóng nhanh tới.

Vận hết chân khí phóng lên không nhanh như điện đẩy chưởng ra cuốn theo một luồng chỉ phong chụp đến khuôn mặt của Bạc Mệnh Nữ thì...

Bạc Mệnh Nữ tức khắc lui ra phía sau.

Chàng lại chụp vào khoảng trống, giận đến phát điên, không đổi khí, phóng người lên không, thân hình xoẹt một cái nhanh như sao xẹt phóng tới.

Dưới ánh nắng, thấy một bóng xám lay động.

Bạc Mệnh Nữ không ngờ chàng liều mạng chụp đến, giật mình nhún người thấp xuống xoay tròn nhanh như một con yểm lượn nhanh qua.

May mà nàng trong lúc nguy cấp ứng biến mới thoát khỏi trảo của Thạch Kiềm, kinh ngạc đến toát mồ hôi lạnh.

Thạch Kiềm thu người, buồn bã nói:

- Ta bại rồi.

- Trình độ khinh công của ngươi cực kỳ cao, tiếc rằng chưa đủ thời gian luyện tập.

- Cô nương bất tất phải tăng tốc ta.

- Một tháng sau cũng là ngày gặp lại ở đây.

Bạc Mệnh Nữ dứt lời thì thân hình đã lướt ra ngoài mười trượng, vút mất hút đi.

Thạch Kiềm ngậy người.

Chàng hoàn toàn sững sờ trước thân pháp tuyệt luân của Bạc Mệnh Nữ.

Chàng cảm thấy khó chịu nghĩ thầm:

- Hừm! Một tháng sau ta không những vạch trần bộ mặt thật của Thiết Huyết Truy Hồn mà nhất định cũng phải xé nát khăn đen của Bạc Mệnh Nữ.

Đang suy nghĩ bỗng có một luồng chưởng thanh mạnh mẽ, kinh thiên động địa bay tới.

Chàng thất kinh, thân hình lay động.

Nhìn lại đấu trường, chỉ thấy bóng người bay bổng, thi cốt loạn xạ.

Chưởng phong mang theo bụi cát mịn mù, kinh phong va chạm vào nhau. Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lúc này chàng mới nhìn rõ, trong đấu trường một người bị mấy chục đồng tử trai tráng, liên thủ hợp công tuy võ công trác tuyệt giết chết mấy đồng tử bạch y, nhưng ngay tại đấu trường có một thiếu niên mặc nho y, mũi dài, mặt rộng, thần thái oai nghiêm chỉ huy bạch y đồng tử tấn công.

Người đứng giữa chịu không nổi thế võ như sóng trào của bọn bạch y đồng tử, sắp bại cơ.

Chàng nhìn kỹ người này chính là Thiên Lôi Thủ bỗng sắc mặt chàng lộ ra sát khí bừng bừng, một tiếng thét chấn thiên vang lên:

- Dừng tay lại! Mọi người trên đấu trường thất kinh, giương mắt nhìn.

Thiên Lôi Thủ vừa thấy chàng vô cùng mừng rỡ, tung người đến bên cạnh chàng nói nhỏ:

- Phò Mã chạy đi đâu vậy, Hoàng Thượng lo lắng vô cùng.

Chàng giật mình hỏi:

- Bạch Tuyết Công Chúa đâu?

- Mất tích rồi, nàng ở trong cung đợi Phò Mã ba ngày, rồi bỏ đi để thư lại rằng bốn ba giang hồ để tìm Phò Mã về.

- A! Lúc này nho y thiếu niên bước đến giận dữ quát:

- Thiên Lôi Thủ đền mạng cho tam đệ ta! Thạch Kiềm thấy hấn lộ khí xung thiên. Thiên Lôi Thủ ghé tai chàng nói:

- Hấn là Tứ Minh Ngọc Diện Thư Sinh, con trai của Võ Lâm Bạo Quân vì lúc trước ta giết chết Từ Dật, nên hôm nay không may gặp...

- Để ta đuổi hấn đi...

- Phò Mã, không thể xem thường. Ngọc Diện Thư Sinh không cao ngạo như tam đệ của hấn đâu, hấn đã được chân truyền của thân phụ, vả lại các bạch y đồng tử kia đều do Võ Lâm Bạo Quân dạy ra cả, tuổi tác tuy nhỏ, nhưng võ công lại không thua các võ lâm cao thủ.

Thạch Kiềm nghe nói hấn là thứ tử của Võ Lâm Bạo Quân bất giác nổi lên lửa giận tung mình đến trước mặt Ngọc Diện Thư Sinh nói:

- Từ Dật gian tà đoạt dâm, chết là đáng lắm, ngươi còn ngông cuồng cái gì? Ngọc Diện Thư Sinh lãnh đạm nhìn Thạch Kiềm nói:

- Ngươi là ai?

- Thạch Kiềm.

- Ha! Ha!...

Hấn cất tiếng cười to chấn động cả không gian thật là nội lực thâm hậu.

Ngọc Diện Thư Sinh cười xong khinh miệt nói:

- Mấy ngày trước người du hồn dưới chưởng của phụ thân ta, còn nói gì nữa chẳng? Thạch Kiềm bị hấn nhắc lại việc ngày trước bất giác tung người đến, đẩy một chưởng.

Ngọc Diện Thư Sinh lay động thân mình, lui ra sáu, bảy trượng ra lệnh:

- Hãy bắt lấy tên cuồng đồ này cho ta.

Phút chốc mười mấy bạch ảnh ào lên đồng tung ra một luồng chưởng lực hùng hậu.

Thạch Kiềm thấy Ngọc Diện Thư Sinh lui ra sau, liền tăng thêm mười hai thành công lực.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Dưới ánh nắng thấy muôn vàn luồng ngân quang bao trùm lấy chàng.

Đây là một trận quyết đấu kịch liệt. Thiên Lô Thủ trong lòng bất giác rung mình.

Bỗng Thạch Kiềm hừm lên một tiếng liên tiếp lui ra ba, bốn bước rồi dừng lại.

Chỉ thấy bạch y đồng tử thân hình như điều đứt dây bay ra ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu bắn ra tứ phía.

Một thảm cảnh như quỷ khóc thần sầu, bạch y nhuộm lên các đốm máu tươi, mười mấy tử thi nằm la liệt trên mặt đất.

Còn lại hai bạch y đồng tử công lực có vẻ cao hơn, lay động thân mình không bị té xuống.

Sắc mặt của Ngọc Diện Thư Sinh trở nên trắng bệch, mắt lộ sát khí đùng đùng, phần nộ quát:

- Hãy nộp mạng cho ta! Ngọc Diện Thư Sinh thân hình như điện xẹt, phóng ra một chưởng mạnh mẽ vô song.

Thạch Kiềm cắn răng, đẩy ra một luồng chưởng phong.

Bùng! Hai luồng chưởng phong va vào nhau bụi cát mù trời.

Ngọc Diện Thư Sinh lui ra ba bước.

Thạch Kiềm trong lòng sôi sục, lão đảo lui ra sau năm bước mặt xám xịt.

Ngọc Diện Thư Sinh đưa mắt nhìn tức thì vùng chưởng ảnh nhanh chóng chụp đến Thạch Kiềm.

Chàng vận chân khí, búng người, lách nhảy khỏi vòng chưởng ảnh.

Dưới ánh nắng, hai người đấu với nhau quyết liệt, kinh phong bao trùm mặt đất. Thiên Lô Thủ đứng xa ngoài một trượng vạt áo cũng phát phối bay theo làn chưởng phong.

Thạch Kiềm như bị sức nặng ngàn cân đè lên.

Rống lên một tiếng...

Thân hình như điều đứt dây, bay ra ngoài bảy, tám trượng.

Thiên Lô Thủ lướt tới đỡ lấy thân chàng.

Vai phải của Ngọc Diện Thư Sinh cũng bị chàng đánh một chưởng, lui ra mười mấy bước, cố gắng trụ lại.

Ngọc Diện Thư Sinh sắc mặt tái nhợt, từng bước tiến tới.

Thạch Kiềm vùng ra khỏi tay của Thiên Lô Thủ, mặt không còn sắc máu, lê từng bước nặng nề bước tới.

Bỗng Ngọc Diện Thư Sinh vận chân khí tung ra một chưởng.

Phút chốc hai bóng người lại hòa thành một...

Một bóng người bay tới giữa Thạch Kiềm và Ngọc Diện Thư Sinh hai người đi lui ra mấy bước thổ ra một ngụm máu tươi.

Thạch Kiềm đau đớn mở mắt nhìn la lên một tiếng.

Ngọc Diện Thư Sinh mở mắt liếc nhìn thì ra là một thiếu phụ tuyệt sắc. Sau lưng mười mấy vị đại hán, bất giác nộ khí xung thiên, lại thỏ ra một ngum máu tươi lạnh đậm nói:

- Cô nương là ai? Thiếu phụ khẽ lay động làn thu thủy, má lộ hai đồng tiền cười nhạt nói:

- Tứ công tử người không nhận ra ta sao? Ngọc Diện Thư Sinh thần sắc thay đổi, thay vào đó là thần sắc như mê như muội.

Thiếu phụ mặt lộ xuân sắc nói:

- Ta là Phần Diện Đào Hoa Mã Kim Liên...

-Ồ! Thì ra cô là phu nhân của Bảo Chủ Thiết Huyết Truy Hồn.

- Chính phải! Vừa dứt lời, liền tung mình đến bên cạnh Thạch Kiềm trầm giọng nói:

- Các hạ! Còn không mau mang Thủy Tinh Mộc Cầu ra.

- Thủy Tinh Mộc Cầu ư?

- Người hà tất phải giả vờ, Thiết Huyết Truy Hồn đã chết rồi.

Thạch Kiềm tức giận run người thỏ ra một búng máu tươi, nghiêng răng quát:

- Con tiện tỳ! Bóp! Bóp! Hai tiếng.

Hai vết chưởng đỏ hằn lên má Thạch Kiềm, môi chàng rướm máu đỏ tươi.

Phần Diện Đào Hoa hần học nói:

- Mau đưa Thủy Tinh Mộc Cầu đây!

- Không đưa.

- Người không chịu đưa ta sẽ lấy mạng người! Thạch Kiềm đôi mắt rực lửa căm hờn trầm giọng nói:

- Không! Người có giết ta cũng không đưa.

- Hừ! Khẩu khí lớn lắm! Phần Diện Đào Hoa mắt lộ sát khí song chưởng phát ra nhanh như điện, luồng chưởng phong cuộn cuộn như đảo hải di sơn ập đến.

Thạch Kiềm nặng nề di động, vẫn không chịu đưa chưởng lên đỡ.

Luồng chưởng lướt qua người chàng, phát ra tiếng rít ghê rợn.

Bổng Thiên Lôi Thủ lách người phóng đến trước mặt Thạch Kiềm, râu tóc dựng ngược đẩy ra một chưởng. Tiếng ầm ầm như trời long đất lở vang lên lướt chênh chếch đến. Phần Diện Đào Hoa lại phát tiếp một chưởng.

Thiên Lôi Thủ nghiêng răng đưa chưởng lên đỡ, chưởng lực nặng như Thái Sơn ập tới, lão đứng không vững thối lui mấy bước. Thạch Kiềm cũng bị luồng chưởng phong đó làm cho thân hình lão đảo.

Chưởng lực hùng hậu đó khiến những người đứng xung quanh khiếp đảm kinh hồn.

Phần Diện Đào Hoa nhanh như cắt đưa chưởng vồ xuống đầu Thiên Lôi Thủ. Thiên Lôi Thủ lách người tránh ra một bên, nhưng chậm một bước, chỉ thấy thân hình lão đảo đảo thối lui mười mấy bước, sau cùng chịu không nổi hự lên một tiếng té phịch xuống đất.

Thạch Kiềm vừa tức giận vừa kinh bước vội về phía lão.

Phần Diện Đào Hoa thét lên giọng the thé:

- Người chết đến nơi mà chưa còn chịu đưa Thủy Tinh Mộc Cầu ra.

Thạch Kiềm trợn mắt không nói, đẩy lui ra một chưởng.

Phần Diện Đào Hoa tức giận, tả thủ đưa lên, phát chưởng ra, hữu thủ ngũ chỉ thò ra nhắm ngực chàng chộp tới.

Thạch Kiếm lúc này đã đến bước đường cùng, thò tay vào trong người móc ra một viên Mộc Cầu to như lòng bàn tay.

Bổng Ngọc Diện Thư Sinh và hai đồng tử mặc áo trắng thét lên một tiếng lướt tới nhanh như điện chớp.

Phấn Diện Đào Hoa cũng lắc người phóng đến, mấy đại hán đứng xung quanh cũng ào ào phóng đến. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về Thủy Tinh Mộc Cầu trên tay Thạch Kiếm.

Nói thì chậm việc xảy ra rất nhanh, kinh công của lũ người này nhanh vô cùng, vùn vụt lướt đến chỗ Thạch Kiếm.

Thủy Tinh Mộc Cầu hình như có linh tính rơi phịch xuống đất lăn đi rất nhanh.

Bổng có tiếng phần phật của y phục vụt lay động trong gió rồi tiếp theo là những tiếng gào thảm khốc vang lên, khiến những người có mặt xung quanh cũng kinh hồn lạc phách.

-oOo-

16. Mưu Tính Hại Nhau

Thủy Tinh Mộc Cầu lăn ra ngoài bốn trượng.

Bổng! Một bóng đen nhanh như quỷ mị phóng đến, nhằm Thủy Tinh Mộc Cầu mà chụp tới.

Loại thân pháp này nhanh vô cùng, chỉ thấy một luồng khói đen phóng nhanh đến, rồi quay người lướt ra ngoài mười lăm, mười sáu trượng xa.

Thân pháp và tốc độ xuất thần nhập hóa khiến mọi người kinh ngạc.

Trước mắt mọi người như một luồng khói đen. Lướt tới rồi lại lướt đi, người này dùng thân pháp gì? Họ không nhìn thấy rõ, Thủy Tinh Mộc Cầu đã rơi vào tay người này.

Ngọc Diện Thư Sinh khuôn mặt trắng bệch trở lên đỏ ngắt vì thẹn. Bổng phẫn nộ cùng với bọn người đuổi theo.

Lúc ấy Phấn Diện Đào Hoa mặt lộ sát khí, phóng nhanh đến chỗ kẻ cướp đi Thủy Tinh Mộc Cầu quát:

- Vô danh tiểu tốt nơi nào, dám đến đây ngang ngược hãy để danh tánh lại.

Hắc y nữ vô cùng lạnh lẽo nói:

- Người chính là Phấn Diện Đào Hoa môn đồ của Xà Hạp Phu Nhân? Câu nói này như sét đánh ngang tai, Phấn Diện Đào Hoa thất kinh, trầm giọng quát:

- Người... người là ai?

- Ta là ta!

- Không để danh tánh lại ta sẽ xé khăn bịt mặt của người!

- Người làm được sao?

- Như thế thì hãy thử xem! Phấn Diện Đào Hoa tung người lách sang một bên, mười mấy vị đại hán như mảnh hổ xông tới.

Hắc y nữ hừ một tiếng, đơn chưởng quát ra nhắm vào mười mấy đại hán ập tới.

Các vị đại hán này là những cao thủ tuyển chọn ra của Thiết Huyết Bảo liên đồng phát chưởng, cuộn cuộn bão táp, từ bốn phía cuốn đến.

Lúc ấy luồng chỉ phong và chưởng lực va chạm vào nhau.

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trên mặt đất đã ngã xuống hai vị đại hán, óc bắn ra tứ tung.

Hắc y nữ xạ hai luồng nhãn quang nhìn các đại hán còn lại.

Phấn Diện Đào Hoa thấy thần sắc hắc y nữ như thế, bất chợt rùng mình, nhưng bà nhanh chóng giấu vẻ sợ hãi, ra lệnh nói:

- Hãy liều mạng xả thân, lấy khăn bịt mắt của hắc y nữ xuống cho ta.

Các hán tử còn lại run sợ trước oai lực của Phấn Diện Đào Hoa, đề khí tiến tới, vận hết toàn công lực vào song chưởng, thủ thế.

Hắc y nữ cất Thủy Tinh Mộc Cầu vào mình, nghiêm khắc đứng đợi.

Cự ly của họ ngắn dần.

Bọn đại hán nhanh như tên, liều mạng công tới.

Hắc y nữ sát khí bốc cao, song chưởng phát ra kinh phong mạnh như bài sơn đảo hải.

Phút chốc chưởng phong của mười mấy tên đại hán như không thể thu trở lại được nữa.

Ầm! Mười mấy đại hán tan rã lui ra bốn phía.

Máu tươi phun ra tung tóe, lui ra sau phát ra mấy tiếng hự...! Hự...! Phịch! Phịch! Có năm đại hán nữa ngã xuống đất.

Mấy đại hán còn lại, mặt xám xịt, loạng choạng sắp ngã gục.

Một cảnh tượng ghê rợn bao trùm lấy họ.

Trên khuôn mặt kinh hãi của Phấn Diện Đào Hoa hiện lên thất sắc, mày dựng ngược, mặt lạnh tròn xoe, quát the thé:

- Có tiến chứ không lùi! Hãy tấn công tiếp! Các đại hán thất kinh hồn vía, ánh mắt vô thần nhìn khuôn mặt hàn ngọc của Phấn Diện Đào Hoa bỗng hồn bay phách lạc, liên tiếp thổ huyết, thân hình mềm đi, ngã phịch xuống đất.

Phấn Diện Đào Hoa mặt lộ sát khí, hét lên một tiếng giơ song chưởng lên đẩy ập đến các đại hán vừa ngã xuống.

Tiếng kêu như quỷ khóc ma gào vang lên, thân xác họ bay loạn xạ.

Phấn Diện Đào Hoa thu chưởng tung người đến trước hắc y nữ quát:

- Người là ai hãy nói mau, ta không giết kẻ vô danh.

Nộ khí bùng bùng, khe lộ sát cơ, thần sắc hung ác.

Hắc y nữ điềm nhiên nói:

- Con dâm phụ thông dâm hại phụ...

- Im miệng! Người từ đâu đến?

- Ha! Ha! Người sợ sao? Người sợ ta vạch trần sự việc mười mấy năm trước...

Chưa dứt lời, Phấn Diện Đào Hoa thân hình quỷ mị phóng đến, vung tay đẩy ra hai tuyệt chiêu.

Hắc y nữ ung dung tung người ra ngoài sáu, bảy trượng nhanh chóng phát ra một chiêu, nàng xuất thủ rất nhanh.

Phấn Diện Đào Hoa vừa thấy nàng lui ra, liên tiếp phát chưởng tấn công.

Phấn Diện Đào Hoa muốn xuất chưởng ra, thì cảm thấy chưởng lực như Thái Sơn ập tới. Phút chốc hồn bay phách lạc, mặt mày tái ngắt, lập tức thu chưởng về lách mình sang một bên, như một con yến.

Hắc y nữ sắp đắc thủ thấy ả lại thoát thân liền tung người lên đẩy ra một chưởng.

Phấn Diện Đào Hoa toát mồ hôi, vội vàng lách mình tránh né, nhưng bóng đen đã chụp trúng lấy ả, ả cố vùng thoát ra. Nhưng cảm thấy có một luồng hàn khí đè lên huyết Linh Đài, ả run rẩy đứng không vững. Âm thanh lạnh lẽo của Hắc Y nữ từ sau lưng ả vang lên:

- Người còn động đây ta sẽ cắt đứt Ngũ Âm Kinh Huyết của ngươi! Thốt nhiên một giọng nói trầm trầm xé không truyền đến:

- Người dám cắt đứt Ngũ Âm Kinh Huyết của cô ta thì ta băm tử huyết Tạng Huyết của Thạch Kiếm.

Hắc y nữ giật mình, chưởng lực bớt đi ba thành công lực, quay người lại nhìn, thì thấy Thạch Kiếm mặt xám xịt, sau lưng Thạch Kiếm là một lão bịt khăn đen đang dùng hữu chưởng điểm vào tai của Thạch Kiếm.

Âm thanh vừa rồi phát ra từ miệng của lão bịt mặt này.

Hắc y nữ khẽ giận nói một cách trầm lãnh:

- Người cho rằng lời nói của người nhất định có hiệu lực sao?

- Ta vẫn muốn chứng minh cho người xem.

Lúc đó Thạch Kiếm đang bị trọng thương bỗng bị người khác khống chế, nghe âm thanh này rất quen thuộc, liền quay đầu lại nhìn.

Thì ra lão chính là hung thủ giết chết Thiên Phật Thủ.

Điều làm chàng để ý chính là thanh kiếm trên người lão bịt mặt, chàng nghĩ thầm: “Ta nhất định thay Hoàng Phổ Duy lão tiên bối thu Chương Thánh Nữ Kiếm.” Lúc này, chàng cảm thấy huyết Tạng Huyết sau tai đau đớn, chàng cắn răng, trán toát mồ hôi thật là bi thảm.

Lão bịt mặt cười khà khà nói:

- Nếu ta tăng thêm ba thành công lực, thì hắc y nữ sẽ tàn phế ngay! Hắc y nữ nhìn khuôn mặt đau đớn của Thạch Kiếm, giận dữ nói:

- Hắc y nữ tàn phế thì liên quan gì đến ta, ta muốn người chứng kiến cái chết bi thảm của Phấn Diện Đào Hoa! Nói xong, nàng tăng thêm chưởng lực, chỉ thấy mặt ả toát mồ hôi, cố gắng chịu đựng.

Nhưng luồng kinh lực của hắc y nữ càng ngày càng mạnh, đau tận xương tủy, bất giác ả rên rỉ.

Hắc y nữ cười nhạt nói:

- Thế nào? Âm thanh này người nghe đau lòng chứ? Lão bịt mặt hừ hai tiếng lạnh lẽo hỏi:

- Người là ai mà tàn nhẫn như thế?

- Bạc Mệnh Nữ!

- Bạc Mệnh Nữ?

- Không sai! Thiên hạ Bạc Mệnh Nữ...

- Ta hỏi danh tánh thật của người đấy.

- Bạc Mệnh Nữ!

- Hừ! Đồ lén lút lút lút...

- Ha ha, lén lút lút lút chính là người, cả ngoại hiệu cũng không có.

Lão bịt mặt toàn thân run lên, thốt không ra lời.

Hắc y nữ cười nhạt một tiếng, bỗng cảm thấy tiếng gió ào ào sau lưng, vừa muốn quay người lại thì huyết Linh Đài đã bị người khác khống chế.

Chỉ nghe một giọng trầm lãnh vang lên:

- Bạc Mệnh Nữ, xin cô nương hãy buông hữu thủ ra, nếu không nhất định là cô nương vào Quỷ Môn Quan trước đây.

Bạc Mệnh Nữ kinh ngạc hỏi:

- Người là ai?

- Thiết Huyết Truy Hồn!

- Hừm! Thiết Huyết Truy Hồn đã bị gian phu dâm phụ hại chết rồi.

- Nếu còn cuồng ngôn, đừng trách ta độc ác.

- Người có tật sao?

- Ta đường đường là Bảo chủ Bắc Bảo Thiết Huyết Truy Hồn sợ ai nào?

- Hừm! Nếu quang minh chính đại thì hà tất phải lén lút đeo mặt nạ chứ? Bạc Mệnh Nữ trầm ngâm một lúc, thở dài, hữu chưởng đẩy ra nói:

- Người đi đi! Phấn Diện Đào Hoa bị nàng đẩy ra ngoài mấy trượng, ngã lăn trên đất, loạng choạng đứng dậy, đến trước mặt Bạc Mệnh Nữ nói:

- Người ban cho ta một chưởng, ta sẽ trả lại cho người hai chưởng.

Nói xong, song chưởng giơ lên, sắp sửa giáng xuống thì Bạc Mệnh Nữ lãnh đạm nói:

- Ta không tin, người dám trả lại cho ta hai chưởng!

- Không tin ư? Ta cho người nếm thử.

Song chưởng sắp đẩy ra thì Thiết Huyết Truy Hồn vội ngăn lại nói:

- Kim Liên! Không được làm càn! Phấn Diện Đào Hoa liếc nhìn sắc mặt của Thiết Huyết Truy Hồn liền thu chưởng lại, lui ra ngoài ba trượng xa.

Thiết Huyết Truy Hồn nói:

- Để bù đắp cho chưởng vừa rồi người ban cho Kim Liên, hãy đem Thủy Tinh Mộc Cầu ra.

- Hừm! Đừng hòng.

Thiết Huyết Truy Hồn tăng thêm năm thành công lực, quát:

- Biết điều một chút, mạng sống của người đã nằm trong tay ta! Một luồng điện mạnh thấu vào tim mạch Bạc Mệnh Nữ nâng đầu điếng người, trong lòng rất giận dữ, nhưng bị người khác khống chế, không làm gì được.

Ngọc Diện Thư Sinh cùng hai đồng tử đứng đó quan sát, thừa cơ hành động.

Phấn Diện Đào Hoa trong tay thủ sẵn hai cái ám tiêu, đề phòng vạn nhất.

Lão bịt mắt cũng chăm chú đến Thủy Tinh Mộc Cầu tuy lão tay cầm Tạng Huyết huyết của Thạch Kiếm, nhưng vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của Thiết Huyết Truy Hồn.

Thiên Lô Thủ tự liệu nội thương, cố gắng vùng dậy.

Thiết Huyết Truy Hồn âm thầm thốt:

- Bạc Mệnh Nữ, nếu còn không lấy Thủy Tinh Mộc Cầu ra thì đừng trách ta đây! Lời nói của lão không những thôi thúc mà bàn tay của tử thần cũng hướng tới chụp lấy Bạc Mệnh Nữ.

Bạc Mệnh Nữ cắn răng chịu đựng, tuy đau thấu tim gan, nhưng không muốn thốt ra lời nào. Chưởng lực của Thiết Huyết Truy Hồn lần lượt gia tăng.

Một lúc sau, Bạc Mệnh Nữ thở dài nói:

- Được! Ta bằng lòng đưa Thủy Tinh Mộc Cầu cho người, nhưng người thả ta ra trước.

- Ta đâu phải là đứa trẻ ba tuổi, thả người ra, không phải là thả hổ về rừng sao?
- Như thế thì làm sao đây?
- Người hãy giao Thủy Tinh Mộc Cầu cho ta, ta dùng bốn chữ Thiết Huyết Truy Hồn mà đảm bảo cho người.
- Thiết Huyết Truy Hồn đâu phải người, quả là nói mà không biết thẹn.
- Dù thế nào đi nữa, trên giang hồ cũng coi trọng lời hứa, người cứ tin ta.

Bạc Mệnh Nữ suy nghĩ một Chương nói:

- Ta tạm thời tin người một lần.

Nói xong thò tay vào người lấy Thủy Tinh Mộc Cầu đưa ra phía sau, Thiết Huyết Truy Hồn đưa tay chụp lấy không ngờ Bạc Mệnh Nữ nhanh như điện xẹt, giơ chưởng đánh ra.

Thiết Huyết Truy Hồn cũng trở tay quét ra một chưởng.

Phấn Diện Đào Hoa đứng gần đó, tung người đến, đẩy ra một chưởng, Thủy Tinh Mộc Cầu bị đánh bể ra từng mảnh.

Thủy Tinh Mộc Cầu vừa vỡ ra, tung ra một tấm vải bông.

Đúng lúc ấy Ngọc Diện Thư Sinh nhảy bổ đến, đưa ta chụp lấy tấm vải.

Lão bịt mặt buông Thạch Kiếm ra, phóng người đến giành tấm vải.

Thiết Huyết Truy Hồn và Bạc Mệnh Nữ đối chưởng một chiêu, liền lui bước tung người lên nhằm tấm vải bông giữa không bỏ tới.

Nói thì chậm làm thì nhanh, năm bóng người như làn khói mỏng chụm lại, sau khi giành giật tấm vải xé nát mỗi người được một mảnh vải.

Phấn Diện Đào Hoa nhìn lão bịt mặt ngậy người một lúc rồi quay người lại đi về phía Thiết Huyết Truy Hồn.

Phấn Diện Đào Hoa vừa đi được mấy bước thì lão bịt mặt xạ ra một luồng nhãn quang sắc bén nhìn nàng chằm chằm nói:

- Mã Kim Liên, đừng quên vừa rồi ta đã cứu nguy cho người, còn nữa... mau đưa miếng vải cho ta.
 - Ồ!...
 - Người hãy nghĩ kỹ một chút! Thân hình Phấn Diện Đào Hoa như chạm phải điện, rùng mình, thay đổi hướng mà bước đi.
- Hành động này làm cho Thiết Huyết Truy Hồn bất mãn nói:
- Kim Liên, chúng ta là phu phụ, sao lại đi giúp người ngoài vậy?

- Ồ!...

Phấn Diện Đào Hoa nghe thế liền quay người đi về phía Thiết Huyết Truy Hồn vừa đi được hai bước, thì lão bịt mặt đã lướt tới, chặn nốt lối đi.

Thiết Huyết Truy Hồn thấy vậy cũng bước đến.

Lão bịt mặt nói:

- Mã Kim Liên. Người hãy nghĩ đến hậu quả.

Thiết Huyết Truy Hồn nói:

- Kim Liên, chúng ta là phu thê, người hãy nghĩ lại xem sao.

Phấn Diện Đào Hoa vô cùng khổ sở hai người này đều có khả năng hủy diệt nàng nhưng yêu cầu họ lại giống nhau. Nàng đứng sững người, không biết giao mảnh vải này cho ai.

Bồng Bạc Mệnh Nữ lên tiếng nói:

- Chư vị! Mỗi người một mảnh vải cũng không khác gì là phế vật, chúng ta sao không hợp chúng lại, tìm ra nơi ở của Thủy Tinh Độc Bà sau đó mới định đoạt.

-oOo-

17. Thạch Động Thần Bí

Phấn Diện Đào Hoa liếc mắt nhìn Bạc Mệnh Nữ...

Thiết Huyết Truy Hồn và lão bịt mắt đưa mắt nhìn nhau...

Ngọc Diện Thư Sinh cũng trầm ngâm suy nghĩ...

Bầu không khí im lặng kéo dài.

Bốn người không hẹn mà gặp, đồng thanh nói:

- Được! Bạc Mệnh Nữ bước lên mấy bước, rồi trải mảnh vải ra trên mặt đất nói:

- Chư vị nếu có thể tạm thời gạt bỏ ý của mình hãy rộng rãi một chút.

Ngọc Diện Thư Sinh bước đến trước tiên đặt mảnh vải lên, Phấn Diện Đào Hoa cũng theo sau đặt mảnh vải lên.

Ba mảnh vải đã hiện ra nơi trọng yếu của bản địa đồ.

Thạch Kiếm vô cùng đau khổ, chàng không những không hoàn thành việc của quái nhân nhờ vả mà lại còn bị kẻ khác cướp đi Thủy Tinh Mộc Cầu. Chàng nghĩ đến đây, bất giác bước lên mấy bước, muốn xem thế nào.

Phấn Diện Đào Hoa ngăn lại nói:

- Các hạ! Tránh ra việc này không liên quan đến người.

Thạch Kiếm giận phát run, vừa muốn mở miệng thì Bạc Mệnh Nữ đã xen vào nói:

- Ai gặp thì có phần, Phấn Diện Đào Hoa người bắt tất phải ngăn cản tự do người khác.

Phấn Diện Đào Hoa giận xám mặt, trầm tư suy nghĩ một lúc, rồi tránh sang một bên.

Bạc Mệnh Nữ lại quay sang Thiết Huyết Truy Hồn và lão bịt mắt nói:

- Nhị vị, xin hãy biết điều chứ? Lão bịt mắt ngần ngừ một lúc, rồi đặt miếng vải lên.

Thiết Huyết Truy Hồn cầm lấy mảnh vải, quét mắt nhìn những người trên hiện trường, rồi bước đến đặt mảnh vải lên, liền hiện ra một con đường núi uốn khúc, đến một sơn động.

Bản đồ này lọt vào mắt Thiết Huyết Truy Hồn trước tiên, mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn.

Bồng! Thiết Huyết Truy Hồn nhanh như cắt chụp lấy năm mảnh vải trên mảnh đất, tung người lên, hướng về phía đông mà lướt đi.

Điều này xảy ra quá đột ngột làm cho mọi người ngơ ngác.

Bạc Mệnh Nữ liền quát:

- Thiết Huyết Truy Hồn nếu không dừng lại, người sẽ hối hận đấy...

Tiếng nói như sấm dậy, Thiết Huyết Truy Hồn bắt chập mọi thứ, lướt đi nhanh như điện xẹt, Bạc Mệnh Nữ tức giận diễm nhẹ chân đuổi theo.

Phấn Diện Đào Hoa, lão bịt mắt và Ngọc Diện Thư Sinh cũng phóng đuổi theo.

Mọi người đi hết, Thạch Kiềm bước đến bên cạnh Thiên Lôi Thủ hỏi:

- Thương thế của các hạ đã đỡ chưa?
- Đỡ nhiều rồi.
- Không sao chứ? Thiên Lôi Thủ hiểu ý chàng, nói:
- Không sao, các hạ đuổi theo họ đi, nếu không sẽ hỏng việc đấy.

Thạch Kiềm cảm kích nói:

- Nếu các hạ có về nơi ở của Bạch Tuyết công chúa xin hãy nói với công chúa là tại hạ có nhiều việc phải làm, thù nặng chưa trả, mong công chúa bắt tất phải tìm ta, làm xong việc, ta sẽ lập tức về ngay...

Chàng nói đến đây, thân hình đã lướt ra ngoài mười trượng, đuổi theo.

Thiết Huyết Truy Hồn thi triển tuyệt đỉnh khinh công, thân hình như một luồng khói đen lướt đi trong gió nhanh vô cùng.

Bạc Mệnh Nữ thân pháp như ma quỷ, lắc mình một cái đã lướt ra ngoài mười trượng, làm mọi người thất kinh.

Phấn Diện Đào Hoa, lão bịt mắt, Ngọc Diện Thư Sinh thân pháp không tồi, họ phóng như điện, bám sát phía sau.

Thạch Kiềm hợp một luồng chân khí lướt nhanh. Phút chốc, khoảng cách giữa năm người được duy trì.

Họ đã đi được mấy trăm dặm đường.

Đường núi khúc khuỷu, Thiết Huyết Truy Hồn lướt qua một tuyết cốc, xuyên qua một khu rừng rậm, thì thấy một sơn động, liền thu Chương cước bộ, ngậy người dừng lại, thì Bạc Mệnh Nữ đã tới bên cạnh khinh miệt nói:

- Các hạ, đây là ý gì? Lúc này Phấn Diện Đào Hoa, lão bịt mắt, Ngọc Diện Thư Sinh và Thạch Kiềm cũng lần lượt tới đứng xung quanh, tùy cơ ứng biến.

Nhưng Thạch Kiềm đưa mắt nhìn, trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm: “Sơn động trước mặt không phải là sơn động mấy tháng trước Tiểu Mãn bị Từ Dật bắt vào đó hay sao?” Lời nói của Thiết Huyết Truy Hồn cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng:

- Bạc Mệnh Nữ, sơn động này chính là nơi ẩn cư của Thủy Tinh Độc Bà.

Câu nói này làm chàng kinh ngạc, thầm nhủ: “Tiểu Mãn đã được Thủy Tinh Độc Bà cứu?” Bỗng một ý niệm khác vụt qua đầu chàng: “Không, không, nhất định Thủy Tinh Độc Bà tâm địa hiểm độc, Đồ Tiểu Mãn sẽ không bị bà tàn sát đâu!” Chàng nghĩ tới đây, trong lòng cảm thấy lo buồn. Bạc Mệnh Nữ cười nhạt nói:

- Các hạ, câu nói này chắc chắn chứ! Thiết Huyết Truy Hồn trải năm mảnh vải lên mặt đất nói:
- Không tin thì cô hãy kiểm soát đi.

Lão bịt mắt đi đến bên cạnh tấm địa đồ, cúi xuống nhìn nhưng lại thôi, bước đi về hướng động, nói:

- Để ta vào xem sao.

Mọi người đang suy đoán xem Thủy Tinh Độc Bà còn sống hay đã chết. Nếu bà chết rồi, không những được bí kíp ủy mị kỳ tuyệt của bà mà còn có thể lấy được vài viên Thủy Tinh Cầu kỳ độc vô song của bà.

Tuy nhiên, nếu bà còn sống, mà vị cao nhân thần bí này, tính tình tàn bạo, không chừng sẽ chết dưới tay của bà.

Vì thế, mọi người đều do dự...

Lão bịt mắt tuy nói thế, nhưng trong lòng lại phập phồng lo sợ.

Thiết Huyết Truy Hồn đứng bên cạnh, thấy lão bịt mắt chần chừ, nên khiêu khích lão:

- Các hạ sợ Thủy Tinh Cầu của Thủy Tinh Bà nên do dự sao? Lão bịt mắt giận dữ nói:

- Người không cần khiêu khích ta.

Nói xong chân bước vào thạch động.

Mọi người vừa mừng vừa lo, họ lo lắng Thủy Tinh Cầu sẽ bị người này lấy đi trước, mừng vì có người đi tiên phong.

Lão bịt mắt tiến lên một bước tinh thần càng căng thẳng.

Lão bước vào thạch động bỗng một luồng hàn phong mạnh mẽ ập đến, lão rung mình, quay người lại thì bắt gặp ánh mắt của mọi người, lão đành phải trấn an đi tiếp.

Bỗng! Một luồng chưởng phong lạnh thấu xương cuộn đến.

Lão bịt mắt vừa muốn vận công chống trả, thì thân hình đã như điều đứt dây, bị bứt ra ngoài động nằm trên mặt đất, mặt nạ chảy ra một dòng máu tươi.

Sự việc xảy ra làm cho mọi người thất kinh.

Bầu không khí ghê rợn và thần bí bao trùm lên mọi người.

Bỗng Phấn Diện Đào Hoa bước đến bên cạnh lão bịt mắt nói:

- Người sao thế?

- Thủy Tinh Độc Bà vẫn chưa chết, ta đã bị bà đánh một chưởng Hàn Thi Chưởng.

- Ta không tin, lão Độc Bà này lại sống dai đến thế.

- Lẽ nào ta gạt người?

- Điều này...

Lão bịt mắt đứng dậy, giận dữ nói:

- Người không tin hãy vào trong mà xem! Phấn Diện Đào Hoa suy nghĩ một lúc rồi bước về phía thạch động, đến cửa động thì dừng lại, cất cao giọng gọi:

- Thủy Tinh Độc Bà! Thủy Tinh Độc Bà! Phấn Diện Đào Hoa đề khí hộ thân, song chưởng độc phát, bước vào thạch động.

Vừa đi vào thạch động, chỉ thấy phía trong tối đen, không nhìn thấy gì cả, bất giác bước lên bốn, năm bước, bỗng một luồng hàn phong cuộn tới.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân hình như con điều bay văng ra ngoài thạch động.

Mọi người giật mình. Thiết Huyết Truy Hồn bước đến đỡ Phấn Diện Đào Hoa hỏi:

- Cô có nhìn thấy gì không? Phấn Diện Đào Hoa lắc đầu một cách thê thảm.

Thiết Huyết Truy Hồn lại hỏi:

- Như vậy Thủy Tinh Độc Bà quả thật là chưa chết sao?

- Điều này khó nói lắm! Thiết Huyết Truy Hồn hần học nói:

- Ta không tin, Thủy Tinh Độc Bà lại có khả năng núp trong bóng tối hại người.

Nói xong mắt xạ sát quang, bước đi tám bước.

Đúng lúc ấy! Một luồng âm thanh phản phật lướt tới. Mười hai bóng người bay xuống.

Thạch Kiềm nhìn mười hai lão mặc xám y mắt sáng ngời, bước về phía thạch động.

Nhưng không biết họ từ đâu tới.

Ngọc Diện Thư Sinh ngậy người, nói:

- Mười hai vị tiền bối trước mặt có phải là môn hạ của Lãnh Phong Cốc.

Mười hai vị liền dừng bước, quay người lại, đồng loạt đưa mắt nhìn, mười hai nhãn quang nhất tề xạ vào người Ngọc Diện Thư Sinh một người lên tiếng:

- Chúng tôi chính là Đường Chủ Thập Nhị Ngoại Đường của Lãnh Phong Cốc, các hạ tức là công tử của Võ Lâm Bạo Quân chứ? Ngọc Diện Thư Sinh chấp chưởng nói:

- Hôm nay Đường Chủ đến đây có việc gì?

- Trả thù Thủy Tinh Cầu năm xưa.

- Thù Thủy Tinh Cầu ư?

- Chính phải, mấy chục năm trước Thủy Tinh Độc Bà đại náo Lãnh Phong Cốc, cùng với Cốc Chủ Lãnh Phong Nhất Tẩu đại chiến ba ngày, ba đêm không phân thắng bại. Cuối cùng cả hai đều bị thương, nhưng mà Thủy Tinh Độc Bà trong lúc lui ra khỏi cốc đã vứt ra một viên Thủy Tinh Cầu. May mà Cốc Chủ chúng tôi lách người kịp, tuy nhiên mười bảy cao thủ của Lãnh Phong Cốc đã chết dưới tay của Thủy Tinh Độc Bà.

Ngọc Diện Thư Sinh không hiểu hỏi:

- Tại sao Thủy Tinh Độc Bà lại dùng thủ đoạn độc ác này?

- Điều này... Đương nhiên là thủ đoạn tàn khốc của Thủy Tinh Độc Bà.

- Vậy thì tại sao Thủy Tinh Độc Bà và quý Cốc Chủ lại có mối thù sâu như thế?

- Điều này ta không hiểu lắm.

- Hôm nay các vị đến đây để đối phó với Thủy Tinh Độc Bà sao?

- Chúng tôi phụng lệnh Cốc Chủ.

Ngọc Diện Thư Sinh nói:

- Nhưng mà Thủy Tinh Độc Bà là một trong Hồng Trần Ngũ Tuyệt võ công cái thế, xuất thần nhập hóa, quả thật khó mà địch nổi.

- Mười hai vị Đường Chủ chúng tôi cũng không kém phần lợi hại.

Ngọc Diện Thư Sinh biết uy tín của Lãnh Phong Cốc đang vang vọng, tuy chỉ là Đường Chủ Ngoại Đường nhưng võ công không tồi, nên nói:

- Mong hãy cẩn thận là tốt hơn.

Nói xong, mười hai vị xám y quay người đi vào động, mọi người Chương hộp đứng nhìn theo họ.

Mười hai vị đến cửa động, một người trong số họ lên tiếng:

- Thủy Tinh Độc Bà, hôm nay chúng ta đến thanh toán món nợ cũ, mấy chục năm trước ở Lãnh Phong Cốc đây.

Âm thanh vang vọng, nhưng không có ai trả lời.

Lão xám y bắt giác giật dũ, giơ chuồng quét ra.

Một tiếng nổ lớn vang lên, nơi góc động đá vụn rơi lả tả, nhưng bốn bề trống không, không một tiếng động.

Mười hai vị xám y mặt lộ vẻ kinh ngạc, trợn mắt ngơ ngác.

Chương lâu, một vị lão nhân áo xám lên tiếng quát to:

- Thủy Tinh Độc Bà còn không ra đây, ta sẽ xông vào đấy.

Thạch động âm u, yên tĩnh đến rợn người.

Mười hai vị lão nhân áo xám không nén được giận, liên thủ phát chưởng, song chưởng mạnh mẽ, đẩy vào động như bài sơn đảo hải cuộn cuộn.

Bỗng! Một luồng kinh phong mãnh liệt từ trong động đánh trả lại.

Mười hai vị nhân áo xám rùng mình một cái, toàn thân bắn tung ra ngoài sáu, bảy trượng ra, ngã phịch xuống đất, thở ra một ngụm máu tươi.

Điều này làm cho mọi người nổi da gà, cảm thấy ớn lạnh.

Ngọc Diện Thư Sinh suy nghĩ một lúc rồi bước đến.

Hắn đi vào thạch động, quán tụ nội công, quát một tiếng lớn đánh ra một chưởng mạnh tuyệt luân.

Lúc hắn vừa xuất chưởng thì một luồng tiềm lực mạnh mẽ bùng tới.

Ngọc Diện Thư Sinh cảm thấy đôi vai đau đớn, nhưng hắn đã có đề phòng, vừa thấy vậy liền tung người ra ngoài mười mấy trượng.

Tuy như vậy, nhưng hắn cũng kinh sợ đến hồn bay phách lạc, sắc mặt thay đổi.

-oOo-

18. Vô Cùng Kỳ Dị

Bạc Mệnh Nữ bước đến cửa động, nhìn một cái rồi nói:

- Thủy Tinh Độc Bà không biết đã chết hay chưa.

Thiết Huyết Truy Hồn bước đến, nói:

- Điều này khó mà khẳng định được.

- Hừm! Nói như thế cũng như là không nói vậy.

- Sao thế?

- Người...

Hai người đang nói chuyện thì lão bịt mặt đã bước đến nói:

- Ta có một cách, có thể làm cho Thủy Tinh Độc Bà hiện thân.

- Cách gì thế? Mọi người đồng thanh hỏi.

Lão bịt mặt vừa muốn mở miệng thì Bạc Mệnh Nữ nói:

- Tã nghĩ là người muốn dùng hỏa công? Lão bịt mặt ngậy người, nói:

- Chính phải, địch tối ta sáng, dùng hỏa để buộc bà ta ra khỏi động.

- Nếu mà đơn giản như vậy thì Thủy Tinh Độc Bà cũng uống công xưng là Hồng Trần Ngũ Tuyệt rồi.

- Những cũng chỉ có duy nhất biện pháp này thôi.

- Ta muốn thức tỉnh người, đừng để lửa tự thiêu thân là tốt hơn.

Phấn Diện Đào Hoa bước đến nói:

- Hỏa công quả là diệu kế, ta nguyện giúp người một tay.

Nói xong cùng lão bịt mặt thu nhặt củi khô chất thành đống trước cửa động rồi châm lửa đốt.

Đột nhiên đống lửa bay cuốn lên, tiếp theo là chướng phong mạnh mẽ phóng tới.

Phấn Diện Đào Hoa vội vàng lánh người tránh sang một bên.

Lão bịt mặt không đề phòng việc xảy ra như vậy, bị đống lửa đốt cháy khét cả đầu tóc áo quần, hình dáng trở nên tàn tạ.

Mọi người thất kinh, rùng mình.

Đúng lúc ấy, cửa động đi ra một thiếu nữ tuyệt sắc.

Thiếu nữ vừa xuất hiện Thạch Kiếm đã kinh ngạc à lên một tiếng:

- Ồ! Tiểu Mãn.

Chàng vừa định tiến lên gọi thì lão bịt mặt đã khơi dậy lửa giận, bước đến quát:

- Con nha đầu kia từ đâu tới, Thủy Tinh Độc Bà là gì của người.

Đỗ Tiểu Mãn cười nói:

- Ái chà! Sao người hung dữ thế?

- Lẽ nào ta phải nói nhỏ nhẹ với người sao?

- Đúng vậy.

- Hừm! Thối nha đầu. Tránh ra!

- Người muốn làm gì?

- Ta muốn thanh toán với Thủy Tinh Độc Bà.

- Thanh toán gì? Lão bịt mặt bị hỏi đến thẹn cả mặt, lão vô cớ đến đây, một lúc sau lão chỉ những mảnh áo bị lửa đốt, cháy trên mình nói:

- Bà ta đã đốt cháy áo của ta.

- Ồ! Đó là người tự chuốc vạ vào thân, làm sao trách kẻ khác được.

Lão bịt mặt giận run người nói:

- Người quá quắt lắm, đừng trách ta không khách sáo.

Nói xong lão liền bước đến, song chướng gió ra.

Đỗ Tiểu Mãn cười nói:

- Người dám đánh ta sao?

- Tại sao lại không dám!

- Người hãy mở to mắt mà nhìn đây là cái gì? Lão bịt mặt nhìn bỗng giật mình lui bước, thu chướng, đứng trờ người ra, nói không ra lời.

Thạch Kiếm thấy trong tay Tiểu Mãn cầm một vật to tròn như quyền tay, nghĩ thầm: “Lẽ nào đây chính là Thủy Tinh Mộc Cầu...” Chàng vừa nghĩ thì Tiểu Mãn đã gọi:

- Kiếm ca ca...

Thạch Kiếm vội bước đến, ân cần hỏi:

- Tiểu Mãn, muội không sao chứ?

- Ồ, muội không sao cả!

- Trong động có một vị lão tiên bối muốn gặp huynh.

- Lão tiền bối là ai?

- Huynh vào xem là sẽ rõ.

- Có phải là Thủy Tinh Độc Bà, lão tiền bối không? Thạch Kiềm đành phải đi vào động.

Mọi người nhìn theo Thạch Kiềm đi vào thạch động, trong lòng đều đang âm thầm suy đoán nhân vật trong động là ai.

Nếu như là Thủy Tinh Độc Bà thì sao Tiểu Mãn không nói rõ, nếu không phải Thủy Tinh Độc Bà thì còn ai nữa? Lúc này mười hai vị áo xám phóng đến trước mặt Đỗ Tiểu Mãn hỏi:

- Người có phải là môn hạ của Thủy Tinh Độc Bà?

- Ta không cần thiết phải trả lời người.

- Ta không tha cho người đâu!

- Các người làm gì được ta nào?

- Dạy dỗ người trước, không lẽ Thủy Tinh Độc Bà sẽ không xuất đầu lộ diện.

Mười hai vị lão nhân áo xám liên thủ xuất chiêu, mười hai luồng kinh lực hội tụ thành một luồng kinh phong long trời lở đất quất tới.

Đỗ Tiểu Mãn cất Thủy Tinh Cầu vào người, lập tức đẩy ra một luồng kinh khí như bài sơn đảo hải.

Mười hai vị áo xám cảm thấy cổ tay tê đi, kinh ngạc la lên một tiếng rồi nhanh chóng thu mình rút lui.

Đỗ Tiểu Mãn vận thân pháp kỳ dị, thét:

- Chạy đi đâu! Mười hai vị áo xám nhìn lên chỉ thấy đầy trời là bóng người, không sao tránh được, đành phải thủ chống đỡ.

Phút chốc bóng người lay động, tiếng kêu vang lên liên tiếp một cách thê thảm.

Đỗ Tiểu Mãn dừng tay, nhảy trở về cửa động. Trên mặt đất nằm la liệt mười hai tử thi, mười hai Đường Chủ Lãnh Phong Cốc không một ai may mắn.

Lúc này Bạc Mệnh Nữ bước đến hỏi:

- Cô nương có phải là đồ đệ của Thủy Tinh Độc Bà?

- Việc này quả thật khó mà trả lời.

- Tại sao?

- Hãy thông cảm, ta không thể nói.

Bạc Mệnh Nữ thấy sắc mặt nàng có vẻ áy náy, biết là không thể hỏi tiếp được gì, nói:

- Cô nương đã không chịu nói ra, thì ta cũng không ép buộc.

Nói xong, quay người bước đi.

Bỗng Đỗ Tiểu Mãn gọi lại nói:

- Xin cô nương hãy dừng bước một tí có được không? Bạc Mệnh Nữ dừng chân, quay đầu lại hỏi:

- Có việc gì?

- Xin hỏi tôn danh là gì?

- Bạc Mệnh Nữ.

- Bạc Mệnh Nữ sao?

- Không sai.

- Ta hỏi danh tính thật kia!

- Ta vốn là Bạc Mệnh Nữ trong thiên hạ, danh thật cũng phiêu bạt theo chuyện dĩ vãng, cô nương có thể hiểu được nỗi khổ mà ta không muốn nói ra danh tánh thật? Đỗ Tiểu Mãn nhìn nàng chăm chăm, Chương lâu mới thở dài một tiếng.

Bạc Mệnh Nữ ngược nhìn bầu trời xanh rồi bỏ đi.

Bỗng nghe một tiếng quát to:

- Quỷ nha đầu, ta dạy dỗ ngươi trước.

Đỗ Tiểu Mãn quay đầu lại, thì thấy lão bịt mắt bước ra, rút Thánh Nữ Kiếm ra, vung một vòng kiếm ảnh sáng loáng lao tới.

Đỗ Tiểu Mãn cười nói:

- Lẽ nào ngươi không sợ Thủy Tinh Cầu của ta rồi sao?

- Ta cho ngươi ném mùi lợi hại của Thánh Nữ Kiếm.

Nói xong liền lao tới, Đỗ Tiểu Mãn thấy kiếm pháp của lão dũng mãnh, vả lại Thánh Nữ Kiếm là một bảo kiếm nổi tiếng, lúc sử dụng tỏa ra muôn nghìn hào quang sáng loáng, vì thế không thể xem thường.

Nàng không dám chậm trễ, lách mình lui ra ngoài ba trượng.

Lão bịt mắt đánh hụt, giận dữ đánh đông rồi sang tây. Phút chốc đã ra mười mấy chiêu, chiêu nào cũng âm độc, như muốn lấy mạng người.

Tuy nhiên thân hình Tiểu Mãn nhanh nhẹn như yến, thoát ra ngoài vòng kiếm ảnh.

Lão bịt mắt lại quét ra một vòng kiếm ảnh công Tiểu Mãn.

Đang lúc ấy, chỉ thấy muôn nghìn hào quang sáng loáng tỏa ra. Và một bóng người ngoài vòng kiếm ảnh lách qua lách lại.

Bỗng một tiếng kêu to chấn động trời đất, bảo kiếm rơi phịch xuống đất, lão bịt mắt lui ra năm, sáu bước rồi dừng lại.

Đỗ Tiểu Mãn lãnh đạm nói:

- Ngươi đã biết lợi hại rồi chứ! Lão bịt mắt hừ một tiếng lạnh lẽo, bước đến nhặt Thánh Nữ Kiếm lên, bỏ đi.

Đột nhiên một tiếng quát to vang lên:

- Hãy để lại Thánh Nữ Kiếm của Hoàng Phủ Duy lão tiên bối.

Lão bịt mắt như bị điện giật, run rẩy hai cái, rồi dừng bước quay mặt lại, thấy Thạch Kiếm từ trong Thạch động bước ra, đôi mắt lộ ra hai luồng sát khí.

Nhưng lão bịt mắt cũng không thẹn là một cao thủ, cất tiếng hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Thạch Kiếm lách mình tung đến trước mặt lão nói:

- Hãy để Thánh Nữ Kiếm lại rồi hãy đi!

- Thánh Nữ Kiếm?

- Ngươi không cần giả vờ, mấy chục năm trước ở Quỷ Cốc đoạt bảo, đến nay nên vật hoàn nguyên chủ. Ta thay Hoàng Phủ Duy lão tiên bối thu lại bảo khí.

- Đừng mơ tưởng!

- Nếu như hôm nay ngươi không để lại Thánh Nữ Kiếm thì đừng hòng rời khỏi nơi này.

- Hãy thử xem.

Thạch Kiếm thấy lão không đồng ý, liền tung người, hữu chưởng chụp tới.

Thánh Nữ Kiếm của lão bịt mắt vung ra một chiêu, Thạch Kiếm thất kinh vội thu chiêu lại, nhưng chân trái bay lên, quét ra một luồng khí mãnh liệt.

Chớp mắt hai người đã đánh hơn hai mươi mấy chiêu.

Thánh Nữ Kiếm của lão bịt mắt múa tít gió cũng không qua được, trong lòng lại kinh sợ trước công lực của Thạch Kiếm, nghĩ thầm:

- Không ngờ hần trước khi vào động và sau khi ra động, lại hoàn toàn là hai người, công lực đã được tăng tiến vượt bậc.

Thạch Kiếm dừng mãnh như sư tử, song chiêu nhanh như cuồng phong, bay đến.

Lão bịt mắt nhờ thanh kiếm lợi hại mới có thể đứng vững, nếu không đã thất bại lâu rồi.

Phút chốc hai người đã đấu với nhau hơn hai mươi, ba mươi chiêu rồi.

Thạch Kiếm càng đánh càng hăng, kiếm pháp của lão bịt mắt ngày càng bị trì hoãn.

Mọi người đứng nhìn, không khỏi lo lắng và họ âm thầm bày mưu tính kế.

Bỗng Thạch Kiếm phóng một chiêu vào vai phải của lão bịt mắt, chỉ thấy lão kêu lên một tiếng đau đớn, tay tê đi, Thánh Nữ Kiếm rơi xuống đất.

Thạch Kiếm nhanh chóng tung người chụp lấy Thánh Nữ Kiếm.

Bỗng một tiếng hét vang lên.

Nói thì chậm, làm thì nhanh, một bóng người bắn tới, mang theo chiêu lực mạnh mẽ vô cùng.

Cùng lúc đó, lão bịt mắt cũng quay người lại đánh ra một chiêu.

Hai luồng kinh phong đến từ hai hướng khác nhau, nhất tề nhằm cánh tay Thạch Kiếm mà công tới. Chỉ cần chàng giơ tay chụp lấy Thánh Nữ Kiếm thì tất sẽ bị trọng thương.

Thạch Kiếm chau mày, liền giơ hữu chiêu đánh ra một chiêu, rồi dùng thân pháp cực nhanh giơ hữu thủ ra, ngũ chỉ giơ ra, chụp lấy thanh kiếm.

Chỉ thấy tay Thạch Kiếm cầm Thánh Nữ Kiếm, hét lên một tiếng, lui người ra sau năm bước.

Thiết Huyết Truy Hồn đột ngột xuất chiêu, thân hình vút ra ngoài sáu trượng xa, kinh ngạc quát lên hai tiếng, thân pháp kỳ dị của Thạch Kiếm làm lão giật mình.

Lão bịt mắt ngã trên đất, thân hình càng thêm thê thảm.

Thiết Huyết Truy Hồn tiến về phía chàng, tay cầm Thiết Huyết Kỳ khiêu chiến.

Thạch Kiếm tay cầm Thánh Nữ Kiếm, bình tĩnh ứng phó.

Thiết Huyết Truy Hồn bước đến gần Thạch Kiếm thì dừng lại, Thiết Huyết Kỳ cuốn tới.

Bỗng Đỗ Tiểu Mãn lay động thân người phóng đến giữa hai người, mặt bừng bừng nộ khí, nói với Thiết Huyết Truy Hồn một cách lạnh lẽo:

- Người dám làm càn thì ta sẽ cho người nếm mùi lợi hại của Thủy Tinh Cầu.

Thiết Huyết Truy Hồn biết rõ Hồng Trần Ngũ Tuyệt không phải tay vừa, nhất là đối phương tay cầm Thủy Tinh Cầu bất cứ lúc nào cũng có thể ném ra, nên thất kinh nói:

- Ta và ngươi, vốn nước giếng không phạm nước sông, hà tất phải can thiệp việc kẻ khác.

- Muốn ta không can thiệp đến việc của ngươi, thì hãy nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

- Được, ta rời khỏi nơi này! Nói rồi, ngậm hờn quay mình bước đi.

Thiết Huyết Truy Hồn vừa bước đi năm bước thì nghe tiếng quát của Thạch Kiếm:

- Dừng lại! Thiết Huyết Truy Hồn dừng bước, đưa mắt nhìn, hỏi:

- Có việc gì?
- Muốn đi không dễ dàng như vậy, hãy để lại Thiết Huyết Kỳ của Bạch Như Vân lão tiên bối.
- Thiết Huyết Kỳ là vũ khí thành danh của ta, làm sao có thể cho người được!
- Ta lột mặt nạ của người trước, xem người có còn dám giả mạo...
- oOo-

19. Kinh Dị Dồn Dập

Thiết Huyết Truy Hồn thấy công lực của chàng có tăng tiến lớn, thâm rùng mình, quét Thiết Huyết Kỳ ra, tiếng xào xạc đinh tai, kỳ ảnh đầy trời, thân hình lão lách ra khỏi chiêu kiếm của chàng.

Hai người đấu hơn trăm chiêu, vẫn không có dấu hiệu thắng bại.

Lúc này mọi người Chương hợp theo dõi trận đấu.

Lão bịt mặt cũng đã đứng dậy, đứng ngoài xa theo dõi, Phấn Diện Đào Hoa hữu chưởng thủ sẵn một nắm Đào Hoa Tiêu, nghĩ thầm:

- Lúc vạn nhất thì sẽ ám toán Thạch Kiếm, cứu nguy cho Lôi Vân.

Đang suy nghĩ, thì một tiếng thét vang lên.

Chỉ thấy Thạch Kiếm lách qua một chiêu Thiết Huyết Truy Hồn, Thánh Nữ Kiếm như luồng điện chém vào mặt nạ đứt làm đôi, rơi xuống đất.

Mặt nạ vừa bị Thạch Kiếm chém đứt, Phấn Diện Đào Hoa tay cầm một nắm Đào Hoa Tiêu định xuất thủ, bỗng đôi mắt sáng lên, kinh ngạc, thu ám khí lại.

Cũng lúc đó Thạch Kiếm cũng kinh ngạc, thốt:

- A! Hồng Linh Pháp Sư.

Hồng Linh Pháp Sư không nói không rằng, giận dữ phát Thiết Huyết Kỳ ra tới tấp.

Thạch Kiếm dùng Thánh Nữ Kiếm công ra phần nộ quát:

- Thì ra người đã hại Tôn Ngọc Khôn lão tiên bối.
- Im miệng!
- Người mưu sát phu đoạt phụ, lại còn cường biện!
- Mưu sát phu đoạt phụ không phải là ta, là Lôi...

Vừa nói đến đây thì á lên một tiếng thê thảm, ngã lăn lộn đất.

Thạch Kiếm tra kiếm vào vỏ, đưa tay nhặt Thiết Huyết Kỳ lên, cảm thấy kinh ngạc, đưa mắt nhìn thấy Phấn Diện Đào Hoa quay người rút đi như điện xẹt.

Chàng liếc mắt nhìn, lão bịt mặt không biết đã mất bóng từ lúc nào rồi.

Bỗng nghe tiếng của Tiểu Mãn thốt lên:

- Thì ra lão đã trúng Đào Hoa Tiêu của Phấn Diện Đào Hoa.

Chàng nghe nói quay người lại hỏi:

- Cái gì? Đào Hoa Tiêu à? Chỉ thấy Tiểu Mãn từ trên cổ họng của Hồng Linh Pháp Sư lấy ra một ám khí nhỏ nói:

- Huynh xem, đây không phải là Đào Hoa Tiêu thì là gì?
- Tại sao Phần Diện Đào Hoa lại giết lão chứ?
- Điều này thật khó hiểu.

Thạch Kiềm cũng cảm thấy khó hiểu, lúc này Ngọc Diện Thư Sinh bước đến, cúi đầu xem xét thi thể của Hồng Linh Pháp Sư lên tiếng nói:

- Ta biết rồi! Tiểu Mãn hỏi:
- Người biết cái gì?
- Phần Diện Đào Hoa sợ gian tình bại lộ, nên mới giết hắn.
- Câu nói này của người quả là làm cho kẻ khác càng thêm mơ hồ mà thôi, Phần Diện Đào Hoa và hắn thông gian hại phụ, tại sao lại nói là gian tình bại lộ, ở điều này không phải...
- Người chỉ biết một mà không biết hai, vừa rồi hắn nói, mưu sát phụ đoạt phụ là Lôi... mà...? Đỡ Tiểu Mãn như tỉnh ngộ, nhưng rồi lại như không hiểu nói:
- Như vậy, hắn giả mạo Thiết Huyết Truy Hồn sao?
- Giả mạo trong cái giả rất có thể là như vậy.
- Sự việc như vậy, quả là phức tạp.
- Cô nương, có thể trả lời ta một câu chứ?
- Việc gì thế?
- Thủy Tinh Độc Bà có còn trên nhân gian không?
- Người đoán thử xem.
- Ta nghĩ là có lẽ đã qua đời rồi, nhưng không thể khẳng định, mong cô có thể chứng thực.
- Người đã cho là như vậy, tại hạ tất phải chứng minh!
- Như thế thì sự việc thế nào?
- Người cho rằng đã qua đời thì qua đời, người cho rằng còn sống thì còn sống, lời ta nói chưa chắc người đã tin.

Ngọc Diện Thư Sinh thấy không hỏi được gì, bước sang Thạch Kiềm hỏi:

- Các hạ cùng với gia phụ có thù gì? Thạch Kiềm ngậy người nói:
- Không có!
- Hừm! Không có! Gia phụ bị người hại đến tê liệt cả người, quanh năm phải nằm trên giường, nỗi khổ này so với cái chết còn đau khổ hơn, người rất độc ác.
- Ta độc ác ư?
- Dù sao đi nữa, ta cũng muốn mượn tim của các hạ mà dùng.
- Mượn tim ta, để trị bệnh của lệnh tôn sao?
- Người biết là tốt lắm!
- Như vậy tại sao không lấy tim của người?
- Nếu tim ta có hiệu lực, thì không phải phiền đến người rồi! Điều này làm cho chàng không hiểu, từ lúc chàng hiểu được việc tối giờ chưa tiếp xúc với Võ Lâm Bạo Quân, lão nằm liệt giường sao lại do ta làm chứ. Vả lại phải lấy tim chàng mới trị được, mà tim của kẻ khác thì không. Đây là một vấn đề không đơn giản.
- Ngọc Diện Thư Sinh bước đến, phần nộ nói:

- Vì bệnh của gia phụ, đành phải hy sinh người thôi.

Hắn lay động thân mình phát ra một chưởng.

Thạch Kiềm hét lên một tiếng, Thánh Nữ Kiềm vung ra muôn ngàn hào quang.

Ngọc Diện Thư Sinh lách ngang qua năm thước, nhảy ra ngoài vòng kiếm ảnh, trở tay đẩy ra một luồng kinh khí mãnh liệt.

Đỗ Tiểu Mân thấy hai người vây đánh nhau, chau mày suy nghĩ. Đúng lúc ấy một luồng kinh phong xô tới vô cùng nguy hiểm.

Tiểu Mân lắc mình phóng tới giữa hai người đẩy bật ra hai chưởng, chia hai người ra hai bên nói:

- Dừng tay! Thạch Kiềm thu kiếm lui ra năm bước.

Ngọc Diện Thư Sinh ngậy người, trên khuôn mặt lộ vẻ không vui.

Đỗ Tiểu Mân lạnh lẽo nói:

- Ai sai ai đúng, ta không muốn biết, nhưng hôm nay nể mặt ta mà rời khỏi nơi đây.

Ngọc Diện Thư Sinh nói:

- Nếu ta không bằng lòng thì sao?

- Như thế thì ta không khách sáo, ai ra tay trước, ta sẽ dùng Thủy Tinh Cầu đối với người đó.

Ngọc Diện Thư Sinh sa sầm nét mặt, suy nghĩ một lúc rồi ngẩng lên trời hét dài, phóng bước vút đi, phút chốc đã mất hút...

Đỗ Tiểu Mân ngẩng đầu lên nhìn trời, rồi mỉm cười với Thạch Kiềm, bước đến bên cạnh chàng hỏi nhỏ:

- Huynh dùng phương pháp gì làm cho Võ Lâm Bạo Quân sống đi chết lại thế? Thạch Kiềm kinh ngạc nói:

- Mọii tin lời hắn sao?

- Ngọc Diện Thư Sinh nói như thế? Ai cũng phải tin thôi.

- Mọii cho rằng huynh làm như thế sao?

- Nhưng bệnh của Võ Lâm Bạo Quân là sự thật mà.

Thạch Kiềm cúi đầu suy nghĩ, trong lòng có nhiều điều không hiểu nổi, bỗng chàng nhớ ra điều gì, nói:

- Ồ, đúng rồi đi hỏi...

Bỗng có một tiếng kêu bi thảm vang lên, cắt đứt lời nói của chàng.

Tiểu Mân và chàng nhất thời bị âm thanh này chấn động, đưa mắt nhìn thấy một bóng người lướt tới.

Thạch Kiềm mở to mắt, tung người lên gọi:

- Thiên Lôi Thủ! Nhưng Thiên Lôi Thủ bay lên được ba, bốn trượng thì rơi phịch xuống đất.

Thạch Kiềm lướt tới, thấy toàn người Thiên Lôi Thủ nhuộm đầy máu tươi, nơi vết thương không ngừng rỉ ra lai láng.

Lúc này, Đỗ Tiểu Mân cũng đã đến, thấy thảm trạng của lão cũng thất kinh.

Thiên Lôi Thủ thở hổn hển, mặt trắng bệnh nói không nên lời:

- Bạch... Bạch... Tuyệt.

Thạch Kiềm dùng chưởng cầm lấy tim mạch của lão, trợ công lực của mình cho lão, nói:

- Các hạ nghỉ ngơi một tí, có gì từ từ nói.

Một luồng nhiệt khí xuyên suốt trong người, mặt Thiên Lôi Thủ hiện lên vẻ hồng hào, mắt từ từ mở to ra, run rẩy nói:

- Ta đã bị thương rất nặng, không còn hy vọng...
- Ai đã dả thương các hạ?
- Dả thương ta không quan trọng, nhưng mà Công Chúa Bạch Tuyết...

Chàng lo lắng hỏi:

- Công Chúa Bạch Tuyết làm sao rồi? Thiên Lôi Thủ thở hổn hển nói:
- Công Chúa ở cách đây không xa...

Thạch Kiềm và Công Chúa tình cảm như vợ chồng tuy họ miễn cưỡng thành hôn nhưng chàng đối với nàng rất chân tình, nghe khẩu khí của Thiên Lôi Thủ chàng biết Công Chúa đang gặp nguy khốn vì thế vô cùng kích động hỏi:

- Công Chúa Bạch Tuyết ở đâu?
- Hắc Ưu Cốc...

Thiên Lôi Thủ nói đến đây, môi mấp máy mấy cái nói ra câu cuối cùng:

- Sinh mạng Công Chúa nguy kịch! Nói xong, nhắm mắt tắt thở.

Chàng thấy lão chết một cách bi thảm, trong lòng vô cùng căm giận, Công Chúa đang gặp nạn, phải lập tức cứu ngay, nếu không sẽ không còn kịp.

Chàng đứng dậy hỏi:

- Tiểu Mãn, Hắc Ưu Cốc ở đâu? Đỗ Tiểu Mãn khẽ chớp mắt nói:
- Hãy theo muội! Nói xong, chân nàng điểm nhẹ mặt đất, lướt đi như chim yến.

Chàng cũng lập tức thi triển khinh công, theo sau Tiểu Mãn.

Chàng vừa đi vừa phập phồng nôn nóng lo sợ, vạn nhất Công Chúa có mệnh hệ gì thì chàng làm sao nói với Phụ Vương đây? Chớp mắt, Đỗ Tiểu Mãn lướt vào một cái cốc hẹp:

- Nơi đây chính là Hắc Ưu Cốc.

Thạch Kiềm dừng bước, đưa mắt nhìn, trong cốc nham thạch màu đen, mọc đầy dây leo, không thấy có một bóng người.

Chàng tin rằng lời của Thiên Lôi Thủ không sai.

Tức thì chàng tung người phóng vào thâm cốc.

Đỗ Tiểu Mãn thấy chàng lo lắng, thầm nghĩ Công Chúa Bạch Tuyết nhất định sẽ có quan hệ gì với chàng.

Thạch Kiềm vào đến thâm cốc, nghe có tiếng quát, trong lòng lo lắng, lách người qua vách núi.

Một tiếng kêu thê thảm vang lên.

Chàng biết âm thanh đó chính là của Công Chúa, đưa mắt nhìn thì thấy Bạch Tuyết Công Chúa bị một vị mặc bạch y trung niên mỹ phụ đánh bay ra ngoài trượng xa.

Trung niên mỹ phụ này như ngậm hờn phát chưởng lực mạnh mẽ kinh người.

Bỗng lại tiến một bước, hữu chương giơ lên, thân hình Công Chúa văng ra xa.

Thạch Kiềm hét lên một tiếng, tung người đến quát:

- Dừng tay! Tuy nhiên Công Chúa đã bị thương đến gãy tay chân, thân thể tàn tạ, máu nhuộm đỏ cả hoang cốc.

Trung niên mỹ phụ thấy chàng phóng đến, như chưa nguôi giận, mắt hàm sát khí liếc nhìn chàng không nói không rằng, ngậy người đứng đó.

Chàng đến bên cạnh Công Chúa, ôm chầm lấy nàng, bất giác hai hàng lệ rơi xuống, đau lòng nói:

- Công Chúa, nàng chết rất thê thảm.

Đỗ Tiểu Mãn đứng sau lưng chàng im lặng không nói gì cả.

Bỗng Thạch Kiềm đưa tay lau mắt, vô cùng phẫn nộ, bước đến trước mặt mỹ phụ cầm hờn nói:

- Người... người... tại sao lại giết cô ta? Trung niên mỹ phụ như chưa hết giận thốt:

- Ta giết cô ta, vẫn còn may cho cô ta đấy! Chàng giận dữ, cắn răng mặt đỏ bừng, kích động nói:

- Người lòng dạ rất lang sói, giết chết một thiếu nữ hiền lành, lại còn tàn nhẫn như thế.

- Cô ta chết vẫn còn may mắn.

- Cô ta có tội gì với người...

- Ta và cô ta thù hận triền miên, mối thù lớn, không đội trời chung.

- Mối thù lớn?

- Cô ta hại ta mười mấy năm không nhìn thấy mặt trời, sống cuộc sống bi thảm và u ám, suốt ngày bàng hoàng không yên, tinh thần bị kích thích uy hiếp, so với nhục thể còn đau đớn hơn.

Trung niên mỹ phụ nói đến đây, toàn thân rung động.

Thạch Kiềm nhướng mày giận dữ quát:

- Ta không tin cô ta làm những việc ấy.

- Người cứ việc không tin, ta đã bị đau đớn về thể xác từ trong địa ngục mà vùng dậy.

- Thật như thế sao?

- Không những thế, còn nhiều lần ta từ trong hoạn nạn thoát thân, cô ta còn không buông tha, âm thầm hạ độc để hãm hại ta bi thảm đến nỗi sống cũng không được mà chết cũng không xong.

Trung niên mỹ phụ chưa hết cầm hờn nói tiếp:

- Người nghĩ xem, loại người này có đáng chết không.

Thạch Kiềm nhìn thi thể Bạch Tuyết Công Chúa, Chương lâu không nói lên lời.

Trung niên mỹ phụ trầm ngâm một lúc, rồi lên tiếng:

- Cô ấy là gì của người? Thạch Kiềm ngẩng đầu suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cô ấy là hiền thê của ta.

Câu nói này như một mũi dao đâm vào tim Tiểu Mãn, nàng run rẩy, suýt ngã xuống đất.

Trung niên mỹ phụ cũng cảm động trước thâm tình của chàng, ngăn người đáp:

- Người là một người bất hạnh.

- Hừm! Ta tin chắc hiền thê ta là người hiền thực, tuyệt đối không làm ra thủ đoạn đê tiện này đâu. Tuy lời nói của người là sự thật, nhưng nhất định người có lỗi với cô ấy.

Trung niên mỹ phụ cố nén sự cầm hờn nói:

- Người trên thế gian này rất hiểm trá, người không hại người, người ta cũng moi tìm gan mà đi hại người.

- Đừng dùng lời nói hoang đường để biện lý lẽ.

- Người không tin lời ta nói sao? Ví dụ người mang bảo khí trong người, tất có người trong võ lâm đến giành...

- Người...

Trung niên mỹ phụ bất kể lời nói của chàng nói tiếp:

- Nếu như một thiếu nữ bất hạnh, trời sanh ra tuyệt sắc giai nhân không những đàn ông dùng trăm phương ngàn kế để dụ dỗ nàng, mà đàn bà càng đố kỵ hơn, hiểm hại nàng đến chết mới thôi.

Thạch Kiềm nghe đến ngần người...

Trung niên mỹ phụ như bị nhiều uất ức lại nói:

- Bảo khí, mỹ sắc... đều là tai họa cả.

Bà nhìn Thạch Kiềm nói tiếp:

- Có lẽ người còn trẻ, không hiểu lời ta nói, nhưng hai mươi năm sau, thậm chí ba bốn mươi năm sau người sẽ hiểu ra thôi! Thạch Kiềm ngẩng đầu lên hỏi:

- Tôn danh là gì? Trung niên mỹ phụ bị chàng hỏi đến ngơ ngác.

Điều này cũng khó trách bà. Nếu như hai mươi năm trước không có một ai không biết phương danh của bà.

Công lực, tài sắc của bà, khắp thiên hạ không một người đàn ông nào không ngưỡng mộ theo đuổi, đàn bà thì hận bà đến chết.

Trung niên mỹ phụ như nhớ lại, đó là việc của hai mươi năm trời, sự huy hoàng nay đã trôi theo dòng thời gian, buông tiếng thở dài thốt:

- Người thật không biết danh tánh ta sao?

- Biết thì cần thì phải hỏi nữa.

Thạch Kiềm nhìn thi thể của Công Chúa, lửa giận bùng bùng, bước đến nói to:

- Tuy người nói thế, nhưng ta không tin nghe một lời nào cả.

- Thế thì người muốn sao?

- Ta muốn đòi nợ máu.

- Thế này nhé, nội trong một trăm chiêu ta không xuất thủ, người đánh thắng ta thì ta sẽ bó tay để người phục thù, nhưng nếu thua thì đừng ngăn cản đường đi của ta.

- Được! Nói xong chàng tung người lên song chưởng phát ra.

Phút chốc, vẫy tay rào rào, luồng kinh phong của Thạch Kiềm nhanh tuyệt luân.

Trung niên thiếu phụ di động thân hình như một dây xích trắng tung lên...

Đứng bên ngoài nhìn vào chỉ thấy bụi cát đầy trời, phút chốc hai người đấu đã hai chục chiêu.

Một lúc sau thân hình Thạch Kiềm lui ra sau, trợn mắt đứng nhìn.

Trung niên thiếu phụ thấy chàng không có ý đánh tiếp bèn hỏi:

- Tại sao không xuất thủ tiếp?

- Đã đầy trăm chiêu, ta chịu thua.

- Chỉ có chín mươi chín chiêu, còn lại một chiêu hãy đánh cho đủ.

- Được! Nói xong chàng điểm nhẹ đôi chân, tung người lên nhanh như điện xẹt, hữu chưởng đẩy ra một chiêu.

Chiêu này không thể xem thường, quả là có khí khái mạnh mẽ.

Trung niên mỹ phụ thấy thế cũng thầm khen:

- Chiêu thức quả là kỳ diệu.

Liền lui mình ra mấy trượng.

Thấy thế, Thạch Kiềm như một con linh xà, vây lấy không tha, thiếu phụ vừa lui ra, thì chàng cũng bỏ tới, hữu chưởng không đổi chiêu thức, công thẳng tới.

Trung niên thiếu phụ thất kinh, nếu ra tay chống đỡ thì sẽ thất bại.

Nhưng bà không thẹn là nhất đại kỳ tuyệt cao thủ, trong lúc cấp bách liền nhún người, xoay chân vòng ra, như một khúc gỗ, lăn ra ngoài mười trượng.

Thạch Kiềm vung hữu chưởng ra, phát giác đã đánh vào khoảng không, trong lòng vô cùng bức bối.

Trung niên thiếu phụ thoát hiểm, trong lòng vô cùng kinh ngạc, trầm tư một lúc rồi nói:

- Thân pháp của ngươi không tồi, tuy trong vòng một trăm chiêu không thắng được ta.

Ta tôn trọng nhân cách đồng thời kính phục thâm tình của ngươi đối với vợ mình, nếu như ngươi muốn phục thù cho vợ thì ta sẽ hầu.

Nói xong, vút người lên phút chốc đã ra khỏi Hắc Ưu Cốc.

Thạch Kiềm không quay đầu lại nhìn bà, bước đến cạnh Công Chúa, trong lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Đỗ Tiểu Mãn này giờ đứng nhìn, trên khuôn mặt không lộ vẻ đau buồn thương xót gì cả.

Thạch Kiềm ngậy người đứng nhìn thi thể Công Chúa.

Bỗng một âm thanh lạnh lẽo đến:

- Có mới nói cũ, tàn sát vợ quả là lòng lang dạ sói.

-oOo-

20. Không Thể Biện Bạch

Chỉ thấy trước mặt chàng xuất hiện một vị hoàng bào lão nhân.

Ánh mắt hoàng bào lão nhân xạ ra hai luồng nộ hỏa, nhìn chằm chằm Thạch Kiềm, nghiêng răng nói:

- Thủ đoạn của ngươi rất độc ác...

Thì ra lão là đương kim Hoàng Thượng, lão bỗng nhiên xuất hiện, thấy cảnh mà đau lòng, nên tinh thần có vẻ thất thường.

Thạch Kiềm khẽ động đôi mày, định thần nói:

- Hoàng Thượng đừng hiểu lầm, điều này...

Hoàng bào lão nhân giận cực độ, không để cho chàng biện hộ, quát:

- Chứng cứ rành rành, ngươi còn muốn biện lý sao? Tiếng quát chưa dứt, thân hình đã phóng tới, hữu thủ giơ lên, nhằm má chàng mà tát.

Thạch Kiềm thấy lão phóng tới xuất chưởng, tuy không phải là mình sai, nhưng cũng không dám xuất thủ, và cũng không vận khí chống đỡ.

Hoàng bào lão nhân nhanh chóng lui người ra sau. Mặt Thạch Kiềm nổi lên một chưởng ấn đỏ hoe, khóe miệng rỉ máu, chảy xuống áo chàng.

Thạch Kiềm thần sắc vẫn lạnh lùng, chậm rãi nói:

- Cái chết của Công Chúa, ta cũng rất đau lòng, nay lại bị Hoàng Thượng hiểu lầm, ta thật trăm miệng cũng khó mà biện bạch, nhưng mong có ngày giải được nỗi oan này.

Hoàng bào lão nhân phẫn nộ nói:

- Không ngờ người lòng dạ lang sói...

- Ta tuyệt không phải là kẻ phụ nghĩa, thời gian sẽ giúp ta chứng minh điều này.

- Hừm! Thời gian sẽ chứng minh là một người vô lương tâm, nếu không giết người để trong thế gian không biết người còn làm ra bao nhiêu việc nữa.

Vừa nói vừa tung người lên mấy bước, nghênh chưởng công ra.

Chiêu này mạnh mẽ mà tuyệt luân, trong lúc giận dữ, lão đã dùng hết công lực. Thạch Kiềm thở dài, mắt nhắm nghiền lại, chờ lão phát chưởng tới.

Bỗng một bóng người bước tới, vung chưởng ra chặn lấy chưởng lực của hoàng bào lão nhân, lãnh đạm nói:

- Thật xấu hổ thay cho bệ hạ là vua một nước, lại không biết mình xét sự việc.

Hoàng bào lão nhân kinh ngạc trước luồng chưởng phong mạnh mẽ, thối lui hai bước hỏi:

- Người là ai?

- Đỗ Tiểu Mãn.

- Người có thể chứng minh Công Chúa Bạch Tuyết không phải Thạch Kiềm giết chứ?

- Đương nhiên, Bạch Tuyết Công Chúa không may mất mạng, chính mắt ta thấy Công Chúa chết dưới tay một trung niên mỹ phụ, lúc chúng tôi đến đây, thì đã chậm rồi.

Hoàng bào lão nhân hỏi:

- Thế sao người không ngăn trung niên mỹ phụ lại, phục thù cho Công Chúa.

- Hung thủ là trung niên mỹ phụ thân thủ pháp cao cường, võ công tuyệt luân, đã đạt đến mức thượng thừa, dù công lực của hai người hợp lại, cũng khó mà đánh bại bà ấy.

- Trong thiên hạ lại có kỳ nhân như thế sao? Đỗ Tiểu Mãn vuốt tóc nói:

- Trên giang hồ, kỳ nhân dị sĩ không chỉ có thế.

Hoàng bào lão nhân ngậy người, mặt lộ vẻ xấu hổ, đưa mắt nhìn Công Chúa lòng đau như cắt.

Địa vị Công Chúa trong lòng lão vốn rất quan trọng, vì lý do như thế, là có một đoạn nghiệp tình mà mọi người không thể hiểu được.

Hoàng bào lão nhân thở dài, đau đớn nói:

- Tuy rằng cô nương nói thế, nhưng ta không thể tin lời nói của cô nương vả lại Công Chúa chết là sự thật khó mà cứu vãn, lẽ nào chết rồi thì không truy cứu hung thủ hay sao?

- Đương nhiên ý ta không phải thế rồi, kẻ chết oan ức, chúng ta phải thay thế kẻ phục thù, nhưng không phải phục thù một cách ngu muội, chúng ta phải tìm ra hung thủ.

- Như thế cô nương muốn ta tha cho Thạch Kiềm sao?

- Điều này...

Bỗng Đỗ Tiểu Mãn quay người lại nhìn Thạch Kiềm, lúc này nàng rất đau buồn, lần này nàng muốn nói mấy câu giúp chàng.

Nàng dừng một lúc, mặt lạnh lùng nói tiếp:

- Ta không dám ngăn cản các hạ, ta chỉ nói mấy câu công bằng mà thôi, tin hay không tin tùy các hạ tự do quyết định, ta xin cáo từ trước.

Vừa nói, nghiêng mình thi lễ rồi rút người đi.

Tiểu Mãn vừa đi, Thạch Kiềm Như bưng tỉnh, vội lên tiếng gọi:

- Tiểu Mãn... Tiểu Mãn...

Chàng gấp đuổi theo được một trượng thì hoàng bào lão nhân đã chặn trước mặt chàng, mặt lạnh như băng nói:

- Hiền thê chết xương cốt chưa lạnh, ngươi đã vui cùng kẻ khác...

Lão ngấm nhìn đám mây mù trước mặt rồi lại nói:

- Khắp thiên hạ, e rằng không có người chồng nào tàn ác hơn ngươi.

Thạch Kiềm buồn bã thốt:

- Hoàng Thượng, xin bệ hạ...

- Im ngay, ngươi không cần phải biện hộ, ta chỉ hỏi ngươi một câu, đối với cái chết của Công Chúa, ngươi có dự định gì không? Thạch Kiềm nhú mày nói:

- Công chúa không may thảm vong, đã làm cho tại hạ đau đớn trong lòng, không ai hiểu nổi...

Hoàng Bào Lão nhân phẫn nộ nói:

- Ngươi đem lòng sầu khổ ai mà biết được, lẽ nào ngươi không muốn trả thù cho Công Chúa?

- Phục thù ư?

-Ồ! Thế nào? Hoàng bào lão nhân kinh ngạc, thối lui hai bước trợn mắt nói:

- Ngươi đối với việc báo thù còn do dự? Chàng nhớ đến lời nói của trung niên mỹ phụ nên gạt đầu.

Chàng chưa kịp nói thì hoàng bào lão nhân đã đẩy ra một chiêu Oai Chấn Thiên Đình như bài sơn đảo hải thẳng tới ngực chàng.

Thạch Kiềm đang ở vào trạng thái tứ lự, khó mà né tránh.

Đúng lúc ấy, tiếng kêu thảm thiết từ miệng chàng vang lên, máu huyết chàng rạo rức, thân hình bị đẩy bay ra ngoài mấy trượng, ngã phịch xuống đất.

Miệng thở ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả áo quần.

Hoàng bào lão nhân tung người đến, như chưa hết cảm hờn nói:

- Ngươi còn có mặt mũi gì để gặp ta? Chàng cố vùng dậy, nhú mày nói:

- Bệ hạ quá chủ quan rồi, sau này bệ hạ sẽ hối hận!

- Hối hận ư?

- Bệ hạ cho rằng trả oán lẫn nhau, đời đời không nguôi là biện pháp phục thù hay nhất sao?

- Thế ngươi cho là không đúng? Thạch Kiềm cắn răng, nhấn mạnh khẩu khí nói:

- Nợ máu trả bằng máu cũng phải hợp tình hợp lý chứ!

- Như thế cái chết của Công Chúa bỏ qua sao?

- Đương nhiên là không.

- Thế ngươi cho là thế nào?

- Ta cho rằng phải điều tra rõ sự thật, tại sao trung niên mỹ phụ lại giết Công Chúa, trừ phi bà ta là một người điên cuồng, Công Chúa tuyệt không có việc gì đắc tội với bà ấy cả!

- Sao thế! Ngươi nghi ngờ hiền thê của ngươi đã làm việc gì sai trái?

- Sự nghi thích đáng cũng phải thôi...

Lời nói của Thạch Kiềm làm cho hoàng bào lão nhân nổi giận đùng đùng, chỉ thấy lão phóng người lên, xoay vòng trên không, phát chưởng đánh thẳng vào Thiên Linh Cái của chàng, chiêu thức của lão lợi hại và kinh phong vô cùng mạnh mẽ.

Thạch Kiềm trong mình đang trọng thương, thêm vào đó hoàng bào lão nhân đột nhiên xuất thủ, trong lúc nguy kịch chàng lách người sang một bên, nhưng cũng không thoát khỏi vòng chưởng ảnh của lão nhân.

Thạch Kiềm ngã lăn xuống đất, máu bắn tung tóe.

Chàng nằm trên mặt đất đau đớn nói:

- Ta kính bệ hạ là Hoàng Thượng nên không muốn xuất thủ, nếu bệ hạ buộc người quá đáng thì đừng trách ta trở mặt đây.

Ngữ khí của chàng chứa đầy nổi bất bình phẫn nộ.

Câu nói này làm cho hoàng bào lão nhân mất nổi lửa, song chưởng đẩy ra, tạo nên một luồng kinh phong mạnh vô cùng.

Bỗng chàng nhanh chóng lăn người ra ngoài mấy trượng, hoàng bào lão nhân đánh không trúng, vẫn không buông tha, phóng người đến lại phát tiếp ra một chưởng.

Thạch Kiềm oán hận nói:

- Người thật tàn nhẫn.

Nói xong lăn người qua tránh.

Hoàng bào lão nhân thu chưởng, nhảy tới, phóng ra một cước.

Thạch Kiềm cảm thấy trong lòng đau đớn, vừa thấy hoàng bào lão nhân đá ra một cước, bất giác cắn răng, định tránh sang một bên, nhưng cảm thấy toàn thân tê liệt, không nhúc nhích được.

Bỗng một tiếng vạt áo bay phần phật đưa tới. Thạch Kiềm biết là có biến, đưa mắt nhìn, thấy Bạc Mệnh Nữ tung ra một chưởng, hoàng bào lão nhân lui ra sau mấy bước.

Việc xảy ra đột ngột, làm cho hoàng bào lão nhân ngây người.

Bạc Mệnh Nữ bước lên mấy bước, lạnh nhạt nói:

- Thủ đoạn của các hạ quá độc ác đấy.

Hoàng bào lão nhân thấy một vị thiếu phụ bịt mặt ngăn cản, giận dữ quát:

- Người là ai? Dám ngăn cản ta! Bạc Mệnh Nữ nói một cách khinh miệt:

- Cả ta cũng không nhận ra, vậy mà dám ngông cuồng!

- Ta mặc kệ người là ai, hãy nói rõ danh tánh.

- Bạc Mệnh Nữ.

- Sao! Bạc Mệnh Nữ!

- Không sai!

- Ta hỏi tên thật của ngươi! Hoàng bào lão nhân giận xanh mặt nói tiếp:

- Ngươi lén lút bịt mặt, ta xem ngươi không phải là người chánh đạo.

Bạc Mệnh Nữ giận dữ nói:

- Các hạ nói chuyện cẩn thận một chút, nếu không ta nổi giận thì đừng trách ta.

- Ngươi vô cớ ngăn ta giết kẻ bạc tình, bạc nghĩa này, đừng trách ta không giận.

- Ai bạc tình bạc nghĩa?

- Chính hần.

Hoàng bào lão nhân chỉ Thạch Kiềm đang nằm trên mặt đất.

Bạc Mệnh Nữ giật mình, không ngờ Thạch Kiềm lại là người như thế, lui ra sau hai bước nói:

- Hắn bạc tình bạc nghĩa sao? Ta nghĩ không đến nỗi thế đâu!
- Hừm, hắn có mới nói cũ, giết chết hiền thê là người bạc tình bạc nghĩa.
- Thật như thế sao?

- Chúng cứ rành rành đó! Nói xong lão nước mắt ràn rụa, chỉ thi thể Công Chúa, giậm chân giận dữ liếc nhìn Thạch Kiêm.

Lúc này Thạch Kiêm đang định thần điều tức, vận công liệu thương, tai nghe rõ câu của hoàng bào lão nhân trong lòng như lửa đốt, muốn biện bạch nửa câu, nhưng đang vận công, không thể mở miệng, nếu không sẽ mất mạng.

Bạc Mệnh Nữ nghe vậy, nhìn thi thể Công Chúa thở dài nói:

- Không ngờ hắn cũng một bạc tình lang! Bỗng ánh mắt rời đến chỗ chàng, mặt nàng sát khí bừng bừng bước đến chỗ Thạch Kiêm, đẩy chưởng ra.

Thạch Kiêm đang vận công, thấy nàng vung chưởng đến, chàng nghĩ nếu một chưởng này đánh xuống tất sẽ mất mạng, nhưng đang đề khí điều tức, chàng không thể vọng động.

Đột nhiên Bạc Mệnh Nữ buông tay xuống, thở dài một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Hoàng bào lão nhân thấy nàng thay đổi liền ngạc nhiên hỏi:

- Lẽ nào ngươi không tin lời ta nói? Bạc Mệnh Nữ dừng lại nói:
- Theo sự quan sát của ta, các hạ là người bất phàm, tuyệt không phải là kẻ ác tặc, vì thế lời nói của các hạ có thể tin được nhưng hôm nay ta đến đây với mục đích là mang hắn đi.
- Không được, hắn tâm địa độc ác, trời đất không dung, ta làm sao để hắn ung dung ngoài vương pháp. Lẽ nào ngươi muốn cứu người lòng dạ lang sói này? Bạc Mệnh Nữ suy nghĩ rồi nói:
- Tuy ta không có ý cứu hắn, nhưng nếu các hạ muốn ra tay can ngăn, thì ta đành phải cứu hắn vậy.

Hoàng bào lão nhân chau mày nói:

- Ngươi muốn cứu hắn không dễ dàng thế đâu! Nói xong, hoàng bào lão nhân tung người lên không trung, giơ chưởng ra nhằm vào vai phải của chàng mà chụp xuống.

Nói thì chậm, sự việc thì nhanh, một tiếng hét vang lên.

Hoàng bào lão nhân cảm thấy một luồng kinh phong mạnh mẽ ập đến sau lưng, hất tung lão ra ngoài mấy trượng xa.

Lão hoảng sợ đứng đó, chỉ nghe Bạc Mệnh Nữ mở miệng nói:

- Các hạ nếu còn muốn xuất thủ, thì đừng trách ta nặng tay đấy.

Hoàng bào lão nhân giật mình, run người, võ công thần kỳ của Bạc Mệnh Nữ làm lão thất kinh, không dám vọng động.

Đúng lúc ấy, Bạc Mệnh Nữ liền xuất thủ điểm vào huyệt của chàng, thuận tay cắp người chàng, nói với hoàng bào lão nhân:

- Bất kể hắn độc ác đến đâu, ta đang cần hắn, việc này liên quan đến vận mạng của ta.

Vì thế đành phải làm như thế.

Hoàng bào lão nhân thân hình lay động lướt tới, giận dữ nói:

- Dù thế nào đi nữa cô nương cũng phải để hắn lại.
- Không được!
- Ngươi không thả hắn xuống, sẽ hối hận đấy.

Bạc Mệnh Nữ thở dài một tiếng nói:

- Cho rằng hối hận ta cũng phải làm như thế, vì hấn có liên quan đến vận mạng sau này của ta, ta phải đem hấn đi thôi.

Nói xong liền quay người bước đi.

Hoàng bào lão nhân tức giận quát:

- Ta cảnh cáo ngươi một lần nữa, thả hấn xuống! Vừa dứt lời, liền giơ chưởng quét tới.

Bạc Mệnh Nữ không muốn đấu, tung người ra ngoài mười trượng, thân pháp nàng kỳ diệu tuyệt luân. Hoàng bào lão nhân giật mình giận dữ đuổi theo.

Bỗng Bạc Mệnh Nữ quát một tiếng tay trái đẩy ra một chưởng.

Hoàng bào lão nhân kinh ngạc lùi ra sau bốn, năm bước.

Bạc Mệnh Nữ nói:

- Ta chỉ mượn hấn dùng vào một việc, nếu hấn quả là loại người vô tình như thế, thì ta sẽ không để hấn sống. Các hạ yên tâm đi.

Nhưng cái chết của Công Chúa đã làm cho hoàng bào lão nhân đau đớn vô cùng, lão bước đến trước mặt nàng, quát to:

- Nếu thế ngươi cũng phải để tên lại.

- Bạc Mệnh Nữ!

- Không! Ta mong ngươi có thể nói cho ta tên thật của ngươi.

- Ta là một Bạc Mệnh Nữ trong thiên hạ, mong các hạ đừng làm cho ta kích thích, nếu không đến lúc ta không nhịn được nữa, sẽ trở mặt, giết người như núi, máu chảy thành sông.

Hoàng bào lão nhân rùng mình lui ra sau hai bước.

Bạc Mệnh Nữ lại nói tiếp:

- Ngươi có thể hiểu cho ta, ta cũng tuyệt đối không bạc đãi ngươi.

Vừa dứt lời, đã mang theo Thạch Kiếm bay ra ngoài mười trượng, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm.

-oOo-

21. Giữ Trọn Lời Hứa

Thạch Kiếm mở mắt nhìn, liền đứng dậy thốt:

- Lại là cô nương cứu ta, ta đã mang ơn cô nương quá nhiều! Bạc Mệnh Nữ nói một cách lãnh đạm:

- Không ngờ ngươi lại là một Bạc Tình Lang.

- Sao thế? Thạch Kiếm giật mình lui bước, mới bưng tỉnh đáp:

- Lẽ nào cô tin ta giết hiền thê của mình.

- Hừm! Lòng người khó đoán, ta không ngờ ngươi là loại người như thế.

- Hừ! Ta quả là có miệng cũng khó biện bạch được.

Bạc Mệnh Nữ trầm giọng nói:

- Ngươi không cần tranh biện gì, thật ra ta không có ý cứu ngươi.

Thạch Kiếm nghe nói giật mình, đưa mắt nhìn nàng.

Bạc Mệnh Nữ chỉ thạch động nghiêm giọng nói:

- Nghe nói người đã vào thạch động này? Thạch Kiếm ngậy người, đưa mắt nhìn thạch động đáng sợ này trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, suy nghĩ Chương lâu gặt đầu.

Bạc Mệnh Nữ lại nói:

- Ai ở trong động? Thạch Kiếm ngạc nhiên, chậm rãi nói:

- Cô nương hỏi để làm gì?

- Ta muốn biết.

- Tại sao?

- Người hãy nói cho ta biết, sau này người sẽ rõ.

- Ta không biết.

Bỗng Bạc Mệnh Nữ quát:

- Thạch Kiếm, người biết điều một tí, ta đâu phải đứa trẻ, người đã vào động, sao lại không biết người trong động là ai, người nói thế là thế nào? Thạch Kiếm nói:

- Ta không gặt cô nương vì...

- Người có nói hay không?

- Thật ra người trong động, ta có nhìn cũng không thấy.

Bạc Mệnh Nữ nghe nói liền thối lui hai bước, ngạc nhiên nói:

- Tại sao lại như thế?

- Tuy ta đã vào thạch động, nhưng chủ nhân thạch động đã âm thầm truyền nửa chân khí cho ta, ngoài ra ta không nhìn thấy gì cả.

Bạc Mệnh Nữ cúi đầu suy nghĩ, ngẩng đầu lên nói:

- Như vậy, người vào đó lần nữa, giúp ta điều tra cho cặn kẽ.

Thạch Kiếm nghe thế ngậy người hỏi:

- Là mệnh lệnh hay yêu cầu?

- Người đừng quên là người đã đánh đổ thua ta! Chàng liền nhớ lại, mình đã đánh đổ thua Bạc Mệnh Nữ, chàng suy nghĩ rồi nói:

- Ta đánh đổ thua cô nương là chuyện liên quan đến Bạc Tình Lang còn việc vào động, có lẽ là việc không có liên quan, điều này ta khó tuân mệnh.

Bạc Mệnh Nữ hình như phát hiện chàng có điều gì dấu giếm, bèn cười nhạt nói:

- Nghe khẩu khí của người, hình như sự việc không đơn giản như thế!

- Như thế thì sao?

- Còn phải đợi ta nói sao? Đôi mắt của Bạc Mệnh Nữ như luồng điện quang chiếu thẳng vào người chàng như đã nhìn thấy điều ẩn giấu trong tim, lạnh nhạt nói:

- Theo ta người sợ người trong thạch động.

Thạch Kiếm ngậy người cúi đầu.

Bạc Mệnh Nữ hỏi tiếp:

- Tuy người này truyền võ công cho người, sao người còn sợ nữa.

Thạch Kiếm ngẩng đầu lên nói:

- Ai nói ta sợ y, ta tôn kính y, y đã truyền ba mươi năm công lực cho ta.

Bạc Mệnh Nữ hỏi:

- Y không bằng lòng gặp lại ngươi sao? Thạch kiếm cúi đầu suy nghĩ Chương lâu mới mở miệng:

- Trong lòng ta rất ngạc nhiên.

Bạc Mệnh Nữ khẽ giật mình, đoán quả là không sai, việc này tất có bí mật lớn, bèn chân thành nói:

- Có vấn đề gì, ngươi cứ nói, ta sẽ tìm cách giải quyết nghi vấn của ngươi.

Thạch Kiếm nói:

- Tình hình lúc vào động đến bây giờ ta cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

- Ngươi có thể kể lại mọi việc xảy ra không? Chàng suy nghĩ rồi nói:

- Lúc Đỗ Tiểu Mãn bảo ta vào động, ta cảm thấy rất kỳ lạ, trong lòng thấp thỏm, từ từ đi vào động. Đi được một đoạn có một luồng gió lạnh ập đến, toàn thân ta tê liệt, ngã lộn ra trên đất. Ta thất kinh suýt nữa đã kêu lên. Bỗng một âm thanh lạnh lẽo vang lên bên tai ta: “Ngươi có phải là Thạch Kiếm không?”

- Ta đưa mắt nhìn tứ phía, không thấy một ai cả, bất giác cảm thấy rùng mình, không nói nên lời, âm thanh ấy lại vang lên: “Hãy trả lời ta! Ngươi có phải là Thạch Kiếm không?”

- Lần này ta nghe rất rõ, nhưng vẫn không phát hiện một bóng người nào, tuy vậy ta cũng đành làm gan nói to: “Ta chính là Thạch Kiếm.” “Ngươi còn nhớ thanh âm của ta chứ?”

- Câu nói này làm cho ta ngơ ngẩn: “Không, ta không biết! Tiền bối hãy xuất hiện ra đi!” “Như thế được rồi, ngươi muốn gặp ta, không dễ như thế đâu!” “Tiền bối có phải là Thủy Tinh Độc Bà chăng?”

- Ta vừa nói xong liền trách mình thật là ngốc. Âm thanh đó là đàn ông sao lại là Thủy Tinh Độc Bà được.

- Người kia cười khà khà, chấn động cả vách đá thạch động.

- Ta bèn hỏi: “Tiền bối là ai? Nếu là quen biết sao không xuất hiện để nhận một lạy của vãn bối?” “Hừm! Ngươi muốn gặp ta ư? Ta nói cho ngươi biết, lúc mà ngươi gặp ta chính là lúc ngươi gặp Diêm Vương đấy. Tiểu tử, ngươi hãy nhớ đấy!”

- Ta ngạc nhiên biến sắc muốn vùng dậy, nhưng làm cách nào cũng không đứng dậy được.

“Tiểu tử ngươi không cần phải sợ. Ngày ta giết ngươi vẫn chưa tới, bây giờ ta phải trả hết ân tình cho ngươi.”

- Nghe đến đây ta càng kinh ngạc không hiểu.

- Âm thanh kia lại tiếp: “Ta cho ngươi ba mươi năm công lực để trả lại ân tình. Lần sau chúng ta gặp mặt, chính là lúc ta phải đòi lại nợ máu.”

- Ta không dẫn được nghi vấn trong lòng hỏi: “Tiền bối! Ta và tiền bối có ân tình hay thù oán gì, xin hãy nói rõ!” “Ngươi không hiểu thì thôi.” “Không! Như thế ta sẽ không yên trong lòng. Nếu như ta có thù oán với tiền bối thì hãy lấy nợ máu trên mình ta, nhưng ta không nghĩ rằng mình có ân với tiền bối, và ta cũng không muốn nhận ba mươi năm công lực của tiền bối ban cho.” “Tiểu tử ngươi ngoan cố thật! Đây là việc ta đã quyết định, không thể do ngươi mà thay đổi ý được. Ta không trả hết nợ cho ngươi thì làm sao đành lòng đòi lại nợ cũ.” “Không, ta không muốn nhận ân tình của tiền bối...” “Như thế không được.” “Không, không, không...”

- Lúc ta nói đến đây thì sau lưng bị một bàn tay đè lên. Ta muốn quay đầu lại thì cảm thấy một luồng âm hàn truyền vào mình, lúc đó ta liền ngất đi. Không biết qua bao lâu, khi ta tỉnh lại nhìn chung quanh thì không thấy một bóng người nào cả. Bỗng âm thanh ấy lại vang đến: “Tiểu tử! Ta đã truyền ba mươi năm công lực vào ngươi của ngươi. Từ rày về sau, ân tình mà ta nợ ngươi đã trả hết. Nợ máu mà ngươi thiếu ta, phải đợi đến lần gặp mặt tới mới đòi lại.”

- Âm thanh kia ngừng lại, trong động trở nên yên tĩnh. Ta gọi mấy tiếng cũng không nghe ai trả lời, nên đành phải bước ra ngoài thạch động.

Bạc Mệnh Nữ cảm thấy kỳ lạ hỏi:

- Người hãy nghĩ xem, trong cuộc đời có ai đó đối với người đặc biệt có ân tình nhất, hay là người có cái gì đó đặc tội với người khác.

Thạch Kiềm chau mày nói:

- Ta nghĩ đã lâu, nhưng không tài nào nghĩ ra.
- Để tìm ra giải đáp, và cũng là vì ta, mong người có thể vào thạch động điều tra cho ra lẽ.

Thạch Kiềm thở dài lắc đầu.

Bạc Mệnh Nữ trầm giọng nói:

- Ta muốn nhắc người, người đã đánh cá thua ta rồi, lẽ nào người muốn nuốt lời.

Thạch Kiềm giật mình nói:

- Lẽ nào cô nương nghi ngờ người trong động chính là Bạc Tình Lang?
- Đúng vậy! Ta nghi ngờ người trong động có thể là Bạc Tình Lang.

Thạch Kiềm không muốn vào thạch động, nhưng lại không thể nuốt lời.

Bạc Mệnh Nữ lãnh đạm nói:

- Tín nghĩa và sinh mạng, tùy người chọn một.

Thạch Kiềm nói:

- Cho dù có bị phanh thây đi nữa, ta cũng phải điều tra rõ cho người.
- Như thế thì bây giờ người hãy vào điều tra kỹ cho ta xem, có phải là Bạc Tình Lang mà ta đoán hay không, vì người đã đánh cá thua ta, ta có quyền ra lệnh cho người.
- Ta sẽ điều tra ra, nhưng không phải bây giờ.
- Không, ta muốn ngay bây giờ.
- Điều này...

Bạc Mệnh Nữ lãnh đạm nói:

- Lẽ nào người sợ chết sao? Người rõ ràng sợ vào thạch động sẽ bị quái nhân trong động hạ sát để đòi nợ máu.
- Người lầm rồi. Thạch Kiềm ta làm gì mà sợ chết.
- Như thế thì người vào trong đó điều tra xem sao.

Thạch Kiềm thật khó xử, nhưng chàng không phải là người thất tín, nếu nói là sợ chết càng không phải, nhưng chàng không muốn vào trong động cùng quái nhân tỷ đấu. Tuy Bạc Mệnh Nữ ép buộc, nhưng chàng đã đánh cá thua nàng nên đành phải thực hiện lời nàng nói.

Chàng suy nghĩ Chương lâu rồi cất tiếng nói:

- Được! Ta đã đánh cá thua người thì cũng như đem mạng sống giao cho người. Ta vào trong đó điều tra rõ cho người.

Nói xong chàng liền bước đến cửa động, bỗng Bạc Mệnh Nữ gọi lại:

- Khoan đã! Thạch Kiềm nghe gọi liền quay lại nhìn Bạc Mệnh Nữ nói:
- Người lại thay đổi ý kiến hay sao?
- Không!
- Thế người gọi ta lại làm gì?

- Nếu như quái nhân trong động là Bạc Tình Lang thì...

Bạc Mệnh Nữ mắt xạ ra luồng hàn quang, bi phẫn nói:

- Mong rằng người giết hắn đi.

- Giết hắn ư?

- Đúng vậy! Chàng bị luồng nhân quang của nàng làm cho rùng mình, bắt giác lui ra hai bước tránh khỏi luồng nhân quang của nàng, rồi hỏi:

- Điều này hình như không nằm trong phạm vi đánh cá của chúng ta.

- Ta biết. Nếu người thay ta giết hắn đi, ta sẽ đền đáp ân tình này không để người thiệt thòi đâu, người hãy yên tâm.

- Không, ta không thể làm như vậy được.

- Ta nghĩ rằng người sẽ đồng ý nếu ta tặng cho người Âm Dương Quạt, được chứ? Thạch Kiềm nghe nhắc đến Âm Dương Quạt bất giác giật mình thầm nghĩ: “Đó không phải là bảo vật của Phương Lập Thanh lão tiên bối sao? ” Chàng thầm nhủ:

- Ta phải tìm cách lấy lại bảo vật này! Nghĩ xong chàng liền bước lên hai bước nói:

- Âm Dương Quạt là vật của Phương Lập Thanh lão tiên bối. Lão tiên bối đã nhờ ta, đương nhiên ta phải thu Chương lại.

- Người muốn thu Chương, nhưng người có biết vật ấy rơi vào tay ai không? Lúc này Thạch Kiềm nhớ đến lời nói của Thiên Độc Lão Nhân rằng Âm Dương Quạt đã rơi vào tay Giang Hồ Lăng Tử, bèn nói:

- Nghe nói Âm Dương Quạt đã rơi vào tay Giang Hồ Lăng Tử.

Bạc Mệnh Nữ hỏi:

- Tin tức này từ đâu mà có?

- Lẽ nào tin này lại không đúng sao?

- Đương nhiên là không chính xác rồi.

- Vậy thì nó đã lọt vào tay ai?

- Bạc Tình Lang! Thạch Kiềm ngạc nhiên nói:

- Như vậy Bạc Tình Lang mà người nói có phải là Giang Hồ Lăng Tử không?

- Không! Giang Hồ Lăng Tử là người khác.

- Tin tức này có chính xác không?

- Ta dùng chữ tín mà bảo đảm.

- Nếu như thế thì ta phải vào thạch động thôi.

- Người nhất định phải giết chết hắn.

- Điều này không nhất định...

Bạc Mệnh Nữ mắt lộ thù hận nói:

- Nếu như người không giết hắn, người đừng hòng lấy lại được Âm Dương Quạt.

- Âm Dương Quạt ta nhất định phải thu Chương, nhưng nếu muốn ta vô duyên vô cớ giết người, quả thật ta làm không được. Người tự mình hạ thủ đi.

Bỗng Bạc Mệnh Nữ mắt ngấn lệ nói:

- Ta tự mình hạ thủ sao? Bỗng nhiên nàng như hét lên:

- Ta! Ta có thể hạ thủ được sao? Ta làm sao có thể giết hần, giết kẻ bạc tình.

Nàng kích động suýt rơi nước mắt.

Thạch Kiếm thấy nàng như thế rất kinh ngạc, trong lòng cảm động vô cùng.

Chương lâu, Bạc Mệnh Nữ khôi phục thần sắc, mắt nhìn Thạch Kiếm nói:

- Ta có nói cái gì không? Thạch Kiếm không nỡ làm nàng đau lòng, lắc đầu nói:

- Không có! Bạc Mệnh Nữ như không yên lòng hỏi lại:

- Thật không có sao?

- Không có!

- Như thế người có bằng lòng giết Bạc Tình Lang không? Lúc này, Thạch Kiếm cảm thấy vô cùng căm phẫn. Tuy chàng không biết Bạc Mệnh Nữ và Bạc Tình Lang có sự hiềm khích gì, nhưng nhìn trạng thái mắt hờn của Bạc Mệnh Nữ chàng cảm thấy đồng tình với nàng. Chàng nghĩ thầm: “Bạc Tình Lang, nếu quả là người vong ân phụ nghĩa thì ta phải giết hần.” Chàng nghĩ thế nhưng miệng thì nói:

- Ta sẽ xem tình hình mà hành động, không làm cho cô nường thất vọng đâu.

Bạc Mệnh Nữ mừng rỡ nói:

- Người đồng ý giết hần rồi chứ? Như thế thì tốt lắm.

- Ta không có đồng ý.

- Như vậy...

- Xem tình hình mà hành động.

Thạch Kiếm nói xong, phóng mình vào thạch động.

-oOo-

22. Kinh Biên Dồn Dập

Chàng bước tới phía trước, đi vòng qua vách động tiến thẳng vào trong.

Bỗng một luồng hàn phong thổi đến mang theo cả mùi máu tanh, chàng rung mình chau mày suy nghĩ.

Chàng tiến thêm mấy bước thì thấy mùi máu tanh càng nồng hơn, biết là có biến chàng liền phóng nhanh tới.

Đi được không bao lâu thì chàng chợt thấy tử thi đầy đất, gãy tay gãy chân, đứt ruột lòi gan, máu chảy đầy động, cảnh tượng thật là ghê rợn. Mùi máu tanh chính là phát ra từ những xác chết này, từ đó có thể biết được là những người này mới chết chưa được nửa ngày.

Thạch Kiếm giận dữ trong lòng, nghĩ thầm: “Những người này không biết đã bị quái nhân trong động hay là người ngoài giết? Không biết quái nhân kia có gặp chuyện gì không? Những người này tại sao lại vào động để chuốc lấy cái chết chứ? Họ có ý đồ gì?” Chàng vội vàng xuyên qua vách núi, nhí thẳng vào bên trong.

Bỗng một tiếng thở hổn hển từ phía trước truyền tới.

Thạch Kiếm dừng bước lắng nghe, thì bốn phía lại im lặng không một tiếng động.

Chàng ngẩn người nghĩ thầm: “Rõ ràng mình nghe có âm thanh rên rỉ, bây giờ sao lại không nghe nữa vậy? Không lẽ ta đã gặp ma?” Chàng chợt cảm thấy lạnh cả người, suýt nữa quay đầu bỏ chạy, nhưng chàng vốn

thông minh và can đảm, chàng nghĩ: “Ta đường đường là một nam tử mà lại vì gió thổi mà kinh hoàng sợ chết chạy trốn hay sao?” Nghĩ như thế, chàng liền bạo dạn bước tiếp.

Bỗng một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải phóng tới. Thạch Kiềm không đề phòng, bị luồng kinh phong đó chấn lui mấy bước, ngực như bị búa đập vào, máu miệng trào ra. Chân chàng chưa đứng vững thì một luồng kinh phong khác như sóng trào ập tới.

Lần này Thạch Kiềm đã có phòng bị, bèn xuất chưởng chống đỡ. Hai luồng chưởng lực đụng nhau tạo nên một tiếng nổ chấn động cả thạch động.

Thạch Kiềm lui ra sau mấy bước, mặt trắng bệch, điều tức Chương lâu mới từ từ thở ra.

Thạch động trống rỗng, ngoài vách núi lạnh lẽo ra thì toàn là thi thể, không thấy một ai. Cảnh vật kỳ lạ càng làm cho Thạch Kiềm khiếp đảm. Lễ nào luồng chưởng lực ấy tự nhiên phát ra? Điều này khó mà tin được! Chàng rùng mình, bạo dạn lên tiếng quát:

- Ai đã âm thầm phát chưởng đánh lén? Tiếng quát chấn động cả hang động, nhưng không có tiếng đáp lại. Chàng lại quát: “Lén lút hại người không phải là bản sắc anh hùng!” Chàng vừa dứt lời thì từ bên mình quét tới một luồng kinh phong. Thạch Kiềm đã ngằm phòng bị, kinh phong vừa quét tới chàng liền lách người đẩy trả một chưởng, nhưng chưởng phong tan biến không một tiếng động.

Thạch Kiềm đang ngây người biến sắc thì bỗng có một âm thanh lạnh lẽo truyền đến:

- Tiểu tử! Người giết người tận gốc! Ta không giết người thề không làm người.

Thạch Kiềm biết là quái nhân trong động đã hiểu lầm chàng, chàng đang định biện hộ thì một luồng kinh lực lại đẩy tới.

Thạch Kiềm lách người lui ra sau, rồi nhìn về phía trước nói:

- Tiền bối! Là ta đây mà, tiền bối lầm rồi.

Âm thanh lạnh lẽo lại vang lên:

- Người là ai?

- Thạch Kiềm.

Hai chữ Thạch Kiềm như ngòi lửa, phút chốc từ thạch động âm u phát ra tiếng cười cuồng dại, thê lương. Tiếng cười này mang theo chứa đựng đầy thù, hận, bi, nộ làm Thạch Kiềm cảm thấy rùng mình.

Tiếng cười vừa dứt, quái nhân lại nói từng chữ:

- Thạch Kiềm! Ta phải đòi lại nợ máu trên mình ngươi rồi.

Thạch Kiềm kinh ngạc chậm rãi nói:

- Tiền bối! Ta và tiền bối có thù hằn gì mà tiền bối phần nộ đến thế?

- Thù cao hơn núi, sâu hơn bể.

- Thật sao?

- Ta thề phải ăn thịt uống máu ngươi để giảm bớt thù hận trong lòng ta.

Thạch Kiềm như tỉnh ngộ hỏi:

- Tiền bối là ai? Trong không gian truyền đến tiếng rên rỉ và nhanh chóng bị một loại khí công đè nén lại. Âm thanh thê lương kia lại vang lên:

- Người thật không nhận ra giọng nói của ta sao? Thạch Kiềm cố lắng nghe và cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, nhưng nhất thời chàng không nghĩ ra là ai. Chàng bèn nói:

- Ta đích thật không nhớ ra tiền bối là ai.

- Người tốt nhất là quên đi...

Chàng liền hỏi:

- Tiền bối có nhớ một người tên Bạc Mệnh Nữ không?
- Bạc Mệnh Nữ? Quái nhân im lặng như đang moi trong ký ức Bạc Mệnh Nữ là ai.

Thạch Kiềm hỏi lại lần nữa:

- Tiền bối biết Bạc Mệnh Nữ chứ? Chương lâu quái nhân lên tiếng:
- Không biết!
- Như thế tiền bối biết Bạc Tình Lang là ai chứ? Quái nhân bực dọc nói:
- Bạc Tình Lang, ai là Bạc Tình Lang?
- Tiền bối không phải là Bạc Tình Lang sao? Quái nhân giận dữ quát lên:
- Bạc tình? Ta bạc tình sao? Người đã quá sỉ nhục ta. Cả đời ta nếu như có bạc tình một chút thì đã không đến nước này.

Thạch Kiềm kinh ngạc nghĩ thầm:

- Thì ra lão là một người trọng tình cảm.

Quái nhân thở dài nói:

- Hà! Ta đã quá đa tình rồi. Hừm! Lão hừm một tiếng cảm hờn rồi lại nói một cách nặng nề:
- Thạch Kiềm! Ta phải đòi lại nợ máu.

Thạch Kiềm thất kinh lui ra ba bước. Chàng chưa kịp mở miệng thì một luồng kinh phong đã thốc tới. Thạch Kiềm lui thêm mấy bước nữa nói:

- Ta và tiền bối không thù không oán, hà tất phải ép tại hạ như thế? Quái nhân không đáp lời chàng, tiếp tục phóng chưởng đánh tới.

Thạch Kiềm nhiều lần tránh né, cuối cùng đã đụng vách đá, đành nói:

- Tiền bối! Tại hạ vì tiền bối có ơn truyền ba mươi năm chân khí cho tại hạ, nên tại hạ không muốn ra tay. Nếu tiền bối cứ ép tại hạ thì đừng trách tại hạ vô lễ.
- Tiểu tử! Ta hao phí ba mươi năm chân khí cho ngươi là để đền đáp ân tình mà mẫu thân của ngươi xưa kia đối đãi với ta. Giờ ta phải đòi lại nợ máu mà cha ngươi đã gây ra cho ta.
- Thân mẫu tại hạ là ai?
- Thạch Na Na, Bồng Lai Cung Chủ.
- Như thế phụ thân tại hạ là ai?
- Không cần nói nhiều! Tiểu tử ngươi nộp mạng đi.

Chưởng phong như nộ hải ba đào lại ập tới. Thạch Kiềm không thể tránh né được, liền cắn răng quát:

- Tại hạ đành đắc tội đây! Chàng liền giơ song chưởng lên, dùng hết sức bình sinh đẩy ra một chưởng.

Bùng một tiếng chấn động cả hang động, bụi cát bay mịt mù.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thạch Kiềm cảm thấy máu trong người sôi sục, suýt nữa ngã xuống đất.

Trong thạch động dần dần trở lại yên tĩnh.

Chương lâu, Thạch Kiềm bắt giác gọi nhỏ:

- Tiền bối! Tiền bối! Từ bên hông chàng bỗng cuộn tới một luồng kinh phong. May mà luồng chưởng phong này không mạnh mẽ lắm, Thạch Kiềm chỉ bị chấn động bay ra ngoài hơn trượng, máu từ khóe miệng rỉ ra.

Thạch Kiềm đưa tay lên lau máu trên miệng, rồi đưa mắt nhìn phía trước, bất giác thất kinh la thành tiếng. Thì ra nơi góc động có một người đầu tóc rối tung, đang phát ra tiếng rên rỉ, đầu mình đều là máu. Vì lão nằm sấp nên chàng không thấy mặt.

Chàng quên mình đang bị trọng thương, liền phóng tới định quay người lão lại xem lão là ai.

Bỗng người này quay mình lại, hữu chưởng phóng ra nhắm thẳng vào mặt Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm trúng chưởng kêu lên một tiếng thảm thiết, văng ra xa, mặt đầy máu.

Quái nhân bi thảm nói:

- Tiểu tử! Ngươi rất là độc ác! Lời nói của lão như hận chàng thấu xương.

Thạch Kiềm hớp một hơi chân khí đứng dậy bước đến. Mắt chàng mờ đi không nhìn thấy rõ mặt của quái nhân. Chàng cố mở to mắt nhìn, bỗng kêu lên thất thanh:

- Thì ra là ngươi... ngươi... Cổ...

Chàng quá kinh ngạc và thất vọng, lời nói chưa dứt đã ngã xuống đất. Thì ra chàng thấy một khuôn mặt xấu xí, mắt lồi ra, miệng lõm sâu vào, da mặt sần sùi gồ ghề trông rất đáng sợ. Tuy đây là một người xấu xí chàng chưa từng gặp qua, nhưng đôi môi và khóe mắt ấy chàng rất quen thuộc.

Quái nhân trong động chính là Bạch Diện Lang Quân Cổ Ngọc Hồ bị trọng thương mất tích một cách thần bí mà chàng tưởng rằng đã chết.

Bạch Diện Lang Quân cắn răng cầm hờn nói:

- Vô Lâm Bạo Quân! Ta đã đòi được một ít nợ máu.

Lúc này Thạch Kiềm nằm trên mặt đất, Bạch Diện Lang Quân cũng bị thương nặng, nằm thoi thóp thở như ngọn đèn trước gió. Không khí trong động trở nên gay gắt.

Bỗng Thạch Kiềm chớp mắt, lăn người đứng dậy, khập khiễng bước đến.

Bạch Diện Lang Quân thấy thế, giật mình lãnh đạm nói:

- Ngươi không ngờ là ta còn sống chứ? Thạch Kiềm lại bước tiếp không nói năng gì. Bạch Diện Lang Quân lại nói tiếp:

- Trong lúc kinh mạch của ta sắp đứt đến nơi, sau khi uống hai viên Hoàn Sanh Đan của ngươi thì dần dần tỉnh lại. Lúc ta mở mắt ra thì gian nhà tranh đã phát hỏa, muốn vùng dậy chạy trốn nhưng không còn hơi sức nữa. Lúc này một bà lão tóc bạc như sương từ cửa sổ bay vào cứu ta ra khỏi trận hỏa hoạn đó. Bà ấy chính là Thủy Tinh Độc Bà lão tiên bối.

Thạch Kiềm lúc này mới hiểu ra, sau khi hỏa hoạn không tìm được thi thể của Bạch Diện Lang Quân là vì lão đã được Thủy Tinh Độc Bà cứu đi rồi. Nhưng tại sao Bạch Diện Lang Quân lại đòi giết mình chứ? Thạch Kiềm lên tiếng:

- Cổ thúc thúc! Bạch Diện Lang Quân cầm hờn nói:

- Câm miệng! Ai là thúc thúc của ngươi! Thạch Kiềm cảm thấy đau lòng. Một người mà chàng tôn kính nhất và yêu thương chàng nhất lại biến thành kẻ thù của chàng.

Bạch Diện Lang Quân yếu ớt nói:

- Tiểu tử! Ngươi có biết tại sao khuôn mặt ta lại bị hủy như thế này không?

- Điều này...

- Những thứ này đều là do thân phụ ngươi gây ra cả.

- Phụ thân của tiểu diệt ư? Thạch Kiềm ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Phụ thân của tiểu diệt là ai thế? Tại sao lại gây ra nhiều tội ác để tiểu diệt chịu đựng như thế?

- Ngươi không biết phụ thân của ngươi là ai ư?

- Không, không biết...

- Ha ha... Ha ha...

Bạch Diện Lang Quân miễn cưỡng cười to, tiếng cười đắc ý nhưng đầy vẻ thê lương.

Tiếng cười ấy như một thanh kiếm đâm thẳng vào tim Thạch Kiếm, Bạch Diện Lang Quân càng cười càng cảm thấy đau khổ.

Bỗng Bạch Diện Lang Quân nói:

- Tiểu tử! Người là đồ tạp chủng không có cha. Ha ha... Đồ tạp chủng... ha ha...

Sự sỉ nhục to lớn làm Thạch Kiếm không kiềm được giận dữ mắt long lên như hai ngọn lửa nhìn chăm chăm vào Bạch Diện Lang Quân.

Bạch Diện Lang Quân chân khí không thể lưu chuyển, nhưng vẫn cố ý cười nhạo báng Thạch Kiếm:

- Đồ tạp chủng không có cha. Ha ha...

Thạch Kiếm không dần được nộ khí trong lòng, tay đẩy ra một chưởng.

Bỗng một bàn tay mềm mại chặn lại chưởng lực của chàng, từ sau lưng chàng phát ra tiếng cảm hờn:

- Thì ra người là cầm thú đội lốt người, còn thua loài súc sinh nữa! Thạch Kiếm rùng mình quay đầu lại thì thấy Đỗ Tiểu Mãn. Chàng muốn biện hộ nhưng không nói nên lời.

Bạch Diện Lang Quân trầm giọng nói:

- Tiểu Mãn! Người nhất định phải báo thù cho ta! Tiểu Mãn mắt ngấn lệ nói:

- Cổ sư phụ sao lại bị thương như thế?

- Chính tên tạp chủng kia do ta nuôi nắng mưa mười mấy năm trời, không ngờ ta lại bại dưới tay hắn. Ta chết cũng không nhắm mắt...

- Sư phụ bị thương nặng lắm sao?

- Ta e rằng sẽ không sống nổi nữa rồi.

Đỗ Tiểu Mãn chân mày dựng ngược, cắn răng nói:

- Sư phụ hãy yên tâm, con sẽ phục thù cho sư phụ.

Bạch Diện Lang Quân yếu ớt nói dứt quãng:

- Tiểu Mãn! Con là đệ tử tốt của ta.

- Con không để cho sư phụ thất vọng đâu.

Thạch Kiếm ngăn người, đầu óc như vỡ tung ra, lòng đau như cắt, đầu óc chàng như vỡ tung ra. Bạch Diện Lang Quân mười mấy năm nay xem chàng như con đẻ, chàng kính trọng lão như cha ruột, không ngờ đến lúc lão lâm chung lại hận chàng đến tận xương tủy, xem chàng như kẻ thù.

Chàng muốn mở miệng biện bạch nhưng không còn cơ hội nữa rồi. Bạch Diện Lang Quân hơi sắp tàn, mà Tiểu Mãn thì mặt đầy sát khí.

Bạch Diện Lang Quân như đèn khô dầu, tiếng nói yếu ớt:

- Tiểu Mãn, nhất định phải phục thù cho sư phụ, giết chết họ Thạch, đồ cậu tạp chủng.

Lão chưa dứt lời thì toàn thân đỏ lôm, đứt hơi mà chết, chàng thấy thể vô cùng đau đớn.

Đỗ Tiểu Mãn nước mắt như mưa, ngất đi.

Chàng đối mặt người nuôi nắng mình mười mấy năm nay cũng bất giác gào khóc lên, quỳ sụp xuống đất.

Đỗ Tiểu Mãn từ từ tỉnh lại, khóe mắt đỏ hoe, quỳ trước mặt Bạch Diện Lang Quân mà gào khóc, vô cùng đau lòng.

Thạch Kiềm cũng đau lòng, nước mắt giàn giụa.

Bỗng nhiên, Tiểu Mãn đứng dậy, bước tới trước mặt chàng.

Chàng bắt giắc ngậy người, thấy ánh mắt xạ ra hai luồng hàn quang vô cùng căm hờn, cũng cảm thấy rùng mình, đứng dậy nói ấp úng:

- Muội, muội muốn làm gì?

- Ta muốn giết ngươi.

-oOo-

23. Hung Thủ Là Ai?

Tiểu Mãn hét to:

- Thạch Kiềm, ta phải giết ngươi.

- Tại sao?

- Ngươi đã giết sư phụ ta.

- Muội nói là Cổ thúc thúc sao? Chàng ngược mặt lên, hai hàng lệ chưa khô, nói:

- Trời, ta làm sao mà giết chết người đã nuôi nấng ta mười mấy năm nay chứ? Đỡ Tiểu Mãn lạnh lùng nói:

- Ngươi không cần giả vờ, ta không giết ngươi, là có tội với sư phụ ta.

Cảnh tượng xảy ra vừa rồi Đỡ Tiểu Mãn đã tận mắt nhìn thấy, chàng giờ chường định đánh ra và di chúc của Bạch Diện Lang Quân lúc lâm chung đều là sự thật cả.

- Tiểu Mãn, sự việc này hoàn toàn là nhầm lẫn mà...

- Nhầm lẫn? Đỡ Tiểu Mãn cười lạnh lẽo nói tiếp:

- Lẽ nào vừa rồi ta tận mắt chứng kiến ngươi muốn hạ thủ lại là nhầm lẫn hay sao?

- Điều này, Cổ thúc thúc đã thay đổi, ta...

- Thay đổi? Sư phụ ta không thay đổi mà là ngươi thay đổi, ngươi là đồ trẻ hoang tạp chúng không có ai dạy dỗ, quả là không bằng cảm thú.

Lòng chàng như dao cắt, nhiều ra từng giọt máu tươi, những lời nói kia như cửa thêm vào làm cho chàng khó mà chịu đựng nổi, nộ quang từ mắt chàng trào ra.

Chàng trầm giọng nói:

- Ngươi còn mắng ta, thì đừng trách ta vô tình nhé.

- Hừm! Ngươi vốn là kẻ vô lương, ta mắng ngươi thì sao nào. Hừm! Đồ tạp chủng, đồ con hoang, đồ cảm thú. Hừm! Ngươi làm gì ta? Đồ tạp chủng.

Chàng không còn chịu đựng được nữa.

Bỗng mặt chàng như lửa đốt, thân hình lay động phát ra một chưởng...

Bốp! Bốp! Trên khuôn mặt của Đỡ Tiểu Mãn hằn lên hai dấu tay, một dòng máu chảy xuống từ đôi môi đào.

Thật ra, chàng ra tay lần này, Tiểu Mãn hoàn toàn không ngờ trước được, nếu không thì chàng không dễ dàng mà đánh được nàng, nàng đã học được tuyệt chiêu của Thủy Tinh Độc Bà do Bạch Diện Lang Quân truyền thụ lại.

Tiểu Mẫn mặt bừng bừng sát khí, quát:

- Người dám đánh ta? Lúc này đầu óc chàng tỉnh táo dần và nộ khí cũng đã tiêu tan, cảm thấy hổ thẹn, cúi đầu không nói gì.

- Độc ác thật, người giết người nuôi dưỡng, lại còn đánh người, người có phải con người không? Chàng nói nhỏ:

- Tiểu Mẫn, muội tin ta làm như vậy sao?

- Lẽ nào lại không phải? Giết chết sư phụ ta, đánh ta hai bạt tai, chẳng lẽ đều là hư cấu ra sao? Người là người vô lương tâm.

- Ta quá xúc động rồi, nhưng nếu muội bảo ta giết chết Cổ thúc thúc, thì đó là việc không tài nào xảy ra được.

- Không có sao? Như vậy cái chết của sư phụ ta là oan uổng hay sao?

- Cổ thúc thúc đã bị trọng thương mà chết.

- Người bắt tất phải phân bua nữa.

- Tiểu Mẫn, mấy năm bên nhau, lẽ nào không biết con người ta hay sao?

- Hừm! Ta đã nhìn lầm người, không ngờ người thay đổi nhanh như thế, quả thật làm cho ta thấy sợ hãi rồi... A! Thế giới này rất đáng sợ.

Cái chết của Cổ thúc thúc làm cho chàng rất đau lòng, nay lại bị nghi ngờ là hung thủ.

Trước khi chàng đến đây, ai đã dả thương Cổ thúc thúc? Chàng cắn răng, lòng tràn đầy thù hận, mặt đầy sát khí nói:

- Ai giá họa cho ta, ta phải điều tra cho ra lẽ, không giết hắn, phanh thây hắn ra, ta thề không làm người! Hừm! Đồ Tiểu Mẫn nước mắt đầm đìa, mặt bừng bừng nói:

- Thạch Kiếm, bắt tất giả vờ nữa, ta đã nhìn thấu ruột gan của ngươi rồi!

- Tiểu Mẫn, muội cũng không thể hiểu ta sao?

- Ta phải giết ngươi!

- Được, muội giết đi! Thạch Kiếm quyết định xong, nhắm mắt lại chờ Tiểu Mẫn phát chiêu.

Tiểu Mẫn cười nhạt nói:

- Người tưởng rằng ta không dám giết ngươi à?

- Muội hãy giết ta đi, ta sống cũng đủ rồi.

- Được! Ta sẽ thay sư phụ phục thù! Thạch Kiếm mắt nhắm nghiền lại, kiên quyết chờ chết! Bỗng! Tiểu Mẫn tung mình đến, phát ra một luồng chưởng lực như vũ bão.

Thạch Kiếm bị luồng chưởng phong đẩy thối lui mấy bước, sắc mặt nhợt nhạt, chàng đã bị trọng thương.

Đỗ Tiểu Mẫn lại tiến bước đẩy tiếp một chưởng.

Thạch Kiếm không tránh chưởng, một dòng máu tươi chảy ra từ miệng, thân hình lảo nhảo ngã xuống đất, cố gắng vùng dậy.

Lúc thấy chàng loạng choạng đứng dậy thì Tiểu Mẫn cảm thấy mềm lòng, nhưng nàng nhìn thi thể của Bạch Diện Lang Quân thì bất giác cắn răng.

Mặt nàng lộ sát cơ, song chưởng lại vung tiếp ra.

Đúng lúc đó, bỗng có một tiếng quát to vang lên:

- Dừng tay lại! Đồ Tiểu Mẫn giết mình thu chưởng.

Lúc này Thạch Kiềm bị thương rất nặng, vừa nghe tiếng quát, đưa mắt nhìn, chàng thấy Bạc Mệnh Nữ đang bước vào thạch động.

Tiểu Mân thấy một người bịt mặt đi vào, bất giác lạnh lùng hỏi:

- Người là ai?
- Bạc Mệnh Nữ.
- Bạc Mệnh Nữ không phải là tên thật?
- Danh tánh chỉ là một tên hiệu, hà tất phải hỏi cặn kẽ đến thế?
- Người muốn thế nào? Bạc Mệnh Nữ bước đến bên xác của Bạch Diện Lang Quân, xem xét Chương lâu, nói với Thạch Kiềm:
- Lão chính là quái nhân trong thạch động?
- Chính phải, không ngờ lại là ân nhân nuôi dưỡng ta...
- Người đã giết lão?
- Không, ta làm sao có thể làm việc vô lương tâm như thế.

Thạch Kiềm vừa nói vừa đau đớn, một lúc lại tiếp:

- Không phải là Bạc Tình Lang chứ? Bạc Mệnh Nữ thở dài một tiếng rồi nói:
- Ta đã đoán sai rồi, Bạc Tình Lang là kẻ khác.

Đỗ Tiểu Mân tung người đến trước Thạch Kiềm lạnh lùng quát:

- Thạch Kiềm... Hãy đền mạng! Tiếng quát vừa dứt, liền cử ra một chưởng.

Thạch Kiềm như tượng gỗ, không tránh né, cũng không trở tay.

Bạc Mệnh Nữ thấy thế kinh ngạc, chưởng này mà đánh trúng Thạch Kiềm tất mất mạng, nàng bất giác hét to:

- Dừng tay lại.

Lập tức nhảy bổ tới, tung ra một luồng kinh phong.

Đỗ Tiểu Mân vừa chạm vào luồng kinh phong của Bạc Mệnh Nữ liền cảm thấy mạnh vô song, trong lòng thất kinh, bất giác lui bước.

Đỗ Tiểu Mân xuất thủ bị chặn lại, bất giác nước mắt giàn giụa nói:

- Người ngăn ta giết hắn là lý gì? Bạc Mệnh Nữ hỏi:
- Người tại sao lại giết hắn?
- Hừm! Hắn độc ác giết sư phụ ta.
- Cô nương, theo ta, hắn không đến nỗi vô lương tâm như thế đâu!
- Ta tận mắt chứng kiến, người còn biện hộ giúp hắn cái gì nữa? Đỗ Tiểu Mân nước mắt chảy dài xuống má nói tiếp:
- Vả lại, người hắn giết lại là ân nhân nuôi nấng hắn mười mấy năm nay.

Bạc Mệnh Nữ nói không nên lời, lúc sau thốt:

- Phàm việc gì cũng phải điều tra cho kỹ, nếu không sau này cô sẽ hối hận đấy.
- Hối hận ư? Phục thù cho sư phụ là việc ta phải làm, ta làm gì phải hối hận? Cô nương hãy tránh ra, nếu ngăn cản thì ta cũng xem là thù đấy.
- Cô nương nghĩ rằng võ công cao hơn hắn?

- Điều này không phải bận tâm. Hãy tránh ra! Bạc Mệnh Nữ nghĩ một lúc, liền tránh người ra.

Nàng vừa tránh ra, thì Tiểu Mãn liền đẩy ra một chưởng nhanh như điện xẹt ập tới.

Thạch Kiềm chịu nhiều chưởng, toàn thân lay động sắp ngã xuống, mình loang đầy máu tươi, khuôn mặt vô cùng khó coi.

Đỗ Tiểu Mãn lại giơ chưởng đánh tiếp.

Thạch Kiềm kêu lên một tiếng thê thảm, ngã lăn ra đất, đầy mình đều là vết thương, chàng cố vùng dậy, nhưng toàn thân không còn chút sức lực.

Đỗ Tiểu Mãn lại nhảy tới giơ chưởng ra...

Bỗng! Thạch Kiềm ngẩng đầu dậy gọi:

- Tiểu Mãn! Tiếng gọi yếu ớt này làm Tiểu Mãn tung mình thu chưởng lại, đau đớn nói:

- Ai là Tiểu Mãn của người, sau này cấm không cho người gọi tên ta.

Thạch Kiềm đau lòng nói:

- Cô nương có đồng ý nghe một lời nói của ta không?

- Người không cần nói nhiều, hôm nay ta quyết lấy mạng người! Nói xong liền phát chưởng.

Bỗng! Bạc Mệnh Nữ phóng tới đánh ra một chưởng, hai luồng kinh phong lại chạm nhau.

Bùng! Một tiếng chấn động cả sơn động.

Tiểu Mãn bị chấn lui ra sau hai bước, giận dữ nói:

- Đó là người tự chuốc lấy cái chết!

- Có tự chuốc lấy cái chết hay không thì ta không biết, ta đã quyết định cứu hắn! Nói xong tung người đến bên Thạch Kiềm, dịu dàng đứng dậy, vận chưởng điểm vào đại huyệt chàng, phút chốc một luồng nhiệt lưu tràn vào người. Chàng dần dần thấy khí lực khôi phục.

Bạc Mệnh Nữ quát:

- Thạch Kiềm, người không thể chết! Thạch Kiềm quết mắt nhìn thi thể của Bạch Diện Lang Quân lắc đầu thở dài.

Bạc Mệnh Nữ thức tỉnh chàng:

- Thạch Kiềm, còn rất nhiều việc quan trọng đang đợi người hoàn thành, người không phải thay Quỷ Cốc Bát Tuyệt tìm lại bảo khí sao? Lúc này chàng mới giật mình, thuận tay sờ Thấn Nữ Kiếm và Thiết Huyết Kỳ trên mình, nghĩ thầm:

- Đúng rồi! Ta không thể chết, ta đã hứa tất phải làm...

Bạc Mệnh Nữ thấy chàng cúi đầu không nói, liền nói tiếp:

- Phụ mẫu của người là ai còn chưa biết, vả lại người chết như thế Cổ thúc thúc của người hàm oan không giải vĩnh viễn không thể phục thù.

Thạch Kiềm vùng dậy nói:

- Ta không thể chết như thế được.

Đỗ Tiểu Mãn nghe vậy, sợ chàng bỏ đi, bèn tung người đến cản lại:

- Họ Thạch kia, muốn bỏ đi không dễ thế đâu.

Thạch Kiềm nhướng mày nói:

- Tiểu Mãn, hãy cho ta một năm nữa để tìm ra hung thủ. Một năm sau ta sẽ về đây chuộc tội...

Chàng chưa dứt lời thì Tiểu Mãn đã tung người lên, hữu chưởng giơ ra, tạo thành một vòng chưởng ảnh.

Hai luồng chưởng gặp nhau giữa không trung, tạo nên một tiếng nổ lớn.

Lúc này Thạch Kiếm đã bị thương nặng, chân khí hao tổn, xuất chưởng yếu ớt, tuy chàng đã dốc sức nhưng vẫn không chịu nổi một chưởng của Tiểu Mãn.

Máu trong người chàng sôi trào, Tiểu Mãn nhảy bổ tới liên tiếp phát ra ba chiêu.

Thạch Kiếm đưa tay ra đỡ, đều bị chưởng lực của nàng đẩy lui mấy bước nữa, máu trong người sôi sục, đã đến lúc không thể chống đỡ được nữa.

Đỗ Tiểu Mãn hàm nộ phát chưởng.

Thạch Kiếm bị luồng kinh phong đánh ngã lăn trên mặt đất.

Lúc này, Tiểu Mãn lại căn răng nhảy bổ tới, mang theo luồng kinh phong vũ bão.

Thạch Kiếm nằm trên mặt đất, không còn sức kháng cự, tánh mạng chàng như chỉ mảnh treo chuông.

Một bóng đen nhanh như điện đột ngột lướt tới, phóng ra một chưởng ngăn chưởng phong của Tiểu Mãn, nhanh miệng thốt:

- Tiểu Mãn, không được làm vậy! Tiểu Mãn lui ra sau hai bước, vừa thấy người này liền gọi:

- Thân mẫu! Thì ra người này chính là Hắc Trân Châu Đỗ Kỳ.

- Tiểu Mãn! Tại sao lại giết hắn?

- Hắn giết chết sư phụ của con...

- Tiểu Mãn! Con lầm rồi, hung thủ là kẻ khác.

Thạch Kiếm vùng dậy, loạng choạng bước đến hỏi:

- Tiền bối! Hung thủ là ai thế?

-oOo-

24. Cao Tăng Thiêu Lâm Tự

- Đây là một trường bi kịch.

Thạch Kiếm hỏi dồn:

- Tiền bối, hung thủ là ai?

- Hung thủ ư? Người hỏi để làm gì chứ? Chàng ngây người, mặt lộ cảm phẫn đầy sát khí:

- Ta phải phanh thây hung thủ giết Cổ thúc thúc.

- Người thật sự muốn phanh thây hắn sao? Thạch Kiếm kinh ngạc lui ra sau hai bước, nhìn Hắc Trân Châu nói:

- Hắn đã hại ta hàm oan, lại độc ác giết chết Cổ thúc thúc, mối thù này nặng hơn núi Thái Sơn, ta sẽ cắt thịt hắn ra từng mảnh cho hả giận trong lòng.

- Thạch Kiếm, người nói thật chứ?

- Đại trượng phu, sao lại nuốt lời.

- Người sau này sẽ hối hận đấy.

- Hối hận ư? Không bao giờ! Hắc Trân Châu nghĩ một lúc rồi nói chậm rãi:

- Võ Lâm Bạo Quân! Thạch Kiếm vừa nghe lửa giận bốc cao, bỗng chân khí yếu đi, toàn thân ngã xuống đất, ngây người một lúc, giận dữ hét lên:

- Võ Lâm Bạo Quân, ta và người thù oán gì, sao người cứ đối địch với ta mãi.

Nói xong, xuất chưởng đánh nát tảng đá trước mặt hét to:

- Ta không phanhy thân người, thì không làm người.

Hắc Trân Châu chau mày thở dài.

Thạch Kiếm đau đớn đứng dậy, thần thái kích động, loạng choạng bước đi.

Đỗ Tiểu Mãn mím chặt môi định đuổi theo.

Hắc Trân Châu gọi lại:

- Tiểu Mãn, để hắn đi thôi! Lúc này Bạc Mệnh Nữ cúi đầu nhìn thi thể Bạch Diện Lang Quân, thở dài một tiếng tung người ra khỏi động.

Nàng chạy ra khỏi động, đã mất dạng Thạch Kiếm rồi, nàng lo lắng nhìn đông ngó tây.

Thật ra Thạch Kiếm loạng choạng bước về phía tây.

Cái chết của Bạch Diện Lang Quân làm cho chàng vô cùng đau đớn, nhưng điều làm chàng không hiểu là tại sao Bạch Diện Lang Quân lại xem chàng như kẻ thù.

Tuy nhiên, Bạch Diện Lang Quân là người nuôi dưỡng chàng lớn khôn, lại truyền cho chàng ba mươi năm công lực, thì sao lại như thế? Hình ảnh của Bạch Tuyết Công Chúa bị trung niên mỹ phụ giết chết lại thoáng qua đầu chàng, giữa họ có mối thù gì to lớn chẳng? Hoàng Thượng hiểu lắm càng làm cho chàng khó mà biện bạch.

Lời nói trước lúc lâm chung của Thiết Huyết Truy Hồn tìm lại con gái của lão, nhưng mà đến nay vẫn chưa tìm ra...

Lời dặn dò của Quỷ Cốc Bát Tuyệt, chàng mới thu Chương được mới có hai món thôi, càng thấy khó khăn...

Và thân thể của chàng, Bạch Diện Lang Quân rõ ràng không phải là thân phụ chàng rồi. Lẽ nào Vô Lâm Bạo Quân là thân phụ của chàng sao? Chàng cắn răng nói:

- Không! Không! Không! Vô Lâm Bạo Quân, Thạch Kiếm ta phanhy thân người để hả giận trong lòng Đầu óc chàng rồi tung lên.

Bỗng! Những bước chân sà sà vọng đến tai chàng. Chàng giật mình đưa mắt nhìn bất giác giật mình, trước mắt chàng lay động hai cái, không biết tự lúc nào đã đứng đó một đám hòa thượng mặc áo cà sa. Nhìn đám hòa thượng mặc đỏ, xanh, vàng, trắng, khác nhau thì biết họ có thân thể rất phức tạp.

Thạch Kiếm ngây người thì một vị mặc cà sa đỏ bước đến niệm Phật hiệu rồi chậm rãi nói:

- Bần tăng là Thập Đại Trưởng Lão của Thiếu Lâm, hiệu pháp Nguyên Thiên, tiểu thí chủ còn nhớ chứ? Thạch Kiếm ngây người một lúc mới nhớ ra thì ra lão là vị cao tăng đã dắt một trăm lễ tám vị hòa thượng bày ra La Hán Trận.

Lúc này chín vị lão tăng mặc cà sa đỏ xông đến bên cạnh Nguyên Thiên Đại Sư, chắc là Thiếu Lâm Thập Đại Trưởng Lão rồi.

Sau lưng họ xếp theo cà sa xanh, trắng Chàng bất giác rung mình, Thiếu Lâm vốn lãnh đạo võ lâm, hôm nay phái Thập Đại Trưởng Lão tất không là chuyện nhỏ.

Chàng chấp tay nói:

- Đại sư, hôm nay phiền đại sư điều động người đến đây, không biết là ý gì? Nguyên Thiên Đại Sư nói:

- Hôm nay ta động chúng đến đây, một là hỏi thí chủ làm sao học được Đạt Ma Di Căn Kinh của bốn phái, hai là mượn tim của thí chủ dùng một việc.

Chàng nghĩ thầm: “Đạt Ma Di Căn Kinh là do Từ Nguyên Bình lão tiên bối truyền thụ cho ta. Ngày xưa Từ lão tiên bối may mắn được cao tăng Thiếu Lâm Tự là Huệ Không Thiền Sư âm thầm dạy cho và đánh đổ thua Lục Tinh Kiếm, xem ra những hòa thượng này cố ý đến đây lấy lại, ta không thể tỏ ra yếu mềm.” Nguyên Thiên Đại Sư thấy chàng suy nghĩ không nói gì bèn hỏi:

- Đạp Ma Di Căn Kinh trên mình của thí chủ từ đâu mà có được? Chàng nghĩ thầm “Từ lão tiên bối đã quy ẩn quỹ cốc mấy chục năm nay, ta không thể nói tên lão ra được”, bèn nhướng mày nói:

- Tại hạ không phải là môn hạ của quý phái, khó mà trả lời câu hỏi này.

- Người lén tập tuyệt chiêu của bốn phái, thì phải chịu sự xử lý theo pháp qui của bốn phái.

- Đạp Ma Di Căn Kinh là do một vị không phải là môn hạ Thiếu Lâm truyền dạy cho tại hạ, bất luận thế nào cũng không có liên quan tới Thiếu Lâm, vì thế không thể chịu sự tra hỏi của quý phái.

- Thí chủ hãy nói ra danh tánh của người này.

- Vị cao nhân ấy cách trần đã hơn mấy chục năm, đại sư bắt tất phải hỏi.

Nguyên Thiên Đại Sư và các hòa thượng bên cạnh đều giận dữ, Nguyên Thiên Đại Sư nói:

- Thí chủ, nếu còn không nói ra thì đừng trách người xuất gia này phải động thủ.

- Động thủ thì khó tránh phải tử thương, tại hạ không chịu trách nhiệm này.

- Như thế thì thí chủ hãy lấy binh khí ra.

Thạch Kiềm sờ Thiết Huyết Kỳ và Thánh Nữ Kiềm bỗng nhảy ra hai bước, hào khí nói:

- Tại hạ dùng song trường đối phó với quý phái đủ rồi.

Nguyên Thiên Đại Sư giận dữ quát:

- Người cao ngạo quá đấy! Vừa nói tăng bào bay phần phật, mười vị Trưởng Lão tránh ra, Nguyên Thiên Đại Sư nói:

- Hãy dàn Kim Cương Trận.

Thạch Kiềm nghe mặt biến sắc, chàng biết Kim Cương Trận của Thiếu Lâm Tự rất lợi hại.

Lúc này các vị hòa thượng mặc cà sa trắng, vàng, xanh, đều lần lượt dàn thành thế trận, chàng bị bao vây vào giữa.

Bỗng một vị hòa thượng mặc lục y bên hữu đẩy ra một trường mạnh mẽ, chàng nghiêng mình phóng ra xa mấy trượng. Vừa định thần, đưa mắt nhìn thì mười mấy ngọn chưởng đồng loạt quét tới.

Thạch Kiềm tuy đã bị trọng thương nhưng chàng được Quỷ Cốc Bát Tuyệt truyền cho công lực và Bạch Diện Lang Quân truyền cho ba mươi năm chân khí, công lực của chàng gần như trăm năm rồi, vì thế trong lúc nguy cấp chàng liền phóng ra một trường chống đỡ. Tuy nhiên thể lực của Kim Cương Trận không phải tầm thường.

Chàng vận công, một luồng kinh phong cuộn lên, quát to:

- Thiếu Lâm Nguyên Thiên, người dùng trận pháp này để công kích ta có một ngày ta sẽ san bằng Thiếu Lâm Tự.

Tiếng quát vừa dứt song chưởng chàng quét ra.

Thế chưởng như vạn mã奔腾 hơn trăm vị hòa thượng lay động vạt áo bay phấp phới.

Phút chốc một tiếng thảm thiết vang lên máu bắn tung tóe, mấy gã đầu trọc ngã lăn trên đất.

Thạch Kiềm như một con mãnh hổ, tả công hữu kích tạo thành một luồng kinh khí bài sơn hải đảo, nhanh tuyệt luân quét đi lại mấy hòa thượng nữa ngã xuống.

Chàng lui ra sau, không ngờ sau lưng đẩy tới mười mấy luồng kiếm quang lạnh lẽo.

Thạch Kiềm lui ra nhanh, trong lúc nguy cấp không còn kịp lách mình ra, mười mấy thanh trường kiếm đè lên vai chàng.

Một tiếng kêu thảm vang lên.

Phút chốc vai chàng máu chảy lênh láng.

Mắt chàng xạ ra hai luồng điện quang kinh người, không nói không rằng, thi triển thân pháp như thần, lách đông, sang tây, chưởng giơ lên rồi hạ xuống lập tức những tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp.

Chàng liên tiếp giết luôn mấy tên hòa thượng, chân khí của chàng cũng bị hao phí dần.

Tiếng quát liên tục vang lên, chưởng lực như bài sơn hải đảo quét tới.

Thạch Kiếm đã nhiều lần trọng thương Chàng biết rằng nếu tiếp tục như thế chàng tất chết thôi, bồng chàng nảy ra một ý niệm chạy trốn.

Phút chốc song chưởng chàng giơ lên quét ra một luồng kinh phong.

Chàng vừa xuất chưởng những hòa thượng trước mặt lần lượt ngã xuống.

Lúc này chàng liền thi triển bộ pháp như thần lay động mấy cái đã tung ra ngoài vòng vây, nhưng trên mình chàng đã thêm mấy nhát kiếm.

Chân vừa chạm đất thân hình suýt nữa ngã xuống, toàn thân chàng đều là vết thương gần như là một người máu, ánh mắt xạ ra căm hờn, cắn răng nói:

- Ta thề sẽ san bằng Thiếu Lâm, trả mối thù này để rửa hận.

Chàng thoát ra Kim Cương Trận quả thật làm cho Thập Đại Trưởng Lão Thiếu Lâm kinh ngạc muôn phần, không ngờ một vị thiếu niên này thân pháp kỳ dị ảo diệu đến thế! Nguyên Thiên Đại Sư cùng chín vị Trưởng Lão tung người đến trước mặt chàng nói:

- Thí chủ thân pháp cao siêu, quả rất khâm phục, nay ngươi đã bị trọng thương, nếu không nói rõ nguyên nhân có được Đạt Ma Di Càn Kinh thì đừng hòng rời khỏi nơi này.

Thạch Kiếm miệng thổ máu tươi thóa mạ:

- Lão hói đầu bắt tất ụy hiếp ta!

- Nếu ngươi không nói, thì đừng trách bản tăng.

- Chết cũng không nói!

- Như thế thí chủ theo bản tăng về Thiếu Lâm một chuyến có được không?

- Không cần thiết phải như thế!

- Nếu ngươi còn ngoan cố như vậy, bản tăng đành mở sát giới đây.

- Hãy thử xem!

- Ngươi tưởng rằng bản tăng không dám sao? Bồng! Chàng rút xoạt Thánh Nữ Kiếm ra lãnh đạm nói:

- Ta xem các gã trọc đầu các ngươi giỏi tới đâu.

Thánh Nữ Kiếm vừa ra khỏi vỏ, tỏa ra một luồng hàn quang sáng lòa, Nguyên Thiên Đại Sư làm gì không biết lợi hại của hàn kiếm.

Nhưng công lực của Nguyên Thiên Đại Sư siêu phàm nhập thánh, ung dung nói:

- Nếu ngươi không hối cải, bản tăng phải giết ngươi lấy làm tin, đi đổi lấy bảo vật trấn sơn của bốn môn là Lục Tình Kiếm với Võ Lâm Bạo Quân.

Thạch Kiếm quát to:

- Lục Tình Kiếm của Từ Nguyên Bình lão tiên bối.

- Từ Nguyên Bình nào?

- Từ lão tiên bối, các ngươi không biết sao? Nguyên Thiên Đại Sư ngậy người, kinh ngạc lui ra sau hai bước. Từ Nguyên Bình là nhân vật nổi danh ## năm về trước, lão may mắn được Thiếu Lâm Cao Tăng Huệ Không Thiên Sư âm thầm truyền đạt Đạt Ma Di Càn Kinh cho và lấy đi Lục Tình Kiếm, Nguyên Thiên Đại Sư nghĩ đến đây mới vỡ lẽ ra nói:

- Ô! Bần tăng biết rồi! Chàng giật mình hỏi:

- Người biết cái gì?

- Bần tăng đã biết được căn nguyên mà người có được Đạt Ma Di Căn Kinh rồi.

- Người không cần phải gặt ta.

- Người xuất gia không nói dối, ta hỏi người có phải Đạt Ma Di Căn Kinh của người do Từ Nguyên Bình lão tiên bối truyền cho chứ, như thế Từ Nguyên Bình là sư phụ của người rồi.

- Không, Từ Nguyên Bình không phải là sư phụ của ta.

Nguyên Thiên Đại Sư không tin nói:

- Lẽ nào người lại gặt bần tăng.

- Tại hạ tuy không phải là người xuất gia nhưng không phải là người không giữ chữ tín, tuyệt không nói hai lời.

Bỗng, một ý niệm đáng sợ nảy ra trong đầu lão, thầm nghĩ: “Lẽ nào trong bốn phái có người âm thầm truyền Đạt Ma Di Căn Kinh cho hân?” Nhưng ý niệm của lão cũng tan biến.

Vì hiện giờ trong phái Thiếu Lâm, chỉ có Trưởng Môn thông Đạt Ma Di Căn Kinh, ngoài ra chỉ có thủ lĩnh Thập Đại Trưởng Lão biết, mà Nguyên Thiên Đại Sư chỉ biết có bảy thành thôi.

Nguyên Thiên Đại Sư nghĩ mãi không ra bỗng lên tiếng hỏi

- Từ Nguyên Bình không phải là sư phụ của người sao?

- Nếu người không tin thì thôi.

- Như thế ta đành phải mở sát giới vậy.

- Cứ việc tiến lên.

Chàng vừa nói vừa cầm kiếm đứng lên.

Tăng bào của Nguyên Thiên Đại Sư phát một cái, đẩy ra một chiêu.

Thạch Kiếm máu chảy ròng ròng, nhiều ướt cả tay kiếm, chàng chăm chú nhìn, thấy Nguyên Thiên Đại Sư đã ra chiêu, chàng liền giơ kiếm lên quét ra một vòng kiếm đỡ.

Không ngờ Nguyên Thiên Đại Sư vờ đánh ra một chiêu, nghiêng người tránh vòng kiếm ảnh của chàng. Bỗng! Nguyên Thiên Đại Sư lách người chụp lấy vai chàng.

Thạch Kiếm tay cầm thần kiếm, quét đông đánh tây tạo thành một vòng ảnh bảo vệ lấy thân.

Nguyên Thiên Đại Sư thấy chàng bị thương nặng lại đánh hùng dũng như thế, bất giác chau mày.

Hai người giao đấu phút chốc đã hơn hai mươi chiêu.

Thạch Kiếm có thể cùng cao thủ phái Thiếu Lâm đánh hơn hai mươi chiêu quả là điều không dễ chút nào. Huống hồ chàng toàn thân đều là vết kiếm, máu chảy ròng ròng nhuộm đỏ cả đất.

Tức thì Nguyên Thiên Đại Sư đánh ra một chiêu, phút chốc đã đến sau lưng Thạch Kiếm.

Chàng nghe tiếng gió rít, trong lòng giật mình, giơ tay vung ra một vòng kiếm ảnh sáng lòa, thế kiếm nhanh tuyệt luân quét về phía sau.

Nguyên Thiên Đại Sư dùng thực chỉ điểm vào Chí Đường Huyệt của chàng, một luồng kinh phong vừa chạm vào thân chàng lão liền thấy bên tai luồng hàn phong lạnh lẽo, lão kêu lên một tiếng thân hình vụt ra hơn mười trượng.

Thạch Kiếm đã bị điểm huyệt đạo, Thánh Nữ Kiếm rơi xuống mặt đất, người cũng ngã xuống theo.

Nhưng Nguyên Thiên Đại Sư tay ôm lấy tai phải máu chảy ròng rã, thì ra nữa tai lão đã bị cắt xuống. Nếu chiêu thế của chàng nghiêng một tí có lẽ lão đã chết rồi.

Lão cảm thấy rung mình, không ngờ tên hậu sanh này lại có tài ba như thế! Nguyên Thiên Đại Sư vừa kinh ngạc vừa giận dữ, lão tung người đến trước mặt Thạch Kiếm tay nhặt Thánh Nữ Kiếm thì đột ngột một tiếng gió rít kỳ quái vang lên, một bóng người rơi xuống chặn lấy tay của lão.

Nguyên Thiên Đại Sư bỏ Thánh Nữ Kiếm xuống, tiến lên hai bước, nói:

- Thì ra là Tứ thí chủ.

Kẻ vừa đến chính là Tứ Minh Ngọc Diện Thư Sinh.

Ngọc Diện Thư Sinh chấp tay nói:

- Không dám! Không dám! Đưa mắt nhìn thấy Thạch Kiếm nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, mở miệng thốt hỏi:

- Người này có phải là Thạch Kiếm không?

- Chính phải.

- Xin hỏi đại sư, ý như thế nào?

- Bần đạo muốn bắt hãn về Thiếu Lâm Tự, giao cho Chương Môn của bốn phái xử lý.

- Đại sư không muốn thu Chương Lục Tình Kiếm sao? Nguyên Thiên Đại Sư ngậy người, nhìn Thạch Kiếm nằm trên mặt đất, suy nghĩ Chương lâu bèn hỏi:

- Ý của thí chủ thế nào?

- Nếu đại sư bằng lòng giao Thạch Kiếm cho tại hạ, thì có thể thu Chương Lục Tình Kiếm.

Nguyên Thiên Đại Sư suy nghĩ nói:

- Bần tăng vốn muốn tra cứu căn nguyên Đạt Ma Di Căn Kinh trên mình Thạch Kiếm.

Ngọc Diện Thư Sinh cười nhạt nói:

- Đại sư không biết Thạch Kiếm là một thiếu niên thà chết chứ không nói rồi chứ hãn đã không chịu nói, chết cũng vô ích, vả lại tại hạ bắt hãn mổ tim để trị bệnh của gia phụ, tuy hãn không tài nào thoát khỏi cái chết, quý phái hà tất phải tra cứu nữa.

- Như thế...

Ngọc Diện Thư Sinh lấy ra một thanh đoản kiếm sáng lòà, nói:

- Đại sư bắt tất do dự, Lục Tình Kiếm ở đây, hãy nhận lấy! Nguyên Thiên Đại Sư mắt sáng lên nói:

- Được... được! Ngọc Diện Thư Sinh thấy lão đồng ý bèn trao Lục Tình Kiếm cho lão, lão nhận lấy, cúi đầu xuống định nhặt lấy Thánh Nữ Kiếm Bồng Ngọc Diện Thư Sinh nói:

- Đại sư thu Chương bảo kiếm của quý phái đã xong sao lại còn dòm ngó đến vật không phải của mình chứ? Nguyên Thiên Đại Sư kinh ngạc, đứng dậy, muốn nói nhưng thôi.

Một lúc sau, Nguyên Thiên Đại Sư lên tiếng nói:

- Được thôi. Được thôi! Chương cho thí chủ đấy! Nói xong, phát tăng y, các hòa thượng sau lưng lại xếp thành hai hàng, đi xuống núi.

Nguyên Thiên và Thập Đại trưởng Lão đi theo sau.

Ngọc Diện Thư Sinh thấy họ đã đi bèn quay lại nhìn Thạch Kiếm, bồng hãn tung người đến, rút trong người Thạch Kiếm ra một cây cờ, ngắm nhìn Chương lâu, khê thốt.

- Ô! Đúng là Thiết Huyết Kỳ? Hãn vô tình lấy Lục Tình Kiếm đổi lấy Thạch Kiếm và Thánh Nữ Kiếm không ngờ được cả Thiết Huyết Kỳ, hãn mừng rỡ vô cùng, cất hai bảo vật vào người, cặp Thạch Kiếm bên hông, phóng người đi.

-oOo-

25. Đan Phủ Canh Khí

- Đây là nơi nào? Chàng lăm bắm một mình, bất giác cử động thân mình, bỗng kêu lên một tiếng đau đớn, suýt nữa chàng chảy nước mắt.

Thì ra vết thương trên người chàng gây ra đau đớn, máu đông thành cục. Lúc chàng cử động các vết thương lại rỉ máu.

Toàn thân chàng đau đớn, chàng thầm nhủ: “Lẽ nào đây là âm tào địa phủ.” Đưa ngón tay ra cắn, cảm thấy đau, chàng biết mình vẫn chưa chết, vậy nơi này là nơi nào? Thiếu Lâm Tự chăng? Chàng cắn răng khe khẽ thốt.

- Bọn hòa thượng thú của Thiếu Lâm Tự hại ta không chết, ta thề san bằng Thiếu Lâm.

Chàng đang suy nghĩ bỗng có một luồng sáng chiếu vào. Hai cánh cửa sắt toan mở ra, hai đại hán bước vào.

Chàng ngây người nghĩ thầm:

- Nơi đây nếu là Thiếu Lâm Tự, những người này lại không phải là hòa thượng.

Chàng đang nghi ngờ thì hai đại hán đến khiêng cái giá mà chàng đang nằm bước ra ngoài.

Chàng cảm thấy buồn bã, bất giác hỏi:

- Xin hỏi các hạ đây là nơi nào? Gã đại hán phía sau lạnh lùng nói:

- Người không có mắt sao? Tự mà xem xét lấy! Chàng cảm thấy không mấy hứng thú, đưa mắt nhìn, thấy một dãy hành lang dài, họ vòng qua một tòa điện đường hoa lệ.

Chàng liền hiểu ra đây không phải là Thiếu Lâm Tự, nhưng đây là nơi nào chàng không tài nào đoán ra.

Chàng đưa mắt nhìn thấy có hai hàng vệ sĩ mặc áo xanh, tay cầm giáo mác dài, trông rất oai nghiêm.

Đại điện chia làm ba tầng, mỗi tầng rộng hơn trăm thước, trông rất là hùng vĩ.

Trên chính điện có một cái ghế long phụng đang ngồi một người, từ xa nhìn không phân biệt là ai.

Hai gã đại hán tiến lên đến chính điện thì dừng lại, từ từ buông giá khiêng xuống.

Chàng nằm trên giá gỗ, cố gắng cựa nhưng vẫn không tài nào ngồi dậy được, bèn đưa mắt nhìn lên giạt mình kinh ngạc, thì ra người trên đại điện chính là kẻ thù của chàng, Võ Lâm Bạo Quân.

Mắt lộ hung quang, lửa căm hờn bốc cháy trong lòng.

Bỗng âm thanh Võ Lâm Bạo Quân lạnh lẽo thốt:

- Thạch Kiếm, ngươi còn nhận ra bốn Thánh Quân không? Chàng trừng mắt nhìn lão, thóa mạ:

- Võ Lâm Bạo Quân...

Chàng chưa dứt lời, hai tên đại hán bước đến, tay cầm roi dài, đánh tới tấp vào người chàng.

Vết thương của chàng đã đau nay càng đau đớn nhưng chàng chỉ cắn răng, không hé nửa lời.

Hai đại hán thu roi lui ra sau.

Võ Lâm Bạo Quân lãnh đạm nói:

- Ta đánh ngươi bốn mươi roi, xem ngươi còn dám chửi người nữa không? Đòi mắt nẩy lửa, máu trên người chàng chảy xuống thấm ướt cả cái giá gỗ, nhưng vẫn bất khuất kiên trì, lên tiếng nói:

- Người rất tàn nhẫn!

- Tàn nhẫn sao? Đồ yêu quái!

- Hừm! Có phải ngươi đã hủy khuôn mặt tuần tú của Bạch Diện Lang Quân không? Võ Lâm Bạo Quân cười như điên cuồng, cất tiếng giận dữ:

- Hủy khuôn mặt của hắc thì sao nào? Bốn Thánh Quân còn muốn giết hắc nữa đấy! Thạch Kiếm nghe thế giật mình, chàng cảm thấy ngạc nhiên, chàng mở miệng tiếp:

- Hừm! Ngươi đã giết Bạch Diện Lang Quân, lại hủy thi thể nữa, quả là quá vô nhân đạo đấy! Võ Lâm Bạo Quân trầm lãnh thốt:

- Bốn Thánh Quân hủy khuôn mặt của hắc đi có gì mà không đáng, còn hủy thi thể hắc ta chưa nghĩ đến.

- Sao? Thạch Kiếm biết việc này có nhiều nghi hoặc bèn nói:

- Ngươi nói là muốn giết chết Bạch Diện Lang Quân, nói tóm lại, ngươi vẫn chưa hạ thủ sao?

- Mấy ngày trước, bốn Thánh Quân đã phái hai mươi bốn tên đệ tử đi hủy khuôn mặt của Bạch Diện Lang Quân. Sau một trận đấu, tuy đã thành công nhưng đã hy sinh mất hai mươi ba tên đệ tử của ta. Bạch Diện Lang Quân đã bị trọng thương, nhưng chưa đến nỗi chết, còn lại một đệ tử là Thiểm Lôi Thủ về đây báo lại tình hình, bốn Thánh Quân còn muốn đi giết Bạch Diện Lang Quân đấy.

Thạch Kiếm nghĩ, rõ ràng trước lúc ta vào thạch động, Bạch Diện Lang Quân đã bị trọng thương, mà trong động lại nằm la liệt các thi thể của hai mươi ba tên đệ tử của Võ Lâm Bạo Quân.

Rõ ràng Bạch Diện Lang Quân đã trúng độc của đệ tử của Võ Lâm Bạo Quân mà chết...

Hắc Trân Chân cũng đã chứng minh Bạch Diện Lang Quân đã chết dưới tay của Võ Lâm Bạo Quân mà.

Lúc này Thạch Kiếm bỗng nhớ đến lúc Bạch Diện Lang Quân chết toàn thân đỏ lôm, đây chính là do một loại võ công lợi hại hoặc một loại thuốc độc nào đó gây ra tuyệt nhiên không phải do mấy chiêu yếu ớt của chàng gây ra.

Như vậy Võ Lâm Bạo Quân sao lại phủ nhận điều này chứ? Chàng không hiểu tại sao, bất giác gào lên giận dữ:

- Ngươi gạt ta! Tiếng gào của chàng chấn động cả điện.

Võ Lâm Bạo Quân nham hiểm nói:

- Ngươi đã nằm trong tay ta còn ngang ngược, bây giờ hãy đánh cho hắc ba mươi roi.

Vừa dứt lời một đại hán bước ra, tay cầm roi dài, đánh như mưa vào người Thạch Kiếm.

Thạch Kiếm không chịu nổi nữa, ngất đi.

Lúc này một vị đại hán lấy một thùng nước đến đổ lên đầu chàng.

Chàng dần dần tỉnh lại, hơi thở đã cạn dần.

Võ Lâm Bạo Quân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi nói bốn Thánh Quân gạt ngươi là ý gì?

- Ngươi thật không hiểu sao?

- Ta hiểu thì cần gì phải hỏi ngươi.

- Ngươi không có giết Bạch Diện Lang Quân sao?

- Vẫn chưa giết.

- Hừm! Bạch Diện Lang Quân đã chết rồi.

Võ Lâm Bạo Quân kinh ngạc hỏi:

- Cái gì? Bạch Diện Lang Quân đã chết thật rồi ư?

- Lúc Bạch Diện Lang Quân sắp chết ta đã có mặt ở đó, lẽ nào ta lại gạt người? Võ Lâm Bạo Quân không hiểu Bạch Diện Lang Quân đã chết dưới tay ai, lão nghĩ: “Có thể Thiểm Lôi Thủ đã mạnh tay, Bạch Diện Lang Quân bị thương mà chết.” Nghĩ xong Võ Lâm Bạo Quân thốt:

- Giết hẳn có gì là lạ đâu? Thạch Kiếm nghe lão nói thế, tưởng rằng lão đã thừa nhận, nhướn mày giận dữ quát:

- Ta thề sẽ phanh thây người, để rửa hận cho thúc phụ.

- Người không còn cơ hội nữa rồi.

- Ta không tin.

- Khà! Khà!...

Võ Lâm Bạo Quân cười âm hiểm nói:

- Tiểu tử ngốc, người có biết bốn thánh quân đã chọn ngày mai mổ tim người không? Chàng nghe lão nói toàn thân giật mình.

Võ Lâm Bạo Quân thấy thần sắc chàng như thế liền cười to.

Chàng dùng song chưởng chống người đứng dậy nói:

- Trước khi ta chết, người có thể trả lời mấy vấn đề của ta không?

- Vấn đề gì? Hãy nói ra ta sẽ chu toàn cho người.

- Thân mẫu ta chính là Bồng Lai Đảo Chủ Thạch Na Na sao?

- Đúng vậy!

- Như vậy ai là thân phụ của ta? Võ Lâm Bạo Quân nghe chàng hỏi vậy liền biến sắc, nhưng cố giữ vẻ bình thường suy nghĩ một lúc trầm thanh thốt:

- Bạch Diện Lang Quân Cổ Ngọc Hư.

Chàng giận dữ nói:

- Người không cần phải gạt ta.

- Bạch Diện Lang Quân đã nuôi dưỡng người mười mấy năm nay, thử hỏi trên thiên hạ trừ phụ tử ra, thì là ai chứ?

- Không phải, Bạch Diện Lang Quân không phải là thân phụ của ta, tuy rằng đã nuôi nấng ta mười mấy năm nay.

- Thế theo người, thân phụ người là ai?

- Bạch Diện Lang Quân đã phủ nhận là thân phụ của ta!

- Nếu như ta nói ta là thân phụ của người, người tin không? Thạch Kiếm ngậy người, suýt nữa ngắt đi chàng trầm nghĩ: “Cho dù người thật là thân phụ ta, ta cũng phải giết người.” Vả lại, Võ Lâm Bạo Quân là thân phụ của chàng sao lại có thể giết chàng lấy tim mà ăn? Cổ nhân nói: “Hổ đói không ăn thịt con”, huống chi là con người.

Chàng chau mày nói:

- Nếu người muốn kiếm lợi nơi ta thì sẽ tổn hại đến thân phận của người trong võ lâm.

Võ Lâm Bạo Quân cười nhạt, có thể thấy rằng lão cười rất là miễn cưỡng, lão lẩm bẩm:

- Ta biết là người không tin, nhưng trừ Bạch Diện Lang Quân ra, ta có thể chỉ một người khác và nói là thân phụ người sao?

- Như thế người không chịu trả lời ta rồi.

- Ta nói Bạch Diện Lang Quân là thân phụ người, người không tin, thì ta không nói nữa.

Chàng thở dài ngẩng đầu cười to:

- Ái chà! Không ngờ Thạch Kiềm ta đến lúc sắp chết cũng không biết thân phụ là ai.

Trời xanh ơi trời xanh, ngài đã quá tàn nhẫn đối với ta.

Các vệ sĩ đứng hai bên nghe, cũng cảm thấy xúc động.

Võ Lâm Bạo Quân áp úng, vị kỳ nhân võ lâm đã trải qua nhiều mưa gió này như có điều gì không thể nói ra.

Thạch Kiềm nói một cách đau đớn:

- Như thế ta hỏi thêm người một điều.

Lúc này Võ Lâm Bạo Quân như sa vào sự suy nghĩ triền miên, không nghe chàng hỏi, ngồi trên ghế không động đậy.

Thạch Kiềm cất cao giọng nói:

- Ta muốn hỏi người một vấn đề có được không? Võ Lâm Bạo Quân như bừng tỉnh ngạc nhiên hỏi:

- Vấn đề gì?

- Bệnh tê liệt của người, từ đâu mà có.

Võ Lâm Bạo Quân ngậy người nói:

- Điều này ta không cần thiết phải trả lời người.

Chàng cắn răng, nén giận:

- Tại sao chỉ có tim ta mới có thể trừ bệnh của người?

- Điều này thì ta có thể trả lời.

Võ Lâm Bạo Quân nhìn chăm chú vào Thạch Kiềm hỏi:

- Ngày thường, người có cảm thấy máu lưu thông trong người có gì đặc biệt không.

- Ta không cảm thấy.

- Chính là vì trong máu của người mang Đan Phủ Canh Khí.

- Đan Phủ Canh Khí ư?

- Loại canh khí này khắp thiên hạ chỉ có một mình người có, nói tóm lại, nếu người luyện võ, tất sẽ có điều kỳ diệu xảy ra. Vả lại thịt của người cũng có công lực kỳ diệu cho dù người giao hợp với nữ tìn, thì người con gái ấy sẽ có ích.

Thạch Kiềm giật mình, chàng nhớ đến Bạch Tuyết Công Chúa, lúc chưa phát sinh quan hệ với nàng thì toàn thân đều là ghê lở, sau đó như thoát thai hoán cốt, đẹp như tiên giáng trần. Chàng nghĩ:

- Lẽ nào Bạch Tuyết Công Chúa vì ta mà hết bệnh chăng? Chàng bèn hỏi:

- Nếu như người con gái toàn thân là ghê lở, cũng có thể không bị mà hết sao?

- Bất luận là bệnh gì trong thiên hạ, chỉ cần kết hợp với người, lấy được canh khí trong người người tất sẽ khỏi ngay.

Lúc này Thạch Kiềm mới vỡ lẽ ra, nhưng chàng không hiểu tại sao mình lại có khả năng như vậy, bèn hỏi:

- Đan Phủ Canh Khí do đâu mà có?

- Đó là tính tiên thiên.

- Có được nơi thân phụ hay thân mẫu?

- Thân phụ.

- Có phải Đan Phủ Canh Khí có thể trị bệnh của người?
- Đan Phủ Canh Khí tụ tập nơi tim vì thế ta ăn tim của người sẽ khỏi bệnh.
- Như thế người quá tàn nhẫn rồi.

Võ Lâm Bạo Quân cười khà khà thốt:

- Nhân loại là một động vật ích kỷ, ai mà không nghĩ cho mình? Ta tê liệt như vậy rất là đau đớn. Nếu ta ăn được tim người thì không những xưng Thánh trong võ lâm mà còn có thể tung hoành tứ hải, hào kiệt thiên hạ chỉ có ta là nhất.

Thạch Kiếm nghe lão nói những lời không hợp nhân đạo, mắt xạ hung quang gần:

- Võ Lâm Bạo Quân người hại ta mà không chết, có ngày ta sẽ ăn thịt người...
- Im miệng! Võ Lâm Bạo Quân hét một tiếng lại tiếp:
- Tiểu tử kia, chết đến nơi còn không biết hối, bây giờ, hãy đánh cho tên tiểu tử này một trăm roi.

Thạch Kiếm biến sắc cắn răng uất ức:

- Ta mà không chết thì sẽ trả thù người...

Chàng chưa dứt lời thì một đại hán nhảy ra, giơ cao roi dài quất xuống người chàng.

Chàng cắn răng chịu đựng khoe miệng chàng cũng rỉ ra máu! Toàn thân tơi tả đầy máu.

Võ Lâm Bạo Quân rất độc ác, là một lão ma đầu giết người không chớp mắt, không biết từ lúc nào cũng cảm thấy mềm lòng, chau mày lại.

Chàng nằm trên ván gỗ, máu đầy người nhưng dứt khoát không rên la.

Những tiếng roi đánh như mưa.

Võ Lâm Bạo Quân chau mày, định lên tiếng thì đại hán đó đã thu roi lại bấm răng:

- Trăm roi đã đánh xong, Thạch Kiếm cũng đã ngất! Võ Lâm Bạo Quân âm thầm cắn đầu lưỡi nói:
- Người lui ra! Lão đưa mắt nhìn thân hình Thạch Kiếm đang nằm trên giá gỗ, bất giác đau lòng, nhưng lão là người từng trải, lão nói thầm:
- Vì sự ích kỷ của ta, đừng trách ta độc ác! Thiên tính của con người bị lời nói này làm phai mờ đi.

-oOo-

26. May Mắn Thoát Ma Huyết

- Kiếm ca ca đừng động đây! Toàn thân chàng hầu như hoàn toàn không mảnh vải.

Trên người chỉ còn một mảnh vải nhỏ che bên dưới. Tứ Tiên Chi đang dùng thuốc nhè nhẹ thoa lên các vết thương của chàng. Lập tức các vết thương cảm thấy mát dịu, cảm giác đau đớn bớt dần dần.

Tứ Tiên Chi đang cầm cúi thoa thuốc cho chàng, chàng vừa mừng vừa lo. Tứ Tiên Chi là con gái của Võ Lâm Bạo Quân sao đối đãi tốt với chàng như thế? Bỗng một cảm giác tủ nhục bao trùm lấy trái tim. Chàng trở mình, đẩy Tiên Chi ra cất tiếng:

- Xin cô hãy tránh ra, tại hạ tâm linh lòng tốt của cô nương.

Tứ Tiên Chi hoảng hốt nhìn chàng, ngần ngại nói:

- Các vết thương rất nặng, nếu không kịp thời cứu chữa, e rằng sẽ bị tàn phế.

Thạch Kiềm cười nhạt nói:

- Mèo khóc chuột, không cần giả vờ từ bi. Ha ha! Ha ha! Thế giới xấu xa này ta quá rõ rồi, ích kỷ, đê tiện...
Chàng càng nói càng kích động, âm thanh cũng càng lớn.

Tứ Tiên Chi liền bước đến, đưa tay che lấy miệng chàng, đôi mắt long lanh lệ, lên tiếng van:

- Hãy nhỏ tiếng một tí có được không? Nói xong nước mắt rơi xuống như mưa.

Thạch Kiềm cảm động hỏi:

- Cô nương! Tại sao cô nương lại giúp ta?

- Hãy gọi ta là Tiên Chi, như thế tỏ ra rất xa lạ...

- Tiên Chi...

- Kiềm ca ca, muội xin lỗi, hôm nay lúc về nghe tin huynh bị đánh, muội bèn lén tìm đến đây thoa thuốc cho huynh. Hiện giờ huynh cảm thấy khỏe hơn chưa? Chàng lẩn người, cảm thấy khỏe khoắn không còn cảm giác đau đớn, bất giác cảm kích nói:

- Ta làm sao đền đáp đại ân của muội đây? Tiên Chi ưu tư nói:

- Chỉ cần huynh không hận thân phụ là được...

...

- Không, ta không thể không đòi món nợ này, hắn đã giết Cổ thúc thúc của ta. Lại đánh ta hơn một trăm roi, vả lại, ngày mai...

Chàng nói đến đây, bất giác ngưng lại thở dài, chàng nghĩ: “Thân mẫu vẫn chưa tìm ra được còn thân phụ không biết là ai, Quỷ Cốc Bát Tuyệt hoàn toàn mất hết... mối thù của Cổ thúc thúc...” Trách nhiệm nặng nề đè lên vai chàng, nếu chết đi thì tất cả trách nhiệm cũng tan đi như mây khói.

Tứ Tiên Chi thấy chàng thở dài suy nghĩ bèn hỏi:

- Ngày mai thế nào?

- Cô không biết sao?

- Muội không biết.

Chàng mở to đôi mắt, ánh mắt chạm phải thần sắc thuần khiết của Tứ Tiên Chi, trầm giọng:

- Ngày mai ta sẽ chết! Tứ Tiên Chi hiểu lầm nói:

- Không đâu, những vết thương này không sao rồi, đừng bi quan quá.

- Cô đã không hiểu ý của ta!

- Thế thì...

- Ngày mai ta sẽ bị mổ tim...

Tứ Tiên Chi kinh ngạc hỏi:

- Ồ! Thân phụ ta làm như vậy thật sao? Chàng ngơ ngẩn gật đầu.

Bỗng! Tứ Tiên Chi đứng dậy, đau lòng nói:

- Ta phải đi ngăn chặn thân phụ làm việc vô nhân đạo này.

Nói xong liền quay người bỏ đi. Thạch Kiềm đưa tay nắm lấy áo của nàng, khuyên rằng:

- Tiên Chi, muội không thể làm như thế được.

Tiên Chi ngậy người hỏi:

- Huynh nói như thế là ý gì? Chàng đáp:

- Muội làm như thế, có phải là đau lòng thân phụ lắm không? Ta chết thì không sao! Chỉ trách là ta còn nhiều vụ chưa làm xong, trong lòng không yên.

- Như vậy canh ba đêm nay muội đến cứu huynh.

- Cứu huynh sao? Có được không? Muội quá mạo hiểm đấy!

- Không! Ở đây muội quá chán rồi, chân trời mênh mông, phải thoát ly khỏi nơi ma huyết! Nàng nói đến đây không nén được cúi đầu nức nở.

Thạch Kiềm biết nàng đau khổ bèn hỏi:

- Tiên Chi, nếu có tâm sự gì cứ nói ra, có lẽ huynh cũng có thể giúp đỡ muội một tay.

Tứ Tiên Chi bỗng đỏ mặt cúi đầu, một Chương ngẩng lên, muốn mở miệng nhưng lại thôi, cuối cùng mở miệng thốt:

- Kiềm ca ca, giữa nam và nữ nếu không tình nguyện miễn cưỡng kết hợp thì huynh cho rằng thế nào?

- Như vậy tất là một việc đau khổ.

- Huynh có hiểu ý của muội không? Chàng đưa mắt nhìn đôi má ửng hồng của nàng, cảm thấy có sắc thái lạ thường bèn nói:

- Huynh không hiểu.

Tứ Tiên Chi nũng nịu nói nhỏ:

- Canh ba đêm nay, nhớ đừng ngủ, muội đến cứu nguy cho huynh.

Nói xong vội vàng quay người, lặng lẽ từ cửa nhỏ đi ra ngoài.

Chàng nhìn theo bóng nàng, gần người một lát, mới vỡ lẽ ra, trong lòng như thêm một gánh nặng.

Nếp nhăn trên trán chàng chau lại đó chính là nỗi sầu của chàng.

Chính lúc ấy trống điểm canh vọng đến, chàng nghĩ thầm:

- Canh một rồi.

Chàng suy nghĩ về những nỗi sầu kín của mình...

Chàng nghĩ đến việc lần đầu tiên sau khi ra được nơi này.

Canh hai đã qua. Lòng pháp phòng lo lắng. Thời gian mỗi lúc một đến gần, chàng uể oải mặc y phục lại, trong lòng vẫn không ngớt lo âu.

Bỗng! Một bóng đen lay động trong bóng tối, đến gần, chàng đưa mắt nhìn định lên tiếng hỏi, thì bóng đen đã đưa tay ra hiệu im lặng.

Bước đến sát bên mình, Thạch Kiềm bỗng thấy một luồng chỉ phong ập tới.

Chàng hự lên một tiếng, huyết đạo đã bị bóng đen điểm trúng toàn thân cứng đờ, không cử động được.

Người này đến trước mặt chàng, chàng tựa mắt nhìn, bắt giác kinh ngạc.

Ồ không phải là Tứ Tiên Chi mà là Độc Vương Chi Vương một trong Tứ Đại Vương Hầu của Võ Lâm Bạo Quân.

Độc Vương Chi Vương xốc chàng lên mang đi, Thạch Kiềm trong lòng lo lắng. Không biết Độc Vương Chi Vương có ý tốt hay xấu, vả lại không biết có phải là Tứ Tiên Chi sai Độc Vương Chi Vương đến đây không? Nếu không phải thì Tứ Tiên Chi canh ba đến thì sẽ hỏng việc mất? Không biết là may hay rủi Thạch Kiềm nghĩ thầm: “Tình thế đã như vậy, lo lắng cũng như không, ta cứ bình tĩnh mà ứng biến, xem xem hấn làm gì!” Độc Vương Chi Vương bước đến con đường địa đạo dài, thi triển khinh công nhảy lên nóc nhà, tránh tầm nhìn của bọn vệ sĩ.

Thạch Kiềm đưa mắt quan sát thấy hấn nhảy qua mấy bức tường rào, vượt qua ngoài bảo.

Chàng trầm nhủ: “Xem hành động lén lút của hắn, tất phải phản lại Võ Lâm Bạo Quân cho dù hắn không phải thay Tứ Tiên Chi cứu ta, ít nhất ta cũng tránh được bàn tay của tên ma đầu.” Chàng nghĩ xong thì tiếng trống canh ba vang lên, trong lòng vô cùng lo lắng, nghe tiếp:

- Ô! Canh ba đã điểm, đây rõ ràng không phải là ý Tứ Tiên Chi nhờ Độc Vương Chi Vương cứu ra rồi. Lần này không biết thế nào, khó mà dự đoán được.

Độc Vương Chi Vương cấp lấy Thạch Kiếm, phóng như bay về hướng bắc.

Đi độ một canh giờ khoảng bảy mươi, tám mươi dặm đường Độc Vương Chi Vương nhảy vào một khu rừng đào, đưa mắt nhìn quanh như đang tìm vật gì.

Bỗng lão nhìn thấy trên cây đào đã bị tróc hết vỏ, để lại một dấu chưởng trông ghê rợn.

Độc Vương Chi Vương nhìn thấy, liền mừng rỡ.

Lão nhìn xung quanh nhưng vẫn không một bóng người, tỏ ý thất vọng, bỗng lão huýt tiếng sáo dài, vang đi xa trong đêm khuya càng tỏ ra ghê rợn.

Tiếng sáo vang vang, nhưng vẫn không dấu hiệu Hồi âm.

Lập tức Độc Vương Chi Vương đạp chân phóng đi rất nhanh.

Qua mấy cây đào, lão dừng bước, đưa mắt nhìn kinh ngạc thối lui hai bước.

Chàng đưa mắt nhìn thấy trên mặt đất có hai tử thi, một người thân hình ốm yếu còn người kia chính là Hắc Tẩu.

Chàng phân vân tại sao Hắc Tẩu lại chết trong rừng đào? Bỗng Độc Vương Chi Vương hét lên một tiếng làm cho lá cây rụng rào rào, lão giận cực độ quát:

- Ai cả gan giết chết môn hạ của Thiên Ngoại Thế Ma! Bốn bề im lặng, không một tiếng trả lời.

Lão ngóng tai lắng nghe, bỗng tung người phóng ra ngoài mười trượng, thấy một bóng trắng lướt trước mặt, vội vàng quát to:

- Lũ chuột nơi nào hãy dừng lại! Tiếng quát vừa dứt, lão đã phóng như bay đuổi theo.

Bỗng bóng trắng dừng lại, trước mặt lão là một bạch y thiếu nữ, lãnh đạm:

- Người ngông cuồng gì thế? Chàng nghe được giọng của thiếu nữ này rất quen thuộc, nhưng chàng không biết nàng là ai, thấy tay nàng có cầm một ngọn cờ.

Độc Vương Chi Vương hỏi:

- Hai xác chết trong rừng có phải là cô giết không?

- Giết hai người có gì lạ đâu!

- Hừm! Người to gan thật, có biết hai người đó là môn hạ của ai không?

- Môn hạ của ai thì sao nào? Cùng lắm chỉ là hai con chó mà thôi!

- Người có biết họ là môn hạ của Thiên Ngoại Thế Ma?

- Thiên Ngoại Thế Ma có tài cán gì?

- Vô tri thiếu nữ, người đã giết môn hạ của Thiên Ngoại Thế Ma người bỏ mạng rồi đấy! Bạch y thiếu nữ nhướn mày nói:

- Không biết ai bỏ mạng đây! Độc Vương Chi Vương giận bừng bừng nói:

- Người là ai? Bạch y thiếu nữ giơ cao ngọn cờ trong tay lên nói:

- Người xem cái này là cái gì? Độc Vương Chi Vương vừa nhìn giật mình lùi ra sau hai bước. Suýt nữa làm chàng té xuống, kinh ngạc buột miệng nói:

- Đoạt Hồn Kỳ! Câu nói của lão làm chấn động Thạch Kiếm.

Chàng thấy trên tay bạch y thiếu nữ là một ngọn cờ trên ấy vẽ một đầu lâu xương trắng, trông rất oai hùng.

Chàng mừng rỡ thầm nghĩ: “Ta phải thay Thượng Quan Linh lão tiên bồi thu Chương cây Bảo Kỳ này.”
Chàng đang suy nghĩ thì cảm thấy toàn thân Độc Vương Chi Vương run rẩy, nói:

-Ồ! Người chính là Đoạt Hồn Thiếu Nữ gần đây dấy lên một trường sát kiếp chăng?

- Người đã nhận ra ta, hà tất phải hỏi nữa..

Nói xong, quét ra một vòng kỳ phong, thần khí dị vật quả bất phạm tạo thành một luồng kinh phong mạnh tuyệt luân.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nhìn Thạch Kiếm nói:

- Người đừng đem bắt người, tất làm điều trái với lương tâm.

- Đây là việc của đại gia, người không có quyền xen vào.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ cười nhạt nói:

- Ta biết người âm thầm núp dưới môn hạ của Võ Lâm Bạo Quân cầu kết với Thiên Ngoại Thế Ma đêm nay người hẹn sẵn bọn Hắc Tẩu đợi trong rừng đào này tiếp ứng với người để bắt cóc người này.

Độc Vương Chi Vương bị Đoạt Hồn Thiếu Nữ vạch trần âm mưu, bất giác giận dữ nói:

- Mọi việc người đã biết rõ, ta không thể tha cho người.

- Người muốn giết ta không dễ dàng như thế đâu, hay là chúng ta trao đổi nhau thế nào? Người giao kẻ ấy cho ta, ta giữ bí mật cho người bằng lòng chứ?

- Không được! Người này ta nhất định phải bắt.

- Như thế thì đừng trách Đoạt Hồn Kỳ của ta ra oai đấy!

- Ta cũng không tha cho người! Vừa dứt lời, Đoạt Hồn Thiếu Nữ giơ cao ngọn kỳ một luồng kinh phong vút tới, Độc Vương Chi Vương cũng không phải tay vừa, tả thủ đẩy ra chặn lấy kỳ phong.

Tuy thế, kỳ phong mạnh mẽ, thấu tận xương tủy, trong tay Độc Vương Chi Vương ôm Thạch Kiếm nên không thuận tiện, bị đẩy lui ra sau mấy bước.

Bỗng Độc Vương Chi Vương hét lên một tiếng như sấm nổ, tả chưởng phóng ra nhanh như điện chớp.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ kinh ngạc, đánh ra một chiêu, lui ra ngoài năm trượng xa.

Độc Vương Chi Vương vút Thạch Kiếm ra ngoài năm, sáu trượng, lặn đến một gốc cây đào, hét lên một tiếng, tung người đến hoành chiêu thức kỳ dị.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ cười nhạt, Đoạt Hồn Kỳ trong tay múa tít, kinh phong ào ào như thác đổ.

Chưởng như hoa bay đầy trời, kỳ ảnh muôn vằn làm cho bụi cát mịt mù, dưới ánh trắng, tạo thành hai sợi xích trắng đen, vây lấy nhau làm cho trời đất mịt mù.

Kỳ phong ào ào vút tới một tiếng hự vang lên, sợi xích trắng và xích đen rời nhau.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ tay cầm kỳ, kiêu ngạo đứng nhìn, thì thấy Độc Vương Chi Vương sắc mặt nhợt nhạt, loạng choạng suýt ngã, trước ngực có rỉ máu tươi.

Độc Vương Chi Vương nhăn mặt nham hiểm thốt:

- Một chiêu hôm nay, ta ghi nhớ mãi trong lòng! Đoạt Hồn Thiếu Nữ lãnh đạm nói:

- Chúng ta nước sông không phạm đến nước giếng, chỉ cần người giao người này cho ta, sau này chúng ta vẫn đối đãi tốt với nhau.

- Ta tốn nhiều công sức mới bắt được hắn, làm sao để người cướp đi được!

- Hừ! Võ công người đã thua ta, còn ngông cuồng gì nữa, nếu muốn toàn thân hãy rời khỏi nơi này ngay.

Độc Vương Chi Vương đứng bên cạnh Thạch Kiếm, cúi đầu suy nghĩ, bỗng lão nảy ra một kế, giả vờ đứng không vững, lay động thân người ngã nghiêng trong tay nắm một nắm cát độc, thốt:

- Được! Còn nước còn tát người muốn lấy người thì hãy lấy đi! Đôi mắt tinh ranh vừa Đoạt Hồn Thiếu Nữ liếc nhìn phát hiện được quỷ kế của lão nhưng vẫn ung dung tự tại, như là không biết lại cười nhạt cất tiếng:

- Người muốn giả vờ thì hãy tự chuốc lấy vạ vào thân.

Nói xong, cất bước tiến lên nói:

- Đã như thế thì ta...

Nàng chưa dứt lời thì Độc Vương Chi Vương đã giơ tay phóng nắm cát độc về phía Đoạt Hồn Thiếu Nữ nhanh như cắt.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ còn nhanh hơn lão, Đoạt Hồn Kỳ trong tay vung cuộn lên tạo thành một bức tường, hất nắm cát độc bay tới, bay ngược trở về nơi lão.

Quả là gây ông đập lưng ông, lão trúng phải cát độc, kêu lên một tiếng thê thảm, tung người bỏ chạy.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ cười nhạt, bước đến nhanh tay giải huyết cho Thạch Kiếm.

Thạch Kiếm đứng dậy, đưa mắt nhìn, bất giác thối lui hai bước, toát mồ hôi.

-oOo-

27. Đời Đời Bên Nhau

- Cô nương là người hay quý? Đoạt Hồn Thiếu Nữ ngăn người không hiểu gì cả.

Nàng mặc bạch y, đứng dưới ánh trăng vô cùng kiều diễm, đẹp tựa Tây Thi, nên Thạch Kiếm cho rằng là ma quỷ, là kỳ lạ.

Chàng thấy nàng ngăn người ra, càng thất kinh nói một cách yếu ớt:

- Công Chúa, Công Chúa...

Đoạt Hồn Thiếu Nữ kinh ngạc thốt:

- Công Chúa? Người đang gọi ai thế? Chàng thấy nàng mở miệng mới biết không phải là ma quỷ, nhưng nhìn kỹ chân mày, đôi môi đào, đôi má hồng hào, còn có đôi mắt chứa đựng tình cảm phong phú ấy, hoàn toàn giống như Bạch Tuyết Công Chúa. Chàng vô cùng xúc động, nắm lấy tay nàng hỏi:

- Công Chúa, nàng... nàng không có chết sao? Đoạt Hồn Thiếu Nữ bị một người khác giới nắm lấy tay mình, nàng cảm thấy có một luồng ma lực truyền vào người nàng, nàng như bị chấn động, liền giựt tay lại, hốt hoảng nói:

- Công Chúa nào? Ta đâu phải là Công Chúa, ta...

Thạch Kiếm quá xúc động kêu lên:

- Nàng là Công Chúa, chân mày, đôi môi, nụ cười cho dù biến thành tro bụi ta cũng nhận ra, Bạch Tuyết Công Chúa nàng...

- Bạch Tuyết Công Chúa nào? Chàng khẳng định nói:

- Nàng là Công Chúa Bạch Tuyết, ta không tin thế gian này lại có người giống đến thế.

- Ta không phải là Bạch Tuyết Công Chúa.

- Như vậy, nàng là...

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nhướn mày lãnh đạm nói:

- Đoạt Hồn Thiếu Nữ, nếu ngươi còn lờn thối ta sẽ đoạt hồn của ngươi đấy.

Nói xong giờ Đoạt Hồn Kỳ ra xoay tít trên không, trông rất oai phong.

Chàng ngẩng đầu lên trời la lên:

- Đoạt Hồn Thiếu Nữ nào? Không phải, nàng là Công Chúa. Bạch Tuyết Công Chúa, nàng tại sao lại gạt ta chứ! Công chúa, nàng có biết ta nhớ nàng biết bao! Chàng bắt giặc tiến bước, Đoạt Hồn Thiếu Nữ lui ra sau một bước, sắc mặt thay đổi, giờ Đoạt Hồn Kỳ ra gần giọng:

- Ngươi mà đi đến gần, ta không khách sáo đấy!

- Nàng thật không phải là Bạch Tuyết Công Chúa sao?

- Không phải.

- Như vậy tên của cô nương là gì, ta hỏi tên thật ấy.

- Ta không cần thiết phải trả lời ngươi.

Chàng thất vọng cúi đầu, chàng hiểu ra mình đã nhìn lầm người, tuy Đoạt Hồn Thiếu Nữ này rất giống Bạch Tuyết Công Chúa, nhưng lại không phải là Bạch Tuyết Công Chúa.

Chàng đau buồn bắt giặc rơi lệ cảm thán, nói:

- Bạch Tuyết Công Chúa đã chết thật rồi.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ hiểu kỳ hỏi:

- Nghe ngươi nói như thế, chắc chắn là Công Chúa rất giống ta?

- Giống lắm, gần như khó mà phân biệt ra!

- Nàng là gì của ngươi?

- Hiền thê.

- Chết rồi sao?

- Đúng vậy.

- Hèn gì ngươi đau lòng đến thế! Đoạt Hồn Thiếu Nữ đồng tình hỏi:

- Ngươi là ai? Tại sao lại bị Độc Vương Chi Vương bắt đến nơi này.

- Thạch Kiếm...

Chàng nói xong, bỗng nhớ đến lời của Lân Tiên nói rằng Đoạt Hồn Thiếu Nữ muốn lấy tim chàng bèn hỏi:

- Cô nương, đêm nay đến nơi này có phải muốn lấy tim của tại hạ không?

- Vốn là như vậy, nhưng giờ thì ta đã thay đổi ý.

- Như thế thì ta tạ ơn cứu mạng của cô nương, tại hạ xin cáo từ.

Nói xong quay người muốn phóng đi.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ cất tiếng kêu lên:

- Thiếu hiệp hãy đợi một tí, có việc muốn nhờ thiếu hiệp giúp đỡ.

- Việc gì thế?

- Gia sư tọa công tiếm tu, không ngờ tẩu hỏa nhập ma. Máu khô khan, toàn thân cứng đờ, khắp thiên hạ không có thuốc chữa được chỉ có duy nhất máu của thiếu hiệp có thể chữa thôi.

Chàng ngây người nói:

- Ý cô nương là muốn tại hạ truyền máu chẳng?

- Chính phải.

- Ôn của cô nương tại hạ vốn phải đền đáp, nay muốn tại hạ truyền máu tất phải mất mười năm công lực ảnh hưởng rất lớn tổn thất nặng nề, tại hạ không thể làm theo, còn việc cứu mạng, thời gian còn dài, tại hạ sẽ tìm cách trả ơn.

- Người không bằng lòng phải không?

- Khó mà tuân mạng.

- Không được cũng phải được.

- Cô nương muốn ép buộc sao?

- Có lẽ chỉ có thể thôi.

Thạch Kiềm lửa giận bùng bùng, tức giận thốt:

- Ôn cứu mạng của cô nương tại hạ nhường trước ba chiêu.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nói:

- Ai thêm người nhường! Vừa dứt lời Đoạt Hồn Kỳ trên tay đã vung ra ba chiêu, mắt lộ sát quang quát:

- Tiếp chiêu! Tay nàng đưa nhẹ lên, Đoạt Hồn Kỳ nhanh như điện vút ra một luồng gió rít đỉnh tai, cuộn đến người Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm không dám xem thường, lập tức vận công xuất chưởng chống đỡ.

Thạch Kiềm bị kỳ phong hất lui năm bước, đứng ngây người, tức thì lại nhảy tới quát to:

- Tại hạ thất lễ, đành phải lấy lại Đoạt Hồn Kỳ thôi! Chàng vận hết công lực vào song chưởng, phóng mình như điện xẹt.

Lá cờ trong tay Đoạt Hồn Thiếu Nữ cũng vút ra một luồng kinh khí như sóng đổ ba đào, phản kích lại.

Chớp mắt hai người đã giao nhau hơn mười mấy chiêu. Thân pháp của Đoạt Hồn Thiếu Nữ rất kỳ ảo, lại có thêm vào cây thần kỳ như hổ thêm cánh.

Vết thương của Thạch Kiềm vẫn chưa lành hẳn, công lực bị hạn chế không ít.

Bỗng! Kỳ phong quét đến.

Thạch Kiềm loạn choạng lui ra sau, máu trong người sôi sục lên, sắc mặt trở nên nhợt nhạt.

Kỳ ảnh của Đoạt Hồn Thiếu Nữ đưa tới quát:

- Người có chịu không?

- Không! Kỳ phong lại rít lên, chàng bay ra ngoài miệng bùng ra một ngụm máu tươi.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ lại quát hỏi:

- Người có chịu theo ta đi không?

- Hừm!

- Hừm rượu mời không uống, uống rượu phạt! Sắc diện Thạch Kiềm tái xanh, yếu ớt, nhưng vẫn ngạo mạn như thường cất tiếng nói:

- Ta không bằng lòng đâu, ơn cứu mạng của cô nương, cũng vì thế ta đã thanh toán xong, sau này ta có gặp lại cô nương, sẽ đánh một trận thay Thượng Quan Linh lão tiên bồi thu Chương Đoạt Hồn Kỳ.

- Người đừng mơ tưởng nữa, hôm nay người không theo ta đi, ta lập tức lấy mạng người!

- Hãy thử xem sao!

-oOo-

28. Trong Xú Nhân Cốc

Luồng kinh phong đẩy thân hình Thạch Kiếm như điều đứt dây, bắn tung ra ngoài.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ lãnh đạm cất tiếng:

- Xem ngươi ngoan cường đến đâu! Thạch Kiếm rơi phịch xuống đất, mặt đầy đất cát, chàng đưa tay chống run rẩy đứng dậy.

- Đứng hòng.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ mặt đầy sát khí thét:

- Ta cảnh cáo ngươi lần cuối, còn không chịu theo ta đi, thì ta đành phải lấy mạng ngươi.

- Hừm! Tốt nhất hãy giết ta đi!

- Muốn chết cũng không dễ! Chàng bị trọng thương, nhưng miệng vẫn kiên cường.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ sát cơ bùng bùng, kỳ phong phóng ra mạnh vô song, như cuồng phong bão táp, chiêu kỳ này tất sẽ lấy mạng Thạch Kiếm.

Bỗng một tiếng rít dài vang lên, một bóng người cuộn đến, đẩy ra một luồng chưởng lực mạnh không tả, đánh bật kỳ phong của Đoạt Hồn Thiếu Nữ.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ kinh ngạc đưa mắt nhìn buột miệng thốt:

- Ồ! Thì ra là bà.

Thạch Kiếm liếc nhìn, bỗng giật mình quát:

- Không cần ngươi đến cứu ta, đêm nay ta phải đòi lại nợ máu của hiền thê ta.

Thì ra người vừa đến chính là trung niên mỹ phụ giết chết Bạch Tuyết Công Chúa.

Trung niên mỹ phụ nhìn Đoạt Hồn Thiếu Nữ hỏi:

- Ngươi là Giang Ngọc Chi sao? Đoạt Hồn Thiếu Nữ ngạc nhiên lên tiếng:

- Ngươi không có mắt sao còn hỏi, ta chính là Giang Ngọc Chi.

Phút chốc, trung niên mỹ phụ tay ôm đầu nói:

- A! Ta đã giết lầm người rồi! Thạch Kiếm nghe vậy, biết trung niên mỹ phụ muốn giết Đoạt Hồn Thiếu Nữ chứ không phải là Bạch Tuyết Công Chúa.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ và hiền thê của chàng quá giống nhau, đến nỗi không phân biệt được, chàng thầm nghĩ: “Ta sẽ trả thù cho nàng” Chàng cắn răng ngồi dậy, mắt trừng lên đầy sát khí. Trung niên mỹ phụ thấy thế hỏi:

- Ngươi muốn làm gì?

- Ta muốn giết ngươi!

- Giết ta sao?

- Ngươi không phân hắc bạch, giết lầm Công Chúa Bạch Tuyết.

- Công Chúa Bạch Tuyết nào? Cô nương đó là ai, tại sao lại giống Giang Ngọc Chi đến thế? Trời! Ta vô ý...

Bà chưa dứt lời thì Thạch Kiếm đã gơ chưởng đánh tới.

Trung niên mỹ phụ như mất hồn, bị chàng đánh một chưởng, chỉ lui ra hai bước, sắc mặt vẫn thản nhiên, thì ra công lực của bà ta đã đạt vào hạng thượng thừa.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ thấy thế rùng mình, tung mình bỏ chạy.

Trung niên mỹ phụ lập tức đuổi theo quát:

- Giang Ngọc Chi, xem hôm nay ngươi chạy đi đâu? Đoạt Hồn Thiếu Nữ sắc mặt tái hẳn lại thốt:

- Bà...

Trung niên mỹ phụ cảm hờn nói:

- Ta giết ngươi trước, rồi đến sư phụ ngươi sau.

Lời nói của bà chứa đựng mối thù thâm sâu. Nói xong bà vận chưởng hét lên một tiếng chấn động trời đất, tạo thành một luồng kinh phong như băng sơn đảo hải.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ run rẩy nâng Đoạt Hồn Kỳ lên.

Luồng hàn phong lạnh thấu xương mang theo sức mạnh vô song cuộn đến.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân hình Đoạt Hồn Thiếu Nữ như điều đứt dây bắn ra ngoài mười ba, mười bốn trượng xa, miệng rỉ ra máu tươi.

Trung niên mỹ phụ lửa giận xung thiên nhảy bổ tới, giơ chưởng đánh xuống.

Thạch Kiềm lướt nhanh tới, đẩy chưởng ra chặn lại.

Trung niên mỹ phụ thấy thế liền thu lại bảy thành công lực, may mà như vậy Thạch Kiềm cũng đã bị hất tung ra ngoài một trượng xa. Bà có vẻ hối hận, nhảy tới lôi chàng dậy.

Thạch Kiềm đưa tay chùi máu nơi khóe miệng cất tiếng:

- Bà quá độc ác rồi!

- Ngươi có biết ta đã chịu biết bao cực khổ dưới tay sư đồ đệ bọn chúng không?

- Nhưng bà đã giết cô ta.

Trung niên mỹ phụ liếc nhìn Đoạt Hồn Thiếu Nữ đã bị trọng thương nói:

- Không có!

- Ta đang nói tới Bạch Tuyết Công Chúa!

- Là hiền thê của ngươi sao? Chàng gạt đầu, trung niên mỹ phụ tỏ vẻ hối hận khẽ nói:

- Ta có lỗi, giết lầm hiền thê của ngươi.

- Tại hạ không muốn nàng chết một cách oan uổng.

Trung niên mỹ phụ thở dài. Bà không biết làm sao bày tỏ với Thạch Kiềm sự ăn năn lỗi lầm của bà.

Thạch Kiềm cảm kích nói:

- Bà vốn muốn giết cô ta? Là Giang cô nương đó? Trung niên mỹ phụ đã giết lầm người, còn kẻ đáng giết thì lại còn sống, bà thở dài nói:

- Ta bỏ qua thù hận của cô ta.

Nói xong, phóng người đi, chớp mắt đã mất hút trong đám sương mù nơi phía xa xa.

Luồng ánh sáng chói lọi phá tan màn sương dày đặc. Vầng hồng nơi chân trời từ từ nhô lên, sắc trời sáng dần, bóng đen bị đẩy lùi đi.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ bị thương nặng bước từng bước đến bên cạnh nói:

- Đa tạ người đã cứu ta!

- Không có chi! Ta chỉ báo đáp ơn cứu mạng của cô nương thôi.

- Nhưng mà ta đã được người cứu sống! Thạch Kiềm thở dài.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ động lòng, đưa Đoạt Hồn Kỳ ra nói:

- Thiếu hiệp đã muốn thay Thượng Quan Linh lão tiên bối thu Chương lại binh khí, thì đừng khách sáo, ta bằng lòng tặng cho chàng đây! Điều bất ngờ này làm chàng ngỡ người ra không biết có nên nhận hay không.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ chứa chan tình cảm nói:

- Hãy nhận lấy đi! Chàng bắt gặp ánh mắt chứa đầy tình cảm của nàng, đó là ánh mắt lạ thường.

Thạch Kiềm nhận lấy Đoạt Hồn Kỳ thốt:

- Đa tạ cô nương.

- Nếu thiếu hiệp không chê, thì hãy gọi muội là Ngọc Chi.

Chàng ngăn người không biết làm sao, thì Đoạt Hồn Thiếu Nữ giải thích:

- Chàng cứ nghĩ sự mất mát hiền thê đã cứu mạng của muội, vì thế muội nguyện thay thế địa vị của hiền thê chàng, nguyện nâng khăn sửa túi cho...

Thạch Kiềm nghe thế vội ngăn lại nói:

- Đừng làm thế cô nương!

- Hãy gọi muội là Ngọc Chi.

- Ngọc Chi!

- Muội biết muội không bằng được Bạch Tuyết Công Chúa, nhưng muội đã quyết định, dù chàng có bằng lòng hay không dù sao kiếp này muội đã là người họ Thạch rồi.

Thạch Kiềm nghe, đỏ mặt cắt tiếng:

- Ngọc Chi! Huynh không thể làm như vậy được.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ bất giác lệ tuôn trào, ai oán thốt:

- Cuộc đời này muội sống là vì huynh nếu như huynh còn từ chối, như thế muội vận chưởng tự vẫn còn hơn.

Nói xong cánh tay nàng giơ nhẹ lên, nhắm Thiên Linh Cái đập xuống.

Thạch Kiềm giật mình, phóng đến chụp tay nàng:

- Hà tất xem thường mạng sống như thế.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nghẹn ngào khẽ nói:

- Xin chàng đừng ngăn cản, hãy để cho muội chết, muội sống cũng không có ý nghĩa gì?

- Ngọc Chi, muội sống còn hơn là chết...

- Một con người đã mất đi ý nghĩa của cuộc sống thì có miễn cưỡng sống cũng không bằng chết.

Thạch Kiềm hỏi:

- Có lẽ nào muội bằng lòng chịu khổ với huynh sao?

- Đương nhiên rồi.

- Chỉ vì Bạch Tuyết Công Chúa đã chết thay cho muội sao? Đoạt Hồn Thiếu Nữ lau nước mắt, ánh mắt long lanh nhìn chàng nói:

- Muội bằng lòng hầu hạ huynh một là vì thay thế cho sự hy sinh của nàng, hai là vì muội đã...

Thạch Kiềm hỏi:

- Đã như thế nào? Đoạt Hồn Thiếu Nữ đỏ mặt nói:

- Huynh này!...

Thạch Kiếm đã hiểu ý nàng, bèn khẽ nói nhỏ bên tai nàng:

- Đã tha thiết yêu huynh phải không? Đoạt Hồn Thiếu Nữ cúi đầu không nói gì.

Thật ra Đoạt Hồn Thiếu Nữ đã nhiều lần cứu chàng, chỉ vì chàng không biết mà thôi.

Chàng cảm động nói:

- Ngọc Chi, huynh cũng yêu muội, chỉ sợ làm hại đời muội, nên không dám tiếp nhận tình yêu của muội.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nghe thế mừng rỡ vô cùng, nắm lấy tay Thạch Kiếm âu yếm khẽ nói:

- Muội bằng lòng vì huynh mà chịu khổ! Thạch Kiếm say đắm trong mối tình chân thật của nàng, ôm chầm lấy Đoạt Hồn Thiếu Nữ, nàng như chạm phải điện, toàn thân run rẩy.

Hai người lặng lẽ không ai muốn thốt lên lời nào sợ phá tan cảnh mỹ miều say đắm.

Một Chương lâu Thạch Kiếm mới nói:

- Huynh không hiểu tại sao muội và hiền thê lại giống nhau như vậy.

Ngọc Chi lắc đầu, chàng kinh ngạc nói:

- Có khi nào là chị em sinh đôi không?

- Không khi nào.

- Tại sao?

- Tại vì mẫu thân muội vẫn còn sống...

Thạch Kiếm nói:

- Nhưng thân mẫu của Bạch Tuyết Công Chúa nghe nói mất tích đã hơn mười năm, vẫn chưa tìm được tin tức, có phải thân mẫu của muội cũng chính là thân mẫu của nàng không? Ngọc Chi nói:

- Không thể như vậy được, phụ thân của nàng vẫn còn, nhưng phụ thân của muội đã qua đời lúc muội còn nhỏ.

Thạch Kiếm thất vọng, Ngọc Chi đưa Đoạt Hồn Kỳ cho Thạch Kiếm thốt:

- Kiếm huynh, hãy nhận lấy Đoạt Hồn Kỳ này.

Chàng định từ chối, Ngọc Chi nghiêm mặt nói:

- Huynh không phải đã hứa thu lại Đoạt Hồn Kỳ cho Thượng Quan Linh lão tiên bối sao? Mấy năm nay, tuy rằng muội nhờ nó mà thành danh, nhưng vật có chủ tốt nhất nên trở về nguyên chủ.

Thạch Kiếm chân thành nói:

- Ngọc Chi! Muội tốt quá!

- Đây là việc nên làm, nhưng còn một việc không biết huynh có chịu làm thay cho muội không?

- Ồ! Trị bệnh cho sư phụ của muội phải không?

- Sư phụ muội chính là gia mẫu, vì luyện công tẩu hỏa nhập ma, cần phải vận huyết hao phí mười năm công lực, muội quả thật không dám cầu xin huynh.

Chàng hào khí cất cao tiếng:

- Giờ đây quan hệ của muội và huynh đã khác, đừng nói là hao phí mười năm công lực, cho dù tan xương nát thịt, chỉ cần lệnh đường lành bệnh, huynh sẽ không từ chối.

- Kiếm huynh, muội quả thật rất cảm kích huynh.

- Huynh còn chưa biết tôn danh của lệnh đường.

- Gia mẫu là Giang Dung Dung, mọi người gọi là Vô Diệm Ma Cơ.

- Ô! Thì ra lệnh đường là một trong Hồng Trần Ngũ Tuyệt, vì thế nên võ công của muội cao đến thế. Thế là hai người thi triển tuyệt đỉnh kinh công, phóng đến Xú Nhân Cốc, nơi ẩn cư của Vô Diệm Ma Cơ. Chưa đến bốn canh giờ, Xú Nhân Cốc đã hiện ra trước mặt.

Ngọc Chi đưa tay chỉ một khu rừng rậm nơi xa xa nói:

- Kiểm huynh! Dưới khu rừng trước mặt chính là Xú Nhân Cốc.

Rồi thì nàng dẫn chàng xuống thâm cốc, qua một con đường vòng thì thấy một ngôi nhà tranh trông rất là mộc mạc.

Bỗng! Một luồng chưởng phong mạnh mẽ từ ngôi nhà tranh bay ra.

Ngọc Chi biến sắc, vội vàng lướt người tới trước.

Thạch Kiểm biết Vô Diệm Ma Cơ đã gặp phải kinh địch, liền đuổi theo.

Trong nhà tranh là hai người phụ nhân đang ngồi đối lập nhau, một người là trung niên mỹ phụ còn người kia là một phụ nhân cực kỳ xấu xí, chàng biết ngay là Vô Diệm Ma Cơ.

Hai người đang cách không đấu nội lực.

Trận đấu này hoàn toàn dựa vào công lực bản thân, kẻ nào yếu nhất định phải thảm bại.

Ngọc Chi đứng bên cạnh, lòng nôn nóng bồn chồn như lửa đốt.

Chàng đưa mắt nhìn, thấy song chưởng của Vô Diệm Ma Cơ khê run, trước trán tỏa mồ hôi hột, còn trung niên mỹ phụ thì định thần, song chưởng đẩy chân lực ra.

Qua nửa tuần trà, Vô Diệm Ma Cơ song thủ không ngừng run rẩy, âm thầm đẩy ra một luồng âm nhu.

Trung niên mỹ phụ cảm nhận được luồng chân khí âm nhu mạnh như bài sơn đảo hải, trong lòng giật mình, mặt biến sắc.

Càng lúc không khí trong nhà càng nóng, hô hấp của hai người càng nặng, xem ra thắng bại đã gần kề.

Công lực của Vô Diệm Ma Cơ đã thua nửa bậc, trung niên mỹ phụ song chưởng đẩy ra một luồng chân khí âm nhu mạnh mẽ muốn kết thúc trận đấu.

Vô Diệm Ma Cơ tận hết sức phóng ra luồng chân khí cuối cùng để chống đỡ.

Ngọc Chi thấy thế mặt biến sắc, lướt đến sau lưng trung niên mỹ phụ giờ chưởng lên.

Thạch Kiểm phóng người tới ngăn nàng lại nói:

- Ngọc Chi! Không được làm vậy!

- Lê nào huynh thấy gia mẫu gặp nguy mà không cứu sao?

- Không phải! Nếu muội nôn nóng xuất chưởng, nhất định sẽ chết dưới chưởng lực của bà ta.

- Nhưng không còn cách nào, muội nhất định phải thử.

Thạch Kiểm thở dài, ngắc đầu suy nghĩ rồi chàng lướt tới xông vào giữa hai người.

Ngọc Chi chỉ thấy chàng lay động thân hình, rồi thì hai người đã phân ra.

Chàng thở nặng nhọc, chân khí trong người đã bị tổn thương khi chàng mạo hiểm phân chia hai người ra.

Ngọc Chi đến trước Vô Diệm Ma Cơ hỏi:

- Thân mẫu không sao chứ? Bà ta trả lời:

- Chi nhi, mẹ không sao cả.

Lúc này, trung niên mỹ phụ nộ khí bừng bừng nhìn chàng nói:

- Tại sao ngươi nhiều lần ngăn cản ta phục thù.

- Phục thù ư? Bà và Giang tiền bối có thù hận gì?
- Bà ta đã nhốt ta trong thạch động mười mấy năm, hành hạ ta khiến cho ta sống không bằng chết. Thù này ta thề nhất định phải trả.

Chàng cảm thán:

- Lẽ nào hiền thê ta bị người giết lầm, người còn chưa buông tay mối thù hận này sao?
- Nhưng ta đã tha cho con gái y thị, chớ còn Vô Diệm Ma Cơ độc ác này thì nhất định phải giết chết.
- Thật ra hai người tại sao lại kết oán như vậy?
- Chuyện này người không cần phải biết đến.

Chàng cười thẹn hỏi tiếp:

- Tôn tánh của tiền bối là gì? Trung niên mỹ phụ cười to, bà vận khí trong tiếng cười khiến cho căn nhà tranh rung động, cười xong bà ta thốt:
- Mấy chục năm nay, ta truy sạch quần ma trên võ lâm không ai không biết. Tiểu tử người không biết ta tức là xuất đạo chưa lâu mà thôi.

Chàng giật mình kinh hãi thốt:

- Lẽ nào bà là Xà Hạp Phu Nhân? Trung niên mỹ phụ nhướng mày giận dữ nói:
- Hừ! Người xem ta là con mỵ phụ đó, thật là làm nhục ta lắm đấy.
- Như vậy, bà là...
- Ta chính là ta, người không biết thì đừng đoán mò.

Rồi bà hỏi ngược lại chàng:

- Người là ai? Chàng có ý trêu chọc nói:
- Ta đã có nói cho người nghe rồi mà!
- Không có!
- Như thế thì người có mắt mà không biết Thái Sơn.

Trung niên mỹ phụ lãnh đạm nói:

- Quả là cuồng ngôn, sư phụ người là ai, ta đi thanh toán với sư phụ người.

Thạch Kiềm gơ chưởng nói:

- Người hãy thanh toán ta trước, hà tất phải kéo sư phụ ta vào.
- Người còn thua xa, hôm nay nể tình đã giết lầm hiền thê của người, ta bỏ qua lần này, nhưng ta quyết định sẽ trở lại huyết tẩy Xú Nhân Cốc này.

Bà vừa dứt lời thân hình đã lướt ra khỏi căn nhà tranh.

Thạch Kiềm cảm thấy buồn bã, trong lòng như mất đi một cái gì đó.

Ngọc Chi nói nhỏ vào tai Vô Diệm Ma Cơ:

- Mẫu thân, chàng chính là Thạch Kiềm, chàng bằng lòng hao phí mười năm công lực vận huyết cứu mẫu thân.

Vô Diệm Ma Cơ xạ hai luồng hung quang nhìn chàng khi biết chàng là ai. Ngọc Chi thấy thế khẽ rùng mình không dám lên tiếng tiếp.

Chàng mãi lo nhìn ra cửa không thấy được sự thay đổi trên, Vô Diệm Ma Cơ lãnh đạm lên tiếng:

- Thiếu hiệp! Chàng giật mình quay lại, thấy sắc mặt của Vô Diệm Ma Cơ bất giác trong lòng cảm thấy hơi sợ.

Bà ta lạnh lùng nói tiếp:

- Người chính là Thạch Kiếm sao? Chàng chậm rãi đáp:

- Vãn bối chính là Thạch Kiếm. Giang tiền bối có gì chỉ giáo? Sắc mặt bà ta thoáng bừng lên sát khí, nhưng rồi trở nên bình lặng, nét nộ hỏa đã được bà ta kiềm chế.

Bà ta lên tiếng hỏi:

- Nghe Chi nhi nói, người bằng lòng vận huyết cứu ta?

- Chính vậy.

- Thế thì hãy đến đây vận huyết cứu chữa, không nên chậm trễ! Chàng nhìn qua Ngọc Chi, cảm thấy yên tâm đôi chút nhưng trong lòng lại cảm thấy có điều gì đó bất tường sắp xảy ra.

Chàng bước tới gần Vô Diệm Ma Cơ thì bà ta nhìn chàng rồi nở một nụ cười, chàng lại không có cảm giác thân thiện mà lại có cảm giác chán ghét.

Bà ta bảo Ngọc Chi:

- Chi nhi, chuẩn bị dụng cụ.

Ngọc Chi vâng lời, đi vào nhà trong lấy ra một cái rương sắt, để trước mặt bà. Nàng như muốn nói gì, nhưng lại thôi rồi nàng lại không yên thốt:

- Mẫu thân! Vô Diệm Ma Cơ lên tiếng:

- Con ra giữ cửa, không nên để ai vào nếu không thì sẽ rất nguy hiểm.

Ngọc Chi buồn bã đi ra ngoài, bà ta sắp đặt những dụng cụ màu bạc trong rương rồi nói với chàng:

- Người hãy ngồi xuống.

Chàng nghe theo, nhưng trong lòng vẫn không yên.

Bà ta giơ hữu chưởng đánh nhẹ vào năm đại huyệt Phủ Đài, Trung Phủ, Vân Môn, Thần Phong và Thạch Quan trước ngực chàng.

Chàng cảm thấy trong người sôi sục, huyết lưu gia tăng.

Bà ta lại lấy ra hai cái ống bạc, rồi gắn hai đầu nhọn vào. Sau đó bà chích ống bạc vào hữu thủ của chàng, máu trong người chàng chảy vào trong ống, bà ta cầm đầu ống kia lại chích vào mạch máu trên tay mình.

Bà lại lấy một cái khăn, nhúng vào chất lỏng màu vàng, không nói một lời đưa vào mũi Thạch Kiếm. Chàng cảm thấy đầu óc choáng váng.

Ngọc Chi vẫn theo dõi ngoài cửa, biết thân mẫu định làm một việc nham hiểm độc ác, thất kinh lên tiếng:

- Kiếm huynh! Ánh mắt hung ác của Vô Diệm Ma Cơ giần dữ nhìn Ngọc Chi.

Nàng yếu ớt nói:

- Mẫu thân! Người...

Về mặt của Vô Diệm Ma Cơ lúc đó mới hiện ra sát khí bừng bừng. Ngọc Chi rung mình, nàng biết lúc này rất là nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì Thạch Kiếm sẽ mất mạng, thân mẫu cũng sẽ bị trọng thương.

Nàng trong đầu suy nghĩ: “Thân mẫu quá tàn ác rồi, chàng đã hy sinh mười năm công lực để cứu thân mẫu mà người lại quá hận đàn ông trên thiên hạ mà muốn giết chàng. Chàng lại không oán thù gì với thân mẫu, tại sao lại đi hại chàng chứ? Thân mẫu không thể làm như vậy!...” Nàng đang suy nghĩ thì một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Nàng vội quay đầu lại nhìn, bất giác nước mắt ràn rụa chạy đến.

Tiếng kêu ấy phát ra từ miệng của Thạch Kiếm, thân hình chàng ngã xuống góc nhà, miệng rớm máu, cảnh tượng thật thê thảm.

Thì ra Vô Diệm Ma Cơ sau khi vận huyết xong, liền phát chưởng đánh chàng. Ngọc Chi thấy tay chàng không ngừng chảy máu, bèn vận công cầm máu cho chàng.

Một lúc sau, Thạch Kiếm từ từ tỉnh lại lòng đầy thù hận nói:

- Lệnh đường quá tàn nhẫn và đê tiện.

-oOo-

29. C 29

Lúc này Vô Diệm Ma Cơ đã trị hết bệnh tẩu hỏa nhập ma, đứng dậy bước đến bên cạnh chàng, lãnh đạm nói:

- Tàn nhẫn sao? Ta còn muốn giết luôn ngươi nữa! Chàng tức giận đứng dậy.

Ngọc Chi ngăn chàng lại nói nhỏ:

- Kiếm huynh! Đừng làm như thế! Vô Diệm Ma Cơ lớn tiếng quát:

- Chi nhi! Con bước qua đây! Điều này làm cho nàng khó xử. Một bên là ý trung nhân, còn một bên là thân mẫu nàng không thể trái lời thân mẫu, càng không muốn chàng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Vô Diệm Ma Cơ như thấy được lòng nàng, nghiêm giọng nói:

- Con mau bước qua đây, còn không thì đừng trách ta không nhận tình mẫu tử nữa! Ngọc Chi biết rõ cá tính của thân mẫu, nhất là nếu có liên quan đến đàn ông.

Nàng thất vọng, ủ rũ bước qua. Bà nhìn nàng có vẻ căm giận hỏi:

- Có phải ngươi đã yêu thằng tiểu tử đó không? Đoạt Hồn Thiếu Nữ toàn thân run rẩy, ấp úng nói:

- Thân mẫu...

- Hãy trả lời ta mau lên! Đoạt Hồn Thiếu Nữ sợ hãi khẽ gật đầu.

Vô Diệm Ma Cơ như bị rần độc cắn phải, giận dữ rú lên một tiếng, tóc tai bà rối bù lên trông rất ghê rợn. Lập tức bà giơ chưởng lên đập vào người Đoạt Hồn Thiếu Nữ.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ không dám vận công chống lại. Nàng bị chưởng lực đẩy lùi, té ngồi xuống đất, trên khuôn mặt lộ vẻ ai oán.

Vô Diệm Ma Cơ vẫn chưa nguôi giận rít lên:

- Trong thiên hạ này không có một người đàn ông nào tốt cả. Chúng đều là bọn có mới nới cũ, lòng lang dạ sói.

Lời nói của Vô Diệm Ma Cơ làm cho Thạch Kiếm dựng ngược đôi lông mày lên.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ run rẩy đứng dậy, nhìn vẻ mặt của Vô Diệm Ma Cơ, nàng cảm giác không còn nghiêm khắc, uy mãnh như ngày nào. Sức mạnh của tình yêu đã đẩy lên sức phản kháng của nàng.

Tuy dưới sự dạy dỗ của Vô Diệm Ma Cơ, Đoạt Hồn Thiếu Nữ lúc chưa gặp người đàn ông đáng để nàng yêu thì nàng cũng rất căm hờn đàn ông, nhưng bây giờ nàng đã gặp được người đáng để nàng yêu đó là Thạch Kiếm.

Nàng phát hiện ra đàn ông không đáng sợ như thân mẫu nàng nói. Nàng đã yêu Thạch Kiếm tha thiết, và sự nghiêm ngặt hà khắc của Vô Diệm Ma Cơ đã mất đi hiệu lực.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ cố lấy hết can đảm nói:

- Mẫu thân! Kiểm ca ca là người đàn ông khác chúng.

Câu nói của nàng làm Vô Diệm Ma Cơ mắt tròn kinh ngạc. Bà không ngờ sự dạy dỗ mười mấy năm nay của bà hoàn toàn thất bại.

Vô Diệm Ma Cơ giận đến phát run, một lúc sau bà nộ khí bùng bùng quát:

- Chi nhi! Con muốn phản bội ta sao?

- Thân mẫu! Con không to gan đến thế!

- Con nên biết, mười mấy năm nay mẹ cực khổ nuôi con khôn lớn là hy vọng con thay mẹ trả thù, không ngờ con lại phản lại ta.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ không phải là đứa con phản bội, chỉ vì nàng không thể bỏ mối tình của Thạch Kiềm.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ mắt ngấn lệ thốt:

- Thân mẫu! Kiểm ca ca và con sẽ đối đãi tốt với mẫu thân.

- Không được, thân phụ con tàn nhẫn bỏ rơi hai mẫu tử ta, con thấy đến cả đến người thân nhất, đáng tin cậy nhất của ta cũng không thể tin cậy được, con thử nghĩ xem, một người đàn ông xa lạ có thể trung thực với con không?

- Thân mẫu! Kiểm ca ca có thể làm được mà! Vô Diệm Ma Cơ cười nhạt nói:

- Có thể sao? Con đừng mơ mộng nữa. Thân phụ con, Hoàng Y Thư Sinh, năm xưa đã thề với trời đất, cuối cùng cũng thay lòng đổi dạ, bỏ rơi mẹ con ta!

- Thân phụ con đã chết rồi! Thân mẫu đừng oán trách thân phụ con nữa! Vô Diệm Ma Cơ như nhớ lại giấc mộng tan vỡ, càng thêm đau lòng, giận dữ nói:

- Chết rồi sao? Ha ha... Ha ha... Bây giờ công lực ta đã phục hồi. Hoàng Y Thư Sinh Hoàng Thiên Long, ta nhất định đi nghìn dặm để tìm ngươi, giết chết ngươi.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ kinh hãi thốt:

- Gì thế? Thân mẫu? Thân phụ vẫn còn sống sao? Vô Diệm Ma Cơ biết mình đã lỡ lời, nhưng vẫn chưa nguôi giận nói:

- Không!

- Thân mẫu đừng gạt con. Con phải đi tìm phụ thân.

Nói xong nàng vụt chạy ra cửa.

Vô Diệm Ma Cơ hét lên như sấm:

- Đứng lại, thân phụ vô tình của con, ta phải giết chết hắn.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ bị sự uy mãnh của Vô Diệm Ma Cơ giữ lại, nàng đứng lại một cách nhu nhược, không dám cất bước, nàng nhìn Thạch Kiềm như van xin.

Vô Diệm Ma Cơ hướng ánh mắt lạnh lùng về phía Thạch Kiềm, giận dữ gầm từng tiếng:

- Tiểu tử kia, mi cả gan cướp con gái ta? Thạch Kiềm thản nhiên nói:

- Tiền bối có lý do gì mà nói vậy?

- Lý do ư? Ta làm sao mà không có lý do!

- Tại hạ hao phí mười năm công lực chữa bệnh cho tiền bối. Tiền bối không những không cảm kích ta mà còn đòi làm hại ta, lẽ nào đó chính là thái độ của một vị tiền bối đối đãi với vãn bối sao?

- Ngươi cảm thấy ta đối đãi với ngươi không đủ khách sáo sao? Thạch Kiềm ngậy người nghĩ thầm:

- Bà ta quả không nói lý lẽ gì.

Vô Diệm Ma Cơ thấy chàng ngạc nhiên không khỏi cười to, Chương lâu mới lạnh lẽo lên tiếng:

- Mẹ con ta bị bỏ rơi, phần lớn là do mẫu thân người tạo ra đấy.

Thạch Kiềm kinh ngạc nói:

- Tiền bối nói chuyện có lý lẽ một chút.

- Người không tin lời ta nói à?

- Tại hạ cho rằng không có chuyện như vậy.

Vô Diệm Ma Cơ lại cười to:

- Ha ha... vừa rồi mẫu thân người còn đến đây nữa đấy.

Câu nói này làm chàng giật nảy người. Chàng không dám tin vào lời của Vô Diệm Ma Cơ, hốt hoảng hỏi:

- Sao? Tiền bối nói vị trung niên mỹ phụ vừa rồi là mẫu thân của tại hạ ư?

- Ha ha... Mẫu tử gặp nhau mà không hay biết, quả thật là tức cười! Tức cười thật! Thạch Kiềm vừa mừng vừa hận. Chàng mừng vì mẫu thân vẫn còn sống, hận vì mẫu thân đã giết con dâu của bà là Bạch Tuyết Công Chúa.

Chàng lại hỏi lại:

- Trung niên mỹ phụ ấy chính là Bồng Lai Cung Chủ Thạch Na Na sao?

- Không phải con tiện phụ kia thì ai có bản lĩnh thoát khỏi một chương của ta? Thạch Kiềm giận dữ nhượng mày nói:

- Tiền bối hãy nghiêm túc một tí!

- Hừm! Ta gọi bà ta là tiện phụ là khách sáo lắm rồi. Nếu không phải Sái Bảo Đại Hội mà bà ta mở thì thân phụ của Chi nhi làm gì mà bỏ mẹ con ta.

- Đó chẳng qua là Hoàng Thiên Long tiền bối thay lòng đổi dạ thôi!

- Hừm! Hoàng Thiên Long trời tru đất diệt kia đã lấy cấp Mỹ Nhân Phối của ta, lại còn dắt cả tỷ tỷ của Chi nhi đi không trở lại. Nếu Thạch Na Na không mở Sái Bảo Đại Hội thì đã không đến nỗi như thế! Thạch Kiềm nghe nhắc đến Mỹ Nhân Phối thì giật mình nghĩ thầm: “Ồ, Hoàng Thiên Long có phải là Hoàng Đế không?” Chàng liền hỏi:

- Tiền bối! Hoàng Y Thư Sinh Hoàng Thiên Long là người như thế nào?

- Điều này người không cần biết.

- Tại hạ nghi ngờ đương kim Hoàng Thượng chính là Hoàng Thiên Long tiền bối.

Vô Diệm Ma Cơ nói:

- Không phải thế! Hoàng Thiên Long xuất hiện trên giang hồ chỉ trong thời gian ngắn đã làm chấn động võ lâm. Tuy không ai biết thân thế của hắn, nhưng làm sao lại có thể là Hoàng Đế được chứ? Thạch Kiềm nghe xong càng khẳng định Hoàng Thiên Long là đương kim Hoàng Thượng nên thành khẩn hỏi:

- Tiền bối! Để chứng minh cách nhìn của tại hạ không sai, mong tiền bối hãy trả lời một vấn đề của tại hạ.

- Vấn đề gì?

- Người con gái mà Hoàng Thiên Long đem theo có phải là chị em sinh đôi với Ngọc Chi không? Vô Diệm Ma Cơ kinh ngạc, vội hỏi:

- Đúng vậy! Tại sao người biết? Thạch Kiềm chậm rãi nói:

- Vị Bạch Tuyết Công Chúa mà Hoàng tiền bối mang đi giống Ngọc Chi như đúc. Nàng là hiền thê của tại hạ, và đeo một sợi Mỹ Nhân Phối...

Vô Diệm Ma Cơ kêu lên:

- Gì thế? Người đã gạt con gái lớn của ta còn chưa đủ lại còn muốn gạt luôn cả Ngọc Chi hay sao? Người là tên ma đầu...

- Tiền bối! Điều này có nguyên nhân đấy!

- Nguyên nhân gì?

- Vì Bạch Tuyết Công Chúa đã chết rồi.

Vô Diệm Ma Cơ giật mình. Tình mẫu tử thiêng liêng cuối cùng cũng lộ ra, bà vội vàng hỏi:

- Tại sao chết? Thạch Kiềm gây người. Chẳng không dám nói ra, vì thủ phạm chính là mẫu thân của chàng.

Thái độ của chàng làm cho Vô Diệm Ma Cơ nghi ngờ, dồn dập hỏi:

- Có phải là người đã giết nó không? Bọn đàn ông các người đều không phải là người tốt! Thạch Kiềm chỉ lắc đầu không nói gì cả.

Vô Diệm Ma Cơ thấy vậy càng thêm nghi hoặc.

- Không phải người giết con ta thì tại sao nó lại chết chứ? Một người con gái đã gả cho người thì người phải bảo hộ cho nó được an toàn, nếu không người cũng có lỗi.

Thạch Kiềm vẫn cúi đầu không nói, trong lòng chàng rối bời.

Bổng Đoạt Hồn Thiếu Nữ bước tới gần lên nói:

- Mẫu thân! Nếu nói tới cái chết của tỷ tỷ, thật ra cũng tại thân mẫu cả.

Vô Diệm Ma Cơ ngây người, trách móc:

- Chi nhi! Tại sao con lại nói như vậy thế...

- Thân mẫu, đó là sự thật! Chỉ tại thân mẫu quá đồ kỵ.

- Con nha đầu chết tiệt kia! Ta xé nát miệng của người!

- Thân mẫu! Không phải thân mẫu bảo con thừa lúc Thạch tiền bối không đề phòng nhốt bà vào thạch động và còn hạ độc hại bà ta sao? Đoạt Hồn Thiếu Nữ sau khi biết Thạch Na Na là thân mẫu của Thạch Kiềm liền đổi cách gọi của mình, gọi là “Thạch lão tiền bối”.

Vô Diệm Ma Cơ mắt xạ ra hai luồng hung quang, cắn răng nói:

- Đó là đáng tội cho bà ta! Ai bảo hần mở Sái Bảo Đại Hội để phụ thân con phải bỏ đi.

- Tuy rằng như thế nhưng thủ đoạn của chúng ta đối với Thạch lão tiền bối quá tàn nhẫn đấy.

- Tàn nhẫn thì sao? Đó là do hần gieo gió gặt bão mà thôi.

Vô Diệm Ma Cơ hình như không muốn nhắc đến những chuyện này nên cất tiếng hỏi Ngọc Chi:

- Nha đầu, tỷ tỷ của người bị ai sát hại? Đoạt Hồn Thiếu Nữ đáp:

- Vì thủ đoạn tàn nhẫn của chúng ta đối với Thạch lão tiền bối nên đã đẩy lên lòng phục thù của Thạch lão tiền bối, không ngờ Thạch lão tiền bối nhằm lẫn tỷ tỷ là con nên đã giết tỷ tỷ để báo thù.

Cái chết của Bạch Tuyết Công Chúa phần lớn là do Vô Diệm Ma Cơ tạo thành, nhưng tính tình bà nhỏ mọn, hấp tấp nóng nảy chỉ biết trách người mà không biết nhìn lại mình.

Vô Diệm Ma Cơ mắt xạ hung quang nhìn Thạch Kiềm quát to:

- Thạch Kiềm! Họ Giang ta cùng với họ Thạch của người đã có nhiều mối thù chồng chất. Giờ ta giết người trước, rồi thanh toán với con tiện phụ kia sau.

Nói xong mắt lộ sát cơ thẳng ta giờ lên nhanh như điện, thân hình phóng tới, một luồng kinh phong như bão táp vây lấy Thạch Kiếm.

Thạch Kiếm giật mình biến sắc, liền vận khí, không ngờ lúc vận chuyển thấy không còn linh hoạt đầy đặn như xưa. Vì chàng mất đi mười năm công lực nên võ công cũng bị hạn chế rất nhiều.

Một luồng âm nhu quyện đến mạnh mẽ tuyệt luân, Thạch Kiếm bất giác rung mình, mặt biến sắc, cố cắn răng vận hết mười hai thành công lực chống đỡ.

Nhưng Vô Diệm Ma Cơ là một trong Hồng Trần Ngũ Tuyệt, vả lại được thêm mười năm công lực của chàng, song chuyển vừa đẩy ra tức thì luồng lực đạo âm nhu cuộn cuộn bay đến.

Thạch Kiếm rống lên một tiếng thê thảm, thân hình văng khỏi ra ngoài căn nhà tranh.

Vô Diệm Ma Cơ rút dài một tiếng tung người đến.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ đưa tay ra ngăn lại thốt:

- Thân mẫu hãy nể tình chàng đã trị bệnh cho thân mẫu, xi hãy tha cho chàng.

Vô Diệm Ma Cơ sắc mặt tái xanh, lạnh lùng nói:

- Được! Đoạt Hồn Thiếu Nữ mừng rỡ, Vô Diệm Ma Cơ lại lãnh đạm gần:

- Con đừng mừng vội, sau này ta cấm con qua lại với thằng tiểu tử đó. Còn Đoạt Hồn Kỳ của con đâu? Có phải bị tiểu tử kia gạt đi rồi phải không? Đoạt Hồn Thiếu Nữ biến sắc trả lời một cách e dè:

- Đó là...

Vô Diệm Ma Cơ quát:

- Thiên hạ không có người đàn ông nào là tốt cả, con đừng tin lời đường mật của hắn.

Còn không mau lấy lại Đoạt Hồn Kỳ! Đoạt Hồn Thiếu Nữ như chạm phải sự thất vọng, mặt xịu đi, toàn thân run rẩy, nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của thân mẫu bất giác run sợ bước ra khỏi căn nhà tranh một cách buồn bã.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ vừa ra khỏi căn nhà tranh bỗng thấy một bóng người phóng đến, nàng giật mình đưa mắt nhìn thì ra là Thạch Kiếm.

Thạch Kiếm mình đầy bụi cát, tay cầm Đoạt Hồn Kỳ đưa đến trước mặt nàng.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ đau lòng rơi lệ hỏi:

- Kiếm ca ca! Huynh có bị thương không? Thạch Kiếm trừng mắt nhìn nàng giận dữ thốt:

- Im miệng! Ai là Kiếm ca ca của cô, sau này cô đừng có nhận ta là gì của cô nương nữa. Hừm! Không ngờ thân mẫu của cô lại là người không có chút lý tính lương tri gì cả!

- Huynh! Huynh không được sỉ nhục thân mẫu của muội.

- Hừm hừm! Lẽ nào thân mẫu ta, có thể tùy ý bà ta nhục mạ sao?

- Kiếm...

- Hừm! Đừng gọi ta...

Chàng tay đưa Đoạt Hồn Kỳ ra nói:

- Cô không phải muốn lấy lại Đoạt Hồn Kỳ sao? Hãy cầm lấy! Sẽ có một ngày ta chính thức đoạt lại giùm Thượng Quan Linh lão tiên bối từ tay mẹ con cô.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ thở dài ai oán nói:

- Kiếm ca ca! Lẽ nào huynh lại không hiểu muội sao?

- Hừ! Lúc ta hiểu ra thì đã chết dưới tay của thân mẫu cô rồi.

- Muội mãi mãi yêu huynh!
- Đừng nói lời thôi. Cô hãy lấy lại Đoạt Hồn Kỳ đi.
- Không! Đó là muội tặng cho huynh mà.
- Đừng giả vờ như thế, ta biết cô không dám phản kháng lại thân mẫu cô.

Nói xong chàng vút Đoạt Hồn Kỳ xuống đất, rồi tung người phóng đi như bay.

Thạch Kiếm đi ra ngoài trăm dặm xa bỗng cười to lên, bỗng chàng đau đớn như đang nghe được tiếng gọi ai oán của Đoạt Hồn Thiếu Nữ:

- Kiếm ca ca trở lại đây! Chàng muốn quay đầu lại nhìn Đoạt Hồn Thiếu Nữ, nhưng chàng nghĩ đến Vô Diệm Ma Cơ chỉ vì mẫu thân của mình mở Sái Bảo Đại Hội mà làm Hoàng Y Thư Sinh mang Mỹ Nhân Phối đi tham gia bỏ rơi mẹ con bà, nên đã oán hận Bồng Lai Cung Chủ nhốt bà vào thạch động, lại còn hạ độc ám toán bà, lòng dạ thật vô cùng độc ác.

Vả lại chàng đã hao phí công lực trị thương cho bà ta, không những không cảm kích đền đáp mà còn muốn giết chàng, thêm vào đó bà lại cho là chàng gạt con gái bà.

Nghĩ đến đây, một luồng sức mạnh của đấng nam nhi đã làm chàng quên đi Đoạt Hồn Thiếu Nữ.

Chàng thả bước đi, bất giác tay chàng sờ vào bản địa đồ của Bồng Lai Tiên Cung mà Lân Tiên tặng cho chàng, lấy ra xem rồi chàng quyết định đến Bồng Lai Tiên Cung một chuyến!

-oOo-

30. Thiên Hạ Cuồng Nhân

Chàng lướt qua một khu rừng rậm rạp, vòng qua mấy ngọn núi, đến một sườn núi. Bỗng chàng nghe tiếng nước chảy róc rách, chàng liền mở địa đồ ra xem, bất giác kinh ngạc nghĩ thầm: “A! Theo dòng nước này đi lên, qua một tòa thạch môn, chính là Bồng Lai Tiên Cung rồi.” Chàng lắng nghe tiếng nước chảy, xác định phương hướng rồi phóng đi.

Chàng đưa mắt nhìn bất giác mừng rỡ. Thì ra cách đó khoảng một đường chim bay có một dòng suối uốn lượn, chàng vội tung người đến, đi ngược dòng suối. Một bên là một tòa thành nhỏ trắng lệt ụy nghi hơn cả Hoàng cung.

Chàng mừng rỡ suýt rơi nước mắt, liền phóng người đi.

Sắp đến Bồng Lai Tiên Cung thì chàng bất giác ngây người.

Tại sao chàng xuất hiện mà Bồng Lai Tiên Cung lại không có chút động tĩnh gì cả, chàng nghi ngờ, bèn lướt nhanh tiếp.

Bỗng chàng bỗng cảm thấy một cảm giác đáng sợ.

- Ái chà, đừng nghĩ ngợi lung tung...

Chàng lướt nhanh, nhảy qua bức tường dày của Bồng Lai Tiên Cung.

Thân hình chàng như một chiếc lá khô đáp nhẹ xuống đất không phát ra một tiếng động.

Chàng đưa mắt nhìn chỉ thấy bốn bề đều là danh hoa tứ thời, đầy vườn đều là những đóa hoa diễm lệ, gió thổi nhẹ, những luồng hương hoa làm chàng ngây ngất như lạc vào tiên cảnh.

Tuy cảnh đẹp trước mắt nhưng chàng càng cố ý đề phòng.

Chàng thét lên một tiếng vang tận mây xanh, xé tan bầu không khí yên tĩnh.

Nhưng trong cung nguy nga mỹ lệ này không có một động tĩnh gì, chàng cũng hoài nghi.

Chàng cẩn thận bước, bỗng có mùi máu tanh tươi từ lùm cây thoáng bốc đến.

Chàng giật mình phóng đến, gạt đám cây sang một bên, đưa mắt nhìn, bất giác kinh ngạc hét lên một tiếng, sắc mặt nhợt nhạt thối lui hai bước.

Thì ra trong lùm cây có thi thể của một thiếu nữ diễm lệ, nhìn trạng thái chết của nàng bất giác làm chàng cảm hờn, rằng nguyền ken kết, mắt giận nảy lửa.

Thạch Kiềm nộ khí bừng bừng quát:

- Kẻ dâm tặc nào độc ác hái hoa thê? Chàng nghĩ, nghe nói “Bồng Lai Tiên Cung toàn là tuyệt sắc thiếu nữ, không có nam nhi trong đó. Như vậy tại sao thiếu nữ này lại bị hãm hiếp rồi giết chết thê? Tại sao trong Cung lại không có động tĩnh gì cả? Lẽ nào có kinh địch đến Bồng Lai Tiên Cung hãm hiếp cung nữ rồi sát hại họ...” Chàng nghĩ: “Bồng Lai Tiên Cung là một trong Vô Lâm Tử Cấm Địa, lại có kẻ khác ngang nhiên quấy phá, bất giác giật mình lo sợ. Vì người có khả năng vào Bồng Lai Tiên Cung hiếp sát cung nữ rồi ung dung bỏ đi quả là vô công người ấy đã đến mức thượng thừa.” Chàng nghĩ thầm: “Nếu như thật là có người đến huyết tẩy Bồng Lai Tiên Cung ta nhất định dùng nợ máu trả máu.” Bỗng chàng tung người phóng đến hành lang, chàng lại phát hiện hai thi thể của hai thiếu nữ mỹ lệ, cảnh tượng chết cũng như cái chết thiếu nữ trong vườn, như thế chàng có thể xác định, kinh địch xâm nhập vào Bồng Lai Tiên Cung tất nhiên không ít.

Quả là một trường đại sát kiếp vô nhân đạo khiến Thạch Kiềm giận run người, mắt nảy lửa.

Chàng đi vào cung điện hào hoa, nơi nào cũng là thân thể lả lơi của các tuyệt sắc thiếu nữ, từ những thi thể này có thể biết được những ma đầu hãm sát các thiếu nữ này trong một ngày gần đây thôi, vì thế các thi thể vẫn chưa hôi thối.

Chàng đi đến sau viện, có một căn nhà củi, chàng ló đầu nhìn. Bỗng một luồng chưởng phong yếu ớt bay tới.

Chàng kinh ngạc lui ra sau quát:

- Kẻ nào lén lút phát chưởng hại người thê? Tiếng quát vừa dứt, bốn bề im lặng, không có chút phản ứng gì. Chàng bất giác kinh ngạc lại nhìn vào căn nhà củi một lần nữa, chỉ thấy bên trong tối om không nhìn thấy gì cả.

Chàng biết sự việc kỳ lạ, bèn tung người bay vào nhà củi, một luồng kinh phong yếu ớt lại bay đến trước ngực chàng.

Bùng! Một tiếng nổ nhỏ vang lên.

Chàng bị trúng chưởng, liền nhanh tay chụp lấy cánh tay vừa phát chưởng, thì ra là một cánh tay khô gầy, chàng giận dữ kéo ra, quát:

- Hãy ra đây! Nói xong chàng lại phóng người ra ngoài, người kia cũng bị kéo theo ra.

Thì ra người này là một bà lão già yếu, hình như đã ẩn mình ở đây mấy ngày rồi, đôi vàng cả mặt, toàn thân run rẩy.

Đôi mắt thất thần của bà xạ ra hai luồng nhân quang cảm hận nói:

- Cầu tặc! Cả ta người cũng không buông tha.

Chàng biết bà ta đã hiểu lầm, định phân biện thì bà đã tiếp:

- Cung nữ của Bồng Lai Tiên Cung do người hãm hiếp giết chết, mối thù này đành phải chờ cung chủ về đây thanh toán với người.

Chàng hỏi:

- Bà nói Bồng Lai Cung Chủ chưa về sao?

- Hừm! Dâm tặc! Người muốn dòm ngó đến Bồng Lai Cung Chủ sao? Đừng hòng.

- Không! Bà lầm rồi, ta không có...

- Dâm tặc! Không cần biện bạch, chính mắt ta thấy bọn ngươi! Chàng bị bà ta mắng một hơi mình là dâm tặc, trong lòng rất giận, nhưng vì muốn tìm hiểu đầu đuôi câu chuyện nên chàng đành phải cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Lão bà bà! Ta không phải là kẻ xấu...

- Hừm! Trên thiên hạ này không có kẻ xấu nào mà tự mình thừa nhận bao giờ!

- Bà đừng quá võ đoán, ta đến đây tìm Bồng Lai Cung Chủ!

- Ta biết mục đích chủ yếu của bọn ngươi là ở cung chủ.

- Lão bà bà quá chủ quan đấy, bà nên biết ta không phải là kẻ gian tà.

Bà liếc mắt nhìn, lãnh đạm nói:

- Hừm! Bọn ma đầu các ngươi, dù có bị phơi thây ta cũng nhận ra... Ta chết rồi cũng không tha cho chúng bây.

Từ lời nói của bà, Thạch Kiêm đoán được kẻ xâm nhập Bồng Lai Tiên Cung tất không ít, và nhất định là những thiếu niên tuổi như chàng.

Chàng thấy bà ta hơi thở yếu ớt, bất giác hỏi:

- Lão bà bà! Bà có thể nói cho ta biết dâm tặc là ai không? Bà lão như ngọn đèn trước gió, mắt từ từ khép lại, yếu ớt nói:

- Chính là ngươi! Hình như bà già đã dồn hết sự oán hận vào câu nói này, nói xong tắt thở lìa đời.

Tội nghiệp bà, đến lúc chết cũng không rõ cừu thù huyết tủy Bồng Lai Tiên Cung là ai.

Chàng đau đớn ngẩng lên trời hét to một tiếng. Tiếng hét của chàng như muốn xé tan bầu không khí dày máu tanh này.

Bồng Lai Tiên Cung là một trong Vô Lâm Tử Cấm Địa lại bị kẻ khác giết hại như thế, nếu như có một ngày tin này lan ra trong giang hồ, quả là làm người khác thất kinh hồn vía.

Ai? Ai có công lực siêu phàm tuyệt luân đến thế chứ, đã làm nên việc kinh trời động đất này? Chàng đưa mắt tìm kiếm, thấy khắp nơi đều là thi thể, không có một người nào còn sống sót, chàng đau lòng buồn bã bỏ đi.

Bỗng một âm thanh lạnh lẽo vang lên:

- Thủ đoạn của các hạ quả là độc ác! Chàng ngẩng mặt đưa mắt nhìn, bất giác a lên một tiếng.

Thì ra người này chính là trung niên mỹ phụ, Bồng Lai Cung Chủ Thạch Na Na tức thân mẫu của chàng.

Chàng định kêu lên một tiếng:

- Thân mẫu! Bất giác chàng thấy hai luồng sát cơ trong đôi mắt của Bồng Lai Cung Chủ, chàng kinh ngạc im bặt.

Vả lại, mười mấy năm xa cách, giữa họ đã có một bức tường ngăn cách.

Chỉ thấy sắc mặt Bồng Lai Cung Chủ lạnh lùng nói:

- Ngươi sợ rồi sao? Tiếng nói của bà vô cùng đáng sợ, có lẽ bà quá thịnh nộ rồi, lại tiếp:

- Tuy ta đã giết lầm hiền thê của ngươi, nhưng ta đã nhiều lần nhường nhịn ngươi.

Không ngờ ngươi không có một chút nhân tính, lại hăm hiếp giết chết toàn bộ cung nữ của ta.

Chàng thầm kêu khổ: “Trời! Bà lại ngộ nhận ta là dâm tặc!” Bất giác ngẩng đầu nói lớn:

- Tiền bối lầm rồi...

Chàng ngừng một lúc rồi tiếp:

- Ta... ta... ta là con của tiền bối mà! Thân mẫu...

Tiếng nói của chàng làm cho Bồng Lai Cung Chủ lạnh lùng cười nhạt nói:

- Hừm! Người tưởng rằng là con của ta thì người có thể làm như vậy được sao? Hừm! Thạch Na Na ta không có đứa con lòng lang dạ sói như người.

Chàng run rẩy nói:

- Thân mẫu! Con chính là con của thân mẫu Thạch Kiếm kia mà! Bồng Lai Cung Chủ tròn mắt hỏi:

- Người chính là Thạch Kiếm sao? Thạch Kiếm ngẩng đầu lên trả lời:

- Chính phải! Con chính là con của thân mẫu.

Bỗng khuôn mặt của Bồng Lai Cung Chủ trở nên giận dữ kinh người, tung người đẩy song cửa sổ ra ỷ mị vô cùng.

Chàng tránh không kịp, kêu lên một tiếng thảm thiết, bay ra ngoài ba bốn trượng xa.

Chàng toàn thân dính đầy bụi đất, máu trào ra bên khóe miệng. Chàng đứng dậy, loạng choạng bước đến trước mặt Bồng Lai Cung Chủ nói một cách đau đớn:

- Thân mẫu tàn nhẫn lắm! Bồng Lai Cung Chủ kinh ngạc trước khí phách hiên ngang của chàng, nhưng lập tức lạnh lùng nói:

- Thạch Kiếm! Thạch Na Na ta không có đứa con như người. Tuy ta không làm tròn trách nhiệm người mẹ, nhưng lẽ nào người có thể làm ra việc táng tận lương tâm này hay sao? Thạch Kiếm phân bua:

- Thân mẫu...

- Im ngay! Ta không cho phép gọi ta như thế.

- Được! Như thế thì con sẽ gọi thân mẫu là tiền bối.

- Trừ “thân mẫu” ra, người gọi ta là gì cũng mặc kệ.

Chàng đau lòng nói:

- Tuy tiền bối không muốn có đứa con như ta, nhưng ta cần phải giải thích rõ, ta không hề làm ra việc trái với lương tâm như thế này đâu.

Bồng Lai Cung Chủ lãnh đạm nói:

- Không ngờ người là một người nham hiểm khéo biện bạch đến thế. Người đã có can đảm làm ra việc khiến mọi người công phẫn như thế, lại còn để lại chữ trên vách tường, tại sao bây giờ lại giấu đầu giấu đuôi như thế?

- Không có mà!

- Không có sao? Hãy theo ta! Bồng Lai Cung Chủ lay động thân hình, đến trước đại sảnh diêm lệ nguy nga, tay chỉ lên bức tường nói:

- Người hãy tự xem đi! Chàng đưa mắt nhìn, bắt giác mắt đỏ lên như lửa, giận dữ vô cùng, thổ ra một ngụm máu tươi, hai dòng lệ anh hùng cuộn cuộn rơi xuống.

Chàng không biết làm cách nào để biện bạch đây, thì ra trên vách tường có hàng chữ ghi bằng máu viết rằng: “THIÊN HẠ CUỒNG NHÂN THẠCH KIỂM GIAN SÁT.” Bồng Lai Cung Chủ thấy chàng ngẩn người ra thất thần, càng khẳng định là chàng giết cung nữ, đau đớn nói:

- Đồ dâm tặc, yêu nghiệt, ma quỷ... Không ngờ Hồi đó ta nhẫn nhục, bị sự chê cười của thiên hạ nuôi người, không ngờ người hoàn toàn giống như phụ thân người, tàn ác vô nhân đạo, quả là bi thảm! Thần trí của chàng bị đè nén...

Bỗng chàng cười to lên như trời long đất lở, như cơn hổ điên nói:

- Ta không có phụ thân, cũng không có thân mẫu, người trên thiên hạ đều khinh thường ta, cả Cổ thúc thúc cũng trở mặt giết ta, hiền thê ta Bạch Tuyết Công Chúa cũng bị thảm sát, người tình ta là Tiểu Mân cũng trở mặt thành kẻ thù. Tất cả những bất hạnh, tất cả những nỗi khổ và tất cả sự nhục đều giáng vào mình ta. Hừm! Ta căm hận, ta căm hận tất cả những người trên thiên hạ! Khà khà... Khà khà... Ta là cuồng nhân, cuồng nhân trong thiên hạ, ta phải giết hết, những người mang lại bất hạnh cho ta! Giết, giết, giết... Khà khà...

Chàng cuồng điên la lên, khuôn mặt chàng trông đáng sợ, đôi mắt đỏ hoe xạ ra hai luồng dạ quang sắc bén, khiến ai cũng phải khiếp đảm.

Lương tri của chàng đã bị sự kích động quá mức đè nén đi. Trong đầu óc của chàng chỉ có một ý nghĩ giết! Chàng ngông cuồng kêu lên:

- Giết! Ta phải giết chết những người trong thiên hạ.

Phút chốc, song chưởng quét ra.

Lúc này chàng đã hoàn toàn mất đi nhân tính, vận hết sức bình sinh vào song chưởng, quét về phía Bồng Lai Cung Chủ.

Bồng Lai Cung Chủ thấy khuôn mặt chàng hung dữ, bất giác rung mình, nghiêng người nhảy ra ngoài năm bước, tránh khỏi một chưởng kinh người kia.

Chàng giận dữ cực độ, lại tung người đến liên tiếp quét ra ba chưởng kinh người.

Bồng Lai Cung Chủ là một trong Hồng Trần Ngũ Tuyệt là tuyệt đỉnh cao thủ. Thấy chàng bỗng nhiên xuất thủ, chiêu thức độc ác vô song, tình mẫu tử cũng tan biến đi, Bồng Lai Cung Chủ phất nhẹ tà áo, quét chưởng công tới.

Một chiêu của bà tuy đơn giản nhưng nhanh như tia chớp, chiêu thức chứa đựng kỳ dị, vả lại kinh khí mạnh tuyệt luân, thế như bài sơn đảo hải, trùng trùng điệp điệp quét tới.

Bùng! Một tiếng long trời lở đất.

Chàng hự lên một tiếng, thân hình như điều đứt dây bay ra ngoài mười trượng.

Nhưng chàng nhanh chóng đứng dậy, cất bước tiến đến.

Toàn thân chàng nhuộm đầy máu, mắt hoa lên hoàn toàn mất hết lý trí.

Bồng Lai Cung Chủ thấy chàng hung dữ, liền đưa song thủ lên. Mười luồng chỉ phong lạnh thấu xương liên tiếp quét ra.

Chàng vẫn không cảm thấy, tiến bước đến gần, tay đưa nhẹ ra.

Bỗng! Chàng cảm thấy sức phản kích mãnh liệt, cánh tay chàng tê đi và mười luồng chỉ phong quét tới.

Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu bắn tung tóe, thân hình chàng lại bay ra ngoài mười sáu, mười bảy trượng xa.

Lần này chàng đã bị trọng thương, nội tạng như vỡ ra, nhưng một luồng dã tính khích lệ chàng, vì thế một lúc sau, chàng lại loạng choạng đứng dậy.

Mất chàng rực lửa lãnh đạm nói:

- Ngươi hãy giết ta đi, nếu không ta sẽ giết ngươi đấy! Nói xong, từng bước tiến tới, những dấu chân chàng giẫm qua sâu đến ba tấc! Bồng Lai Cung Chủ sắc mặt tái xanh, nói to:

- Ta giết ngươi xem ngươi làm gì được ta.

- Đến đây nào!

- Ngươi tiếp chưởng! Vừa dứt lời, thân hình tung đến nhanh vô cùng, quét ra một chưởng ủy mị tuyệt luân.

Chàng không tránh né, mười hai thành công lực quét ra một chưởng.

Bùng! Một tiếng nổ chấn động trời đất, cuộn lên một vòng bụi cát mù mịt, chụp lấy hai thân hình của họ.

Bồng Lai Cung Chủ thối lui bốn, năm bước.

Thạch Kiềm kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình như một con diều đứt dây, bắn ra ngoài, mười trượng xa, ngã lảo trên đất, toàn thân rướm máu. Chàng cố vùng dậy nhưng không được.

Bồng Lai Cung Chủ hừ lên một tiếng phẫn nộ, quát:

- Ta giết chết dâm tặc như ngươi! Nói xong, lay động thân hình, nhảy bổ tới.

Mấy tiếng cười lạnh lẽo vang đến:

- Cung chủ, tâm địa quá độc ác đấy! Bồng Lai Cung Chủ giật mình quay người lại nhìn, chỉ thấy một phụ nữ khăn đen, liền lạnh đậm hỏi:

- Cô là ai?

- Bạc Mệnh Nữ.

- Bạc Mệnh Nữ sao? Có lẽ không phải là thực danh!

- Điều này có quan hệ gì?

- Tại sao cô can thiệp đến hành động của ta? Bạc Mệnh Nữ cười to mấy tiếng, nói một cách trêu chọc:

- Tục ngữ có nói “Hổ độc bất thực tử”, không ngờ đường đường là một vị Bồng Lai Cung Chủ lại giết con của mình, không phải là làm cho kẻ khác rùng mình sao! Bồng Lai Cung Chủ liếc nhìn Bạc Mệnh Nữ quát:

- Đây là việc của ta, không cần ngươi can thiệp.

- Nếu như ta cứ muốn can thiệp thì sao?

- Như vậy thì ngươi hãy thử xem!

- Tốt lắm! Đúng lúc ấy, Thạch Kiềm từ từ đứng dậy cất bước, bất giác thổ ra một luồng máu tươi.

Thân hình lay động hai cái, rồi đứng vững nhìn bầu trời thở dài một tiếng.

Lúc này trong đầu chàng chỉ có thù hận và giết.

Từ từ lay động thân hình, cục diện gay go trước mặt, chàng như không cảm thấy.

Chàng chỉ có ý niệm giết người, hoàn toàn mất hết lý trí rồi.

Chàng đi được mười trượng thì một thân hình phóng tới, ngăn lại nói:

- Ngươi chạy đi đâu! Thạch Kiềm thấy Bồng Lai Cung Chủ, mắt nảy lửa, môi khê lay động nhưng không còn sức để nói một lời, ngậy người đứng đó.

Lúc này Bạc Mệnh Nữ cũng đã phóng đến, ghé vào tai Bồng Lai Cung Chủ nói nhỏ:

- Hắn đã mất hết lý tính, kích động quá hóa thành phong cuồng rồi, bà còn không buông tha hắn sao? Bồng Lai Cung Chủ bất giác đau lòng, tình mẫu tử thiêng liêng vẫn chưa phai nhạt, rồi chậm rãi bỏ đi.

Thạch Kiềm bước đi như tượng gỗ, bóng hình chàng xa dần dưới ánh tà dương.

-oOo-

31. Trùng Trùng Sát Kiếp

Trong một đêm đã giết hơn nghìn người của hắc bạch hai đạo, tạo thành một trường sát kiếp.

Người này như một con hổ dại, gặp ai giết nấy. Và lại, võ công người này cực kỳ cao thâm, thân pháp uy mị.

Thiên Hạ Cuồng Nhân Thạch Kiếm khi rời khỏi Bồng Lai Tiên Cung, đã mất hết lý trí, đến đâu là giết người đến đấy.

Thế là mọi người lo sợ bàng hoàng gặp phải Thạch Kiếm.

Và Thạch Kiếm ngày đêm giết người như núi, chàng có mối hận không nguôi. Chàng muốn giết hết tất cả người trên thiên hạ.

Hôm nay mục đích của chàng là đến Võ Lâm Bảo để mở sát giới nơi đó. Để đáp lại sự nhục mạ mà Võ Lâm Bạo Quân đã tặng cho chàng.

Lúc này, chàng đang thi triển tuyệt đỉnh khinh công lướt nhanh như bay.

Làm cho những phàm phu tục tử há hốc mồm kinh ngạc, tưởng là tiên ông đang bay.

Trong lòng chàng giận dữ quát: “Giết! Giết! Giết! ” Trước mắt, chàng cách Võ Lâm Bạo Quân còn bốn năm dặm. Chàng như ngựa bị roi thúc, đề khí tung người đi, nộ huyết rạo rục trong người chàng.

Bỗng một bóng người phóng tới.

Chàng lửa giận bùng bùng, vừa thấy người vừa đến là Tứ Tiên Chi, bất giác ngạc nhiên.

Tứ Tiên Chi ngạc nhiên hỏi:

- Kiếm ca ca không sao chứ! Trong đầu chàng chỉ còn một chữ “giết”, vì thế chàng lạnh băng nói:
- Không sao, suýt nữa không chết trong Võ Lâm Bảo.

Tứ Tiên Chi thấy khuôn mặt chàng hung dữ, và tính tình kỳ lạ, bất giác kinh ngạc, thối lui hai bước, kinh ngạc nói:

- Kiếm ca ca làm sao thế?
- Ta không sao, vẫn chưa chết mà!
- Kiếm ca ca, sau khi huynh thoát ra khỏi Võ Lâm Bảo, muội liền bị thân phụ giám sát, hôm nay muội trốn ra đây đấy! Chàng lạnh lùng, quát:
- Tránh ra! Cô trốn ra đây có liên quan gì đến ta chứ?
- Muội đến tìm huynh mà!
- Tìm ta làm gì chứ?
- Huynh thay đổi rồi!
- Thay đổi thì sao nào? Tránh ra! Hừm, tránh xa ra!
- Kiếm ca ca thật không hiểu tấm lòng của muội sao? Trong địa lao! Hà! Thân phụ vốn muốn gả muội cho Thiểm Lôi Thủ Lý Văn Thôn...

Chàng bực dọc nói:

- Cô gả cho hần thì liên quan gì tới ta nào? Tứ Tiên Chi nghe vậy, nước mắt ràn rụa, đau đớn nói:
- Huynh quả thật đã thay đổi rồi! Chàng đối với lời lẽ gì cũng chán ghét. Trong đầu chàng chỉ có “giết”, chàng quả nhiên nói:
- Ta còn phải huyết tẩy Võ Lâm Bảo nữa mà!
- Huyết tẩy Võ Lâm Bảo sao?
- Đúng vậy! Tạm biệt thôi, ta không có thời gian nói chuyện với cô nữa! Nói xong quay người định đi, Tứ Tiên Chi ngăn lại hỏi:

- Gần đây, võ lâm đồn đãi có một vị ma đầu giết người không chớp mắt Thiên Hạ Cuồng Nhân chính là huynh sao?

- Đúng vậy! Ta chính là Thiên Hạ Cuồng Nhân.

- Thiên Hạ Cuồng Nhân!

- Ta không những thế mà còn muốn giết hết những người trong thiên hạ!

- Lẽ nào ngươi không có lương tâm sao?

- Lương tâm! Khà khà... Lương tâm đáng được bao nhiêu? Ta hận, ta căm hận tất cả mọi người và muốn giết hết tất cả mọi người trên thiên hạ.

- Cả muội cũng không ngoại lệ? Thạch Kiếm sát khí thêm nồng, mắt hết nhân tính, mắt lộ hung quang nói:

- Giết cô thì có gì là không dám chứ.

Mắt chàng nảy lửa, tung người đến, bỗng song chưởng giơ ra, quét ra ba chiêu.

Ba chiêu này, hoàn toàn không có lý tính nữa. Chiêu thức không những nhanh tuyệt luân mà sức mạnh ngàn cân, cuộn cuộn áp tới.

Tứ Tiên Chi không ngờ chàng đột nhiên xuất chưởng.

Đến lúc phát hiện thì luồng kinh phong mạnh tuyệt luân đã ập tới.

Nàng kêu lên một tiếng thảm thiết, lui ba, bốn bước. Nhưng chàng liên tiếp xuất ra hai chiêu, ba chiêu của chàng làm cho Tiên Chi ngã nhào trên mặt đất, máu ứa ra không ngớt.

Chàng đứng đó, cười một cách nham hiểm, cất bước định tiếp một chưởng kết liễu đời nàng.

Bỗng! Một tiếng quát to, mấy bóng người lần lượt bay tới.

Chàng đưa mắt nhìn thì thấy một thiếu niên, tuổi khoảng nhị tuần, mình mặc áo bào xanh, theo sau là mười hai vị võ sĩ.

Thiếu niên quát:

- Họ Thạch kia! Ngươi dám giết Tứ Công Chúa, ta phời thầy ngươi trước.

Chàng ngậy người hỏi:

- Ngươi là ai?

- Thiểm Lôi Thủ Lý Văn Thôn. Ngươi quả là có mắt mà không biết Thái Sơn, ngươi lẩn thoát địa lao, hôm nay là ngày tận số của ngươi đấy! Thạch Kiếm sát khí đằng đằng. Bị họ ngăn cản lại quả là lửa đổ thêm dầu, không nói không rằng, quét ra một chiêu.

Thiểm Lôi Thủ thối lui, bảo mười hai tên võ sĩ:

- Mười hai võ sĩ nghe lệnh, hãy giết tên cuồng đồ này.

Mười hai võ sĩ đồng loạt xông lên, với luồng chưởng phong mạnh mẽ tuyệt luân, quét như sóng cuộn.

Thạch Kiếm lửa giận bùng bùng. Nghiến răng quét chưởng đánh tới.

Phút chốc, chưởng thanh như sấm, bụi cát mịt mù. Tiếng kêu thảm khóc vang lên không ngớt. Tiếng hừm giận dữ tạo thành một trận kinh thiên động địa. Máu bắn thầy phời.

Mười hai võ sĩ lần lượt ngã xuống. Thạch Kiếm người hăng máu, phút chốc mười hai võ sĩ không còn ai sống sót.

Tứ Tiên Chi tuy bị thương nặng, bắt giắc mày ngài chau lại: Thiểm Lôi Thủ mất lộ nộ quang, hét lên một tiếng, phóng người đến, quát:

- Cuồng đồ! Cả gan giết mười hai võ sĩ của ta, ngươi đừng hòng sống nữa.

Tiếng quát vừa dứt, song chưởng giơ lên.

Lúc này Thạch Kiếm đã hao mất phân nửa sức lực, bỗng cảm thấy luồng kinh phong mạnh mẽ của Thiểm Lôi Thủ quét tới, bất giác kinh ngạc.

Nhưng chàng đã mất hết lý tính, không đếm xỉa đến thắng phụ của cuộc ác đấu này.

Vì thế, chàng vận mười hai thành công lực, tung người đến.

Thiểm Lôi Thủ là môn đồ đặc ý nhất của Võ Lâm Bạo Quân, đã học được chân truyền của Võ Lâm Bạo Quân, vả lại thủ pháp của hắn kỳ dị, công lực cao thâm, không thua Võ Lâm Bạo Quân.

Bất giác, chàng cảm thấy như sóng va đá. Hai tay tê liệt đi, đầu óc choáng váng, chưởng lực của Thiểm Lôi Thủ như một bức tường dày ép tới.

Bồng chàng hự lên hai tiếng, thối lui năm, sáu bước.

Thiểm Lôi Thủ cảm hận chàng đã giết chết mười hai võ sĩ, tung người tiến tới.

Thiểm Lôi Thủ xuất thủ nhanh như điện, chàng không sao tránh khỏi.

Lại một tiếng thảm khốc vang lên bên tai, thân hình Thạch Kiếm bay ra ngoài mười trượng té nhào xuống đất, hơi thở yếu ớt.

Thiểm Lôi Thủ mắt lộ hung quang, bước thẳng đến.

Bồng! Tứ Tiên Chi loạn choạng đi đến, quát:

- Đứng lại! Thiểm Lôi Thủ quay người lại quát:

- Sư muội! Sư phụ bảo muội đi về!

- Ta không về nữa!

- Lệnh của sư phụ, ngu huynh không dám trái lời! Tứ Tiên Chi sắc mặt nhợt nhạt:

- Người dám cưỡng bức ta sao?

- Không dám! Nhưng tốt nhất sư muội hãy đi về. Nếu lưu lại giang hồ, có điều gì bất trắc xảy ra sẽ làm cho sư phụ không an tâm!

- Điều này người khỏi phải lo! Thiểm Lôi Thủ và Tứ Tiên Chi đang tranh chấp thì Thạch Kiếm đã nằm đó bất động.

Bồng một thân hình kiêu diễm bay đến, vừa thấy chàng bị trọng thương, bất giác lệ tuôn trào ra, ôm chàng ngồi dậy, rồi cho chàng uống ba viên linh đơn. Rồi nàng dùng chân khí của mình giúp chàng liệu thương.

Một lúc sau Thạch Kiếm từ từ tỉnh dậy.

Nàng mừng rỡ gọi:

- Kiếm ca ca tỉnh rồi! Chàng đưa mắt nhìn, thì ra là Đoạt Hồn Thiếu Nữ bất giác lạnh lùng nói:

- Hừm! Thì ra là cô!

- Kiếm ca ca! Muội vì huynh mà trốn khỏi tay thân mẫu, lưu lạc giang hồ là hoàn toàn vì huynh, huynh không được đối đãi với muội như thế.

- Vì ta để làm gì chứ?

- Kiếm ca ca, muội yêu chàng tha thiết! Lúc này, trong đầu óc của chàng chỉ có sát khí, tất cả những lời nói này sẽ làm cho chàng bức dọc.

Chàng lạnh lùng nói:

- Tình yêu sao? Hừm! Đó toàn là những lời giả dối.

Tuy chàng yêu nàng, nhưng chàng đã bị sát ý lấn chiếm cả tâm hồn.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ đau đớn nói:

- Muội yêu chàng thật lòng mà, Kiếm ca ca! Chàng liền nghĩ đến một điều, nghĩ thầm: “Ta cần phải ăn đôi mắt của người yêu mình và mình yêu. Nếu không công lực ta vĩnh viễn chỉ dừng lại ở mức sáu thành mà thôi. Đúng vậy! Ta cần phải gia tăng công lực. Giết! Giết! Giết! Có công lực thâm hậu ta mới có thể giết hết thầy mọi người trên thiên hạ, ta phải ăn một đôi mắt.” Chàng nghĩ xong, liền trầm giọng hỏi:

- Nàng yêu ta thật lòng sao?

- Đương nhiên rồi, mãi mãi, tình yêu của ta đối với chàng không bao giờ thay đổi.

- Nàng có thể vì ta mà hy sinh không.

- Cho dù là nhảy vào lửa hay phơi thây muội cũng cam lòng!

- Không nghiêm trọng đến thế! Ta chỉ mong ăn đôi mắt của nàng.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ kinh ngạc, nhưng nhanh chóng trở nên thản nhiên, nói:

- Đôi mắt của muội sao? Chàng muốn ăn thì hãy lấy đi! Chàng mắt lộ hào quang, ngạc nhiên nói:

- Thật vậy sao? Nàng không hối hận chứ? Đoạt Hồn Thiếu Nữ kiên quyết nói:

- Không đâu! Chỉ cần chàng thích, muội sẽ không hối hận!

- Được! Nàng ngồi yên nhá! Huynh phải móc đôi mắt của muội đây.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nghe theo, ngồi yên.

Lúc này, Thạch Kiếm không còn lý tính nữa, trong đầu chàng chỉ có ” Giết! Giết! Giết!” Đôi mắt của chàng xạ ra hai luồng sát quang, giờ hữu thủ ra, từ từ hướng đến đôi mắt của Đoạt Hồn Thiếu Nữ.

-oOo-

32. Tất Cả Vì Tình

Song chỉ chàng từ từ di động...

Dần dần đã dần sát bên đôi mắt của Đoạt Hồn Thiếu Nữ.

Bỗng! Đoạt Hồn Thiếu Nữ mở mắt ra, tay nắm cánh tay của chàng, mắt xạ ra luồng thần sắc mông lung, nói một cách đau đớn:

- Khoan đã, muội hỏi huynh một câu! Chàng ngây người thốt:

- Hỏi gì?

- Huynh có yêu muội không?

- Rất yêu! Huynh yêu muội tha thiết! Đoạt Hồn Thiếu Nữ lại hỏi một cách mơ hồ:

- Như vậy tại sao huynh nhẫn tâm ăn đôi mắt của muội? Hận thù lại dấy lên trong lòng chàng, tuy chàng yêu nàng nhưng chàng cần phải giết người, lương tri và lý tính của chàng đã mất cả rồi.

Chàng đáp:

- Tại vì huynh phải giết người!

- Giết người ư?

- Đúng vậy! Huynh ăn xong đôi mắt của muội, công lực sẽ gia tăng nhiều, đến lúc đó huynh mới có đủ sức để giết sạch người trong thiên hạ.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ truy vấn, hỏi:

- Tại sao ăn đôi mắt của muối thì công lực của huynh mới gia tăng vậy?
- Điều này muối không hiểu đâu.
- Nếu đôi mắt muối mù đi, huynh có còn yêu muối không? Chàng không suy nghĩ, dẫn đo nói:
- Dù thế nào đi nữa, huynh cũng yêu muối. Muối sau này không hối hận chứ?
- Không! Tuyệt đối không hối hận.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ thở dài một tiếng nói:

- Như vậy thì cứ việc lấy đi, chỉ cần có ích cho huynh là được.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ trở nên vô cùng hiền dịu như một vị hiền thê vậy, bắt chắp mọi hy sinh vì người mình yêu mà làm tất cả mọi việc. Tình yêu của nàng cao cả và thanh khiết vô cùng. Nhưng một cuộc tình bi thảm lại sắp xảy ra.

Chàng hài lòng cười to, bỗng tiếng cười im bật, đôi mắt lộ ra sắc thái ngông cuồng, thất thần và thù hận.

Thạch Kiếm bình tĩnh nói:

- Ngọc Chi, huynh mãi mãi cảm kích muối và sẽ mãi mãi yêu muối...

Nói chưa dứt lời, song chỉ đã phóng ra nhanh như chớp.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ cảm thấy đau đớn trong lòng nhưng nàng không la lên nửa lời. Sức mạnh của tình yêu đang cổ vũ, ủng hộ nàng.

Thạch Kiếm như con mãnh thú, hữu chưởng móc nhãn cầu của Đoạt Hồn Thiếu Nữ, máu me đầy tay không một chút do dự, mở miệng nuốt ngay vào bụng.

Vết máu dính vào khoe miệng, chàng vẫn không thèm lau chùi đi.

Chàng lặng lẽ vận khí, để đôi mắt phát huy tác dụng sớm một chút.

Một lúc sau, bụng chàng đau đớn như dao cắt, chàng ôm lấy bụng kêu hét lên, Đoạt Hồn Thiếu Nữ đứng cách đó một trượng giờ mắt đã mù, nghe tiếng kêu vội hỏi:

- Kiếm ca ca, làm sao thế? Chàng cắn răng, bụng đau như cắt, cố gắng nói:
- Không có gì cả! Ngọc Chi, muối cảm thấy đau không?
- Không! Muối cảm thấy rất vui vẻ.

Chàng kinh ngạc hỏi:

- Vui vẻ sao?
- Đúng vậy! Vì muối đã vì huynh làm việc có ích, có phải không, Kiếm ca ca? Lúc này, bụng chàng vẫn còn đau, từ cơn đau làm cho sắc mặt chàng trở nên nhợt nhạt, toát mồ hôi hột, miễn cưỡng nói:
- Ngọc Chi! Huynh rất cảm tạ muối nhưng huynh mong muối hãy trở về.
- Trở về đâu?
- Xú Nhân Cốc!
- Xú Nhân Cốc! Muối còn có thể trở về nơi ấy sao? Muối trốn ra đây mà...

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nói đến đây ngưng một lúc, nàng nghĩ điều kiện tối thiểu của một người vợ là phải “Tam tông tứ đức” vì thế nàng lại nói tiếp:

- Được thôi! Muối trở về, huynh bảo trọng! Lý tính của chàng bỗng hiện lên khiêm nhã nói:
- Đa tạ muối! Tạm biệt.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nói:

- Còn có Đoạt Hồn Kỳ muối cũng lấy cấp ra đây, huynh hãy nhận lấy, muối giữ cũng vô dụng.

Chưa nói xong đã đưa Đoạt Hồn Kỳ ra cho chàng. Chàng ngơ ngẩn nhận lấy.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nhướn mày nói:

- Kiểm ca ca, tạm biệt. Hy vọng rằng huynh có thể đến tìm muối.

- Tạm biệt! Ngọc Chi! Đoạt Hồn Thiếu Nữ bị thương nặng không có một lời oán trách, mang theo tình yêu lặng lẽ bỏ đi.

Chàng cất Đoạt Hồn Kỳ vào áo, mắt chăm chú nhìn theo bóng hình của Đoạt Hồn Thiếu Nữ đi xa dần, dần dần mất chàng hoa lên.

Sự đau đớn như dao xẻ bụng làm cho chàng ngã nhào xuống đất, hôn mê đi.

Thiểm Lôi Thủ và Tứ Tiên Chi đang tranh chấp ở bên cạnh chàng. Vì hai người đều cố chấp kiên trì ý kiến của mình, tập trung tinh thần quá nên diễn biến xảy ra xung quanh họ đều không để ý đến.

Thiểm Lôi Thủ lại nói:

- Sư muối dù thế nào đi nữa, muối cũng phải về Vô Lâm Bảo.

Sắc mặt của Tứ Tiên Chi vô cùng giận dữ, lãnh đạm nói:

- Ta đã quyết định rồi, điều này người khỏi phải lo lắng bận tâm.

- Nhưng sư lệnh khó mà làm trái...

- Người không cần dùng Phụ Vương ta để dọa ta.

Thiểm Lôi Thủ sa sầm nét mặt nói:

- Nếu như muối không chịu trở về, huynh đành đắc tội với sư muối.

- Hừm! Người dám cưỡng ép ta à?

- Có lẽ đành phải đắc tội thôi.

Tứ Tiên Chi biết hấn cứ muốn nàng về là chỉ vì hôn sự thôi, bèn cười nhạt một tiếng.

Đôi mắt như điện nhìn chăm chăm vào hấn, cất tiếng nói:

- Người chẳng qua là vì ép hôn ta thôi!

- Sư muối! Ngu huynh đã yêu muối lâu lắm rồi.

- Yêu ta sao? Hừm hừm! Nhưng ta không yêu người!

- Nhưng mà sư phụ đã đồng ý hôn nhân của chúng ta mà.

- Thân phụ ta đồng ý, nhưng ta đâu có đồng ý, nói cho người biết, người đừng có mơ tưởng nữa. Dù thế nào đi nữa, ta cũng không gả cho người đâu.

Như một luồng nước lạnh xả xuống đầu Thiểm Lôi Thủ, hấn ngây người đi vì thất vọng, bỗng đôi mắt lộ ra một luồng nhãn quang kinh người nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh xắn của Tứ Tiên Chi.

Hấn càng nhìn khuôn mặt này càng trở nên xinh đẹp, nhưng đó chỉ là một đóa hoa lan xinh đẹp dưới thâm cốc, chỉ có thể nhìn mà với không tới.

Yêu quá hóa hận thù! Hấn thầm nghĩ: “Ta cần phải giết chết tên họ Thạch kia!” Nghĩ xong hấn dời ánh mắt đến Thạch Kiểm nói:

- Sư muối vì hấn mà không chịu về Bảo sao?

- Điều này ta không cần thiết trả lời người.

Bỗng! Thiểm Lôi Thủ tung người đến bên Thạch Kiếm.

Tứ Tiên Chi thất kinh, lay động thân mình phóng tới ngăn lại nói:

- Người dám động đến Thạch Kiếm, ta quyết đấu với ngươi đây! Khuôn mặt Tứ Tiên Chi giận dữ, tỏ ra rất cương quyết.

Thiểm Lôi Thủ bị nàng ngăn cản, bất giác lửa giận bùng bùng, mắt xạ ra luồng nhãn quang sắc bén, không một chút run sợ nói:

- Sư muội hãy tránh ra!

- Ta cấm ngươi giết Thạch Kiếm!

- Không được, sư phụ đã dặn dò ngu huynh, bất luận thế nào cũng phải giết chết họ Thạch kia, nếu không Võ Lâm Bảo sẽ có một trường đại sát kiếp.

Tứ Tiên Chi mắt hạnh tròn xoe nói:

- Ta nói không được là không được!

- Nhưng ngu huynh phải thi hành sư lệnh.

- Ta mặc kệ!

- Sư muội nếu còn ngang ngược ngăn cản ngu huynh, thì đừng trách huynh đắc tội với muội!

- Hừm! Ngươi dám!

- Vậy thì hãy thử xem! Trong lúc hai người tranh chấp quyết liệt nhất thì bỗng bốn bóng xám từ xa phóng tới.

Thiểm Lôi Thủ và Tứ Tiên Chi thấy thế bất giác ngây người.

Chớp mắt trước mặt hai người họ đã đứng bốn vị lão nhân mặt áo bào xám.

Thiểm Lôi Thủ nói:

- Tứ vị Hộ Pháp việc gì mà gấp rút đến đây thế? Thì ra bốn vị lão nhân này là Nhất Đẳng Hộ Pháp của Võ Lâm Bảo công lực cao cường, chỉ thua Võ Lâm Bạo Quân, Thiểm Lôi Thủ và đại công tử Lãnh Diện Thư Sinh mà thôi.

Một trong bốn vị Hộ Pháp lấy ra một tam giác bài màu đỏ nói:

- Thánh Quân truyền lệnh Võ Lâm Lệnh! Tứ Tiên Chi và Thiểm Lôi Thủ vừa thấy Võ Lâm Lệnh liền quỳ xuống khấu đầu ba cái mới nói:

- Kính lãnh Thánh Chỉ!

- Thánh Quân truyền chỉ Lý Hộ Pháp lập tức mở lấy tim Thạch Kiếm.

Nói xong, lập tức đưa Võ Lâm Lệnh cho Thiểm Lôi Thủ rồi đứng sang một bên chờ lệnh.

Thiểm Lôi Thủ nhận xong đứng dậy.

Sắc mặt Tứ Tiên Chi nhợt nhạt, nàng biết thân phụ truyền xuống Võ Lâm Lệnh tức là đã quyết định giết Thạch Kiếm lấy tim rồi, bất giác buồn bã trong lòng.

Thiểm Lôi Thủ lãnh đạm nói:

- Sư muội, Võ Lâm Lệnh đã ở đây, mong rằng muội đừng ngăn chặn ta hành sự, nếu không Bảo Quy của Võ Lâm Bảo muội nhất định là hiểu rất rõ.

Nói xong, cùng bốn vị Hộ Pháp bước đến bên Thạch Kiếm.

Lúc này Thạch Kiếm đã bất tỉnh nhân sự, bàn tay của hung thần dần dần gơ ra.

Thiểm Lôi Thủ hạ lệnh:

- Tứ vị Hộ Pháp ra tay đi! Phút chốc, Tứ Đại Hộ Pháp đã tung người đến trước mặt chàng. Bốn song chưởng nhẹ nhàng giơ lên.

Bỗng một tiếng quát the thé vang lên:

- Khoan đã! Tiếng quát vừa dứt, Tứ Tiên Chi đã phóng tới nơi.

Bốn vị Hộ Pháp đồng loạt ngậy người, bắt giắc thu chưởng lại.

Thiểm Lôi Thủ mặt tái xanh hỏi:

- Sư muội muốn chống lại Võ Lâm Lệnh sao? Tứ Tiên Chi nói:

- Người đừng chấp lệnh mà tác oai!

- Như thế muội...

- Hừm! Lý Văn Thôn, người có biết tác phong xưa nay của Võ Lâm Bảo không? Thiểm Lôi Thủ được sự giáo huấn của Võ Lâm Bạo Quân mấy năm nay làm gì không biết tác phong của Võ Lâm Bạo Quân xưa nay là quang minh chính đại, tuyệt không hại người sau lưng.

Thiểm Lôi Thủ bị nàng hỏi như vậy, nói không ra lời.

Tứ Tiên Chi lạnh lẽo nói:

- Nếu như người giết Thạch Kiếm như thế, Phụ Vương cũng tuyệt không tha cho người.

Thiểm Lôi Thủ hổ thẹn nói:

- Sư muội hãy an tâm, ngu huynh tuyệt đối không làm nhục Võ Lâm Bảo.

Tứ Tiên Chi bi thảm nói:

- Như vậy thì tốt lắm! Nàng không vui vẻ bỏ đi, nhưng vẫn đứng bên cạnh, Chương hợp theo dõi, nàng hy vọng kỳ tích sẽ xảy ra, Thạch Kiếm có thể đánh bại năm người họ.

Nhưng đó chỉ là một hy vọng vô cùng mong lung.

Thân pháp kỳ dị của Tứ Đại Hộ Pháp trên giang hồ có thể xem là tuyệt đỉnh cao thủ, hướng chi còn có một vị võ công cái thế Thiểm Lôi Thủ nữa.

Chỉ thấy Thiểm Lôi Thủ lay chàng dậy.

Chàng dần dần tỉnh lại, bàn tay của tử thần cũng đến gần chàng.

Tứ Tiên Chi hồi hộp trong lòng.

-oOo-

33. Vô Tình Yêu Cơ

Bỗng! Một luồng hỏa bốc cao, trong lòng chàng chứa đầy thù hận, chàng đứng phắt dậy.

Lúc này bụng chàng đã bắt đầu, thay vào đó là một luồng dục vọng giết người, giết hết tất cả những người trong thiên hạ.

Thiểm Lôi Thủ tránh ra năm trượng lãnh đạm nói:

- Tứ Đại Hộ Pháp có thể ra tay được rồi đấy! Bốn vị Hộ Pháp nghe lệnh tiến bước, song chưởng chuẩn bị quét ra.

Đôi mắt Thạch Kiếm lộ ra hai luồng sát quang, tiến từng bước đến, chậm rãi nói:

- Hãy đến đây! Song chưởng từ từ đưa lên, nhẹ nhàng đẩy ra.

Chiêu này của chàng rất bình thản, Tứ Đại Hộ Pháp khẽ rùng mình, cũng quét chưởng ra.

Tứ Đại Hộ Pháp là nhất đẳng cao thủ, nội lực hùng hậu. Vả lại bốn người liên thủ xuất chiêu, oai lực không nhỏ, quả là bài sơn hải đảo vô cùng khiếp người. Phút chốc bốn luồng chưởng lực hội tụ thành một luồng bão táp mạnh mẽ quét tới.

Thế chưởng của Thạch Kiếm phút chốc trở nên nhanh nhẹn tuyệt luân, mang theo một luồng kinh đạo ập đến.

Thiểm Lôi Thủ chỉ thấy trước mắt lay động không thấy rõ chiêu thức của Thạch Kiếm! Bốn tiếng kêu thảm khốc vang lên, đưa mắt nhìn thì bốn vị Hộ Pháp đã óc văng tung tóe, chết ngay.

Tứ Tiên Chi thấy thế vừa mừng vừa lo ngại người ra một bên.

Thiểm Lôi Thủ thất kinh, hấn không ngờ, sau khi bị thương công lực của Thạch Kiếm lại mạnh mẽ như thế, đánh ngã cả bốn vị cao thủ.

Hấn đang nghi ngờ thì Thạch Kiếm đã tiến trước mặt hấn, nói:

- Các hạ hãy tự thử xem sao! Thiểm Lôi Thủ thấy ánh mắt kinh người của chàng bất giác rùng mình, nhưng hấn là một người từng trải giang hồ cũng lãnh đạm nói:

- Người đã bại dưới tay của ta, còn dám thị uy!

- “Quyện thổ trùng lai”, lần này không giống lần trước rồi.

- Hừm! Hãy đền mạng cho Tứ Đại Hộ Pháp.

Nói xong, nhanh chóng quét ra một chiêu.

Thạch Kiếm trong lòng giận dữ quát:

- Giết! Đánh trả một chiêu. Từ lúc chàng ăn xong đôi mắt của Đoạt Hồn Thiếu Nữ công lực tăng tiến rất nhiều, quét ra một chiêu thức mạnh như sơn băng.

Thiểm Lôi Thủ muốn một chiêu đánh chết chàng, vì thế lần này hấn ra tay nhanh tuyệt luân. Thế chưởng như nộ hải ba đào tiến tới.

Bỗng! Đôi tay Thiểm Lôi Thủ bị tê liệt đi, hấn nghĩ thầm: “Nguy rồi!” Vừa nghĩ xong, tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân hình như điều đứt dây, bắn ra ngoài mười trượng xa, miệng chảy ra một hàng máu tươi.

Thạch Kiếm tung người đến quét ra một chưởng.

Thiểm Lôi Thủ kêu rống lên, thân hình lại bắn ra ngoài ba trượng nữa toàn thân nhuộm đầy máu tươi.

Thạch Kiếm hừ một tiếng nói:

- Không giết người, thề không làm người! Nói xong tiến đến trước mặt Thiểm Lôi Thủ vừa giơ chưởng lên thì bỗng Tứ Tiên Chi lắc mình phóng tới, ngăn lại nói:

- Giết người như thế không phải là anh hùng. Kiếm ca ca, hấn đã bị thương nặng, không còn sức chống cự nữa rồi, thì hãy tha cho hấn một mạng đi! Chàng đang hăng máu, bỗng bị Tứ Tiên Chi ngăn lại giận dữ quát:

- Việc này có liên quan gì đến cô nương chứ?

- Kiếm ca ca... hãy nể muội.

- Đừng lồi thối, tránh ra! Tứ Tiên Chi ngắc lệ nói:

- Kiếm ca ca! Đừng giết hấn, nếu không thân phụ muội sẽ hận huynh đấy! Thạch Kiếm đã mất cả lý trí, không còn phân biệt được thị phi, chỉ muốn giết người, giết người mới có khả năng vơi đi cơn dục vọng của chàng.

Nay Tứ Tiên Chi ngăn cản chàng, càng làm cho chàng phần nộ.

Bỗng chàng quét ra một chưởng nhắm vào trước ngực của Tứ Tiên Chi.

Nàng không ngờ Thạch Kiếm lại đột nhiên xuất chiêu, vả lại lúc này công lực của Thạch Kiếm đã đạt đến thượng thừa.

Một chiêu của chàng quét tới, Tứ Tiên Chi chưa kịp hét lên thì thân hình đã bắn ra ngoài ba trượng xa.

May mắn là chàng ra tay nhẹ nên Tứ Tiên Chi mới thoát chết.

Nhưng vết thương nàng rất nặng, không những thế tim nàng cũng bị tổn thương, nàng không ngờ Thạch Kiếm trở mặt vô tình đến thế.

Tứ Tiên Chi run rẩy đứng dậy, nói một cách thê lương:

- Huynh quá vô tình đấy! Đôi mắt chàng nãy lửa, chậm rãi bước đến chỗ Thiểm Lôi Thủ, chàng như không nghe tiếng nàng vừa nói.

Chàng quét song chiêu ra, một luồng kinh phong như nộ hải ba đào ập tới.

Bồng! Mười mấy luồng ám khí phóng đến.

Những ám khí này đột nhiên bay đến khi Thạch Kiếm vừa tung người đến, nếu chàng không kịp tránh người ra, Thiểm Lôi Thủ tức thì toi mạng dưới tay của chàng và chàng cũng bị thương dưới những luồng ám khí này.

Sau khi cân nhắc chàng liền nghiêng mình phóng ra hai trượng xa.

Các ám khí rơi lã chã trên mặt đất, suýt nữa làm chàng bị thương.

Ám khí vừa chạm đất thì đồng thời vèo vèo, mười mấy bóng trắng đáp xuống.

Thạch Kiếm đưa mắt nhìn, thì ra là mười mấy vị bạch y thiếu nữ, đi giữa là một thiếu phụ hoa lệ, ông ọ đi đến.

Thiếu phụ này cười mỉm, chàng trong lòng xao động, bất giác ngẩn người.

Thiếu phụ này khẽ mấp máy đôi môi, nói:

- Các hạ thủ đoạn như thế có lẽ là quá độc ác đấy.

Chàng giận dữ quát:

- Ta muốn giết người có quan hệ gì tới ngươi chứ?

- Đương nhiên là có quan hệ rồi.

- Có quan hệ gì chứ? Thiếu phụ này đưa tay chỉ Thiểm Lôi Thủ nói:

- Hắn là môn đồ của ta.

Thạch Kiếm ngạc nhiên nói:

- Hắn không phải là đồ đệ của Võ Lâm Bạo Quân sao? Thiếu phụ khẽ gật đầu, chàng kinh ngạc nói:

- Như vậy...

Thiếu phụ xen vào, hỏi:

- Ngươi có biết ta là ai không?

- Bà là ai?

- Vô Tình Yêu Cơ Trầm Hương Lan.

Thạch Kiếm vỡ lẽ nói:

- Thì ra bà là hiền thê của Võ Lâm Bạo Quân.

Vô Tình Yêu Cơ ông ọ thân mình, tư thế mê hoặc lòng người, mắt chớp chớp, cười một cách yêu kiều nói:

- Chính phải! Thạch Kiếm xao động trong lòng, suýt nữa không kiềm chế nổi thân mình.

Vô Tình Yêu Cơ cười quyền rũ, nói:

- Người muốn giết hấn sao?
- Đúng vậy. Ta cần phải giết hấn.
- Ta mong rằng người có thể tha cho hấn.
- Không! Không được! Vô Tình Yêu Cơ ông ọ làm dáng cười nói:
- Nếu người giết hấn, ta sẽ giận đấy! Chàng ngậy người, thần trí mê hoặc nói:
- Ta! Ta...

Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Ta cấm người giết hấn.

Vô Tình Yêu Cơ cười một cách quyền rũ, Thạch Kiếm hoàn toàn chìm đắm trong tiếng cười của thiếu phụ, không kiềm chế được mình nữa.

Tiếng cười của Vô Tình Yêu Cơ như một hòn đá nhỏ phá tan tâm hồn phẳng lặng của chàng.

Tứ Tiên Chi thấy thái độ quyền rũ của dì ghẻ, bất giác thẹn đỏ mặt.

Lúc này, Vô Tình Yêu Cơ ra lệnh cho các bạch y thiếu nữ dìu Thiểm Lôi Thủ dậy rồi lại bước đến chỗ Tứ Tiên Chi lãnh đạm nói:

- Con a đầu to gan kia dám trốn khỏi Vô Lâm Bảo.

Tứ Tiên Chi mặt đầy sát khí nói:

- Hừm! Việc này bà không có quyền can thiệp.
- Ta là dì của người mà không có quyền can thiệp vào?
- Bà hãy xem thái độ của bà kìa, nếu không phải nề bà là trưởng bối! Hừm! Ta đã thật muốn tát cho bà mấy bạt tai rồi.

Vô Tình Yêu Cơ giận dữ nói:

- Tốt lắm! Người muốn đánh ta, thì đánh đi, ta nghĩ người không to gan đến thế.

Tứ Tiên Chi nói:

- Ta...
- Người làm thế nào? Người chống lại lệnh của Phụ Vương, trốn khỏi Vô Lâm Bảo, ta nhất định bắt người trở về, trừng trị theo Bảo Quy.
- Hừm! Hôn sự của ta hoàn toàn do bà chủ trương ra, muốn ta gả cho Thiểm Lôi Thủ, sẽ không dễ dàng như thế.

Vô Tình Yêu Cơ lãnh đạm nói:

- Như vậy thì hãy thử xem!
- Ta có chết cũng không nghe theo!
- Tốt lắm! Xem cuối cùng ai sẽ thắng nào.

Vô Tình Yêu Cơ mặt lộ sát khí, quay lại nói với các bạch y thiếu nữ:

- Tứ Công Chúa chống lại lệnh của Thánh Quân, trốn khỏi Vô Lâm Bảo có thể xem là một tên chạy trốn, các người hãy xuất thủ bắt lấy cô ta, đưa về trong Bảo mà trừng trị.

Bạch y thiếu nữ y lệnh, dàn thành hình cánh quạt vây lấy Tứ Tiên Chi.

Tứ Tiên Chi nghiêm sắc mặt lại, chuẩn bị phát chiêu.

Không khí buồn bã bao trùm lấy tất cả mọi người. Duy chỉ có mình Thạch Kiêm là miệng vẫn nở nụ cười, cái ma lực câu hồn đoạt phách kia đã mê hoặc lòng chàng. Vì thế trận đấu quyết liệt sắp xảy ra này chàng như không cảm nhận và chứng kiến được.

Bạch y thiếu nữ sợ hãi trước mệnh lệnh của Vô Tình Yêu Cơ, một mặt lại nghĩ đến địa vị của Tứ Tiên Chi, vì thế chần chừ không dám động thủ.

Tứ Tiên Chi cắn chặt đôi môi nói:

- Nếu các người dám động thủ, thì đừng trách ta vô tình! Bạch y thiếu nữ giật mình, họ biết công lực của Tứ Tiên Chi không tồi, nếu mạo muội xuất thủ, cũng chưa chắc là địch thủ của nàng.

Vô Tình Yêu Cơ thấy bạch y thiếu nữ do dự không chịu xuất thủ, lại ra lệnh lần nữa:

- Nếu các người không động thủ thì ta giết các người trước! Bạch y thiếu nữ biến sắc mặt, nhìn Tứ Tiên Chi.

Tứ Tiên Chi nộ khí bừng bừng xạ hai luồng nhân quang kinh người, trầm giọng nói:

- Các người không sợ chết thì cứ việc xuất thủ! Bạch y thiếu nữ ngây người, không biết làm sao.

Vô Tình Yêu Cơ quát:

- Các người cứ xuất thủ, nếu có việc gì ta phụ một tay.

Vô Tình Yêu Cơ bảo đảm tính mạng của họ nếu còn không xuất thủ, tức sẽ chết dưới tay của Vô Tình Yêu Cơ.

Mười mấy vị bạch y thiếu nữ nhất tề phát chưởng, quét ra một luồng kinh phong mạnh như bão táp.

Tứ Tiên Chi thấy họ liên thủ phát chưởng thể mạnh vô cùng, bèn lách người sang một bên đồng thời từ bên hông quét ra một chưởng.

Chiêu này của nàng nhanh tuyệt luân và lợi hại vô cùng.

Một tiếng thảm thiết vang lên, một bạch y thiếu nữ lui ra mau, máu bắn tung tóe nhuộm đỏ cả xiêm y trắng tinh.

Các bạch y thiếu nữ trở nên giận dữ, lần lượt thi triển hết mười hai thành công lực, vây đánh Tứ Tiên Chi.

Tứ Tiên Chi bị vây trong vòng, lách sang đông rồi lại né sang tây như một con linh điểu, phút chốc lại đánh ngã một người.

Trận thế rất loạn xạ, những tiếng la thảm thiết phút chốc lại vang lên, máu bắn ra tứ phía, thân thể văng loạn xạ.

Dần dần chỉ còn lại năm vị bạch y thiếu nữ, cố gắng sức mà đấu với nàng.

Tứ Tiên Chi bị thương nặng, loạng choạng sắp ngã.

Bỗng! Một bóng người xoẹt đến, điểm vào mê huyệt của Tứ Tiên Chi.

Bạch y thiếu nữ đồng loạt giật mình, đưa mắt nhìn, lần lượt lui ra.

Thì ra Vô Tình Yêu Cơ thấy Tứ Tiên Chi giết chết mấy vị bạch y thiếu nữ, nếu bà không ra tay sớm thì e rằng Tứ Tiên Chi chạy thoát vì thế điểm mê huyệt của nàng.

Vô Tình Yêu Cơ rút lên một tiếng, tung người phóng đi.

Năm vị bạch y thiếu nữ mang theo Thiểm Lôi Thủ và Tứ Tiên Chi đi theo bà.

Lúc này nụ cười trên môi chàng tan biến đi, sát khí tràn đầy trong lòng, lại thấy Vô Tình Yêu Cơ bỏ đi càng thêm tức giận.

-oOo-

34. Không Phân Thẳng Bại

Chàng buộc phải nghiêng người tránh sang một bên.

Chỉ thấy trước mặt xuất hiện mười mấy vị đại hán, tay cầm một thanh kiếm đỏ, chặn lấy hướng đi của chàng, người đứng giữa là một văn sĩ mang mặt nạ.

Chàng kinh ngạc vô cùng quát to:

- Người là ai? Văn sĩ đeo mặt nạ cười to, nói:
- Chúng ta không phải gặp mặt một lần rồi sao? Đúng vậy, người này là Thiết Huyết Truy Hồn giả mà chàng đã gặp ở Thiết Huyết Bảo, chàng buột miệng nói:
- Người là Thiết Huyết Truy Hồn giả sao? Kẻ đeo mặt nạ không phủ nhận nó:
- Có phải thế không? Không phải, Thiết Huyết Truy Hồn giả không phải là Hồng Linh Pháp sư bị Phần Diện Đào Hoa dùng Đào Hoa Tiêu hạ sát rồi sao? Thạch Kiếm quát:
- Người không phải là Thiết Huyết Truy Hồn giả, mà Thiết Huyết Truy Hồn giả là Hồng Linh Pháp Sư, hắn đã chết dưới tay của Phần Diện Đào Hoa.
- Kẻ đeo mặt nạ bật cười nhạt nói:
- Ta chính là Thiết Huyết Truy Hồn thật!
- Hừm! Thiết Huyết Truy Hồn thật đã chết dưới địa lao của Thiết Huyết Bảo rồi.
- Hi! Hi! Thật vậy sao?
- Hừm! Người còn giả vờ, người là ai?
- Người cho rằng ta là ai? Chàng nhướng mày, trừng mắt nhìn mặt nạ của kẻ bật mặt quát hỏi:
- Người là ai?
- Hừ! Hừ! Nói cho người biết cũng không sao. Thiết Huyết Truy Hồn giả là ta, sau đó Hồng Linh Pháp Sư vô tình lấy cấp mặt nạ bạc của ta và cuối cùng chết trước ta, đó là hắn tự chuốc lấy họa vào thân.
- Như vậy người chính là hung thủ thông gian với Phần Diện Đào Hoa giết chết Thiết Huyết Truy Hồn rồi! Kẻ đeo mặt nạ quát:
- Tiểu tử họ Thạch kia, lời nói nên khách sáo một chút.
- Đối với gian phu như ngươi, còn phải khách sáo sao? Hừm! Ta còn muốn lấy mạng ngươi đấy!
- Nhưng ngươi hết cơ hội rồi! Chàng thét lên nói:
- Ta không tin.

Tiếng thét vừa ngưng, tung người quật ra một chưởng nhanh tuyệt luân.

Kẻ đeo mặt nạ cười nham hiểm, vừa thấy chàng xuất chưởng vô cùng lợi hại, bất giác ngậy người nghĩ thầm: “Chỉ mấy ngày không gặp, không lẽ công lực hắn tăng nhanh đến thế.” Vừa suy nghĩ hắn vừa thối lui, tránh khỏi một chưởng của chàng.

Hắn vừa thối lui thì Thạch Kiếm lại tiến tới tấn công tiếp.

Nhưng mười hai đại hán bên cạnh đồng loạt quét năm thanh kiếm đỏ như máu ra, tạo thành một bức tường đao màu máu, chụp lấy Thạch Kiếm.

Thạch Kiếm vội vàng thối lui, phút chốc đã mất dạng.

Mười hai vị đại hán thất kinh, bỗng một luồng chưởng lực như đào sơn đảo hải từ phía sau đánh tới.

Mười ha đại hán nhánh chóng tránh ra, nhưng có vị tránh không kịp, bị chưởng phong lợi hại của chàng gây chấn thương.

Kẻ đeo mặt nạ vội hét to:

- Mau chóng bày Huyết Quang Dao Ảnh Trận.

Tiếng quát vừa dứt, mười hai đại hán nhanh chóng dàn thành thế trận, từ từ tiến về phía Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm sa vào Huyết Quang Dao Ảnh Trận liên tiếp phát chưởng.

Phút chốc tạo thành đầy trời là huyết quang, đao ảnh mù mịt.

Thạch Kiềm như một con rồng uốn lượn giữa những làn huyết quang đao ảnh, thế chưởng của chàng như nộ hải cuồng đào. Những tiếng kêu thảm khốc vang lên, máu bắn tung tóe, sáu vị đại hán đã ngã xuống.

Kẻ đeo mặt nạ bạc thất kinh, mắt nảy lửa, mấy tiếng kêu thảm khốc xé tan màn không vang lên.

Những đại hán còn lại, lần lượt ngã xuống.

Thạch Kiềm đang hăng máu, mào dựng ngược, bước đến.

Kẻ đeo mặt nạ bất giác hít một hơi chân khí. Huyết Quang Dao Ảnh Trận là tuyệt chiêu của Huyết Dao Môn mà chưa đánh được mấy hiệp đã bại dưới tay của Thạch Kiềm.

Lại thấy chàng bước nhanh đến, bất giác giận dữ quát:

- Người to gan giết môn hạ của Huyết Dao Môn đó là người chán sống rồi đấy! Thạch Kiềm nói:

- Mặc kệ là Huyết Dao hay Kiềm Dao, ta còn muốn san bằng chúng nữa!

- Tiểu tử! Người quá đáng lắm!

- Hừm! Đừng tưởng là người với Huyết Dao Môn có mối giao tình, là có chỗ dựa hay sao, ta báo cho người biết sang năm đúng vào ngày này chính là ngày giỗ của người đấy.

Kẻ đeo mặt nạ bạc vô cùng giận dữ, quát to:

- Tiểu tử thú kia! Xem ta giết chết người đây! Nói xong, lay động thân mình, phất nhanh tay áo, quét ra một luồng kinh phong mạnh mẽ.

Thạch Kiềm quét chưởng ra, nói:

- Đến đúng lúc đấy! Đúng lúc ấy một luồng kinh phong mạnh tuyệt luân quét tới.

“Bùng!” Hai luồng kinh phong chạm vào nhau cát bụi mù mịt, chỉ nghe hự lên một tiếng kẻ đeo mặt nạ thối lui bảy tám bước, vết chân lún sâu ba tấc, khoe miệng chảy máu tươi.

Chàng rít to một tiếng, hữu chưởng quét ra, một chưởng kinh lực mạnh mẽ cuộn cuộn ập đến.

Kẻ đeo mặt nạ cười nham hiểm, thân hình nhẹ như bông gòn, nghiêng người thối lui mười bảy, mười tám bước, tránh khỏi luồng chưởng phong lợi hại của chàng.

Thạch Kiềm mặt bừng bừng sát khí, một mực tiến tới tấn công.

Luồng kinh phong mạnh như bài sơn hải đảo quét tới.

Chỉ thấy kẻ đeo mặt nạ không tránh né, mà hữu chưởng giơ nhẹ quét ra một luồng ám khí, Thạch Kiềm thoát thấy luồng bột cát màu đen bay ra, liền thất kinh, định thối lui thì một mùi vị cay đã xông vào mũi chàng.

Chàng ngã xuống đất ngất đi.

Kẻ bịt mặt cười to, một Chương lâu, phía xa xa bụi cát cuộn lên mù mịt, kẻ đeo mặt nạ mừng rỡ huyết lên một tiếng dài.

Thì ra đó là một chiếc xe ngựa đẹp đẽ, bên cạnh là mười vị Thiết Kỳ Hộ Vệ hai bên, đi đến trước mặt kẻ bịt mặt thì dừng lại.

Quái nhân đeo mặt nạ đứng một cách oai nghiêm.

Mười hai tên thiết kỵ lần lượt xuống ngựa, một người lên tiếng hỏi:

- Thiếu chủ, có gì sai khiến chăng? Quái nhân đeo mặt nạ đưa tay chỉ Thạch Kiếm, ra lệnh:

- Hãy nhốt hẳn vào cái rương trong xe ngựa, đem về Huyết Dao Môn.

- Tuân lệnh!

-oOo-

Thạch Kiếm dần dần tỉnh lại, chỉ thấy bốn bề tối om, người thì đang bông bông, chàng nghi ngờ nghiễm:

- Đây là nơi nào vậy? Chàng cố nhớ lại, thì ra chàng đã trúng Mê Hồn Sa của kẻ đeo mặt nạ.

Không biết đã qua bao lâu, được lực tan đi, chàng mới tỉnh dậy.

Chàng đưa tay sờ bốn phía, cảm thấy lạnh băng, đưa tay gỡ nhẹ hai cái, chàng nghĩ: “Ồ! Đây là cái rương sắt mà?” Chàng đang nghĩ thì lập tức một tiếng quát vang lên:

- Hãy ngoan ngoãn mà ở trong đó, đừng có động đây! Chàng bắt giác hỏi:

- Đang ở trên xe ngựa sao?

- Đúng vậy!

- Các người muốn mang ta đi đâu thế? “Gã đeo mặt nạ đâu rồi? Hẳn quả là rất dễ tiện nham hiểm đây! Thừa lúc ta không đề phòng mà giở trò hạ lưu...”

- Người nói nhiều quá, còn không im miệng thì chuốc khổ vào thân! Chàng bắt giác im bặt, nhưng chàng trong rương sắt cảm thấy buồn bã vô vị, một lúc sau lại lên tiếng:

- Các người có phải môn đồ của Huyết Dao Môn không? Chương lâu không nghe trả lời chàng liền hét to lên:

- Ta hỏi các người có phải là môn hạ của Huyết Dao Môn không? Tiếng hét của chàng chấn động cả rương sắt.

Chàng lại hét lên:

- Ta sẽ phanh thây nấu thịt các người để nuôi cơn giận của ta! Chàng vừa hét thì nghe tiếng rít vang lên từ xa vọng tới.

Rồi nghe một tiếng thê lương quát:

- Vô Tình Lang, chúng ta là oan gia đường hẹp, không ngờ hôm nay lại gặp nhau! Chàng nghĩ Vô Tình Lang chính là kẻ mà Bạc Mệnh Nữ muốn tìm sao? Chỉ nghe một người khác cười nói:

- Trình Tử Tu! Hôm nay ta sẽ thỏa mãn người! Chàng nghe giọng nói này chính là của kẻ đeo mặt nạ, như thế Vô Tình Lang chính là kẻ đeo mặt nạ rồi, có lẽ cũng chính là Thiết Huyết Truy Hồn giả rồi! Trình Tử Tu trầm giọng nói:

- Vô Tình Lang hôm nay mà không trả lại Âm Dương Quạt cho lão phu thì đừng trách ta vô tình đấy! Chàng giật mình nghĩ thầm: “Âm Dương Quạt! A! Ta cần phải thu lại Âm Dương Quạt cho Phương Lập Thanh lão tiên bối!” Vô Tình Lang cười nham hiểm, nói:

- Âm Dương Quạt đã rơi vào tay ta đấy, người có giỏi thì hãy lấy đi!

- Vô Tình Lang người thật không trả cho ta sao?

- Đừng hòng!

- Người sẽ hối hận đấy!

- Hối hận ư? Vô Tình Lang cười to rồi tiếp:

- Người đùa đấy à! Vô Tình Lang ta đã làm hết tất cả những việc vô tình, còn chưa hối hận, lẽ nào lại cảm thấy hối hận lấy cắp cây Âm Dương Quạt của người sao? Huống chi Âm Dương Quạt là do người lấy cắp mười mấy năm trước!

- Vô Tình Lang người chết không có chỗ chôn thân rồi!

- Có lẽ là người đấy!

- Người quá lắm, hãy tiếp chiêu! Chàng trong rương sắt, chỉ nghe chuông phong như lôi vũ và tiếng hét chấn động trời đất, có lẽ ngoài kia đang đánh nhau kịch liệt.

Bống! Tiếng kêu như quỷ khóc ma sầu vang lên, làm cho mọi người phải rợn tóc gáy.

Dần dần, chuông phong như sóng nước cuộn cuộn từ từ tan biến đi, bốn bề trở nên vắng lặng.

Chàng trong rương sắt lắng tai nghe nhưng không phân biệt được ai đã thắng, ai đã thua.

-oOo-

35. Giang Hồ Lãng Tử

- Tiểu tử, còn không ra đây, người không muốn sống nữa sao? Lời nói chính là của Trình Tử Tu, chàng thất kinh, chàng nghĩ rằng không phải lão đang nói chuyện với chàng vì chàng không nghe tiếng khóa mở.

Vì thế chàng im lặng không nói.

- Tiểu tử còn không mau ra đây, ta sẽ khóa rương sắt lại đấy! Chàng thất kinh, lời nói này rõ ràng là nói với chàng mà, chàng không tin đấy nhẹ song chuông. Quả nhiên rương sắt mở toang ra.

Chàng vui mừng đứng dậy, nghĩ thầm: “Trình Tử Tu không biết mở rương lúc nào mà chàng không hay biết, điều này chứng tỏ công lực của lão vô cùng cao thâm.” Chàng vừa nghĩ vừa bước ra khỏi rương.

Chàng đưa mắt nhìn chỉ thấy cách xe ngựa không xa có một vị tuổi khoảng ngũ tuần, mình mặc áo bào xanh, mặt tròn như trăng rằm.

Chàng đoán thầm: “Người này nhất định là Trình Tử Tu rồi!” Chàng bèn xuống xe, bước đến trước mặt người này thì lễ nói:

- May mắn được Trình lão tiên bối ra tay cứu mạng.

Trình Tử Tu hừ lên một tiếng lạnh lẽo nói:

- Ôn cái gì? Ta không có cứu người! Chàng bị nhốt trong rương buồn bã vô cùng, nay lại gặp lão già quái dị, bất giác trợn tròn mắt, nhìn thấy các thi thể nằm la liệt trên mặt đất, bất giác thần sắc thất thường của chàng lại tái phát, nói:

-Ồ! Người đừng có hạch sách như thế, xem ta dạy dỗ người.

- Tốt lắm! Vừa dứt lời thì Thạch Kiếm đã xuất thủ, thế chiêu nhanh như điện xẹt và mạnh mẽ vô cùng.

Trình Tử Tu là cao thủ một thời, tự hào công lực thâm hậu, xem thường một tiểu tử không nổi danh như chàng, tung người lên chỉ vận ba thành công lực.

Tuy như thế, luồng kinh phong mạnh tựa bài sơn hải đảo, thâm hậu vô cùng.

“Bùng!” Hai luồng kinh phong chạm vào nhau, cuộn lên đầy trời là cát bụi.

Trình Tử Tu cảm thấy công lực đối phương mạnh mẽ, thối lui hai bước, bất giác biến sắc, đưa mắt nhìn cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Thì ra Thạch Kiếm lại quét chưởng tiến tới! Lần này, Trình Tử Tu không dám sơ ý, vận hết công lực bình sinh, mạnh tuyệt luân công tới.

Phút chốc, tiếng nổ inh tai vang lên.

Trình Tử Tu loạng choạng thối lui nửa bước, quát:

- Tiểu tử, công lực không tồi, lẽ nào ngông cuồng đến thế, hãy báo danh lên cho ta biết!
- Thạch Kiếm! Chàng nói tên tuổi ra, rồi lại xuất thủ.

Trình Tử Tu kinh ngạc vô cùng, nghĩ thầm: “Ồ! Hẳn chính là Thiên hạ Cuồng Nhân Thạch Kiếm sao?” Lúc này, luồng kinh phong của Thạch Kiếm đã công tới, Trình Tử Tu không dám xuất thủ, nghiêng người tránh sang một bên, tung ra mười lăm dặm xa thở dài nói:

- Không ngờ Giang Hồ Lãng Tử Trình Tử Tu ta, hai mươi năm trước chấn động giang hồ, nay lại bại dưới tay của một hậu sinh tiểu bối này, quả là bi thương! Lời nói bi thương của lão làm cho Thạch Kiếm nghĩ đến thân thể đau thương của mình, vừa nghe lão nói “Giang Hồ Lãng Tử” chàng liền thu chưởng, ngạc nhiên đứng trơ ra đó.

Giang Hồ Lãng Tử cũng ngây người, hỏi:

- Sao ngươi không xuất thủ đi?
- Không, ngươi rất tội nghiệp, ta không nhẫn tâm đánh ngươi.

Giang Hồ Lãng Tử giận dữ, xuất chưởng tấn công, quát:

- Tiểu tử thôi, ngươi dám to gan nhục mạ ta! Chàng thấy lão phóng tới như điện xẹt, liền thối lui, hỏi:
- Ngươi chính là Giang Hồ Lãng Tử sao? Giang Hồ Lãng Tử cảm thấy kỳ lạ, hỏi:
- Ngươi không biết sao?
- Như vậy thì tốt lắm, ta muốn hỏi ngươi một việc.
- Nếu như ta không chịu trả lời thì sao nào?
- Ngươi nhất định phải trả lời.
- Việc gì? Ta không tin là ta nhất định phải trả lời ngươi.

Chàng buồn bã nói:

- Khoảng hai mươi năm trước, Bồng Lai Cung Chủ mở Sái Bảo Đại Hội mà tuyển phu quân, sau đó ngươi với Âm Dương Quạt, Võ Lâm Bạo Quân với Lục Tinh Kiếm, còn Thiết Huyết Truy Hồn thì với Thiết Huyết Kỳ mà trúng tuyển, rồi cùng vào Bồng Lai Tiên Cung, cuối cùng thì ai đã trúng tuyển? Giang Hồ Lãng Tử thấy chàng nhắc đến chuyện xa xưa, cười nhạt nói:
- Ta không cần thiết phải trả lời ngươi.

Chàng quát to một tiếng quét ra một chưởng, nhưng lúc chưởng sắp chạm vào thì thu chưởng lại, đôi mắt như điện, lạnh băng nói:

- Mong ngươi hãy trả lời ta, nếu không ta sẽ giết càng nhiều người hơn.

Giang Hồ Lãng Tử thấy chàng thu chưởng bất giác hỏi:

- Việc ấy có liên quan gì đến ngươi?
- Ta chính là con trai của Bồng Lai Cung Chủ, ta muốn biết thân phụ ta là ai!
- Không phải là ta!
- Còn Thiết Huyết Truy Hồn thì sao?
- Cũng không có thể!

- Như vậy ý người nói Võ Lâm Bạo Quân là thân phụ ta sao?
- Ai nói thế? Sự việc có lúc lại không như ta hằng nghĩ đâu!
- Ta muốn biết rõ ngọn nguồn.
- Sái Bảo Đại Hội quả đúng là ba chúng tôi được tuyển, sau khi vào Bồng Lai Tiên Cung chúng tôi đã bị chia ra...

Chàng vội hỏi:

- Sau đó thế nào?
- Lúc đó ta nghe nói trước lúc chúng tôi vào Bồng Lai Tiên Cung thì đã có một người cầm một thanh bảo kiếm, với thân phận là chủ nhân của Cung, đã ở trong Bồng Lai Tiên Cung rồi!
- Hắn là ai thế?
- Ngọc Diện Tú Sĩ Khương Quang Tông.
- Có phải hắn đã thành hôn với Bồng Lai Cung Chủ không?
- Điều này ta không dám khẳng định, nhưng rất có thể là như thế.
- Tại sao vậy? Giang Hồ Lãng Tử nói:
- Vì Bồng Lai Cung Chủ không có ấn tượng tốt với Võ Lâm Bạo Quân và Thiết Huyết Truy Hồn vì thế khả năng được tuyển chọn của họ càng mơ hồ.
- Xin hỏi Ngọc Diện Tú Sĩ dùng bảo kiếm nào mà trúng tuyển?
- Một thanh Thánh Nữ Kiếm.

Chàng suýt nữa kêu to:

- Thánh Nữ Kiếm sao?
- Chính phải.

Chàng nhớ đến lão bịt mắt, lão đã từng mang Thánh Nữ Kiếm mà? Lẽ nào lão lại là thân phụ của ta sao? Một lúc sau chàng lại hỏi:

- Âm Dương Quạt của tiền bối đâu?
- Mất rồi, bị Vô Tình Lang lấy cắp rồi!
- Vô Tình Lang nào?
- Chính là kẻ đeo mặt nạ bạc!
- Hắn đâu rồi?
- Chạy rồi.

Chàng vô cùng thất vọng, nhìn thấy những tử thi trên mặt đất đều sử dụng Huyết Dao, bất giác hỏi:

- Những tử thi này đều là môn hạ của Huyết Dao Môn sao?
- Hừm!
- Như vậy Vô Tình Lang cũng là môn hạ của Huyết Dao Môn sao?
- Không phải!
- Tại sao không phải? Giang Hồ Lãng Tử giải thích:

- Thân thể của Vô Tình Lang rất bí mật, hắn vốn là giả trang thân phận của Thiết Huyết Truy Hồn giả, sống trong Thiết Huyết Bảo không biết tại sao lại kết giao với Huyết Dao Môn.

Chàng cũng cảm thấy hành động của Vô Tình Lang vô cùng khả nghi bèn hỏi:

- Thế tại sao hắn lại đeo mặt nạ?

- Điều này rất khó nói, nhưng đương nhiên là có lý lẽ của hắn, có lẽ đây là một âm mưu cũng nên, thật ra tên thật của hắn không cho ai biết cả.

Một lần tình cờ ta biết được thân phận của hắn, nếu không vẫn không biết được.

Chàng biết việc này tất có âm mưu, nếu không gặp Giang Hồ Lăng Tử cũng không biết được thân phận của hắn.

Còn nữa Bạc Mệnh Nữ buột miệng phải tìm hắn, không biết tại sao vậy? Giang Hồ Lăng Tử nhìn ra xa, nói:

- Ta cần phải đi lấy lại Âm Dương Quạt, ta đi đây! Chàng muốn gọi lão lại thì lão đã đi rồi.

Chàng nhìn lại những tử thi trên mặt đất, bất giác sát khí lại dâng lên trong người. Lúc này bốn bề vắng lặng. Bỗng chàng cảm thấy quét song chướng ra, những tử thi trên mặt đất lại tung lên, máu bắn ra tứ phía.

Bỗng nhiên một câu nói lạnh giá truyền đến:

- Quả là hung tàn! Chàng thu chướng, quay người lại thì ra là Bạc Mệnh Nữ.

Lúc này sát khí của chàng chưa nguôi, cảm hờn nói:

- Hừm! Làm sao nào? Bạc Mệnh Nữ nói một cách lạnh lùng:

- Người tự cho là ma đầu sát nhân Thiên Hạ Cuồng Nhân sao? Chàng bị Bồng Lai Cung Chủ ngộ nhận là Thiên Hạ Cuồng Nhân, bị oan ức chưa biện bạch được nay lại nghe Bạc Mệnh Nữ cho rằng chàng là Thiên Hạ Cuồng Nhân, chàng cũng không muốn biện bạch, bèn nói:

- Điều này có liên quan gì tới người? Bạc Mệnh Nữ cười nhạt nói:

- Các môn hạ của Huyết Dao Môn đều là người giết sao?

- Giết những người này thì có quan hệ gì tới người.

Bạc Mệnh Nữ lạnh lẽo nói:

- Quả không then là Thiên Hạ Cuồng Nhân.

- Cuồng hay không cuồng cũng không can thiệp đến người.

Câu nói của chàng làm cho Bạc Mệnh Nữ nhin không nổi, giận dữ quát:

- Người cuồng sao? Ta phải dạy người, không ngờ người đối phó độc ác với cung nữ của Bồng Lai Tiên Cung, lúc đầu ta biện hộ cho người, không ngờ người lại là người mất hết nhân tính.

- Ha! Ha!... Ta là Thiên Hạ Cuồng Nhân.

Bạc Mệnh Nữ giận dữ tới độ quát:

- Ta phải dạy người mới được! Nói xong lay động thân hình, chớp mắt đã tới trước mặt chàng, giơ cánh tay lên, chàng như con rối đứng thẳng ra đó, không tránh né.

Hữu chướng của Bạc Mệnh Nữ đã đến sát mặt chàng, nhưng rồi thu lại.

Thạch Kiềm cười to.

Bạc Mệnh Nữ nói:

- Hừm! Để người tự sinh tự diệt, ta đánh người chỉ làm bẩn tay ta thôi.

Nói xong tung người đi.

Bỗng! Thạch Kiềm phóng người đến chặn lối đi của Bạc Mệnh Nữ nói:

- Khoan đã! Bạc Mệnh Nữ kinh ngạc thối lui nửa bước, nói:

- Người chặn lối đi của ta là có ý gì?

- Có một việc muốn nói!

- Việc gì? Nói mau!

- Người không phải là muốn tìm tung tích của Vô Tình Lang sao? Bạc Mệnh Nữ nghe nói đến tên Vô Tình Lang khê giật mình, cố gắng kiềm chế mình hỏi:

- Người tìm được rồi sao?

- Chính vậy!

- Hắn đang ở nơi nào?

- Vô Tình Lang chính là kẻ đeo mặt nạ bạc, đã từng giả mạo Thiết Huyết Truy Hồn sống với Phần Diện Đào Hoa trong Thiết Huyết Bảo, hại chết Thiết Huyết Truy Hồn, nay bỗng nhiên xuất hiện ở Huyết Đào Môn.

- Huyết Đào Môn sao? Chính là một trong Vô Lâm Tử Cấm Địa sao?

- Đúng vậy! Bạc Mệnh Nữ cười to, rồi tung người phóng đi mất dạng! Chàng nhìn theo bóng nàng khuất trong ánh tà dương, trong lòng cảm thấy thê lương, luồng sát khí lay loãng trong đầu chàng.

Lời nói của Giang Hồ Lãng Tử lại vang lên bên tai chàng, chàng thầm quyết định.

“Ta cần phải đến Thiết Huyết Bảo một chuyến...”

-oOo-

36. Ai Là Thân Phụ

Người này chính là Thạch Kiếm, chàng liên tiếp phóng qua mấy bức tường cao, không gặp một trở ngại nào cả.

Chàng bắt giác hoài nghi, nghĩ thầm:

- Thiết Huyết Bảo là một trong Vô Lâm Tử Cấm Địa sao phòng bị bắt cẩn như vậy, cả một động tĩnh cũng không có, quái lạ thật! Chàng đang nghĩ ngợi thì đến một tòa lầu cao.

Đưa mắt nhìn chỉ thấy trong ấy tối om, không biết mọi người đã ngủ hay không có ai ở đây, chàng giờ chường đánh nhẹ vào cánh cửa sổ.

Một âm thanh nhỏ vang lên, nhưng vẫn không có động dậy gì cả.

Chàng đang nghi ngờ thì nghe một tiếng quát tháo và tiếng chường mạnh mẽ vang lên, thì ra có người đang đấu nhau rất kịch liệt.

Chàng ngẩn người, theo âm thanh đó mà lướt đi.

Chàng đưa mắt nhìn, trong đêm chỉ thấy hai bóng người lướt qua lướt lại, đánh nhau rất kịch liệt, hình như họ đang quyết sống mái với nhau.

Vì chàng đứng xa nên không nhìn được mặt của họ.

Nhưng chàng cảm thấy kỳ lạ, chàng không hiểu tại sao họ lại đấu sanh tử với nhau như thế, người của Thiết Huyết Bảo không một ai dám ra xem.

Bỗng! Một tiếng sáo ai oán vang lên, chàng đưa mắt nhìn thì hai người đã ngừng đánh, bên tả là một vị thân hình to lớn, bên hữu là một vị thân hình thon thả thổi một khúc sáo xúc động lòng người.

Chàng kinh ngạc kêu to:

- A! Cô ta là Thối Dịch Tiên Tử Trì Hồng Hà! Từ lúc Thiên Phật Thủ bị lão bịt mặt giết, Thối Dịch Tiên Tử nghe theo lời dẫn của Thiên Phật Thủ cuối cùng đã tìm được Huyết Thảo và một lần tình cờ được quyền Thất Khổng Phổ, luyện tập Thất Khổng Ma Khúc.

Thất Khổng Ma Khúc vừa cất lên, nghe tiếng sáo như chim Đỗ Quyên hót, như người mẹ mất con...

Công lực chàng thâm hậu, vả lại cách quá xa, bắt giác cũng sâu bi, toàn thân yếu ớt mềm đi.

Bỗng nhiên một tiếng kêu thê thảm vang lên, xé tan bầu không trung yên tĩnh này.

Thối Dịch Tiên Tử thấy đối thủ đã thất bại, bèn thu Thất Khổng Dịch lại.

Thạch Kiếm cũng phấn chấn tinh thần, chân điểm nhẹ đất tung người đến.

Thối Dịch Tiên Tử thấy thế thất kinh, nhìn kỹ thì vui mừng nói:

- Là huynh đấy à! Thạch Kiếm tinh thần thất thường, nói:

- Hừm! Ta là Thạch Kiếm đã tiến bộ không ít, khúc dịch đó suýt nữa làm ta mất mạng.

Thối Dịch Tiên Tử bước khập khiễng đến, nói:

- Không sao đâu, ta thối Thất Khổng Ma Khúc này là theo ý mình thôi, tuy người ngoài cũng bị ảnh hưởng nhưng không sao cả.

- Nhưng không biết kẻ đấu với cô nương lúc này là ai?

- Hôm nay ta đến phục thù đấy...

- Phục thù sao?

- Trả thù cho thân phụ.

Chàng giật mình vội hỏi:

- Người đó là Ngọc Diện Tú Sĩ sao?

- Đúng vậy! Là lão bịt mặt!

- Thật là lão ta...

- Ngọc Diện Tú Sĩ giết chết thân phụ ta thề giết chết hấn mới hả dạ!

- Cô nương không được giết lão ta.

Thối Dịch Tiên Tử nghe chàng nói thì thất kinh thối lui mấy bước, sắc mặt thay đổi, hỏi:

- Tại sao huynh không cho ta giết lão?

- Ta không cho cô giết lão ta.

- Huynh nên biết, lão ta chính là người đã giết chết thân phụ ta.

- Dù thế nào, ta cũng không cho cô giết lão ta.

- Tại sao? Chàng giận dữ nói:

- Điều này cô khỏi phải hỏi.

Thối Dịch Tiên Tử cười nhạt nói:

- Hừm! Có lẽ lão đã chết rồi.

- Nếu lão ta chết, thì cô nương khó sống đấy! Thối Dịch Tiên Tử sắc mặt thay đổi, nàng không ngờ chàng lại ngăn cản nàng phục thù.

Trong lòng bắt giác lạnh đi, nàng cảm thấy thất vọng vô cùng.

Thạch Kiếm đến bên cạnh Ngọc Diện Tú Sĩ chỉ thấy lão hơi thở thoi thóp, khăn bịt mặt đã rơi xuống, khoe miệng chảy ra hai hàng máu tươi làm ướt đầm cả ngực áo.

Thạch Kiếm dùng lòng bàn tay để lên Linh Đài Đại Huyệt của lão, hỏi:

- Các hạ chính là Ngọc Diện Tú Sĩ Khương Quang Tông sao? Ngọc Diện Tú Sĩ nghe chàng hỏi, khẽ mở đôi mắt ra, vừa nhìn thấy chàng thì giật mình không biết tính làm sao, vì thế lão không trả lời.

Chàng lại tưởng rằng lão bị trọng thương, bàn tay chàng lại tăng thêm công lực, lại hỏi:

- Các hạ là Khương Quang Tông tiền bối sao? Lần này Ngọc Diện Tú Sĩ nghe chàng gọi là “tiền bối” biết chàng không có ý xấu, nhưng lão không hiểu tại sao Thạch Kiếm lại cứu lão.

Ngọc Diện Tú Sĩ suy nghĩ rồi trầm ngâm nói:

- Lão phu chính là Khương Quang Tông.

Chàng lại hỏi:

- Mong tiền bối hãy nói về việc hai mươi năm trước vào Bồng Lai Tiên Cung.

Ngọc Diện Tú Sĩ nghe chàng nhắc đến việc xưa nơi Bồng Lai Cung, biết rằng nếu nói không khéo thì sẽ toi mạng, bèn giả vờ thở dài nói:

- Việc xưa nay đã như mây khói, tốt nhất đừng nhắc nữa.

- Mong Khương tiền bối nói tại sao!

- Người muốn biết được điều gì tiểu hài?... Ta không muốn nhắc lại việc xưa.

- Năm xưa Võ Lâm Bạo Quân, Giang Hồ Lãng Tử vào Bồng Lai Tiên Cung, Khương lão tiền bối như thế nào mà vào Bồng Lai Tiên Cung.

Ngọc Diện Tú Sĩ bị thương nặng, nội tạng đã tan nát, tự biết là không còn sống được nữa, lão ta gian xảo, âm thầm quyết bắt lấy cơ hội này để có thể phục thù, nên lão lập tức lên tiếng:

- Năm xưa ta dùng Thánh Nữ Kiếm, kiếm của ta đã bị người cướp đi rồi mà! Chàng lại hỏi:

- Khương tiền bối, có phải vì thế mà lọt vào mắt xanh của Bồng Lai Cung Chủ không? Ngọc Diện Tú Sĩ nhớ đến việc năm xưa có lúc đắc ý cũng có lúc thất vọng, Thạch Kiếm lại hỏi đến càng làm cho lão cảm thấy khó xử.

Lão thận trọng hỏi:

- Người hỏi việc này để làm gì?

- Bồng Lai Cung Chủ có một đứa con...

- Người muốn điều tra thân phận của đứa trẻ ấy sao?

- Đúng vậy.

- Đứa trẻ ấy chính là người sao? Chàng ngạc nhiên, gật đầu.

Ngọc Diện Tú Sĩ cười gian xảo nói:

- Người thật không biết thân phụ của người là ai sao? Chàng thê lương nói:

- Ta muốn điều tra rõ ràng.

- Người thật là con của Bồng Lai Cung Chủ sao?

- Ta cần phải biết Khương tiền bối...

Sắc mặt của Ngọc Diện Tú Sĩ sầm sầm, lão liền nghĩ ngay kế phục thù, vì thế lão nói nhỏ:

- Ta chính là thân phụ của người...

- Các hạ quả thật là...

- Trời xanh có mắt, trong lúc ta sắp chết để cho phụ tử chúng ta gặp nhau, nhớ năm xưa ta đã từng vang động một thời, nay lại thất bại thảm hại như thế.

Chàng vô cùng xúc động, chàng không ngờ Ngọc Diện Tú Sĩ lại là thân phụ của chàng.

Ngọc Diện Tú Sĩ bi thương nói:

- Con hãy đi đi! Ta có thể gặp con là đã mãn nguyện lắm rồi.

Thạch Kiềm ngây người hỏi:

- Thân phụ muốn đuổi con đi sao?

- Đúng vậy! Ta không muốn con chết dưới tay của Thối Dịch Tiên Tử.

Câu nói này làm chàng cảm động, chàng nghĩ: “Đây mới là thân phụ thật sự của ta, tình thương của thân phụ rất vĩ đại. Lời nói của Giang Hồ Lãng Tử quả không sai, Vô Lâm Bạo Quân tuyệt không phải là thân phụ ta, nếu không ”Hổ độc không ăn thịt con” tại sao lão lại muốn mổ bụng lấy tim ta chứ? Điều này tuyệt đối không phải là việc làm của một người thân phụ.” Chàng nghĩ xong bèn nói:

- Thân phụ đừng sợ, con sẽ trả thù cho thân phụ.

- Trả thù sao? Không! Không! Không! Con hãy nhanh chóng chạy đi thôi! Con tuyệt đối không phải là đối thủ của cô ta.

- Thân phụ hãy an tâm, con sẽ giết chết cô ta.

- Con có thể đánh thắng cô ta sao?

- đương nhiên rồi.

- Thật sao? Như vậy ta rất mừng...

Ngọc Diện Tú Sĩ mắt đầm lệ, lại nói:

- Con quả là đứa con ngoan của ta, trước khi ta chết con hãy giết chết cô ta đi! Thạch Kiềm cắn răng nói:

- Đây là sự hiếu thảo của con, con nên làm như thế.

Nói xong, liền đứng dậy đi đến trước mặt Thối Dịch Tiên Tử.

Thối Dịch Tiên Tử không ngờ Ngọc Diện Tú Sĩ lại là thân phụ của chàng, thấy chàng căm hờn bước đến, khẽ rùng mình, hỏi:

- Lão chính là thân phụ của huynh sao?

- Điều này cô không cần phải hỏi.

- Nên biết, nếu nhận giặc làm thân phụ thì sẽ hại cả đời huynh đấy.

Đôi mắt chàng nẩy lửa. Hừm một tiếng giận dữ, song chưởng quét ra.

Thối Dịch Tiên Tử không ngờ chàng lại ra tay, vả lại luồng chưởng phong mạnh tuyệt luân có tránh cũng không kịp vì thế bị chàng đánh một chưởng.

Thân hình nàng bay ra xa ngoài mười trượng xa.

Thạch Kiềm phóng người đến, Thối Dịch Tiên Tử cố gắng vùng dậy, miệng thổ ra một ngụm máu, thê thảm nói:

- Huynh xuất thủ thật sao?

- Ta phải giết người.

Chàng vừa dứt lời song chưởng lại đánh ra. Chàng xuất thủ nhanh như điện, Thối Dịch Tiên Tử quét chưởng chống đỡ, nhưng nàng đã bị thương nặng, vì thế luồng kinh đạo bị hạn chế, bất giác cảm thấy cánh tay tê liệt thân hình lui ra mười mấy bước.

Thối Dịch Tiên Tử thê lương nói:

- Nếu ngươi không hỏi cho rõ ràng thì sau này sẽ hối hận đấy.

- Hừm! Người giết chết thân phụ ta, ta giết người thì có gì là hối hận chứ.
- Ngọc Diện Tú Sĩ là thân phụ người sao? Người phải suy nghĩ kỹ mới được.
- Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, nhất định phải trả thù cho thân phụ.
- Người không nghĩ đến tình xưa sao? Thạch Kiếm giận dữ nói:
- Mối thù giết thân phụ không đợi trời chung ta làm sao mà nghĩ đến tình cảm riêng tư của mình.
- Người không suy nghĩ gì sao?
- Ta đã quyết định rồi.

Thối Dịch Tiên Tử rơi lệ nói:

- Như vậy thì đừng trách ta vô tình đấy!
- Hừm! Thối Dịch Tiên Tử giờ Thất Khổng Dịch lên, mím môi thối, một luồng âm thanh như cuồng phong bão táp vang lên.

Thạch Kiếm như bị đánh một chưởng mạnh, thân hình lay động...

Thối Dịch Tiên Tử thối ra Thất Khổng Ma Khúc, âm thanh nghe bi tráng não nề, Thạch Kiếm cảm thấy tứ chi lạnh băng, định giơ tay lên nhưng cảm giác có cái gì đó buộc lại rồi.

Sức mạnh của Thất Khổng Ma Khúc mạnh mẽ vô cùng, như trăm con linh xà đang cắn vào tim chàng, như trăm nghìn mạng lưới vây lấy thân hình chàng.

Thần trí của chàng mê man, cảnh tượng trước mắt chàng trở nên mờ lung, huyền ảo, chàng loạng choạng mấy bước, suýt nữa vấp ngã xuống đất, chàng cắn răng cố gắng đứng thẳng.

-oOo-

37. Đoạn Trường Tình Thù

Chàng như trút được gánh nặng, một luồng sát khí lại xông lên, lửa giận bùng cháy, thân hình chàng nhanh như điện xẹt, hữu chưởng đẩy nhẹ ra.

Chưởng này nhanh cực kỳ, Thối Dịch Tiên Tử hoàn toàn không ngờ, không kịp lách mình tránh, bị chàng đánh một chưởng mạnh mẽ.

Nàng kêu lên một tiếng, thân hình như con điều đứt dây bắn ra ngoài mười trượng xa, môi đào chảy ra mấy luồng máu tươi.

Thối Dịch Tiên Tử vùng dậy, thất vọng và phẫn nộ, mặt hàm sát khí bước đến nói:

- Không ngờ người vô tình đến thế! Chàng định mở miệng nhưng thôi.

Lúc này Ngọc Diện Tú Sĩ nói một cách yếu ớt:

- Trước lúc ta chết, con nên giết cô ta đi, nếu không ta chết cũng không nhắm mắt, con hãy nhanh chóng lên! Đừng chần chừ nữa.

Lửa thù của chàng bốc cao, nhìn Thối Dịch Tiên Tử nói:

- Người mới là vô tình, cả thân phụ ta cũng không buông tha! Thối Dịch Tiên Tử kinh ngạc, sát khí trên mặt chưa nguôi đi, bước khập khiễng tới, thê thảm nói:
- Lão là thân phụ của người sao? Ta nghĩ nếu là thân phụ của người thì cũng không dùng thủ đoạn ác độc như vậy. Phụ mẫu ta đã chết dưới tay lão, lẽ nào ta lại không báo thù sao! Chàng hừ lên một tiếng lạnh lẽo, mặt đầy sát khí nói:

- Phụ mẫu ngươi chết oan uổng thôi! Ngươi đừng hòng phục thù.
- Ngươi! Ngươi nói gì thế...
- Ha ha... Ngươi mau chóng xéo đi ngay, ta nể tình ngày xưa, nếu không thì hôm nay ngươi đừng hòng thoát ra Thiết Huyết Bảo.
- Ngươi nên xéo đi là ngươi chứ không phải ta.
- Như vậy ta phải xuất thủ đây.

Thối Dịch Tiên Tử đằng đằng sát khí nói:

- Ngươi tin rằng có thể thoát khỏi Thất Khổng Ma Khúc của ta sao? Thạch Kiếm hấp một luồng chân khí, toàn thân run rẩy, sức mạnh của Thất Khổng Ma Khúc quả thật làm cho chàng hồn bay phách lạc, nhưng với tính cách của chàng không vì thế mà chùn bước, chàng ngạo nhiên nói:
- Làm gì mà ta phải sợ cây sáo của ngươi chứ?
- Ngươi không sợ sao? Nhưng đừng quên trạng thái vừa rồi của ngươi, nếu không phải ta nghĩ đến tình xưa... Hừm! Thối Dịch Tiên Tử cảm thấy mình nói quá nhiều rồi, cuối cùng thở dài một tiếng.

Thạch Kiếm đã mất hết bản tính nói:

- Nếu ngươi còn nghĩ đến tình xưa, thì cũng không đến nỗi...
- Hừm! Ngươi nên biết cảnh tượng thảm hại mà Ngọc Diện Tú Sĩ giết phụ mẫu ta, lẽ nào mối cực thù này ta lại không trả sao? Vả lại ta nhẫn nhục mà sống chịu đủ mọi đau khổ...
- Ngươi đã không thể quên mối thù của phụ mẫu, sao ta lại ngồi nhìn thân phụ ta chết thảm!
- Ta nhất định phải trả thù.
- Ta cũng không thể bó tay ngồi nhìn ngươi giết chết thân phụ ta!
- Như vậy ngươi muốn quay mặt làm kẻ thù sao? Thối Dịch Tiên Tử bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, nhưng nàng cố gắng hết sức kiềm chế tâm trạng của mình, thê lương nói:
- Đã như thế thì đừng trách ta đấy!
- Hừm! Ai thắng ai bại vẫn còn chưa biết, ngươi đừng cuồng ngôn!
- Ta cảnh cáo ngươi lần nữa, đừng xen vào việc này nữa, nếu không Thất Khổng Ma Khúc của ta mà nổi lên thì hôm nay là ngày tận số của ngươi đấy.
- Ngươi đã thương thân phụ ta, mối thù này thì không đội trời chung.
- Hừm! Nhận tặc làm thân phụ.

Hai người đang tranh luận thì Ngọc Diện Tú Sĩ rên lên một tiếng dài, chàng quay mặt lại nhìn chỉ thấy lão toát mồ hôi trán, sắc mặt nhợt nhạt, vô cùng đau đớn.

Chàng liền bước đến hỏi:

- Thân phụ! Bỗng Ngọc Diện Tú Sĩ đưa tay đánh chàng một chưởng.

Chàng không ngờ Ngọc Diện Tú Sĩ đột ngột phát chưởng, lúc này Ngọc Diện Tú Sĩ đã bị thương nặng, chàng chỉ cảm thấy trước ngực đau buốt mà thôi, không có bị tổn thất gì.

Chàng kinh ngạc hỏi:

- Thân phụ làm sao thế? Ngọc Diện Tú Sĩ hừ một tiếng nói:
- Ngươi hãy đi đi, đứa con bất hiếu hãy để ta chết dưới tay con ma nữ này còn hơn.
- Sao thế thân phụ?
- Đừng gọi ta là thân phụ! Ngọc Diện Tú Sĩ nói như gào lên, chàng thối lui hai bước nói:

- Tại sao lại như vậy?

- Nếu người còn xem ta như thân phụ thì hãy nhanh chóng trước lúc ta chết, mà giết con tiểu ma nữ này, nếu không. Hừm! Người hãy xéo đi! Đôi mày chàng dựng ngược lên, ánh mắt lộ ra hai luồng sát quang.

Bỗng nhiên chàng quay mặt lại giận dữ nhìn Thối Dịch Tiên Tử.

Thối Dịch Tiên Tử thấy thế bất giác kinh ngạc, âm thầm đề phòng.

Chàng bước được hai bước liền tung người phóng nhanh đến, chưởng lực liên tiếp đánh ra.

Thối Dịch Tiên Tử đã có đề phòng, thân hình nhanh như yểm tránh sang một bên.

Tuy Thối Dịch Tiên Tử chân bị thương, nhưng kinh công của nàng trác tuyệt, nhanh như bông gòn trong gió mạnh, phóng một cái đã ra hai mươi mấy trượng xa.

Chàng định cất bước tiến đến thì bỗng Thất Khổng Ma Khúc từ từ vang lên, như chim Đỗ Quyên khóc âm thầm gây xúc động lòng người như oán phụ tự phụ nghe ai oán vô cùng! Chàng bất giác giật mình, vận công kháng cự.

Thất Khổng Ma Khúc càng thối càng bị thương ai oán, tiếng sáo uyển chuyển, lọt vào tai chàng trăm nghìn mũi kim châm vào màng nhĩ, bất giác toát mồ hôi hột, tiểu tiện vô cùng.

Lúc này Ngọc Diện Tú Sĩ đã đứng dậy, tuy hấn bị thương nặng nhưng vẫn chưa đến nỗi chết, lão thầm nghĩ:

- Lúc này không chạy trốn thì còn đợi bao giờ! Vì thế lão liếc nhìn Thạch Kiếm và Thối Dịch Tiên Tử miệng nở một nụ cười nham hiểm.

Ngọc Diện Tú Sĩ vận chân khí, tung người đi.

Nhưng mỗi cử chỉ của lão đều không thoát khỏi ánh mắt của Thối Dịch Tiên Tử. Nhưng nàng đang vận khí thối sáo, nếu ngừng đột ngột thì nàng tất sẽ bị thương.

Vì thế nàng chỉ đưa mắt nhìn, không vọng động.

May mắn là Thất Khổng Ma Khúc đã đến Chương kết thúc.

Thạch Kiếm đã mất hết khả năng phản kháng ngã người xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Thối Dịch Tiên Tử đợi thối hết liền đuổi theo Ngọc Diện Tú Sĩ không để ý đến chàng.

Bỗng một tiếng quát mang theo luồng chưởng phong vang tới.

Thối Dịch Tiên Tử lướt nhanh đến.

Chỉ thấy Ngọc Diện Tú Sĩ xuất chưởng khó khăn và một trung niên ni cô đang đánh với lão.

Vị trung niên cô ấy xuất chưởng lợi hại, trong mấy chiêu đã buộc Ngọc Diện Tú Sĩ thối lui, hình như bà đang do dự, không có ý giết lão.

Bỗng! Trung niên ni cô lui ra sau nói:

- Con nha đầu kia, còn đợi gì nữa? Ta xuất gia đã mười mấy năm, đã thề trước Phật Tổ không vọng sát sinh linh, nếu không hấn làm gì còn sống? Thối Dịch Tiên Tử nghe thế liền quét Thất Khổng Dịch ra nhằm vào Ngọc Diện Tú Sĩ mà tấn công.

Ngọc Diện Tú Sĩ bót đi một kinh dịch nhưng lại gặp kẻ thù lợi hại, lão biết hôm nay khó toàn tính mạng vì thế liều mạng quét ra một chưởng thế mạnh như cuồng phong bão táp.

Thối Dịch Tiên Tử mang mối thù sâu, quét ra một chưởng mạnh tuyệt luân.

Hai người đang đấu kịch liệt, bỗng Ngọc Diện Tú Sĩ gờ nhẹ chưởng ra, Thối Dịch Tiên Tử lách người, Thất Khổng Dịch quét tới. Ngọc Diện Tú Sĩ không tránh mà dùng tả thủ quét ra một chưởng vào bên hông nàng.

Nhưng thân pháp của Thối Dịch Tiên Tử uyển mị tuyệt luân, thân hình lay động, chỉ thấy Ngọc Diện Tú Sĩ kêu lên một tiếng thảm khóc, đầu óc vỡ toang, máu văng tứ tung mà chết.

Trung niên ni cô thấy thế khen ngợi:

- Nha đầu, thân pháp hay đấy! Thối Địch Tiên Tử đa tạ nói:
- Không dám! Không biết sư thái xưng hô thế nào?
- Bần ni Ngộ Tâm.

Thối Địch Tiên Tử thi lễ nói:

- Đa tạ đã ra tay giúp đỡ.

Ngộ Tâm Sư Thái tiêu điều nói:

- Ngọc Diện Tú Sĩ quý kẻ đa đoan, cầu kết với Phấn Diện Đào Hoa trước lập mưu đuổi Thiết Huyết Truy Hồn ra khỏi Thiết Huyết Bảo tội đáng chết, vì bần ni có lời thề nơi Phật Môn, nếu không tuyệt không tha cho hần, nhưng không biết tại sao cô nương lại truy sát hần.

Thối Địch Tiên Tử bèn kể lại việc Ngọc Diện Tú Sĩ giết chết Thiên Phật Thủ. Ngộ Tâm Sư thái nghe xong cũng cảm thán vô cùng.

Bổng Ngộ Tâm Sư Thái hỏi:

- Thiết Huyết Bảo là một trong Võ Lâm Tử Cầm Địa tại sao phút chốc tan như mây khói, Thiết Huyết Truy Hồn đâu rồi?
- Thiết Huyết Truy Hồn chết rồi! Ngộ Tâm Sư Thái kinh ngạc hỏi:
- Chết rồi sao? Chết trong tay ai thế?
- Bị Phấn Diện Đào Hoa hạ độc chết.
- Bị hạ độc chết sao? Phấn Diện Đào Hoa..

...

Bổng Ngộ Tâm Sư Thái cười to.

Thối Địch Tiên Tử ngạc nhiên hỏi:

- Sư thái cười gì thế? Ngộ Tâm Sư Thái không trả lời mà hỏi:
- Như thế Phấn Diện Đào Hoa đã đi đâu?
- Điều này ta không rõ, nhưng Phấn Diện Đào Hoa sau khi cùng với Ngọc Diện Tú Sĩ sau đó lại cùng với một vị thanh niên gọi là Bạc Tình Lang sống chung trong Thiết Huyết Bảo, gã Bạc Tình Lang chính là kẻ đeo mặt nạ nguyệt trang Thiết Huyết Truy Hồn.
- Như thế thì sao cô nương lại biết tường tận như vậy? Thối Địch Tiên Tử nói:
- Vì ta mang mối thâm thù nên nhiều lần thám hiểm Thiết Huyết Bảo và biết được mọi việc, nhưng lúc ta quyết định đêm nay hủy diệt Thiết Huyết Bảo thì phát hiện Phấn Diện Đào Hoa đã chạy thoát rồi! Ngộ Tâm Sư Thái phóng đến chỗ Thạch Kiếm hỏi:
- Tại sao cô nương lại giết thẳng tiểu tử này thế? Thối Địch Tiên Tử kể lại mọi việc xảy ra, nói:
- Ta vốn không muốn giết hần, vì hần ngăn chặn ta, không cho ta phục thù.
- Giờ thì cô đã phục thù xong, sao không cứu hần dậy.

Thối Địch Tiên Tử do dự, vì nàng đã giết chết Ngọc Diện Tú Sĩ, nếu Ngọc Diện Tú Sĩ quả là thân phụ của chàng thì tình yêu của nàng và chàng sẽ không còn tồn tại. Nhưng nàng không nỡ để chàng chết đi như thế, nàng nói:

- Ta có chút sợ.
- Sợ cái gì?

- Vì ta đã giết chết phụ thân chàng, nếu chàng tỉnh dậy thì nhất định không yêu ta nữa.

Ngộ Tâm Sư Thái kinh ngạc hỏi:

- Cô nương yêu hấn sao? Thối Địch Tiên Tử nói không ra lời, vì tình yêu cần phải được xuất phát từ đôi bên, nàng bắt chấp tất cả để yêu chàng, thậm chí vì chàng mà hy sinh, nhưng hành động vừa rồi của chàng làm cho nàng đau lòng. Vả lại nàng đã giết chết thân phụ của chàng.

Ngộ Tâm Sư Thái nói:

- Nếu cô nương không yêu hấn thì thêm một chương để kết liễu đời hấn.

- Không! Ta yêu chàng tha thiết.

- Như vậy thì cô nương phải bắt chấp tất cả để cứu hấn.

- Nhưng mà...

- Cô nương sợ hấn sẽ trả thù sao? Thối Địch Tiên Tử gạt đầu.

- Thân phụ hấn là ai?

- Ngọc Diện Tú Sĩ Khương Quang Tông.

Ngộ Tâm Sư Thái kinh ngạc, biến sắc nói:

- Điều này ai nói thế?

- Chính miệng Ngọc Diện Tú Sĩ nói đấy.

- Thạch Kiềm cũng thừa nhận sao?

- Chính vậy, chàng ngăn cản ta giết Ngọc Diện Tú Sĩ nên ta mới dùng Thất Khổng Ma Khúc làm cho chàng hôn mê đi.

- Cô nương cứ việc cứu hấn dậy, có việc gì ta chịu cho.

-oOo-

38. Cá Kinh Nơi Biển Lớn

Một lát sau Thạch Kiềm trở người dậy, mở mắt ra nhìn.

Thối Địch Tiên Tử tập trung tinh thần thối.

Thạch Kiềm đưa mắt nhìn rồi đứng dậy nhìn chỗ Thối Địch Tiên Tử đang đứng mà phóng tới.

Thối Địch Tiên Tử không ngờ chàng tỉnh dậy nhanh như thế, nhưng nàng đang vận công thối sáo, không thể ngừng lại được.

Nàng vô cùng lo lắng.

Đôi mắt Thạch Kiềm rực lửa đi đến bỗng một âm thanh vang lên:

- Thạch Kiềm! Dừng chân lại! Thạch Kiềm vừa nghe tiếng quát liền dừng bước, quay người lại nhìn.

Chỉ thấy một vị trung niên ni cô đứng sau lưng chàng, bắt giác hỏi:

- Các hạ gọi ta có việc gì? Ngộ Tâm Sư Thái từ bí nói:

- Thí chủ là Thạch Kiềm sao? Chàng kinh ngạc ngẩng nhìn bà ta, chỉ thấy vị ni cô này trạc tuổi tứ tuần, vẻ mặt từ bí nhưng chàng không quen biết.

Thạch Kiềm không trả lời mà hỏi lại.

- Các hạ là ai?
- Bần ni Ngô Tâm.
- Ngô Tâm nào?

- Thí chủ không biết ta đâu...

Ngô Tâm Sư Thái điềm đạm nói:

- Ta muốn biết người có phải là Thạch Kiếm không?
- Các hạ hỏi để làm gì?
- Thí chủ hãy trả lời ta trước.

Chàng nhướng mày nói:

- Tại hạ chính là Thạch Kiếm.
- Thân mẫu ngươi là ai? Nhắc đến thân mẫu chàng bất giác phần nộ nói như gào lên:
- Ta không có mẫu thân.

Ngô Tâm Sư Thái kinh ngạc, hỏi tiếp:

- Như vậy thân phụ ngươi đâu? Chàng mở miệng nói thì thấy tiếng sáo của Thối Dịch Tiên Tử im bật, đứng trước gió, lúc này chàng mới biết mình bị gạt, phần nộ nói:
- Ni cô sư thái cả gan dám gạt ta.

Nói xong quét ra một chưởng.

Ngô Tâm Sư Thái thấy thế không muốn ngăn lại luồng chưởng phong lợi hại của chàng, chỉ tung người thoái lui ra sau.

Chàng giận tái mặt, Ngô Tâm Sư Thái thấy chàng không đuổi theo mà chàng quay người lại phóng về phía Thối Dịch Tiên Tử.

Thối Dịch Tiên Tử đã đề phòng sẵn. Chàng gào to một tiếng:

- Thân phụ ta đâu rồi? Thối Dịch Tiên Tử không đáp. Thạch Kiếm càng hung dữ, quét ra hai chưởng kinh phong mạnh mẽ.

Thối Dịch Tiên Tử thấy thế rùng mình, nhưng công lực của nàng trác tuyệt trong chớp mắt đã tránh khỏi luồng chưởng phong mạnh tuyệt luân của chàng.

Thạch Kiếm đánh bật, chàng phát điên lên, quát nạt âm ỉ, liên tiếp quét ra bảy, tám chưởng.

Bỗng một luồng kinh đạo từ sau lưng chàng quét tới.

Chàng vừa nghe chưởng phong liền tung người ra, đưa mắt nhìn thì ra người xuất chưởng là Ngô Tâm Sư Thái. Chàng vừa mở miệng chửi mắng thì Ngô Tâm Sư Thái đã lên tiếng:

- Tiểu tử vong ân bội nghĩa kia, còn thua loài cầm thú.
- Gì thế? Thạch Kiếm thoái lui ra sau hai bước:
- Ta vong ân bội nghĩa Chương nào?
- Ngươi còn giả điên sao?
- Tại sao lại nói như thế?
- Người ta đã cứu ngươi, ngươi còn không biết hay dõ ệnh xuất chưởng đánh người nữa.
- Cô ta đã thương thân phụ ta, ta không giết chết cô ta, cô ta nhất định sẽ giết chết thân phụ ta.

- Thân phụ ngươi là ai thế? Chàng ngẩn người, đưa mắt nhìn bầu trời nơi chân trời xa xôi, buồn bã vô cùng một lúc sau như đã quyết định, liền nói:

- Ngọc Diện Tú Sĩ Khương Quang Tông.

Ngộ Tâm Sư Thái cất tiếng cười to, tiếng cười chấn động trời đất mang theo sắc mặt khinh bỉ, Chương lâu tiếng cười im bật, khinh miệt nói:

- Hắn là thân phụ của ngươi sao?

- Các hạ nói gì thế?

- Ta nói thân phụ ngươi không phải là Ngọc Diện Tú Sĩ.

- Các hạ không cần dùng lời nói để gạt ta.

Ngộ Tâm Sư Thái coi khinh nói:

- Ngươi muốn nhận tặc làm phụ ta cũng đành bó tay thôi.

Chàng cất giọng nói:

- Mong các hạ nói chuyện khách khí một chút, các hạ bảo ai là tặc?

- Ta nói Ngọc Diện Tú Sĩ là tặc, hừm! Ngươi không tin sao? Thạch Kiếm mắt rực lửa, cất bước tiến đến, bỗng chàng kiềm chế cơn giận, hỏi:

- Ta hỏi ngươi Ngọc Diện Tú Sĩ đang ở nơi nào?

- Hắn đây à? Ha... ha...

- Ở đâu? Nói mau!

- Hắn đã chết rồi.

- Chết rồi! Đôi mắt chàng như sắp nổ tung, nói:

- Ai giết thân phụ ta? Ngộ Tâm Sư Thái nghe chàng hỏi như vậy, bất giác rung mình vì nếu bà nói Thối Địch Tiên Tử giết tất có một trận quyết chiến xảy ra.

Vì thế, bà do dự, nghĩ không được cách trả lời tốt nhất.

Bỗng Thối Địch Tiên Tử môi đào khe mở:

- Chính ta đã giết lão vì ta phải trả thù cho song thân.

Chàng nghe vậy, mặt bừng sát khí, song chưởng vang lên, ào ạt quét ra hai chiêu.

Giờ đây công lực của Thạch Kiếm đã phát huy đến tột đỉnh. Vả lại chàng giận dữ xuất chiêu nên luồng chưởng lực mạnh kinh người tựa như bài sơn đảo hải.

Tuy Thối Địch Tiên Tử dùng Thất Khổng Ma Âm có thể đánh ngã chàng nhưng luận về công lực thì thua xa.

Thối Địch Tiên Tử đã có phòng bị, tung người thối lui ra sau bảy, tám trượng xa.

Hai chiêu của chàng đều đánh hụt, chàng trở nên điên cuồng, phóng nhanh đến.

Chiêu thức của chàng lợi hại và nhanh vô cùng, thân pháp của Thối Địch Tiên Tử tuy cao nhưng khó tránh khỏi một chiêu này, đành phải vận hết mười hai thành công lực chống đỡ.

Bùng! Một tiếng nổ chấn động trời đất, bốn bề bụi cát mịt mù.

Song chưởng của Thối Địch Tiên Tử như có sức mạnh ngàn cân đè lên, Thạch Kiếm bất giác hự lên một tiếng, loạng choạng thối lui mười mấy bước.

Chàng cảm thấy luồng chưởng lực của đối phương mạnh vô cùng, chàng cố gắng đứng vững.

Nét mặt của Thối Địch Tiên Tử nhợt nhạt, nói một cách lạnh lùng:

- Người rất độc ác! Chàng cũng nham hiểm nói:
- Người đã giết thân phụ ta...
- Nhưng lão là cựu thù của ta.
- Nhưng giờ thì cô cũng là cựu thù của ta rồi.
- Người không nghĩ đến tình xưa sao?
- Hừm! Trước lúc người giết thân phụ ta thì tại sao cô không nghĩ đến tình cũ, hoàn toàn tại cô cả...

Thạch Kiềm nhướng mày, cắn răng nói:

- Ta phải trả thù cho thân phụ.

Thối Dịch Tiên Tử sắc mặt giận dữ nói:

- Tốt nhất là người suy nghĩ kỹ.
- Không cần, ta đã quyết định như thế rồi.
- Nhất định phải giết ta sao?
- Thù thân phụ không trả không phải là người, ta thề giết cô để trả thù.
- Nếu người ép buộc ta, thì đừng trách ta vô tình đấy! Thạch Kiềm ngang nhiên nói:
- Cô hãy xuất thủ đi! Nói xong lay động thân người tiến tới giờ chưởng lên.

Nhưng Thối Dịch Tiên Tử nhanh hơn chàng, chỉ thấy thân hình nàng nhẹ như bông gòn, lui ra ngoài mười bảy trượng xa, giờ Thất Khổng Dịch lên, một luồng dịch âm từ từ bay đến.

Sức mạnh của Thất Khổng Ma Khúc như bài sơn đảo hải, vô cùng lợi hại.

Phút chốc thân hình Thạch Kiềm chao đảo.

Thối Dịch Tiên Tử đã quyết định để chàng chết.

Thất Khổng Ma Khúc càng thối càng hiện ngang. Thạch Kiềm cũng đã đến nước không còn có thể chống cự nữa rồi.

Bỗng! Bên tai của Thối Dịch Tiên Tử vang lên tiếng của Ngô Tâm Sư Thái, bà dùng Thiên Lý Truyền Âm nói:

- Cô nương, làm việc phải có chừng có mực.

Thối Dịch Tiên Tử khê giạt mình, liếc nhìn Ngô Tâm Sư Thái, ý của nàng là nói: “Hắn đã vô tình như thế thì ta hà tất phải nể tình.” Ngô Tâm Sư Thái hiểu ý, lại dùng Thiên Lý Truyền Âm nói:

- Tuy hắn đã tuyệt tình nhưng cô nương có để ý không, hình như hắn đã chịu sự kích thích lớn, không thể phán đoán thị phi nữa vả lại hắn một mực nhận Ngọc Diện Tú Sĩ là thân phụ, cũng khó trách hắn xem cô nương như kẻ thù? Ngô Tâm Sư Thái lại dùng Thiên Lý Truyền Âm nói:
- Bần ni mong rằng cô nương hãy tha cho hắn lần này, đợi sau này biết rõ sự thật, nếu hắn còn cố chấp nhận tặc làm phụ, thì hãy giết hắn cũng không muộn.

Thối Dịch Tiên Tử nghe Ngô Tâm sư thái nói như thế liền động lòng vì nàng yêu chàng tha thiết.

Ngô Tâm Sư Thái nói tiếp:

- Cô nương! Chúng ta hãy đi thôi! Thối Dịch Tiên Tử y lời thu Thất Khổng Dịch, hai người cùng tung người lên, phút chốc đã đi khỏi Thiết Huyết Bảo.

Tiếng Thất Khổng Ma Khúc vừa dứt Thạch Kiềm cũng cảm thấy toàn thân thư thái, như trút được gánh nặng.

Một lúc sau chân khí hoàn toàn Hồi phục, liền đuổi theo Thối Dịch Tiên Tử và Ngô Tâm Sư Thái.

Lúc này trời đã sáng, sương chưa tan hết, từng cơn gió thổi lạnh buốt.

Thạch Kiếm đuổi được trăm dặm, cảm thấy thất vọng, vì chàng không phát hiện thấy bóng của họ.

Bỗng chàng nghe tiếng quát tháo vang lên bất giác rùng mình.

Chàng hoảng sợ thất sắc, dừng chân lắng nghe lại một tiếng kêu thảm khốc vang lên, từ khu rừng bên phải, chàng sau khi kinh ngạc liền phóng về hướng đó.

Trong rừng rậm rạp này chàng cảm thấy ớn lạnh vô cùng.

Thạch Kiếm thấy một vị thiếu niên mặc áo gấm, đầu chít khăn, đứng khoanh tay, đôi mắt lạnh lẽo nhìn ba vị lão nhân máu me đầy người đang nằm trên mặt đất.

Ba vị lão nhân này đều bị gã thiếu niên này giết cả.

Chỉ nghe gã thiếu niên nói một cách oán hờn:

- Ba lão già không biết sống chết là gì, dám rình mò bí mật của ta, có lẽ các người đã tìm được lối chết.

Lúc này Thạch Kiếm phát hiện trong ba vị lão nhân có một người là Lân Tiên.

Chàng suy nghĩ nửa kêu lên, vì Lân Tiên là một trong Thế Ngoại Tam Tiên, công lực không tồi, sao lại dễ dàng bị gã thiếu niên này giết thế! Nhưng không biết hai vị còn lại là ai.

Chàng suy nghĩ bỗng kinh ngạc nói thầm: “Lẽ nào ba người họ là Thế Ngoại Tam Tiên sao?” Nghĩ đến đây chàng bất giác hít một hơi chân khí. Thế Ngoại Tam Tiên vốn cách biệt với đời, nổi danh trên giang hồ, không biết tại sao lại mang họa như thế? Gã thiếu niên đắc ý nói:

- Thế Ngoại Tam Tiên các người đừng trách thủ đoạn của ta, chỉ tại các người dò la bí mật của ta, mới...

Chưa nói hết, bỗng thân hình lay động, phóng nhanh cực kỳ đến trước mặt Thạch Kiếm song chưởng giơ ra nói:

- Tiểu tử, tự chuốc cái chết! Thạch Kiếm không đề phòng trước, chàng thất kinh, nhưng chàng cũng nhanh chóng vận hết tám thành công lực chống đỡ, thế chưởng như nộ hải cuồng đào quét đi.

Bùng! Một tiếng chấn động cả khu rừng, lá rụng rào rào.

Thạch Kiếm cảm thấy chưởng lực của đối thủ mạnh vô cùng, thân hình lắc nhẹ thối lui hai bước.

Thiếu niên này vừa tiếp một chưởng của chàng kinh ngạc biến sắc, loạng choạng thối lui một bước, gã dừng lại, mặt đất để lại dấu chân hằn đến ba tấc.

Vì gã từ xưa đến nay không xem ai vào đâu cả, lần này lại không giết được một tên tiểu tử như thế nên kinh hoàng vô cùng.

Bỗng gã thiếu niên lại thối lui hai bước, nhướng mày nhìn chàng, thấy chàng mày như lưỡi kiếm, mắt tựa sao băng, hiên ngang và ngạo mạn, vô cùng anh tuấn, bất giác sanh ra đổ kỵ, giận dữ quát:

- Tiểu tử! Hãy nói rõ danh tánh.

Lúc này Thạch Kiếm đã đứng trước mặt gã, thấy khuôn mặt gã rất tuấn tú, nhưng tiếc rằng đôi mắt chứa đầy tà khí, lại thấy gã nói chuyện một cách ngông cuồng, liền cứng đầu bất khuất đáp lại:

- Nói năng ngông cuồng, chỉ tỏ ra sự giáo dưỡng không đủ mà thôi.

- Tiểu tử kia ngươi dám dạy đời ta sao?

- Dạy đời ư! Hừm! Ta còn khinh thường nữa đây.

- Ngươi là ai?

- Thiên Hạ Cuồng Nhân Thạch Kiếm.

Thiếu niên nghe nói liền ngậy người, nhưng lập tức trở lại bình thường, sắc mặt lạnh lùng nói:

- Thì ra là ngươi, hèn gì kiêu ngạo đến thế.

- Người là ai?

- Ta sao? Gã thiếu niên ngừng một lúc lại tiếp:

- Đại Hải Chi Kinh Cổ Phi Long.

Thạch Kiềm đưa mắt nhìn ba tử thi trên mặt đất, lãnh đạm hỏi:

- Ba vị già này đều là người giết sao? Đại Hải Chi Kinh trầm mặc nói:

- Giết họ có gì là đáng tiếc.

- Có thù gì với họ?

- Không có gì cả.

- Tại sao tàn nhẫn vô cớ giết người thế?

- Không phải vô cớ.

- Tại sao.

- Thế Ngoại Tam Tiên lén lút đi thăm dò bí mật của ta, vì thế mới làm ta nổi sát khí, đều tại họ cả, không trách ta được.

Thạch Kiềm trợn mắt nói:

- Giết người diệt khẩu sao?

- Có thể nói như thế.

- Thế Ngoại Tam Tiên dò la bí mật gì của người? Đại Hải Chi Kinh cười khà khà, tỏ ra rất kiêu ngạo, chàng ngậy người, lửa giận bốc cao.

Đại Hải Chi Kinh lên tiếng:

- Nếu ta có thể nói cho người biết thì làm gì là bí mật nữa?

- Người không nói ta cũng biết.

Đại Hải Chi Kinh sắc mặt đỏ hoe, kinh ngạc vô cùng, Thạch Kiềm nói:

- Nhất định người có âm quỷ kế gì đối với võ lâm.

Chàng nói xong, Đại Hải Chi Kinh yên tâm, cười nham hiểm nói:

- Điều này ta không thể trả lời người được.

- Ta muốn người phải trả lời.

- Nếu không thì sao?

- Ta cũng muốn người đi đường của Thế Ngoại Tam Tiên dùng đũa trả đũa.

- Người tự tin là có thể...?

- Hãy thử xem sao! Thạch Kiềm tung người lên ba bước, quét ra một chưởng.

Đại Hải Chi Kinh đưa chưởng hộ thân nói:

- Khoan đã.

- Người có lời trắng trời gì?

- Tiểu tử đừng vội ngông cuồng, ta muốn mỗi người dùng một chưởng mà đấu, nếu không phân thắng bại thì sau này gặp mặt mới tính sau.

Thạch Kiềm trầm ngâm một lúc nói:

- Được! Người hãy phát chưởng trước.

Nói xong buông thẳng tay xuống, vận chưởng đứng đợi.

Đại Hải Chi Kinh lắc đầu nói:

- Không, ta muốn người xuất chưởng trước, ta không muốn chiếm ưu thế của người.

- Người không muốn như thế lẽ nào ta lại muốn sao?

- Như vậy...

Thạch Kiềm xen vào:

- Chúng ta đánh đổ được không?

- Đánh đổ như thế nào?

- Người chọn một việc liên quan đến võ lâm như là bí kíp võ công chẳng hạn, nếu như ta không đáp được, thì để người xuất thủ trước, nếu ta đáp trúng thì ta xuất thủ trước.

- Biện pháp này hay đấy.

- Như vậy thì hỏi đi! Đại Hải Chi Kinh ngắc đầu suy nghĩ, gã muốn nghĩ ra một vấn đề để chàng không đáp được rồi xuất thủ kết liễu đời chàng.

Tuy miệng hắn nói là không xuất thủ trước chỉ là muốn thị uy mà thôi.

Vì thân pháp cao tựa Thái Sơn và phong thái của chàng làm cho gã ghen tị.

Bỗng! Đại Hải Chi Kinh đưa mắt ngắm nhìn Thạch Kiềm nói:

- Ta hỏi một việc liên quan đến bản thân người được không? Chàng kinh ngạc, nói:

- Hỏi về ta ư?

- Được chứ? Nằm trong phạm vi đề tài mà người vừa nói đấy.

- Có phải liên quan đến võ lâm?

- đương nhiên rồi.

- Nếu như vậy thì được.

Đại Hải Chi Kinh nham hiểm nói:

- Ta muốn hỏi là nhân vật võ lâm, ai ai cũng bắt chấp nguy hiểm để tranh giành trái tim của người...

Thạch Kiềm giật mình, vội nói:

- Đó là vì trong người ta có một loại Đan Phủ Canh Khí, ăn tim ta không những có thể trị trăm bệnh mà còn có thể tăng cường nội lực...

Đại Hải Chi Kinh ra dấu chàng im đi rồi nói:

- Điều này ai cũng biết...

Chàng ngây người tròn mắt nhìn.

Đại Hải Chi Kinh nói:

- Ta muốn hỏi tại sao mình người lại có Đan Phủ Canh Khí.

Thạch Kiềm bị gã hỏi như thế, không biết trả lời thế nào.

Một lúc sau chàng lên tiếng:

- Đó là bẩm sinh.

- đương nhiên là bẩm sinh rồi nhưng tại sao bẩm sinh lại có Đan Phủ Canh Khí, điều này người phải nói rõ, mới đáp trúng câu hỏi của ta.

Chàng im lặng, một lúc sau mới thở dài nói:

- Ta thua rồi!

- Như vậy ta xuất thủ trước, hãy chuẩn bị! Đại Hải Chi Kinh vừa dứt lời, liền vận hết mười thành công lực, quét ra một luồng kinh khí nhằm thẳng vào ngực chàng.

Hắn vốn muốn một chiêu kết liễu đời chàng vì thế đã vận hết công lực. Luồng kinh phong như bài sơn đảo hải vô cùng lợi hại.

Thạch Kiềm vận khí, chỉ cảm thấy một luồng kinh khí ập đến như một thanh chùy to đánh vào người chàng thân hình chao đảo thối lui hai bước.

Đại Hải Chi Kinh thấy chàng chỉ thối lui hai bước, sắc mặt tuy tái xanh nhưng hình như không bị tổn thương, gã bất giác rung mình, chậm rãi nói:

- Đến lượt ngươi đấy.

Tuy gã nói thế, nhưng trong lòng vô cùng sợ hãi, âm thầm đề phòng, vận khí bao trùm toàn thân, để đón chiêu của đối thủ dễ dàng hơn.

Thạch Kiềm không nói không rằng, tiến lên ba bước.

Đại Hải Chi Kinh thất kinh, vận khí chờ đợi.

Bỗng Thạch Kiềm giơ chưởng quét tới.

Đại Hải Chi Kinh thấy chàng xuất thủ một cách nhẹ nhàng, không có gì lợi hại, bất giác nở nụ cười nham hiểm tỏ vẻ khinh thường.

Nhưng luồng kinh phong của chàng bay quện tới nhanh như bão táp.

Đại Hải Chi Kinh cảm thấy một luồng kinh phong như nộ hải ba đào ập đến, càng đánh càng mạnh, cuối cùng gã cảm thấy máu trong người cuộn lên, loạng choạng thối lui bốn, năm bước, khoe miệng chảy ra một luồng máu tươi.

Đại Hải Chi Kinh giơ ống tay áo, chùi vết máu đi nói:

- Công lực rất thâm hậu! Thạch Kiềm nhìn gã một cách lãnh đạm, không nói năng gì.

Đại Hải Chi Kinh nham hiểm nói:

- Ngươi quả không thẹn là Thiên Hạ Cuồng Nhân.

Thạch Kiềm vẫn lãnh đạm như cũ.

Đại Hải Chi Kinh lại nham hiểm nói:

- Lần sau gặp mặt, ta nhất định phân cao thấp với ngươi.

Nói xong quay đầu, tung người đi, phút chốc lướt ra khỏi khu rừng rậm.

Thạch Kiềm hét lên một tiếng, thở ra một luồng máu tươi, thân hình lay động hai cái, ngã lăn ra đất.

Lúc này một bóng cây to vừa đứng che lấy thân hình chàng.

-oOo-

39. C 39

Thì ra chàng bị Đại Hải Chi Kinh đánh một chiêu nội tạng đã bị thương, sau đó chàng lại vận khí đánh trả một chiêu, thương thế càng nặng, nhưng chàng vận khí kiềm chế lại.

Đại Hải Chi Kinh cũng đã biết được, nhiều lần mở miệng dụ chàng nói chuyện nhưng chàng kiên quyết nhẫn nhục không nói một lời.

Chàng thấy hán đã đi xa, bất giác chàng bị thổ huyết và hôn mê đi.

Trong rừng gió thổi rào rào, lá cây xào xạc, Thạch Kiếm nằm thẳng trên mặt đất như đang ngủ ngon.

Nhưng trên con đường chính có một bóng người đang lướt nhanh như chớp.

Chỉ thấy một người đeo mặt nạ bạc đến trước khu rừng rậm, trầm ngâm một lúc lại tung người lướt đi.

Lúc này một luồng kinh đạo quét tới như một bức tường dày chặn lấy lối đi của kẻ đeo mặt nạ, tiếp theo là một tiếng quát the thé vang lên:

- Trở về chỗ cũ! Người này tung người quay ngược về chính lộ, lúc này từ trong rừng nhảy ra một thiếu nữ chít khăn mặt màu đen, đến trước kẻ đeo mặt nạ bạc.

Đôi mắt giận dữ sau khăn bịt mặt nhìn chăm chăm vào kẻ đeo mặt nạ bạc.

Người này như có vẻ sợ hãi nói:

- Cô là ai? Vô cớ hại người!

- Người không biết ta sao? Thiếu nữ này lời nói lạnh như băng, người này khẽ run rẩy, ngây người một lúc, người đeo mặt nạ bạc lại tiếp:

- Hãy thứ lỗi cho tại hạ có mắt như mù...

Thiếu nữ này giận dữ vô cùng, toàn thân run lên vì giận, quát the thé:

- Người không biết ta nhưng ta không bao giờ quên người.

- Ta... Ta...

- Người đừng tưởng rằng đeo mặt nạ thì ta nhận không ra sao, cho dù người tan thành tro bụi ta cũng có thể nhận rõ người. Người...

- Tại hạ và cô nương vốn không quen biết, đừng nói vậy.

- Vốn không quen biết... nói vậy... Ha... Ha... Ha... Ha... Người chối hay thật! Người không bằng cả súc sinh!...

Gã đeo mặt nạ bạc ngây người đi, một nỗi ám ảnh bao trùm lấy đầu óc của gã.

Thiếu nữ kia lại lên tiếng:

- Bạc Tình Lang... Lôi Vân...

Gã đeo mặt nạ kinh ngạc nói:

- Cô, cô là...

Bỗng hắc y nữ xé toạc khăn bịt mặt ra, để lộ một khuôn mặt xinh đẹp, nước mắt giàn giụa đến gần nói:

- Ta chính là Bạc Mệnh Nữ...

Bạc Tình Lang kinh ngạc thối lui hai bước, lời nói trở nên thiết tha tình cảm, gọi:

- Hà muội... nàng...

Bỗng! Bốp! Hai tiếng vang to.

Bạc Mệnh Nữ giờ chưởng đánh vào mặt nạ của Bạc Tình Lang đến nát vụn cả ra, khuôn mặt đen bóng hằn lên mười ngón tay đỏ hoe.

Bạc Tình Lang bị đánh đến mắt đỏ đom đóm, lửa giận bốc cao, sắc mặt tái đi vì giận, nhưng gã suy nghĩ rồi chớp chớp mắt lộ ra một nụ cười, nói nhẹ nhàng:

- Hà muội, không cho huynh giải thích sao?

- Giải thích? Hừm! Đó chẳng qua là những lời lẽ dịu ngọt!

- Không, Hà muội, nàng không hiểu nỗi khổ tâm của ta.

- Người nói đùa đấy à! Người dùng lời lẽ ngọt ngào gạt thân thể ta, gạt đi một trái tim thuần khiết của một thiếu nữ, sau khi người đã thỏa mãn dục vọng thì biệt vô tăm tích, người là người vô tình! Thạch Kiềm nằm nghỉ bất tỉnh trong khu rừng rậm.

- Hà muội...

- Im miệng chó của người, Hoàng Phổ Hà này không phải để người gọi...

Bạc Tình Lang cúi mặt rầu rĩ, buồn bã nói:

- Nàng có thể cho ta giải thích không?

- Không, không cần!

- Lẽ nào cơ hội giải thích cũng không cho, nàng keo kiệt như thế sao?

- Ta không muốn nghe những lời hoang đường của người.

- Không, ta quả thật có nguyên nhân, nếu không ta sẽ không bao giờ bỏ đi mà không..

Nếu như nàng không cho ta cơ hội giải thích, ta chết cũng không cam lòng.

Bạc Mệnh Nữ khẽ run rẩy, yên lặng không nói gì.

Bạc Tình Lang thừa cơ hội nói một cách tình cảm:

- Hà muội...

Bạc Mệnh Nữ khẽ giật mình nhưng nàng không ngăn cản hẳn nói.

- Hà muội, nàng biết rõ trên thiên hạ có tám món binh khí không?

- Bát Bảo sao? Bạc Mệnh Nữ lắc đầu.

Bạc Tình Lang khẽ nói:

- Bát Bảo chính là Lục Tình Kiếm, Mỹ Nhân Phối, Thất Khổng Dịch, Thiết Huyết Kỳ, Ngũ Phong Luân, Thánh Nữ Kiếm, Âm Dương Quạt, Đoan Hồn Kỳ.

- Bát Bảo thì sao nào?

- Nếu có được một trong Bát Bảo sẽ oai chấn thiên hạ.

- Người nói đến Bát Bảo, thì có liên quan gì tới người chứ?

- Năm ấy ta phát hiện có thể có được Thiết Huyết Kỳ. Trong lúc vội vàng bỏ đi mà không từ biệt, muốn sau khi có được Thiết Huyết Kỳ thì sẽ cùng nàng mãi mãi bên nhau.

- Có được Thiết Huyết Kỳ chưa?

- Có được.

- Ở nơi nào? Bạc Tình Lang ngạc nhiên, cười đau khổ nói:

- Nhưng mà lại mất rồi.

- Hừm! Người dùng gạt ta, những năm gần đây người có sống chung với Phần Diện Đào Hoa chứ?

- Hà muội đừng nghĩ lắm, mục đích của ta là ở Thiết Huyết Kỳ, ta mãi mãi yêu nàng, ta có nhiều người con gái nhưng không thể làm ta động lòng.

- Thật vậy sao?

- Hà muội, ta làm sao có thể gạt muội, ta muốn đoạt Thiết Huyết Kỳ cũng chỉ vì nàng mà thôi, nếu ta có được danh tiếng thì phần vinh dự ấy cũng dành cho nàng mà thôi.

Những lời nói của gã biết bao ngọt ngào. Thiếu nữ trên thiên hạ thường hay say đắm trong lời đường mật và cảm thấy dương dương tự đắc.

Bạc Mệnh Nữ khẽ mỉm cười, nói:

- Vân ca, muội không muốn huynh rời xa muội nữa.
- Hà muội, huynh cũng sẽ không rời xa muội nữa.
- Huynh không bỏ rơi muội nữa chứ.
- Bỏ rơi ư? Không bao giờ, huynh yêu muội còn không hết.

Bạc Tình Lang giả vờ tình tứ bước đến ôm chầm lấy nàng, tuy giả tình nghĩa, nhưng hắn đã gạt Bạc Mệnh Nữ không hề hay biết.

Lúc này Bạc Mệnh Nữ quay lưng lại với Bạc Tình Lang, cười tươi nói:

- Muội không mong huynh làm ra kỳ tích, chỉ cần chúng ta mãi mãi bên nhau được rồi.
- Đúng vậy! Hà muội, huynh sẽ làm theo ý nguyện của muội.

Bỗng một tiếng hét xé tan màn không, Bạc Mệnh Nữ kinh ngạc vụt chạy ra khỏi lòng bàn tay của Bạc Tình Lang.

Bạc Tình Lang sắc mặt tái đi, thối lui, đưa mắt nhìn chỉ thấy ngoài một trượng xa có một vị trung niên ni cô, vẻ mặt buồn bã đứng đấy.

Thì ra vị ni cô này là Ngô Tâm Sư Thái, bà niệm Phật hiệu rồi nói:

- Thí chủ là ai? Bạc Tình Lang bị bà phá vỡ âm mưu trong lòng khẽ giận hỏi:
- Bà là ai?
- Hãy trả lời ta trước.

Bạc Tình Lang ngây người, trừng mắt nhìn bà.

Bạc Mệnh Nữ thấy vị ni cô này vẻ mặt từ bi cảm thấy vô cùng thân thiết, không muốn hai người có mối hiềm khích, bèn đáp hộ:

- Sư thái, chàng là Lôi Vân.

Ngô Tâm Sư Thái mặt biến sắc, một luồng sát khí cuộn lên nói:

- Lôi Vân, ngươi cùng Phấn Diện Đào Hoa thông gian, hạ độc Thiết Huyết Truy Hồn, món nợ này phải thanh toán.

Bạc Tình Lang kinh ngạc thối lui một bước nói:

- Hạ độc Thiết Huyết Truy Hồn không liên quan đến ta.
- Ngươi có biết ta là ai không?
- Bà chẳng qua là một ni cô thú, làm không được gì ta đâu.
- Ngươi lầm rồi, ta chính là hiền thê Lâm Hạnh Hoa, hiền thê của Thiết Huyết Truy Hồn, ta xuất gia quy y cửa Phật, pháp hiệu Ngô Tâm. Hôm nay có lẽ ta lại mở sát giới đấy!
- Bà... Bà... Bà...

- Lôi Vân, hôm nay là ngày tận số của ngươi đấy! Nói xong, Ngô Tâm Sư Thái tung người đến quét ra một chưởng, vừa nhanh vừa mạnh tuyệt luân.

Bạc Tình Lang không ngờ bà ta xuất thủ nhanh đến thế kinh ngạc lui người ra sau nhưng vai phải bị trúng một chưởng kêu lên một tiếng suýt nữa ngã xuống đất.

Ngô Tâm Sư Thái lửa giận bùng bùng, liên tiếp lắc mình, xuất chưởng ào ạt.

Thế chưởng của bà nhanh như điện xẹt, kinh đạo nặng ngàn cân, Bạc Tình Lang lắc người tránh né nhưng vẫn không sao tránh được chưởng của bà, bất giác thất kinh biến sắc! Ngộ Tâm Sư Thái có ý muốn giết Bạc Tình Lang song chưởng giờ lên. Luồng kinh khí như nộ hải ba đào quét tới.

Bạc Tình Lang bị chưởng của bà làm cho xương thịt rã rời, loạng choạng thối lui, thổ ra một ngụm máu tươi.

Ngộ Tâm Sư Thái lại tung người đến quét ra một chiêu.

Bạc Tình Lang giờ chưởng chống cự thì đã muộn một bước, thân hình như điều đứt dây, bắn ra ngoài mười trượng xa, ngã sòng soài trên mặt đất, không thể bật dậy.

Ngộ Tâm Sư Thái giận tột độ phóng nhanh đến.

Bồng! Một tiếng hét the thé vang lên, tiếp theo là một luồng kinh đạo lướt tới.

Ngộ Tâm Sư Thái kinh hoàng thu người lại hỏi:

- Cô nương là ai? Bạc Mệnh Nữ thê lương nói:
- Hoàng Phổ Hà.
- Cô muốn cứu hần sao?
- Đúng vậy.
- Cô và hần có quan hệ gì? Bạc Mệnh Nữ cứng họng, má đỏ tươi, Chương lâu mới lên tiếng:
- Chàng là đấng phu quân của ta.

Ngộ Tâm Sư Thái như bị rần rít cắn phải, toàn thân run rẩy, nghĩ thầm: “Một người con gái lấy chồng không cẩn thận, sẽ hại cả đời người, và vô phương cứu chữa.” Sau khi ngáy người, nói:

- Cô có biết hần là một người lòng lang dạ sói, hành vi đề tiện không?
- Ta biết. Tuy chàng đã bỏ rơi ta một lần, nhưng ta cũng không thể quên chàng đi vì ta yêu chàng tha thiết, ta có thể tha thứ tất cả cho chàng.
- Nhưng mà giang sơn thì dễ thay đổi, bản tánh thì khó mà đổi thay!
- Không phải thế! Chàng đã sám hối rồi.
- Cô tin lời hần sao? Bạc Mệnh Nữ gật đầu.

Nhưng thật ra nàng không còn cách nào khác, hôn nhân đã chiếm đi toàn bộ sinh mạng của một người phụ nữ, nàng không còn sức để nhắc đôi chân lún sâu trong vũng bùn kia vả lại càng lún càng sâu và tạo thành một mối hận suốt đời.

Ngộ Tâm Sư Thái thở dài nói:

- Nhưng ta phải giết hần trước rồi tính sau.
- Sư thái, chàng đã bị thương nặng, tuy rằng có chết cũng không chuộc được tội lỗi, mong rằng sư thái từ bi hải hà tha cho chàng một lần.
- Không, tha thứ cho kẻ ác nhân cũng như thả hổ về rừng, hần sẽ tàn hại càng nhiều người hiền lương.
- Ta muốn cầu xin sư thái.
- Không được! Bạc Mệnh Nữ biến sắc nói:
- Ta cầu xin một lần nữa, hãy tha cho chàng!
- Không, như vậy có hại cho cô.
- Có hại gì?
- Hần là một con rắn tàn nhẫn, sau này cô sẽ bị hần hại.

- Không đâu! Chàng đã hoàn toàn hối hận rồi.

- Hối hận thì sao? Cô nên biết, vừa rồi nếu không phải là ta hét to một tiếng, làm cô giật mình thì e rằng cô đã chết dưới tả chưởng của hấn rồi.

Bạc Mệnh Nữ sắc mặt nhợt nhạt, thối lui hai bước, nhưng lời lẽ ngọt ngào của Bạc Tình Lang đã chiếm ngự trong lòng nàng, một Chương lâu Bạc Mệnh Nữ lên tiếng:

- Hừm! Bà là một người xuất gia, lại dùng lời lẽ dịu ngọt để ngăn cách tình cảm của chúng tôi.

- Cô là một người say đắm trong tình cảm chứa đầy chất độc ấy, và không có chút tỉnh ngộ, nếu có một ngày cô bị hại thì không kịp hối hận nữa rồi.

- Dù thế nào ta cũng bảo vệ chàng.

- Ta nhất định phải giết hấn.

- Bà không được giết chàng.

- Ta muốn thử xem cô có bảo vệ được hấn không.

Nói xong, một luồng kinh phong mạnh như núi Thái Sơn ập đến.

Bạc Mệnh Nữ quát ra một chưởng kinh khí mạnh mẽ chống cự lại.

Đúng lúc ấy, bụi cát mịt mù cây cỏ rào rào, tiếng chưởng phong như sấm.

Phút chốc hai người đã đấu hơn mười chiêu vẫn không phân thắng bại.

Từ nơi xa vang lên một luồng âm thanh chấn động không trung. Hai người bất giác dừng lại, thối lui ra sau.

-oOo-

40. Mẫu Tử Trùng Phùng

Thì ra cuối đường cái quan, có một bóng đen nhỏ đang lướt về phía họ, tốc độ kinh người, như mũi tên bay nhanh tuyệt luân.

Dần dần bóng đen ngày càng lớn, có thể thấy đó là một thân hình mảnh mai của một thiếu nữ.

Ngộ Tâm Sư Thái và Bạc Mệnh Nữ càn kinh ngạc, thì ra cô nương này mặc ngoại phục, trước mặt đeo rất nhiều vật trang sức, nhìn là biết ngay người này là một phiến nữ ngoại tộc.

Vị phiến nữ đến trước mặt họ, lãnh đạm nói:

- Hai vị ở đây đấu một cách sinh tử như vậy là tại sao thế? Ngộ Tâm Sư Thái khẽ ngạc nhiên, vì vị cô nương này nói Hán ngữ rất chính xác, chỉ là khẩu khí của cô ta quá ngông cuồng, bà cũng rất ngạo mạn hỏi:

- Cô nương là ai? Việc này không cần cô nương xen vào.

- Các hạ không biết bổn cô nương sao? Thật là tức chết đi được.

- Cô nương không nói thì làm sao ta biết được.

Dị phục phiến nữ không chịu thua nói:

- Hừm! Trong Phiến tộc của chúng tôi, ai mà không biết cô nương.

- Cô nương! Nơi này là Trung Nguyên mà.

- Trung Nguyên thì sao nào?

- Cô là ai? Nói mau!

- Ta là Kim Ngọc Thoa.
- Hừm! Các hạ còn chưa trả lời ta tại sao ở đây đánh nhau.
- Điều này không cần phải nói cho các hạ biết.
- Các hạ...

Dị phục phiến nữ khẽ giận biến sắc nhưng chớp mắt trở nên bình thản, điềm đạm hỏi:

- Các người còn muốn đấu nữa không? Ngộ Tâm Sư Thái hừ một tiếng nặng nề nói:
- Ta nhất định phải giết hẳn! Dị phục phiến nữ kinh ngạc hỏi:
- Cô ta sao?
- Không...

Lúc này Bạc Tình Lang từ từ mở mắt ra, hữu thủ chống xuống đất, đứng dậy một cách khó khăn, Bạc Mệnh Nữ lập tức chạy đến dìu hẳn.

Ngộ Tâm Sư Thái lửa giận bốc cao, nói tiếp:

- Ta phải giết người đàn ông lòng lang dạ sói này.

Dị phục phiến nữ nói:

- Được lắm, ta để các người đánh cho đã.

Nói xong, quay người đi ra.

Ngộ Tâm Sư Thái gọi lại hỏi:

- Kim Ngọc Thoa, cô có việc gì không? Kim Ngọc Thoa ngẩng đầu lên nói:
- Đương nhiên là có rồi!
- Việc gì thế?
- Đợi các người đấu xong rồi nói sau.
- Không cô nói trước đi! Kim Ngọc Thoa quay người bước đến vệ đường, tỏ ra không màng đến mọi việc, nói:
- Các hạ mau chóng đấu đi, ta có một việc rất quan trọng muốn báo cho các người biết.

Nhìn vẻ mặt ung dung tự tại của nàng, ai cũng không tin là nàng sẽ có việc gì quan trọng phải làm.

Thật ra một trường quyết đấu trên võ lâm sắp sửa xảy ra, vả lại Kim Ngọc Thoa là một người đốc thúc trận quyết đấu này.

Tuy Ngộ Tâm Sư Thái một mực muốn phục thù cho Thiết Huyết Truy Hồn dù Thiết Huyết Truy Hồn đã từng bỏ rơi bà, làm cho bà đau lòng quy y cửa phật nhưng vì tình vợ chồng bà không nỡ ngồi nhìn kẻ thù của chồng mình sống ung dung như thế! Bạc Tình Lang thấy Ngộ Tâm Sư Thái giận hờn đến đây, giả vờ nấp sau lưng Bạc Mệnh Nữ, Bạc Mệnh Nữ thấy thế an ủi rằng:

- Vân ca, đừng sợ có muội đỡ giúp cho huynh! Nói xong, cất bước đi đến nhìn Ngộ Tâm Sư Thái nói:
- Các hạ thật lòng không nể tình sao? Ngộ Tâm Sư Thái phẫn nộ nói:
- Đó là quả mà hẳn đã gieo thì phải gặt lấy, ta chẳng qua là thay trời hành đạo mà thôi.
- Chàng đã bị thương nặng vả lại đã hối hận, các hạ không nên ép buộc người ta quá.
- Chỉ trách hẳn đã làm nhiều điều ác.
- Nếu như các hạ muốn giết chàng thì hãy giết ta trước.
- Cô nương tại sao lại làm như thế?

- Cuộc sống của ta vì chàng mà sống, nếu như chàng bị các hạ giết đi, để lại ta một mình cô đơn trên thế gian thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Phu thê vốn đồng sanh cộng tử, đó là lẽ đương nhiên.

- Cô nương là một người bất hạnh, nhưng ta không muốn giết cô.

Bạc Mệnh Nữ rơi xuống hai hàng lệ nói:

- Ta rất cảm kích các hạ, nhưng mà ta không muốn sống cô đơn một mình.

- Như vậy ta đành phải đắc tội thôi.

- Cứ việc ra tay đi! Ngộ Tâm Sư Thái giơ ngọn chưởng khô cằn lên phút chốc quét ra một luồng nhiệt lưu.

Bạc Mệnh Nữ lay động thân hình, quét ra một chiêu chống trả luồng nhiệt của Ngộ Tâm Sư Thái.

Trong tiếng chưởng phong vèo vèo, Ngộ Tâm Sư Thái nghiêng người sang một bên nhanh như điện chớp, chân điểm nhẹ đất, thân hình như chim ưng đáp xuống, song chưởng đồng loạt quét ra, từ trên giáng xuống.

Bạc Mệnh Nữ thấy thân pháp của bà kỳ diệu vô cùng bất giác rùng mình.

Lúc này ngọn chưởng lợi hại của bà sắp sửa giáng xuống, Bạc Mệnh Nữ không phải tay vừa, liền nhanh chóng quét ra hai chiêu nhằm vào Ngộ Tâm Sư Thái.

Ngộ Tâm Sư Thái vì muốn thắng nhanh, nên sơ hở không đề phòng cẩn thận, vừa thấy Bạc Mệnh Nữ xuất chưởng bất giác điểm nhẹ chân tung người lên cao ba trượng, mới thoát được hai chiêu thức lợi hại của nàng.

May mà như thế, nhưng cũng làm cho Ngộ Tâm Sư Thái toát mồ hôi lạnh, thầm kêu lên một tiếng: “Nguy hiểm thật!” Thân pháp hai người vô cùng cao cường, Bạc Tình Lang thấp thỏm không yên, vì Bạc Mệnh Nữ mà thất bại là mạng hãn cũng sẽ rồi.

Bỗng! Một tiếng kêu kinh hoàng vang lên, Bạc Tình Lang đưa mắt nhìn chỉ thấy Bạc Mệnh Nữ bị tả chưởng của Ngộ Tâm Sư Thái chụp lấy. May mà nàng thối lui nhanh chóng chỉ bị xé nát xiêm y trước ngực.

Bạc Tình Lang hồn bay phách lạc, trán đổ mồ hôi hột.

Bạc Mệnh Nữ thất kinh nhanh chóng thối lui ra ba trượng, thủ thế đề phòng.

Nhưng không thấy Ngộ Tâm Sư Thái tiếp tục công đến. Bà chăm chú nhìn bộ ngực trắng nõn tựa như tuyết của nàng.

Trước ngực Bạc Mệnh Nữ có một nốt ruồi đỏ hoe.

Ngộ Tâm Sư Thái bị nốt ruồi đỏ ấy hấp dẫn lấy, quên cả trận quyết đấu đang xảy ra.

Bạc Mệnh Nữ hai má đỏ ửng, vội vàng đưa tay che lấy bộ ngực của mình.

Trên mặt Ngộ Tâm Sư Thái lộ ra nét không thể nào hình dung được, nghĩ thầm: “Cô ta không phải là đứa con mất tích mười mấy năm của ta sao?” Nghĩ đến việc này bà bất giác tự trách mình.

Năm ấy bà sanh ra một nữ nhi nhưng mà Thiết Huyết Truy Hồn lại ruồng bỏ bà, làm cho bà cảm phần bỏ đi. Bà mang theo đứa con chưa đầy một tháng, không ngờ trong một đêm tối, bà đi đến một sơn cốc, không may gặp phải một đàn sói, sau một trận đấu quyết liệt, bà ngất đi, lúc bà tỉnh dậy thì đứa con bên mình đã mất tích rồi.

Mười mấy năm nay bà cứ tưởng bầy sói đã ăn mất con mình, tuy rất nhớ nhưng, nhưng không dám nghĩ lại việc xưa.

Nhưng mà Ngộ Tâm Sư Thái thấy được nốt ruồi trong người nàng, lại làm bà nhớ lại đứa con bà cũng có nốt ruồi như thế.

Vả lại tuổi tác con bà cũng khoảng tuổi Bạc Mệnh Nữ.

Ngộ Tâm Sư Thái nghĩ: “Nếu cô ta là con ta thật thì quả là bi thảm vô cùng.” Tuy lòng bà không mong muốn Bạc Mệnh Nữ là con mình, nhưng tình mẫu tử không cho bà làm như thế. Bà nhất định phải điều tra cho rõ chân tướng.

Ngộ Tâm Sư Thái tiến lên hai bước hỏi:

- Cô nương, thân phụ cô là ai vậy? Lời nói của Ngộ Tâm Sư Thái làm cho Bạc Mệnh Nữ khẽ giật mình, vì lời nói của bà trở nên hiền từ, khó mà tin nổi.

Bạc Mệnh Nữ nghĩ một lúc rồi nói:

- Điều này ta không cần thiết phải trả lời.

- Cô nương, tuy ta muốn giết cô, cũng chỉ là bắt đắc dĩ, sức chịu đựng của một con người có hạn, nếu cô là ta chồng bị kẻ khác giết, gia nghiệp tan hoang, và lại làm cho người thân lưu lạc, thử hỏi cô có báo thù không? Bạc Mệnh Nữ im lặng không nói.

Ngộ Tâm Sư Thái lại ôn tồn nói:

- Cô nương. Sở dĩ ta hỏi thân phụ cô, chẳng qua là muốn chứng minh một việc mà thôi.

- Chứng minh việc gì?

- Trong lúc ta chưa tìm được câu trả lời, ta không thể nói ra. Cô nương vấn đề này có lẽ liên quan đến cả cuộc đời cô, mong cô hãy trả lời đi.

Bạc Mệnh Nữ bị bà nói đến cảm động, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thân phụ ta là Hoàng Phủ Sữu.

- Hoàng Phủ Sữu...

Ngộ Tâm Sư Thái kinh ngạc nghĩ thầm: “Hoàng Phủ Sữu võ công ngang hàng với Hồng Trần Ngũ Tuyệt, mọi người gọi là Thiên Lang Vương, có thể chế ngự bảy sói, võ công quả là cao cường...” Đang nghĩ ngợi, bất giác mở miệng hỏi:

- Có phải là Hoàng Phủ Sữu mà trên võ lâm mọi người gọi là Thiên Lang Vương không?

- Chính phải! Điều này giống với sự tưởng tượng của bà rồi, vì Thiên Lang Vương tính tình cổ quái, không cưới vợ, làm gì mà có con gái? Ngộ Tâm Sư Thái lại hỏi:

- Thân mẫu cô là ai?

- Thân mẫu ta ư? Bạc Mệnh Nữ giật mình, thân mẫu là điều mà nàng hằng mong ước bấy lâu nay nhưng thân phụ Hoàng Phủ Sữu giấu nàng suốt, không phải nói thân mẫu của nàng đã chết thì nói đã đi một nơi rất xa...

Những lời nói này chỉ có thể gạt nàng lúc nhỏ, sau này trưởng thành thì không.

Ngộ Tâm Sư Thái hỏi:

- Lê nào cô không có thân mẫu? Bạc Mệnh Nữ không biết trả lời thế nào, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta không biết!

- Cô không biết sao? Bạc Mệnh Nữ không nói lên lời.

- À, con...

Ngộ Tâm Sư Thái vừa nói chữ con ra liền bỏ nhào đến, tình mẫu tử thiêng liêng tràn ngập ra.

Bạc Mệnh Nữ nghe bà gọi là con bất giác toàn thân run rẩy, lại thấy Ngộ Tâm Sư Thái nhào đến ôm nàng, nàng vội vã thối lui bảy, tám bước.

Nàng đứng lại quát the thé:

- Các hạ muốn làm gì? Lúc này Bạc Tình Lang đứng bên nàng nói nhỏ:

- Hà muội, đừng trúng quỷ kế của bà ta.

- Muội biết mà...

Bạc Tình Lang muốn mở miệng nói tiếp nhưng Ngô Tâm Sư Thái đã lên tiếng:

- Con là con của ta, đã mất tích mười mấy năm nay rồi.

Bạc Mệnh Nữ cười nhạt nói:

- Lão ni cô người đừng hòng muốn gạt ta, ta đâu phải đứa trẻ lên ba, làm sao có thể bị bà gạt chứ? Bà hãy thôi ý định này đi.

- Cô...

- Hi... Hi...! Bà tưởng rằng như thế có thể giết được Vân ca sao?

- Ta không có gạt con! Con là con gái của ta. Vì Thiên Lang Vương độc thân chưa vợ, điều này khắp thiên hạ ai cũng biết cả, vả lại nốt ruồi trước ngực con có thể minh chứng.

- Bà đùa đấy à! Bà xé nát y phục của ta mới nhìn thấy nốt ruồi này, bà cho rằng gạt ta như thế thì ta tin lời bà sao?...

Ngô Tâm Sư Thái thở dài.

Bạc Mệnh Nữ cười nhạt nói:

- Bà than vãn gì thế? Ta sẽ không bao giờ tội nghiệp cho bà, đồng tình bà đâu.

Điều đau khổ nhất của đời người là gặp người thân mà không thể thừa nhận. Thượng đế quả là quá tàn nhẫn đấy! Bỗng! Kim Ngọc Thoa tung người đến hỏi:

- Các người không đánh nữa sao? Ngô Tâm Sư Thái đau lòng nói:

- Ta có thể giết con ruột của ta sao? Bạc Mệnh Nữ và Bạc Tình Lang cùng hừ một tiếng lạnh lẽo, tỏ vẻ phủ nhận.

Kim Ngọc Thoa nói:

- Nếu các người không đấu nữa thì đến đây! Vừa nói vừa lấy ra ba mảnh giấy trên ấy ghi đầy chữ, giao hai mảnh cho Bạc Mệnh Nữ và Bạc Tình Lang nói:

- Các người đi đi! Bạc Mệnh Nữ và Bạc Tình Lang khẽ liếc nhìn mảnh giấy rồi bỏ đi.

Ngô Tâm Sư Thái định đuổi theo nhưng lại thôi.

Kim Ngọc Thoa thấy hai người đã mất hút mới đưa mảnh giấy còn lại cho Ngô Tâm Sư Thái nói:

- Mong các hạ cũng có thể mang báu vật mà tham gia.

Ngô Tâm Sư Thái cầm lấy mảnh giấy đưa mắt nhìn.

Lúc này Kim Ngọc Thoa đã tung người ra ngoài mười trượng, chớp mắt đã mất bóng.

Ngô Tâm Sư Thái trong lòng rối bời, cuộn tròn mảnh giấy lại rồi vứt xuống đất buồn bã nói:

- Con ơi là con! Thân hình tung lên, nhằm hướng đi của Bạc Mệnh Nữ mà phóng đi.

Trên đường cái quan, gió bắc thổi mạnh mảnh giấy cuộn tròn trong gió.

Lúc này Thạch Kiếm từ khu rừng rậm bước ra bỗng một mảnh giấy thổi đến, chàng đưa tay ra bắt lấy giở ra xem, bất giác động lòng.

Phút chốc trong đầu chàng đã có quyết định.

-oOo-

41. Bí Mật Nơi Cung Cấm

Nay quyết định vào ngày trùng cửu bên bờ hồ Thủy Tiên Trì mở một tòa Càn Khôn Dung Bảo Lư để cử hành Dung Bảo Đại Hội vì thế mời tôn giá tham gia.

Càn Khôn Dung Bảo Lư có khả năng dung hòa vật tầm thường hư ảo, nếu binh đao bảo khí của tôn giá không phải là thần khí ngàn năm thì đừng bao giờ mạo muội tham gia.

Đặc biệt chuẩn bị một viên Thủy Tiên Nguyên Tâm tặng cho kẻ nào bảo khí không tan trong Càn Khôn Dung Bảo Lư.

Kính hầu tôn giá mang bảo khí tham gia.

Thủy Tiên Phi Tử.” Thạch Kiếm lẩm nhẩm đọc:

- Thủy Tiên Phi Tử, Thủy Tiên Phi Tử...

Cái tên lạ làm sao, từ cách xưng hô của nàng biết không phải người Trung Nguyên rồi.

Dung Bảo Đại Hội đã hấp dẫn chàng.

Càn Khôn Dung Bảo Lư thật lợi hại như thế có thể hòa tan vật tầm thường thành hư ảo ra sao? Thủy Tiên Phi Tử tự tin như thế tất không phải không có lý do.

Còn vật tặng phẩm Thủy Tiên Nguyên Tâm của Thủy Tiên Phi Tử có tác dụng gì? Thạch Kiếm quyết định tham gia Dung Bảo Đại Hội.

Thạch Kiếm có một thanh Đoạt Hồn Kỳ trong người đủ để tham gia Dung Bảo Đại Hội và lần này chàng có thể thừa cơ hội mà thu Chương bát bảo.

Bỗng chàng nghi ngờ nghĩ thầm: “Đoạt Hồn Kỳ của ta không biết có thể chịu đựng nổi Càn Khôn Dung Bảo Lư không? Vạn nhất chữa tốt thành xấu, Đoạt Hồn Kỳ tan thành hư ảo, thì ăn nói làm sao với Quỷ Cốc Bát Tuyệt đây?” Chàng do dự rồi nói:

- Đoạt Hồn Kỳ vốn là bảo khí nghìn năm thần khí, làm gì mà sợ Càn Khôn Dung Bảo Lư, ta quả là kẻ tầm thường tự chuốc lấy phiền toái và lại lần này là một cơ hội tốt tuy không biết Thủy Tiên Nguyên Tâm là vật gì nhưng có lẽ là linh dược hiếm có, người trong võ lâm sẽ ào ạt tham gia...

Bỗng trước mặt chàng một bóng đen phóng tới cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng, chàng thất kinh thối lui ra ngoài sáu, bảy trượng xa.

Một tiếng quát the thé vang lên:

- Thạch Kiếm! Thủ đoạn của ngươi rất độc ác! Tiếng nói vừa dứt thì người cũng đáp xuống, người này đã đứng trước mặt Thạch Kiếm khoảng mười trượng.

Thạch Kiếm đưa mắt nhìn thì ra là Vô Diệm Ma Cơ, bất giác rùng mình đáp:

- Tiền bối nói như thế là ý gì? Tóc của Vô Diệm Ma Cơ rung lên, nộ khí bừng bừng nói:

- Việc ngươi làm lẽ nào lại không biết sao?

- Văn bối thật không biết tiền bối ám chỉ việc gì?

- Hừm! Ngươi tự chuốc lấy cái chết.

Nét mặt của Vô Diệm Ma Cơ trở nên xấu xí như xú quỷ, tung người phóng tới, quét ra một chưởng kỳ dị vô song.

Thạch Kiếm thấy chưởng phong của bà vô cùng lợi hại, liền thối lui.

Vô Diệm Ma Cơ kinh ngạc vì bà thấy thân pháp của chàng kỳ dị nhanh tuyệt luân so với lần gặp trước quả là như hai người khác nhau.

Mặt đầy sát khí, lãnh đạm nói:

- Thì ra người ý vào võ công, nên mới ngông cuồng độc ác như vậy.

Thạch Kiềm run giọng nói:

- Tiền bối một mực ép buộc văn bối là ý gì?

- Quả không then là Thiên Hạ Cuồng Nhân.

- Văn bối tuy cuồng, không đến nỗi không biết phân biệt tôn ti là gì.

- Hừm! Người quả là người mang tính thú, thủ đoạn tàn nhẫn.

- Đây là ý gì?

- Còn phải ta nói ra sao? Thạch Kiềm ngậy người nói:

- Văn bối thật không biết gì cả.

- Thật sao?

- Văn bối nào dám nói dối.

Vô Diệm Ma Cơ trầm ngâm một lát, Chương lâu ánh mắt lại nhìn vào khuôn mặt tuần tú của chàng, sát khí bùng bùng như cũ, hỏi:

- Hãy nói thẳng cho ta biết, người có thật lòng yêu Chi nhi không? Thạch Kiềm giật mình, mối tình của chàng và Giang Ngọc Chi vô cùng thiêng liêng cao cả không chỉ vì dung mạo của nàng giống Bạch Tuyết Công Chúa vả lại nàng đã nhiều lần cứu chàng, mỗi nụ cười của nàng có thể làm chàng mềm lòng, điều sâu xa nhất là giữa hai người họ rất tâm đầu ý hợp.

Vô Diệm Ma Cơ hỏi như vậy, chàng không một chút do dự nói:

- Ta yêu nàng tha thiết, đến chết cũng không đổi thay.

- Không ngờ người là một nhân tài mà lại học đầu ăn nói ngọt ngào như vậy...

- Tiền bối không tin lời văn bối sao?

- Còn phải nói!

- Văn bối không biết tại sao tiền bối lại nói như thế? Vô Diệm Ma Cơ nói:

- Đương nhiên là có căn cứ! Thạch Kiềm giật mình nói:

- Xin hãy nói rõ!

- Hừm! Người mở miệng là nói yêu con ta, nhưng tại sao người móc đôi mắt của Chi nhi? Thủ đoạn tàn nhẫn này duy chỉ có người mới làm như thế.

Chàng ngây người không biết làm thế nào để biện bạch.

Vô Diệm Ma Cơ nộ hỏa xung thiên nói:

- Tục ngữ nói: “Mẹ nào con nấy.” Không ngờ vận mệnh của mẹ con ta lại hủy trên tay mẫu tử người, kiếp này ta thế không đội trời chung với người...

Vừa dứt lời song chưởng quét ra một chiêu.

Thạch Kiềm đang ngơ ngẩn thì Vô Diệm Ma Cơ xuất thủ nhanh như điện chớp kinh phong tựa sơn băng hải đảo, vạn mã bốn đằng ập đến.

Một luồng bụi cát đầy trời, gió thổi ào ạt.

Ngực Thạch Kiềm như va phải chùy nặng nghìn cân, thân hình loạng choạng thối lui ra ngoài một trượng.

Chàng biến sắc, khoe miệng chảy ra một luồng máu tươi.

Vô Diệm Ma Cơ tung người đến liên tiếp quét ra bảy, tám chưởng.

Lần này Thạch Kiếm đã đề phòng trước, chàng tung người tránh ra hai chiêu của bà, liền quát song chưởng ra một luồng chưởng lực mạnh mẽ.

Bùng! Một tiếng nổ chấn động trời đất, hai người lại tan ra.

Vô Diệm Ma Cơ là một trong Hồng Trần Ngũ Tuyệt võ công trác tuyệt, nhưng vẫn không chịu nổi luồng kinh đạo mạnh tuyệt luân của chàng, thân người chao đảo thối lui hai bước.

Vô Diệm Ma Cơ kêu lên nói:

-Ồ! Thì ra người mình mang tuyệt học nên mới cao ngạo vô lễ như thế.

Tinh thần của Thạch Kiếm bị đả kích mạnh, lúc thì tốt lúc thì xấu, Vô Diệm Ma Cơ cứ ép buộc mãi, càng làm cho chàng nổi giận tính ngông cuồng lại bộc phát, tung người nhảy bổ tới.

Phút chốc, bóng người bay loạn xạ, tiếng kêu xé tan màn không, bụi cát mịt mù.

Thạch Kiếm phát diên xuất chưởng như mưa.

Vô Diệm Ma Cơ đau lòng vì ái nữ bị mù lòa, vì thế liều mạng xuất chưởng.

Quả là một cuộc đấu quyết liệt hiếm có trên võ lâm.

Chớp mắt hai người đã đấu hơn trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Bỗng! Một tiếng quát từ xa vang đến.

Tiếp theo là một bóng nhanh như chớp đã phóng tới.

Người này quát song chưởng đẩy lui Vô Diệm Ma Cơ và Thạch Kiếm.

Trận đấu quyết liệt lắng đi để lại đầy trời là bụi cát.

Thạch Kiếm đưa mắt nhìn a lên một tiếng sắc mặt khê thay đổi.

Vô Diệm Ma Cơ nhướng mắt nhìn, khuôn mặt khô gầy phút chốc trở nên khó coi, giận đến run người.

Bỗng! Vô Diệm Ma Cơ môi đào khê nở một nụ cười lạnh lẽo, tiếp đến gần người vừa đến.

Người này bị ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của Vô Diệm Ma Cơ làm thất kinh thối lui hai bước.

Vô Diệm Ma Cơ nói từng chữ một:

- Hoàng Thiên Long, ta phải giết ngươi! Thì ra người này chính là đương kim Hoàng Thượng và cũng là Thái Tử ngao du giang hồ Hoàng Thiên Long Hoàng Bào Thư Sinh.

- Ngươi là người đàn ông vô lương tâm! Hoàng Bào Thư Sinh kinh ngạc nói:

- Dung muội...

- Im ngay! Ai là Dung muội của ngươi?

-Ồ! Hoàng Bào Thư Sinh kinh ngạc, hổ thẹn vô cùng.

Vô Diệm Ma Cơ liên tiếp cười ngất, nói lạnh lùng như băng giá:

- Không ngờ ngươi là vua một nước mà làm việc dè tiện như thế, ngươi có biết ngươi bỏ rơi mẹ con ta, mười mấy năm nay chịu bao nhiêu khổ cực không...

Hoàng Bào Thư Sinh ngạc nhiên nói:

- Muội biết rồi sao?

- Lẽ nào ngươi muốn gạt ta suốt đời?

- Dung muội, hãy để ta giải thích có được không? Vô Diệm Ma Cơ kiên quyết nói:

- Giải thích cái gì? Sao mười mấy năm nay không đến giải thích? Nói xong thân hình nhẹ như bông gòn, tung đến quét ra một chiêu.

Hoàng Bào Thư Sinh kinh ngạc thối lui.

Nhưng Vô Diệm Ma Cơ đã phần nộ tột độ hét lên một tiếng, quét chưởng ra, phất chốc một luồng chưởng phong chụp lấy trước ngực của Hoàng Bào Thư Sinh.

Hoàng Bào Thư Sinh vừa cảm giác ra thì một chưởng đã quét tới.

Hự! Một tiếng vang lên, Hoàng Bào Thư Sinh thối lui mười bước nói lắp bắp:

- Dung muội, nàng...

Vô Diệm Ma Cơ nói:

- Ta thề phải giết ngươi để hả giận trong lòng.

- Lẽ nào nàng không nghĩ đến tình phu thê sao?

- Tình phu thê?... Ha... Ha...

Vô Diệm Ma Cơ cười to, tiếng cười nghe mà rùng mình.

Bỗng! Tiếng cười vừa dứt lại nói tiếp:

- Nếu như ngươi còn nghĩ đến tình phu thê, thì làm gì bỏ rơi mẹ con ta chứ? Hoàng Bào Thư Sinh kinh ngạc nói:

- Bỏ rơi sao? Không có mà!

- Không có sao? Quân chủ không hư ngôn, không ngờ đường đường là vua của một nước cũng nói dối như thế quả là đáng cười!

- Dung muội, ý của muội ta không hiểu.

- Ngươi lấy cấp Mỹ Nhân Phối và mang theo Ngọc Cầm đi tham gia Sái Bảo Đại Hội do Bồng Lai Cung Chủ tổ chức, còn giả vờ không hiểu sao? Hoàng Bào Thư Sinh ngăn người nói:

- Nàng nói thế là thế nào?

- Lẽ nào muốn ta nói rõ hơn?

- Ta không hiểu thật mà!

- Hừm! Ngươi mê đắm sắc đẹp của Thạch Na Na Bồng Lai Cung Chủ.

- Không có!

- Còn gạt ta ư!

- Nàng đã hiểu lầm ta rồi! Vô Diệm Ma Cơ khê giật mình.

- Ta hiểu nhầm sao?

- Đúng vậy.

Hoàng Bào Thư Sinh nghiêm sắc mặt nói:

- Ta không có tham gia Sái Bảo Đại Hội.

Thạch Kiếm nghe họ đối đáp, nghe Hoàng Thượng nói như vậy cảm thấy giật mình biến sắc nghĩ thầm: “Nếu sự thật như Hoàng Thượng nói thì Bạch Tuyết Công Chúa chết oan uổng.” Vô Diệm Ma Cơ càng kinh ngạc, toàn thân run rẩy nói:

- Lời nói này không ai tin cả.

- Dung muội, ta là vua một nước lẽ nào lại nói dối...

- Như vậy tại sao ngươi bỏ đi không từ biệt?

- Lúc ấy ta nhận được mật báo, Phụ Vương long thể bất an, đã đến lúc nguy kịch, đúng lúc ấy nàng dắt Ngọc Chi đi xa, ta vốn không kịp từ biệt dắt theo Ngọc Cầm và mang theo Mỹ Nhân Phối về kinh thành.

Vô Diệm Ma Cơ vẫn không chịu tin nói:

- Người dắt theo Ngọc Cầm là do tình phụ tử sâu xa, vẫn có lý do. Nhưng người lấy Mỹ Nhân Phối của ta thì là lý gì?

- Điều này...

Hoàng Bào Thư Sinh như có uẩn khúc trong lòng không tiện nói ra.

Vô Diệm Ma Cơ hừ một tiếng lạnh lẽo nói:

- Trừ đi tham gia Sái Bảo Đại Hội thì hỏi còn lý do gì để giải thích chứ?

- Dung muội, không thể tin ta sao?

- Ta chỉ tin sự phán đoán của ta thôi.

Hoàng Bào Thư Sinh cười thê lương, liếc mắt nhìn thấy ngoài Thạch Kiếm ra không còn có ai, bèn đi đến bên cạnh Vô Diệm Ma Cơ nói:

- Dung muội, đó là một bí mật.

- Đương nhiên là bí mật của người.

- Bí mật trong cung cấm.

- Bí mật nơi cung cấm sao?

- Ta có tất cả mười sáu huynh đệ, ta đứng thứ ba, ý của phụ vương không chọn con trưởng nối dõi ngôi vua, muốn huynh đệ chúng ta cải trang vào giang hồ, dùng tài trí của mình đi tìm một bảo khí vô lâm kỳ hạn sau ba năm, xem bảo vật của ai có giá trị nhất thì lập người đó làm Thái Tử...

Hoàng Bào Thư Sinh ngừng một lúc lại nói tiếp:

- Không ngờ sau hai năm, bỗng được tin phụ vương bệnh nặng ta mới mang Mỹ Nhân Phối vào cung.

Vô Diệm Ma Cơ lãnh đạm nói:

- Người nhờ Mỹ Nhân Phối mà kế vị Hoàng Đế sao? Hoàng Bào Thư Sinh gật đầu.

Vô Diệm Ma Cơ khinh thường nói:

- Người làm Hoàng Đế, có cung mỹ nữ hầu hạ, thì quên sạch mẹ con ta sao?

- Không phải...

- Không phải sao? Hừm...

- Dung muội, năm đầu vì phụ vương mới băng hà, bận rộn việc đấng cơ, không thể đi tìm nàng nhưng đến năm thứ hai ta ba lần phái ngự lâm quân đến Thính Tuyên Tiểu Lư tìm nàng, nhưng chỉ thấy lầu không.

Đến đây Vô Diệm Ma Cơ mới hiểu được tấm lòng của Hoàng Bào Thư Sinh cảm động sa vào lòng chàng nói nhỏ:

- Mẹ con muội đợi chàng một năm tại Thính Tuyên Tiểu Lư sau đó đau lòng rời đến Xú Nhân Cốc không ngờ chàng...

Bà như trở về tuổi thanh xuân ngày nào giọng nói chứa chan tình cảm.

Hoàng Bào Thư Sinh như bừng tỉnh sau cơn mưa an ủi bà:

- A! Tạo hóa trêu ngươi...

Bỗng trong khu rừng bên cạnh cái quan vang lên tiếng cười nhỏ.

Hoàng Bào Thư Sinh tung người lướt đi nhanh như điện quét:

- Ai trong rừng thế? Vô Diệm Ma Cơ cũng khê giật mình, tung người đuổi theo thân pháp của hai người vô cùng ảo diệu.

Thạch Kiềm đang do dự đuổi theo họ hay không thì bỗng thanh âm của một thiếu nữ vang lên.

Chàng thất kinh định quay người lại thì tiếng cười lại vang lên như pháo nổ, làm cho lòng chàng dao động. Phút chốc tiếng cười im bật, một câu nói như chuông ngân vang lên bay tới:

- Không được quay người lại.

-oOo-

42. Tuyệt Sắc Giai Nhân

Chàng không còn sức phản kháng, ngây người một lúc mới mở miệng hỏi:

- Tại sao thế? Vẫn âm thanh như chuông ngân vang.

- Ta lo lắng cho ngươi đấy! Âm thanh này nghe xuôi tai, lòng cảm thấy thư thái vô cùng.

Nhưng chàng xưa nay cao ngạo, vẫn với giọng ngang nhiên nói:

- Điều này cô nương không cần phải lo lắng.

- Ngươi thật muốn quay người lại sao?

- Ta nhất định phải xem cô nương.

- Ta cảnh cáo ngươi lần nữa tuyệt đối không được quay đầu lại!

- Tại sao thế?

- Ngươi sẽ bị ta mê hoặc.

- Mê hoặc sao? Chàng không dám tin vào tai mình.

Âm thanh chuông ngân kia lại vang lên:

- Chính phải, ngươi sẽ bị vẻ đẹp của ta làm mê hoặc, không kiềm chế được mình.

- Cô nương đẹp lắm sao?

- Ừm!

- Đẹp như thế nào?

- Vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, còn...

- Dù là đẹp như Tây Thi, Hằng Nga hơn cả Mặt Nga Quý Phi đi chăng nữa nhìn một cái cũng chẳng sao không đến nỗi bị mê hoặc.

- Không chỉ có đẹp thì không có gì lạ...

- Như vậy cô nương...

- Ta trừ cái đẹp ra còn có một loại mê lực đặc trưng của phụ nữ thoát nhìn sẽ bị lòng ái mộ, càng nhìn sẽ nghiêng ngã...

Nói đến đây tiếng cười lại vang lên, một lúc sau lại tiếp:

- Hết lòng ái mộ sẽ dao động trong lòng không thể kiềm chế mình, nghiêng mình tất sẽ bất chấp tất cả sẽ dẫn đến họa sát thân.

Thạch Kiềm không tin nói:

- Tương truyền Đắc Kỷ cười một tiếng nghiêng thành, cười tiếng tiếp theo sẽ nghiêng nước, nghìn năm nay chưa thấy mỹ nhân như vậy, hôm nay may mắn gặp được dung nhan nghiêng thành như thế thật là mãn nguyện có chết cũng cam lòng.

Nói xong quay phắt người qua.

Vừa nhìn bắt giặc toát mồ hôi hột.

Thì ra sau lưng chàng không có ai cả.

Trong lúc chàng kinh ngạc thì âm thanh như ngọc ấy lại vang lên.

- Người vì nhìn ta mà chết quả đáng tiếc.

Âm thanh này từ sau lưng chàng truyền đến.

Thì ra thiếu nữ này trong lúc Thạch Kiêm quay người lại, liền vận khinh công như hình với bóng vẫn ở sau lưng chàng, vì thế Thạch Kiêm không thấy có bóng người nào cả.

Nhưng khinh công kỳ diệu tuyệt luân này đủ để chàng thất kinh biến sắc.

Thạch Kiêm không phục nghĩ thầm: “Ta không tin cả bóng hình của cô ta cũng không nhìn thấy.” Trong lúc suy nghĩ, chàng không nói không rằng quay người lại.

Tiếng cười vang lên, bóng người lại không thấy nữa.

Thạch Kiêm hồn bay phách lạc nghĩ thầm:

- Loại thân pháp này quả là kinh người.

Nhưng chàng không chịu thua, quay người lại nhưng sau lưng chàng vẫn không có ai, bỗng chàng chỉ quay đầu lại, tưởng rằng như thể có thể thấy được nhưng chàng đã thất vọng.

Chàng buồn bã đứng đó. Âm thanh của thiếu nữ lại vang lên.

- Người uống công vô ích mà thôi! Chàng gào to một tiếng:

- Ta không tin.

Chàng thi triển tuyệt đỉnh khinh công, nhanh như một luồng gió xoáy.

Thân pháp của chàng nhanh tuyệt luân, nhưng cũng chỉ thấy một cái bóng trắng theo chàng xoay chuyển và đôi lúc lại cười to.

Một lúc sau chàng dừng lại, trước trán đã đổ mồ hôi hột.

Thân hình của thiếu nữ này vẫn không nhìn kỹ, thân pháp huyền diệu, quả là cái thể vô song.

Chàng mất hồn nghĩ thầm: “Nếu như cô nương này có ý xấu thì ta tất chết một cách oan uổng!” Bỗng thiếu nữ cười nhạt nói:

- Người phục rồi chứ?

- Không phục!

- Như thế thì làm sao mới phục? Chàng ngậy người không biết nói sao.

Thiếu nữ kia lại nói:

- Nếu như ngươi tự tin có thể khắc phục bản thân mình thì ta sợ gì mà không cho ngươi xem một cái chứ?

- Không cần thiết!

- Người không bằng lòng thì ta cứ phải hiện thân.

Trong tiếng cười, bỗng một bóng trắng lướt tới trước mặt chàng.

Chàng vừa thấy liền khen thầm: “Đẹp thật! Tuyệt thế mỹ nhân!” Trong lòng chàng khẽ lay động, đó là một hiện tượng từ trước đến giờ chàng chưa cảm nhận qua, chàng vội vận công điều khí nhưng lòng chàng vẫn dao động, may mà chàng không nghĩ đến việc xấu xa.

Nhưng như vậy cũng đủ để chàng hồn bay phách lạc.

Thì ra thiếu nữ này vận phiên phục màu trắng, cách hóa trang không giống với người Trung Nguyên, nàng vừa hiện thân bỗng như trời đất sáng hẳn đi, màu sắc trở nên rực rỡ huyền diệu.

Bước đi của thiếu nữ yếu diệu nhẹ nhàng tư thế mê người.

Thân hình mảnh mai, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, đôi mắt đen lay láy, mũi dọc dừa, đôi môi đào nhỏ nhắn, nàng khẽ cười trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền xinh xắn.

Sắc đẹp tuyệt luân, Đỗ Tiểu Mãn, Bạch Tuyết Công Chúa, Thối Địch Tiên Tử, Đoạt Hồn Thiếu Nữ so với nàng quả là kém như ngôi sao bên cạnh mặt trăng mà thôi.

Điều làm mọi người không thể kiềm chế lòng mình là đôi mày khẽ chau lại của nàng, như cười mà không phải cười có một ma lực câu hồn.

Tim chàng đập thình thịch, nghĩ thầm: “Ta phải kiềm chế tình cảm, dè dặt dục niệm không thể có hành động thô thiển mà tổn hại đến danh dự.” Tuyệt sắc thiếu nữ khẽ thở dài như rất ưu oán.

Cho dù là một đại hán có tấm lòng sắt đá cũng sẽ mềm lòng trước tiếng thở dài của nàng.

Nhưng Thạch Kiếm cao ngạo đắc ý ngẩng cao đầu như không thấy gì cả.

Một lúc sau tuyệt sắc thiếu nữ lên tiếng:

- Người là người đàn ông đầu tiên mà ta gặp không gục ngã trước sắc đẹp.

Thạch Kiếm lãnh đạm nói:

- Người đẹp ư? Mấy chục năm sau cũng chỉ là một đồng xương tàn mà thôi.

Tuy miệng chàng cứng rắn như thế nhưng lòng chàng lại run rẩy nghĩ thầm: “Quả là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ta không thể bị sắc đẹp của nàng lôi cuốn.” Tuyệt sắc thiếu nữ điềm nhiên nói:

- Lời này nói từ miệng của một người quân tử quả là đáng kính phục, nhưng người hãy nhớ lần gặp sau chính là lúc xương cốt ngỗng cuồng của người đã tan thành mây khói đấy.

Nói xong tung người lướt đi, phút chốc bóng trắng đã mất dạng.

Thạch Kiếm ngây người, thối lui hai bước ngã xuống đất nói thầm: “Nguy hiểm thật!” Trán chàng toát mồ hôi hột, suýt nữa chàng mất vía.

Tim chàng đập thình thịch nghĩ thầm: “Nếu như cô ta đứng đây thêm một chút nữa quả thật mà sanh tà niệm thì không thể tưởng tượng nổi điều gì xảy ra.” Chàng càng nghĩ càng sợ hãi trước sắc đẹp mà không kiềm chế được mình thì quả là tự thiêu thân đấy.

Chàng đứng dậy nghĩ: “Không ngờ thiên hạ quả có người đẹp như thế!” Nàng là ai? Nhìn nàng mặc dị phục biết không phải là con gái Trung Nguyên rồi.

Nơi biên cương hoang vắng lại có thiếu nữ đẹp như thế, thật không biết cô nương này mang lại họa hay phúc cho Trung Nguyên đây.

Chàng nghi ngờ vô cùng: “Cô ta là ai? Diện mạo đẹp nhưng võ công chưa được lĩnh giáo, nhưng khinh công của nàng có thể biết đã vào hàng thượng thừa rồi.” Chàng vừa suy nghĩ vừa cất bước.

Bỗng chàng nghe có tiếng chân đang đến gần.

Đưa mắt nhìn thì thấy Võ Lâm Bạo Quân và Ngọc Diện Thư Sinh cùng với mấy vị cao thủ của Võ Lâm Bảo đi đến.

Võ Lâm Bạo Quân vẫn nằm trên cái ghế mềm.

Chớp mắt đoàn người đã tiến đến, chàng lửa giận bốc cao.

Võ Lâm Bạo Quân quát to một tiếng:

- Đồ nghiệp chướng ngươi lại có thể thoát khỏi địa lao.

Thạch Kiềm nhướng đôi mày rậm, giận dữ quát:

- Phải đòi lại mười lần nợ máu.

- Ngươi có khả năng sao?

- Thử xem! Võ Lâm Bạo Quân cười khinh miệt nói:

- Đừng thử mất tính mạng của ngươi!

- Mục đích hôm nay ngươi đến đây vẫn là..

- Muốn lấy tim của ngươi.

- Không sợ chết thì hãy lên đây! Thạch Kiềm giơ song chưởng thử thể.

Võ Lâm Bạo Quân phất tay một cái sau lưng nhảy ra mười vệ sĩ Võ Lâm Bạo dàn thành hàng rút kiếm đợi lệnh.

Thế trận trở nên căng thẳng, Võ Lâm Bạo Quân sắp ra lệnh thì Thạch Kiềm lên tiếng nói:

- Võ Lâm Bạo Quân ta hỏi ngươi một câu có được không?

- Có di chúc gì cứ việc nói!

- Hừm! Ta muốn ngươi chứng minh giúp ta một việc.

- Tim của ngươi có thể trị bệnh cho ta, ta giúp đỡ ngươi vậy.

- Xin hỏi Khương Quang Tông Ngọc Diện Tú Sĩ có phải là thân phụ ta không? Võ Lâm Bạo Quân không ngờ chàng lại hỏi như vậy, sa sầm nét mặt.

Thạch Kiềm thấy lão không trả lời, nói:

- Trên giang hồ một lời nói đáng giá ngàn vàng, ta nghĩ ngươi không đến nỗi hối hận chứ?

- Đương nhiên rồi, ta không thất tín đâu.

- Đã như thế thì hãy trả lời ta.

- Nhưng ngươi tin lời ta nói chứ?

- Ta tôn trọng người là tiền nhân võ lâm không đến nỗi nói dối vãn bối.

Võ Lâm Bạo Quân sắc mặt ưu tư, Chương lâu mới khổ sở nói:

- Không phải! Lời nói này như phải mất sức lắm mới nói ra được.

Võ Lâm Bạo Quân thở dài nhưng nhanh chóng thay đổi ngay vì thế không ai phát hiện.

Thạch Kiềm hỏi:

- Tại sao?

- Tin hay không tùy ngươi!

- Được rồi, đao chưởng vô tình, một lát ta giết thủ hạ của ngươi thì đừng trách ta vô tình.

- Đương nhiên rồi! Hiệu lệnh của lão vừa ban ra, mười hai vệ sĩ đồng loạt xông lên.

Mười hai luồng kiếm quang bao trùm lấy thân hình Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm thối lui, quét trả một chiêu.

Đúng lúc ấy, mười hai vị vệ sĩ như làn sóng dạt sang hai bên, từ bên hông chàng quét ra hai luồng kiếm quang.

Thế chưởng của Thạch Kiếm kinh người.

Trong tiếng quát tháo, chỉ thấy bóng người dao động, kiếm quang sáng ngời.

Kiếm chưởng tung bay, kinh phong xé tan màn không.

Qua một tuần trà, Thạch Kiếm phát chưởng như bão táp, bỗng hai tiếng hự hự vang lên, máu bắn tứ phía, thanh kiếm văng ra xa, một xác người ngã gục trên đất.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên làm cho mọi người rùng mình.

Tiếng quát giận dữ vô cùng oai phong.

Võ Lâm Bạo Quân chau mày trầm nghĩ: “Công lực của hần hình như đã tăng trưởng rất nhiều...” Chưa nghĩ xong tiếng kêu vang lên, ba vị vệ sĩ lăn trở về.

Trên mặt đất nằm la liệt mười cái xác, máu me lai láng.

Thạch Kiếm bưng bưng sát khí nói:

- Võ Lâm Bạo Quân có gan thì đích thân ra đây đấu.

Võ Lâm Bạo Quân giật mình nói:

- Tiểu tử ngông cuồng kia, muốn bản thánh quân xuất thủ, ngươi còn chưa đủ tư cách.

Thạch Kiếm cười to.

Võ Lâm Bạo Quân nét mặt trầm xuống quay lại nói với Ngọc Diện Thư Sinh:

- Minh nhi, con đi đỡ ba chiêu của hần! Ngọc Diện Thư Sinh vâng lời cất bước.

Võ Lâm Bạo Quân lại nói:

- Ba chiêu! Chỉ giới hạn ba chiêu thôi! Ngọc Diện Thư Sinh bước đến gần Thạch Kiếm quát:

- Tiếp chiêu! Sóng chưởng vỗ nhẹ ra uốn lại như lưỡi câu rồi bổ tới.

Thạch Kiếm khom người tung ra ngoài bảy trượng xa, hữu chưởng quét nhanh ra.

Chưởng phong ào ạt, làm Ngọc Diện Thư Sinh bị chấn lùi một bước.

Ngọc Diện Thư Sinh kinh ngạc cắn răng xuất chưởng.

Thạch Kiếm không tránh né mà tấn công tiếp một luồng kinh phong mạnh mẽ ập đến.

Hai thân hình va chạm vào nhau, tiếng quát lại xuất chưởng tiếp.

Phút chốc bùng một tiếng chấn động trời đất. Ngọc Diện Thư Sinh hự lên một tiếng, thân hình lắc lư mấy cái, phun ra một máu tươi nhuộm đỏ cả áo quần.

Võ Lâm Bạo Quân quát:

- Minh nhi, lùi ra sau! Ngọc Diện Thư Sinh chao đảo bước ra sau, sắc mặt xanh nhợt.

Thạch Kiếm sắc mặt không đổi nói:

- Đến lượt ngươi rồi đấy.

- Ngươi tin rằng có thể đánh thắng bốn Thánh Quân hay sao?

- Tuy là thua cũng phải miễn cưỡng thử.

- Sự ngông cuồng rất đáng yêu.

- Quá khen! Võ Lâm Bạo Quân thấy Thạch Kiếm ngông cuồng bất khuất, hiên ngang xuất chúng bất giác động lòng trầm nghĩ: “Ta có thể giết hần sao?” Dòng suy nghĩ làm cho lão do dự.

Võ Lâm Bạo Quân từ khi xưng Đế võ lâm, chưa hề có hiện tượng như thế.

Bỗng nhiên tính hung dữ đã lẫn mất bản tính của lão, nghĩ thầm: “Vì đứa con nghiệp chướng này mà ta do dự như thế thì làm sao xưng bá võ lâm nữa?” Lão quyết định xong cất tiếng nói:

- Người xuất thủ đi! Lão ngồi trên ghế, từ từ dời lên ba thước.

Thạch Kiếm tiến lên bốn năm bước, song chưởng mang theo luồng kinh phong mạnh mẽ quét tới, thế chưởng mạnh tuyệt luân như sơn băng đảo hải.

Võ Lâm Bạo Quân nửa nằm ngồi phát Phách Không Chưởng chặn lấy luồng kinh phong của chàng.

Bùng! Một tiếng nổ lớn chấn động thiên địa, kinh khí tung bay, hai vai của chàng khẽ run, thối lui nửa bước.

Điều này ngoài sự dự đoán của Võ Lâm Bạo Quân, lão nghĩ thầm: “Không ngờ ta vận bảy thành công lực lại không thắng nổi hắn.” Đang nghĩ ngợi thì Thạch Kiếm đã liều mạng xuất chưởng.

Võ Lâm Bạo Quân quét ra chín thành công lực.

Thạch Kiếm cảm thấy như một làn sóng mạnh va vào ngực, vừa định thối lui thì đã chậm trễ, một tiếng kêu thảm thiết vang lên thân hình như điều đứt dây bắn ra ngoài bảy tám trượng xa ngã nhào xuống đất.

Võ Lâm Bạo Quân trầm ngâm đưa chưởng lên.

Bỗng! Một luồng hương khói nhẹ nhàng bay đến.

-oOo-

43. Phụ Tử Tình Thâm

Nơi xa một đám hòa thượng đang lao nhanh đến đây.

Võ Lâm Bạo Quân đưa mắt nhìn thất kinh trong lòng thầm nói: “Nguyên Thiên Đại Sư của phái Thiếu Lâm!” Đang nghĩ người thì đám hòa thượng đến trước mặt Võ Lâm Bạo Quân.

Vị lão tăng đi đầu khoác áo cà sa đỏ chấp tay niệm phật, cúi đầu thi lễ nói:

- Tứ lão thí chủ vẫn còn nhớ chứ, bần tăng Thiếu Lâm Nguyên Thiên.

Võ Lâm Bạo Quân đáp lễ nói:

- Đại sư nhất đại cao tăng, không dám, không dám.

- Bần tăng có một vật muốn thỉnh giáo Tứ lão thí chủ.

- Vật gì? Lúc này Nguyên Thiên Đại Sư rút từ trong tay áo ra một thanh đoản kiếm đã gãy làm đôi đưa cho Võ Lâm Bạo Quân xem, nói:

- Mời Tứ lão thí chủ đích thân xem.

Võ Lâm Bạo Quân nhận lấy kinh ngạc nói:

- Đây không phải là Lục Tình Kiếm sao?

- Tứ lão thí chủ hãy xem kỹ một chút.

Võ Lâm Bạo Quân ngắm một Chương rồi nói:

- Đúng là Lục Tình Kiếm rồi!

- Không sai chứ? Võ Lâm Bạo Quân ngậy người, vì không biết việc gì đã xảy ra, tương truyền Lục Tình Kiếm không thể nào gãy được, thiên hạ nhất lợi phẩm, làm sao mà gãy được.

Nhưng thanh kiếm này đã ở bên lão ta suốt hai mươi năm nay. Năm xưa lão dùng thanh đoản kiếm này tham gia Sái Bảo Đại Hội, mà lão tự tin không nhìn nhầm.

Võ Lâm Bạo Quân im lặng không nói.

Nguyên Thiên Đại Sư lại nói:

- Tứ lão thí chủ thật không hiểu sao?
- Mong đại sư nói rõ! Nguyên Thiên Đại Sư lãnh đạm nói:
- Thanh Lục Tình Kiếm này là giả.

Võ Lâm Bạo Quân giật mình, rõ ràng là thanh kiếm này đã ở bên mình lão gần hai mươi năm nay.

Nếu như nói là giả thì mười mấy năm trước trong Sái Bảo Đại Hội có biết bao nhiêu nhân vật nổi tiếng làm sao lại không phát giác.

Nếu như nói là thật thì Lục Tình Kiếm không dễ dàng gãy làm đôi như vậy.

Lão bán tín bán nghi hỏi:

- Đại sư nói thật sao?
- Lẽ nào bản tăng lại nói dối?
- Không dám nghi ngờ như thế! Nguyên Thiên Đại Sư nói một cách trang nghiêm:
- Lúc đầu Tứ lão thí chủ treo thưởng khắp thiên hạ, kẻ nào lấy được tìm Thạch Kiếm bằng lòng tặng Lục Tình Kiếm cho kẻ ấy. Sau này bản tăng giết được Thạch Kiếm lệnh lang lại dùng thanh kiếm giả tặng cho bản tăng, nay bản tăng chỉ mong Tứ lão thí chủ giao Lục Tình Kiếm thật để toàn tín nghĩa.

Võ Lâm Bạo Quân nghĩ thầm: “Thanh Lục Tình Kiếm của ta thật là vật giả, làm sao bây giờ...” Bất giác lão biến sắc nói:

- Điều này...

Nguyên Thiên Đại Sư tưởng lão chối cãi bèn nói:

- Tứ lão thí chủ có địa vị cao cả trong võ lâm, Võ Lâm Bảo oai chấn bốn phương, tuy phái Thiếu Lâm ngày càng yếu đi, nhưng vì muốn thu lại di vật của tiền bối cũng không tiếc...

Nói đến đây, bỗng dừng lại, hai luồng hàn quang chăm chú nhìn vào mặt Võ Lâm Bạo Quân.

Võ Lâm Bạo Quân sa sầm nét mặt, không nói lời nào.

Bổng Ngọc Diện Thư Sinh cất bước tiến lên nói:

- Đại sư, tại sao lại có thể quả đoán thanh kiếm này là giả chứ? Nguyên Thiên Đại Sư như đoán trước câu hỏi này ung dung nói:
- Từ ba phương diện có thể chứng minh thanh kiếm này là giả. Thứ nhất: tuy thanh kiếm này hào quang tỏa sáng nhưng chỉ phát ra chứ không về. Kiếm thật thì lại hào quang muôn vàn, chiếu thẳng vào địch có thể phát ra và thu lại. Thứ hai: Lục Tình Kiếm là thần khí làm sao dễ dàng gãy như thế.

Ngọc Diện Thư Sinh phản đối:

- Hai điều này đều do đại sư tự nghĩ ra, hào quang của thần kiếm có thể phát ra và thu lại khắp thiên hạ chưa ai gặp qua, loại thần khí này điều thứ hai càng không có lý, ngàn năm thần khí không dễ gãy cũng khó mà tuyệt đối như thế.

Nguyên Thiên Đại Sư nói:

- Tứ thí chủ nói quả có lý, nhưng ba lý do chưa nói hết, nếu nói lý do thứ ba, tin chắc là thí chủ sẽ tin lời bản tăng không nói dối.
- Ta bằng lòng lắng tai nghe!

- Lục Tình Kiếm lưu truyền trong võ lâm là việc thịnh vượng sáu mươi năm về trước, nếu muốn chứng minh thật hư, biện pháp tốt nhất là mời một vị gặp qua kiếm thật mà giám định.

- Biện pháp này quả là kỳ diệu nhưng tiền bối võ lâm sáu mươi năm nếu còn sống thì không còn mấy vị, vả lại muốn người đã gặp qua Lục Tình Kiếm thật càng khó hơn nhiều.

- Khắp thiên hạ chỉ có một người.

- Ai thế?

- Sư tổ của bốn phái Viên Thông Thiền Sư.

- Viên Thông Thiền Sư nào? Lúc này Võ Lâm Bạo Quân nghe nói Viên Thông Thiền Sư vẫn còn trên trần thế, khẽ giật mình, vô cùng xúc động hỏi ngay.

- Viên Thông Thiền Sư còn trên nhân thế sao?

- Sư tổ thọ hơn trăm tuổi, nay đã ở Nguyên Lão Cư.

Ngọc Diện Thư Sinh vừa định lên tiếng thì Võ Lâm Bạo Quân đã ngăn lại:

- Minh nhi, có Viên Thông Thiền Sư giám định làm sao có sai lầm, con hãy lui ra sau.

Nguyên Thiên Đại Sư nghe lão nói thế tưởng rằng lão đã chịu giao Lục Tình Kiếm thật ra, bèn nói:

- Tứ lão thí chủ việc đã rõ ràng, mong rằng có thể hoàn trả lại Lục Tình Kiếm cho Thiếu Lâm.

Võ Lâm Bạo Quân cười đau khổ nói:

- Đại sư, Lục Tình Kiếm không có trong người ta.

Nguyên Thiên Đại Sư hiểu lầm, nói:

- Như vậy bản đạo mong Tứ lão thí chủ trở về quý Bảo mà lấy cũng không sao chứ.

- Đại sư hiểu lầm rồi.

- Hiểu lầm sao?

- Lục Tình Kiếm thật...

Võ Lâm Bạo Quân dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nói thật ra ta cũng chưa gặp qua.

- Lời nói này bản tăng có thể tin sao!

- Đó là lời nói từ trong đáy lòng ta.

Nguyên Thiên Đại Sư là vị cao tăng đức độ nhưng nét mặt khê lộ sắc giận nói:

- Như vậy Tứ lão thí chủ muốn nói đã dùng Lục Tình Kiếm giả gạt thiên hạ võ lâm sao?

- Không đến nỗi như thế.

- Mong thí chủ hãy giao Lục Tình Kiếm ra.

- Lục Tình Kiếm hiện giờ không có ở trong mình tại hạ, muốn tại hạ lấy gì cho đại sư đây.

- Bản tăng không cần biết điều này.

Võ Lâm Bạo Quân quả thật không ngờ Lục Tình Kiếm lại là giả, như thế Lục Tình Kiếm thật thì ở nơi nào đây? Lão nghĩ thầm: "Ta nhất định phải tìm được Lục Tình Kiếm." Nguyên Thiên Đại Sư ép buộc mãi làm cho lão khê giận nói:

- Ta tuyên bố lần nữa, Lục Tình Kiếm không có trong tay ta.

Nguyên Thiên Đại Sư cũng lạnh lùng nói:

- Đã như vậy, Tứ lão thí chủ muốn bức bản tăng trở mặt chứ gì? Nếu không giao Lục Tình Kiếm ra thì phải Thiếu Lâm và Tứ lão thí chủ sẽ đối địch đến cùng.
- Đại sư cố chấp như thế, tại hạ đành phải chấp nhận.
- Tứ lão thí chủ thật không giao trả Lục Tình Kiếm sao?
- Không biết lấy gì mà trả lại đây!
- Nhất định buộc bản tăng phải xuất thủ sao?
- Đại sư có nghĩ đến hậu quả chứ? Nguyên Thiên Đại Sư lạnh lùng nói:
- Hậu quả gì?
- Xuất thủ đầu nhau tức có tử thương, tại hạ không chịu trách nhiệm.
- Đó là thí chủ buộc bản tăng phải làm như thế...

Nói xong ông tay tăng y vang lên, quét ra một chưởng.

Võ Lâm Bạo Quân nằm trên ghế thấy Nguyên Thiên Đại Sư xuất thủ, không dám xem thường, liền vận công lực, quét ra một chưởng chống trả.

Một người đứng đầu Thập Đại Trưởng Lão của Thiếu Lâm Tự, công lực tuyệt luân, một vị là Thánh Quân võ lâm võ học kỳ dị, chưởng lực của hai người vừa quét ra mang theo luồng chưởng phong ra rào rào.

Bùng! Một tiếng kinh thiên động địa vang lên.

Tăng bào của Nguyên Thiên Đại Sư tung lên, loạn choạng thối lui ba bước, sắc mặt hơi đỏ.

Thân hình Võ Lâm Bạo Quân lay động sắc mặt sa sầm đi.

Nguyên Thiên Đại Sư tiến lên nói:

- Tứ lão thí chủ, còn không hoàn Lục Tình Kiếm cho Thiếu Lâm, bản tăng không buông tha.
- Ta tuyên bố lần nữa, Lục Tình Kiếm không có trong tay ta.
- Lời nói này chỉ có thể gạt người khác.
- Đại sư không tin sao?
- Đương nhiên.
- Như vậy thì ta cũng hết cách, tùy đại sư vậy!
- Chỉ còn cách là đấu nhau.
- Đó là hạ sách cả hai đều thua thiệt.
- Tuy là hạ sách chỉ có như thế mới xứng đáng với sư tổ.

Võ Lâm Bạo Quân im lặng, Chương lâu mới nói:

- Xin lãnh giáo tuyệt học của Thiếu Lâm! Nguyên Thiên Đại Sư không nói không rằng, bước nhanh đến, song chưởng quét mạnh ra.

Vừa đúng cường địch Võ Lâm Bạo Quân cũng quét chưởng ra, chưởng phong như nộ hải cuồng đồ, mạnh mẽ sôi sục ập tới.

Phút chốc! Hự một tiếng, Nguyên Thiên Đại Sư loạn choạng thối lui mười mấy bước, miệng thổ ra một ngụm máu tươi.

Lúc này các vị hòa thượng phía sau, đồng loạt hừ lên một tiếng, chuẩn bị liên thủ xuất chưởng.

Nguyên Thiên Đại Sư quơ tay, ra hiệu không được vọng động.

Võ Lâm Bạo Quân thủ thế đề phòng.

Nguyên Thiên Đại Sư điều tức xong nói:

- Tứ lão thí chủ, nếu không muốn một đoạn nghiệp sự trong Bồng Lai Tiên Cung mười mấy năm trước công bố ra trên võ lâm thì hãy hoàn trả Lục Tình Kiếm cho bản tăng.

Võ Lâm Bạo Quân nghe nói sắc mặt tái xanh toàn thân run rẩy, tỏ ra bị kích động mạnh Chương lâu nói không nên lời.

Bỗng! Một âm thanh từ xa vang đến hỏi:

- Lão hói đầu, nghiệp sự gì thế? Nguyên Thiên Đại Sư liếc nhìn thì ra là Thạch Kiếm vết thương vừa lành, tiến bước về phía lão.

Võ Lâm Bạo Quân vừa nghe Thạch Kiếm mở miệng hỏi càng tỏ ra thẹn thùng không yên quát:

- Đại sư...

Nguyên Thiên Đại Sư giả vờ không nghe thấy, hỏi Thạch Kiếm:

- Tiểu thí chủ có hứng thú muốn biết sao?

- Đương nhiên, nếu không thì hỏi làm gì?

- Lần trước xẻo mất tai của bản tăng, thí chủ còn nhớ mối thù này không? Nguyên Thiên Đại Sư đưa tay sờ vào tai mình nhớ đến thù xưa.

Thạch Kiếm tin chắc rằng nghiệp sự trong Bồng Lai Tiên Cung nhất định có liên quan đến chàng, vì thế chàng muốn hỏi cho ra lẽ Ngọc Diện Tú Sĩ không phải là thân phụ chàng, như vậy là ai thế? Chàng hoài nghi Võ Lâm Bạo Quân gạt chàng.

Vì thế chàng hiên ngang nói:

- Nếu đại sư nói ra tiền nhân hậu quả, tại hạ đền tai lại cho đại sư!

- Đền như thế nào?

- Tại hạ tự động cắt tai mình mà đền.

Nguyên Thiên Đại Sư cất tiếng cười to nói:

- Tốt lắm. Có khí phách.

- Như vậy đại sư hãy nói mau!

- Không...

- Người thay đổi ý rồi sao?

- Không có.

- Như thế thì sao không nói.

- Tiểu thí chủ trả giá bằng một lỗ tai, nhưng trong thiên hạ tất có người dùng giá cao hơn muốn bản tăng giữ bí mật vì thế bản tăng phải theo giá mà định.

- Ai? Ai trả giá cao hơn? Nguyên Thiên Đại Sư im lặng không nói.

Chàng quát to:

- Ai? Ai đã làm như vậy thế? Bỗng Võ Lâm Bạo Quân quát:

- Ta đây!

- Người sao! Thạch Kiếm ngậy người.

Nguyên Thiên Đại Sư không để ý chàng, bước đến bên Võ Lâm Bạo Quân nói:

- Tứ lão thí chủ đã nghĩ kỹ chưa?

- Ý của đại sư là Lục Tình Kiếm?

- Đương nhiên rồi.

- Nhưng mà ta...

Nguyên Thiên Đại Sư thấy Võ Lâm Bạo Quân biến sắc liền cố ý nói:

- Như vậy bản tăng cũng không thể giữ bí mật cho thí chủ rồi! Nói xong, quay người đi.

Võ Lâm Bạo Quân gọi lại nói:

- Đại sư hãy dừng chân thương lượng.

Nguyên Thiên Đại Sư quay đầu nói:

- Thí chủ không muốn lấy Lục Tình Kiếm ra thì có gì để thương lượng?

- Lục Tình Kiếm quả thật không có trong tay ra, nhưng có một biện pháp có thể tìm được, không biết đại sư có chịu nghe không?

- Biện pháp gì?

- Kỳ hạn một năm, ta tìm cách tìm lại Lục Tình Kiếm, đích thân hoàn trả lại Thiếu Lâm Tự.

Nguyên Thiên Đại Sư gật đầu nói:

- Tốt lắm! Suy nghĩ một lát rồi tiếp:

- Nhưng nhất định phải bắt sống Thạch Kiếm giao cho bản tăng mang về Thiếu Lâm Tự, vì lần trước hãn đã sát hại đệ tử bốn môn.

Võ Lâm Bạo Quân nghĩ một lúc rồi nói:

- Được! Thạch Kiếm thấy họ không xem chàng vào đâu. Bất giác giận dữ, tung người đến trước Võ Lâm Bạo Quân quét ra một chưởng. Chàng xuất thủ nhanh vô cùng. Chàng nghĩ một chưởng này không đánh chết lão thì nhất cũng làm lão trọng thương.

Không ngờ sự thật quá phũ phàng, khi chàng đến gần, một luồng kinh đạo tan biến mất, vả lại chỉ cảm thấy bên hông đau ê ẩm chàng thâm kêu lên một tiếng: “Nguy rồi!” Chỉ nghe Võ Lâm Bạo Quân nói:

- Người tự sa vào lưới đây.

Mê Huyết của chàng bị một luồng kinh phong bay đến điểm vào, liền ngã nhào xuống đất.

Nguyên Thiên Đại Sư thấy Võ Lâm Bạo Quân trong tức khắc đã bắt được Thạch Kiếm, trong lòng rất khâm phục võ công huyền ảo kỳ dị của Võ Lâm Bạo Quân.

Võ Lâm Bạo Quân nhướng đôi mày, xạ ra hai luồng tinh quang nói:

- Đại sư, người đã bắt được, hãy mang đi đi!

- Tứ lão thí chủ thân pháp kỳ cao, khâm phục, khâm phục!

- Quân tử nhất ngôn. Một năm sau, ta nhất định mang Lục Tình Kiếm đến Thiếu Lâm Tự để đổi người.

- Điều này đương nhiên rồi.

Nguyên Thiên Đại Sư ra lệnh cho bọn hòa thượng vác Thạch Kiếm lên rồi cùng nhau trở về Thiếu Lâm Tự.

Bỗng! Võ Lâm Bạo Quân lên tiếng:

- Đại sư! Hãy dừng lại một tí.

Nguyên Thiên Đại Sư cất giọng nói:

- Tứ lão thí chủ có gì dạy bảo?

- Mong đại sư đối xử tốt với Thạch Kiếm, đừng lãng nhục hãn.

- Điều này mong thí chủ hãy yên tâm.

Nguyên Thiên Đại Sư nói xong, nhanh chóng bỏ đi, nhưng miệng lẩm bẩm:

- Bản tính vốn hiền lành! Tình phụ tử! Đáng tiếc, đáng tiếc! Đương nhiên câu nói này, Võ Lâm Bạo Quân không nghe được.

Thạch Kiềm tuy bị điểm Mê Huyết nhưng nghe rõ mồn một!

-oOo-

44. Khu Vườn Nơi Hoang Sơn

Những dòng tạp niệm vây lấy đầu chàng! Sự khập khiễng của chàng với Thối Dịch Tiên Tử còn cả Đoạt Hồn Thiếu Nữ tội nghiệp và si tình... Chàng nhớ đến Bồng Lai Cung Chủ và sự hiểu lầm trong Bồng Lai Cung và mẩu tử trở thành kẻ thù, mỗi lần nghĩ đến đây chàng đều nghiêng răng ken két nói:

- Ta nhất định phải điều tra cho rõ kẻ đã giá họa cho ta, nhất định sẽ phanh thây kẻ đó.

Điều làm chàng không hiểu là thân phụ chàng là ai? Bạch Diện Lang Quân, Ngọc Diện Tú Sĩ đều không phải. Còn Võ Lâm Bạo Quân thì sao? Chàng cảm hờn nói:

- Càng không phải hần! Như vậy thì là ai đây? Bống! Lời nói của Nguyên Thiên Đại Sư vang lên bên tai chàng.

- Tình phụ tử!... đáng tiếc, đáng tiếc.

Chàng hoài nghi “Tình phụ tử” trong câu nói của Nguyên Thiên Đại Sư là chỉ Võ Lâm Bạo Quân chàng nghĩ: “Lẽ nào Võ Lâm Bạo Quân lại là thân phụ ta sao?” Chàng nghĩ đến đây bất giác ớn lạnh, chàng không dám nghĩ tiếp.

Bống! Từ xa vang đến tiếng mở cửa phòng.

- Canh ba rồi! Ta nên ngủ đi thôi! Nhưng dòng suy nghĩ của chàng không sao dứt bỏ được.

“Hừm! Hòa thượng Thiếu Lâm, sẽ có ngày ta ra khỏi thạch động này. Ta sẽ...” Bống! Một tiếng vang to, cửa sắt từ từ mở ra. Chàng ngáy người, chỉ thấy một bóng người từ khe cửa lướt vào.

Chàng không thấy rõ khuôn mặt của người vừa đến, vừa định lên tiếng thì người kia đã nuốt một tiếng ra dấu cho chàng im lặng, lén lút phá bỏ xiềng xích trên mình chàng.

Lúc này chàng mới nhìn kỹ người này, thì ra là thân mẫu chàng Bồng Lai Cung Chủ.

Bà đến cứu chàng, chàng có chút không bằng lòng, vì sự hiểu lầm ở Bồng Lai Tiên Cung.

Bồng Lai Cung Chủ nói nhỏ:

- Kiềm nhi! Tha lỗi cho thân mẫu... Hãy chạy mau! Đợi bọn hòa thượng phát giác ra thì muốn chạy cũng khó...

Lời nói như van xin làm chàng mềm lòng.

Bồng Lai Cung Chủ dùng khinh công cùng nhẹ nhàng kỳ ảo ra khỏi thạch động. Thạch Kiềm theo sát gót bà.

Ra khỏi thạch lao, Thạch Kiềm hít một hơi dài. Bầu trời tối om, một ngôi sao cũng không có, gió lạnh buốt xương, ngọn cây phát ra âm thanh xào xạc của lá.

Bống! Thạch Kiềm quay đầu lại hướng về phía Thiếu Lâm Tự mà lướt đi.

Bồng Lai Cung Chủ xuất thủ như thần, nắm lấy vai chàng hỏi:

- Con muốn đi đâu? Thạch Kiềm quay lại, nắm chặt quyền tay nói:

- Giết sạch hòa thượng Thiếu Lâm, mới có thể trút hết hận trong lòng.

- Trút hận?

- Lẽ nào ta bị họ nhốt ở đây oan uổng sao?

- Không!

- Không?

- Ý ta nói là phái Thiếu Lâm không có lỗi.

- Không có lỗi sao? Bồng Lai Cung Chủ thở dài một tiếng nói:

- Nơi này không phải là nơi ta nói chuyện. Kiềm nhi! Đi thôi! Tìm một nơi thích hợp, ta sẽ nói cho con rõ.

Chàng nghĩ còn có nhiều việc phải hỏi bà, vả lại Thiếu Lâm Tự thì lúc nào cũng có thể phục thù, liền gật đầu.

Bồng Lai Cung Chủ vận khinh công tung người đi tư thế đẹp vô cùng.

Chàng đuổi theo ở sau lưng.

Hai người đã đi rất xa và tốc độ nhanh vô cùng.

Phút chốc đã ra ngoài trăm dặm, đến một khu rừng rậm Bồng Lai Cung Chủ dừng lại đi đến một gốc cây to, nói:

- Nơi này rất yên tĩnh, không ai đến đây, mẫu tử ta có thể nói chuyện! Thạch Kiềm bước lên mấy bước, trong lòng có vẻ bất mãn.

Bồng Lai Cung Chủ lại lên tiếng:

- Ta đã điều tra rõ hung thủ gian sát cung nữ của Bồng Lai Tiên Cung không phải là con! Chàng xen vào:

- Ai đã giả họa cho ta?

- Điều này ta vẫn chưa rõ.

Thạch Kiềm ngậy người nhìn bà.

Bồng Lai Cung Chủ nói tiếp:

- Ta muốn hỏi con chính là điều này.

- Con cũng không biết hung thủ là ai.

- Không, ta muốn hỏi con, lúc vào Bồng Lai Tiên Cung có phát hiện kẻ nào khả nghi không, ta muốn chỉ là đàn ông.

- Không có!

- Đến một chút dấu vết cũng không có sao?

- Không có! Bồng Lai Cung Chủ nghĩ ngợi một lúc bỗng phát hiện thái độ của chàng lạnh lùng như đá, bèn ngẩng đầu lên nói:

- Kiềm nhi, con còn bất mãn đối với mẹ sao? Chàng ngậy người vẫn đáp một cách đơn giản:

- Không có.

Bồng Lai Cung Chủ thấy chàng vẫn thái độ lạnh nhạt như thế, bèn dùng tay sờ vào đầu, mặt, tay chàng, từ từ nói:

- Kiềm nhi! Con hãy hiểu cho thân mẫu, Bồng Lai Tiên Cung do thân mẫu một tay gây dựng nên, nay thấy bị tàn phá, bất giác phần nộ nên không có thời gian để mà suy nghĩ mà nhất thời xung động... À! Cả con

ruột của ta, cũng không tin... thân mẫu có lỗi với con. Không nuôi dưỡng con, dạy con và không đem lại sự ấm áp cho con... tất cả những thứ này đều là lỗi của thân mẫu...

Nói đến đây, bà nói không nên lời nước mắt ràn rụa.

Đàn bà trên thiên hạ tin chắc rằng bất luận là thiện hay ác đều là một người mẹ tốt.

Huống chi Bồng Lai Cung Chủ là một người có bản tính hiền lương. Tuy vận mệnh đã đem lại cho bà rất nhiều bất hạnh, nhưng bà vẫn là một người mẹ vĩ đại.

Thạch Kiềm kêu lên một tiếng:

- Thân mẫu...

Rồi gục vào lòng mẹ! Bồng Lai Cung Chủ run rẩy nói:

- Kiềm nhi...

Bồng Lai Cung Chủ vô cùng mừng rỡ một lúc sau, bà bình tĩnh lại, ôn tồn nói:

- Kiềm nhi, mười mấy năm nay con ở bên thân phụ phải không?

- Thân phụ nào? Bồng Lai Cung Chủ thấy chàng kinh ngạc cũng thất kinh nói:

- Sao thế?

- Thân mẫu muốn chỉ ai?

- Bạch Diện Lang Quân Cổ Ngọc Hổ! Lẽ nào...

- Không phải! Thân mẫu đừng gạt con nữa.

Bồng Lai Cung Chủ kinh ngạc biến sắc, ấp úng nói:

- Kiềm nhi, con đã biết hết rồi sao? Chàng ghen ngào nói:

- Không, con không biết, nhưng con biết rằng Cổ thúc thúc không phải là thân phụ của con. Tuy đã nuôi con mười mấy năm nay, nhưng không phải là thân phụ! Sắc mặt của Bồng Lai Cung Chủ nhợt nhạt nói:

- Cổ Ngọc Hổ chết rồi sao?

- Chính vậy. Cổ thúc thúc đã chết và lúc lâm chung đã nói như thế.

Lúc này Bồng Lai Cung Chủ nhớ về việc mười mấy năm trước. Sau khi bà giao Thạch Kiềm vừa mới ra đời không bao lâu cho Bạch Diện Lang Quân, Bạch Diện Lang Quân nói một cách chân thành:

- Thạch cung chủ, tuy chúng ta rất mến mộ nhau, nhưng vận mệnh không cho chúng ta kết hợp, đó là điều đáng tiếc nhưng nàng hãy yên tâm, ta nhất định nuôi nấng dạy dỗ, làm thân phụ của hài nhi này, không đến lúc lâm chung, tuyệt không nói ra sự thật, để tránh lòng tự tôn của hài nhi bị tổn thương.

Bồng Lai Cung Chủ nói thầm một cách thành kính: “Cổ Ngọc Hổ, quả là một vị quân tử, chàng đã hoàn thành những lời mình nói.” Bỗng Thạch Kiềm lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ ngọt ngào của bà, hỏi:

- Thân mẫu, Cổ thúc thúc đã nói cho con nghe là không phải thân phụ con. Thiên hạ không có ai không có thân phụ, nhưng thân phụ con là ai thế? Câu hỏi của chàng như một tiếng sét đánh ngang tai, Bồng Lai Cung Chủ im lặng Chương lâu không trả lời chàng.

Chàng lại hỏi:

- Thân mẫu! Thân phụ con có phải Ngọc Diện Tú Sĩ không?

- Hừm! Ngọc Diện Tú Sĩ là gì chứ! Lời nói của mẹ là sự thật không thể thay đổi chàng giận dữ nói thầm: “Ngọc Diện Tú Sĩ quả là to gan, dám mạo nhận thân phụ ta, lão chết là phải! À! Ta thật có lỗi với Thối Địch Tiên Tử.” Bồng Lai Cung Chủ thấy chàng không lên tiếng, tưởng chàng không tin, lại nói:

- Kiềm nhi! Ngọc Diện Tú Sĩ không phải là thân phụ con, thân mẫu không có gạt con đâu!

- Thân mẫu con tin lời thân mẫu.

- Như thế con...

- Con muốn biết thân phụ con là ai?

- Thân phụ con...

Chàng thấy nét mặt của Bồng Lai Cung Chủ khẽ thay đổi bèn nói:

- Thân mẫu. Một con người ai cũng có thân phụ.

Bồng Lai Cung Chủ lẩm nhẩm nói:

- Đúng vậy. Một con người ai cũng có thân phụ...

- Thân phụ con là ai?

- Thân phụ con...

Bồng Lai Cung Chủ toàn thân run rẩy trong lòng bị kích động, cuối cùng mới nói ra mấy chữ:

- Tứ... Phẩm... Chi...

Thạch Kiềm như bị rắn độc cắn phải toàn thân run rẩy, cắn hờn nói:

- Là hần sao! Là Võ Lâm Bạo Quân.

Bồng! Mắt chàng trợn tròn lên, chớp chớp mắt, rồi ngã lộn trên đất.

Sự thật tàn khốc làm cho chàng chịu không nổi ngất xỉu đi.

Bồng Lai Cung Chủ thất kinh vội ôm chàng ngồi dậy.

Đưa tay sờ vào ngực thấy vẫn còn thở bà mới yên tâm.

Bồng Lai Cung Chủ sờ khắp các huyết mạch của chàng.

Bồng! Bà kinh ngạc kêu lên:

- A! Não Thần Mạch đã đứt rồi! Sự phát giác này làm cho bà đau lòng lệ tuôn xuống.

Thì ra Thạch Kiềm bị sự kích thích quá lớn, tinh thần chịu không nổi. Não Thần Mạch đứt đi và quên đi dĩ vãng, thần trí bất thường hoàn toàn như một người điên vậy.

Sự dả kích này làm cho Bồng Lai Cung Chủ đau lòng không muốn sống nữa.

- Ai đã tạo nên hậu quả như thế? Bà nói thầm:

- Võ Lâm Bạo Quân Tứ Phẩm Chi... Gã dê tiện này... Hừm! Thạch Na Na ta nếu không giết chết người thì mới là lạ! Bồng Lai Cung Chủ phần nộ vô cùng, bà chỉ muốn dùng chưởng đánh chết Võ Lâm Bạo Quân mà thôi.

Bà ôm Thạch Kiềm lên, rồi bước đi không có mục đích.

- Não Thần Mạch đã đứt... như vậy chẳng qua là một người tàn phế sao? Bồng Lai Cung Chủ nghĩ ngợi:

- Không, ta không thể để con ta chịu sự đau khổ này. Ta đã phụ con quá nhiều rồi, ta nhất định phải tìm cách trị cho con ta! Nhưng khắp thiên hạ chưa nghe qua ai nói thuốc có thể trị bệnh đoạn Não Thần Mạch bao giờ.

- Tuyệt chứng, quả là quá tàn nhẫn đây.

Bồng Lai Cung Chủ đi đến một thạch động nơi hoang sơn, đi vào trong động bỗng một ý nghĩ nảy ra trong đầu bà: “A! Bác Thông Lão Nhân thân thông vạn vật không phải ở gần đây sao? Ta thỉnh giáo lão ta, xem khắp thiên hạ có thuốc gì chữa bệnh đoạn Thần Não Mạch không?” Bà nhìn khuôn mặt tuần tú của Thạch Kiềm thở dài một tiếng.

Thạch Kiềm nằm trên mặt đất như đã ngủ ngon.

Một luồng gió thổi đến, Bồng Lai Cung Chủ cởi áo khoác ngoài màu nâu ra, đắp cho Thạch Kiềm.

Bà đi ra khỏi động ngẩng đầu nhìn, sắc bầu trời đen nhánh đêm khuya khoắt, bà biết giờ này đi quấy nhiễu lão ta là không tiện nhưng bà không thể chịu đựng đến trời sáng.

Bồng Lai Cung Chủ tung người lướt đi như một con dơi, phút chốc đã mất hút trong màn đêm.

Màn đêm nặng trĩu, gió mát thổi nhẹ. Trong sơn động. Thạch Kiếm đã tỉnh lại phóng ra khỏi động.

Chàng ngẩng đầu nhìn trời rồi cười to.

Tiếng cười của chàng chấn động sơn cốc.

Tiếng cười vừa dứt, chàng liền tung người lên lướt đi nhanh như chớp. Gió bên tai vù vù, chàng như một con bò điên dại, chạy đông chui tây, bất giác phát ra những tiếng cười như điên dại. Một lúc sau chàng mới một cả chân rồi dừng lại.

Bống! Một bóng đen lướt nhanh tới.

Chàng cười hi hi nói:

- Hi hi, Kiếm nhi ơi! Đến đây nào! Kẻ vừa đến là Đại Hải Chi Kinh vừa nhìn thấy liền giật mình, lúc hẩn tỉnh ngộ ra thì cười đắc ý nghĩ thầm: “Thì ra hẩn đã phát điên, nếu không phải có chuyện gấp thì ta đánh một chưởng kết liễu đời người.” Vừa nghĩ xong liền tung người lên, phút chốc đã mất hút.

Thái độ của chàng trở nên buồn bã nói:

- Thân phụ, người là thân phụ của ta... Đừng chạy mà!... Ha ha... Ha ha...

Chàng như phát điên lên chạy loạn xạ khắp sơn cốc.

Bống! Một ánh sáng của ngọn đèn thu hút lấy chàng.

Chàng liền tung người đến xem, thì ra là một ngôi nhà tranh xinh đẹp.

Ngôi nhà này dựng bên chân núi, một bóng đèn chiếu ra ngoài cửa sổ, rọi lên những cỏ cây hoa lá, mùi thơm nhẹ nhẹ theo gió luôn đưa càng lôi cuốn lòng người.

Thạch Kiếm cười hi hi tung người vào cửa sổ, rồi lại cười hi hi.

Thì ra đây là khuê phòng của một thiếu nữ, giường gấm màu lục, trang trí thật là hoa lệ.

Trên giường đang nằm một vị tuyệt sắc thiếu nữ.

Ánh mắt Thạch Kiếm nhìn chằm chằm vào trái cây ngũ sắc để trên bàn.

Lúc này chàng cảm thấy đói cồn cào, đưa tay lấy lên ăn, ăn ba, bốn miếng đã ăn hết sạch.

Bống một luồng lửa dục từ trong đan điền nổi lên.

Chàng đưa mắt nhìn thì thấy tuyệt sắc thiếu nữ đang nằm trên giường, đôi môi đào khê phát ra âm thanh khát vọng lửa dục.

Mắt chàng đầy lửa dục, từng bước đi đến hữu thủ từ từ vén màn lên!

-oOo-

45. Ngũ Sắc Dâm Quả

Máu trong người chàng sôi sục lên, mặt đỏ như gấc.

Đôi mắt chàng xạ ra hai luồng lửa đỏ, tim đập thình thịch, thân hình chàng không tự chủ được nữa bắt giắc sà vào người nàng.

Bỗng! Tuyệt sắc thiếu nữ nhắm mắt ôm chầm lấy chàng, lửa dục của chàng tựa hồng lực vỡ đê, mạnh mẽ tuôn trào, không còn kiềm chế được nữa.

Phút chốc trong căn nhà tranh tràn đầy ý xuân...

Lửa dục của hai người cũng từ từ lắng xuống.

Nhưng Thạch Kiềm đã mất trí, chỉ ngạc nhiên nhìn nàng.

Tuyệt sắc thiếu nữ bước xuống giường, mắt nhìn chàng từ chân tới đầu rồi dừng lại ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú của chàng không chớp.

Một lúc sau, tuyệt sắc thiếu nữ như vỡ lẽ ra, nàng kêu lên một tiếng.

Thạch Kiềm đứng trơ ra như tượng gỗ.

Lúc này tuyệt sắc thiếu nữ như bừng tỉnh sau cơn ác mộng, hét lên một tiếng, chấn động cả căn nhà tranh, sắc mặt trở nên phẫn nộ tột đỉnh, khuôn mặt nàng bao trùm một luồng sát khí.

Sắc mặt của nàng từ đỏ chuyển sang xanh nhạt, rồi từ xanh nhạt trở nên trắng bệch toàn thân nàng run rẩy, thái độ phẫn nộ của nàng làm cho ai nấy phải rùng mình.

Nhưng Thạch Kiềm lại không cảm nhận ra, trái lại toạc miệng cười.

Tiếng cười của chàng như một tiếng sấm càn quét làm cho tuyệt sắc thiếu nữ xấu hổ tức giận.

Bỗng! Cánh tay nàng nhanh như chớp chụp vào mạch môn bên hữu thủ của chàng.

Thạch Kiềm ngây người chỉ thấy trước mặt như có vật gì lướt nhanh qua, cánh tay phải của chàng đã bị tuyệt sắc thiếu nữ chụp lấy.

Tuyệt sắc thiếu nữ chụp lấy tay chàng, cánh tay nàng vẫn run lẩy bẩy.

Thạch Kiềm như con nai tơ bị kinh động, hươ tay vùng vẫy, nhưng cánh tay chàng như bị một sợi xích buộc chắc, không tài nào thoát ra được.

Chàng tròn tròn mắt, nói lắp bắp:

- Cô nương...

Tuyệt sắc thiếu nữ nói một cách lạnh lùng:

- Người to gan thật...

Vừa nói khuôn mặt trở nên đỏ gấc.

Chàng mơ hồ nói:

- Ta phải đi đây!

- Muốn đi sao? Hừm... không dễ dàng như thế!

- Cô nương giữ ta lại để làm gì?

- Người làm việc hay đây!

- Việc gì hay thế? Tuyệt sắc thiếu nữ đưa mắt nhìn tám chân nhuộm đỏ trên giường, lại thấy mặt Thạch Kiềm phát lờ đi, càng thêm giận dữ.

Bỗng cánh tay ngọc giơ lên, đánh vào má chàng.

Chưởng này của nàng nhanh vô cùng, Thạch Kiềm chỉ thấy một luồng chưởng quang bao trùm lấy chàng. Bốp một tiếng vang lên, chàng tránh không kịp nữa rồi, chỉ cảm thấy mặt nóng bỏng.

Chàng phẫn nộ nói:

- Cô nương sao vô lý như vậy?

- Hừm!...

- Cô dám đánh ta à!
- Ta còn muốn giết ngươi nữa đây!
- Giết ta sao? Tốt lắm! Có người muốn giết ta... ha ha... ha ha... Cô hãy giết ta đi, ta hy vọng cô nương có thể giết ta, cầu xin cô hãy giết ta đi! Tuyệt sắc thiếu nữ kinh ngạc trước thái độ thất thường của chàng, nhưng lập tức lạnh lùng nói:
- Ngươi tưởng rằng ta không dám giết ngươi sao? Bỗng nhiên ánh mắt chàng như van nài nói:
- Xin cô nương đừng giết ta, ta phải đi tìm thân phụ!
- Thân phụ ngươi là ai? Ánh mắt chàng nhìn chăm chú vào tuyệt sắc thiếu nữ một Chương lâu, đưa tay chỉ tuyệt sắc thiếu nữ cười to, nói:
- Cô, cô... cô chính là thân phụ của ta! Tuyệt sắc thiếu nữ ngạc nhiên, ngây người đi.

Thạch Kiềm gào lên:

- Thân phụ ơi! Thân phụ tàn nhẫn lắm...

Tuyệt sắc thiếu nữ thấy chàng ăn nói lung tung, vận thêm mấy thành công lực vào cánh tay, Thạch Kiềm kêu lên một tiếng rồi im lặng.

Tuyệt sắc thiếu nữ nói một cách lạnh lùng:

- Ngươi giả điên giả khùng, thì đừng trách ta đây.
- Gì thế? Ta giả điên giả khùng sao? Không có mà! Thân phụ ơi! Thân phụ tàn nhẫn lắm...

Vừa nói chàng vừa bước tới, nói tiếp:

- Thân phụ không cần con của mình nữa sao? Ta là con của thân phụ, Thạch Kiềm đây mà!
- Thạch Kiềm chính là ngươi.

Chàng nghiêng đầu suy nghĩ, nói:

- Đúng rồi! Ta nhớ ra rồi ta chính là Thạch Kiềm. Thạch Kiềm chính là ta! Tuyệt sắc thiếu nữ vẻ mặt giận dữ nói:
- Không ngờ ngươi lại là một tên dâm tặc hái hoa.

Chàng cười hi hi nói:

- Cái gì là dâm tặc hái hoa?
- Hừm! Tuyệt sắc thiếu nữ giận dữ quát to một tiếng, thuận tay đánh ra một chưởng.

Chiều này làm cho chàng chao đảo té nhào vào góc tường.

Tuyệt sắc thiếu nữ quát:

- Ai sai khiến ngươi! Thạch Kiềm bị thương nhẹ, đứng dậy hỏi:
- Ai sai khiến ngươi!
- Ngươi dám nói vậy!
- Ngươi dám nói...

Chàng chưa dứt lời thì bốp một tiếng vang lên, mặt chàng hằn lên một dấu tay đỏ chói.

Thân pháp tuyệt sắc thiếu nữ kỳ dị vô song, nhanh như chớp, Thạch Kiềm không tránh bị nàng đánh trúng một chưởng đau điếng, khoe miệng chảy ra một hàng máu tươi.

Tuyệt sắc thiếu nữ quát the thé:

- Ai sai khiến ngươi đến ám toán ta! Thạch Kiềm không trả lời, mà nói:

- Ta là con của thân phụ mà!

- Im ngay! Chàng ngăn người không lên tiếng nào.

Tuyệt sắc thiếu nữ tức giận nói:

- Người làm nhục ta lại còn nói bậy bạ nữa!

- Ta muốn đi tìm thân phụ! Chàng quay người bước đi.

Tuyệt sắc thiếu nữ tung người đến đôi mắt xạ ra luồng nhãn quang oán trách, nhìn chăm chăm vào Thạch Kiêm, một lúc sau khẽ mấp máy đôi môi đào, nói:

- Đứng lại!

- Làm gì thế?

- Ta hỏi người!

- Ta không có thời gian mà!

- Lúc ta gặp người lần đầu tiên, thái độ cởi mở và khuôn mặt tuấn tú của người đã làm cho ta động lòng, nhưng mà không ngờ, thật không ngờ... Người lại là một người không có chút nhân tính, là một ác đồ độc ác hái hoa.

Thạch Kiêm ngơ ngác nói:

-Ồ! Ta hiểu rồi, người không phải là thân phụ ta.

- Ta không nói đùa với người.

- Ta không có nói đùa mà! Tuyệt sắc thiếu nữ cười nhạt nói:

- Vừa rồi có phải người để trái cây ngũ sắc trên bàn không?

- Ta không biết.

- Người không biết sao? Thần sắc chàng ngây ngô như kẻ mất trí.

Tuyệt sắc thiếu nữ nghi ngờ vô cùng, bỗng nàng nhìn thấy một trái ngũ sắc quả còn lại đã biến mất, kinh ngạc hỏi:

- Trái cây kia người đã ăn mất rồi sao? Thạch Kiêm như làm sai việc, sợ hãi cúi đầu.

Tuyệt sắc thiếu nữ tỉnh ngộ ra, nghĩ thầm:

- Lẽ nào ngũ sắc quả kia có sức mạnh kích thích lửa dục sao! Ta ăn xong thì không thể kiềm chế được mình, lửa dục bốc cao và đã hủy mình dưới tay của hắn.

Vốn nàng rất yêu chàng, nhưng một khi lòng tự trọng đã bị xúc phạm tức sẽ hóa yêu thành hận.

Nàng tức giận vô cùng, nghĩ thầm: "Hắn lại là người đê tiện như thế sao, dùng thủ đoạn này để đoạt lấy trinh tiết của ta.

Hừm! Ta nhất định phải giết hắn." Nàng quyết định rồi tiến đến trước mặt chàng, hỏi:

- Hãy nói cho ta biết, trái cây đó là loại tà quả gì? Thạch Kiêm bình tĩnh nói:

- Ta đền cho cô đấy!

- Người không cần giả vờ, đó là một loại dâm quả, người lạng lẽ bỏ hai trái trên bàn, ta nhất thời không kiểm tra kỹ đã ăn phải, người thì ăn quả còn lại nhưng người nên biết tuy rằng người đã chiếm được thể xác ta, nhưng người không thể chiếm được trái tim ta, ngược lại, ta phải phục thù!

- Cô nương nói gì thế?

- Ta nói như vậy người hiểu cũng được, không hiểu cũng được, ta nhất định phải giết người thôi.

Vừa nói nàng vừa giơ bàn tay ngọc lên, quét ra nhanh như điện xẹt.

Thạch Kiềm tuy đã mất trí, nhưng khả năng đề phòng vẫn còn, liền lui ngang qua ba bước, trả lại một chiêu.

Phút chốc một luồng chưởng phong ập đến.

Thạch Kiềm đánh không trúng, trợn mắt nhìn, bất giác thất kinh.

Tuyệt sắc thiếu nữ nhanh như một luồng khói, song chưởng đã dè lên ngực chàng.

Chàng cảm thấy đau đớn, nội tạng như vỡ tung, thối lui năm bước.

Tuyệt sắc thiếu nữ phần nộ tột độ, không buông tha chàng, quét ra một luồng kinh lực mạnh mẽ như bài sơn đảo hải.

Nói thì chậm làm thì nhanh. Hai chiêu liên tiếp chỉ phát ra trong chớp lát.

Chàng nằm mộng cũng không ngờ, thân pháp của tuyệt sắc thiếu nữ lại kỳ diệu như thế, thân hình chưa đứng vững thì một luồng kinh phong lại chụp đến.

Hự! Một tiếng vang lên.

Trên mặt đất ngã gục xuống một thân người.

Lúc này, ngoài căn nhà tranh có một bóng người lướt tới thân pháp của người này nhanh vô cùng, chân điểm nhẹ mặt đất không phát ra một tiếng động, hần tựa vào mái hiên, liếc mắt nhìn vào trong nhà, bất giác kinh hoàng, suýt nữa kêu lên.

Hắn hồi hận nói thầm: “À! Thất bại rồi, không ngờ ta vừa đi thì sự việc lại thay đổi đến thế. À! Đại Hải Chi Kinh ta quả là bạc phước.” Ánh mắt của hắn nhìn vào nét mặt của tuyệt sắc thiếu nữ thở dài rồi nghĩ thầm: “Đáng tiếc là Ngũ Sắc Dâm Quả đã hứa cho tiểu tử họ Thạch này. Làm sao nói với sư phụ đây?” Hắn buồn bã vô cùng, chau mày nghĩ thầm: “Nếu cứ để nàng đối địch với ta thì nguy đấy.” Đại Hải Chi Kinh đang nói về tuyệt sắc thiếu nữ.

Nhưng hắn nhìn thấy cuộc đấu quyết liệt giữa hai người họ, bèn nẩy ra một quỷ kế, mừng rỡ nói thầm: “Sự việc đã như vậy rồi, ta nhất định phải từ trong nhà phá hoại họ, để cho họ thủy hỏa không dung.” Đại Hải Chi Kinh nghĩ xong liền phóng người đi.

Trong căn nhà tranh, Thạch Kiềm cố gắng ngồi dậy.

Tuyệt sắc thiếu nữ thấy chàng kiên nhẫn đứng dậy, cũng bất giác kinh ngạc thối lui một bước.

Thạch Kiềm run rẩy nói:

- Cô muốn giết ta sao?

- Giết dâm tặc như ngươi thì có gì là không được!

- Ha! Ha!... Khà! Khà!...

- Ngươi cười gì thế! Thạch Kiềm ngưng cười, bỗng đâu lòng chảy ra hai hàng lệ.

Tuyệt sắc thiếu nữ động lòng hỏi:

- Ngươi hồi hận đã làm việc như thế sao? Nàng tưởng rằng Thạch Kiềm hồi hận đã làm việc hoang đường nên rơi lệ.

Chàng thần trí bất thường nói:

- Tại sao ta phải hồi hận.

Ý của chàng muốn nói là:

- Tại sao ta phải hồi hận ta nhất định phải tìm lại thân phụ.

Nhưng nàng chỉ nghe được câu đầu, liền biến sắc nói:

- Ngươi không hồi hận, ta muốn ngươi phải hồi hận.

Chàng kinh ngạc nói:

- Gì thế...

Chưa dứt lời thì tuyệt sắc thiếu nữ đã quét chướng đến.

Chàng giật mình giơ chướng lên, nhưng tuyệt sắc thiếu nữ còn nhanh hơn chàng, ngọc chướng quét ra rồi thu về bỗng lại quét ra một cách mạnh mẽ. Sau tiếng chướng phong vèo vèo vang lên là tiếng kêu thảm khóc của Thạch Kiêm rồi ngã gục trên mặt đất.

Thì ra tuyệt sắc thiếu nữ đã vận hết mười hai thành công lực trong một chiêu này.

Nàng nhìn Thạch Kiêm nằm trên mặt đất nói lảm nhảm:

- Người là người tà dân, lòng lang dạ sói, ta quyết không tha cho người...

Nói xong ngọc chướng lại đưa cao.

Bỗng một tiếng quát the thé vang lên:

- Dừng tay lại! Tuyệt sắc thiếu nữ bất giác giật mình liền thu ngọc chướng lại, chỉ thấy một vị trung niên mỹ phụ từ ngoài cửa phóng vào.

Trung niên mỹ phụ lạnh lùng hỏi:

- Cô nương đã đả thương hấn sao? Tuyệt sắc thiếu nữ không trả lời mà hỏi:

- Bà là ai? Trung niên mỹ phụ kinh ngạc lãnh đạm nói:

- Xem cách ăn mặc của cô nương tất không phải là người trong Trung Nguyên. Lẽ nào không rõ ta là Hồng Trần Ngũ Tuyệt sao? Tuyệt sắc thiếu nữ ngậy người một lúc nói:

-Ồ! Thì ra bà là Thạch Na Na Bồng Lai Cung Chủ.

- Quả là thông minh, vừa nói đã đoán ra ngay.

- Tại sao bà ngăn ta giết hấn? Bồng Lai Cung Chủ cười nhạt nói:

- Điều này ta hỏi cô nương đấy! Tại sao lại giết hấn?

- Hấn... Hừm! Tuyệt sắc thiếu nữ uất ức trong lòng, nhưng nàng làm sao mở miệng bây giờ? Vả lại một vị hoàng hoa khuê nữ làm sao có thể nói việc ô uế ấy ra.

Cuối cùng nàng nói:

- Hừm! Hấn đáng giết!

- Đáng giết sao?

- Chính phải!

- Thử hỏi tại sao hấn đáng giết! Tuyệt sắc thiếu nữ mặt đỏ bừng không nói lên lời.

Bồng Lai Cung Chủ thấy sắc mặt của nàng biết là có việc không hay xảy ra, bèn nói:

- Có lẽ cô nương đã bị uất ức, nhưng tôi mong cô nương hãy nói rõ ra, nếu như quả thực hấn đáng giết thì ta cũng không tha cho hấn.

Tuyệt sắc thiếu nữ cảm động, cúi đầu nói:

- Hấn... Hấn đã làm nhục ta! Bồng Lai Cung Chủ liếc nhìn chăn gối loạn xạ trên giường liền hiểu ngay thiếu nữ này không có nói dối kinh ngạc nói:

- Gì thế? Hấn đã cưỡng bạo cô?

- Không!

- Như vậy...

- Hắn dùng đồ vật làm cho ta mất đi bản tính rồi sau đó cưỡng dâm ta!
- Cưỡng dâm? Bồng Lai Cung Chủ không tin vào tai mình, “cưỡng dâm” hai chữ ô uế này lại phát sinh trên mình vị tuyệt sắc thiếu nữ này.
- Mà kẻ gian lại là con của bà.
- Điều này quả thật đáng sợ biết bao, Bồng Lai Cung Chủ lửa giận bùng bùng, lê bước chân nặng nề đến bên Thạch Kiếm, vận công lực, song chưởng giơ cao.
- Một chưởng này mà quét xuống Thạch Kiếm tất sẽ tan xương nát thịt.
- Chính trong khoảnh khắc ấy, một tiếng quát vang lên:
- Tiền bối! Khoan đã!
- oOo-

46. Vừa Yêu Vừa Hận

- Cô nương gọi ta sao? Tuyệt sắc thiếu nữ bàng hoàng nói:
- Không có, ta cảm hận hần, hần đã cưỡng hiếp ta, ta không tội nghiệp hần nữa! Bồng Lai Cung Chủ cảm thấy bất ngờ, tuyệt sắc thiếu nữ gọi bà rồi lại phủ nhận.
- Một lúc sau Bồng Lai Cung Chủ lại tiếp:
- Hãy cho ta biết nhiều hơn về việc vừa xảy ra này!
- Không cần thiết phải làm như vậy.
- Nếu như ta là thân mẫu hần thì sao? Tuyệt sắc thiếu nữ ngây người, trầm tư một lúc, nói một cách yếu ớt:
- Được thôi!
- Hần đã dùng vật gì để cô nương mất đi bản tính rồi cưỡng dâm vậy?
- Một trái ngũ sắc quả.
- Bồng Lai Cung Chủ giật mình, bất giác run rẩy, biến sắc hỏi:
- Trái cây sao? Việc đau thương uất hận năm xưa lại hiện lên, trong lòng như có trăm nghìn con kiến đang cắn lăm cho bà suýt nữa chịu không nổi sự đả kích này.
- Tuyệt sắc thiếu nữ hình như không chú ý đến sắc mặt của bà, thản nhiên nói tiếp:
- Hần để cho ta ăn một trái ngũ sắc quả! Thì ta...
- Bồng Lai Cung Chủ sắc mặt nhợt nhạt, vội hỏi:
- Có phải là Ngũ Sắc Dâm Quả không? Ngũ Sắc Dâm Quả là một loại trái cây có thể làm cho người thiếu nữ không thể kiềm chế được mình mà mất đi trinh tiết.
- Vả lại Ngũ Sắc Quả này mười năm mới nở hoa, mười năm mới kết quả, mỗi lần chỉ có hai quả.
- Khắp thiên hạ chỉ có hải ngoại Hồng Mao Đảo có một cây thôi.
- Tuyệt sắc thiếu nữ nghe Bồng Lai Cung Chủ nhắc đến biết quả ấy chính là Ngũ Sắc Dâm Quả thật rồi, bèn tức giận nói:
- Chính là loại dâm quả đó.
- Bồng Lai Cung Chủ toàn thân run rẩy ánh mắt xạ ra luồng nhãn quang lợi hại, hỏi:

- Thật vậy sao?
- Ta tin rằng sự hiểu biết của ta không đến nỗi tồi như thế.
- Như vậy tại sao cô nương vừa gặp Ngũ Sắc Dâm Quả không phán đoán ra ngay, mà đợi ta nói mới biết.
- Nếu như ta lập tức phát hiện ra là Ngũ Sắc Dâm Quả thì ta đã không ăn rồi.
- Ồ...
- Nhưng mà, ta nằm mộng cũng không nghĩ đến đó là Ngũ Sắc Dâm Quả.
- Tại sao vậy?
- Bà là một vị cao nhân, ta tin rằng bà cũng biết Ngũ Sắc Dâm Quả này kiếm khó như thế.
- Quả là kỳ quả trong nhân gian.
- Vả lại sau khi ăn Ngũ Sắc Dâm Quả nam nữ kết hợp nhau, đôi bên sẽ được tăng thêm sáu mươi năm công lực, nếu nữ mà mang thai, sanh ra con nhỏ, thì trong người tức mang Đan Phủ Canh Khí toàn thân là Long Cốt là người luyện tập võ nghệ tốt nhất...

Tuyệt sắc thiếu nữ nói thao thao bất tuyệt.

Sắc mặt Bồng Lai Cung Chủ biến đổi vô cùng, lúc thì tái xanh, lúc thì nhợt nhạt, vô cùng đau khổ! Tuyệt sắc thiếu nữ cố ý nói tiếp:

- Nhưng mà nam thì phải bị...

Bồng Lai Cung Chủ chịu hết nỗi quát:

- Đừng nói nữa! Tuyệt sắc thiếu nữ ngậy người, im lặng không nói.

Một Chương lâu, tuyệt sắc thiếu nữ lại dời ánh mắt liếc nhìn Thạch Kiếm cảm hôn nói:

- Không ngờ hắc chiêm đoạt trình tiết ta lại dùng thủ đoạn dễ tiện này, để thỏa mãn dục vọng nhất thời mà chịu tê liệt suốt đời, nhưng ta có thể chịu đựng sự sỉ nhục lớn lao này không? Lòng lang dạ sói như hắc, ta nhất định phải giết chết hắc.
- Cô nương cho rằng việc này do hắc chủ mưu sao?
- Bà cho là không phải hắc sao?
- Đương nhiên rồi.
- Ta không tin.
- Mong cô nương hãy bình tĩnh một chút mà nghĩ xem. Ngũ Sắc Dâm Quả mọc ở Hồng Mao Đảo hắc sinh trưởng trong Trung Nguyên thì làm sao có được loại quả này?
- Việc trong thiên hạ khó mà tiên đoán, bà cho rằng không có thể là người Hồng Mao Đảo tặng cho hắc, hoặc là hắc cầu kết với người của Hồng Mao Đảo sao?
- Tuy là như thế, nhưng có một điều ta có thể chứng minh việc này không phải do hắc làm, có lẽ hắc chỉ là kẻ bị hại thì sao?
- Hãy nói ra thử xem? Bồng Lai Cung Chủ thở dài, nói:
- Lẽ nào cô nương không phát hiện hắc đã mất trí sao? Lời nói này làm cho nàng nhớ lại lời lẽ lung tung mất trật tự của chàng, bèn hỏi:
- Hắc đã mất trí sao?
- Chính phải, hắc đã đứt Thần Nảo Mạch rồi! Lúc này Thạch Kiếm đã đứng dậy, có lẽ bị thương quá nặng nên đứng một cách chao đảo, như không thể chịu đựng nổi gió thổi vậy, chàng tiến thẳng đến chỗ Bồng Lai Cung Chủ.

Bồng Lai Cung Chủ bước thềm bước đến dìu chàng.

Tình mẫu tử thiêng liêng lại bao trùm lấy lòng bà.

Thạch Kiềm về mặt ngạc nhiên nhìn Bồng Lai Cung Chủ một lúc sau, kinh ngạc đẩy Bồng Lai Cung Chủ ra, sợ hãi nói:

- Bà là ai? Bồng Lai Cung Chủ đau lòng, nước mắt sắp tuôn trào ra, vừa định mở miệng thì Thạch Kiềm đã kêu to:

- Ô... ma quỷ... tránh ra... Các ngươi là ma quỷ! Tuyệt sắc thiếu nữ thấy thế cũng bất giác đau lòng.

Bồng Lai Cung Chủ xuất chiêu như thần điểm vào Mê Huyệt của Thạch Kiềm, Thạch Kiềm liền ngã xuống.

Bồng Lai Cung Chủ đau lòng nói:

- Cô nương đã tin lời ta chứ? Tuyệt sắc thiếu nữ xưa nay sống nơi biên ngoại, hoang vắng, tuy nàng đẹp như đóa ưu lan trong thâm cốc, không có tri kỷ hưởng thụ, nay sống mấy tháng nơi Trung Nguyên tiếp xúc nhiều nam nhi, nhưng chỉ toàn là kẻ phàm tục.

Cho đến một hôm gặp Thạch Kiềm, thái độ cởi mở của chàng làm cho nàng lay động, yêu thầm chàng.

Không ngờ tạo hóa trêu ngươi, làm cho nàng ăn phải Ngũ Sắc Dâm Quả và nàng không ngờ chàng lại là người mất trí.

Như vậy Ngũ Sắc Dâm Quả là âm mưu của ai đây? Tuyệt sắc thiếu nữ khê gật đầu.

Bồng Lai Cung Chủ lại tiếp:

- Như vậy cô nương còn muốn giết hấn không?

- Đây là ý gì?

- Nếu như cô nương có thể tha lỗi cho hấn, thì ta mong cô nương hãy để cho ta mang hấn đi.

Tuyệt sắc thiếu nữ nói:

- Được! Bà hãy mang hấn đi đi! Bồng Lai Cung Chủ cấp chàng dậy, hỏi:

- Cô nương phương danh là gì? Tuyệt sắc thiếu nữ cúi đầu suy nghĩ, rồi nói:

- Không cần thiết.

Bồng Lai Cung Chủ thất vọng nhìn nàng rồi cất bước.

Bồng tuyệt sắc thiếu nữ lên tiếng nói:

- Tiền bối, xin hãy dừng bước! Bồng Lai Cung Chủ quay người lại, thấy nàng không tỏ ra có chút thần thái, nghi ngờ nghi thầm: “Lẽ nào cô ta đã thay đổi ý!” Liền hỏi:

- Cô nương! Có việc gì thế?

- Cho dù Ngũ Sắc Dâm Quả do ai âm mưu đặt ra, ta bị hấn lăng nhục là một sự thật rành rành, lần sau gặp mặt e rằng ta không thể tha cho hấn.

- Điều này sau này tùy cô nương xử lý thôi!

- Tốt lắm! Bồng Lai Cung Chủ hiểu rằng tình cảm của trai gái không phải yêu thì là hận. Ai có thể đoán được lần sau họ gặp nhau là yêu hay hận! Bà bước ra khỏi căn nhà tranh, thở dài một tiếng.

Vàng đông vừa mọc, ánh nắng rọi vào khuôn mặt xinh đẹp của bà, trán bà có thêm một nếp nhăn.

Bồng Lai Cung Chủ thi triển khinh công lướt đi như một tia chớp.

Đi hơn trăm dặm xa, Bồng Lai Cung Chủ dừng lại trước một gốc cây to, đặt Thạch Kiềm xuống đất, đứng nhìn chàng một Chương lâu.

Bà nhìn kỹ chân mày của chàng, khóe miệng, bỗng một khuôn mặt hiện lên trong đầu bà.

Bà lảm nhảm nói:

- Giống chàng biết bao! Bồng bà cảm thấy chán ghét.

Chàng cũng là người bà đã từng yêu.

Nhưng hắn đã dùng thủ đoạn đê tiện để đoạt lấy trinh tiết của nàng, bắt đầu từ lúc ấy, bà căm thù hắn, chỉ mong có ngày phanh thây hắn làm trăm mảnh.

Bà không dám nhìn Thạch Kiếm nữa, vì như vậy sẽ làm bà nhớ lại việc đau khổ năm xưa.

Nếu không phải Thạch Kiếm là con một của bà thì bà sẽ giết chết chàng ngay tức khắc.

Nhưng họ lại là mẫu tử! Bồng Lai Cung Chủ thở dài một tiếng rồi từ trong người móc ra một viên thuốc to bằng móng tay cái, cho vào miệng chàng.

Rồi bà giải mê huyết cho chàng.

Sau một Chương lâu, Thạch Kiếm dần dần tỉnh lại.

Chàng đưa mắt nhìn, liền sà vào lòng của Bồng Lai Cung Chủ nói:

- Thân mẫu, phụ thân con thật là Võ Lâm Bạo Quân Tứ Phẩm Chi sao? Bồng Lai cung chủ thấy chàng thần sắc đã trở lại bình thường, liền mừng rỡ hỏi:

- Con đã khỏi rồi sao?

- Khỏi cái gì thế?

- Não Thần Mạch của con đã đứt!

- Không có mà! Thân mẫu xem con không phải là vẫn bình thường sao? Bồng Lai Cung Chủ trầm thán phục nghĩ thầm: “Bác Thông Lão Nhân quả nhiên thần thông quảng đại. Một viên Định Thần Hoàn lại có hiệu quả kỳ diệu đến thế.” Nhưng bà lại nghĩ đến lời nói của Bác Thông Lão Nhân bắt giặc rùng mình.

“Viên Định Não Hoàn này chỉ có thể duy trì sự tỉnh táo trong một trăm ngày, sau một trăm ngày nếu không tìm được Kim Liên Tử tước mạng của Thạch Kiếm sẽ rồi...” Bồng Lai Cung Chủ bi thảm nói:

- Đây chẳng qua chỉ là một trăm ngày ngắn ngủi mà thôi.

- Một trăm ngày gì? Thân mẫu nói gì thế?

- Đây hoàn toàn tại thân mẫu cả!

- Thân mẫu...

- Con ngoan của ta...

- Kiếm nhi vẫn khỏe mạnh, sao thân mẫu lại đau lòng chứ? Bồng Lai Cung Chủ không nỡ nói ra sự thật cho chàng nghe.

Một con người biết sinh mạng của mình chỉ còn lại vồn vẹn một trăm ngày quả là một sự đả kích lớn.

Bà không nỡ làm như thế, nhưng không nói cho Thạch Kiếm biết thì không được.

Bồng Lai Cung Chủ quyết định nói:

- Lúc con nghe nói Võ Lâm Bạo Quân là thân phụ xong, bị sự đả kích mạnh nên Não Thần Mạch đứt đoạn.

Thạch Kiếm kinh ngạc biến sắc, xem xét thân mình, cảm thấy không có gì xảy ra, bất giác nói:

- Thân mẫu gạt con đấy à!

- Con, ta làm sao mà gạt con chứ!

- Nhưng mà con vẫn khỏe mạnh không có gì là lạ cả.

- Đương nhiên.

- Điều này...
 - Vì con đã uống một viên Định Nảo Hoàn của Bác Thông Lão Nhân.
 - Con đã khỏe rồi, thân mẫu tại sao lại lo lắng nữa chứ! Bồng Lai Cung Chủ buồn bã nói:
 - Con chưa khỏi đâu! Chàng kinh ngạc kêu to:
 - Điều này không có thể như thế được!
 - Việc không có thể lại là sự thật, Định Nảo Hoàn chỉ có thể duy trì tính mạng của con trong một trăm ngày, sau một trăm ngày thì hết hy vọng.
 - Nói như vậy, con chỉ còn có thể sống một trăm ngày thôi sao? Bồng Lai Cung Chủ buồn thảm gật đầu.
- Thạch Kiềm kinh ngạc nói:
- Lẽ nào không có thuốc để trị sao?
 - Có! Nhưng cũng như không.
 - Sao thế?
 - Kim Liên Tử có thể trị bệnh cho con.
 - Kiềm nhi còn có một trăm ngày đi tìm Kim Liên Tử, không phải là có thể cứu được sao?
 - Không cần phải tìm.
- Thạch Kiềm khẽ giật mình, hỏi:
- Tại sao vậy?
 - Khắp thiên hạ chỉ có hai viên Kim Liên Tử.
 - Kiềm nhi kiếm được một viên là được rồi.
 - Không!
 - Tại sao vậy?
 - Vì một viên Kim Liên Tử mười năm trước Thiên Ngoại Thế Ma đã tặng cho Đảo Chủ Hồng Mao Đảo nơi hải ngoại.
 - Hồng Mao Đảo Chủ có dùng Kim Liên Tử không?
 - Rất có thể đã dùng.
 - Hết hy vọng rồi sao? Bồng Lai Cung Chủ chau mày nói:
 - Rất khó vì Kim Liên Tử có thể trị bách bệnh, mà còn gia tăng công lực gấp trăm lần.
- Hồng Mao Đảo Chủ sao mà không dùng.
- Lẽ nào không còn một chút hy vọng sao?
 - Có hy vọng cũng như không.
- Thạch Kiềm không hiểu, hỏi:
- Tại sao?
 - Hồng Mao Đảo chỉ là cái tên truyền miệng, nhưng ở nơi nào thì chưa ai đến qua.
 - Như vậy muốn tìm cũng không được rồi!
 - Vả lại Thiên Ngoại Thế Ma là một ma đầu lợi hại, lại cam tâm đi làm thuộc hạ của Hồng Mao Đảo Chủ, có thể biết công lực của Hồng Mao Đảo Chủ thần diệu cao siêu đến ngần nào, con nghĩ rằng dễ dàng tặng cho người khác đến thế sao?

- Như vậy quả thật là hết hy vọng rồi! Thạch Kiếm nghĩ thầm: “Đời ta chỉ còn lại một trăm ngày, biết bao ngắn ngủi, cái chết ta không sợ chỉ vì còn nhiều việc phải làm...” Điều làm cho chàng không yên tâm chính là sự nhờ vả của Quý Cốc Bát Tuyệt.

Còn nữa...

Chàng không dám nghĩ rằng trong một trăm ngày chàng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Bỗng chàng nghĩ ra một điều gì, liền hỏi:

- Thân mẫu, còn một viên Kim Liên Tử nữa đâu?
- Viên ấy thì không được...
- Không dù bất cứ giá nào con cũng phải tìm cho được.
- Con đã hiểu lầm ý của ta.
- Lẽ nào viên Kim Liên Tử kia chưa chín sao?
- Đúng vậy.

Chàng còn một tia hy vọng hỏi:

- Còn phải mất bao lâu mới chín?
- Chín trăm tám mươi mốt năm! Thạch Kiếm kinh ngạc ồ lên một tiếng! Trái tim chàng nặng trĩu, thất vọng vô cùng.

Chín trăm tám mươi mốt năm, nhưng mạng chàng chỉ còn lại một trăm ngày...

- Như vậy con chỉ còn có thể sống một trăm ngày thôi!

-oOo-

47. C 47

- Hài nhi, con đừng bi quan, đời người như hạt sương trong nắng sớm, dù ngắn hay dài, đều do ý nghĩa của sự sống quyết định, vì thế con phải tận dụng một trăm ngày này.

Thạch Kiếm cảm thán nói:

- Ý của thân mẫu là muốn con nên trân trọng một trăm ngày này!
- Một trăm ngày này tuy ngắn ngủi, nhưng đủ để cho con làm nhiều việc có ý nghĩa.
- Đúng vậy, trước tiên con phải giết Võ Lâm Bạo Quân.

Bồng Lai Cung Chủ giật mình, thất thanh nói:

- Hài nhi! Lão là thân phụ của con mà!
- Lão là thân phụ của con sao...

Nhưng chàng nghĩ đến sự lẳng nhục của Võ Lâm Bạo Quân đối với chàng, càng làm cho chàng đau lòng là Võ Lâm Bạo Quân muốn mổ lấy tim chàng.

Chàng không tin phụ thân chàng lại độc ác như thế.

Chàng ngẩn ngơ hỏi:

- Thân mẫu! Hắn là phụ thân con sao?
- Đúng vậy! Tuy lão không có làm tròn bổn phận của người cha.

- Nhưng lão dùng trăm phương nghìn kế để giết ta, lấy tim ta, thủ đoạn độc ác như vậy, lẽ nào là thái độ của thân phụ đối với con mình sao?

- Điều này... Điều này...

Bồng Lai Cung Chủ xúc động nói không nên lời, một lúc sau hỏi:

- Lão thật là tê liệt toàn thân sao? Thạch Kiềm gật đầu.

Lúc này Thạch Kiềm liên tiếp hỏi:

- Thân mẫu, tại sao lão lại tê liệt? Tại sao trên mình con lại mang Đan Phủ Canh Khí vậy? Tại sao lão phải ăn tim con mới có thể hết bệnh tê liệt chứ? Bồng Lai Cung Chủ không nói được câu nào, đó là một đoạn dĩ vãng đau lòng tủi nhục, bà làm sao mở miệng nói ra? Thạch Kiềm truy vấn:

- Thân mẫu! Tại sao vậy? Tại sao vậy? Bồng Lai Cung Chủ nước mắt ràn rụa.

Thạch Kiềm đau xót nói:

- Thân mẫu, con đã làm cho thân mẫu nghĩ đến việc đau lòng. Kiềm nhi không hỏi nữa!

- Không, thân mẫu phải nói cho con nghe, đó là một đoạn Hồi ức đau khổ nhưng sự việc này đã tạo nên sự bất hạnh và đau khổ của con.

- Thân mẫu đừng nói nữa!

- Con phải kiên nhẫn lên, con cần phải biết việc này.

Bồng Lai Cung Chủ nhớ lại việc xưa nói:

- Việc này xảy ra cách đây hai mươi năm trước.

- Lúc ấy, Trung Nguyên xuất hiện hai vị thiếu niên hào kiệt, một vị nho nhã võ công siêu quần, còn một vị thì thô lỗ hung hăng, võ công trác tuyệt.

Hay vị này chính là Cổ Ngọc Hổ và Tứ Phẩm Chi, hai vị này phong tư thanh tú nhàn tản, mỗi người có một cái hay.

- Ta đối với hai người họ đều có cảm tình tốt. Lúc đó ta nghe đồn đại là Cổ Ngọc Hổ đoạt được thiên cổ kỳ bảo Lục Tình Kiếm vì thế bèn nảy ra ý định cử hành Sái Bảo Đại Hội nhờ cơ hội này mà tuyển chọn đáng lang quân.

- Hôm mở Sái Bảo Đại Hội không ngờ Tứ Phẩm Chi lại mang Lục Tình Kiếm đến tham gia, mà Cổ Ngọc Hổ lại không thấy đến...

Chàng nói xen vào:

- Lục Tình Kiếm đó là giả đấy! Bồng Lai Cung Chủ điềm nhiên nói:

- Lúc đó, ta vừa nhìn đã phát hiện ngay, nhưng vì những kẻ tham gia đều là người thô lỗ tầm thường, vả lại Cổ Ngọc Hổ lại không đến tham gia vì thế ta không vạch trần.

Trong Sái Bảo Đại Hội chọn ra ba người Thuyết Huyết Truy Hồn Tôn Ngọc Khôn, Giang Hồ Lãng Tử Trình Tử Tu, Tứ Phẩm Chi vào Bồng Lai Tiên Cung.

- Không ngờ trong cung đã có một kẻ đến trước.

Thạch Kiềm hỏi:

- Có phải người này là Khương Quan Tông Ngọc Diện Tú Sĩ không? Bồng Lai Cung Chủ nói:

- Vì lão mang theo tuyệt thế bảo kiếm Thánh Nữ Kiếm đến vì thế ta không thể nuốt lời, để cho hắn nhập vào ba người họ, và suy nghĩ xem nên chọn đối tượng nào.

Chàng lên tiếng hỏi:

- Sau khi bốn người vào Bồng Lai Tiên Cung thì sao?

- Ta âm thầm theo dõi sự tu dưỡng võ công, cách làm người của họ và phát hiện Tứ Phẩm Chi là lý tưởng nhất, càng tăng thêm cảm tình đối với lão.
- Nhưng sự việc không may đã xảy ra.
- Một ngày nọ, ta trở về cung, phát hiện có một bóng người từ trong khuê phòng ta phóng ra, hình dáng rất giống Tứ Phẩm Chi.
- Tuy ta rất hoài nghi nhưng vẫn không để tâm.
- Lúc ta trở về phòng thì thấy trên bàn có một trái ngũ sắc quả...

Thạch Kiềm lên tiếng hỏi:

- Ngũ sắc quả là gì?
- Sau đó ta mới biết là Ngũ Sắc Dâm Quả.

Lúc đầu ta không để phòng, cho rằng là cung nữ đã dâng lên, lại ngửi thấy mùi hương êm dịu, thuận tay lấy lên ăn.

- Thân mẫu ăn Ngũ Sắc Dâm Quả sao?
- Khoảng một tuần trà, bỗng ta cảm thấy sốt ruột vô cùng, bất giác thất kinh, ta liền nhớ lại hành động lén lút của Tứ Phẩm Chi, bèn ra lệnh cho cung nữ mời lão đến chất vấn.
- Không ngờ lão đến, ta đã sa vào gian kế của lão.
- Lúc Tứ Phẩm Chi đến ta phát hiện thần sắc của lão thay đổi, mắt xạ ra hai luồng lửa dục.
- Ta giật mình, chưa kịp hỏi thì ta chân rã rời, một luồng lửa dục từ đan điền xông lên.

Thạch Kiềm cắn răng nói:

- Thân mẫu đã ăn dâm quả của lão, và mất mình cho lão.

Bồng Lai Cung Chủ gật đầu nói:

- Sau khi ta bị lăng nhục, vô cùng đau đớn, cảm tình dành cho lão bấy lâu nay hoàn toàn tan biến đi như mây khói, Tứ Phẩm Chi muốn giải thích, nhưng ta giận dữ tột độ, vả lại sự thật rành rành trước mặt, cũng không muốn nghe thêm một lời nào của lão.
- Thân mẫu tại sao lúc ấy không giết quách lão chứ?
- À! Mấy tháng sau ta phát hiện đã có mang, đó chính là con, con muốn ta giết thân phụ con sao? Vì thế ta vô cùng căm hận lão, nhưng ta không giết lão, chỉ đuổi bốn người họ ra khỏi Bồng Lai Tiên Cung.
- Tại sao toàn thân tê liệt vậy?
- Tại vì phạm nam nữ ăn phải Ngũ Sắc Dâm Quả, người có quan hệ thì công lực sẽ tăng thêm sáu mươi năm nhưng nếu nữ tử mà mang thai thì nam sẽ hoàn toàn bại liệt sau một năm đứa con ra đời.

Thạch Kiềm nói:

- Đó là lão tự chuốc lấy họa vào thân.
- Ủ! Đó là sự trừng phạt.
- Nhưng tại sao lão lại muốn ăn tim của con mình chứ?
- Hoàn toàn là do lòng ích kỷ của lão. Vì con mang Đan Phủ Canh Khí tụ tập ở tim nếu như ăn được tim con, không những trị được bệnh tê liệt mà còn có thể tăng thêm công lực.
- Trừ tim của Kiềm nhi ra, khắp thiên hạ không có thuốc gì có thể trị bệnh của lão sao?
- Không có, ít nhất cũng chưa phát hiện.

Chàng giận dữ vô cùng, Tứ Phẩm Chi đã làm nhục mẹ chàng, còn muốn ăn tim của chàng, ăn tim của con mình, lẽ nào đây là hành động của một con người.

Tục ngữ nói: “Hổ độc bất thực kỳ tử!” Lão còn độc ác hơn hổ, lão rất tàn nhẫn và vô nhân đạo.

Thạch Kiềm bi phần vô cùng ngẩng lên trời gào to:

- Lẽ nào cả một chút tình phụ tử cũng không có sao?
- Điều này... lão vốn là một người hiền lành...

Bồng Lai Cung Chủ thê lương thở dài, nói tiếp:

- Nhưng sau đoạn nghiệp duyên ở Bồng Lai Tiên Cung tính tình của lão trở nên tàn bạo, nhờ võ công cao siêu của mình, lão trong mười mấy năm lấy được danh hiệu Vô Lâm Bạo Quân có thể lực mạnh mẽ như vua trong thiên hạ, càng sát hại tàn khốc, trước và sau như hai người khác nhau.

Lòng chàng như ngàn mũi kiếm đâm vào, thầm nói: “Tại sao ta lại có một thân phụ như thế chứ? Một người thân phụ độc ác... Không! Lão không phải là thân phụ ta, ta không thừa nhận có người thân phụ như thế.” Lúc này Bồng Lai Cung Chủ lại tiếp:

- Không ngờ lão đến cả đứa con ruột cũng không buông tha.

Bồng bà cười to, tiếng cười chấn động không trung, lá rơi rào rào.

Thạch Kiềm giật mình, nhìn chăm chăm mẹ mình.

Bồng Lai Cung Chủ sắc mặt buồn thảm nghiêng răng nói từng chữ một:

- Kiềm nhi! Con không cần phải thừa nhận lão là thân phụ...
- Điều này...
- Lão không có tư cách làm thân phụ con.
- Thân mẫu...
- Nếu sau này ta mà gặp lão tuyệt không buông tha cho lão.
- Nhưng mà...
- Bất luận thế nào việc lão làm không phải là việc làm của một người cha. Vả lại lão tàn hại vô lâm, giết lão cũng là giúp vô lâm trừ hại mà thôi.
- Điều này có thể sao?
- Kiềm nhi, con nên vì vô lâm là hơn, vả lại lão đã tuyệt tình với con trước.

Phu thê trở mặt thành thù, phụ tử tuyệt tình, quả là quá tàn khốc.

Dù thế nào lão cũng là thân phụ chàng nhưng hành động của Vô Lâm Bạo Quân làm cho Thạch Kiềm bi phần tội độ.

Chàng phẫn nộ nói:

- Đúng vậy! Con nhất định phải vì vô lâm mà trừ hại, giết chết lão ta.

Bồng Lai Cung Chủ lòng đau như cắt, bà đâu phải là Thái Thượng, làm thế nào có thể vô tình, huống hồ “Nhất dạ phu thể bách tuế ân” Bà không muốn nhắc đến những việc đau lòng nữa, cố ý chuyển đề tài nói:

- Đêm qua con có cảm thấy việc gì đã xảy ra không? Bồng Lai Cung Chủ đang dò la xem chàng còn nhớ việc xảy ra trong nhà tranh, chàng và tuyệt sắc thiếu nữ.

Thạch Kiềm như không cảm giác được điều gì đã xảy ra, lắc đầu nói:

- Không có!
- Con cố nhớ lại thêm một lần nữa xem, có việc gì đã xảy ra hay không? Thạch Kiềm lắc đầu nói:

- Lúc con nghe nói Võ Lâm Bạo Quân là thân phụ thì bất tỉnh đi, như đã ngủ một giấc ngủ dài vậy, hôm nay tỉnh dậy tại gốc cây này, ngoài ra không nhớ gì cả.

Bồng Lai Cung Chủ nghe xong trầm nghĩ: “Như vậy con ta hoàn toàn không biết việc gì đã xảy ra trong căn nhà tranh, một năm sau lại phải chịu toàn thân tê liệt, thật là tội nghiệp... Nhưng sau một trăm ngày lại phải chết vì đứt Não Thần Mạch. Ta có nên nói việc xảy ra trong nhà tranh cho con nghe không? Không biết con ta sẽ chịu nổi sự kích thích này không...” Thạch Kiềm cảm thấy kỳ lạ hỏi:

- Thân mẫu việc gì đã xảy ra thế? Bồng Lai Cung Chủ trầm ngâm một lúc nói:

- Con có gặp qua một vị phiến nữ, vẻ đẹp tuyệt thế, nói một giọng Hán Ngữ lưu loát không?

- Cô tuyệt sắc thiếu nữ ấy, võ công huyền kỳ ủy mị, con đã gặp qua một lần. Thân mẫu hỏi có việc gì thế?

- Cô ta tên gì con có biết không?

- Không biết.

- Con có ấn tượng gì với cô ta không? Thạch Kiềm nghi ngờ hỏi:

- Thân mẫu lẽ nào con với cô ta có quan hệ gì sao? Bồng Lai Cung Chủ vội vàng huơ tay nói:

- Không có, không có.

- Như vậy mẫu thân hỏi cô ta có dụng ý gì?

- Con có thể nghe lời thân mẫu không? Thạch Kiềm xúc động nói:

- Thân mẫu, trên thế gian này duy chỉ có thân mẫu là người thân, Cổ thúc thúc đã qua đời. Con không nghe lời thân mẫu thì nghe lời ai đây!

- Gì thế? Cổ Ngọc Hổ đã chết rồi sao?

- Cổ thúc thúc đã chết một cách thê thảm, vả lại Kiềm nhi bị nghi là hung thủ.

Thạch Kiềm kể lại mọi chuyện xảy ra trong thạch động. Từ việc Ngọc Diện Lang Quân truyền sáu mươi năm công lực cho chàng cho đến lúc gặp lại Ngọc Diện Lang Quân lại trở nên phần nộ, muốn giết chàng. Đồ Tiểu Mãn ngộ nhận chàng là hung thủ, Hắc Trân Chân lại nói là Võ Lâm Bạo Quân giết.

Bồng Lai Cung Chủ khê ngạc nhiên nói:

- Làm sao lại có thể như thế được?

- Tại sao không thể chứ?

- Tứ Phẩm Chi không có thể giết chết Cổ Ngọc Hổ.

- Tại sao thế?

- Vì họ là sư huynh đệ! Cho dù Tứ Phẩm Chi hung tàn đến mấy cũng không nên giết sư đệ Cổ Ngọc Hổ.

Thạch Kiềm không ngờ họ lại là sư huynh đệ.

Một lúc sau Bồng Lai Cung Chủ ai oán thở dài nói:

- À! Tứ Phẩm Chi người có chết trăm lần cũng không thể chuộc tội, cả sư đệ, người cũng không buông tha.

Lúc này Thạch Kiềm mới hiểu ra tại sao Cổ thúc thúc lại thay đổi thái độ đối với chàng, thì ra Cổ thúc thúc muốn đền đáp ân huệ của Bồng Lai Cung Chủ nên đã truyền sáu mươi năm công lực cho chàng sau đó lại muốn giết chàng để đòi nợ máu mà Võ Lâm Bạo Quân đã gây ra.

Bạch Diện Lang Quân nuôi dưỡng chàng mười mấy năm nay cực khổ biết bao. Chàng đã chịu nhiều ân huệ của Cổ thúc thúc vì thế chàng càng căm hờn Võ Lâm Bạo Quân hơn.

Chàng quyết định phải giết chết Võ Lâm Bạo Quân.

Bồng Lai Cung Chủ đã quyết định không kể lại việc xảy ra trong nhà tranh cho Thạch Kiềm biết, liền nói:

- Con sau này có gặp vị tuyệt sắc thiếu nữ thì tốt nhất nên tránh xa.
- Tránh xa ư?
- Đúng vậy!
- Tại sao phải tránh xa cô ta chứ?
- Điều này con không cần hỏi nhiều, cứ làm như thế được rồi!
- Nếu tự cô ta tìm đến thì sao?
- Con cũng phải cố gắng tránh xa cô ta, vả lại không được thi triển võ công với cô ta.

Thạch Kiếm không hiểu ý của mẹ nói gì, nhưng chàng muốn cho mẹ vui bèn đáp:

- Kiếm nhi nhất định làm theo lời thân mẫu.
- Quả là con của ta.

Bồng Lai Cung Chủ nghiêm giọng nói:

- Hiện nay võ lâm đã bao trùm nguy hiểm, con nên đề tâm, trong một trăm ngày này phải làm một việc có ý nghĩa cho võ lâm.

Chàng nhượng mày nói:

- Con định làm ba việc:
- Ba việc gì thế?
- Thứ nhất là huyết tủy Võ Lâm Bạo Quân, hai là tìm lại bát bảo cho Quỳ Cốc Bát Tuyệt, thứ ba là hoàn thành tâm nguyện của Thiết Huyết Truy Hồn tìm lại đứa con gái của lão.
- Kiếm nhi, con cứ việc làm, chỉ cần không trái với lương tâm là được. Ta phải đi tìm hung thủ đã giết sạch cung nữ của Bồng Lai Tiên Cung và đã giả họa cho con.

Chàng tuôn lệ hỏi:

- Bao giờ thì gặp lại?
- Rất khó nói, tóm lại trong một trăm ngày này nếu không thể gặp lại, ta sẽ đi tìm con..

Nam nhi không nên dễ dàng rơi lệ như thế, con nhớ lấy! Vừa dứt lời, thân hình như một con én lướt đi như tên bắn, phút chốc đã mất dạng.

-oOo-

48. C 48

Bỗng một giọng nói lạnh băng vang lên:

- Đồ oan gia. Chúng ta lại gặp nhau rồi! Chàng thất kinh, âm thanh này rất quen thuộc, quay người lại kinh ngạc kêu lên:
- Thì ra là muội, Tiểu Mãn! Đỡ Tiểu Mãn đứng đó, vạt áo tung bay mặt đàng đàng sát khí, song nhãn xạ ra hai luồng hàn quang sắc nhọn, nhìn thẳng vào mặt chàng lạnh lẽo nói:
- Ai là Tiểu Mãn của ngươi! Lời nói của nàng làm cho chàng giật mình.

Đỡ Tiểu Mãn lạnh lẽo nói:

- Chúng ta nên thanh toán nợ máu!

- Nợ máu gì?
- Người đừng giả vờ, nợ máu của Cổ sư phụ.
- Lệnh đường không phải đã chứng minh hung thủ không phải là ta sao?
- Nhưng hung thủ lại là Vô Lâm Bạo Quân.
- Cô nên tìm lão ta mới đúng.

- Ta muốn người phải trả nợ máu.

Thạch Kiếm không hiểu, nói:

- Điều này làm sao hợp lý?
- Không hợp lý sao? Hừm! Hừm! Nợ cha con trả, cũng là việc hợp lý đấy chứ.
- Như vậy sau này cô sẽ hối hận đấy.
- Hối hận ư? Trả thù cho sư phụ tuyệt đối không hối hận.
- Cô đã nghĩ kỹ chưa?
- Không cần suy nghĩ!
- Tiểu Mãn không được đường đột như thế.

- Im miệng chó của người đi, đừng nhiều lời, tiếp chưởng đi thôi! Nói xong tung người lên, ngọc chưởng gió cao tạo thành vô số chưởng ảnh ập đến người Thạch Kiếm vừa nhanh vừa lẹ, lợi hại vô song.

Thạch Kiếm giật mình, kinh ngạc trước thần công của nàng.

Chàng thối lui ra mười trượng xa, song chưởng quét ra, mang theo bảy thành công lực mạnh mẽ.

Đỗ Tiểu Mãn không ngờ chàng phát chưởng mạnh mẽ như thế, lúc muốn lách mình sang một bên thì đã chậm rồi.

Một tiếng kêu thê thảm vang lên, thân mình nàng như điều đứt dây bắn tung ra ngoài bảy tám trượng.

Thạch Kiếm bắt giác kinh ngạc, ngậy người đứng nhìn.

Chàng không ngờ công lực của mình lại mạnh như thế, chàng vô cùng hối hận đã đã thương Tiểu Mãn.

Thật ra một mặt chàng thừa nhận sự tinh tú của Vô Lâm Bạo Quân sau khi phục dùng Ngũ Sắc Dâm Quả. Một mặt chàng đã ăn Ngũ Sắc Dâm Quả, vô hình chung công lực của chàng gia tăng gấp bội, nên vừa xuất thủ đã đã thương Tiểu Mãn.

Chỉ vì Bồng Lai Cung Chủ không nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho chàng nghe nên chàng mới không hiểu tại sao.

Lần trước nơi thạch động, Thạch Kiếm vốn không phải là đối thủ của Tiểu Mãn, lần này giao thủ, Đỗ Tiểu Mãn tuy đối phó với chàng không còn tình cảm nhưng nàng vẫn còn yêu chàng, chẳng qua nàng muốn dạy cho chàng một bài học mà thôi, vì thế lúc xuất thủ không có ý liều mạng.

Nhưng Thạch Kiếm phát ra bảy thành công lực là để bảo vệ mình mà thôi. Không ngờ công lực của mình đã tăng tiến nhanh đến thế.

Đỗ Tiểu Mãn ngã nhào trên mặt đất, càng nghĩ càng đau lòng, nghĩ thầm: “Thì ra hẳn không còn nhớ đến tình xưa nữa.” Nàng đứng dậy nói:

- Thì ra chân khí của người đã gia tăng, ta quả là đoán nhầm người rồi.

Thạch Kiếm phân bua:

- Đây quả thật là ta vô ý, Tiểu Mãn, hãy tha lỗi cho ta! Lời chàng nói rất chân thành, nhưng đối với nàng như đang trêu trọc, sự hiểu lầm càng sâu thêm, và oán thù càng khó giải. Đỗ Tiểu Mãn lạnh lùng nói:

- Thần công của người cái thế, nhưng ta quyết đấu với người đến cùng, nếu như người muốn trừ hậu hoạn thì hãy ra tay, khỏi phải sau này hối hận.

- Tiểu Mân không thể hiểu tấm lòng của ta sao?

- Hừ! Chỉ cần người xuất một chiêu thì sau này mới ngủ ngon được.

- Tiểu Mân...

- Hừm! Đồ Tiểu Mân giận dữ bước đến gần.

Bỗng một luồng âm thanh của tà áo bay đến.

Chàng đưa mắt nhìn thì ra là Thiểm Lô Thủ và Độc Vương Chi Vương, theo sau lưng là tám vị kiếm thủ.

Chớp mắt mười người đã đến trước mặt chàng.

Thạch Kiềm vừa nhìn thấy thủ hạ của Võ Lâm Bạo Quân bắt giặc giận dữ, mắt nảy lửa nói:

- Hôm nay các người dừng hồng sông mà trở về.

Thiểm Lô Thủ quát:

- Thạch Kiềm! Người rất độc ác!

- Độc ác sao? Hừm! Đối với các người làm gì phải khách sáo chứ? Độc Vương Chi Vương nói xen vào:

- Thủ đoạn của người quá tàn nhẫn đấy!

- Tàn nhẫn sao?

- Đại Vương Tử Tứ Lượng Lãnh Diện Công Tử, Nhị Vương Tử Tứ Minh Ngọc Diện Thư Sinh, và cả ba người trong Tứ Đại Vương Hầu hoàn toàn chết trong tay người còn không tàn nhẫn.

Câu nói của lão làm cho chàng thất kinh, nói:

- Gì thế? Ta không có giết họ!

- Đã có gan làm, còn để lại tên, hà tất phải phủ nhận chứ.

Môn hạ của Võ Lâm Bạo Quân vốn đã cấm hận Thạch Kiềm.

Nhưng chàng vốn không giết họ nay lại bị họ nghi ngờ, chàng không muốn biện hộ với họ, bèn nói:

- Ta không có giết họ, nhưng ta tuyệt đối không buông tha cho các người.

- Tốt lắm! Giết người còn để lại chữ “Thiên Hạ Cuồng Nhân Thạch Kiềm giết” nay lại chối cãi.

Thạch Kiềm ngây người.

Thiểm Lô Thủ phần nộ nói:

- Vả lại thủ pháp của người quả là tàn khốc, trên mình của lũ chết đều đổ lôm, quả là đáng sợ! Đồ Tiểu Mân đứng bên cạnh nghe vậy, toàn thân run rẩy, bước đến trước mặt Thiểm Lô Thủ hỏi:

- Các hạ nói kẻ bị Thạch Kiềm giết, trên mình đều đổ lôm sao? Thiểm Lô Thủ bỗng giật mình, bình tĩnh nói:

- Đúng như vậy! Đồ Tiểu Mân nghĩ thầm: “Nếu như vậy thì Cổ thúc thúc tất bị Thạch Kiềm giết rồi, lúc chết toàn thân cũng đổ lôm, như vậy sự phán đoán của thân mẫu sai rồi.” Đang suy nghĩ, nàng liền quay lại hỏi Thạch Kiềm một cách lạnh lùng:

- Thạch Kiềm. Cổ sư phụ là do người giết chết! Lúc này Thạch Kiềm hiểu ra đó là một âm mưu, Lãnh Diện Lang Quân không phải do chàng giết mà do một người có loại công lực kỳ dị giết chết.

Nay lại có người mượn danh nghĩa của chàng để giết hại đứa con của Võ Lâm Bạo Quân và ba người Tứ Đại Vương Hầu và thi thể của họ cũng đổ lôm như vậy. Chàng biết kẻ giá họa cho chàng chỉ là một người mà thôi.

Chàng phân biện nói:

- Tiểu Mãn, điều này...

Đỗ Tiểu Mãn xen vào:

- Người không cần phân biện nữa, hôm nay không giết ta, thì sau này đừng có hối hận đấy.

Nói xong bỏ đi.

Chàng nhìn theo bóng hình của nàng đi xa dần, nói thầm: “Cô ta đã bị thương nặng, không những như thế mà còn rất đau lòng.” Lúc này Độc Vương Chi Vương lên tiếng quát:

- Hôm nay ta soái lĩnh Bát Đại Kiếm Thủ của Võ Lâm Bảo tề báo thù cho kẻ đã chết.

Thạch Kiếm giận dữ nói:

- Ta tuyên bố lần nữa, tuyệt không phải ta giết. Các người muốn sống thì hãy rút đi.

Hôm nay ta mở lượng hải hà tha cho các người, nếu còn không mau chạy đi thì đừng trách ta.

- Tiểu tử họ Thạch kia, kẻ phải chết là người.

- Người còn không giác ngộ thì hối hận muộn đấy.

- Người đừng cuồng ngôn! Độc Vương Chi Vương ra lệnh cho Bát Đại Kiếm Thủ:

- Chư vị, xuất thủ đi thôi! Lệnh vừa ban ra, tám thanh trường kiếm đồng loạt quét ra, tạo thành một vòng kiếm ảnh vây lấy Thạch Kiếm.

Thạch Kiếm thầm kêu lên một tiếng: “Kiếm pháp quả là không tồi!” Bát Đại Kiếm Thủ này do Võ Lâm Bảo Quân huấn luyện từ nhỏ, nên võ công kiếm pháp rất tinh xảo, đủ có thể độ sức với kiếm thủ võ lâm.

Thạch Kiếm xoay mình tránh khỏi vòng kiếm ảnh.

Bát Đại Kiếm Thủ lại quét tiếp một chiêu, chỉ thấy đầy trời kiếm ảnh, chụp đến người Thạch Kiếm vô cùng nguy kịch.

Nhưng chàng như một con phi long, lách đông tránh tây, chỉ thấy một thân người bay loạn xạ trong vòng kiếm ảnh.

Trường quyết đấu này làm cho những kẻ đứng ngoài nhìn vào thấy mà khiếp đảm.

Độc Vương Chi Vương chau mày nói:

- Mấy ngày không gặp không ngờ công lực của tiểu tử này tăng tiến nhanh đến thế.

Thiểm Lôi Thủ đáp:

- Không những tăng tiến bình thường mà quả là thần tốc.

- May là Bát Đại Kiếm Thủ của Võ Lâm Bảo nếu không tất khó vượt qua ba mươi chiêu.

- E rằng sắp bại rồi đấy.

- Nhanh đến thế sao?

- Người nhìn kia.

Độc Vương Chi Vương vừa đưa mắt nhìn thì một tiếng kêu thảm thiết vang đến. Hai người trong Bát Đại Kiếm Thủ ngã gục xuống đất, máu bắn tung tóe.

Chỉ còn lại sáu tên, mất đi sự oai phong lúc đầu, họ lo sợ miễn cưỡng xuất thủ.

Thạch Kiếm đang hăng máu, chàng vô cùng căm hờn người của Võ Lâm Bảo, chưởng phong ào ạt quét đi.

Thiểm Lôi Thủ thấy thế rung mình nói:

- Độc Vương Hầu, nếu không tìm cách ngăn chặn công lực của hắn, e rằng Bát Đại Kiếm Thủ khó mà trở về Bảo đảo.

Độc Vương Chi Vương buồn bã nói:

- Có cách gì chứ? Xem ra Vô Lâm Bảo mật vận rồi.

Thiểm Lôi Thủ nghe vậy lạnh lẽo nói:

- Các hạ là Vương Hầu lại nói những lời quấy nhiễu lòng người như thế sao, có biết điều thứ ba của Bảo quy không?

- Tại hạ có lời mong các hạ mở lượng hải hà.

- Cửa thánh phát hỏa, hại đến cá trong hồ.

Độc Vương Chi Vương đưa mắt nhìn Thiểm Lôi Thủ rồi nói:

- Thiên Ngoại oai mệnh, Trung Nguyên sẽ thay đổi thôi! Thiểm Lôi Thủ cười hỏi:

- Các hạ số mấy?

- Số ba mươi bảy, còn các hạ thì sao?

- Số ba mươi mốt.

Bỗng tiếng kêu thảm khóc vang lên như quỷ khóc ma sầu.

Thiểm Lôi Thủ và Độc Vương Chi Vương đưa mắt nhìn sáu tên kiếm thủ lần lượt ngã gục xuống đất, trường kiếm văng ra xa.

Thạch Kiếm nhướng mày quát hỏi:

- Hai vị nộp mạng đi! Thiểm Lôi Thủ và Độc Vương Chi Vương cùng thất kinh vừa muốn trả lời thì Thạch Kiếm đã quét song chưởng ra, mang theo luồng kinh khí mạnh mẽ, chụp lấy Thiểm Lôi Thủ và Độc Vương Chi Vương.

Hai người liền xuất chưởng, hai luồng kinh đạo mạnh mẽ làm thành một bức tường dày ập đến.

Thạch Kiếm cắn răng, đẩy ra bảy thành công lực.

Đúng lúc ấy một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải đánh tan bức tường dày kia.

Thiểm Lôi Thủ và Độc Vương Chi Vương giật mình, định thoái lui thì đã chậm, cả hai đều chao đảo thoái lui bảy, tám bước.

Thân hình chàng như quỷ mị nhanh chóng quét ra một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải.

Phút chốc bụi cát mù mịt, tiếng kêu như quỷ khóc ma sầu vang lên. Hai thân hình bắn tung ra ngoài ngã nhào trên mặt đất.

Thạch Kiếm nộ khí bừng bừng bước đến giờ cao ngọn chưởng định quét xuống thì...

Một âm thanh thê thảm gọi:

- Kiếm ca ca...

Thạch Kiếm giật mình quay lại, thấy một dáng người nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp mang vẻ khổ sở, tội nghiệp, chàng bất giác thu chưởng lại, thở dài một tiếng.

Thì ra người vừa đến là Tứ Tiên Chi thân hình nàng như con én nhỏ, lướt đến rồi nói:

- Người là Ma Vương sát nhân! Thạch Kiếm thất kinh thoái lui hai bước lắp bắp nói:

- Tiên... Tiên Chi...

Tứ Tiên Chi cười thê thảm nói:

- Tuy thân phụ ta tuyệt tình với người, người cũng không nên giết hại hai người ca ca của ta, còn có ba vị Tứ Đại Vương Hầu nữa.

- Ta không có giết!

- Không có sao?

- Đúng vậy!

- Ai mà tin người chứ? Tứ Tiên Chi liếc mắt nhìn Thiểm Lô Thủ và Độc Vương Chi Vương đang thở hổn hển nói một cách lãnh đạm:

- Cả hai người họ, người cũng không buông tha sao? Thạch Kiếm nói:

- Ta nhất định phải giết họ!

- Người của Vô Lâm Bảo chết trong tay người biết bao mà kể.

- Ta còn muốn huyết tẩy Vô Lâm Bảo nữa đây!

- Cả ta sao? Chàng giật mình nghĩ thầm: “Nàng là em cùng cha khác mẹ của ta. Ta làm sao có thể giết nàng chứ?” Nghĩ xong chàng nói:

- Cô hãy tránh sang một bên!

- Tránh sang một bên ư?

- Đúng vậy! Ta không muốn giết cô.

- Không. Người hãy giết ta trước đã, nếu không đừng hòng mà ngông cuồng nữa! Lúc này Thiểm Lô Thủ và Độc Vương Chi Vương đứng dậy, Thạch Kiếm mặt đằng đằng sát khí, bất chấp tất cả, đẩy Tứ Tiên Chi ra.

Tứ Tiên Chi không đề phòng, bị chàng đẩy thối lui bốn, năm bước.

Thạch Kiếm giơ cao chưởng, quét thẳng ra.

Thiểm Lô Thủ và Độc Vương Chi Vương đã phục hồi công lực, biết được chưởng lực của Thạch Kiếm mạnh tuyệt luân, nghiêng người tránh sang một bên.

Thạch Kiếm tung người đến, quét tiếp một chiêu.

Bỗng một bóng người lướt tới trước mặt chàng, vừa đúng lúc trúng vào một chưởng của chàng.

Hự! Một tiếng vang lên, thân hình bị chàng đánh bay ra ngoài mười trượng.

Thạch Kiếm phát hiện ra thì đã chậm liền tung người đến, đỡ Tứ Tiên Chi dậy, gọi:

- Tiên Chi! Tiên Chi! Tứ Tiên Chi yếu ớt mở đôi mắt ra, nói:

- Kiếm ca ca!

- Tiên Chi! Sao muội ngốc thế! Lỡ mạng thế...

- Kiếm ca ca! Muội không có gì nuối tiếc cả, chỉ mong chàng đừng giết người nữa, đại ca và nhị ca ta đều chết trong tay của chàng, mong chàng tha cho thân phụ của muội.

- Tiên Chi, ta...

- Thân phụ ta rất là tội nghiệp! Hai người đang nói chuyện thì Thiểm Lô Thủ và Độc Vương Chi Vương đã bước đến sau lưng Thạch Kiếm, song chưởng từ từ giơ lên.

Nhưng Thạch Kiếm vẫn không hề hay biết!

-oOo-

49. Kỳ Phong Đột Khởi

Nói thì chậm sự việc xảy ra thì nhanh. Bỗng nhiên Thạch Kiếm nghe thấy tiếng chuông phong sau lưng, chàng nhanh như điện, giơ hữu chưởng quét nhanh về bên tả.

Đúng lúc ấy tình thế thay đổi.

Luồng kinh phong của Thiểm Lôi Thủ trong cái lắc mình của Thạch Kiếm lại rơi xuống thân hình Tứ Tiên Chi.

Chuông của Độc Vương Chi Vương vừa đúng bị một chưởng của Thạch Kiếm đánh tan đi.

Bùng! Một tiếng nổ đĩnh tai, thế chưởng mạnh mẽ của Thạch Kiếm ập đến người Độc Vương Chi Vương.

Phút chốc, Tứ Tiên Chi kêu lên một tiếng thảm khóc.

Tiếp theo đó là tiếng kêu như quỷ khóc ma sầu của Độc Vương Chi Vương.

Đúng lúc ấy, máu bắn tung tóe trên mặt đất, Tứ Tiên Chi chết dưới tay Thiểm Lôi Thủ, Độc Vương Chi Vương hại người mà ngược lại hại mình.

Thạch Kiếm mắt nẩy lửa, nhìn thi thể của Tứ Tiên Chi rồi bước về phía Thiểm Lôi Thủ.

Thiểm Lôi Thủ thấy chàng mắt hàm sát quang, trông rất đáng sợ, hấn bắt giác rung mình, thối lui hai bước.

Lời của Thạch Kiếm lạnh như băng:

- Hôm nay người đừng hòng sống sót nữa rồi! Thiểm Lôi Thủ cứng đầu nói:
- Người đừng cuồng ngôn, ai thắng ai bại còn chưa biết mà.
- Người đang mơ mộng đấy!
- Hãy thử xem! Thiểm Lôi Thủ nói xong liền tung người đến quét ra một chiêu.

Hấn liều mạng, dốc hết toàn bộ sức lực sống mái một trận, hấn quét ra chiêu Thiên Ngoại Phi Vân nhanh thần tốc, quả là không hổ thẹn với danh hiệu Thiểm Lôi Thủ.

Thiên Ngoại Phi Vân là một chiêu thức vô cùng huyền diệu, chiêu thức quét ra liền thành một mảnh phi vân, làm cho người khác không biết xoay sở thế nào.

Thạch Kiếm thấy chiêu thức thay đổi, liền giật mình đẩy ra một chưởng hộ thân.

Một chưởng của chàng chỉ nghe gió rít bên tai, bắt giác kinh ngạc, may mà trong lúc nguy cấp chàng nhanh chóng lắc thân mình thối lui, mới nhảy ra khỏi vòng chưởng phong này.

Tuy rằng như thế, cũng làm cho chàng rợn tóc gáy suýt nữa mất hồn.

Thiểm Lôi Thủ may mắn đắc thắng hấn không dám kéo dài cuộc chiến, quay người chạy trốn.

Thạch Kiếm không buông tha cho hấn bỏ chạy, quát to:

- Hãy để lại mạng chó của ngươi! Lần này chàng đã nắm vững đường đi nước bước của Thiểm Lôi Thủ đẩy nghiêng ra một chưởng.

Thiểm Lôi Thủ lắc người định đẩy ra chiêu Thiên Ngoại Phi Vân lần nữa, bỗng nghe tiếng xe lộc cộc vang đến, liền nhanh chóng thay đổi chiêu thức, quét ra một chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh bình thường không có gì là kỳ dị.

Bụi cát mịt mù, Thiểm Lôi Thủ hự lên một tiếng, thân hình như điều đứt dây bắn ra ngoài năm trượng xa.

Bỗng một tiếng quát như sấm vang lên:

- Đồ nghiệp chướng! Hãy dừng tay! Thạch Kiếm nghe tiếng quát, thu chưởng nhìn, lửa giận trong lòng bốc cao lên, mặt chàng từ từ phủ lên một làn sát khí.

Thiểm Lôi Thủ bị thương nặng, nhưng lại thầm kêu may mắn nói: “Nguy thật, suýt nữa ta đã lộ tẩy rồi.” Tiếng lộc cộc của xe tiến đến gần, sau chiếc xe là hai hàng võ sĩ.

Trong chiếc xe hào hoa này đang nằm một vị lão nhân trong rất oai nghiêm, sắc mặt sầm bi nhìn Tứ Tiên Chi chết thảm trên mặt đất, mới thở dài một tiếng.

Ánh mắt của lão nhân như hai thanh đao nhọn hoắt xạ vào Thạch Kiếm, quát hỏi:

- Tiểu tử kia! Có phải ngươi đã giết Chi nhi không? Lời nói của lão có vẻ âm u, Thạch Kiếm liếc nhìn một cái, rồi hừ hai tiếng lạnh lẽo, không nói không rằng, bỗng vận chân khí ngẩng đầu lên trời cười to.

Lão nhân oai nghiêm quát to:

- Nghiệp chương kia! Ngươi còn cười tiếp ta sẽ cho ngươi về với Am Tào đấy! Thạch Kiếm lãnh đạm nói:

- Ngươi có thể làm được sao?

- Bổng Thánh Quân thống ngự thiên hạ vô lâm, vô công cái thế, hắc bạch hai đạo đều phục cả, muốn giết tên tiểu tử như ngươi chỉ cần búng tay một cái là được.

- Thật vậy sao?

- Lẽ nào bổng Thánh Quân lại gạt ngươi.

Lão nhân oai nghiêm lại tiếp:

- Hãy trả lời câu hỏi của ta trước.

Thạch Kiếm buồn bã nói:

- Không phải! Lão nhân oai nghiêm có vẻ kinh ngạc sắc mặt lộ ra vẻ không tin nói:

- Không ngờ ngươi là một người ngụy biện.

Thạch Kiếm trêu chọc lão, nói:

- Thị phi không minh xác, hắc bạch không phân biệt thì giá tội cho người ta, lại còn tự xưng là Thánh Quân, quả là tức cười.

Oai nghiêm lão nhân lửa giận bùng bùng, sắp sửa phát ra.

Bổng Thiểm Lôi Thủ loạng choạng bước đến, nói:

- Sư phụ...

Võ Lâm Bạo Quân phiền muộn, quay lại hỏi:

- Đồ đệ có việc gì thế? Thiểm Lôi Thủ nói áp ứng:

- Sư muội, sư muội... là...

- Chi nhi làm sao thế?

- Sư muội là đồ đệ lỡ tay giết.

Võ Lâm Bạo Quân biến sắc lấp bắp nói:

- Ngươi... Ngươi...

Thiểm Lôi Thủ giật mình, lặng lẽ thối lui hai bước, suy nghĩ kể thối lui, bỗng Võ Lâm Bạo Quân thở dài nói:

- Tội không phải ở nơi ngươi, tạm thời lui ra sau! Thiểm Lôi Thủ như trút được gánh nặng, trong lòng mừng thắm, lặng lẽ lui sang một bên.

Sắc mặt của Võ Lâm Bạo Quân đờ đờ sát khí, nói với Thạch Kiếm:

- Độc Vương Chi Vương do ngươi giết có phải không? Thạch Kiếm ngạo nhiên nói:

- Giết hắn thì có gì là lạ.

- Người nói giở đây...

Võ Lâm Bạo Quân khẽ thở dài một tiếng rồi nham hiểm nói:

- Tứ Đại Vương Hầu của bốn Thánh Quân đều chết trên tay người có phải không?

- Trừ Độc Vương Chi Vương ra, ba người kia không phải do tại hạ giết!

- Người nói dối!

- Có thì có, không thì không, hà tất phải gạt người! Võ Lâm Bạo Quân ánh mắt như ngọn đuốc, nói:

- Như vậy hai đứa con của bốn Thánh Quân đều do người giết, người không phủ nhận chứ!

- Việc này không liên quan đến tại hạ!

- Không liên quan sao?

- Tại hạ không có lý do nào để giết họ cả! Võ Lâm Bạo Quân hừ một tiếng, lạnh lẽo nói:

- Thiên Hạ Cuồng Nhân, Thạch Kiếm chính là người chứ? Chàng nghiêm túc nói:

- Tại hạ Thạch Kiếm, còn Thiên Hạ Cuồng Nhân do kẻ khác gán cho tại hạ, vì thế mà hàm nhiều oan ức, giờ tại hạ đang muốn tuyên bố bỏ cái danh hiệu này.

- Thạch Kiếm Thiên Hạ Cuồng Nhân... lưu danh lại trên tường lệ nào không phải người sao?

- Tại hạ tuyệt không giết hai kẻ vô tội.

- Dù người nguy hiểm như thế nào, hôm nay bốn Thánh Quân tuyệt không tha cho người.

Thạch Kiếm cười nhạt nói:

- Mổ tim ta sao? Võ Lâm Bạo Quân mặt đầy sát khí, nói:

- Nuốt tim người để khỏi bệnh bại liệt của ta! Thạch Kiếm kêu lên một cách bi thống:

- Lê nào đây là hành động của thân phụ đối với đứa con sao? Trời! Trong thiên hạ có người thân phụ nào tàn ác hơn người.

Võ Lâm Bạo Quân như bị chàng thóa mạ, ngây người đi.

Tình phụ tử thiêng liêng, tuy có độc ác đến đâu cũng không đến nỗi hại con mình, Võ Lâm Bạo Quân vẫn còn tính người, không đến nỗi độc ác như vậy.

Nhưng lão nằm liệt giường mười mấy năm nay, vô cùng đau khổ.

Mỗi lần lão nhớ đến đoạn nghiệp duyên năm xưa, bất giác nghiêng răng thóa mạ:

- Đồ dâm phụ độc ác! Tuy Thạch Kiếm là con của lão, nhưng sự đau đớn ấy đối với lão quả là một đả kích lớn làm cho lão trở nên phẫn hận! Võ Lâm Bạo Quân nghe chàng nói thế, người lại bình tĩnh hỏi:

- Người hiểu hết ngọn ngành câu chuyện rồi sao? Thạch Kiếm phẫn nộ nhìn lão nói:

- Ta không thừa nhận có người thân phụ như người đâu!

- Bốn Thánh Quân không muốn người phải thừa nhận.

- Người là con súc sinh vô nhân tính chỉ khác là mặc áo người mà thôi!

- Người nên biết mười mấy năm nay ta đã chịu đựng biết bao đau khổ.

- Người chịu khổ, lẽ nào lại trút vào đầu ta sao? Võ Lâm Bạo Quân sa sầm nét mặt, lão vô cùng căm phẫn và cũng vô cùng đau khổ vì lão biết đây là một trường cốt nhục tương sát tàn nhẫn.

Thanh niên hiên ngang trước mặt lại là con của lão! Biết bao oai phong và xuất chúng, nhưng họ lại là phụ tử và là cừ thù của nhau.

Thạch Kiềm cảm phần lão đã dụ dỗ Bồng Lai Cung Chủ và hại Ngọc Diện Lang Quân đối với chàng lại nhiều lần giết hại, lại còn muốn mổ tim chàng.

Còn Võ Lâm Bạo Quân thì nghĩ thầm: " Nếu không có con dâm phụ độc ác kia dụ dỗ thì không phải tốt đẹp lắm sao?" Nghĩ đến đây Võ Lâm Bạo Quân mất hết nhân tính, nói:

- Nếu không phải tại nghiệp chướng người thì ta làm gì chịu khổ mười mấy năm nay.

- Ta... Ta... Ta vô tội mà!

- Nhưng mà mẫu thân người Thạch Na Na là một con dâm phụ độc ác...

Thạch Kiềm nhiệt huyết sôi sục, quát:

- Im ngay, người còn nhục mạ thân mẫu ta thì đừng trách ta vô tình đấy!

- Vô tình sao? Ha ha... giữa ta và người không có tình cảm gì để nói cả.

- Hừm! Người không phải là người, mà là cầm thú, lại nói ra những lời nói không một chút nhân tính như thế! Thạch Kiềm đau lòng nói tiếp:

- Nếu như người là người thì nên biết hối hận việc đã làm.

Ý của Thạch Kiềm muốn nói là lão nên hối hận việc đã dùng Ngũ Sắc Dâm Quả mà dụ dỗ Bồng Lai Cung Chủ.

Nhưng Võ Lâm Bạo Quân hiểu lầm ý của chàng, lạnh lùng hỏi:

- Hối hận sao?

- Chính vậy, người nên hối cải!

- Hừm! Muốn sám hối là Thạch Na Na chứ không phải ta!

- Như vậy người cũng nói được sao? Hừm!

- Làm gì mà không nói được, người nên đi hỏi Thạch Na Na thân mẫu dâm đảng của người.

- Im ngay Võ Lâm Bạo Quân nếu như người còn nhục mạ đến thân mẫu ta nữa thì người sẽ mất đầu đấy, mọi việc xảy ra ta đã biết cả rồi.

Võ Lâm Bạo Quân kinh ngạc hỏi:

- Thạch Na Na nói cho người biết sao?

- Đương nhiên rồi, người tưởng rằng việc người làm không ai hay biết sao?

- Không ai hay biết sao? Ta không hiểu...

Thạch Kiềm trợn tròn đôi mắt, giận dữ nói:

- Đương nhiên là người không hiểu rồi.

- Nếu như nói không ai hay biết thì nói là Thạch Na Na làm không ai hay hết.

- Người ngậm máu phun người!

- Nếu như không phải bà ta bày kế, thì ta đâu đến nỗi...

Thạch Kiềm quát:

- Người dùng Ngũ Sắc Dâm Quả dụ dỗ người ta mất đời con gái lại còn đảo lộn thị phi.

Võ Lâm Bạo Quân kinh hoàng thất sắc nghĩ thầm: " Lê nào Thạch Na Na đã nói sai sự thật..." Nghĩ vậy lão liền lên tiếng:

- Nếu như người muốn tìm hiểu ta có thể kể lại sự thật cho người nghe.

Thạch Kiềm giận lão không chịu thừa nhận sự thật, nghĩ thầm: " Nghe lão nói cũng không có gì là không được, xem lão còn nguy hiểm đến đâu, ta không bị lão mê hoặc đâu." Chàng lãnh đạm nói:

- Xem ngươi có gì để phân biện! Võ Lâm Bạo Quân nghiêm sắc mặt vẻ bí hiểm, chậm rãi nói:
- Việc ta dùng Lục Tình Kiếm tham Sái Bảo Đại Hội thì khỏi phải nói, lúc đi vào Bồng Lai Tiên Cung quả thật trang hoàng lộng lẫy trong cung làm cho kinh ngạc.

Thạch Kiềm xen vào:

- Vì thế khơi dậy tà tâm của ngươi.
- Tà tâm gì? Võ Lâm Bạo Quân khẽ kinh ngạc, mặt điềm nhiên nói tiếp:
- Ngươi đừng phán đoán chủ quan như vậy. Trong Bồng Lai Tiên Cung ta và Ngọc Diện Tú Sĩ cùng ở một căn phòng đó là những tháng ngày vui vẻ, có một hôm ta ở ngoài luyện tập võ công trở về, trong phòng có một trái ngũ sắc, vô cùng thơm tho...

Thạch Kiềm kêu lên:

- Đó chính là Ngũ Sắc Dâm Quả sao?
- Chính phải!
- Ngươi đã ăn quả ấy?
- Ủ, vì đó là việc thường ngày.
- Ngươi thường ăn Ngũ Sắc Dâm Quả sao?
- Không phải, ý ta nói trong cung thường hay dâng lên những trái cây kỳ lạ cho chúng ta thưởng thức, vì thế ta không nghi ngờ gì ăn đi.

Võ Lâm Bạo Quân nói đến đây đau lòng thở dài, nói:

- Không ngờ ta đã trúng gian kế của con dâm phụ kia.

Thạch Kiềm nhìn thấy sắc mặt lão dần nộ khí, nghĩ thầm: " Không ngờ lão lại đảo lộn thị phi, làm ra vẻ như thật, thần khí, sắc mặt đều rất giống sự thật." Võ Lâm Bạo Quân nói tiếp:

- Lúc ta ăn xong Ngũ Sắc Dâm Quả thì Ngọc Diện Tú Sĩ sắc mặt hốt hoảng chạy vào, nhìn trên bàn rồi hỏi ta ngay: "Tứ huynh có nhìn thấy một trái Ngũ Sắc Quả trên bàn không? " Ta biết có việc không hay xảy ra, liền gặt đầu.

Ngọc Diện Tú Sĩ lại hỏi:

- Trái đó đâu rồi? Ta nói:
- Ta ăn rồi! Sắc mặt lão ta khẽ thay đổi, nhưng nhanh chóng trở nên bình thản, thản nhiên hỏi:
- Thơm lắm đấy! Nói xong cười một cách bí mật, ta định hỏi lão thì lúc ấy một cung nữ đi vào, muốn ta đến gặp Thạch Na Na. Ta còn cảm thấy kỳ lạ, đi theo cung nữ đến gặp Cung Chủ.

Đi vào hậu cung ta mới biết đó là khuê các của Thạch Na Na, trong lòng giật mình muốn quay trở lại thì sự thật đã không cho phép ta làm vậy.

Vì lúc này từ trong đan điền một luồng nhiệt khí bốc lên trong lòng khó chịu làm sao.

Ta tiến lên nhìn, thấy sắc mặt Cung Chủ lạ kỳ, đôi mày mang ý xuân dâm đang tà ác, thế là ta không kìm nổi mình, sa vào cạm bẫy của bà ta.

Thạch Kiềm thất kinh hỏi:

- Ngươi có biết tại sao lúc ấy sắc mặt thân mẫu ta kỳ lạ không?
- Lúc đó ta không biết, sau này ta mới biết bà ta đã phục Ngũ Sắc Dâm Quả.
- Ngươi cho rằng bà ta muốn bày kế để cho ngươi sa vào bẫy sao? Võ Lâm Bạo Quân lãnh đạm nói:

- Đương nhiên muốn, vì trong bốn người, công lực của ta cao nhất, vả lại là công lực đồng tử, nên phục dùng Ngũ Sắc Dâm Quả và sau khi phát sinh quan hệ nam nữ thì có thể tăng thêm sáu mươi năm công lực, nhưng phải xem công lực của đối phương đạt đến mức nào, vì thế Thạch Na Na đã chọn ta.

Thạch Kiềm bác lại lời nói của lão:

- Lời nói của người chẳng qua chỉ là dùng lời lẽ để biện lý mà thôi!
- Có điều gì không đúng chứ?
- Xin hỏi người dùng trăm phương nghìn kế, dùng Lục Tình Kiếm tham gia Sái Bảo Đại Hội có mục đích gì?
- Chẳng qua là ngưỡng mộ sắc nước hương trời của Cung Chủ, nên tham gia Sái Bảo Đại Hội để cầu thân.
- Thì đúng là vậy rồi! Võ Lâm Bạo Quân ngạc nhiên không hiểu gì cả.

Thạch Kiềm lạnh lùng nói:

- Mục đích của người là để cầu thân, thân mẫu ta có thể dâng hoàng mà chọn người làm đấng lang quân, hà tất phải làm như việc dùng Ngũ Sắc Dâm Quả để dụ dỗ người chứ.
 - Người nói có lý, nhưng có hai điều có thể chứng minh nguyên nhân mà Thạch Na Na bày kế hại ta!
 - Hai điều gì? Võ Lâm Bạo Quân nghiêm túc nói:
 - Thứ nhất, sau khi phục xong Ngũ Sắc Dâm Quả tuy công lực gia tăng, nhưng sau một năm ta tất bại liệt toàn thân, thử hỏi có bằng lòng làm như vậy không? Thạch Kiềm gật đầu nói:
 - Điều này miễn cưỡng có thể xem như là một lý do, điều thứ hai là gì?
 - Thạch Na Na vốn có ý trêu chọc chứ không có ý cầu thân.
 - Lời nói này phải có sự thật!
 - Đương nhiên rồi, vì sau sự việc xảy ra, bốn người chúng tôi bị đuổi khỏi Bồng Lai Tiên Cung rồi!
 - Người cho rằng sự thật là như thế sao? Võ Lâm Bạo Quân cười nhạt nói:
 - Lẽ nào lại có gì không đúng chẳng? Thạch Kiềm nghĩ thầm trong lòng: “Người còn giả vờ nữa!” Miệng chàng lại nói:
 - Nếu như nói thân mẫu ta do người dụ dỗ thì có thể chứ?
 - Điều này làm gì có thể!
 - Nhưng sự thật lại là như vậy, chính mắt thân mẫu ta đã nhìn thấy người từ khuê phòng thân mẫu ta chạy ra, thì ra người âm thầm bỏ Ngũ Sắc Dâm Quả vào khuê phòng, tệ nhất là thân mẫu ta không nên cho mời người vào hậu cung, mới không sa vào quỷ kế của người, nay người lại đảo lộn thị phi, ngược lại vu khống người ta dụ dỗ người! Võ Lâm Bạo Quân mắt tròn, nói:
 - Điều này... Điều này...
- oOo-

50. Điều Kiện Hà Khắc

- Lời người nói là sự thật sao? Thạch Kiềm ngạo mạn nói:
- Ta gạt người để làm gì chứ? Võ Lâm Bạo Quân nảy ra nghi ngờ, nghĩ thầm: “Lẽ nào ta trúng vào quỷ kế của kẻ khác.. ” Lão vừa nghĩ vừa hỏi:
- Người không tin lời ta nói sao?

- Bán tín bán nghi!

- Con...

Thạch Kiềm quả nhiên nói:

- Người không xứng đáng làm thân phụ ta! Võ Lâm Bạo Quân đau lòng, cúi mặt suy nghĩ.

Lão nghe lời nói của Thạch Kiềm biết rằng tất có ai đã bày ra quỷ kế này, vì thế mới thù đối với Bồng Lai Cung Chủ tiêu tan đi.

Tự nhiên lão cảm thấy đối với Thạch Kiềm nảy sinh tình phụ tử.

Tuy sự thật còn chưa rõ ràng.

Thạch Kiềm thì lại nghĩ khác, chàng cho rằng lão dùng lời lẽ đẹp đẽ để ngụy biện.

Trong thiên hạ không có ai nói ra cái lỗi của mình cả, chỉ là muốn biện hộ cho mình mà thôi.

Thạch Kiềm khẳng khái, phẫn nộ nói:

- Mười mấy năm nay, người một trách nhiệm làm thân phụ cũng không có. Vả lại còn nhiều lần bức hại ta, giết chết Cổ Ngọc Hồ thúc thúc, còn muốn mổ tim ta, những điều này là người nên làm hay sao? Võ Lâm Bạo Quân có vẻ hối hận, nhưng lão có thể làm như thế trước mặt môn hạ của mình sao? Vả lại lão còn không cho rằng là mình sai.

Trong lòng lão thầm quyết định: “Bất luận thế nào, con không có tội. Tuy hấn là con của Thạch Na Na, nhưng một phần nào cũng là con ta, ta làm sao có thể hại hấn chứ?” Nhưng lão không thể mãi mãi bại liệt như vậy.

“Không, ta còn có biện pháp khác... nói như vậy, ta có thể đồng ý với điều kiện của Bạc Tình Lang đổi lấy Kim Liên Tử mới đúng!” Võ Lâm Bạo Quân nghĩ tiếp: “Nhưng mà điều kiện của hấn hà khắc đến thế!” Thạch Kiềm lại lên tiếng nói:

- Tuy người sanh ra ta, nhưng Cổ thúc thúc đã nuôi dưỡng ta, ta nhất định phải phục thù! Võ Lâm Bạo Quân nói lấp bắp:

- Người thật muốn mang ác danh sát phụ sao?

- Hừm, người tuyệt tình tuyệt nghĩa không xứng đáng làm thân phụ ta.

Thạch Kiềm đau lòng nói tiếp:

- Huống hồ ta vì người mà chịu kích thích đến nỗi đoạn Não Thần Mạch không còn sống lâu được nữa rồi! Võ Lâm Bạo Quân giật mình, nhưng sắc mặt vẫn điềm đạm nói:

- Như thế sanh mạng của người chỉ còn lại một trăm ngày sao?

- Không, chỉ còn chín mươi ngày!

- Não Thần Mạch đứt rồi thì còn thuốc gì để cứu không?

- Tuy có thuốc, cũng không cần người giả tình giả nghĩa.

Thạch Kiềm sát khí bừng bừng, giờ chuông lên nói:

- Hôm nay người phải nộp mạng thôi!

- Người tin rằng có thể địch nổi ta sao?

- Hãy thử xem sao, tiếp chiêu.

Thạch Kiềm vừa nói xong vận công vào song chuông, chuông tâm hướng về phía Võ Lâm Bạo Quân mà quét tới.

Võ Lâm Bạo Quân vung ống tay áo, quét trả lại một luồng công lực mạnh mẽ tuyệt luân.

Nhưng Thạch Kiếm từ khi phục Ngũ Sắc Dâm Quả công lực gia tăng rất nhiều, vả lại chiêu này của chàng là liều mạng quét ra, mang theo luồng kinh phong như bài sơn đảo hải, oai lực kinh người.

Không ngờ Võ Lâm Bạo Quân chỉ muốn đối phó và lần trước đối chiêu với chàng lão đã đoán được công lực của chàng, vì thế chỉ quét ra năm thành công lực mà thôi. Lão tưởng rằng như vậy có thể ngăn chặn luồng kinh phong của Thạch Kiếm.

Không ngờ vừa đối chưởng lão liền phát hiện không hay, trong lúc kinh ngạc, vội vàng cản rằng vận hết toàn bộ chân khí quét ra.

Ầm! Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Chiếc xe găm thối lui nửa thước Võ Lâm Bạo Quân lay động mấy cái, mới miễn cưỡng ngồi vững, đưa mắt nhìn bất giác thất kinh.

Thì ra sắc mặt Thạch Kiếm sa sầm đi, đứng như một tượng đồng, không động đậy chút nào.

Võ Lâm Bạo Quân vừa ngạc nhiên vừa mừng, nghĩ thầm: “Công lực của hắn đã tăng tiến thần tốc đến thế!” Thạch Kiếm lãnh đạm nói:

- Hôm nay ngươi đừng hòng sống sót nữa.
- Thạch Kiếm, ngươi đừng tưởng rằng công lực cao thâm. Thật ra trong chiêu thứ nhất bốn Thánh Quân đoán sai thực lực của ngươi, chưa dốc hết sức mà thôi!
- Như vậy thì ngươi hãy dốc hết sức mà xuất thủ đi.
- Nhưng ta đã thay đổi chủ ý rồi!
- Ngươi đã chịu nộp mạng rồi?
- Không, ta không muốn tạo nên bi kịch cốt nhục tương tàn lẫn nhau.
- Nhưng ngươi đã muợn rồi! Võ Lâm Bạo Quân trợn tròn mắt.

Thạch Kiếm lại thốt thêm một câu:

- Vì Cổ thúc thúc đã không thể sống lại được!
- Thạch Kiếm, ngươi đừng tưởng rằng bốn Thánh Quân sợ ngươi...
- Không sợ ta thì hãy xuất thủ đi! Võ Lâm Bạo Quân cắn răng, sắc mặt trắng bệch nói:
- Đã như vậy thì đừng trách ta đây! Mọi người Chương hợp theo dõi cuộc ác đấu sắp xảy ra.

Thạch Kiếm gơ nhẹ song chưởng lên, chuẩn bị quét xuống.

Võ Lâm Bạo Quân cũng thủ thế chờ đợi.

Một tiếng rít dài xé tan màn không vang đến.

Mọi người giật mình, định quay người lại đưa mắt nhìn thì một bóng người đã lướt tới.

Võ Lâm Bạo Quân và Thạch Kiếm đồng thời quay đầu lại nhìn, người thì đoán trước được sự việc liền giật mình, người thì biến sắc mặt xạ nộ quang.

Kẻ vừa đến là Bạc Tình Lang.

Thạch Kiếm bước lên hai bước, song chưởng đồng loạt đưa ra hộ thân nói:

- Chúng ta nên thanh toán nợ máu Thiết Huyết Bảo rồi! Bạc Tình Lang xua tay nói:
- Hôm nay ta không phải vì các hạ mà đến đây...

Nói xong mạnh dạn bước đến trước mặt Võ Lâm Bạo Quân cúi đầu thi lễ nói:

- Không biết Thánh Quân đã suy nghĩ thế nào rồi? Võ Lâm Bạo Quân chau mày nói:
- Điều kiện trao đổi, có lẽ quá hà khắc đấy!

- Nhưng mà vật ấy là vật duy nhất có trong thiên hạ, đối với Thánh Quân rất có ích.
- Nhưng hai món bảo vật đó cũng là tuyệt bảo cái thế đấy!
- Đây là kỳ hạn cuối cùng, muốn hay không đều do Thánh Quân quyết định! Võ Lâm Bạo Quân trầm ngâm giây lát mới lên tiếng:
- Ta đồng ý với ngươi, nhưng mong rằng hủy bỏ điều kiện kèm theo.

Bạc Tình Lang cười đau khổ nói:

- Làm sao có thể trả giá nữa chứ?
- Lẽ nào không còn nơi khác để mua tạm sao?
- Quả thật đây là điều kiện thấp nhất, đừng bao giờ muốn thấp nữa.
- Ta làm sao bán rẻ Trung Nguyên võ lâm, để lưu lại tiếng xấu cho người đời mắng chửi chứ?
- Làm sao có thể nói là bán rẻ chứ. Huống hồ sau này cũng do Thánh Quân thống ngự thiên hạ, làm một Thánh Quân thật danh, còn tốt hơn bây giờ nghìn lần.

Võ Lâm Bạo Quân khẽ động lòng nói:

- Tốt thì tốt đấy! Nhưng cái giá phải trả của ta quá lớn đấy!
- Khởi đầu của sự việc có hy sinh cũng là điều không tránh khỏi.
- Hy sinh phải có mức độ thôi!
- Đây là mức độ thấp nhất rồi, lợi người lợi ta, tại sao lại không làm.
- Tuy lợi người lợi ta, nhưng cũng hại người hại ta.

Bạc Tình Lang bực dọc nói:

- Đây là việc của hai tấm lòng, ta cũng không miễn cưỡng được, mong rằng các hạ suy nghĩ kỹ nếu không sau này hối hận thì không kịp.

Nói xong, quay người bỏ đi.

Võ Lâm Bạo Quân gọi lại nói:

- Xin hãy dừng chân một lúc.

Bạc Tình Lang cười nham hiểm một tiếng rồi quay người lại, nhưng không tiến đến gần lão.

Võ Lâm Bạo Quân sắc mặt trầm ngâm quét mắt nhìn Thạch Kiếm, tràn đầy thân thiết quan tâm, nhưng sau cái liếc mắt nhanh chóng quay lại, giọng có vẻ hoài nghi hỏi:

- Vật ấy đích thật có thể trị bệnh của bốn Thánh Quân sao? Thạch Kiếm trầm nghĩ: “Không biết họ nói vật ấy là gì thế?” Bạc Tình Lang điềm đạm nói:
- Không những trị bệnh mà còn có thể tăng thêm chân khí.

Thạch Kiếm cảm thấy kỳ lạ, nghĩ thầm: “Có lẽ họ không có ý định lấy tim ta để trị bệnh rồi. Tại sao lão lại thay đổi nhanh như thế?” Lúc này Thạch Kiếm liếc nhìn mặt Võ Lâm Bạo Quân nghĩ thầm: “Xem vẻ mặt u uất của lão hình như có tâm sự gì, xem ra lão có nỗi tâm sự thâm kín lớn.” Võ Lâm Bạo Quân chậm rãi nói:

- Được thôi! Bạc Tình Lang cười to nói:
- Như thế thì Thánh Quân lập tức lên đường ngay đi! Võ Lâm Bạo Quân ra lệnh cho thuộc hạ mang hai cái xác của Độc Vương Chi Vương và Tứ Tiên Chi đi theo, sau một tiếng hiệu lệnh xe găm từ từ di động.

Thạch Kiếm suy nghĩ, liền tung người đến trước Bạc Tình Lang nói:

- Ngươi đừng hòng chạy! Bạc Tình Lang ngạc nhiên, cười nói:

- Người giữ ta lại có ý gì?
- Hãy để lại Âm Dương Quạt rồi nói.
- Nếu không thì sao?
- Đương nhiên ta phải lấy mạng người.
- Thử xem! Thạch Kiếm quát to một tiếng, song chưởng ào ạt công tới.

Bạc Tình Lang đã đề phòng sẵn, nên thấy chàng xuất chưởng kinh lực mãnh liệt bất giác rùng mình, liền vận hết toàn thân công lực chống trả.

Nhanh như chớp, một luồng bụi cát mù mịt bao trùm không trung.

Tiếp theo là tiếng hự.

Bạc Tình Lang chao đảo thối lui.

Thạch Kiếm phần nộ nhìn theo, tung người phóng đến, quét ra một chưởng.

Bạc Tình Lang thấy thế chưởng lực đến mạnh mẽ kỳ dị, bất giác rợn tóc gáy, miễn cưỡng xuất chiêu chống đỡ.

Hắn cho rằng ắt chết không sai, nhắm nghiền mắt lại.

Phút chốc bên mình hắn một tiếng nổ lớn vang lên, như có một luồng kinh phong quét ngang thân mình.

Bạc Tình Lang đưa mắt nhìn, thềm kêu may mắn.

Thì ra lúc Thạch Kiếm xuất chiêu Vô Lâm Bạo Quân từ bên hông chàng quét ra một luồng kinh phong đẩy lui chưởng lực của Thạch Kiếm.

Thạch Kiếm mắt lộ sát quang nói:

- Người ngăn cản ta có ý gì? Vô Lâm Bạo Quân nói:
- Hãy để cho bốn Thánh Quân nói rõ một câu! Có được không?
- Xin cứ nói!
- Hôm nay tạm thời bỏ qua, trong nửa năm ta nhất định tìm người thanh toán!
- Nửa năm sao? Không được.
- Tại sao thế?
- Nửa năm quá dài rồi! Vô Lâm Bạo Quân đổi giọng nói:
- Như vậy thì hai tháng vậy, như thế nào?
- Nhưng nhất định phải có điều kiện.
- Điều kiện gì thế?
- Người hãy đem theo Thiết Huyết Kỳ và Thánh Nữ Kiếm trả lại cho ta!
- Điều này...

Vô Lâm Bạo Quân suy nghĩ, bỗng nói:

- Có thể để lần sau gặp mặt giải quyết luôn thế được không? Thạch Kiếm trong lòng bất ổn, thở dài bi thương nói:
- Được thôi! Vô Lâm Bạo Quân ra lệnh thuộc hạ, cùng Bạc Tình Lang rời khỏi nơi này.

Thạch Kiếm vô cùng đau đớn, cái chết của Tứ Tiên Chi làm chàng thêm áy náy, càng không ngờ họ lại là huynh muội cùng cha khác mẹ...

Chàng vô cùng đau khổ, nghĩ thầm: “Sinh mạng ta chỉ còn lại chín mươi chín ngày, quả là quá ngắn ngủi đây!” Bỗng chàng trở nên tham sống sợ chết, đối với thế giới này chàng còn mang nhiều nợ.

Nợ máu, nợ tình cảm... còn rất nhiều việc đang đợi chàng để hoàn tất, nhưng sinh mạng của chàng còn lại quá ngắn rồi! Sự bi thương bao trùm trái tim của chàng.

Bỗng một luồng dịch thanh ai oán theo gió bay đến.

Tâm trạng của chàng vốn rất nặng nề và càng trở nên nặng trĩu, bất giác chàng bước hướng về phía có dịch thanh mà đi.

Xuyên qua một khu rừng, đến một tuyệt cốc.

Bỗng một thân hình mảnh mai đập vào mắt chàng.

Chàng mở to đôi mắt, bất giác thất kinh gọi thầm: “Là cô ta!” Chàng cảm thấy có lỗi, tiếng sáo biết bao sâu thương, ai oán tràn đầy bi thiết của thiếu nữ! Thạch Kiềm lẩm bẩm nói:

- Ta đã phụ nàng quá nhiều rồi! Bỗng tiếng sáo ngừng bật, thiếu nữ quay người lại, hai hàng lệ chảy dài trên má, mắt nhìn chàng chằm chằm, Chương lâu mới chớp mấy đôi môi dào nói:

- Thạch Kiềm! Chàng hãy giết ta đi! Thạch Kiềm kinh hoàng nói:

- Trì cô nương...

- Những ngày tháng này ta luôn không yên trong lòng, bị lương tâm dày vò, ta không nên giết chết thân phụ chàng, nhưng ta không thể không phục thù.

- Trì cô nương, cô giết đúng, cô là một người dũng cảm và hiếu thảo.

- Ta...

- Trong lòng không yên, người đó chính là ta, mà không phải là cô! Thối Dịch Tiên Tử hình như không dám tin vào tai mình nữa, nói:

- Thạch Kiềm, hình như chàng đã thay đổi rất nhiều.

- Không, ta vẫn là ta, chỉ có điều là ta đã điều tra ra thân phụ ta không phải là Ngọc Diện Tú Sĩ, lão chỉ mạo danh để ta cứu mạng cho lão mà thôi.

- Thật sao?

- Ta nên xin lỗi cô, nếu như lần trước lầm lỗi thì ta suốt đời sẽ bị lương tâm trừng phạt.

Bỗng Thối Dịch Tiên Tử nước mắt ràn rụa, sà vào lòng chàng run rẩy nói:

- Ta rất mừng, chàng không hận ta chứ! Thạch Kiềm dịu dàng đỡ, an ủi nói:

- Ta đâu có lý gì để hận cô...

Bỗng Thối Dịch Tiên Tử như con nai hốt hoảng, khập khiễng bước đi mười mấy bước rồi dừng lại nói:

- Thạch Kiềm chàng hãy tha lỗi cho thái độ của ta! Thạch Kiềm giật mình nói:

- Trì cô nương...

- Hãy gọi ta là Hồng Hà có được không?

- Hồng Hà...

Thối Dịch Tiên Tử nước mắt nói:

- Ta rất cảm kích chàng, Thạch Kiềm... tuy thân phụ ta đã hứa gả cho chàng, nhưng ta tự cảm thấy không xứng đáng với chàng, chỉ cần ta có thể lưu lại cho chàng một đoạn Hồi ức là mãn nguyện rồi.

Chân tàn phế của nàng đã làm cho nàng tự ti một cách nghiêm trọng.

Còn Thạch Kiềm thì không có lý do gì không thích vị cô nương, tội nghiệp và hiền dịu đa tình này, huống hồ chàng đã đồng ý với thân phụ nàng.

Nhưng mà chàng run rẩy nghĩ thầm: “Sanh mạng của ta chỉ còn lại chín mươi chín ngày, ta không thể yêu nàng...” Chàng liền điềm đạm nói:

- Hồng Hà, ta có lỗi với nàng, ta không xứng đáng để yêu nàng, mong nàng có thể tìm được một đấng lang quân như ý, chúc nàng có thể hạnh phúc!
- Hạnh phúc sao? Ta có thể làm được sao?
- Nàng có thể làm được, Hồng Hà!
- Không, tuy ta là nữ nhi vô lâm, cũng biết đạo lý “Lương mã bất phối song yên, liệt nữ bất giá nhị phu” ta làm sao có thể làm việc có lỗi với chàng chứ.

Thạch Kiềm vội nói:

- Hồng Hà! Ta không xứng đáng để nàng yêu! Chàng nghĩ thầm: “Sau chín mươi chín ngày nàng sẽ hiểu thôi!” Thối Dịch Tiên Tử nói:
- Cho dù xứng đáng hay không, ta cũng đã có một quyết định, ta cũng chúc cho chàng hạnh phúc!
- Hạnh phúc, ta sẽ tìm được, đồng thời nàng cũng có thể hạnh phúc! Bỗng Thối Dịch Tiên Tử đưa Thất Khổng Dịch cho chàng nói:
- Bảo vật này chàng hãy giữ lấy.

Thạch Kiềm định từ chối.

Thối Dịch Tiên Tử nghiêm túc nói:

- Ta muốn nhờ chàng chuyển lại cho Tống Thanh Sơn lão tiên bối, lẽ nào chàng muốn mất chữ tín với Tống Thanh Sơn lão tiên bối sao? Chàng cảm kích nhận lấy.

Thối Dịch Tiên Tử quả bước đi, Thạch Kiềm muốn mở miệng nói lời an ủi nàng nhưng rồi thôi, mắt nhắm nhìn thân hình nàng khuất dần trong ánh tà dương.

-oOo-

51. Âm Mưu Địa Song Động

Thạch Kiềm thở dài, nói:

- À! Sanh mạng ta lại rút ngắn đi mười ngày, chỉ còn lại tám mươi chín ngày nhưng việc phải làm lại còn rất nhiều. Trời xanh, sao ngài đối với ta tàn nhẫn đến thế! Mười ngày nay chàng tìm tung tích của Bát Bảo nhưng hoàn toàn thất bại.

Hiện giờ chàng chỉ còn Đoạn Hồn Kỳ và Thất Khổng Dịch mà thôi.

Chàng nhớ đến hẹn với Võ Lâm Bạo Quân để lấy lại Thiết Huyết Kỳ và Thánh Nữ Kiếm nếu có thể lấy Âm Dương Quạt của Bạc Tình Lang thì có năm bảo vật rồi.

Lục Tình Kiếm của Võ Lâm Bạo Quân năm xưa vốn là giả, như vậy Lục Tình Kiếm thật ở trong tay ai vậy? Điều làm cho chàng băn khoăn lo lắng là có nên giết Võ Lâm Bạo Quân không? Võ Lâm Bạo Quân tàn nhẫn, gian ác nham hiểm, ác độc như vậy thì giết không có gì đáng tiếc.

Nhưng lão lại là thân phụ chàng.

Bỗng phía sau lưng chàng có tiếng gọi:

- Thạch Kiềm thiếu hiệp, lâu ngày không gặp rồi! Thạch Kiềm quay người lại, thì ra là Bạc Mệnh Nữ, chấp tay nói:

- Cô nương đã tìm được Bạc Tình Lang rồi chứ? Bạc Mệnh Nữ cắn răng, cắn hận nói:

- Ta rất cảm kích sự giúp đỡ của thiếu hiệp.

- Cô và hắc có quan hệ gì?

- Hận! Tiếng thở dài nhẹ, như có sự bi thương vô vàn.

Thạch Kiềm ngậy người hỏi:

- Cô nương tại sao thở dài vậy?

- Gã sói lang kia... giết nghìn đao...

- Cô nương hận hắc sao?

- Sao không hận, hắc đã gạt thân thể ta và gạt mất tình cảm của ta, cuối cùng hắc bỏ rơi ta, ta không những hận hắc mà còn muốn giết hắc.

- Giết hắc!

- Đúng vậy.

Bạc Mệnh Nữ lại tiếp:

- Ta đã nhốt hắc lại rồi!

- Nhốt rồi sao? Giờ đang ở nơi nào?

- Bị ta nhốt trong một thạch động, trong người hắc có Âm Dương Quạt. Ta cảm ơn sự giúp đỡ của thiếu hiệp nên đợi thiếu hiệp đến xét xử!

- Cô tìm ta có ý gì?

- Ta muốn cùng thiếu hiệp giết hắc đi, Âm Dương Quạt cũng tặng cho thiếu hiệp.

Lúc này Thạch Kiềm nôn nóng thu Hồi âm Dương Quạt liền mừng rỡ, nói:

- Cô nương có ý tốt, tại hạ rất cảm kích.

Bạc Mệnh Nữ chớp chớp đôi mắt nói:

- Thiếu hiệp bằng lòng đi theo ta chứ?

- Dương nhiên.

- Như vậy... thiếu hiệp...

Thạch Kiềm phát hiện thần sắc của cô ta có vẻ lạ kỳ, tưởng rằng cô ta không nỡ tặng Âm Dương Quạt cho mình bèn nói:

- Cô nương không muốn thì đừng miễn cưỡng.

Bạc Mệnh Nữ sợ chàng bắt đầu nghi ngờ, vội vã nói:

- Không! Không! Không! Đó chẳng qua là chút tâm ý của ta thôi.

Thạch Kiềm không nghi ngờ nói:

- Như vậy thì đa tạ cô nương!

- Hãy theo ta! Bạc Mệnh Nữ vừa dứt lời, tung người phóng đi, hướng về phía đỉnh núi cao mà lướt đi.

Thạch Kiềm bám sát theo sau lưng nàng, họ lướt đi nhanh cực kỳ, như hai đám mây nổi bay đi trong gió.

Không bao lâu, đến một tuyệt cốc, Bạc Mệnh Nữ thu Chương cước bộ, nói:

- Hãy cẩn thận vách núi cao và dốc.

Thạch Kiềm tưởng rằng đây chỉ là lời nói quan tâm của cô ta nên ngạc nhiên nói:

- Xin đừng bận tâm! Thật ra chàng không nghe được dụng ý câu nói của cô ta.

Bạc Mệnh Nữ điểm nhẹ chân, tung người qua tuyệt cốc rộng hơn mười ba, mười bốn trượng.

Thạch Kiềm vận khí, cũng theo sau cô ta mà tung mình qua vực thẳm.

Bạc Mệnh Nữ chau mày nhìn chàng.

Thạch Kiềm cười ngạo nhiên, vẫn đi theo sát gót cô ta.

Bạc Mệnh Nữ vòng qua vách núi dựng đứng.

Thạch Kiềm vội vàng lách người theo cô ta, trước mắt hiện ra một sơn động, miệng hang có một hòn đá to chặn lại. Bạc Mệnh Nữ chỉ Thạch Kiềm nói:

- Bạc Tình Lang bị ta nhốt trong ấy! Bạc Mệnh Nữ vừa dứt lời liền tung người đến trước cửa thạch động Thạch Kiềm theo sau, đứng ngay sau lưng cô ta.

Bạc Mệnh Nữ thần sắc bất định, đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó từ từ dời hòn đá to trước cửa Thạch động sang một bên, trong động tối om, không thấy đáy.

Từ phía ngoài nhìn vào không thấy một vật gì cả.

Thạch Kiềm hỏi:

- Cô nương, sao không thấy Bạc Tình Lang thế? Bạc Mệnh Nữ không ngờ chàng lại hỏi như vậy, kinh hoàng ấp úng nói:

- Hắn... Hắn đến... nơi...

Bạc Mệnh Nữ lập tức bình tĩnh nói:

- Gã sói lang kia đã bị nhốt dưới đáy động, đương nhiên là không nhìn thấy rồi.

Thạch Kiềm nghĩ thầm: “Tại sao sắc mặt cô ta thay đổi bất thường vậy. Lời nói trước sau mâu thuẫn...” Chàng chưa nghĩ xong Bạc Mệnh Nữ đã lên tiếng:

- Chúng ta vào trong ấy thôi! Vì cô ta nhiều lần cứu mạng cho chàng, vì thế chàng rất tin tưởng cô ta, chàng nghĩ: “Nữ nhi thường hay đa tình, tuy Bạc Tình Lang bỏ rơi nàng, nhưng nàng vẫn không quên tình xưa nên bị kích động.” Vừa suy nghĩ, chàng vừa theo đuôi Bạc Mệnh Nữ đi vào động.

Trong thạch động, gió lạnh thấu xương, Thạch Kiềm khẽ rung mình, cảm thấy lạ kỳ, nghĩ thầm: “Thạch động bình thường đều không có nơi để thông gió, nơi này làm gì có gió lạnh vậy?” Bạc Mệnh Nữ lặng lẽ đi được một đoạn, hình như đoán được tâm trạng chàng đang nghĩ gì, mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp có cảm thấy thạch động này rất kỳ lạ không? Thạch Kiềm hỏi:

- Tại hạ đang cảm thấy gió lạnh buốt xương không biết tại sao?

- Thiếu hiệp có biết tên của thạch động nào không? Thạch Kiềm cảm thấy lạ kỳ, hỏi:

- Không biết. Mong cô nương chỉ giáo.

- Động này gọi là Địa Song Động.

- Địa Song Động sao?

- Hình dạng của thạch động này phần lớn giống các thạch động bình thường khác, nhưng chẳng qua trong động hơi thâm thúy một chút, điều kỳ lạ là thạch động lạnh băng, thấu tận xương tủy. Nhưng lại không biết luồng hàn phong đó từ đâu đến, phàm những người đến cứ cho rằng luồng hàn phong ấy từ lòng đất mà lên, vì thế gọi là Địa Song Động.

Thạch Kiềm mỉm cười, sự nghi ngờ trong lòng tan biến đi, nói:

- Đây quả là một đoạn truyền thuyết ít được biết đến.

Bất giác hai người đã đi vào trong động sâu thăm thẳm. Vì vừa rồi Thạch Kiếm có nghe Bạc Mệnh Nữ nói trong động rất sâu nên không tiện hỏi nữa.

Bạc Mệnh Nữ dẫn đầu, lướt nhanh vào bên trong động.

Lại đi một đoạn khá xa, nhưng vẫn không thấy dáng dấp của Bạc Tình Lang, Thạch Kiếm chịu hết nổi rồi, tiến nhanh đến phía trước hỏi:

- Cô nương, còn bao xa nữa vậy? Trong động tối om chàng không nhìn thấy sắc mặt của cô ta, chỉ nghe cô ta điềm điềm nói:

- Sắp đến rồi.

Nói xong nghiêng người vòng qua một khúc quanh, Thạch Kiếm đi sát theo sau, thân hình chàng quỵ mị, cứ bám lấy bóng của cô ta.

Bỗng! Cảnh tượng lạ kỳ đã xuất hiện.

Thạch Kiếm thấy đáy động trong ánh sáng chói chang, trong lòng bất giác lạ kỳ, định hỏi Bạc Mệnh Nữ.

Bạc Mệnh Nữ như đoán được tâm trạng của chàng, không đợi chàng mở miệng hỏi đã lên tiếng nói rõ:

- Thiếp hiệp hãy đến đây mau lên, nơi này chính là Địa Song.

Thạch Kiếm không tin nghĩ thầm: “Trong thiên hạ làm gì có Địa Song chứ!” Nhưng tính hiếu kỳ bốc cao, chàng quên mất mục đích của chuyến đi này, cất bước tiến đến xem, chàng nghĩ thầm: “Nơi này làm gì là Địa Song!” Thì ra nơi này chỉ là một cửa động khác mà thôi, nhưng sau cửa động này là thâm cốc sâu vạn trượng không thấy đáy.

Chàng vừa xem vừa nghĩ, nhưng thời gian quá ngắn ngủi không cho chàng nghĩ nhiều.

Trong khoảnh khắc ấy, sau lưng chàng một tiếng quát to lên, một luồng kinh đạo cuộn đến.

Chàng kinh ngạc kêu lên, trong lòng nghĩ: “A! Ta đã sa vào bẫy rồi, Bạc Mệnh Nữ độc ác thật!” Chàng không kịp trở tay thì thân hình đã bị luồng chưởng lực ấy đẩy ra ngoài động, rơi tõm xuống thâm cốc âm u không có đáy kia.

Thân hình chàng rơi dần, chàng cảm thấy vô cùng phần nộ.

Nhưng đôi tay chàng cố gắng giơ ra để chụp nơi có thể dừng thân lại nhưng chàng đã thất bại đành nhắm nghiền đôi mắt lại chờ tan xương nát thịt.

Chỉ nghe trong động vang lên một tiếng cười to, càng làm cho chàng thêm tức giận.

Nhưng sinh mạng chàng chỉ còn trong chớp mắt, chẳng còn biện pháp gì nữa.

Thì ra Thạch Kiếm đến gần cửa động thì bỗng nhiên một bóng người phóng ra giơ chưởng nhanh thần tốc nhằm thân hình Thạch Kiếm mà quét tới.

Bạc Mệnh Nữ đứng bên cạnh kinh ngạc kêu to một tiếng, trong lòng rối bời. Lúc này tấm lòng hiền lương của nàng mới biết hại người mà lòng bất an.

Nàng thấy Bạc Tình Lang đắc ý cười to, càng thấp thỏm, trách móc nói:

- Chàng còn cười gì thế? Bạc Tình Lang bước đến cạnh Bạc Mệnh Nữ nói:

- Hiền thê tốt của ta.

- Chàng đừng nói nữa.

- Nàng đã giúp ta trừ đi hậu họa.

Bạc Mệnh Nữ chau mày nói:

- Nhưng lương tâm ta cảm thấy không yên.

- Có gì không yên chứ?
- Ta không nên gạt hấn, vì con người hấn rất tốt.
- Nàng không gạt hấn, ta tất phải chết dưới tay hấn, nàng đành lòng nhìn ta chết sao? Bạc Mệnh Nữ vô cùng u uất nói:
- Tuy ta đã làm theo điều của chàng, nhưng trong lòng ta như có một đám mây đen bao phủ không bay đi được, đó là một điềm xấu và càng ngày càng nặng.
- Hà muội, lẽ nào nàng không tin ta sao?
- Vân ca, ta vẫn cảm thấy không yên tâm.

Bạc Tình Lang lãnh đạm nói:

- Như thế thì làm sao nàng mới yên tâm?
- Vân ca, ngay bây giờ chúng ta hay cao chạy xa bay, đến một thâm sơn không có một bóng chân người đến, vui danh ẩn cư, sống những ngày tháng cách biệt với mọi người không có tranh đấu.
- Không được!
- Tại sao không được? Bạc Mệnh Nữ đau lòng rơi lệ.

Bạc Tình Lang ôm chầm lấy nàng, tỏ vẻ âu yếm nói:

- Hà muội, nàng nên biết nhiệm vụ của ta biết bao to lớn.
- Hừ! Chàng chẳng qua chỉ là thủ hạ vào hàng thứ hai mươi ba của Thiên Ngoại Phái mà thôi, lại một lòng phục vụ cho họ.
- Ồ, nàng có biết không, ta mà phản bội họ, cũng khó thoát khỏi tay của Thiên Ngoại Thế Ma.
- Như vậy chúng ta vĩnh viễn không ngoi đầu lên được sao?
- Hà muội, không phải như thế, võ công của Thiên Ngoại Thế Ma cái thế, vả lại mười mấy năm trước đã bố trí xong xuôi người làm nội ứng trong các đại môn phái, một ngày nào đó tất sẽ tiêu diệt Trung Nguyên võ lâm, thống ngự thiên hạ.

Bạc Mệnh Nữ bĩu môi nói một cách lạnh lùng:

- Chỉ một mình Thiên Ngoại Thế Ma thì đã muốn xâm phạm Trung Nguyên, có lẽ quá khinh thường Trung Nguyên đấy.
- Hà muội, nàng nói sai rồi!
- Ta nói sai sao?
- Thử nghĩ, ta chỉ đứng vào hàng thứ hai mươi ba mà công lực của ta trong võ lâm đã liệt vào hạng cao thủ rồi, thì có thể biết công phu của Thiên Ngoại Thế Ma đến mức nào.

Bạc Tình Lang ngừng một lúc, lại nói:

- Ta nói cho nàng biết một bí mật.
- Bí mật gì? Bạc Tình Lang hạ thấp giọng, nói:
- Tin tức này ta mới biết được từ mấy ngày gần đây, phía trên của Thiên Ngoại Thế Ma còn có một người.
- Ai vậy?
- Hồng Mao Đảo Chủ!
- Hồng Mao Đảo Chủ nào?
- Dưới Hồng Mao Đảo Chủ còn có đồ đệ, công lực của mỗi người họ ngang với Thiên Ngoại Thế Ma, thử hỏi Trung Nguyên võ lâm còn cách gì nữa? Bạc Mệnh Nữ buồn bã nói:

- Như vậy thì đáng sợ thật.

- Vì thế ta muốn nàng khuyển lệnh tôn tham gia vào Thiên Ngoại Phái, ta đã đề cử với Thiên Ngoại Thế Ma và được sự đồng ý của lão, xếp vào hàng thứ năm.

Bạc Mệnh Nữ lãnh đạm nói:

- Thiên Ngoại Thế Ma quá khinh thường phụ thân ta đấy!

- Hà muội, hàng thứ năm là cao lắm rồi, nếu không phải lệnh tôn là kỳ nhân một thời thì làm sao được vinh dự như thế. Thử nghĩ Huyết Dao Nhân Ảnh cũng chỉ được xếp vào hàng thứ bảy mà thôi.

- Chương môn của Huyết Dao Môn Huyết Dao Nhân Ảnh cũng tham gia vào Thiên Ngoại Phái rồi sao?

- Đúng vậy! Đây quả là một tin tức kinh người, Huyết Dao Nhân Ảnh thân phận chương môn của một phái mà lại đi cúi đầu dưới kẻ khác, mà chỉ xếp vào hàng thứ bảy thôi.

Bạc Mệnh Nữ lắc đầu nói:

- Muốn phụ thân ta cúi đầu dưới người khác quả là khó đấy!

- Hà muội, điều này hoàn toàn vì lệnh tôn, trừ phi tham gia vào Thiên Ngoại Phái nếu không sau này Thiên Ngoại Phái? ? ? lược một cách quy mô thì Trung Nguyên võ lâm đều không tránh khỏi đầu lìa khỏi cổ, khó thoát khỏi sự tàn sát.

- Không! Không những ta không đồng ý với cách làm người của thân phụ, ta cũng không bao giờ đồng ý.

Bạc Tình Lang nhíu chặt đôi mày lại, khẩu khí gần như van xin, nói:

- Hà muội, ta cầu xin nàng đấy! Bạc Mệnh Nữ thở dài nói:

- Không phải ta tuyệt tình, nhưng mà việc này liên quan đến tiết nghĩa. Trung Nguyên võ lâm đã đến ngày tận thế, thân phụ ta trước mắt không có sức cứu vãn trong lòng đã vạn phần áy náy, làm gì mà đi giúp họ làm điều ác chứ.

Bạc Tình Lang tuyệt vọng nói:

- Ái dà! Như thế đã đành, nhưng Phái quy của Thiên Ngoại Phái nghiêm khắc, ta không hoàn tất nhiệm vụ, trở về tất khó tránh được cái chết, không bằng tự tuyệt nơi sơn động này để khỏi phải sau này chịu nhục.

Nói xong hắn đập đầu vào vách núi.

Bạc Mệnh Nữ lắc mình ngăn cản, nước mắt đầm đìa, nức nở nói:

- Vân ca, ta bằng lòng thử một chuyến xem sao!

-oOo-

52. Câu Hồn Yêu Cơ

Nhưng kỳ thực đây cốt lại là một chân trời khác.

Bốn bề là cây cối mọc um tùm, trong cốc đầy những kỳ hoa dị thảo mùi hương ngào ngạt như một tiên cảnh.

Mé bên hữu là một đầm nước trong xanh lấp lánh, trên mặt hồ trồng những cây sen màu vàng trông rất sáng lạng.

Bên bờ đầm sen vàng có một tiểu lâu xinh xắn.

Trong căn phòng nhỏ yên tĩnh của tiểu lâu xinh đẹp này, một thiếu hiệp đang nằm hôn mê.

Thì ra thiếu hiệp này là kẻ bị gạt văng xuống cốc.

Thạch Kiềm từ từ tỉnh lại, chàng mở mắt ngấm nhìn xung quanh, thấy mình đang nằm trên một cái giường gấm xinh đẹp, điều đầu tiên chàng nghĩ là: “Nơi này là nơi nào?” Chàng nghĩ đến việc xảy ra trong thạch động bất giác nghiêng răng cắn hận Bạc Mệnh Nữ và Bạc Tình Lang đến tận xương tủy, chàng nghĩ đến một chưởng từ sau lưng chàng đẩy đến và chàng đã rơi xuống thâm cốc, chàng rùng mình nghĩ thầm: “Ta không phải đã chết rồi hay sao?” Chàng giật mình, đi xuống giường chạy ra ngoài hành lang.

Từ hành lang nhìn ra ngoài phía xa là núi và một đầm nước gần đấy từng đóm lá sen cuộn tròn lại, những hoa sẽ vàng trông rất chói mắt, quả là một cảnh đẹp như họa, chàng lẩm bẫm:

- Đây không phải là tiên cảnh chứ? Chàng biết mình vẫn còn sống, nhưng không biết nơi đây là nơi nào.

Và ai đã cứu chàng, chàng ngậy người đứng nhìn.

Bỗng! Từ nơi xa xói nổi lên một luồng khói trắng, từ từ bay đến.

Chàng chăm chú nhìn bất giác kinh ngạc nói:

- Là một người, là một người phụ nữ.

Bóng người kia nhẹ nhẹ bay đến một đám mây trắng xinh đẹp.

Càng làm cho chàng kinh ngạc là khinh công của người này thần tốc vô luân, tư thế mỹ miều, lác mình một cái đã bay hơn mười trượng.

Chớp mắt phụ nữ này đã đến bờ đầm, đứng quay người lại, chăm chú ngấm nhìn những đóa sen vàng trong đầm nước.

Chàng từ trên nhìn xuống, thấy thân hình người này rất mảnh mai, không thấy được khuôn mặt, nhưng có thể biết đó là một khuôn mặt xinh đẹp cái thế.

Chàng nghĩ thầm: “Có lẽ bà ta là ân nhân cứu mạng của ta đây!” Chàng vừa nghĩ đến đây thì người phụ nữ đó quay người lại, liếc nhìn chàng một mắt.

Quả chàng đoán không sai tí nào, khuôn mặt của bà ta mỹ lệ tuyệt luân, làm cho chàng thâm thán phục.

Chàng vội vàng đến chấp chưởng đa tạ, vừa muốn mở miệng ra thì thiếu phụ xinh đẹp này đã đứng trước mặt chàng.

Làn thu thủy của thiếu phụ xinh đẹp này ngấm nhìn khuôn mặt Thạch Kiềm lộ ra vẻ như say đắm trước khuôn mặt của chàng, nói một cách mòng mơ:

- Giống chàng biết bao! Nói xong, thở dài một tiếng buồn bã.

Thạch Kiềm ngậy người trước thái độ của bà ta, Chương lâu không nói nên lời.

Một lúc sau, thiếu phụ xinh đẹp như giật mình, thối lui nửa bước nói:

- Ta có thất lễ lắm không? Chàng đa tạ nói:

- Không có, tại hạ đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.

- Người đã khỏi hoàn toàn sao?

- Tại hạ không cảm thấy có bị thương.

- Nhưng người đã bất tỉnh mấy hôm rồi.

- Ta bất tỉnh bao lâu rồi?

- Hai mươi ngày.

Thạch Kiềm thất kinh biến sắc, trong hai mươi ngày chàng mê man bất tỉnh, cho thấy vết thương của chàng không nhẹ.

Thiếu phụ xinh đẹp hỏi:

- Còn chưa thỉnh giáo thiếu hiệp tôn danh là gì? Thạch Kiềm thi lễ nói:

- Tại hạ họ Thạch, tên Kiềm.

- Thạch Kiềm sao?

- Đúng vậy?... Xin hỏi tiền bối...

- Ta... tên của ta hình như đã thất lạc mười mấy năm nay rồi...

Thiếu phụ xinh đẹp hình như nhớ đến giấc mộng vỡ tan, than thở nói:

- Mười mấy năm nay ta ẩn cư nơi hoang cốc này, thiếu hiệp là người đầu tiên vào cốc và làm ta nhớ lại rất nhiều người trên thế gian.

Thạch Kiềm áy náy nói:

- Tại hạ đã quấy nhiễu nơi thanh tịnh của tiền bối.

- Không, thiếu hiệp đến đây đã mang cho ta một sức mạnh lớn... Ấy! Đừng nói quá xa xôi đến thế, đúng rồi, thiếu hiệp có biết đến Hồng Trần Ngũ Tuyệt không?

- Hồng Trần Ngũ Tuyệt một thời chấn động võ lâm, tại hạ có nghe qua.

- Ta chính là Câu Hồn Yêu Cơ, nhưng đó là ngoại hiệu đã bỏ đi rồi, ta chỉ còn nhớ thật danh của ta là Thẩm Mỹ Hồng là hơn.

Thạch Kiềm suýt nữa kêu lên vì kinh ngạc, nguyên Câu Hồn Yêu Cơ thành danh đã hơn hai mươi năm nay, đến nay ít nhất cũng đã ngũ tuần rồi. Nhưng người phụ nữ trước mặt chàng, xem ra không hơn tam tuần, khí khái, hình thái mỹ lệ tuyệt trần, ai ngờ rằng bà lại là Tao Nữ một thời Câu Hồn Yêu Cơ.

Nhưng Thạch Kiềm quan sát cử chỉ của bà ta, không thấy có vẻ “Tao” chút nào, cử chỉ của bà ta vô cùng đoan trang hiền thực.

Câu Hồn Yêu Cơ Thẩm Mỹ Hồng mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp đột nhiên giá lâm, làm cho ta nhớ đến những việc có ý nghĩa.

Thạch Kiềm chân thành nói:

- Ý nghĩ này của tiền bối nhất định thành đạt.

Câu Hồn Yêu Cơ liếc nhìn những cây Thủy Liên trong đầm nước, nói:

- Nhưng ta cần phải trông coi những cây Kim Liên Hoa này.

- Kim Liên Hoa sao?

- Đúng vậy, Kim Liên Hoa nghìn năm kết thành Kim Liên Tử.

Thạch Kiềm vội hỏi:

- Tiền bối còn bao lâu nữa thì Kim Liên Hoa kết quả thế?

- Chín trăm tám mươi một năm.

- Một ngày cũng không thể thiếu sao?

- Đúng vậy!

- Như vậy thì ta hết hy vọng rồi.

- Hy vọng gì thế?

- Sanh mạng của ta chỉ còn lại bảy mươi mấy ngày thôi.

Câu Hồn Yêu Cơ không tin nói:

- Hiện giờ người mạnh khỏe không có gì cả, tại sao đột nhiên sau bảy mươi mấy ngày lại chế chứ? Điều này không có thể...

- Tiền bối không biết, Nỗ Thần Mạch của tại hạ đã đứt, chỉ còn có thể duy trì tánh mạng trong một trăm ngày, cũng chỉ là nhờ Định Nỗ Hoàn của Bác Thông Lão Nhân giúp đỡ.

- Nỗ Thần Mạch của thiếu hiệp đã đứt, quả là đáng tiếc, nếu như hai mươi năm trước thiếu hiệp đến đây, thì ta có thể cứu được.

- Hai mươi năm trước sao?

- Đúng vậy. Lúc ấy Kim Liên Tử vừa mới kết quả.

Thạch Kiềm buồn bã nói:

- Quả là đáng tiếc!

- Không phải là đáng tiếc mà là hối hận.

- Tiếc gì? Hối hận gì? Tiền bối nói rõ hơn một chút có được không? Câu Hồn Yêu Cơ đưa mắt nhìn chàng lúu rú nói:

- Thiếu hiệp quả thật rất giống chàng.

Bồng, bà đổi ngữ khí nói tiếp:

- Được thôi! Ta có thể nói cho người biết, nhưng phải có một điều kiện.

Chàng hỏi:

- Điều kiện gì?

- Không được nói cho người thứ hai biết.

- Tại hạ chưa được tiền bối cho phép tuyệt không nói ra.

Câu Hồn Yêu Cơ nhìn những đóa sen vàng trong đầm nước, rồi chậm rãi nói:

- Hai mươi năm trước, ta lần đầu tiên rời khỏi Kim Liên Trì, bốn ba giang hồ, không mấy năm đã nổi danh, về mặt tình cảm thì đã gặp gỡ hai người. Người thứ nhất quang minh chính đại và hào phóng, quan hệ giữa chúng tôi rất thân thiết, nhưng chàng không biết rằng ta đã yêu chàng tha thiết, vì lòng tự tôn của phụ nữ ta cũng không thể biểu lộ tình yêu của mình quá đáng. Vị thứ hai nham hiểm xảo trá, tìm đủ mọi cách để dụ dỗ ta, ngược lại càng làm cho ta chán ghét. Trong một đêm mưa gió, vị thứ hai đã đến, hắt dùm thủ đoạn dâm tiện gạt đi trinh tiết của ta.

Bà nói đến đây bất giác nức nở.

Thạch Kiềm nghiêng răng cảm hận.

Câu Hồn Yêu Cơ lại nói:

- Nhưng ngày thứ hai bỗng nhiên vị thanh niên thứ nhất lại đến.

Thạch Kiềm a lên một tiếng.

Câu Hồn Yêu Cơ như không cảm giác được, nói tiếp:

- Chàng tỏ lòng mến mộ ta, nói rõ trước đây vì thẹn thùng không dũng khí, sợ rằng sẽ bị cự tuyệt, nên không dám thổ lộ tình cảm, nhưng hôm nay chàng đã nghĩ kỹ càng và dũng cảm đến đây. Nhưng trời ơi! Ta đã là người thiếu nữ mất đi trinh tiết, ta làm sao có thể trả lời chàng đây? Thạch Kiềm đau lòng nói:

- Quả là bất hạnh!

- Vì thế ta lạnh lùng nói với chàng “Tâm lòng của chàng thì ta nhận, nhưng ta xưa nay không nghĩ đến sẽ yêu chàng, vô cùng xin lỗi!”, chàng nghe xong thái độ như thế nào thì có thể biết rồi đấy!

- Gã đã bỏ đi!

- Đúng vậy, chàng ôm hận bỏ đi.
- Nhưng gã không hiểu tiền bối có nỗi khổ tâm.
- Nhưng mục đích của ta đã đạt được, chưa đầy một năm, chàng đã yêu Bồng Lai Cung Chủ và lọt vào mắt xanh của bà ta.

Thạch Kiềm giật mình hỏi:

- Họ đã sống với nhau phải không?
- Không có, nhưng vì họ đã phục Ngũ Sắc Dâm Quả và phát sinh một đoạn nghiệp duyên, hai người cũng vì hiểu lầm mà chia tay.
- A!
- Lúc đó ta biết được chuyện này, biết rằng sau một năm chàng tất bại liệt vì phục Ngũ Sắc Dâm Quả nên ta tìm cách cứu chàng.
- Dùng cái gì để cứu gã? Câu Hồn Yêu Cơ diễm đạm nói:
- Kim Liên Tử có thể trị được bệnh của chàng.
- Có cứu không?
- Năm ấy vừa đúng vào ngày Kim Liên Tử kết quả, ta cực khổ giữ bên đầm sen, và ngày kết quả đã đến, ta vui mừng đợi hái Kim Liên Tử thì vị thanh niên thứ hai đến, và đã lấy đi Kim Liên Tử...
- Đáng ghét thật!
- Vì ta có lỗi với vị thanh niên thứ nhất nên thề rằng giữ mãi Kim Liên Tử, đợi đến ngày Kim Liên Tử kết quả thì đến gặp chàng.

Thạch Kiềm cảm động nói:

- Nhưng đó là những ngày tháng vô cùng xa xôi.
- Ta đến giữ ở đây mười chín năm rồi.
- Nhưng còn những chín trăm tám mươi một năm nữa mà.
- Ta biết đó là việc không có thể nhưng ta cứ phải đợi tiếp.

Thạch Kiềm cảm động trước tấm lòng của bà, mắt ngấn lệ nói:

- Tiền bối có thể cho tại hạ biết vị thanh niên thứ hai? Ta nhất định phải giết hắn.

Câu Hồn Yêu Cơ gật đầu nói:

- Thiếu hiệp có tấm lòng như vậy, ta rất cảm kích, nhưng quả thật võ công của hắn quá cao rồi.
- Bất luận như thế nào, ta cũng không sợ! Câu Hồn Yêu Cơ nói:
- Thiên Ngoại Thế Ma!
- Lão ta!

- Đúng vậy, là một ma đầu.

Thạch Kiềm cảm hận nói:

- Sẽ có một ngày ta lấy thủ cấp của lão, nhưng tiền bối có thể cho tại hạ biết vị thanh niên thứ nhất là ai không? Người này quả là một vị đáng kính phục!
- Chàng là Tứ Phẩm Chi Vô Lâm Bạo Quân.

Thạch Kiềm cảm thấy vinh dự, buột miệng nói:

- Là thân phụ ta sao? Lần đầu tiên chàng cảm thấy Võ Lâm Bạo Quân mang lại vinh dự cho chàng nhưng sau đó chàng cảm thấy hối hận vì chàng rất căm thù lão.

Câu Hồn Yêu Cơ kêu lên:

- Gì thế? Thiếu hiệp là con của chàng.

Thạch Kiếm miễn cưỡng gật đầu.

Câu Hồn Yêu Cơ lại tiếp:

- Như vậy thì tốt lắm, hèn gì thiếu hiệp rất giống chàng... Đúng, ta cần phải tìm cách cứu thiếu hiệp, tuyệt không để cho anh hoa của thiếu hiệp chết sớm.

- Tại hạ hết phương cứu chữa rồi.

- Ta có thể dùng Kim Liên Tử trị cho thiếu hiệp.

Thạch Kiếm trợn tròn mắt, nói:

- Kim Liên Tử không phải rơi vào tay Thiên Ngoại Thế Ma sao? Câu Hồn Yêu Cơ lắc đầu, đưa tay chỉ Kim Liên Tử nói:

- Ta nói là nhánh sen trong đầm! Thạch Kiếm cười đau khổ nói:

- Đó chẳng qua chỉ có mười chín năm hỏa hầu còn chín trăm tám mươi một năm hỏa hầu nữa mới có thể kết trái sao?

- Nhân định thắng thiên.

- Như thế nào?

- Có thể nhờ một vật khác để kích thích Kim Liên Tử kết trái.

- Có thể như thế sao?

- Ta tin chắc là làm được! Chàng bắt giác hỏi:

- Như vậy thì vật gì có thể kích thích Kim Liên Hoa sớm kết trái thế?

-oOo-

53. Hiệp Nữ Chí Tình

- Vật gì có thể kích thích Kim Liên Hoa sớm kết quả vậy? Câu Hồn Yêu Cơ chau mày nói:

- Có thì có, nhưng vật này rất khó có thể lấy được.

- Vật ấy là gì? Xin tiên bối nói rõ.

- Thủy Tiên Nguyên Tâm Thạch Kiếm giật mình, hình như chàng nghe qua Thủy Tiên Nguyên Tâm ở đâu rồi, nhất thời không nhớ ra được.

Câu Hồn Yêu Cơ nói tiếp:

- Vật này chỉ có ở Hoang Cương.

Bỗng chàng ngẩng đầu lên, mắt tròn xoe hỏi:

- Tiên bối, có phải là Thủy Tiên Nguyên Tâm không?

- Đúng vậy!

- A! Có rồi! Có rồi! Thạch Kiếm mừng rỡ suýt nữa nhảy đến trước mặt Câu Hồn Yêu Cơ hỏi:

- Tiền bối, hôm nay là ngày gì? Câu Hồn Yêu Cơ nghe chàng đột nhiên hỏi như vậy, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hạ tuần tháng tám.

Thạch Kiềm mừng rỡ nói:

- Từ nơi này đến Thủy Tiên còn nhiều lâu thì tới nơi?

- Nhanh thì bảy ngày, chậm thì mười ngày.

- Như vậy thì vẫn còn kịp.

Câu Hồn Yêu Cơ không hiểu gì cả, hỏi:

- Cái gì còn kịp?

- Đi lấy Thủy Tiên Nguyên Tâm.

- Thủy Tiên Nguyên Tâm ở nơi nào?

- Ở Thủy Tiên Trì! Sau đó Thạch Kiềm đem việc Thủy Tiên Phi Tử cử hành Dung Bảo Đại Hội vào ngày Trùng Dương bên bờ hồ Thủy Tiên Trì.

Sau cùng Thạch Kiềm nói:

- Thủy Tiên Phi Tử dùng một viên Thủy Tiên Nguyên Tâm tặng cho kẻ nào bảo khí không tan trong Lư, lần này không phải là một cơ hội tốt hay sao? Câu Hồn Yêu Cơ nghe xong, không cảm thấy vui mừng, nói:

- Thiếu hiệp tưởng rằng dễ dàng có được Thủy Tiên Nguyên Tâm đến thế sao?

- Lẽ nào cô ta...

- Thiếu hiệp quá xem thường Càn Khôn Dung Bảo Lư rồi.

- Càn Khôn Dung Bảo Lư có cái lợi hại của nó, nhưng ta lại có hai bảo khí kỳ dị, xem ra không đến nỗi thất bại!

- Binh đao gì? Mà lại cho rằng là bảo khí kỳ dị vậy? Thạch Kiềm rút ra Đoạt Hồn Kỳ và Thất Khổng Dịch ra đưa đến trước mặt Câu Hồn Yêu Cơ.

Câu Hồn Yêu Cơ vừa nhìn thấy, miệng kêu lên:

- Ô! Đoạt Hồn Kỳ và Thất Khổng Dịch đều là binh đao mà các vị kỳ nhân võ lâm thành danh, nhưng mà không dám chắc rằng nhất định trải qua nổi Càn Khôn Dung Bảo Lư.

... Càn Khôn Dung Bảo Lư ba mươi năm trước đã xuất hiện qua.

- Tình hình lúc đó thế nào?

- Vô số binh khí quý báu, vào trong lư đều tan thành bọt.

- Có lẽ những binh khí quý báu đều là vật tầm thường.

- Cũng chưa hẳn là thế! Thạch Kiềm hỏi dồn:

- Tiền bối cho rằng hai thanh Can Tướng Kiếm và Mạc Da Kiếm thì thế nào, có bị Càn Khôn Dung Bảo Lư làm tan không?

- Can Tướng Kiếm và Mạc Da Kiếm là hai thần khí thời thượng cổ, có thể nói là vật tuyệt thế.

Câu Hồn Yêu Cơ nói tiếp:

- Hai thanh kiếm này, sau khi bỏ vào Càn Khôn Dung Bảo Lư, trong Lư sôi sục lên, khói bốc cao tận mây xanh, một lúc sau đi tìm thì...

Thạch Kiềm kinh ngạc nói:

- Lẽ nào Can Tướng và Mạc Da hai thanh bảo kiếm này lại tan thành bọt nước sao?

- Không phải, nhưng cũng gần giống như vậy.

- Như vậy thì thế nào?

- Hai thanh bảo kiếm này, tuy không tan thành bột nước, nhưng lại chảy thành hai mảnh sắt, kiếm ảnh đã bị hủy hoại, sau đó phải mất ba năm, và đến một ngàn bảy trăm chín mươi sáu người mới khôi phục lại thanh kiếm.

Lời nói của Câu Hồn Yêu Cơ đã làm cho Thạch Kiếm buồn bã.

Thạch Kiếm nghĩ thầm: “Đoạt Hồn Kỳ là vật của Thượng Quan Linh lão tiên bối, Thất Khổng Dịch là vật của Tống Thanh Sơn lão tiên bối, vạn nhất hai báu vật này tan đi thì ta làm sao nói với hai vị lão tiên bối này đây?” Câu Hồn Yêu Cơ như đoán được tâm trạng chàng, nói:

- Thiếu hiệp sợ hủy mất hai thần khí này sao?

- Tại hạ có chút do dự.

- Nhưng ngoài cách này ra không còn cách nào khác lấy được Thủy Tiên Nguyên Tâm.

- Tiên bối trừ Thủy Tiên Nguyên Tâm ra còn vật gì có thể kích thích Kim Liên Hoa kết trái không?

- Không có! Thạch Kiếm chau mày, trong lòng vẫn không quyết định.

Bỗng chàng nghĩ: “Can Tướng, Mạc Da là hai cổ thần vật nhưng Đoạt Hồn Kỳ và Thất Khổng Dịch cũng là một bảo vật kỳ lạ, huống hồ trên binh khí lại mang Tinh Khí Thần của hai vị lão tiên bối.” Nhưng chàng nhanh chóng nghĩ: “Binh khí đã thông thần linh, so với Can Tướng Mạc Da còn hơn gấp trăm lần, làm gì sợ Càn Khôn Dung Bảo Lư chứ?” Chàng quyết định xong bèn nói:

- Sự việc đã như vậy, đành phải thử một chuyến xem sao: Câu Hồn Yêu Cơ khê gật đầu, nói:

- Mong rằng hai bảo vật này, có thể chịu đựng được sự thử thách mà lấy được Thủy Tiên Nguyên Tâm sớm để cho Kim Liên Hoa kết trái và cũng chấm dứt lời thề của ta.

- Tiên bối! Lời thề gì vậy?

- Không giấu gì thiếu hiệp, ta bị Thiên Ngoại Thể Ma làm nhục, ta đã thề rằng “Kim Liên Hoa không kết trái quyết không rời khỏi Kim Liên Trì!” Thạch Kiếm thầm thán phục, bà ta quả là một tình thánh! Và chàng đối với Vô Lâm Bạo Quân có một cách nhìn khác.

Câu Hồn Yêu Cơ lại tiếp:

- Thời gian không còn dài, thiếu hiệp lập tức khởi hành đến Thủy Tiên Trì sớm lấy được Thủy Tiên Nguyên Tâm lập tức trở về, ta ở đây đợi.

Thạch Kiếm cảm kích nói:

- Cảm tạ tiên bối chu toàn cho tại hạ.

Câu Hồn Yêu Cơ vẽ một tấm địa đồ hướng dẫn Thạch Kiếm rời khỏi thâm cốc bí mật.

Thạch Kiếm lập tức từ biệt bà ta trở về tiểu lâu, mang Thiết Huyết Kỳ và Thất Khổng Dịch lưu luyến rời khỏi Kim Liên Trì nhằm về hướng Thủy Tiên Trì mà lướt đi.

Thạch Kiếm đi suốt ngày suốt đêm, chàng không dám nghỉ ngơi, lướt đi như tên bay.

Còn ba ngày thì đến ngày Trùng Cửu, hôm ấy Thạch Kiếm đến Nhạc Tinh Trấn vừa đúng lúc mặt trời lặn.

Thạch Kiếm tính toán hành trình của chàng còn ba ngày nữa mới tới Thủy Tiên Trì.

Chàng bốn ba mấy ngày liền cũng cảm thấy có vẻ mệt mỏi.

Chàng nghĩ: “Thời gian còn dư dả, đêm nay ta tạm thời nghỉ ở Nhạc Tinh Trấn này, tìm một lữ điếm để qua một đêm, sáng mai tiếp tục cuộc hành trình cũng không muộn.” Chàng quyết định xong liền đi vào trấn.

Hoàng hôn, ánh đèn vừa lên, người qua lại tấp nập như triều lưu.

Thạch Kiềm đi vào Tam Phí Lữ Điểm Tiểu nhị lập tức đến chào mời, chàng tìm một thượng phòng, ăn qua loa cơm tối rồi đóng cửa phòng lại, ngồi xếp bằng trên đất điều khí vận tức, để khôi phục thể lực.

Bỗng một âm thanh nứt nở từ phòng bên cạnh vang lên.

Thạch Kiềm nghe thấy đó là tiếng khóc của một thiếu nữ, bất giác giật mình nghĩ thầm: “Đêm khuya như thế làm sao lại có người khóc nhỉ, lẽ nào thiếu nữ ấy đã bị ai ăn hiếp...” Nhưng chàng liền nghĩ: “Ta có trọng trách trong người, hà tất phải lo việc kẻ khác.” Tiếng khóc rất nhỏ, nếu không phải công lực của chàng thâm hậu thì làm gì mà nghe thấy.

Bên cạnh thiếu nữ hình như có một phụ nữ không ngừng khuyên ngăn thiếu nữ nọ.

Bỗng chàng mở tròng đôi mắt, nghĩ thầm: “Tiếng khóc và tiếng khuyên ngăn hình như rất quen thuộc” Nhất thời chàng không nghĩ ra là ai.

Trong khoảnh khắc ấy tiếng khóc ngừng bật, thiếu nữ nọ lên tiếng:

- Thân mẫu làm như vậy là hại con đấy.

Người phụ nữ mà thiếu nữ gọi là thân mẫu lên tiếng:

- Thân mẫu vì con đấy, thân mẫu đã nói với con rồi, đàn ông trên thiên hạ không ai tốt cả. Không ngờ hắn quả thật quá nhẫn tâm đấy!

- Thân mẫu, điều này không thể trách chàng được, là con tự nguyện mà.

- Tự nguyện ư? Con nha đầu, người quá ngu ngốc đấy, con không nghĩ xem, trên thiên hạ làm gì có việc ấy... Hừ! Hắn chẳng qua tâm địa độc ác...

- Không! Lúc ấy chàng bị khốn, bốn bề đều là kẻ thù cả, quá nguy hiểm rồi, con mới đồng ý với chàng.

- Nhưng tại sao hắn một đi không trở về chứ, lâu như thế còn không đến Xú Nhân Cốc để tìm con chứ? Thạch Kiềm kinh ngạc nghĩ thầm: “Xú Nhân Cốc, lẽ nào là nàng” Chỉ nghe thiếu nữ kia bèn vực nói:

- Điều này không thể trách chàng được, có lẽ chàng bận rộn công việc.

- Chi nhi, con quá ngông cuồng rồi!

- Không, thân mẫu, chàng không phụ tấm lòng con yêu chàng đâu.

- Không ư... Hừ hừ... Hừ hừ...

Bà ta nói xong cười lạnh lẽo, tiếng cười tràn đầy sự nhạo báng và cười chê.

Lúc này Thạch Kiềm đã hiểu hai người ở phòng bên cạnh là ai rồi.

Thì ra họ là Vô Diệm Ma Cơ và Đoạt Hồn Thiếu Nữ.

Từ khi Đoạt Hồn Thiếu Nữ dâng đôi mắt cho Thạch Kiềm, trở về Xú Nhân Cốc bị Vô Diệm Ma Cơ truy hỏi và trách mắng nặng nề.

Lúc đầu Đoạt Hồn Thiếu Nữ không nói ra sự thật, vì nàng biết Vô Diệm Ma Cơ sau khi rõ sự việc này không bao giờ hiểu và tha thứ cho Thạch Kiềm.

Nhưng nàng không chịu nổi sự trách mắng nặng nề của Vô Diệm Ma Cơ, nên đã nói cho bà nghe đôi mắt nàng đã hiến dâng cho Thạch Kiềm ăn, nàng còn thêm một câu nói rõ:

- Thân mẫu, con yêu Thạch Kiềm, vì chàng cũng yêu con tha thiết, tuy con đã hy sinh đôi mắt của mình, nhưng đã cứu chàng và cũng giúp chàng đạt đến mục đích, vì vậy thân mẫu đừng nên hận chàng, đó hoàn toàn do con chủ động mà thôi.

Nhưng Vô Diệm Ma Cơ chỉ biết bèn vực cho mình sớm bị thất bại trong tình yêu và tâm lý thống hận đàn ông, làm cho bà đối với Thạch Kiềm hận tận xương tủy.

Nhiều lần bà muốn rời khỏi Xú Nhân Cốc để tìm giết Thạch Kiềm.

Nhưng Đoạt Hồn Thiếu Nữ rất tự tin khuyên bà:

- Thân mẫu đừng vội, Kiếm ca đã hứa đến Xú Nhân Cốc tìm con mà.

Vì thế Vô Diệm Ma Cơ mới kiềm chế phần nộ chờ đợi ở Xú Nhân Cốc.

Nhưng ngày tháng như thoi đưa vẫn không thấy Thạch Kiếm xuất hiện Xú Nhân Cốc, tuy nhiên lòng tin của Đoạt Hồn Thiếu Nữ vẫn không lung lay.

Sự phần nộ trong lòng Vô Diệm Ma Cơ cũng đã bộc phát.

Phòng bên cạnh vang lên tiếng nói căm hờn của Vô Diệm Ma Cơ:

- Con nha đầu nguời, hoàn toàn là điển hình của ta, nếu năm xưa ta không si tình đến thế thì sẽ không bị thân phụ con gạt rồi.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nói:

- Thân mẫu! Thân phụ đành phải làm như vậy mà thôi, thân phụ không phải nói là muốn đón thân mẫu vào Hoàng Cung hay sao?

- Hừ! Bấy giờ hắn đã làm Hoàng Đế ba mươi sáu cung, bảy mươi hai viện, có cung tần mỹ nữ hầu hạ, vả lại ta sống hào phóng quen trong giang hồ, con nghĩ ta có thể sống cuộc sống gò bó như thế không?

- Đã như vậy, thì thân mẫu nên tha thứ và hiểu cho nỗi khổ thân phụ mới phải! Vô Diệm Ma Cơ phần nộ nói:

- Hắn...

Bỗng khẩu khí bà trở nên chanh chua, gay gắt nói:

- Con nha đầu, nguời khuyên ta đấy à. Không được, ta nhất định giết tiểu tử họ Thạch.

- Thân mẫu không thể làm như thế được, con muốn trở về...

- Trở về Xú Nhân Cốc sao?

- Đúng vậy, con ngồi ở miệng cốc chờ chàng, tuy con không nhìn thấy, nhưng có nghe thấy, con sẽ lặng lẽ mà nghe tiếng chân chàng, con tin rằng con sẽ nhận ra.

- Con quá ngu si rồi, người đàn ông nào lại không yêu thiếu nữ đẹp, dung nhan tuyệt sắc của con vẫn còn đó, nhưng đôi mắt con đã mất, ai bằng lòng mang phiền toái vào thân chứ...

Vô Diệm Ma Cơ chưa dứt lời thì bỗng một ngữ khí kiên nghị trầm tĩnh, lãnh đạm cắt đứt lời nói của bà ta.

- Tiền bối quá quả đoán rồi đấy! Vô Diệm Ma Cơ đưa mắt nhìn nơi phát ra tiếng nói, bất giác khẽ run rẩy, tóc trắng như tuyết của bà sợi nào, sợi nấy lay động kinh ngạc và cực kỳ phần nộ nói:

- Là nguời đấy à!

- Chính là ta! Thạch Kiếm quay lại nói với Đoạt Hồn Thiếu Nữ:

- Chi muội, nàng quá vĩ đại! Nói xong, vội chạy đến ôm chầm lấy Đoạt Hồn Thiếu Nữ.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ kích động đến toàn thân run rẩy, Chương lâu không nói nên lời.

Trong sự lặng lẽ này, một luồng không khí vĩ đại của tình yêu đã bao trùm lấy căn phòng.

Một lúc sau Đoạt Hồn Thiếu Nữ quan tâm hỏi:

- Kiếm ca ca, mấy ngày nay chàng sống thế nào? Thạch Kiếm vô cùng cảm động, những gì gặp gỡ trong những ngày gần đây quả là khó mà nói hết, chàng đơn giản nói một câu:

- Chi muội, ta rất tốt, chỉ là khổ cho nàng thôi!

- Không, muội cũng rất tốt.

- Chi muội, nàng có trách ta không? Ta quả thật không nên ăn đôi mắt của nàng tuy rằng ta có thể trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, ta cũng không muốn như thế...

Thạch Kiềm nắm chặt đôi tay nói:

- Đôi tay vậy máu, ô uế của ta, lại làm việc vô nhân tính như thế! Đoạt Hồn Thiếu Nữ nức nở nói:
- Kiềm ca ca, ta không trách chàng.
- Nàng... nàng tốt quá.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ quay mặt nói với Vô Diệm Ma Cơ:

- Thân mẫu tin Kiềm ca ca rồi chứ? Vô Diệm Ma Cơ cực kỳ giận dữ, tung đến trước mặt Thạch Kiềm nói:
- Tiểu tử kia, ngươi muốn dùng lời lẽ ngọt ngào để gạt con gái ta ư?
- Lão tiền bối, tại hạ thật lòng yêu Chi muội mà.
- Thật lòng sao? Người nói cũng vô ích, ngươi gạt được ta sao? Nếu như ngươi thật lòng yêu con ta, tại sao lâu như thế không đến Xú Nhân Cốc để tìm con ta chứ?
- Quả thật vì tại hạ chưa trả thù xong.
- Người nói đùa đấy à, người, người tàn nhẫn đến mức ăn đôi mắt của con ta.

Thạch Kiềm sấm hối nói:

- Đó là lỗi của tại hạ, nhưng mà lúc đó bị sự kích thích lớn, thần trí bất thường, nên làm ra việc ngàn đời hối hận này.
- Lỗi của ngươi, chỉ thừa nhận là xong sao?
- Lão tiền bối, trong lòng tại hạ vô cùng đau khổ.
- Kể nói ra mình đau khổ, đó chẳng qua chỉ là giả vờ mà thôi, nếu như ngươi có dũng khí thừa nhận lỗi lầm thì ngươi nên có biểu hiện gì đó.
- Biểu hiện gì? Mong lão tiền bối chỉ giáo.

Vô Diệm Ma Cơ cười nham hiểm nói:

- Ta móc đôi mắt ngươi xuống, để ngươi thưởng thức mùi vị này! Đoạt Hồn Thiếu Nữ đau khổ kêu lên một tiếng, biến sắc mặt.

Thạch Kiềm vô cùng bình tĩnh, mặt vẫn thản nhiên nói:

- Tốt thôi! Vô Diệm Ma Cơ không ngờ chàng nói như vậy, kêu lên một tiếng nói:
- Ngươi dám sao?
- Đương nhiên, ta làm ta chịu, đó cũng là lẽ đương nhiên.

Thạch Kiềm bình tĩnh đứng đó, hào khí hiên ngang nói:

- Xin tiền bối hãy động thủ đi! Vô Diệm Ma Cơ sau khi ngây người, từ từ tiến lên!
- oOo-

54. Lấy Lòng Đo Lòng

Bỗng bên hông quết ra một luồng kinh khí mạnh mẽ, buộc Vô Diệm Ma Cơ phải thối lui ra sau mấy bước.

Lúc này trong gian phòng xuất hiện một vị Hoàng Bào Lão Nhân.

Vô Diệm Ma Cơ và Thạch Kiềm đều kinh ngạc trước sự xuất hiện của người này, sắc mặt hai người đều thay đổi, nhất là Vô Diệm Ma Cơ càng tăng thêm lửa giận.

Hoàng Bào Lão Nhân điềm đạm nói:

- Hành động quá tàn nhẫn đấy! Vô Diệm Ma Cơ mày dựng ngược lên, liên tiếp cười nhạt nói:
- Tàn nhẫn sao? Đàn ông các ngươi gặp một người là yêu một người, khi chán rồi thì bỏ mặc đó, sống chết cũng phó mặc, lẽ nào như vậy không tàn nhẫn sao? Lời nói này nghe ra có vẻ hợp lý nhưng nhìn kỹ lại có vẻ già mồm áp lễ phải.

Hoàng Bào Lão Nhân khẽ chau mày nói:

- Dung muội, nàng quá ngoan cường đấy, ta đã nói rõ với nàng rồi, mà nàng vẫn không hiểu ta, tha thứ cho ta, một mực muốn Chi nhi đi theo sự bất hạnh của chúng ta hay sao?
- Điều này ngươi không cần phải nhúng tay vào.
- Tại sao không cho ta nhúng tay vào chứ?
- Vì ngươi đã mất đi quyền làm thân phụ.

Hoàng Bào Lão Nhân sau khi ngậy người, nói:

- Tại sao lại nói như vậy chứ?
- Vì ngươi không có làm tròn nghĩa vụ làm thân phụ, Chi nhi từ nhỏ đã do một tay ta nuôi dưỡng lớn khôn, ta có quyền quyết định tất cả.

Lời nói của Vô Diệm Ma Cơ vô cùng sắc bén, làm cho Hoàng Bào Lão Nhân á khẩu không nói được gì.

Thạch Kiềm thấy Hoàng Bào Lão Nhân hổ thẹn, bèn bước đến thi lễ nói:

- Ý tốt của Hoàng Thượng, tại hạ tâm lãnh! Nói xong, bước đến trước mặt Vô Diệm Ma Cơ, nói:
- Lão tiền bối, tất cả đều do một mình ta gây nên, có chết ngàn lần cũng không thể chuộc tội, mong lão tiền bối hãy xuất thủ nhanh.

Thạch Kiềm nói xong những lời lẽ khảng khái này, từ từ nhắm mắt lại, đợi Vô Diệm Ma Cơ xuất thủ.

Hoàng Bào Lão Nhân thầm khen: “Nhìn không ra hấn, quả là có máu nam nhi!” Lúc này Vô Diệm Ma Cơ cười nhạt, nói:

- Ta sẽ chu toàn ngươi.

Nói xong đẩy nhẹ song chưởng ra.

Đúng lúc đó, một luồng chưởng phong lợi hại ập đến.

Thạch Kiềm cảm thấy luồng kinh phong đè lên người chàng, và bị luồng chưởng phong ấy đẩy ra sáu, bảy bước.

Chàng không kêu lên một tiếng nào cả, vẫn lặng lẽ đứng đó.

Thật ra Vô Diệm Ma Cơ xuất chưởng cực nhẹ tay, mục đích của bà là muốn thử xem Thạch Kiềm có vận công đề kháng không, vừa thử xong bà kinh ngạc nghĩ thầm: “Hắn thật là một lòng muốn chết, quả nhiên không vận công hộ thân.” Sau đó bà lại nghĩ: “Mỗi một người đàn ông đều gian xảo quỷ quyệt, biết rõ ta không thể hạ thủ nên mới cố ý làm bộ làm tịch, ra vẻ khí phách của đại trượng phu, ta không tin một người nào mà không luyện tức sinh mạng của mình.” Vừa nghĩ thế, liền tiến thêm một bước, song chưởng nhanh như điện xẹt quét ra chín thành công lực.

Luồng chưởng phong rít lên như sóng gầm, thế như bài sơn đảo hải ập đến người Thạch Kiềm.

Nhưng Thạch Kiềm đã quyết tâm chuộc tội, hoàn toàn không dám vận công hộ thân, luồng chưởng phong mãnh liệt ào ạt ập đến, nhưng Thạch Kiềm vẫn đứng hiên ngang như núi Thái Sơn.

Chưởng vừa hạ xuống thân hình Thạch Kiềm như điều đứt dây bắn nghiêng ra ngoài, rơi vào góc tường.

Thạch Kiềm cắn chặt răng, không hự lên một tiếng nào.

Thật ra Thạch Kiềm đã bị trọng thương, nội tạng vỡ ra không còn đủ sức vùng dậy nữa.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của chàng, tưởng rằng chàng không hề gì, thầm nghĩ: “Quái lạ, sao công lực của chàng lại cao đến thế?” Nhưng Hoàng Bào Lão Nhân tuy kinh ngạc, Thạch Kiềm không thốt lên lời nào, và càng lạ kỳ sao Thạch Kiềm không đứng dậy.

Bất giác tiến đến, hỏi nhỏ:

- Thạch Kiềm, Thạch Kiềm, con làm sao rồi! Thạch Kiềm mắt nhắm lại, không động dậy.

Hoàng Bào Lão Nhân giật mình, vội vàng kêu lên:

- Thạch Kiềm, Thạch Kiềm, Thạch Kiềm...

Chương lâu Thạch Kiềm mới mở miệng nói một câu:

- Hoàng Thượng, ta không sao cả! Tuy chàng nói như thế, nhưng sau khi nói xong, lại ọc ra một ngụm máu tươi, bắn đầy Hoàng Bào Lão Nhân.

Hoàng Bào Lão Nhân thấy sự việc nghiêm trọng, vội vàng gọi Đoạt Hồn Thiếu Nữ:

- Chi nhi, Thạch Kiềm bị thương rất nặng.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ kinh hoàng thất sắc, nước mắt tuôn ra như râu chuối đứt dây rơi xuống như mưa, vội vàng chạy đến chỗ Thạch Kiềm hỏi:

- Kiềm ca ca, chàng làm sao rồi? Trong gian phòng bao trùm bởi một bầu không khí thê lương.

Vô Diệm Ma Cơ có vẻ hối hận, khoe mắt khê ướt, thừa lúc Hoàng Bào Lão Nhân và Đoạt Hồn Thiếu Nữ đau lòng, bà lặng lẽ lấy ống tay áo lau nước mắt.

Thạch Kiềm nằm bất động như một thi thể.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nước mắt ràn rụa, khóc lóc không ngớt.

Hoàng Bào Lão Nhân đứng đó sắc mặt đầy bi thương.

Lúc này Vô Diệm Ma Cơ cảm thấy không yên, Thạch Kiềm nằm bất động. Đoạt Hồn Thiếu Nữ khóc thảm thiết, và sự khiển trách vô ngôn của Hoàng Bào Lão Nhân đều như những mũi tên bắn vào lương tâm của bà.

Phút chốc, bà tỉnh ngộ ra! Vô Diệm Ma Cơ lặng lẽ bước đến.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nghe tiếng chân, không khóc nữa.

Vô Diệm Ma Cơ cúi rạp người xuống nhìn vết thương của Thạch Kiềm khê yên tâm, nói thầm:

- Vết thương không nghiêm trọng lắm.

Bèn móc ra ba viên đơn hoàn, mở miệng Thạch Kiềm nhét vào, song chướng đầy ra rồi lại thu trở về di động khắp người Thạch Kiềm, một lúc sau mới đứng dậy.

Thạch Kiềm từ từ mở to đôi mắt, đứng dậy.

Chàng thấy Đoạt Hồn Thiếu Nữ nước mắt ràn rụa, khê đau lòng, lấy vạt áo lau nước mắt cho nàng.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ mừng rỡ nói:

- Kiềm ca ca, chàng không có bị thương chứ? Thạch Kiềm nói nhỏ:

- Bị thương rất nặng!

- Như vậy...

- Nhưng lão tiên bối đã cứu ta!

- Là thân mẫu sao?

- Đúng vậy! Bồng Vô Diệm Ma Cơ lạnh lùng nói:

- Thạch Kiềm, người đừng đắc ý sớm.

Thạch Kiềm nghe vậy ngạc nhiên đưa mắt nhìn Vô Diệm Ma Cơ không hiểu ý của bà, trong lòng thầm nghĩ: “Bà ta đã muốn giết ta sao còn cứu ta, đã cứu rồi sao lại nói những lời lẽ thù địch như vậy, thay đổi bất thường, quả là làm sao người ta không biết thế nào.” Chàng chưa nghĩ xong thì Vô Diệm Ma Cơ đã lên tiếng:

- Thạch Kiềm, ta cứu ngươi là vì ta khâm phục ngươi là một nam nhi có cá tính, nhưng việc con ta làm, đó là sai lầm chồng chất. Ta không cho phép ngươi làm cho Chi nhi bất hạnh thêm một lần nữa.

- Lão tiền bối muốn tại hạ phải làm thế nào đây?

- Ta có một điều kiện!

- Điều kiện gì? Chỉ cần tại hạ có thể làm được, nhất định sẽ bằng lòng.

- Ta muốn ngươi nội trong ba ngày phải đến Xú Nhân Cốc thành hôn với Chi nhi.

Thạch Kiềm kinh ngạc nói:

- Thành hôn sao? Vô Diệm Ma Cơ nghiêm khắc nói:

- Như vậy mới thật sự bày tỏ tấm lòng của ngươi.

- Lão tiền bối vẫn còn chưa thể tin tại hạ sao?

- Lẽ nào ngươi không đồng ý? Thạch Kiềm trầm tư Chương lâu, lắc đầu cắn răng nói:

- Đúng vậy, tại hạ không thể đồng ý điều kiện của tiền bối.

Đoạt Hồn Thiếu Nữ nghe vậy giật mình biến sắc, đau lòng đoán thầm: “Chàng... Chàng tại sao không bằng lòng thành hôn với ta chứ? Lẽ nào chàng chê ta là một người mù sao? A! Ta kết hôn với chàng sẽ gây phiền phức cho chàng...” Vô Diệm Ma Cơ kinh dị hỏi:

- Tại sao vậy? Thạch Kiềm nghĩ thầm: “Ta không thể nói rõ nguyên nhân, vì như vậy sẽ làm cho Chi nhi đau lòng.” Chàng nghĩ xong điềm đạm nói:

- Tại hạ nói không thể là không thể, hãy tha thứ cho tại hạ không thể nói ra nguyên nhân.

Vô Diệm Ma Cơ phẫn nộ hỏi:

- Ngươi không yêu Chi nhi phải không? Thạch Kiềm không do dự nói:

- Yêu chứ. Cho dù biển cạn đá mòn, tại hạ vẫn yêu Chi muội, nhưng mà ta không thể thành hôn với Chi muội rồi, còn nguyên nhân thì sau này lão tiền bối sẽ hiểu rõ thôi.

- Hiểu rõ!

- Đúng vậy, không bao lâu sau, khoảng ba tháng sau.

Vô Diệm Ma Cơ căm hờn nói:

- Ngươi có mới nói cũ sao?

- Không có.

- Ta không tin.

- Ta có thể lấy nhân cách của mình để bảo đảm.

- Như vậy tại sao ngươi từ chối thành hôn với Chi nhi? Thạch Kiềm áy náy nói:

- Điều này tại hạ không thể nói ra được.

Vô Diệm Ma Cơ mặt đầy sát khí, quát:

- Như vậy thì ngươi tất phải chết thôi.

- Tại hạ bằng lòng chết dưới chướng của lão tiền bối.

- Muốn chết cũng không dễ dàng đến thế.

Bổng ngũ chỉ giương ra, cất bước tiến lên.

Đúng lúc đó Hoàng Bào Lão Nhân lắc người đến gần, kéo lấy thân người Vô Diệm Ma Cơ đưa mắt ra hiệu, ra dấu cho bà tạm thời lui ra sau.

Vô Diệm Ma Cơ khẽ suy nghĩ một lúc rồi thối lui ra sau hai bước.

Hoàng Bào Lão Nhân như đã nhìn thấy Thạch Kiếm có nỗi khổ riêng.

Lão bèn bước đến hỏi:

- Thạch Kiếm, ngươi không đồng ý thành hôn với Chi nhi sao?

- Đúng vậy thưa Hoàng Thượng.

- Ngươi chê Chi nhi mù lòa phải không? Thạch Kiếm nghe nói như vậy đột nhiên đứng dậy, nghiêm túc nói:

- Hoàng Thượng, Thạch Kiếm này không phải là kẻ háo sắc, hướng chi Chi muội bị mù, đều do tại hạ mà ra, tại hạ làm sao bạc bẽo đến thế. Sở dĩ tại hạ không thể thành hôn là vì tại hạ có nỗi khổ riêng của mình.

- Được. Ngươi đến đây ta có mấy câu muốn nói với ngươi.

Hoàng Bào Lão Nhân nói xong đi đến một góc phòng.

Thạch Kiếm bước theo lão.

Hoàng Bào Lão Nhân hỏi nhỏ:

- Ngươi có nỗi khổ tâm gì? Thạch Kiếm hơi do dự, quét mắt nhìn Đoạt Hồn Thiếu Nữ, ước chừng nàng không nghe thấy, mới nói:

- Hoàng Thượng lẽ nào không nhìn ra sinh mạng tại hạ chỉ còn lại khoảng sáu mươi ngày sao? Hoàng Bào Lão Nhân kinh ngạc, chớp chớp mắt nhìn Thạch Kiếm, nói:

- Không có thể như thế!

- Tại hạ làm sao có thể gạt Hoàng Thượng chứ.

- Xem ngươi không hề gì cả, làm sao lại có thể mạng sống chỉ còn sáu mươi ngày chứ? Thạch Kiếm thở dài một tiếng, liền đem chuyện bị Võ Lâm Bạo Quân kích thích quá mạnh, dẫn đến đứt Não Thần Mạch, may mà thân mẫu Thạch Na Na lấy được Định Não Hoàn của Bác Thông Lão Nhân sinh mạng mới duy trì trong một trăm ngày.

Hoàng Bào Lão Nhân hỏi:

- Lẽ nào hết phương cứu chữa rồi sao?

- Cứu thì có cứu, nhưng hy vọng rất mong manh.

- Tuy là mong manh nhưng cũng là một biện pháp, sao không nói biện pháp này ra xem, có lẽ ta có thể giúp gì được cho ngươi chăng.

Thạch Kiếm lại đem việc gặp Câu Hồn Yêu Cơ kể lại cho Hoàng Bào Lão Nhân nghe và việc Thủy Tiên Phi Tử cử hành Càn Khôn Dung Bảo Đại Hội vào ngày Trùng Cửu, chàng lần này quyết định dùng Đoạt Hồn Kỳ để tham gia Càn Khôn Dung Bảo Đại Hội để đoạt Thủy Tiên Nguyên Tâm để cứu mạng mình.

Hoàng Bào Lão Nhân nghe xong nói:

- Như vậy lần này nhất định phải thành công chứ không thể thất bại.

- Mong rằng như thế.

- Nếu như ngươi may mắn thoát nạn thì có thành hôn với Chi nhi không?

- Đương nhiên là đồng ý, nhưng thời hạn thành hôn thì tại hạ mong rằng sau khi đã giải quyết xong ân oán rồi chọn ngày lành tháng tốt mà cử hành hôn lễ.

- Tất nhiên là như vậy. Nhưng nếu người trị xong bệnh đứt Não Thần Mạch thì mong người đến Xú Nhân Cốc một chuyến, ta muốn đem Mỹ Nhân Phối và Ngũ Phong Luân giao cho người.

Thạch Kiềm chấp chưởng nói:

- Đa tạ thánh ân của Hoàng Thượng.

Nói xong, chàng rút Thất Khổng Dịch trong người ra, nói:

- Chuyến đi này tại hạ chưa biết lành dữ thế nào, hy vọng có thể tạm giao Thất Khổng Dịch cho Hoàng Thượng, sau này may mắn trở về lấy sau.

- Như vậy cũng tốt.

Vô Diệm Ma Cơ thấy hai người chụm đầu nói nhưng không biết họ nói gì.

Bỗng nghe Hoàng Bào Lão Nhân cất tiếng nói:

- Hắn quả là có nỗi khổ tâm.

Vô Diệm Ma Cơ tròn mắt nói:

- Có nỗi khổ tâm là không thể thành hôn với Chi nhi hay sao?

- Điều này hoàn toàn là một nỗi khổ tâm của hắn.

- Nỗi khổ tâm sao?

- Đúng vậy, hắn yêu Chi nhi, nhưng không phải nói là không thành hôn với Chi nhi, vả lại...

Hoàng Bào Lão Nhân đổi giọng nói:

- À! Nguyên nhân sâu xa của nó sau này ta sẽ từ từ nói ra.

- Như vậy phải tha cho hắn đi sao?

- Không tha hắn đi, thì làm sao bây giờ?

- Ta nhất định phải giết hắn.

- Như vậy sau này sẽ hối hận đấy.

- Hối hận sao? Không đời nào! Nói xong lắc mình đến trước mặt Thạch Kiềm.

Bà nhanh nhưng Hoàng Bào Lão Nhân càng nhanh hơn, bắn đến trước mặt bà chặn lại, nói với Thạch Kiềm:

- Người hãy đi đi.

Thạch Kiềm biết lúc này không đi thì tất sẽ không đi được nữa rồi Chàng gọi một tiếng:

- Chi muội! Rồi mới nói:

- Nếu ta may mắn không chết, thì sẽ đến Xú Nhân Cốc tìm nàng. Chi muội! Nói xong câu cuối đã mất bóng vào màn đêm tối om.

-oOo-

55. Tình Lang Lại Là Thù Nhân

Chàng áy náy rời khỏi Tam Phú Lữ Điểm trong lòng ngổn ngang trăm bề.

Sự si tình của Đoạt Hồn Thiểu Nữ làm cho chàng cảm động muôn vàn.

Nghĩ đến đây trong lòng chàng lại hiện lên một bóng hình.

Nàng chính là Đỗ Tiểu Mãn đã vui đùa cùng chàng từ tuổi ấu thơ, không ngờ lại hiểu lầm nhau đến thế, và trở thành thù địch.

Bỗng một tiếng kêu rú dài, phá tan màn không trung yên tĩnh vang đến.

Thạch Kiềm bất giác giật mình, lướt nhanh như điện đến thì chỉ thấy trong màn sương mờ lung có một bóng người rất là quen thuộc, đang định quay người bỏ đi.

Xác chết nằm đầy trên mặt đất, mình mặc áo xám, rõ ràng là môn hạ của Lãnh Phong Cốc.

Thạch Kiềm giận dữ ra mặt, quát to:

- Bạc Mệnh Nữ, cô hãy xem ta là ai? Bạc Mệnh Nữ giết chết môn hạ của Lãnh Phong Cốc, định rời đi thì nghe sau lưng có tiếng quát to, bất giác dừng bước quay người lại.

Vừa quay lại nhìn, bất giác thất kinh toát mồ hôi hột.

Bạc Mệnh Nữ ấp úng hỏi:

- Người... người... người là ai?

- Không ngờ lại là ta chứ gì?

- Người là Thạch Kiềm...

- Đúng vậy.

Bạc Mệnh Nữ cố gắng bình tĩnh nói:

- Thật may mắn gặp lại người, có chuyện gì thế? Thạch Kiềm đỏ mặt tía tai, nói:

- Cô nương không quên kiệt tác của mình ở Địa Song Động chứ?

- Địa Song Động nào?

- Cô không cần giả vờ nữa, hãy nói cho ta biết, ai đã chỉ thị cô lập mưu hại ta? Bạc Mệnh Nữ thê lương nói:

- Người đã biết hết rồi sao?

- Chỉ cần ta không chết, ta sẽ không buông tha cho cô, còn kẻ ở sau lưng ta tập kích một chưởng là ai, ta cũng sẽ lấy oán trả oán, tặng lại kẻ đó một chưởng.

- Điều này... điều này...

- Nói mau! Bạc Mệnh Nữ khê sợ hãi, nói:

- Đó là âm mưu của mình ta thôi.

- Xin hỏi ta và cô có thù gì?

- Không có thù gì cả.

Thạch Kiềm quát to:

- Cô đừng tưởng ta là đứa trẻ lên ba, rõ ràng có kẻ âm thầm xuất chưởng, đánh ta một chưởng mạnh mẽ, chỉ mình cô thì làm gì được việc.

Bạc Mệnh Nữ điềm đạm nói:

- Người muốn giết ta thì hãy xuất thủ đi, hà tất hỏi nhiều như vậy.

Thạch Kiềm liếc nhìn trên mặt đất hỏi:

- Môn hạ của Lãnh Phong Cốc thì có thù hận gì với cô chứ?

- Không có thù hận gì cả.

- Như vậy thì cô đã phát điên rồi hay sao mà đi giết người?

- Điều này người không có quyền can thiệp vào.

- Không có quyền sao? Ta cứ phải can thiệp vào, hôm nay cô tất phải chết thôi.

- Điều này chưa chắc!

- Hãy thử xem! Tiếng quát của Thạch Kiếm vừa dứt, liền nhảy vọt lên, như một con chim ưng chụp tới.

Bạc Mệnh Nữ thấy Thạch Kiếm bay người chụp tới, mang theo luồng kinh khí mạnh mẽ, bất giác khẽ run rẩy, vung cánh tay lên phản kích.

Nhưng Thạch Kiếm cực kỳ phần nộ, căm hận, xuất chiêu vừa nhanh vừa mạnh mẽ.

Bạc Mệnh Nữ cảm thấy luồng kinh đạo mạnh mẽ ập đến thâm khuỷu.

Hự! Một tiếng vang lên, thân hình thối lui bảy, tám bước xa, sắc mặt vô cùng xanh nhạt.

Thạch Kiếm hỏi thêm lần nữa:

- Nói mau, ai đã chủ mưu? Bạc Mệnh Nữ lãnh đạm nói:

- Công lực của ta không bằng người, muốn chém muốn giết tùy người, không cần phải hỏi nhiều.

- Cô tưởng rằng ta không dám giết cô hay sao?

- Điều này ta không tiện đáp.

Thạch Kiếm lửa giận bốc cao tiến đến quét ra một chiêu thức huyền diệu vô cùng.

Bạc Mệnh Nữ chỉ thấy trước mắt lay động không kịp lách người tránh thì trước ngực đã trúng một chiêu thân mình bắn tung ra ngoài mười trượng.

Thạch Kiếm nhảy vọt tới hỏi:

- Cô nói hay không nói?

- Không nói! Thạch Kiếm nghĩ thầm: “Cô ta ngoan cường như vậy, e rằng có việc gì ẩn khuất đây...” Chàng bèn nói:

- Cô nói ra thì ta tha mạng cho cô.

- Không cần nhiều lời, chết cũng không nói.

- Cô không sợ chết sao?

- Rừng đao biển kiếm cũng không sợ, chết thì có gì đáng sợ chứ?

- Ta sẽ giúp cô như ý nguyện.

Thạch Kiếm nói xong xuất thủ như điện, ngũ chỉ giương to ra chụp lấy cổ của Bạc Mệnh Nữ.

Bạc Mệnh Nữ ngã xoài trên mặt đất bỗng thấy Thạch Kiếm nhanh chóng xuất thủ, liền nhồm người nhảy vọt dậy, nhưng Thạch Kiếm xuất thủ huyền diệu, đã chụp được cổ áo của nàng.

Xoẹt! Một tiếng vang lên, Thạch Kiếm xé rách mảnh áo của Bạc Mệnh Nữ.

Phút chốc trước ngực Bạc Mệnh Nữ lộ ra làn da trắng nõn.

Thạch Kiếm quét mắt nhìn, thất kinh kêu lên:

- Là cô ư! Bạc Mệnh Nữ thấy Thạch Kiếm nhìn chăm vào ngực mình, tưởng rằng Thạch Kiếm có tà ý gì, bèn đưa tay che ngực, khinh bỉ nói:

- Thì ra người là một tên hiếu sắc! Thạch Kiếm quát to:

- Cô hãy im miệng cho ta!

- Nếu như người muốn lăng nhục ta, thì tự chuốc lấy nhục đấy.

Thạch Kiếm vô cùng đau khổ, chàng nói thầm: “Ta có thể giết cô ta không? Không, không, không...” Bỗng chàng quát to một tiếng:

- Bạc Mệnh Nữ, cô hãy xéo đi cho ta! Câu nói này làm cho Bạc Mệnh Nữ ngẩn người ra, một lúc sau kinh ngạc hỏi:

- Người bảo ta xéo sao?

- Trước khi ta thay đổi ý thì hãy xéo nhanh.

- Người không hối hận chứ? Lần gặp sau là lúc ta lấy mạng người.

Bạc Mệnh Nữ miễn cưỡng đứng dậy, chao đảo bước đi.

Bổng Thạch Kiếm nói:

- Khoan đã! Bạc Mệnh Nữ quay người lại, thê lương đau khổ nói:

- Người hối hận rồi sao?

- Ta mà hối hận sao?

- Vậy người gọi ta lại để làm gì? Thạch Kiếm bực dọc nói:

- Ta muốn hỏi cô một điều.

- Điều gì hãy nói mau.

- Thân phụ của cô là ai? Thân phụ! Lời nói này như một thanh chùy nặng đập mạnh vào tim nàng, lời nói của Ngộ Tâm Sư Thái lần nữa hiện lên đầu nàng, nàng khẽ run rẩy, một Chương lâu Bạc Mệnh Nữ lên tiếng:

- Thiên Lang Vương Hoàng Phủ Sữu.

- Hừ! Đồ lừa gạt.

- Nếu như muốn nhục mạ ta thì hãy dùng phương thức khác.

- Hoàng Phủ tiền bối tính tình ngang ngạnh, suốt đời không có hiền thê, làm gì có con chứ.

- Ta chính là con gái của Hoàng Phủ Sữu..

Thạch Kiếm xen vô:

- Nhưng không phải là con ruột.

Bạc Mệnh Nữ kinh hoàng thất sắc, nói:

- Người bạ đâu nói đó!

- Ta có chứng cứ!

- Chứng cứ gì? Thạch Kiếm nghiêm túc nói:

- Nốt ruồi đỏ trước ngực cô là chứng cứ.

Bạc Mệnh Nữ hoang mang lúng túng nói:

- Người nói thân phụ ta là ai?

- Thiết Huyết Truy Hồn Tôn Ngọc Khôn.

Bạc Mệnh Nữ nghe xong như trúng chưởng, thân hình chao đảo, run rẩy nói:

- Là lão ta sao?

- Đương nhiên rồi.

Thạch Kiếm liền đem lại việc Thiết Huyết Truy Hồn chịu cực khổ và việc dẫn dò phục thù kể lại cho nàng nghe, cuối cùng chàng trình trọng nói:

- Mong rằng cô có thể làm cho Tôn lão tiền bối nhắm mắt dưới suối vàng.

Bạc Mệnh Nữ giật mình suýt ngã, nghĩ thầm: “Như vậy thì Ngộ Tâm Sư Thái không có gạt ta rồi.” Nàng nghĩ đến Bạc Tình Lang bất giác rung mình, cắn hờn nói:

- Kẻ sói lang kia lại là kẻ thù sát phụ, ta lại còn nâng khăn sửa túi cho hắn, bị hắn gạt, quả là bi thảm quá rồi. Trời ơi! Ta phải làm sao bây giờ...

Thạch Kiếm hừ một tiếng lạnh lẽo nói:

- Ta đã truyền đạt di ngôn của Tôn lão tiên bối, sau này nên làm thế nào là việc của cô đó.

Bạc Mệnh Nữ trong lòng rối như mớ bòng bong, hổ thẹn nói:

- Ta... Ta... Ta có lỗi với thân phụ.

Thạch Kiếm hừ một tiếng lạnh lẽo, rồi cắn hờn bỏ đi. Nếu không vì nể Thiết Huyết Truy Hồn thì Thạch Kiếm đã cho một chưởng kết liễu đời cô ta rồi.

Bỗng Bạc Mệnh Nữ gọi lại:

- Thạch thiếu hiệp, xin hãy dừng chân Thạch Kiếm khẽ ngạc nhiên, dừng bước hỏi:

- Việc gì thế?

- Ta cần phải nói cho người biết một việc.

- Nói đi

- Bạc Tình Lang là kẻ chủ mưu chỉ thị ta dụ người đến Địa Song Động.

Thạch Kiếm mắt hổ tròn tròn nói:

- Bạc Tình Lang sao?

- Chính là lũ sài lang đó.

- Ta không buông tha cho hắn...

Thạch Kiếm ngưng một lúc rồi lại nói tiếp:

- Nhưng hắn cũng là kẻ thù của cô! Hắn đã hạ độc Tôn lão tiên bối và còn có cả Phấn Diện Đào Hoa nữa.

Bạc Mệnh Nữ nét mặt co giật nói thầm: “Trời ơi! Bạc Tình Lang là kẻ thù không đội trời chung với ta, giết thân phụ ta, lại lăng nhục ta, còn dụ dỗ ta gia nhập Thiên Ngoại Phái, đáng ghét thật...” Nàng cắn hận chỉ muốn nuốt sống hắn, cắn hờn nói:

- Ta thề băm tan xương nát thịt hắn.

Thạch Kiếm chau mày hỏi:

- Tại sao cô nương giết môn hạ của Lãnh Phong Cốc vậy?

- À! Ta lầm rồi.

- Là người không phải thánh hiền, làm gì không có lầm sai trái, cô nương có thể nói rõ một chút không?

- Ta đã bị kẻ sài lang ấy lường gạt.

- Kẻ sài lang nào?

- Chính là hắn.

Bạc Mệnh Nữ thê lương thở dài nói:

- Người có biết một vị ma đầu mấy chục năm trước đã từng oai chấn võ lâm Trung Nguyên không?

- Ai thế?

- Thiên Ngoại Thế Ma.

Thạch Kiềm thất kinh, võ công của Thiên Ngoại Thế Ma cao hơn Hồng Trần Ngũ Tuyệt nhiều, mấy chục năm trước đã từng dấy lên một trường sát kiếp trong võ lâm Trung Nguyên.

Ma đầu này không những võ công tuyệt đỉnh mà thủ đoạn rất độc ác.

Thạch Kiềm bất giác hỏi:

- Ma đầu đó lại dẫn bước vào Trung Nguyên sao? Bạc Mệnh Nữ gật đầu nói:
- Vả lại lần này hoàn toàn không giống lần trước.
- Tại sao không giống?
- Lần trước Thiên Ngoại Thế Ma một mình dẫn bước Trung Nguyên, lần này lão đã lo xa nghĩ rộng, trong mười mấy năm trước đã cho môn hạ của mình ẩn nấp trong các đại môn phái làm nội ứng, vì thế các đại môn phái trong Trung Nguyên đã nằm trong tay lão, có lẽ lão sắp nuốt chửng võ lâm Trung Nguyên.

Thạch Kiềm giật mình, chau mày nói:

- Như vậy cô nương đã gia nhập vào môn phái đó rồi sao? Bạc Mệnh Nữ đau lòng nói:
- Đúng vậy, ta đã bị lời lẽ ngọt ngào của Bạc Tình Lang thuyết phục, gia nhập Thiên Ngoại Phái vào hàng thứ hai mươi hai.
- Hàng thứ hai mươi hai là thế nào?
- Trong phái ai cũng được xếp theo số. Số càng nhỏ địa vị càng cao. Thiên Ngoại Thế Ma tự mình xếp mình vào hàng thứ nhất.
- Như vậy cô nương vì chấp hành nhiệm vụ mà giết môn hạ của Lãnh Phong Cốc sao?
- Vì Lãnh Phong Cốc Chủ Lãnh Phong Nhất Tẩu không chịu gia nhập Thiên Ngoại Phái nên mới đổ máu như vậy.

Bạc Mệnh Nữ lại thở dài nói:

- Ta quả thật đã bị gã sài lang kia hại rồi, nếu không phải vì mối thù không đội trời chung của thân phụ thì ta không đủ dũng khí để sống nữa.

Thạch Kiềm thấy cô ta tỏ vẻ sấm hối muốn an ủi mấy câu thì bỗng một tiếng quát như sấm vang lên:

- Ai cả gan giết môn hạ của lão phu? Tiếng quát vừa dứt thì trước mặt Thạch Kiềm đã bay đến một lão gầy ốm mặc trường bào, đôi mắt xạ ra hai luồng nhân quang sắc bén, nhìn chăm chăm vào hai người họ.

Sau lưng lão già có bốn vị trung niên đại hán, người nào người nấy thái dương huyết nhô cao, mắt lộ tinh quang, rõ ràng là một cao thủ võ lâm.

Thạch Kiềm chau mày chấp chưởng nói:

- Các hạ tôn tánh đại danh là gì? Lão mắt xạ nộ quang nói:
- Tiểu tử, có mắt không biết Thái Sơn, Lãnh Phong Cốc của lão phu oai chấn thiên hạ mà ngươi còn không biết thì ngươi còn nói gì đến giang hồ chứ.

Thạch Kiềm kinh ngạc: “Không ngờ lão lại là Lãnh Phong Nhất Tẩu...” Nhưng Thạch Kiềm vốn đã quen với tư thế ngông cuồng của các vị tiền bối võ lâm, liền cười nhạt nói:

- Không ngờ các hạ lại là Cốc Chủ Lãnh Phong Cốc.

Lãnh Phong Nhất Tẩu nhướng mày hỏi:

- Tiểu tử ngươi là ai? Tại sao lại giết môn hạ của lão phu?
- Tại hạ Thạch Kiềm. Quý môn hạ không phải do tại hạ giết.
- Hừm! Ngươi dám gạt lão phu...

Lãnh Phong Nhất Tẩu quét mắt nhìn Bạc Mệnh Nữ lại nói:

- Các người ở đây khá lâu...

Lão chưa dứt lời thì Bạc Mệnh Nữ đã lên tiếng:

- Quý môn hạ là một mình ta giết, đừng lời thôi nữa.

Lãnh Phong Nhất Tẩu lãnh đạm nói:

- Tiểu nha đầu, to gan đến thế, hãy báo danh tánh mà chịu chết.

- Chưa chắc đâu.

- Chưởng của lão phu không giết kẻ vô danh.

- Bạc Mệnh Nữ.

- Bạc Mệnh Nữ nào? Không phải là kẻ thực danh.

- Không phải nói nhiều.

- Tiểu nha đầu, người tự chuốc lấy cái chết.

Lãnh Phong Nhất Tẩu sắc mặt tái xanh, vừa dứt lời, lập tức nhảy đến quét ra một luồng kinh phong chụp xuống người Bạc Mệnh Nữ.

Bạc Mệnh Nữ thấy lão xuất chưởng lợi hại, gió rít ghê người, bất giác thất kinh, vung chưởng chống trả.

Lãnh Phong Nhất Tẩu thấy nàng xuất chưởng chống trả, quát to một tiếng:

- Không biết lợi hại là gì.

Đúng lúc ấy một luồng chưởng phong lạnh thấu xương tủy quện đến. Trong lúc chưởng phong của Lãnh Phong Nhất Tẩu bao trùm thì Thạch Kiếm từ bên hông quét ra một luồng canh khí như nộ hải cuồng đào.

Phút chốc chưởng phong của Lãnh Phong Nhất Tẩu bị luồng canh khí của Thạch Kiếm làm tan biến đi mất dạng. Trong lúc nguy kịch đã cứu một chưởng cho Bạc Mệnh Nữ.

-oOo-

56. Dung Bảo Đại Hội

Không ngờ sắp thành công thì Thạch Kiếm xen vào, lại nhẹ nhàng làm cho chưởng lực của mình phải tan biến đi.

Làm cho lão vừa giận vừa thất kinh.

Liền lạnh lùng nói:

- Thạch Kiếm, nếu người xuất thủ ngăn vào nữa thì lão sẽ xem như kẻ thù đấy.

Nói xong đánh ra một luồng lãnh phong ập đến người Bạc Mệnh Nữ.

Thạch Kiếm hừ một tiếng lạnh lùng, song chưởng quát ra chống trả.

Lãnh Phong Nhất Tẩu thấy vậy thu chưởng phần nộ nói:

- Nếu người muốn chết thì lão phu sẽ chu toàn cho người.

Nói xong lão quay lại nói với bốn vị đại hán phía sau:

- Tứ vị Hộ pháp, lập tức bày ra Lãnh Phong Trận chưởng chết hai tên ngoan tặc này cho ta.

Thạch Kiếm biết lợi hại, nói nhỏ:

- Cô nương hãy lui xuống, để một mình ta ra đỡ.

Nói xong lập tức tiến lên hai bước.

Tứ vị đại hán vây lấy Thạch Kiếm. Phân chia ra, đồng loạt hét lên một tiếng, bốn luồng lãnh phong lạnh thấu xương từ bốn phía ập đến.

Chiêu vừa xuất quả là sát thủ tuyệt chiêu.

Thạch Kiếm thấy họ xuất thủ độc ác, quát to một tiếng.

- Tuyệt tình như thế thì đừng trách ta vô tình đấy! Thạch Kiếm quát xong thì thân hình tung lên nhẹ như bông gòn, song hồ chưởng nhanh như bay bao trùm lấy bốn phía.

Loại thân pháp thần kỳ này quả là làm cho mọi người hồn bay phách lạc, Lãnh Phong Nhất Tẩu đứng xem, bất giác rung mình, trong lòng thầm nghĩ: “Không ngờ lại có tài năng như thế trong võ lâm.” Tiếp đó liền nghĩ: “Lẽ nào hắn là môn hạ của Thiên Ngoại Phái, lão phu không chịu gia nhập Thiên Ngoại Phái xem ra vô cùng nguy hiểm, nhân lúc hôm nay hắn một mình yếu thế ta giết hắn để khỏi nuôi hổ thành họa.” Lãnh Phong Nhất Tẩu sát khí nổi lên lay động thân hình phóng nhanh đến, nhắm sau lưng Thạch Kiếm quét ra một chưởng.

Lúc này Thạch Kiếm đang bị bao vây trong luồng chưởng phong chẳng chịt.

Bỗng chàng phát hiện phía sau lưng có một luồng gió rít mạnh, muốn tránh cũng không kịp nữa rồi.

Bốp! Một tiếng nổ, Thạch Kiếm bắn tung ra ngoài ba trượng, phun ra một ngụm máu tươi.

Nói thì chậm làm thì nhanh, bốn tên đại hán, cùng nhau phát ra một luồng chưởng phong mạnh mẽ như bài sơn đảo hải, nhằm Thạch Kiếm mà phát ra.

Trong lúc vô cùng nguy hiểm ấy, Thạch Kiếm vận khí kiềm nén vết thương sau lưng, một tiếng rú dài vang lên, quay người phát ra một luồng kinh khí mạnh mẽ như sơn băng hải đảo.

Luồng chưởng phong xé tan màn không bay đến, vô cùng kinh người.

Luồng kinh đạo do bốn vị đại hán quét ra bị công lực mạnh vô song của Thạch Kiếm [Mất # trang] Lãnh Phong Nhất Tẩu giận dữ vô cùng, quát to:

- Tiểu tử, Lãnh Phong Cốc thế không đội trời chung với Thiên Ngoại Phái.

Nói xong nhảy vọt người lên, phóng đi nhẹ như một làn khói mỏng, phút chốc đã mất dạng.

Thạch Kiếm lúc này mới hiểu lão đã hiểu lầm mình là môn hạ của Thiên Ngoại Phái, thấy lão bỏ đi, vừa muốn mở miệng giải thích thì ộc một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Thân hình lay động, Bạc Mệnh Nữ vội vàng chạy đến đỡ chàng dậy.

Thạch Kiếm cảm kích nhìn nàng, rồi từ từ ngồi xuống đất, vận khí điều tức.

Bạc Mệnh Nữ ngồi bên cạnh bảo hộ cho chàng.

Lúc này nàng hoàn toàn kinh ngạc trước công lực của chàng, vả lại khí phách và sự can đảm của chàng quả làm cho nàng kính phục.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mặt trời lặn về phía tây.

Bỗng Thạch Kiếm đứng dậy, tinh thần phấn chấn, liếc nhìn ánh tà dương, giật mình hỏi:

- Ta ngồi ở đây vận công được bao lâu rồi? Bạc Mệnh Nữ nói:

- Nửa ngày đúng! Thạch Kiếm ồ lên một tiếng lo lắng nói:

- Ta ở đây đã hơn nửa ngày rồi, e rằng không kịp rồi! Bạc Mệnh Nữ thấy chàng chau mày suy nghĩ, ánh mắt lộ ra vẻ bất an, bất giác hỏi:

- Thiếu hiệp không kịp việc gì vậy?

- Không kịp đến tham gia Dung Bảo Đại Hội bên bờ Thủy Tiên Trì vào ngày Trùng Cửu.

- Ồ! Không tham gia thì thôi.

- Không! Ta nhất định phải tham gia.

- Tại sao vậy?

- Ta nhất định đoạt cho bằng được Thủy Tiên Nguyên Tâm.

- E rằng không kịp rồi.

Thạch Kiềm chau mày hỏi:

- Nếu ta đi cả ngày lẫn đêm thì có kịp không?

- Thiếu hiệp nhất định lấy cho bằng được Thủy Tiên Nguyên Tâm sao?

- Đúng vậy! Bạc Mệnh Nữ chau mày suy nghĩ, bỗng mừng rỡ nói:

- Ta biết một đường tắt đến Thủy Tiên Trì, nếu như thi triển tuyệt đỉnh khinh công, với thân pháp của thiếu hiệp có thể có lẽ đến đó vào giờ ngọ ngày Trùng Cửu.

- Mong cô nương chỉ giáo.

Bạc Mệnh Nữ thuận tay bẻ một cành cây khô vẽ một bản địa đồ lên mặt đất.

Thạch Kiềm ngắm nhìn Chương lâu, âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Sau đó chàng chấp tay thi lễ với Bạc Mệnh Nữ, nói:

- Đa tạ cô nương, hẹn gặp lại.

Nói xong tung người lên nhanh như điện xẹt, vội vàng phóng đi.

Thạch Kiềm thi triển khinh công cả ngày lẫn đêm, chàng đi nhanh như điện xẹt, không dám nghỉ ngơi, sợ rằng lỡ cơ hội không thể lấy được Thủy Tiên Nguyên Tâm, như vậy thì cuộc sống của chàng chỉ còn lại mấy mươi ngày ngắn ngủi thôi.

Bỗng chàng nghĩ đến Thủy Tiên Phi Tử thầm nghĩ: “Không biết cô ta có xinh đẹp không?” Nhưng ngay sau đó chàng lại cảm thấy xấu hổ, thầm mắng mình quá tầm thường.

Vừa đúng vào sáng ngày Trùng Cửu, Thạch Kiềm đến Thủy Tiên Sơn theo sự chỉ dẫn của Bạc Mệnh Nữ vòng qua ngọn Thủy Tiên Sơn tắt đến được Thủy Tiên Trì.

Lúc này trong sơn lộ có không ít người đi vào Thủy Tiên Trì.

Chàng nhìn họ, ai nấy đều mang theo một loại binh đao.

Thạch Kiềm nghĩ thầm: “Không ngờ lại có nhiều người tham gia đến thế.” Nhưng chàng đoán không ra tại sao, sự hấp dẫn của Thủy Tiên Nguyên Tâm hay là sức mạnh hiệu triệu của Thủy Tiên Phi Tử.

Đi vào trong núi trên một tiểu lộ có hai bạch y thiếu nữ vận kỳ trang dị phục đứng kiểm tra.

Thạch Kiềm thấy những người trước mặt đã nhanh chóng được đi qua.

Chàng liền ngẩng đầu, đứng thẳng người đi tới.

Vị bạch y thiếu nữ bên tả chặn lại mỉm cười nói:

- Mong đại hiệp xuất trình thiệp mời.

Thạch Kiềm khẽ ngáy người nói:

- Thiệp mời gì? Bạch y thiếu nữ nói:

- Vì tránh sự hỗn tạp trên hội trường, nên bắt buộc dĩ phải kiểm tra thiệp mời, mong đại hiệp tha lỗi.

- Ta không có thiệp mời.

- Như vậy thì mong đại hiệp Chương giá cho.

Thạch Kiềm trợn tròn đôi mắt hổ, nói:

- Chương giá sao? Không dễ dàng như thế.

Bạch y thiếu nữ biến sắc nói:

- Nơi này không phải là nơi để người nông cuồng, hãy biết điều một chút.

Thạch Kiềm nói:

- Dung Bảo Đại Hội là vì vô lâm mà mở, ta mang theo thanh tuyệt thế kỳ bảo đến đây tham dự, cô nương ngăn cản quả là vô lý.

- Người mang theo bảo vật gì đến tham gia vậy?

- Đoạt Hồn Kỳ.

Bạch y thiếu nữ có vẻ không tin nói:

- Thiếu hiệp đem ra xem có được không?

- Đương nhiên là được.

Thạch Kiềm lấy trong người ra thanh Đoạt Hồn Kỳ quét lên không một vòng.

Bạch y thiếu nữ lộ vẻ cung kính, nhường đường nói:

- Mời vào.

Thạch Kiềm hừ lên một tiếng lạnh lẽo, thu Đoạt Hồn Kỳ lại rồi bước vào trong.

Men theo sơn lộ uốn khúc đi vào, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một cảnh tượng mỹ lệ.

Thì ra trước mặt có một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, trước cung điện là một mảnh đất rộng lớn, trên quảng đình người đông như kiến, náo nhiệt vô cùng.

Những người này vây xung quanh một cái lư to bằng một con bò, cao khoảng bảy thước.

Thạch Kiềm thầm nghĩ: “Cái lư to kia tất là Càn Khôn Dung Bảo Lư rồi.” Chàng vừa suy nghĩ vừa cất bước, lúc này Thạch Kiềm lại nhìn thấy mé tả cung điện có một đầm nước trong xanh, trồng những cây Thủy Tiên hoa trắng như tuyết, bông hoa thẳng đứng trông xinh xắn.

Thạch Kiềm bước đến bên gần lư, lúc này hai bên lư đã được giăng những mảnh lều lên.

Và có mấy bạch y thiếu nữ, ân cần chiêu đãi khách mời.

Bỗng mắt Thạch Kiềm sáng lên, chàng nhìn kỹ rồi nghĩ thầm: “Đại Hải Chi Kinh cũng đã đến đây rồi.” Thì ra cuối lều có một vị thiếu niên vận áo gấm đầu chít khăn nho nhã, chính là Cổ Phi Long Đại Hải Chi Kinh.

Thạch Kiềm lập tức nghĩ ngay: “Không biết lần này hắn mang theo bảo vật gì để tham gia đây.” Thạch Kiềm mang theo Đoạt Hồn Kỳ đến tham dự, nhưng chàng lại lo lắng có người mang Bát Bảo đến như vậy sẽ rất phiền phức.

Một mặt khác chàng lại mong có người mang Bát Bảo đến tham gia, như vậy chàng khỏi phải đi truy sát tông tích của Bát Bảo, vì Lục Tinh Kiếm cho đến nay chàng vẫn không tìm ra tông tích.

Trong lòng chàng rất mâu thuẫn. Chàng nhất định đoạt được Thủy Tiên Nguyên Tâm, đó là điều kiện quan trọng để chàng cứu văn tính mạng.

Lúc này Thạch Kiềm nghe được âm thanh của một vị lão nhân bàn cạnh nói:

- Không ngờ người với địa vị chương môn Huyết Đào Môn cũng đến đây tham dự đại hội.

Thạch Kiềm đưa mắt nhìn vị Chương Môn Huyết Đào Môn Huyết Đào Nhân Ảnh lão mày rậm, tai dài, trán cao má rộng nói với vị lão nhân gầy ốm và thấp:

- Bác Thông Lão Nhân, chúng ta đều như nhau cả, biết thì đừng nói ra.

Thạch Kiềm không ngờ lão nhân ốm nhỏ kia là Bác Thông Lão Nhân danh chấn giang hồ.

Chỉ thấy Bác Thông Lão Nhân cười híp mắt nói:

- Lão phu đến đây xem náo nhiệt mà thôi.

- Gì thế? Lão không phải đến để tham gia sao?

- Lão phu lòng đã cạn khô, làm gì còn có hứng thú để đoạt lấy vật ấy chứ.

- Nói như thế là ta chưa dứt lòng tham.

- Như vậy cũng chưa chắc.

Huyết Dao Nhân Ảnh khẽ giật mình trợn mắt nhìn lão.

Bác Thông Lão Nhân cười nói:

- Lão phu muốn nói là một thanh sắt làm sao chịu nổi sự hòa tan của cái lư kia chứ? Huyết Dao Nhân Ảnh không phục nói:

- Ta không tin.

- Tin hay không thì một lát sẽ biết, lão phu không tranh cãi với người.

Huyết Dao Nhân Ảnh vừa muốn mở miệng nói thì Bác Thông Lão Nhân đã giơ cánh tay gầy guộc ra nói:

- Không cần nói nhiều, người xem có ai đi ra kia.

Thạch Kiềm đưa mắt nhìn, bất giác kinh ngạc.

Thì ra lúc đó từ trong cung điện có hai hàng bạch y thiếu nữ nhẹ nhàng bước thong thả đi ra, dáng đi uyển chuyển như tiên nữ giáng trần vậy.

Tiếp theo là một luồng âm nhạc du dương nổi lên.

Thạch Kiềm nghĩ thầm: “Thủy Tiên Phi Tử sắp sửa ra đây.” Chàng ngẩng đầu đưa mắt nhìn, trong lòng có vẻ lo lắng Chương hợp.

Bỗng từ trong cung điện như một ngôi sao từ từ di động ra ngoài, hội trường phút chốc trở nên im lặng có thể nghe được hơi thở của nhau.

Dần dần bóng người như ngôi sao sáng lạng kia đã bước ra ngoài.

Bỗng nhiên như một tiếng sấm gầm vang tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, những luồng chưởng thanh làm chàng cau mày lại.

Tiếng chưởng thanh ngưng lại tiếp theo là những tiếng hô tụng vang lên.

Thạch Kiềm đưa mắt nhìn, chỉ thấy bóng người đó đã đi đến trước thềm cửa cung điện chàng vừa nhìn thấy bất giác kêu lên:

- Ô! Thì ra là cô ta!

-oOo-

57. Tình Thù Khó Dứt

Hôm đó họ gặp nhau rất là ngắn ngủi nhưng tuyệt sắc thiếu nữ đã để lại ấn tượng tốt cho chàng, vì thế sau khi chàng phát giác ra nàng có vẻ mừng rỡ.

Thạch Kiềm nghĩ thầm: “Ta đã gặp nhau một lần, xem ra việc đoạt Thủy Tiên Nguyên Tâm có lẽ có sự giúp đỡ chăng?” Nhưng thật ra chàng đã lầm.

Vì cùng lúc nàng Thủy Tiên Phi Tử đang dùng ánh mắt oán nộ liếc chàng một mắt, cái nhìn của nàng vô cùng nhanh nhưng cũng đủ để Thạch Kiềm giật mình.

Thạch Kiềm thầm kinh ngạc, nghĩ thầm: “Ánh mắt đầy sát quang!” Chàng nghĩ không ra tại sao cách biệt có mấy ngày mà thái độ khác hẳn như hai người khác nhau vậy, chàng không hiểu tại sao Thủy Tiên Phi Tử lại có thái độ như vậy đối với chàng.

Mấy hôm trước tại khu vườn nhỏ ở hoang sơn, Thạch Kiềm ăn nhầm Ngũ Sắc Dâm Quả mà cùng Thủy Tiên Phi Tử nảy sinh một đoạn nghiệp duyên, Thủy Tiên Phi Tử không lúc nào mà quên được.

Nàng cảm hờn nghĩ thầm: “Không ngờ hắn lại to gan đến tham gia Dung Bảo Đại Hội quả là tự nhảy vào miệng hổ.” Nhưng Thạch Kiềm thì hoàn toàn không hay biết gì cả vì lúc đó chàng đã loạn Nảo Thần Mạch mà Bồng Lai Cung Chủ không nói cho chàng nghe việc này, nên giờ đây chàng đoán mãi không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thủy Tiên Phi Tử phát hiện Thạch Kiềm trong đám người vô cùng kích động nhưng nàng không then là một kỳ tú, một thoáng sắc mặt mừng vui đều không lộ ra, nhưng nàng quyết định thay đổi Dung Bảo Đại Hội.

Vì nàng hận Thạch Kiềm thấu xương chỉ muốn đưa chàng vào chỗ chết mà thôi.

Thế là sau khi quét mắt một vòng, nàng điềm điềm nói:

- Được chứ vị tiền bối võ lâm đến tham dự đại hội, làm cho Thủy Tiên Trì thêm phần rực rỡ, ta vô cùng cảm tạ chứ vị.

Vừa nói nàng vừa thi lễ, nàng tiếp:

- Ý nghĩa của Dung Bảo Đại Hội lần này là thử thách binh đao, nhưng mà ta nói với chư vị một điều, đừng bao giờ coi thường Càn Khôn Dung Bảo Lư mà mạo nhiên mang bảo khí đến tham gia, vạn nhất hòa tan trong Lư, mà không có bồi thường...

Nàng nói đến đây mọi người nhón nháo hân lên, nàng khẽ dừng một chút, rồi nói tiếp:

- Nhưng nếu chư vị mang trong mình bảo vật hằng cổ, cũng bắt tất keo kiệt, có thể không tan trong Lư thì ta sẽ tặng một viên Thủy Tiên Nguyên Tâm, ta nói hết lời rồi, mong chư vị suy nghĩ kỹ.

Thủy Tiên Phi Tử nói xong, mỉm cười với mọi người.

Trong lòng mọi người bất giác lay động có vẻ say sưa.

Duy chỉ có Thạch Kiềm là vẫn thản nhiên, không vì thế mà động lòng.

Thủy Tiên Phi Tử cười xong, quay người lại, ổng ẹo bước đi, và mắt hút trong cung điện nguy nga sâu thẳm kia.

Thạch Kiềm lướt mắt quét nhìn, thấy mọi người đều rút bảo khí của mình ra, vẻ mặt rạng rỡ đưa cho bạch y thiếu nữ đang bước đến thu bảo khí, chuẩn bị đưa vào Lư.

Bỗng chàng nghĩ thầm: “Ta phải nhìn xem Đại Hải Chi Kinh mang bảo vật gì đến tham gia.” Chàng đưa mắt nhìn nơi Đại Hải Chi Kinh đang đứng, chỉ thấy một bạch y thiếu nữ đứng trước mặt gã nói mấy câu cung kính.

Đại Hải Chi Kinh thò tay vào mình.

Bỗng bên tai Thạch Kiềm vang lên một giọng the thé của thiếu nữ:

- Xin hỏi thiếu hiệp có phải là Thạch Kiềm hay không? Thạch Kiềm bất giác quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bên cạnh đang đứng một vị thiếu nữ mặc Phiến Phục đang hỏi chàng, chàng lạ kỳ hỏi:

- Cô nương là...

Thiếu nữ vội giải thích:

- Ta là Kim Ngọc Thoa, là tỳ nữ.

Lúc này Thạch Kiếm đã nhớ đến nàng thiếu nữ đã giúp chàng phá yêu thuật của Hồng Linh Pháp Sư chính là thiếu nữ Phiên Phục này.

Chàng liền thi lễ nói:

- Lần trước may có cô nương giúp giải Mộc Ngư Yêu Thuật, tại hạ không bao giờ quên.

- Không cần phải đa tạ.

Phiên phục thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Ta hỏi ngươi có phải là Thạch Kiếm không? Thạch Kiếm gật đầu nói:

- Tại hạ chính là Thạch Kiếm, cô nương có gì chỉ giáo không?

- Phi Tử mời người.

- Thủy Tiên Phi Tử sao? Kim Ngọc Thoa lạnh lẽo nói:

- Lẽ nào trong Thủy Tiên Trì có Phi Tử nào khác hay sao? Thạch Kiếm mũi như dính đầy tro, ấp úng nói:

- Ở... ở đâu vậy?

- Ngươi đi theo ta khắc biết.

- Xin hãy dẫn đường.

Kim Ngọc Thoa đi trước, Thạch Kiếm lèo đèo theo sau, bỗng một vị bạch y thiếu nữ chạy đến gọi:

- Kim Ngọc đại tỷ, sao không để vị thiếu hiệp này để lại bảo vật.

Kim Ngọc Thoa nghe vậy, quay lại hỏi:

- Ngươi có còn muốn tham gia Dung Bảo Đại Hội không? Thạch Kiếm ngây người, lập tức hỏi:

- Mục đích của tại hạ là lấy được Thủy Tiên Nguyên Tâm, nếu có con đường khác đoạt được Thủy Tiên Nguyên Tâm thì không tham gia Dung Bảo Đại Hội cũng được.

Kim Ngọc Thoa nói lạnh như băng:

- Muốn đoạt được Thủy Tiên Nguyên Tâm trừ tham gia Dung Bảo Đại Hội ra, không còn đường nào khác.

- Nếu như vậy thì ta không bỏ lỡ Dung Bảo Đại Hội đâu! Thạch Kiếm liền rút Đoạn Hồn Kỳ ra đưa cho vị thiếu nữ vận bạch y, Kim Ngọc Thoa thấy Đoạn Hồn Kỳ khê kinh ngạc, nhưng lập tức điềm nhiên nói:

- Chúng ta đi thôi! Thạch Kiếm theo nàng đi vào cung điện nguy nga, xuyên qua một hành lang dài, nhưng vẫn không thấy Thủy Tiên Phi Tử.

Thạch Kiếm bất giác cảm thấy lạ, hỏi:

- Cô nương có biết Phi Tử gọi ta có việc gì không?

- Sau khi gặp mặt thì ngươi ắt biết.

- Phi Tử hiện giờ đang ở đâu?

- Người đứng trong hoa viên không phải là Phi Tử sao? Thạch Kiếm nghe xong liếc mắt nhìn, quả nhiên cuối hành lang là một hoa viên rộng lớn, kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, trong màu sắc sắc sỡ của các bông hoa có một vị tuyệt sắc thiếu nữ đang đứng, nàng như một đóa hoa nở rộ, làm cho những bông hoa bên cạnh vì thế mà thua sắc.

Kim Ngọc Thoa nói:

- Ngươi tự mình đến gặp Phi Tử! Thạch Kiếm đi xuống hành lang, tiến thẳng đến, thi lễ chấp chưởng nói:

- Phi Tử gọi tại hạ...

Bỗng chàng im bặt, vì chàng chạm phải hai luồng nhân quang sắc bén.

Khuôn mặt Thủy Tiên Phi Tử như bao trù lửa giận, lạnh băng như tượng sắt, chàng bất giác rùng mình, đổi giọng nói:

- Không ngờ cô nương lại là Thủy Tiên Phi Tử.

Thủy Tiên Phi Tử hừ một tiếng lạnh lẽo không đáp.

Thái độ lạnh lùng của nàng làm cho cảm nghĩ tốt đẹp của chàng đối với cô ta tan biến đi, chàng ngạo nhiên đứng đó, cũng cùng thái độ lạnh như băng nói:

- Nếu như Phi Tử không có việc gì thì tại hạ cáo từ đây.

Chàng vừa nói vừa quay đầu bỏ đi.

Thủy Tiên Phi Tử đứng cách chàng bốn, năm bước bỗng quát to:

- Đứng lại! Nét mặt Thạch Kiềm giận dữ, chàng quay lại hỏi:

- Phi Tử có việc gì hãy nói mau, nếu không nơi này thâm cung hậu viện, nam nữ thọ thọ bất thân, e rằng tổn hại đến danh dự của Phi Tử, tại hạ quả là không yên tâm.

Thủy Tiên Phi Tử lãnh đạm nói:

- Người quả là tốt bụng! Chàng nghe ra giọng nói của nàng mang theo ý trêu cười sắc bén vô cùng, đang muốn trả đũa mấy câu thì Thủy Tiên Phi Tử đã lên tiếng tiếp:

- Người bước đến đây mấy bước! Câu nói của Thủy Tiên Phi Tử như có một sức mạnh vô song, Thạch Kiềm bất giác tiến lên mấy bước.

Bỗng Thạch Kiềm thấy đôi mày của nàng ẩn hiện một luồng sát khí đằng đằng.

Thạch Kiềm bất giác rùng mình.

Thủy Tiên Phi Tử nói như run lên:

- Người xuất thủ đi! Ta nhường người ba chiêu, sau ba chiêu người đánh ta không chết thì ta lấy mạng của người đấy.

Thạch Kiềm nghe vậy, giật mình thối lui hai bước, kinh hoàng nói:

- Phi Tử, điều này là ý gì vậy?

- Không cần phải hỏi nhiều, xuất thủ mau lên.

- Ta và Phi Tử không thù oán. Phi Tử...

- Im ngay. Ta cảm hận không ăn được thịt người, nằm trên da người, người còn nói không thù oán... Người là tên tiểu tử lòng lang dạ sói, xuất thủ mau lên.

- Điều này...

Thủy Tiên Phi Tử quát một cách đanh đá:

- Người đừng giả vờ.

Thạch Kiềm như rơi vào sương mù, không hiểu vì sao, nói:

- Không, lúc mà tại hạ còn chưa hiểu rõ ân oán hậu quả, ta tuyệt không xuất thủ.

- Nếu người không xuất thủ thì đừng trách ta đấy.

- Tại hạ cảm thấy không có lỗi, nếu Phi Tử cảm thấy tại hạ có việc gì có lỗi với Phi Tử thì hãy nói rõ, tại hạ chết cũng nhắm mắt.

Thạch Kiềm nói xong, Thủy Tiên Phi Tử càng phẫn nộ.

Việc xảy ra như vậy thì làm sao thiếu nữ có thể nói ra chứ? Vì Thủy Tiên Phi Tử cho rằng Thạch Kiềm có ý làm nhục mình, nàng làm sao biết rằng đoạn nghiệt duyên đó Thạch Kiềm không hề hay biết.

Sắc mặt Thủy Tiên Phi Tử vừa giận vừa then, từ từ giơ chưởng lên, lãnh đạm nói:

- Ta để cho ngươi xuất thủ lần cuối đây.
- Ta tuyệt không có cơ đánh người khác.
- Như vậy thì ngươi chết chắc rồi đây.

Thủy Tiên Phi Tử nói xong, lòng bàn tay đưa nhẹ lên, một luồng sáng màu xám nhanh như chớp nhát ập thẳng đến Thạch Kiềm.

Tuy nàng xuất chưởng vô phong, chưởng thức bình thản nhưng Thạch Kiềm đã biết chưởng thức của nàng vô cùng lợi hại, vả lại chiêu thức kỳ dị vô cùng, có thể đưa người khác đến cõi chết, chàng bất giác nghĩ thầm: “Chiêu thức của nàng độc ác vô cùng, thử nghĩ nếu không đối phó với kẻ tội lỗi lớn lao thì không đến nỗi như vậy...” Chàng vừa suy nghĩ vừa tung người thối lui ra ngoài mười trượng xa.

Thạch Kiềm thoát khỏi vùng chưởng phong của nàng, đứng yên nói:

- Phi Tử quá độc thủ đấy! Thủy Tiên Phi Tử lãnh đạm nói:
- Đối phó với kẻ ác tặc như ngươi, cần gì phải nhân nghĩa đạo đức chứ?
- Ai là ác tặc vậy?
- Ngươi không những là ác tặc mà còn là kẻ dâm tặc.
- Dâm tặc ư? Lòng chàng như bị ai đánh một chưởng đau đớn, phần nộ nói:
- Phi Tử, ta tôn trọng ngươi là một vị nữ nhân, nếu như còn nói mà không lựa lời thì đừng trách ta xuất thủ tàn khốc đấy.
- Hừ! Ta không muốn giết kẻ không phản kháng, ngươi muốn xuất thủ thì xin mời.
- Tốt, không cho ta hỏi một câu sao? Thủy Tiên Phi Tử lạnh lùng nói:
- Việc gì?
- Ngày trước chia tay đến nay, ta không đắc tội với Phi Tử, tại sao hôm nay khi gặp mặt Phi Tử lại một lòng muốn ta chết vậy.
- Việc ngươi làm, dĩ nhiên trong lòng ngươi biết rồi.
- Ta chỉ gặp Phi Tử một lần, lại có gì đắc tội với Phi Tử...
- Hừ! Gặp một lần sao? Thủy Tiên Phi Tử không còn lo nghĩ đến sự tôn nghiêm của mình nữa, nộ quát:
- Ngươi già mồm biện bạch, gạt thân ta còn giả vờ nữa hay sao? Thạch Kiềm kinh ngạc nói:
- Gạt thân Phi Tử? Ta không có mà.
- Không có sao?
- Đúng vậy.

Thạch Kiềm ngẩng nhìn Thủy Tiên Phi Tử kinh ngạc nói:

- Phi Tử từ đầu đến chân không có gì là khiêm khuyết, ta làm sao lại gạt người cơ chứ? Thì ra Thạch Kiềm đã hiểu lầm ý của Thủy Tiên Phi Tử.

Làm cho Thủy Tiên Phi Tử dở khóc dở cười, sát ý đằng đằng, nói:

- Đừng nói nhiều lời thôi, ngươi thật không hiểu sao?
- Ta thật không hiểu ý của Phi Tử.
- Ngươi muốn biết sao?

- Đương nhiên rồi.
- Ta sẽ giúp ngươi.
- Giúp ta sao?
- Ngươi đến trước mặt Diêm La Vương sẽ hiểu rõ thôi.

Thạch Kiềm giật mình nói:

- Phi Tử thật lòng muốn ta chết sao? Thủy Tiên Phi Tử sát khí nổi lên, nói:
- Hôm nay ngươi tội ác đầy trời.
- Tội ác đầy trời sao? Thạch Kiềm kinh ngạc.

Bỗng Thủy Tiên Phi Tử như một luồng gió nhanh như chớp ập đến, phút chốc Thạch Kiềm đã hoàn toàn bị bao trùm trong luồng chưởng phong.

Thạch Kiềm định thối lui thì đã chậm mất.

Chàng đành cắn răng, quát lớn:

- Phi Tử cô lại bức ta xuất thủ, nếu lỡ làm cho bị thương thì đừng trách ta đó.

Chàng giơ tay lên, quét ra một luồng khí mạnh mẽ tuyệt luân.

Phút chốc hai luồng chân khí va vào nhau trên không, mạnh như bài sơn, bụi cát mịt mù.

Thủy Tiên Phi Tử lạnh băng nói:

- Không ngờ, mấy ngày cách biệt, chân khí của ngươi gia tăng đến thế, nên mới ngông cuồng như thế.

Thạch Kiềm buồn bã trong lòng, không biết trả lời thế nào, chỉ thấy Thủy Tiên Phi Tử thân hình như một con bướm, bay ập đến.

Thạch Kiềm thấy thân pháp của cô ta vừa kỳ diệu, vừa nhanh, cũng thất sắc, không dám chậm trễ, cuộn người tạo nên một vùng nhân ảnh.

Thủy Tiên Phi Tử thân pháp kỳ ảo, khó để cho chàng thoát được.

Vả lại nàng đã quyết định giết chàng rửa hận.

Một người phụ nữ quý nhất là trình tiết của mình, Thạch Kiềm không những gạt nàng mà còn giả vờ không biết, làm sao mà nàng không giận dữ chứ.

Nhưng một mặt khác Thạch Kiềm không biết nội tình, nhưng Thủy Tiên Phi Tử xuất thủ hiểm ác, cũng đành phải thi triển chiêu thức kỳ diệu tuyệt luân.

Vì vậy, trong hoa viện, kinh khí tung trời, thế mạnh như bài sơn đảo hải, bụi cát mù mịt, tung bay trong không trung.

Chưởng thanh ào ạt, đây quả là cuộc quyết đấu hiểm có.

Bỗng từ xa vang đến một tiếng nổ.

Thạch Kiềm khê giật mình, linh động như xà, nhanh chóng đưa ra một chiêu, nhảy vọt ra ngoài vòng đấu, vô cùng kỳ lạ nói:

- Đó là âm thanh gì vậy? Thủy Tiên Phi Tử đang hăng máu nói:
- Ngươi đừng mượn cớ dừng tay, không đầy mười chiêu, ta sẽ lấy mạng ngươi.
- Hừ! Cô nương tưởng là ta sợ chết, ta chỉ cảm thấy tiếng nổ lớn kia rất kỳ lạ!
- Nơi này là Thủy Tiên Trì, ta còn không lo thì ngươi cần gì phải bận tâm chứ?
- Vốn không thù oán, tại sao không dừng tay đi, hãy điều tra rõ tiếng nổ kia rồi hãy đấu tiếp cũng không muộn.

Thủy Tiên Phi Tử quát the the:

- Không được! Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi! Nói xong, cánh tay ngọc khê giờ ra, một luồng kinh phong lại ập đến.

Thạch Kiềm nhảy vọt người lên cao, quét trả một chiêu.

Phút chốc hai người đấu hơn bảy chiêu, thân pháp của hai người nhanh như điện xẹt, thế công càng ngày càng tàn ác, sắp phân biệt thắng bại thì bỗng từ hành lang có một người phóng đến.

Thủy Tiên Phi Tử như không trông thấy, vận chân khí nhằm Thạch Kiềm mà quét ra một chưởng.

Bóng người đó chính là Kim Ngọc Thoa, nàng kêu to:

- Phi Tử, đại sự hỏng rồi!

-oOo-

58. Thập Đại Ma Tôn

Nhưng Thủy Tiên Phi Tử hoàn toàn bỏ ngoài tai tiếng kêu của Kim Ngọc Thoa, thừa lúc Thạch Kiềm thối lui, nhanh thân tới quét ra một chưởng.

Thạch Kiềm không ngờ cô ta thâm độc đến thế, thân hình chàng trúng phải một chưởng đau điếng, suýt nữa ngã phịch xuống đất.

Thủy Tiên Phi Tử thấy một chiêu đắc thủ, còn muốn tiếp thêm một chiêu.

Bỗng Kim Ngọc Thoa dốc hết hơi thở cuối cùng mà nói:

- Phi Tử, đại sự hỏng cả rồi! Thủy Tiên Phi Tử giờ mới ngậy người định quay người lại gỡ tránh nhưng vừa nhìn bắt giác kinh ngạc phóng đến.

Thì ta toàn thân Kim Ngọc Thoa lại toàn máu tươi, người đầy vết thương, chao đảo sắp ngã.

Thủy Tiên Phi Tử vội chạy đến dìu nàng gấp rút hỏi:

- Kim Ngọc Thoa, mọi làm sao thế? Kim Ngọc Thoa yếu ớt nói:

- Hết rồi!

- Cái gì hết rồi?

- Tiền Điện đã bị hủy...

Thủy Tiên Phi Tử trong lòng lửa đốt, hỏi:

- Còn Càn Khôn Dung Bảo Lư thì sao?

- Cũng bị thuốc nổ, làm nổ tan tành rồi.

- Ai to gan thế?

- Tiệp nữ không biết, nhưng Thủy Tiên Trì này trừ Phi Tử và tiệp nữ ra, không còn ai sống sót cả.

Tin tức này không những làm thất kinh Thủy Tiên Phi Tử càng làm cho Thạch Kiềm khiếp vía, ai đã hủy Càn Khôn Dung Bảo Lư vậy? Thủy Tiên Phi Tử hỏi thêm một lần nữa:

- Như thế những bảo khí kia đâu rồi? Kim Ngọc Thoa còn lại hơi tàn, nói yếu ớt:

- Tuy quần hùng hào kiệt khá đông, bảo vật cũng chịu không nổi sự hòa tan.

- Có phát hiện dị bảo gì không?

- Chỉ có hai món.

- Hai món bảo gì?

- Một là Đoạt Hồn Kỳ của Thạch Kiếm.

Thủy Tiên Phi Tử hừ một tiếng lạnh lẽo, rồi hỏi tiếp:

- Còn một món nữa là gì?

- Lục Tình Kiếm.

Thạch Kiếm nghe nói giật mình: Thủy Tiên Phi Tử biến sắc hỏi:

- Ai mang đến đây thế? Kim Ngọc Thoa cố giữ luồng chân khí nói:

- Là... là...

Bỗng mắt nhắm nghiền lại, hai chân quỵ xuống chết ngay dưới chân Thủy Tiên Phi Tử.

Thủy Tiên Phi Tử thấy Kim Ngọc Thoa chết, bất giác mày ngài nhúu chặt lại, toàn thân hình khẽ run rẩy, có thể nói rằng giận dữ tột đỉnh.

Bỗng Thạch Kiếm kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Thủy Tiên Phi Tử quay mặt lại quở trách nói:

- Người kêu gì thế? Thạch Kiếm chỉ thi thể của Kim Ngọc Thoa, nói:

- Da của cô ta đỏ cả rồi! Thủy Tiên Phi Tử liếc nhìn thi thể của Kim Ngọc Thoa, thì ra làn da của Kim Ngọc Thoa bầm đỏ cả, nàng khinh miệt nói:

- Điều này có gì lạ chứ?

- Không phải, có rất nhiều người đã chết dưới võ công tà độc này.

- Đó là một loại võ công độc môn mà thôi.

- Như vậy người biết loại võ công này?

- Đương nhiên! Thạch Kiếm đối với loại võ công tà độc này không biết đã bị mang biết bao tội danh, cái chết của Bạch Diện Lang Quân làm cho chàng và Đỗ Tiểu Mãn trở thành cừu thù...

Chàng bất giác hỏi:

- Nhưng không biết loại võ công này là gì? Thủy Tiên Phi Tử điềm nhiên nói:

- Nói đến loại võ công này, quả là rất hiếm trong thiên hạ, vả lại không phải nhân vật Trung Nguyên luyện tập nó.

- Người biết loại võ công này là kỳ nhân nơi Biên Cương rồi.

- Không phải.

- Vậy thì...

- Đó là tuyệt học của Hải Ngoại.

Bỗng chàng nghĩ đến Thiên Ngoại Phái bất giác hỏi:

- Lẽ nào là độc môn võ công của Hồng Mao Đảo Chủ sao? Thủy Tiên Phi Tử nói:

- Chính là gã Đại Hồng Mao đó.

Lúc này Thạch Kiếm mới hiểu Bạch Diện Lang Quân và huynh muội Tứ Tiên Chi đều chết dưới tay của môn hạ Hồng Mao Đảo bất giác cảm giận cắn răng ken két.

Chàng muốn hiểu rõ thêm, vừa mở miệng định hỏi thì bỗng nhiên trong hoa viên có mười mấy cái bóng lướt vào.

Thạch Kiếm nhìn một cái đã nhận ra kẻ đi đầu là Đại Hải Chi Kinh còn có cả Chưởng Môn Huyết Dao Môn Huyết Dao Nhân Ảnh, còn lại là các đại hán tay cầm đao to, chắc là môn hạ của Huyết Dao Môn.

Thủy Tiên Phi Tử nét mặt giận dữ, lãnh đạm nói:

- Cổ Phi Long, người làm việc quả là không tồi.

Nét mặt của Cổ Phi Long không một chút tình cảm nói:

- Mục đích của ta chẳng qua là muốn đoạt Thủy Tiên Nguyên Tâm mà thôi.

- Hừ! Không dễ dàng đến thế đâu!

- Nhưng ta nhất định đoạt cho bằng được.

Thủy Tiên Phi Tử hừ một tiếng lạnh lẽo nói:

- Người tưởng rằng dùng thủ đoạn này là có thể đoạt được sao? Người đừng quá mơ tưởng nữa, người hủy hoại Càn Khôn Dung Bảo Lư của ta thì đã trở thành cự thủ của ta rồi.

- Đại thù ư? Cô tưởng rằng ta sẽ bị lường gạt sao?

- Lường gạt cái gì thế?

- Càn Khôn Dung Bảo Lư là thật sao? Thủy Tiên Phi Tử khẽ run rẩy, ngọc thoa trên đầu không ngớt lay động.

Đại Hải Chi Kinh ngẩng đầu lên trời cười to nói:

- Đó chẳng qua là một cái lư bình thường chỉ thêm vào đó một chút Dung Thiết Đơn mà thôi, cô có thể gạt người trong thiên hạ, nhưng không gạt được đại gia ta đâu.

- Tuy người đã biết cả, nhưng làm hỏng đại sự của ta, giết môn hạ của ta, ta cũng tuyệt không buông tha người.

- Ta đã dám làm thì còn sợ gì cô chứ!

- Người hãy giao Lục Tình Kiếm và Đoạt Hồn Kỳ ra đây.

Đại Hải Chi Kinh cười nhạt nói:

- Lục Tình Kiếm là vật của bốn đại gia, cô muốn lấy sao? Thạch Kiếm vừa nghe, biết Lục Tình Kiếm đã bị Đại Hải Chi Kinh đoạt rồi, bỗng mắt chàng bắn ra luồng nhãn quang kinh người tiến lên hai bước nói:

- Thì ra người là kẻ hai mươi năm trước đoạt bảo ở Quỷ Cốc.

Chàng vừa nói dứt lời liền cảm thấy không ổn và Đại Hải Chi Kinh đang ở tuổi trưởng thành làm sao là kẻ cướp bảo hai mươi năm trước.

Đại Hải Chi Kinh nghiêm giọng nói:

- Người đừng lời thôi! Thạch Kiếm mắt nảy lửa nói:

- Món nợ này ta sẽ đòi lại đấy...

Chàng đổi giọng nói tiếp:

- Hãy đem Đoạt Hồn Kỳ trả cho ta trước, nếu không thì người đừng hòng rời khỏi nơi này đấy.

- Người muốn lấy lại Đoạt Hồn Kỳ sao, đừng hòng, trừ phi...

- Trừ phi cái gì?

- Trừ phi lấy Thủy Tiên Nguyên Tâm đến đổi lấy.

Thạch Kiếm ngây người, liếc nhìn Thủy Tiên Phi Tử.

Thủy Tiên Phi Tử trầm giọng nói:

- Cổ Phi Long, không ngờ trước đây ngươi ân cần đối đãi ta, thì ra hoàn toàn là giả dối, mục đích của ngươi chỉ nhắm vào Thủy Tiên Nguyên Tâm mà thôi.

- Cô hiểu thì tốt rồi, bổn đại gia làm việc dùng mọi thủ đoạn.

- Dùng mọi thủ đoạn sao?

- Chỉ cần đạt đến mục đích.

Thủy Tiên Phi Tử đột nhiên giật mình, run giọng nói:

- Thì ra ngươi là môn hạ của Hồng Mao Đảo.

- Điều này ta không phủ định.

- Nhưng tương truyền Hồng Mao Đảo Chủ là dị tộc, đích truyền mười vị đệ tử của hắn đều là dị tộc, tại sao ngươi lại là người Trung Nguyên vậy.

Đại Hải Chi Kinh ngông cuồng nói:

- Vạn vật vốn cùng loại, đó là cô thiển kiến mà cảm thấy lạ thôi, trong mười vị huynh đệ của ta, có hai người là nhân sĩ Trung Nguyên, chỉ trách cô thiển kiến mà thôi

- Có đến hai vị sao?

- Đúng vậy.

- Trừ ngươi ra còn có ai nữa?

- Tiếng tăm lừng lẫy mười mấy năm trước chấn động Trung Nguyên vô lâm mà cô lại hiểu biết nông cạn đến thế.

Thủy Tiên Phi Tử nghĩ đến một tên ma đầu nói:

- Thiên Ngoại Thế Ma sao?

- Chính phải.

- Lão ta là sư huynh của ngươi sao?

- Còn gì nữa?

- Ô! Thủy Tiên Phi Tử nhớ lại lần trước Đại Hải Chi Kinh nhiều lần gần gũi nàng, trong khu vườn nhỏ ở núi hoang cùng Thạch Kiếm ăn nhấm Ngũ Sắc Dâm Quả và phát sinh nghiệt duyên, nàng cũng cảm thấy kỳ lạ Thạch Kiếm không phải là môn hạ của Hồng Mao Đảo tại sao lại có Ngũ Sắc Dâm Quả chứ, thế là nàng nghĩ ra, lẽ nào lại là quỷ kế của Đại Hải Chi Kinh sao? Nàng nghĩ đến đây liền nói:

- Tương truyền Hồng Mao Đảo có một cây Ngũ Sắc Dâm Quả mấy hôm trước ta đến khu vườn nhỏ nơi hoang sơn phát hiện ra quả Ngũ Sắc Dâm Quả lẽ nào ngươi đã để ở đó sao? Đại Hải Chi Kinh cười nham hiểm nói:

- Điều này ta không nhất thiết phải nói cho ngươi biết.

- Ngươi không phủ nhận chứ!

- Ta không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Thủy Tiên Phi Tử nghe giọng nói của hắn ta, càng khẳng định là hắn làm, bỗng quét ra một chưởng nhanh như điện vào ngực của Đại Hải Chi Kinh nói:

- Ngươi thật không nói sao? Chưởng theo tiếng nói phóng đến, vô cùng lợi hại.

Đại Hải Chi Kinh thấy nàng xuất thủ kỳ ảo độc ác, thần nhiên thối lui nói:

- Chỉ cần cô dâng Thủy Tiên Nguyên Tâm ra, chúng ta sẽ hóa địch thành bạn! Thủy Tiên Phi Tử đánh hụt càng thêm phần nộ nói:

- Người đừng mơ tưởng, ta lấy mạng chó của người đây! Cánh tay ngọc của nàng khê giơ ra, luồng bão táp như chớp, tấn công Đại Hải Chi Kinh.

Đại Hải Chi Kinh lắc người một cái, quay lại ra lệnh cho Huyết Dao Nhân Ảnh:

- Hãy bắt con nha đầu này cho ta.

Không ngờ Huyết Dao Nhân Ảnh gia nhập Thiên Ngoại Phái và chịu sự sai khiến của Đại Hải Chi Kinh có thể biết địa vị của Đại Hải Chi Kinh trong Thiên Ngoại Phái là cao đến chừng nào.

Huyết Dao Nhân Ảnh lách người đến chặn Thủy Tiên Phi Tử, thóa mạ:

- Hãy giao Thủy Tiên Nguyên Tâm ra.

Thủy Tiên Phi Tử liên tiếp cười nhạt, nói:

- Hừm! Làm chủ một môn phái không chịu lại đi làm con chó để người ta sai khiến, quả là tức cười.

Huyết Dao Nhân Ảnh vốn là chủ môn của một phái, bị Thủy Tiên Phi Tử thóa mạ hai câu, mặt đỏ bừng, thẹn đến phát giận, quét ra một chưởng.

Lúc lão quét chưởng ra thì môn hạ Huyết Dao Môn cũng múa thanh đao trong tay tiến lên, bao vây tấn công Thủy Tiên Phi Tử.

Thạch Kiếm thấy vậy đôi mày kiếm khê phần nộ.

Tuy vừa rồi Thủy Tiên Phi Tử mắng chàng một cách thậm tệ, vả lại buộc chàng xuất thủ, nhưng ở vào tình trạng này, chàng không thể bó tay mà nhìn.

Đúng lúc ấy, chàng rít lên một tiếng phần nộ, như một con mãnh hổ, nhảy vào một đàn cừ non, song chưởng mạnh mẽ quét ra, thảm cảnh diễn ra, tiếng kêu như quỷ khóc ma sầu.

Thủy Tiên Phi Tử ngênh chiến Huyết Dao Nhân Ảnh bụi cát đầy trời.

Trong chớp mắt bên Thạch Kiếm, máu bắn tung tóe, đao bay ra tứ phía, tiếng kêu thảm khóc vang lên, tiếng chưởng và đao kiếm vang lên không ngớt, thì thể chất như núi.

Thủy Tiên Phi Tử và Huyết Dao Nhân Ảnh giao chiến được mấy hiệp bỗng một tiếng kêu thảm khóc vang lên.

Huyết Dao Nhân Ảnh như điều đứt dây, bắn tung ra ngoài mười trượng xa, ngã phịch xuống đất, miệng chảy ra một luồng máu tươi, mắt trợn tròn, chết một cách thảm thương.

Thủy Tiên Phi Tử giết chết Huyết Dao Nhân Ảnh lại tung người đến giữa trận của Thạch Kiếm.

Nàng giơ cánh tay ngọc ra, đẩy Thạch Kiếm đi nói:

- Người tránh ra, ta không cần người giúp đỡ.

Thạch Kiếm không đề phòng, bị luồng chưởng lực của nàng đẩy ra ngoài mấy trượng xa, bèn lạng lẽ thối lui mấy bước, trong lòng khê giận, đành phải đứng một bên nhìn trận đấu, một mặt đưa mắt giám sát Đại Hải Chi Kinh.

Thân hình Thủy Tiên Phi Tử như một luồng khói nhẹ, mỗi lần nàng quét chưởng một tiếng kêu thảm khóc vang lên.

Bỗng Đại Hải Chi Kinh lướt tới, chỉ lấy Thủy Tiên Phi Tử nói:

- Độc thủ như vậy quả là quá đáng đấy!

- Người giết môn hạ của ta, cũng không cảm thấy quá đáng, ta chỉ dùng oán trả oán mà thôi.

- Cô sẽ hối hận đấy!

- Giết mấy tên tiểu tốt này thì không có gì là hối hận cả.

- Huyết Dao Môn sẽ đối địch với cô đấy.

Thủy Tiên Phi Tử cười nhạt nói:

- Huyết Dao Nhân Ảnh đã chết rồi, ta còn sợ con rồng không đầu kia sao? Đại Hải Chi Kinh ngạc nhiên một lúc, rồi nói:
- Huyết Dao Môn và Thiên Ngoại Phái đã liên kết với nhau thành một khối, tuy rằng Huyết Dao Môn không có khả năng phục thù, Thiên Ngoại Phái cũng không buông tha cô.
- Như vậy càng tốt, ta không sợ người chạy trốn nữa rồi.

Đại Hải Chi Kinh biến sắc, nhãn quang rợn người nói:

- Bổng đại gia là một trong Thập Đại Ma Tôn lẽ nào lại sợ một con nha đầu như ngươi sao? Thạch Kiềm nghe hẳn nhắc đến Thập Đại Ma Tôn bất giác rung mình, vì chàng nghe đồn Thập Đại Ma Tôn võ công cái thế, nhân vật võ lâm nghe nhắc đến là biến sắc ngay, không ngờ Đại Hải Chi Kinh lại là một trong Thập Đại Ma Tôn còn chín Tôn còn lại không biết là ai? Thủy Tiên Phi Tử cười nhạt đơm vị khinh bỉ nói:
- Tiếc rằng ngươi chỉ là người có địa vị thấp nhất trong Thập Đại Ma Tôn mà thôi, dọa được ai chứ bổng Phi Tử thì đừng hòng. Ha ha... ha ha...

Đại Hải Chi Kinh sắc mặt tái xanh nói:

- Ta không giết cô thì không làm người.
- Như vậy thì ngươi đừng làm người nữa.
- Xem chừng! Đại Hải Chi Kinh giận đến toàn thân phát run, chưa dứt lời đã quét ra một chiêu nhanh như chớp, nhằm Thủy Tiên Phi Tử mà tấn công.

Bỗng! Hai luồng kinh khí bài không, bụi cát mù mịt.

Đại Hải Chi Kinh hự một tiếng, thối lui hai bước.

Thủy Tiên Phi Tử đôi má khê run rẩy, thối lui một bước.

Nhưng Đại Hải Chi Kinh lại tiến đến nhanh như điện xẹt, song chưởng nhằm vào Thủy Tiên Phi Tử mà quét tới.

Thủy Tiên Phi Tử lắc mình tránh, lượn một vòng quét ra hai chưởng.

Hai người họ có thể nói là cao thủ vào hạng thượng thừa của võ lâm, xuất thủ không những nhanh tuyệt luân mà mang theo luồng kinh khí mạnh vô song, vô cùng kinh người.

Thạch Kiềm thấy hai người họ thi triển tuyệt chiêu, kỳ dị và độc ác, sự sống như ngàn cân treo sợi tóc vậy, chàng vô cùng kính phục.

Bất giác họ đã giao thủ hơn mười ba chiêu vẫn không phân chia thắng bại.

Nhưng Thạch Kiềm thấy rõ Đại Hải Chi Kinh công lực kém xa Thủy Tiên Phi Tử sắp sửa thất bại rồi.

Tuy vậy, Đại Hải Chi Kinh vẫn tiếp tục phát chưởng, thế mạnh vô song đến kinh người.

Thủy Tiên Phi Tử lặng lẽ ứng chiến, thân hình như làn khói mỏng, kỳ dị vô cùng.

Thạch Kiềm thầm phục: “Công lực của hai người này quả đã vào mức thượng thừa rồi.” Thật ra thân pháp hiện giờ của Thạch Kiềm không chừng cũng thua hai người họ.

Chàng đang nghĩ ngợi.

Bỗng trước mặt chàng Đại Hải Chi Kinh trúng phải một chưởng của Thủy Tiên Phi Tử nghiêng người nhảy tung ra ngoài bốn năm trượng xa.

Thủy Tiên Phi Tử nhanh chóng tung người tấn công đến.

Bỗng! Hai tiếng rít dài.

Thủy Tiên Phi Tử nghe tiếng rít đã vội vàng thu chưởng thối lui.

Thạch Kiếm kinh ngạc trước hành động của nàng, nghĩ thầm: “Không biết kẻ đến đây là ma đầu nơi nào mà cô ta lại phòng bị cẩn thận đến thế?”

-oOo-

59. Trong Loạn Thạch Trận

Bỗng từ trong không trung, xoẹt đến hai bóng người đỏ, Thạch Kiếm đưa mắt nhìn, bất giác thất kinh thối lui hai bước.

Thì ra hai kẻ vừa đến là hai quái nhân tóc đỏ xõa ngang vai, đầy mình là lông lá, thân hình cao hơn người thường một cái đầu, thân pháp lại nhanh đến dị thường.

Đại Hải Chi Kinh vừa gặp liền mừng rỡ bước đến chấp tay nói:

- Hai vị sư huynh đến đúng lúc thật.

Vị quái nhân tóc đỏ bên tả toét miệng cười nói:

- Sư đệ, đã lấy được Thủy Tiên Nguyên Tâm chưa? Thạch Kiếm không ngờ họ nói tiếng Hán một cách lưu loát như thế.

Chỉ nghe Đại Hải Chi Kinh đáp:

- Thật xấu hổ, vẫn chưa lấy được.

Hai vị quái nhân tóc đỏ nghe nói mày rậm khê chau lại, cất bước đi đến trước mặt Thủy Tiên Phi Tử không một chút chần chừ, nói:

- Hãy lấy Thủy Tiên Nguyên Tâm ra! Thủy Tiên Phi Tử như nói qua mũi:

- Hải Ngoại Dã Nhân, các ngươi cả gan đến Trung nguyên mà ăn nói bừa bãi như thế sao? Vị quái nhân tóc đỏ bên hữu giận dữ quát:

- Cô dám thóa mạ Đệ Cửu Ma Tôn ta, có lẽ cô chán sống rồi đấy!

- Thóa mạ bọn dã nhân các ngươi thì làm sao nào? Đệ Cửu Ma Tôn giận bừng bừng, song thủ to và dài đầy lông lá chụp đến.

Gã xuất thủ như điện, nhưng Thủy Tiên Phi Tử không phải là tay vừa, làm gì để gã dễ dàng đắc thủ như thế, lay động thân hình một cái đã tránh ra được.

Đệ Cửu Ma Tôn giận trợn tròn đôi mắt giờ song thủ ra chụp tiếp.

Vì quái nhân tóc đỏ bên cạnh là Đệ Bát Ma Tôn trong Thập Đại Ma Tôn gã thấy sư đệ thất thế, liền tung người nhảy đến, giờ chưởng quét vào người Thủy Tiên Phi Tử.

Thủy Tiên Phi Tử trước sau đều có địch, chân tay có vẻ rối loạn.

Thạch Kiếm thấy vậy vận mười hai thành công lực quét ra hai luồng chưởng lực vào hai Ma Tôn này.

Hai vị quái nhân tóc đỏ chỉ lo nghĩ đến Thủy Tiên Phi Tử không ngờ bên hông lại xuất hiện luồng công lực mạnh mẽ đến thế, vừa muốn chặn lại thì đã muộn.

Hai người họ bị Thạch Kiếm đánh trúng chưởng chao đảo thối lui nửa bước.

Thạch Kiếm thầm thất kinh, một chưởng của chàng mạnh ngàn cân lại chỉ làm cho hai vị quái nhân tóc đỏ này thối lui nửa bước mà thôi, quả là không thể tưởng tượng nổi.

Hai vị quái nhân tóc đỏ bị đánh một chưởng giận phát điên lên, miệng lảm bảm kêu lên, liền liền thủ xuất chưởng, Đại Hải Chi Kinh thấy thế cũng đi đến bên mình họ vận công phát chưởng.

Thạch Kiềm thấy ba người vận công phát chưởng hai bàn tay trở nên đỏ chói, chàng biết đó là một loại võ công độc môn kỳ dị.

Nhưng Thạch Kiềm vốn có cá tính cuồng ngạo, không chịu né tránh, thủ thế đón chưởng.

Ba luồng chưởng lực đột nhiên phát ra, như lôi phong động vân.

Thủy Tiên Phi Tử kêu to một tiếng:

- Hồng Mao Chưởng! Nhanh như chớp kéo lấy tay Thạch Kiềm nhảy ra ngoài bảy, tám trượng vừa đúng lúc tránh khỏi luồng chưởng lực mạnh như bão táp do bao luồng chưởng lực hội tụ mà thành.

Thạch Kiềm bị Thủy Tiên Phi Tử kéo ra ngoài trong lòng có vẻ không bằng lòng.

Nhưng lúc nhìn thấy nơi luồng chưởng phong giáng xuống tạo thành một mảnh đất cỏ cây hoa lá bị đốt cháy thành tro bụi, phút chốc giật mình toát mồ hôi hột.

Chàng thầm nghĩ: “Nếu không phải cô ta kịp thời kéo ra, có lẽ ta đã chôn thân dưới Hồng Mao Chưởng rồi.” Chàng nghĩ xong nhìn Thủy Tiên Phi Tử với ánh mắt cảm kích.

Lúc này ba Ma Tôn lại xuất thủ công đến.

Một luồng bão táp đỏ chói, cuộn cuộn ập đến.

Thủy Tiên Phi Tử quát nhỏ:

- Chúng ta tạm thời tránh sự lợi hại của chúng.

Nói xong thân hình nàng như chim yến vút lên không trung, Thạch Kiềm lướt theo nàng.

Chớp mắt họ đã rơi vào Loạn Thạch Trận.

Thạch Kiềm thấy nàng ngồi trên một tảng đá to, tư thế vô cùng an nhàn, chỉ thấy ba vị Ma Tôn như chim ưng, nhả loạn thạch mà đuổi đến.

Thạch Kiềm đối với thái độ lúc thì lạnh nhạt, lúc thì ôn hòa của cô ta bất giác mà nảy sinh tình cảm, vì thế chàng đối với cử động của nàng rất có lòng tin.

Bỗng! Ba vị ma đầu đứng ngoài đồng loạn thạch nhìn mà không tiến bước.

Thạch Kiềm thấy kỳ lạ, đưa mắt quan sát tứ phía, mới phát hiện đồng loạn thạch này được sắp đặt theo phương vị Kỳ Môn bát giác thán phục, liền nói:

- Nếu mắt ta không bị mờ thì đồng loạn thạch này là một Kỳ Trận.

Thủy Tiên Phi Tử khẽ lộ vẻ đắc ý, nói:

- Ai không biết đây là trận thế, nếu có bản lĩnh thì hãy nói ra sanh môn tử khắc của trận thế này.

Thạch Kiềm ngẫm nghĩ Chương lâu nói:

- Điều này tại hạ phục thôi.

- Như vậy thì ngươi ở mãi trong loạn thạch trận này thôi.

Thạch Kiềm biết nàng nói đùa, cười đau khổ vỗ tay hỏi:

- Tại hạ có một việc muốn hỏi không biết cô nương có chịu nói cho tại hạ biết không?

- Việc gì vậy?

- Không biết lai lịch của Thập Đại Ma Tôn này từ đâu?

- Hừm! Cả việc như thế cũng không biết thì nói gì là dẫn thân giang hồ chứ? Thập Đại Ma Tôn chính là mười tên đệ tử của Đảo Chủ Hồng Mao Đảo.

- Như vậy công lực của đảo chủ Hồng Mao Đảo không phải là thường.

Thủy Tiên Phi Tử nói:

- Võ công của Đảo Chủ Hồng Mao Đảo như thế nào ta cũng chưa gặp qua, nhưng từ công lực của Thập Đại Ma Tôn có thể biết được công lực của lão như thế nào rồi.

Thạch Kiềm lại hỏi tiếp:

- Còn Hồng Mao Chương thì sao?

- Hồng Mao Chương là võ công độc môn của Hồng Mao Đảo vừa rồi Kim Ngọc Thoa đã chết dưới võ công tà độc này.

Thạch Kiềm ồ lên một tiếng nghĩ thầm:

- Như vậy Bạch Diện Lang Quân không phải chết dưới tay của Vô Lâm Bạo Quân mà là chết dưới tay của môn hạ Hồng Mao Đảo đáng căm hờn...

Nghĩ đến đây chàng mặt lộ sát khí, cất bước tiến ra.

Bồng Thủy Tiên Phi Tử nắm lại cánh tay chàng hỏi:

- Người muốn làm gì thế? Lúc này mắt Thạch Kiềm nãy lửa nói:

- Ta phải đánh tan xương nát thịt ba tên ma đầu này.

- Người không nên động thủ thì hơn.

- Tại sao thế?

- Nếu nói công lực của người, đầu một trong ba người họ thì quả là có dư thừa, nhưng ba người họ liên thủ với nhau, người chỉ có đi đến cái chết mà thôi!

- Nhưng tội ác của họ đầy trời, không giết họ quả là không yên lòng.

- Đành phải thừa cơ mà hành động thôi, hay là sau này công lực của người có tăng tiến thêm, thì có thể yên tâm mà giết chúng.

- Lẽ nào để họ ngông cuồng vô lễ thế sao? Thủy Tiên Phi Tử cười khẽ một tiếng, nói:

- Họ hoành hành không được bao lâu đâu.

- Nhưng ta khó mà nhịn được...

Thạch Kiềm chưa dứt lời thì Thủy Tiên Phi Tử đã ộc một tiếng, mưa ra một đồng nước, mặt chảy mồ hôi hột, thân hình có vẻ yếu ớt.

Thạch Kiềm có vẻ tiếc thương nàng, vội vàng chạy đến đỡ nàng.

Thạch Kiềm nhìn đôi má của nàng ửng hồng đẹp như ánh tà dương, mùi hương thơm thoang thoảng của thiếu nữ đập vào mũi chàng.

Thạch Kiềm bắt giắc ôm chầm lấy nàng, bỗng chàng nhanh chóng tỉnh ngộ ngay, vội thả nàng ra, nắm lấy nàng quan tâm hỏi:

- Phi Tử, cô đã bị thương rồi sao? Thủy Tiên Phi Tử nghe chàng hỏi, mặt đỏ lên vì thẹn, cúi mặt, không nói gì.

Thạch Kiềm thấy lạ kỳ, thấy dáng vẻ của nàng mệt mỏi, như là bị trúng chưởng lực của Ma Tôn bị thương đầu đó, bèn quan tâm hỏi tiếp:

- Phi Tử, cô có phải là đã bị thương không? Thủy Tiên Phi Tử khẽ lắc đầu.

Nàng không nói, nhưng trong lòng thầm cảm kích: “À! Tính tình của chàng ôn hòa biết bao, nhân cách của chàng cao cả biết bao, chàng tuyệt không làm việc xấu xa kia!” Bồng Thủy Tiên Phi Tử nghĩ đến khuôn mặt nham hiểm của Đại Hải Chi Kinh nàng thầm nghĩ: “Nhất định là Cổ Phi Long bày mưu, hấn muốn đoạt trình tiết của ta, lại không ngờ Thạch Kiềm...” Nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy buồn nôn, lại mưa ra một ngụm nước.

Thạch Kiềm thất kinh hỏi:

- Phi Tử, cô bị làm sao thế? Thủy Tiên Phi Tử sắc mặt kiêu diễm, nói nhỏ:

- Không việc gì cả, ta đã có mang.

Như một tiếng sấm giáng vào đầu Thạch Kiếm, chàng thất kinh thối lui bảy, tám bước nghĩ thầm: “Không ngờ cô ta lại là một phụ nữ hạ tiện, có mang, mà cô ta nói ra được...” Chàng liền lạnh lùng nói:

- Chúc mừng cho Phi Tử.

Kẻ ngu ngốc cũng nghĩ ra trong khẩu khí chàng bao hàm sự nhạo báng.

Thủy Tiên Phi Tử cảm thấy mũi chua cay, hai hàng lệ rơi xuống.

Thạch Kiếm cười nhạt, nghĩ thầm: “Nay hối hận thì đã muộn rồi.” Trong lòng chàng vị nữ thần cao cả, thanh khiết, phút chốc biến thành một dâm phụ quả làm cho chàng vô cùng thất vọng.

Chàng điềm đạm nói:

- Phi Tử, tại hạ cáo từ thôi.

Nói xong cất bước bỏ đi.

Bỗng Thủy Tiên Phi Tử gọi chàng nói:

- Xin hãy dừng chân đôi lúc.

- Phi Tử, có việc gì thế?

- Hãy cho ta nói một lời rồi hãy đi có được không? Thạch Kiếm ngang nhiên nói:

- Có việc gì Phi Tử cứ việc nói không sao cả! Thủy Tiên Phi Tử lặng lẽ nói:

- Người có biết cái thai trong bụng ta là của ai không? Thạch Kiếm bất giác ngây người, thầm tức cười, lẽ nào cô gái này phát điên rồi hay sao, cô ta quan hệ với ai mà lại đi hỏi ta, nhưng lòng chàng vốn nhân hậu, bèn nói:

- Điều này có lẽ Phi Tử hỏi nhầm người rồi chăng? Thủy Tiên Phi Tử ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt sâu thẳm hỏi:

- Người muốn phủ nhận sao?

- Làm gì có việc này!

- Khu vườn nhỏ ở hoang sơn việc ta và người lỡ ăn Ngũ Sắc Dâm Quả lẽ nào người quên hết rồi sao?

- Khu vườn nhỏ ở hoang sơn nào, sao ta không biết gì cả.

- À! Không ngờ người là một kẻ bạc tình.

- Mong Phi Tử nói chuyện tôn trọng kẻ khác.

Bỗng Phi Tử nhớ đến lời nói của Bồng Lai Cung Chủ lúc đó Thạch Kiếm đã dứt Não Thần Mạch mất hết tri giác, đương nhiên là không biết, nhưng nàng nghĩ: “Lẽ nào Bồng Lai Cung Chủ không có nói cho hẳn nghe sự việc đã xảy ra như thế nào sao?” Nàng liền hỏi:

- Lệnh đường không có nói cho người nghe về việc của ta và người hay sao? Thạch Kiếm ngạc nhiên nói:

- Không có!

- Vậy thì sau khi người khỏi bệnh Não Thần Mạch, lệnh đường đã nói gì với người?

- Não Thần Mạch của ta vẫn chưa khỏi hết.

Thủy Tiên Phi Tử không tin nói:

- Người không phải đã hoàn chỉnh...

- Không, sanh mạng của ta nhờ vào một viên Định Não Thần của Bác Thông Lão Nhân chỉ có thể duy trì một trăm ngày, đến nay chỉ còn lại mấy ngày thôi, ta sắp biến thành một đồng xương tàn rồi.

Lúc này Thủy Tiên Phi Tử mới nghĩ ra, việc này không thể trách Bồng Lai Cung Chủ vì Thạch Kiềm đã chịu đựng sự đả kích lớn lao, nên mới không kể đoạn nghiệt duyên cho chàng nghe.

Nàng nghe Thạch Kiềm nói tính mạng chỉ còn lại mấy ngày bèn hỏi:

- Lễ nào vô phương cứu chữa sao?
- Có thì có, nhưng chỉ sợ cô không chịu.

Thủy Tiên Phi Tử vội nói:

- Nếu như ta cứu được người thì làm gì mà không chịu chứ.
- Chỉ cần có Thủy Tiên Nguyên Tâm của cô là lập tức có thể cứu chữa được.
- Thủy Tiên Nguyên Tâm làm sao có thể cứu chữa Nảo Thần Mạch được chứ?
- Không phải thế, ta dùng Thủy Tiên Nguyên Tâm kích thích Kim Liên Hoa sớm kết trái thành Kim Liên Tử, Kim Liên Tử có thể trị bệnh cho ta.

Thủy Tiên Phi Tử thầm mừng rỡ: “Kim Liên Tử có thể trị bệnh đoạn Nảo Thần Mạch của chàng và đồng thời cũng có thể trị bệnh bại liệt sau một năm, vì chàng phục Ngũ Sắc Dâm Quả quả là nhất cử lưỡng tiện.” Nàng lộ vẻ vui mừng nói:

- Nếu người muốn Thủy Tiên Nguyên Tâm thì hãy lấy đi.

Vừa nói vừa lấy ra một viên Thủy Tiên Nguyên Tâm màu đỏ chói.

Thạch Kiềm nằm mộng cũng không nghĩ lại dễ dàng có được Thủy Tiên Nguyên Tâm như vậy. Nhưng chàng lại sợ Thủy Tiên Phi Tử có điều kiện gì bèn nói:

- Có phải cô vô điều kiện tặng cho ta?
- đương nhiên.

Thủy Tiên Phi Tử ưu oán nói:

- Nhưng ta mong rằng người đừng bỏ rơi ta.
- Bỏ rơi sao?
- Đúng vậy.
- Chúng ta vốn không có quan hệ gì, cô tặng Thủy Tiên Nguyên Tâm cho ta, ta sẽ cảm kích cô mãi, nhưng nếu cô đổ cái thai trong bụng lên đầu ta thì ta không dám tiếp nhận lòng tốt của cô.

Thủy Tiên Phi Tử thở dài một tiếng nói:

- Ta tặng Thủy Tiên Nguyên Tâm cho người là vô điều kiện, còn đoạn nghiệt duyên đó, người hoàn toàn không hay biết, hiện giờ thì người đương nhiên là không thừa nhận rồi, nhưng sau này, người có gặp lệnh đường hỏi rõ mọi việc, sau đó thì hãy làm theo lương tâm của mình, ta nghĩ người không phải là kẻ vô tình.

Chàng nghe nói có vẻ động lòng, nhận lấy Thủy Tiên Nguyên Tâm nói:

- Ta sẽ làm như lời cô nói.
- Mong chàng bảo trọng.
- Thời gian không còn nhiều, ta còn phải đến Kim Liên Trì ngay thôi.

Thạch Kiềm đưa mắt nhìn thấy ba vị Ma Tôn không biết đã bỏ đi tự lúc nào, chàng theo sự chỉ dẫn của Thủy Tiên Phi Tử rời khỏi Loạn Thạch Trận.

Thạch Kiềm lặng lẽ chia tay nàng trong lòng cảm thấy nặng trĩu.

Lúc chia tay Thủy Tiên Phi Tử nói:

- Mong chàng đừng quên việc của hai chúng ta!

-oOo-

60. Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng

Nhưng lời nói của Thủy Tiên Phi Tử vô cùng chân thành, chàng không thể không tin được.

Chàng trầm tư nói:

- Ta phải làm sao đây? Gió lạnh hắt vào mặt, chàng có vẻ tỉnh táo hẳn ra, thở than nói:

- Ai dà! Ngày mai thì có gió của ngày mai, ta nghĩ nhiều như thế làm gì cho mệt chứ? Trước mắt việc quan trọng nhất là đến Kim Liên Trì, việc sau này thì hãy liệu sau.

Chàng quyết định xong, vội vàng thi triển khinh công lướt đi.

Lúc chàng đặt chân đến Kim Liên Trì thì sinh mạng của chàng chỉ còn lại mười mấy ngày mà thôi.

Câu Hồn Yêu Cơ vô cùng khâm phục chàng, nói:

- Không ngờ thiếu hiệp nhanh chóng đã đoạt được Thủy Tiên Nguyên Tâm như vậy.

Thạch Kiềm thở dài nói:

- Thế sự bất thường, thay đổi khôn lường, cả tại hạ cũng không ngờ được.

- Có việc gì đã xảy ra vậy? Thạch Kiềm kể lại đoạn nghiệt duyên mà Thủy Tiên Phi Tử nói cho chàng hay và cả việc của Thập Đại Ma Tôn cho Câu Hồn Yêu Cơ nghe.

Câu Hồn Yêu Cơ nghe xong vô cùng cảm thán nói:

- Mong thiếu hiệp sau này thu xếp cho ổn thỏa.

Sau đó bà lại nói tiếp:

- Chúng ta hãy nhanh chóng dùng Thủy Tiên Nguyên Tâm mà lấy Kim Liên Tử.

Hai người đi đến bên bờ Kim Liên Trì.

Thạch Kiềm giao Thủy Tiên Nguyên Tâm giao cho Câu Hồn Yêu Cơ, bà bèn mài Thủy Tiên Nguyên Tâm ra thành bột, rải lên cánh hoa Kim Liên.

Quả cũng lạ kỳ, không bao lâu, Kim Liên Hoa từ từ héo đi.

Qua một tuần trà, Kim Liên Hoa từ từ khô héo, Câu Hồn Yêu Cơ thuận tay ngắt ra một viên Kim Liên Tử sáng lóa.

Thạch Kiềm vui mừng không thốt lên được lời nào.

Câu Hồn Yêu Cơ đưa cho chàng nói:

- Thiếu hiệp hãy cầm lấy.

Thạch Kiềm vô cùng xúc động, tay run rẩy nhận lấy Kim Liên Tử đa tạ nói:

- Tiền bối, tại hạ thật là cảm kích!

- Không cần đa tạ, mong thiếu hiệp sau này làm nhiều việc tốt không bôi nhọ danh dự của lệnh tôn.

Thạch Kiềm nghe bà nhắc đến thân phụ Võ Lâm Bạo Quân, trong lòng vô cùng cảm động và than thở.

Bỗng một âm thanh trong trẻo ngân vang từ xa bay đến.

Thạch Kiềm và Câu Hồn Yêu Cơ đồng loạt đưa mắt nhìn chỉ thấy một bóng xám lướt nhanh tuyệt luân, hướng về phía hai người.

Chớp mắt, Thạch Kiềm gọi to:

- Thân mẫu đến thật đúng lúc! Hóa ra người vừa đến là Thạch Na Na Bồng Lai Cung Chủ.

Câu Hồn Yêu Cơ thi lễ nói:

- Cung Chủ, ngưỡng mộ đã lâu nay mới gặp được quả là hân hạnh.

Bồng Lai Cung Chủ ngây người, Thạch Kiềm vội vàng giới thiệu nói:

- Thân mẫu, may mắn được Thảm tiên bối giúp đỡ, Kiềm nhi mới thuận lợi có được một viên Kim Liên Tử, tánh mạng được cứu rồi.

Bồng Lai Cung Chủ lạ kỳ nói:

- Lẽ nào đây là một giấc mộng!

- Không phải mộng mà là sự thật.

Thạch Kiềm kể lại việc dùng Thủy Tiên Nguyên Tâm kích thích Kim Liên Hoa kết quả sớm, bỗng chàng nhớ đến việc của Thủy Tiên Phi Tử liền hỏi:

- Thân mẫu, Kiềm nhi muốn hỏi thân mẫu một việc.

- Việc gì vậy? Sao con ấp a ấp úng như thế?

- Trong lúc Kiềm nhi tinh thần hôn mê, có phải đã xảy ra việc gì phải không? Bồng Lai Cung Chủ biết Thạch Kiềm muốn hỏi việc của Thủy Tiên Phi Tử vì thế bà nhớ lại, bà không nói cho Thạch Kiềm biết việc này là vì sinh mạng của Thạch Kiềm chỉ còn lại một trăm ngày, nay đã có được Kim Liên Tử thì nên nói rõ việc này cho Thạch Kiềm biết.

Bà liền đem việc xảy ra trong khu vườn nhỏ ở hoang sơn cho Thạch Kiềm nghe.

Thạch Kiềm nghe xong kinh ngạc nói:

- Thân mẫu, quả thật có việc như thế sao?

- Đương nhiên là thật rồi.

- Thủy Tiên Phi Tử không có gạt con rồi. À! Còn phải tính sao đây?

- Con nên chăm sóc cô ta.

- Con...

- Huống hồ cô ta đã có mang rồi.

- Ái dà!...

Bồng Lai Cung Chủ an ủi nói:

- Đó là lặp lại việc của hai mươi năm trước...

- Lặp lại việc gì?

- Đúng vậy, không ngờ hai mươi năm trước phát sinh trên người thân phụ con, nay lại phát sinh trên người con.

Thạch Kiềm giật mình hỏi:

- Thân phụ con sao? Võ Lâm Bạo Quânsao?

- Ta không gọi thân phụ con như thế! Thạch Kiềm khê ngây người, chàng không hiểu thái độ của Bồng Lai Cung Chủ tại sao lại thay đổi nhanh đến thế, nhưng thành kiến của chàng đối với Võ Lâm Bạo Quânvẫn như cũ.

Vì thế chàng không vui nói:

- Thân mẫu đừng quên là lão muốn mổ bụng lấy tim con mà!

- Đó là việc đã qua rồi!

- Nhưng đó không phải là hành động của một người thân phụ đối với con mình, con chưa bao giờ nhận được tình thương của lão mà chỉ nhận được sự bức hại của lão thôi.

Bồng Lai Cung Chủ đau lòng nói:

- À! Đó hoàn toàn là sự hiểu lầm, con nên tha lỗi cho phụ thân con.

- Sự hiểu lầm làm sao?

- Sự hiểu lầm này làm cho ta và phụ thân con thành cựu thù, cũng làm cho con và thân phụ con, người thân mà như đối nghịch...

Thạch Kiềm sốt ruột hỏi:

- Thân mẫu hãy nói rõ mọi việc cho Kiềm nhi biết!

- Đó là mấy ngày gần đây, thân mẫu mới biết được...

Bồng Lai Cung Chủ dừng một lúc rồi tiếp:

- Mấy ngày trước, ta đã gặp một vị cung nữ của Bồng Lai Tiên Cung cô ta đã kể lại sự việc bí ẩn của hai mươi năm cho ta nghe.

- Sự việc cụ thể như thế nào?

- Lần trước không phải thân mẫu đã nói cho con nghe là thân phụ con đã gạt thân mẫu hay sao?

- Đúng vậy, nhưng sau đó Kiềm nhi gặp lão, lão lại nói thân mẫu đã gạt lão.

Bồng Lai Cung Chủ nói:

- Sự việc chính là từ chỗ này, ta lầm thân phụ con và thân phụ con cũng lầm ta.

- Lẽ nào hai người đều không có lỗi sao?

- Đương nhiên rồi. Vả lại ta và thân phụ con đã rơi vào quỷ kế của kẻ khác.

- Ai thế?

- Ngọc Diện Tú Sĩ Khương Quân Tông.

Thạch Kiềm nghiến chặt răng nói:

- Quả là đáng ghét, lão còn gạt con, nói là thân phụ của con nữa.

- Nhưng Ngọc Diện Tú Sĩ không phải là chủ mưu.

- Lẽ nào lão bị kẻ khác sai khiến?

- Đúng vậy!

- Là ai thế? Bồng Lai Cung Chủ phẫn nộ nói:

- Thiên Ngoại Thế Ma.

Câu Hồn Yêu Cơ nghe nói thế càng căm giận lão, Thạch Kiềm chỉ muốn phanh thây Thiên Ngoại Thế Mara hàng nghìn mảnh vụn.

Bồng Lai Cung Chủ nói tiếp:

- Nhưng xét cho cùng kẻ bày ra quỷ kế này lại là đảo chủ Hồng Mao Đảo.

- Là lão Hồng Mao ấy sao? Mục đích của lão là gì?

- Muốn bá chủ Trung Nguyên, xưng bá võ lâm, sau đó thống ngự lãnh thổ Trung Nguyên, làm vua thiên hạ, lão Hồng Mao Đảo Chủ kia tâm địa quả là nham hiểm xảo trá.

- Lão có dã tâm đến thế sao?

- Vì thế lão sai khiến Thiên Ngoại Thế Ma mang hai quả Ngũ Sắc Dâm Quả đến Trung Nguyên, Thiên Ngoại Thế Ma bèn khống chế Ngọc Diện Tú Sĩ, muốn sau khi ta phục Ngũ Sắc Dâm Quả rồi thì đoạt trình tiết của ta không ngờ Tứ Phẩm Chi ăn nhầm quả đó và đã xảy ra một đoạn nghiệt duyên.

- Sự việc quả thật là như thế sao?

- Đương nhiên rồi, vì thế ta nghĩ, đoạn nghiệt duyên của con và Thủy Tiên Phi Tử cũng do mưu kế của Hồng Mao Đảo Đảo Chủ mà tạo thành.

Thạch Kiềm hỏi:

- Làm sao mà chắc chắn như vậy?

- Vì Ngũ Sắc Dâm Quả trừ Hồng Mao Đảo ra thì không có nơi nào có cả.

- Như vậy thì con bị họ hại rồi.

- Nhưng mà sự thật đã như thế không thay đổi được rồi, huống hồ là Thủy Tiên Phi Tử đã có mang, con nên chăm sóc chu đáo cho cô ta.

- Thân mẫu, con sẽ làm như thế! Bồng Lai Cung Chủ lại nói:

- Còn có một việc không biết con có chịu làm không?

- Thân phụ con đã bị nhốt trong Võ Lâm Bảo con có bằng lòng đi cứu thân phụ con không? Thạch Kiềm như không dám tin, giật mình nói:

- Võ Lâm Bảo không phải thuộc sự giám quản của thân phụ hay sao?

- Nay đã thành sào huyệt của Thiên Ngoại Phái, nghe nói thân phụ con không chịu gia nhập Thiên Ngoại Phái nên đã bị họ nhốt rồi.

- Có việc này nữa sao?

- Ài! Thiên Ngoại Phái mưu ma chước quỷ, sớm đã cho thuộc hạ làm nội ứng trong Võ Lâm Bảo một ngày nào đó trở giáo lại, không phải là dễ như trở lòng bàn tay hay sao? Thạch Kiềm nhướng mày nói:

- Ta thì phải cứu thân phụ ra.

Câu Hồn Yêu Cơ cũng cổ vũ chàng đi cứu thân phụ.

Thạch Kiềm từ giả mẫu thân và Câu Hồn Yêu Cơ lên đường đi cứu thân phụ.

Thạch Kiềm đến Võ Lâm Bảo, chàng vượt qua nhiều bức tường cao, bỗng Thạch Kiềm thấy có một đại hán từ một tòa đại sảnh đi ra.

Thạch Kiềm nhanh tay lướt đến điểm vào á huyết của gã đại hán, tên đại hán thất kinh, toàn thân run rẩy, Thạch Kiềm nói:

- Nếu muốn bảo tồn tính mạng thì hãy nói cho ta biết Võ Lâm Bảo Quân bị nhốt ở nơi nào? Tên đại hán run rẩy gật đầu, Thạch Kiềm giải huyết đạo cho hắn rồi bắt hắn vẽ một bản địa đồ, tên đại hán tỉ mỉ vẽ ra chỗ của địa lao. Thạch Kiềm lại điểm vào mê huyết của hắn.

Sau đó Thạch Kiềm theo bản địa đồ mà hắn vẽ nhằm địa lao mà lướt đi.

Phút chốc, quả nhiên Thạch Kiềm nhìn thấy một địa lao, trước cửa địa lao có hai người đang canh giữ.

Thạch Kiềm lượm một hòn đá nhằm phía xa mà ném đi, bịch một tiếng vang lên.

Hai tên lao giữ bỗng nhiên tung người lên, song chưởng nhằm nơi hòn đá phát ra âm thanh mà quát to:

- Ai đó?...

Chưa dứt lời thì đã bị luồng chỉ phong từ phía sau điểm vào mê huyết, chưa kịp kêu lên một tiếng đã ngã phịch xuống đất ngất đi.

Thạch Kiềm lướt tới, lấy chìa khóa từ trên mình họ ra.

Chàng đi đến mở cửa địa lao.

Chàng mở cửa ra thấy phía bàn trong tối, chàng từ từ đi xuống.

Chàng càng đi vào địa lao càng đen như mực.

Bỗng chàng thấy một góc tường đang ngồi co quắp một bóng người.

Thạch Kiềm khẽ gọi:

- Các hạ có phải Tứ Phẩm Chi không? Người này thức tỉnh nói:

- Người là ai?

- Thạch Kiềm. Các hạ là Tứ Phẩm Chi sao?

- Đúng vậy! Thạch Kiềm mừng rỡ nói:

- Thân phụ, Kiềm nhi đến cứu thân phụ ra khỏi địa lao đây.

Võ Lâm Bạo Quân hình như không dám tin, hỏi lại:

- Cứu ta sao?

- Đúng vậy! Thân phụ nơi này không phải là nơi để cho ta nói chuyện, con công thân phụ ra khỏi địa lao đây!

- Người cứu ta thật sao?

- Sao lại không thật chứ?

- Người không căm hận ta sao?

- À! Thân phụ, ngày xưa đều là do hiểu lầm cả.

- Hiểu lầm...

Thạch Kiềm vội bước đến, nắm lấy tay của Võ Lâm Bạo Quân, mừng vui suýt rơi nước mắt, công Võ Lâm Bạo Quân lên.

Bỗng...

Ầm một tiếng vang lên, cửa địa lao đã đóng sầm lại.

Tiếp theo là một tiếng quát:

- Để phụ tử người cùng nhau mà nhốt trong địa lao! Khà, khà... Khà, khà...

Tiếng cười sắc bén và đáng ghét kia đập vào lòng chàng, muốn phui cũng phui không đi, chàng nghĩ trong lòng như thế là xong rồi!

-oOo-

61. Sự Sống Kéo Dài

Lúc này Võ Lâm Bạo Quân lên tiếng một cách trầm tĩnh:

- Ái dà! Như thế trở thành cá trong chậu rồi! Bỗng Thạch Kiềm hào hùng nói:

- Thân phụ đừng lo lắng, dù thế nào nữa cũng phải thoát khỏi địa lao này.

- Nhưng có biện pháp gì?

- Sức người thắng thiên! Võ Lâm Bạo Quân lắc đầu nói:

- E rằng còn khó hơn lên trời.

- Không! Không phải lo lắng, nay...

Bổng Thạch Kiềm ngưng lại, trầm ngâm suy nghĩ Chương lâu mới hỏi:

- Thân phụ, con muốn hỏi một việc không biết thân phụ có giận không? Vô Lâm Bạo Quân bỗng nhiên giật mình, nói:

- Việc gì thế?

- Bệnh bại liệt của thân phụ, con đã có cách trị rồi.

- Điều này... không được!

- Tại sao không được chứ?

- Đúng rồi!... Ta không thể mổ bụng con mà ăn tim...

- Không phải! Vô Lâm Bạo Quân ngây người.

Thạch Kiềm tiếp lời:

- Kiềm nhi đã lấy được Kim Liên Tử! Vô Lâm Bạo Quân hình như không tin vào tai mình nữa, ngạc nhiên hỏi:

- Kim Liên Tử sao? Con quả thật đã lấy được Kim Liên Tử rồi sao? Thạch Kiềm thò tay móc Kim Liên Tử đưa đến trước mặt Vô Lâm Bạo Quân.

Vô Lâm Bạo Quân trợn tròn mắt ngạc nhiên, không biết vui mừng hay là kinh sợ mà toàn thân lão run rẩy, đôi tay run run nắm lấy tay của Thạch Kiềm nói:

- Đây...! Đây...! Đây không phải là giấc mộng... không phải là giấc mộng chứ? Bổng khuôn mặt dãi dầu sương gió của lão lộ ra vẻ khăng khái, đôi mắt tràn đầy hy vọng nhìn thẳng vào mặt Thạch Kiềm, kích động hiên ngang nói:

- Chỉ cần có Kim Liên Tử, Tứ Phẩm Chi ta tin rằng vẫn còn có thể tung hoành ngang dọc trên giang hồ thêm ba mươi năm nữa.

Thạch Kiềm thấy khí phách anh hùng của lão bộc phát bất giác vui vui trong lòng.

Chàng liền dùng hai tay dâng Kim Liên Tử lên nói:

- Thân phụ hãy dùng Kim Liên Tử đi, sau khi bình phục sẽ tìm cách vượt ngục sau.

Đôi tay Vô Lâm Bạo Quân run rẩy tiếp lấy Kim Liên Tử, lão vô cùng xúc động, từ từ đưa Kim Liên Tử lên đến khoe miệng, bỗng lão chợt buồn bã thở dài trả Kim Liên Tử cho Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm bắt giác ngây người, lạ lùng hỏi:

- Thân phụ, tại sao lại không dùng Kim Liên Tử, vì lý do gì mà lại thở dài? Vô Lâm Bạo Quân đôi mắt chiếu ra hai luồng nhãn tuyến sắc lạnh nghiêm nghị hỏi:

- Có một việc cứ canh cánh trong lòng ta, không nói ra không yên, nhưng ta lại sợ con không chịu nói rõ cho ta biết, nay ta nhớ ra nên mới thở dài như vậy, ta đã có lỗi rất nhiều với con.

Thạch Kiềm chân thành nói:

- Chuyện cũ như dòng nước chảy, hãy quên đi thôi, huống chi mọi việc đều do hiểu lầm mà ra, và đây hoàn toàn do kẻ khác muốn phá chúng ta, thân phụ hà tất phải tự trách mình chứ? Nay mọi việc đã rõ cả rồi, chính là lúc ta phải thông cảm nhau, thân phụ có tâm sự gì hãy nói ra, Kiềm nhi không có điều gì dám giấu thân phụ cả.

Vô Lâm Bạo Quân ánh mắt từ từ sụp xuống điềm nhiên hỏi:

- Kiềm nhi có hiểu, ta rất là mãn nguyện..

Võ Lâm Bạo Quân dừng một lúc tiếp:

- Mấy hôm trước, con không phải bị kích thích nặng mà đoạn Não Thần Mạch, sanh mạng chỉ còn tồn tại một trăm ngày sao? Thạch Kiềm gật đầu nói:

- Quả là có việc này.

Võ Lâm Bạo Quân truy vấn tiếp:

- Nhưng không biết thuốc gì có thể trị bệnh này? Thạch Kiềm chau mày lại, khẽ cúi đầu không nói một câu nào.

Võ Lâm Bạo Quân thấy vậy liền nói:

- Kiềm nhi, ta hy vọng con không nỡ giấu ta...

Lúc này trong lòng Thạch Kiềm rối bời, chàng không biết nên trả lời thế nào cho khác.

Thạch Kiềm biết nếu chàng nói thẳng ra, thân phụ nhất định không chịu dùng Kim Liên Tử, như thế mục đích chuyến đi này không phải là thất bại sao? Nhưng chàng không biết nói làm sao để gạt Võ Lâm Bạo Quân đây? Phút chốc nhà lao tối om trở nên tĩnh mịch vô cùng.

Một lúc sau, Thạch Kiềm mới lên tiếng:

- Thân phụ, Kiềm nhi sao có thể gạt thân phụ chứ? Kim Liên Tử có thể trị bệnh đoạn Não Thần Mạch của con.

Võ Lâm Bạo Quân truy vấn hỏi:

- Trong thiên hạ không có vị thuốc thứ hai có thể trị sao? Thạch Kiềm buồn bã gật đầu.

Võ Lâm Bạo Quân lại tiếp:

- Mạng sống của con còn bao lâu? Thạch Kiềm ngẩng đầu lên nhìn khoảng không như kẻ thất thần, Chương lâu mới yếu ớt nói:

- Ba ngày.

Võ Lâm Bạo Quân lạnh lùng tiếp:

- Nói cách khác, nếu con không dùng Kim Liên Tử thì sau ba ngày tất sẽ bỏ mạng.

Thật ra lão không biết Thạch Kiềm không những bị đoạn Não Thần Mạch mà còn phục Ngũ Sắc Dâm Quả, nếu có thể phục Kim Liên Tử quả là một công hai việc.

Võ Lâm Bạo Quân khẩu khí trở nên kiên quyết nói:

- Nhưng nếu ta không dùng Kim Liên Tử thì vẫn có thể kéo dài hơi tàn, xem ra con cũng hiểu là cái gì nặng cái gì nhẹ rồi chứ.

Thạch Kiềm im lặng không đáp.

Võ Lâm Bạo Quân lần nữa đưa Kim Liên Tử trả lại cho Thạch Kiềm nói:

- Con hãy dùng nó đi! Sóng Trường Giang lớp sau đẩy lớp trước, những hận thù đều do lớp thiếu niên các con quyết định.

Thạch Kiềm mắt nhắm lại, nói:

- Không, không, không...

Võ Lâm Bạo Quân nghiêm giọng nói:

- Lẽ nào con bằng lòng chết một cách âm thầm lặng lẽ sau ba ngày sao? Thạch Kiềm nói:

- Nhưng mà, thân phụ...

Võ Lâm Bạo Quân trợn tròn mắt, mặt đầy nộ khí nói:

- Nếu như con thật lòng còn nghĩ đến ta, hãy mau dùng Kim Liên Tử, nếu không để con khỏi bận tâm thì...

Bồng lão giờ hữu thủ, đề lên Thiên Linh Cái nói:

- Ta chết để con khỏi lo lắng.

Thạch Kiềm vội vàng ngăn lại nói:

- Xin phụ thân đừng giận...

Võ Lâm Bạo Quân vẻ mặt giận dữ nói:

- Con còn không chịu dùng, thì ta đành phải chọn cái chết thôi...

Thần sắc của Thạch Kiềm vô cùng khó xử, thấy Võ Lâm Bạo Quân đã quyết chết như thế, nếu còn cố chấp e rằng có chuyện không hay xảy ra, bèn ngẩn lệ nói:

- Thân phụ... Kiềm nhi xin tuân lệnh.

Nói xong Thạch Kiềm mở miệng cắn một cái, một mùi thơm bốc lên, chỉ mấy miếng Thạch Kiềm đã ăn xong Kim Liên Tử, bỗng chàng cảm thấy bụng quặn đau, toàn thân chàng ướt đầm mồ hôi.

Võ Lâm Bạo Quân thấy thế, trong lòng nóng như lửa đốt, nói

- Kiềm nhi, con làm sao thế? Thạch Kiềm đau đến nỗi nói không ra lời, chỉ rên hừ hừ.

Võ Lâm Bạo Quân liền hỏi:

- Có khi nào trúng phải kếp độc, dùng lầm quả độc chăng? Lúc này Thạch Kiềm đã nhắm nghiền đôi mắt lại, lăn lộn trên mặt đất mấy cái rồi lịm đi.

Võ Lâm Bạo Quân vô cùng lo lắng, đưa tay sờ vào ngực chàng thấy vẫn còn hơi thở mới yên tâm, đôi mắt lão nhìn chăm chăm vào mặt Thạch Kiềm, trong lòng thầm nghĩ: “Có lẽ đây là vì Kim Liên Tử phát sinh tác dụng, xem ra không có gì nguy hiểm.” Bỗng một ý nghĩ nảy ra trong đầu lão: “Ta kéo dài hơi tàn như thế thì có ý nghĩa gì chứ? Huống chi võ công của Thiên Ngoại Thế Ma gia tăng một cách thần tốc, xem ra ta không phải là địch thủ của lão, nay ta lại bị lão bắt nhốt...” Võ Lâm Bạo Quân cảm thấy thê lương đau khổ nói:

- Phải rồi, ta phải giúp Kiềm nhi...

Một viễn cảnh tươi đẹp đang hiện lên trong đầu lão: “Ta phải tạo ra một kỳ tích hiếm có trong võ lâm!” Lão thầm nghĩ trong lòng nói: “Cái chết nặng tựa Thái Sơn, nhẹ tựa hồng mao, tuy ta chết đi, nhưng lại hoàn thành hóa thân thứ hai của Tứ Phẩm Chi, thì sung sướng biết bao!” Thế là Võ Lâm Bạo Quân từ từ đưa song thủ ra, đề lên Thiên Linh Cái của Thạch Kiềm, phút chốc một luồng chân khí như điện cuộn cuộn truyền sang người Thạch Kiềm.

Một kỳ tích vĩ đại diễn ra trong địa lao.

-oOo-

Thời gian trôi qua như cả hàng thế kỷ, Thạch Kiềm dần dần tỉnh lại, chàng vươn vai, bỗng chàng trợn mắt hỏi nhỏ:

- Ai thế? Bốn bề yên tĩnh không một tiếng động.

Thạch Kiềm bắt giắc giật mình, ? ? ? Chương tâm mới cất tiếng hỏi:

- Ai lén lút như thế, sao không hiện thân tương kiến? Chàng liền tiếp hỏi hai câu, nhưng vẫn không có ai trả lời, bỗng chàng như nhận ra điều gì, mở to mắt quét nhìn xung quanh, nói nhỏ hai tiếng:

- Thân phụ! Thân phụ! Công lực Thạch Kiềm thâm hậu, chàng thấy cách đó không xa có một vật to lớn, chàng liền rảo bước tiến đến, chàng muốn lay tỉnh Võ Lâm Bạo Quân đây.

Lúc song thủ của chàng sờ vào người Võ Lâm Bạo Quân bắt giắc kinh ngạc, kêu lên một tiếng, chàng liền rút tay lại, đồng thời trong đầu chàng nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Thì ra, Thạch Kiềm chạm phải một thi thể vừa lạnh băng vừa cứng.

Lập tức chàng xua đi sự sợ hãi trong lòng mình.

Thay vào đó là một luồng lửa thù sôi sục.

Bỗng chàng buông tiếng cười to, toàn thân không ngớt run rẩy.

Tiếng cười của chàng bi thảm và thê lương vô cùng, bất chợt hai dòng lệ nóng tuôn xuống má chàng.

Thạch Kiềm quét mắt nhìn xung quanh bất giác phát hiện trên bức tường viết mấy chữ thảo: "Kiềm nhi, thân phụ đã dùng Khai Đỉnh Thủ Pháp truyền hết công lực cho con, từ nay con nhất định phải nhớ lấy mối thù hận hai mươi năm nay thân phụ nhần nhục, việc rửa thù hoàn toàn dựa vào trí tuệ và công phu của một mình con đây.

Phụ thân Tứ Phẩm Chi tuyệt bút." Thạch Kiềm, không, giờ nên gọi chàng là Tứ Kiềm mới phải.

Lúc này Thạch Kiềm mới hiểu ra, khi chàng tỉnh dậy vách tường nứt nẻ ra, thì ra do công lực mà chàng vượt vai tạo nên, chàng quả thật rất kinh ngạc trước công lực tăng tiến của mình.

Nhưng tuy chàng có thần công khai bia phá thạch nhưng vẫn không thể thoát khỏi địa lao.

Vả lại thi thể của Tứ Phẩm Chi Vô Lâm Bạo Quân cũng rất khó mà xử lý.

Thạch Kiềm ngậy người đứng trước thi thể phụ thân mà mặc niệm.

Chàng lẩm bẩm nói:

- Thân phụ, thân phụ... Kiềm nhi sẽ hoàn thành chí nguyện của thân phụ, nhất định phải rửa thù.

Thạch Kiềm quyết định đào một cái hố chôn thân phụ trước, sau này mới tìm cách dời ra ngoài an táng long trọng hơn.

Thế là chàng gơ song cửa lên bờ xuống, nửa canh giờ thì đào được một cái hố, miễn cưỡng chôn Tứ Phẩm Chi.

Nước mắt chàng bỗng nhiên lại rơi xối xả.

Bỗng một luồng âm thanh yếu ớt vọng đến:

- Ai quấy nhiễu sự thanh tịnh của ta vậy? Thạch Kiềm giật mình thối lui hai bước, đưa mắt quét nhìn, không thấy bóng người nào cả, chàng bất giác hít một hơi chân khí.

Lúc này âm thanh lạnh băng kia lại vọng đến:

- Hậu sanh tiểu bối, hãy báo danh trước.

Lần này Thạch Kiềm đã nghe rõ, âm thanh qua từ gian phòng kế bên vọng đến. Chàng rảo bước tiến đến, cất tiếng hỏi:

- Tại hạ là Thạch Kiềm, vị tiền bối nào ở bên cạnh vậy? Âm thanh yếu ớt kia lẩm bẩm:

- Thạch Kiềm, Thạch Kiềm...

Sau hai tiếng Thạch Kiềm thì trở nên trầm tĩnh vô cùng, có lẽ đang trầm tư về cái tên này, Chương lâu âm thanh kia lại vọng đến:

- Thì ra là một tên vô danh tiểu tốt.

Thạch Kiềm nghe vậy trong lòng phần nộ nói:

- Tiền bối làm sao mở miệng mắng người chứ? Âm thanh già nua bên cạnh phòng nói:

- Mắng người mấy câu, cũng là vì ta không xem thường ngươi đấy.

- Sao lại có việc như thế chứ?

- Sao lại không? Thạch Kiềm bất giác xen vào nói:

- Tiền bối có phải bị bắt đến đây không?

- Đừng nói bậy! Thạch Kiềm ngây người, chàng nghĩ: “Vị lão nhân này cá tính quả là ngoan cường.” Chàng liền hỏi:

- Như vậy thì tại sao tiền bối lại đến đây chứ? Lão nhân thở dài:

- À...

Thạch Kiềm chăm chú lắng nghe, nhưng vẫn không nghe lão nói tiếp.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh, qua một tuần trà, lão nhân lại lên tiếng:

- Người thật sự cho rằng ta bị bắt đến đây sao? Lẽ nào ta vô dụng đến thế sao? Đây quả là điều nhục mạ ta đó! Câu nói sau cùng của lão như là nói nhỏ tự mình nghe nhưng lại như là nói cho Thạch Kiềm nghe vậy.

Thạch Kiềm nhin không nổi bật miệng cười, chàng không dám cười thành tiếng, chàng nghĩ thầm: “Lão già này, có thể là một vị phong trần kỳ nhân.” Chàng nghĩ trong lòng, buột miệng cười nói:

- Như vậy tiền bối đến đây để hưởng lộc sao? Thạch Kiềm vốn nghĩ rằng câu nói này thốt ra tất sẽ làm lão nhân giận dữ, thóa mạ chàng, không ngờ sự thật lại tương phản.

Vị lão nhân cười thê lương nói:

- Tiểu tử quả nhiên thông minh, đoán trúng rồi.

Thạch Kiềm nghe vậy bất giác buông tiếng cười to.

Lão nhân ngưng cười nói:

- Người không tin lời ta nói sao? Thạch Kiềm ngạc nhiên nói:

- Tại hạ không có ý như thế.

Vị lão nhân kia tiếp:

- Nhưng ta phải nói rõ, tuy ta đến đây để hưởng phúc, nhưng không phải tình nguyện đến đây hoàn toàn...

Thạch Kiềm đã hiểu ra, chàng nói xen vào:

- Có phải bị gạt đến đây không?

- Đường như là thế.

- Tiền bối, ai vô lễ đến thế, gạt tiền bối đi hưởng phúc mà lại gạt đến địa lao thế này.

Lão nhân như giật mình nói:

- Địa lao nào? Ai nói nơi đây là địa lao chứ? Thạch Kiềm cười nhạt nói:

- Không phải địa lao thì là gì nào? Lão nhân không cần suy nghĩ đáp ngay:

- Đương nhiên là quán trọ rồi.

Thạch Kiềm cười nói:

- Tiền bối quả cũng biết nói đùa.

- Gì thế? Người không tin lời ta nói sao?

- Rõ ràng là địa lao...

- Ô! Tiểu tử, người qua đây xem, ở đây giường nệm chăn gấm, rõ ràng là quán trọ, nếu không thì ta đã không vào đây rồi.

- Ta không tin.

Lão nhân gào lên:

- Không tin thì qua đây mà xem.

Thạch Kiềm chau mày nói:

- Tường dày đến thế làm sao qua đây.

Lão nhân hừ hai tiếng phẫn nộ nói:

- Tiểu tử vô dụng kia, chỉ là bức tường rách nát...

Lão chưa dứt lời, bỗng nhiên một tiếng bùng vang lên, bức tường dày mấy thước kia đã bị lão nhân chưởng nát một lỗ hổng vừa đúng một thân người qua lọt.

Thạch Kiềm thán kinh ngạc: “Chưởng lực của lão nhân này quả rất thâm hậu.” Lão nhân quát:

- Tiểu tử, qua đây đi!

-oOo-

62. Thiên Lang Kỳ Trảo

Thạch Kiềm đã đến nơi thì thấy một lão nhân râu ria xồm xoàm, thân hình to lớn ngồi trước bàn, đang cười khà khà nói:

- Xem ngươi như thế nhưng thân pháp lại nhanh nhẹn vô cùng.

Thạch Kiềm ngẩng nhìn gian phòng, bất giác thán cảm thấy kỳ lạ, thì ra gian phòng này bố trí rất hào nhoáng, so với phòng bên cạnh, quả là một trời một vực.

Vị lão nhân nhìn ánh mắt kinh ngạc của chàng nói tiếp:

- Ngươi tin lời ta nói rồi chứ? Thạch Kiềm gật đầu, nói:

- Phòng bên cạnh lại là một địa lao tối om.

Vị lão nhân không cảm thấy kỳ lạ nói:

- Đương nhiên rồi, thân phận của ta khác ngươi, sự đãi ngộ đương nhiên là phải khác rồi.

Lúc này Thạch Kiềm mới nhớ ra một việc cần hỏi lão, bèn chấp chưởng thi lễ nói:

- Không biết tiền bối xưng hô thế nào? Lão nhân nhắm mắt cười khà khà, rồi lấy đũa gấp đồ nhắm, nâng cốc uống, như không nghe lời chàng hỏi.

Lão uống được hai ly, bỗng vẫy tay gọi:

- Tiểu tử, cũng đến đây cạn một ly thôi! Thạch Kiềm tự nhiên bước đến, lão nhân lấy một cái ly khác, đổ một ly đưa cho Thạch Kiềm nói:

- Hãy uống cạn đi! Thạch Kiềm biết trước mặt một vị tiền bối phong trần kỳ nhân này, không cần khách sáo liền nâng cốc lên, ngửa đầu mà uống.

Bỗng hữu chưởng của vị lão nhân đẩy nhanh ra, chụp lấy tay Thạch Kiềm quát:

- Khoan đã! Thạch Kiềm ngậy người, trợn tròn mắt nhìn lão nói:

- Tiền bối, nếu tiếc một ly rượu này thì tại hạ cũng không phải là kẻ ham uống.

Lão nhân lẩm bẩm nói:

- Ngươi làm rồi! Thạch Kiềm nói:

- Tiền bối nay nói thế này, mai nói thế khác, còn nói ta làm nữa.

Lão nhân ôn tồn nói:

- Rượu này không uống được.

Lão vừa nói xong, Thạch Kiềm lạ lẫm bỏ ly rượu xuống, nghĩ thầm: “Lão già này không những keo kiệt, mà còn giả bộ như vậy, không uống thì thôi.” Lão nhân thấy vậy, cười hì hì nói:

- Không dám.

Lão nhân đưa tay chỉ ly rượu nói:

- Rượu này có độc, người tin chứ? Thạch Kiềm không đáp, chàng không tin rượu này có độc, nhưng chàng không muốn nói lão keo kiệt.

Bỗng lão nhân hất rượu vào khoảng không, đột nhiên trên không ánh lên một mảng lân tinh, đủ thấy độc tính trong rượu rất mãnh liệt, chất kịch độc này có thể làm xuyên thủng ruột gan.

Thạch Kiềm kinh hoàng thối lui ba bước, trong lòng thầm kêu may mắn.

Vị lão nhân nọ mở mắt nhắm nhin, Chương lâu mới lên tiếng hỏi:

- Người tin rồi chứ! Thạch Kiềm chấp tay nói:

- Rượu này quả là có chất độc, tại sao tiền bối biết mà vẫn uống, để hại thân mình.

Vị lão nhân nói:

- Rượu này gọi là Đoạn Trường Tửu, người thường uống vào một giọt tất sẽ đứt ruột mà chết ngay, nhưng võ công ta cao thâm, đối với ta rượu này không có tác dụng gì cả.

Nói xong nâng ly uống liên tiếp ba ly.

Thạch Kiềm thất kinh trước tử lượng của lão, và cũng khâm phục công lực của lão, chàng nói:

- Tiền bối quả thật là không có hại sao? Vị lão nhân nói:

- Làm sao mà không có hại, công lực thâm hậu cũng chỉ tạm thời không cho độc tính phát tán, một ngày nào đó độc tính phát, cũng vẫn phải bỏ mạng thôi.

Thạch Kiềm kinh dị nói:

- Bao nhiêu tử lượng mới bỏ mạng.

Vị lão nhân uống thêm một ly nói:

- Sau khi uống một nghìn ly.

Thạch Kiềm nói:

- Tiền bối biết mà vẫn uống chẳng khác gì tự sát.

Vị lão nhân thở dài thê lương nói:

- Nhưng ta xem rượu như mạng sống của mình, phút chốc rời xa rượu ta đã cảm thấy cuộc sống vô vị, không bằng uống rượu độc này.

Thạch Kiềm không ngờ trong thiên hạ lại có một lão nhân nghiện rượu đến phát cuồng như vậy, cũng có thể nói đây là một chuyện kỳ quái trong thiên hạ. Phút chốc Thạch Kiềm cảm thấy lão nhân này tuy võ công cao siêu, nhưng trong lòng lại trống trải cô đơn đến kỳ lạ.

Thạch Kiềm quan tâm hơn:

- Không biết tiền bối đã uống bao nhiêu ly Đoạn Trường Tửu.

Vị lão nhân liếc mắt nhìn những bình rượu dưới gầm bàn được chất cao như núi, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tính ra ít nhất cũng đã hơn chín trăm ly rồi.

Thạch Kiềm kinh ngạc ngẩn người, đây không phải là tự chuốc lấy cái chết sao? Chàng nhin không được đành lên tiếng:

- Lẽ nào tiền bối không biết sắp nghìn ly rồi hay sao?

- Sao lại không biết.

Vị lão nhân điềm nhiên vô sự nói tiếp:

- Tiểu tử, ngươi có biết ta là ai không? Thạch Kiềm cúi mình thi lễ, nói:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.

Lão nhân nghiêng đầu suy nghĩ, lại uống thêm hai ly mới nói:

- Tái Lý Bạch.

Thạch Kiềm nghe nói bất giác cười thầm, giống như cách uống của lão, e rằng Lý Bạch cũng thua xa, nhưng miệng chàng lại nói:

- Cách uống rượu của tiền bối như thế e rằng Lý Bạch cũng phải chịu thua kém.

Vị lão nhân toét miệng cười nói:

- Vì thế ta mới lấy ngoại hiệu là Tái Lý Bạch, đương nhiên là hơn cả Lý Bạch rồi.

Thạch Kiềm vẫn chưa đoán được thân phận của lão, vì thế hỏi:

- Tiền bối, có thể nói rõ tôn danh không? Vị lão nhân nghĩ một lúc, nói:

- Điều này sau này ngươi sẽ biết thôi.

Thạch Kiềm thấy lão không chịu nói, định hỏi tiếp.

Bỗng lão nhân giơ hữu chưởng ra nhằm vào ngực Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm thấy lão đột nhiên phát chiêu tấn công, bất giác kinh ngạc, vội vàng lách người nhanh chóng tránh né, thoát khỏi vòng chưởng lực kinh phong của lão.

Lúc chàng vừa đứng vững thì nghe tiếng chưởng phong vèo, vèo bên tai, tả chưởng của lão nhân đã tấn công đến.

Thạch Kiềm kinh ngạc trước chưởng phong của lão, nhưng muốn tránh thì đã muộn đành phải cắn răng vận khí hộ thân, chuẩn bị chịu một chưởng của lão.

Tả chưởng của lão nhân đưa đến, nhẹ nhàng đẩy vào ngực Thạch Kiềm.

Tuy lão xuất thủ nhẹ nhàng, nhưng Thạch Kiềm lại bị lão đẩy thối lui ba, bốn bước.

Sắc mặt Thạch Kiềm khê giận, đang định phát chưởng phản công.

Bỗng lão nhân chợt cười ha hả.

Thạch Kiềm cũng cảm thấy kỳ lạ, nén lửa giận vào lòng, lạnh lùng hỏi:

- Tiền bối, như thế là ý gì? Vị lão nhân lại thông thả hỏi:

- Ngươi không hiểu sao? Thạch Kiềm nói:

- Tại hạ chỉ cảm thấy thủ pháp của tiền bối cao siêu...

Vị lão nhân hỏi:

- Đúng đấy, ngươi có bằng lòng học chiêu tuyệt học của ta không? Lúc này Thạch Kiềm mới hiểu dụng ý của lão, trong lòng mừng rỡ nói:

- Mong tiền bối chỉ giáo.

Lão nhân liền truyền bí quyết chiêu thức cho chàng, lại nói hết sự biến hóa của chiêu thức này cho Thạch Kiềm nghe, Thạch Kiềm tập luyện mấy lần, đã có thể thành thạo, chỉ là còn thiếu hỏa hầu mà thôi.

Thạch Kiềm cảm thấy chiêu thức của lão không những kỳ dị, mà tấn công có thể khiến kẻ khác không kịp phòng bị, kỳ ảo dị thường.

Chàng liền hỏi:

- Tiền bối, nhưng tại hạ không biết chiêu thức này tên gọi là gì? Vị lão nhân khẽ cười, nói:
- Chiêu thức này là do ta kết hợp sự độc đáo của các phái, ta gọi nói là Thiên Lang Kỳ Trảo.

Thạch Kiềm cúi đầu đọc thầm:

- Thiên Lang Kỳ Trảo... Thiên Lang Kỳ Trảo.

Bỗng, Thạch Kiềm ngẩng đầu lên đa tạ:

- Đa tạ tiền bối...

Chàng chưa dứt lời thì lão nhân đã xua tay nói:

- Người không cần đa tạ.

Thạch Kiềm ngạc nhiên không hiểu.

Vị lão nhân tiếp:

- Ta truyền võ công độc môn này cho người không phải mong người đa tạ ta là xong, mà ta mong rằng người có thể trút giận giùm ta.

Thạch Kiềm thấy kỳ lạ hỏi:

- Trút giận ra sao? Vị lão nhân gật đầu nói:

- Người xem ta tung hoành võ lâm mấy chục năm nay, chẳng ai mà không kính nể, đến tuổi già thì bị gát đến đây để hưởng phúc, ta không giận sao được? Lời nói của lão tỏ ra phần nộ, Thạch Kiềm ngắm nhìn hàng rào song sắt và những bức tường dày bốn bên, chau mày nói:

- Ở trong này như bị nhốt trong lao vậy, muốn trút giận làm sao được? Muốn tìm một kẻ để ta trút giận cũng không tìm được.

Vị lão nhân nói:

- Ta đã chỉ định người trút giận cho ta, đương nhiên là có cách để người thoát ra ngoài rồi.

Thạch Kiềm không tin, hoài nghi nói:

- Tiền bối đã có thể giúp ta đi ra ngoài, tại sao tự mình không đi ra chứ? Vị lão nhân nói rõ:
- Nếu như ta có thể thoát ra ngoài, cũng không cần phiền người làm gì, kế hoạch này, phải hai ta hợp tác mới có hiệu quả, vả lại...

Lão ngưng lại, Chương lâu thở dài rồi nói:

- Ta tuổi đã cao, sanh mạng không còn bao lâu nữa, xuất được ngục cũng không có ích, không bằng ta giúp người, để người hoàn thành nhiệm vụ này.

Nói xong, lão châm rượu vào ly uống cạn.

Thạch Kiềm thấy lão đã uống gần nghìn ly, cũng không khuyên lão nữa, để cho lão uống thỏa thích.

Vị lão nhân uống đến đỏ mặt, lão hỏi:

- Người có biết kẻ gát ta là ai không? Thạch Kiềm nghĩ ở nơi này ra trừ Thiên Ngoại Thế Ma ra thì còn ai nữa.

Chàng liền nói:

- Thiên Ngoại Thế Ma.

Vị lão nhân khinh bỉ, hừ một tiếng lạnh lẽo nói:

- Hấn sao? Hấn xứng đáng không chứ.

Thạch Kiềm ngậy người, Thiên Ngoại Thế Ma không xứng đáng thì còn ai nữa? Nghĩ một Chương lâu, chàng bỗng nhớ đến một người, nói:

- Như vậy thì là Hồng Mao Đảo Chủ rồi! Vị lão nhân này càng khinh bỉ, hừ lạnh lòng nói:

- Hừ, lão tạp mao dị chủng kia, ta không bao giờ qua lại với lão.

Thạch Kiềm ngẩn người ra, lắc đầu nói:

- Tai hạ đoán không ra rồi.

Vị lão nhân men say nồng nặc nói:

- Người đoán nữa xem.

Thạch Kiềm suy nghĩ Chương lâu cũng không nghĩ ra.

Lão nhân vội nói:

- Con nha đầu kia, người quả thật là không quen biết sao? Thạch Kiềm giật mình, vị thiếu nữ nào lại có bản lãnh lựa gặt vị phong trần dị nhân sao? Chàng vẫn không đoán ra.

Lão nhân thấy Thạch Kiềm đoán không ra, bèn nói:

- Hải Minh Châu, mọi người gọi là Hải Nữ, sư muội của Thiên Ngoại Thế Ma, con nuôi của Hồng Mao Đảo Chủ, người biết rõ chứ.

Thạch Kiềm nghĩ thầm: “Hải Nữ Hải Minh Châu, thì ra Hồng Mao Đảo Chủ lại có con gái nuôi!” Lão nhân thấy chàng trầm lặng không nói, tưởng rằng Thạch Kiềm sợ hãi, nói:

- Công lực của Hải Minh Châu hơn cả Thiên Ngoại Thế Ma lại xinh đẹp phi phàm, người sau này phải cẩn thận, bị ả mê hoặc thì quả là uống tâm huyết của ta.

Thạch Kiềm vội nói:

- Điều này mong tiền bối yên tâm, tai hạ không phải là kẻ háo sắc.

Lão nhân nói:

- Nếu vậy thì ta yên tâm đấy.

Thạch Kiềm nghĩ, một vị thiếu nữ sao lại có thể gặt một vị lão nhân? Quả là một việc kỳ lạ, chàng nghi ngờ hỏi:

- Không biết tại sao tiền bối lại bị Hải Minh Châu gặt.

Lão nhân ấp úng nói:

- Điều này... Điều này...

Lão nhân nói không nên lời, một lúc mới nói:

- Sau này người ắt sẽ rõ, giờ không cần hỏi nhiều.

Thạch Kiềm càng nghi ngờ, đối với vị lão nhân này chàng càng cảm thấy có hứng thú.

Lão nhân lại nói tiếp:

- Người có bằng lòng trút giận cho ta không? Thạch Kiềm hỏi:

- Tai hạ phải làm như thế nào? Lão nhân lãnh đạm nói:

- Giết chết ả ta đi.

Thạch Kiềm thất kinh hỏi:

- Giết ả ta sao? Lời nói của lão nhân lạnh lùng như băng nói:

- Đúng vậy, vì ta trả giá quá đắt rồi.

Thạch Kiềm hỏi:

- Trả giá như thế nào? Lão nhân nói một cách đơn giản:

- Sinh mạng! Thạch Kiềm kinh hoàng thất sắc, lại hỏi:

- Xin hỏi tiền bối làm thế nào để thoát khỏi nơi này.

Lão nhân thần nhiên nói:

- Ghé tai vào đây, kế hoạch này không thể lọt vào tai người thứ ba.

Thạch Kiềm y lời liền ghé sát tai đến.

Lão nhân ghé sát vào tai Thạch Kiềm rồi nói nhỏ, nghe xong Thạch Kiềm đột nhiên biến sắc mặt.

-oOo-

63. Nghìn Ly Đoạn Trường

Thạch Kiềm nghe xong kinh hoàng nói:

- Kế hoạch của tiền bối khá hay, nhưng sự hy sinh của tiền bối quá to lớn rồi.

Lão nhân nghiêm túc nói:

- Không làm như vậy thì làm sao thoát khỏi các ma đầu...

Vừa nói đến đây, lão nhân lãnh đạm tiếp:

- Mau chóng ngồi xếp bằng trước mặt, ta phải bắt đầu truyền hết toàn bộ công lực của ta cho ngươi đây.

Thạch Kiềm không chịu nói:

- Điều này hãy thử lỗi cho, tại hạ không thể làm theo.

- Lẽ nào ngươi bằng lòng chết trong địa lao này sao?

- Đương nhiên là không rồi.

Vị lão nhân đưa mắt liếc nhìn xung quanh muốn nói nhưng thôi, bỗng sắc mặt lão lộ ra vẻ bi thương cô độc, điềm đạm nói:

- Không ngờ ngươi là một thanh niên cứng đầu! Thạch Kiềm bị lão mắng một trận, chàng liền nói lại:

- Lời nói của tiền bối quả là quá đáng đấy.

Lão nhân nói:

- Một chút cũng không quá đáng.

- Thử hỏi ta uống xong nghìn ly Đoạn Trường Tửu sẽ lập tức bỏ mạng, mà ta đã uống hơn chín trăm ly rồi, số còn lại có thể duy trì bao nhiêu thời gian cho ta uống tiếp chứ? Thạch Kiềm nghe lão nói có lý, nhưng lập tức tỉnh ngộ, nói:

- Tại hạ có một biện pháp có thể làm cho tiền bối không chết.

Lão nhân ánh mắt rực rỡ, tròn xoe, kỳ lạ hỏi:

- Biện pháp gì vậy? Thạch Kiềm điềm đạm nói:

- Bỏ rượu! Lão nhân buồn bã, cúi đầu xuống, nhắc bình rượu lên châm vào ly, liên tiếp uống hết ba ly, Thạch Kiềm thấy thế chau mày lại nghĩ thầm: “Quả thật bất khả cứu!” Lão nhân có vẻ say, thở dài nói:

- Tiểu tử, ngươi tưởng rằng ta dễ dàng bỏ rượu đến thế sao? Thạch Kiềm ngăn người ra muốn nói nhưng thôi.

Lão nhân tiếp:

- Một người đã nghiện thứ gì mà muốn bỏ đi thì quả là khó hơn chết... Hừ! Ngươi muốn ta bỏ rượu chẳng khác gì muốn ta chết.

Thạch Kiềm im lặng không nói gì. Vị lão nhân đẩy rượu trên bàn qua một bên đứng dậy nói:

- Đừng lôi thôi nữa, chúng ta hãy theo kế hoạch mà hành sự.

Thạch Kiềm xua tay nói:

- Tiền bối không được làm như thế...

Lão nhân giận dữ nói:

- Không ngờ ngươi mềm mết đến thế! Chưa dứt lời, hữu chưởng nhanh chóng đưa ra.

Lão xuất thủ nhanh như chớp, Thạch Kiềm không kịp né tránh thì đã bị trúng một chưởng.

Lão nhân lộ khí bình nói:

- Đừng quên di ngôn của ta, trong lòng ngươi tất cả sẽ an nhàn...

Chưa dứt lời lão đã để chàng ngồi tựa vào vách tường. Thạch Kiềm thấy vậy vội co cẳng chạy trốn, bỗng sau lưng chàng bị một luồng chân lực đè lên, bất giác thối lui bốn, năm bước.

Một giọng nói lạnh thấu xương vang lên:

- Ngồi yên ở đó! Thạch Kiềm bất giác ngoan ngoãn, ngồi trước mặt lão nhân.

Bỗng Thạch Kiềm cảm thấy có một luồng chân khí nóng hổi chạy dọc toàn thân, chàng như ngồi trong vũng nước nóng, khí nóng bỗng lên toàn thân nóng ran thật khó chịu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chương lâu sau Thạch Kiềm bắt đầu tỉnh lại, chàng liền đứng dậy, liếc mắt nhìn vị lão nhân, thấy lão vẫn cô đơn ngồi đó, nhưng trên khuôn mặt đã không còn thần sắc như trước.

Chàng biết việc bất hạnh đã xảy ra.

Khóe mắt chàng ướt đẫm, trước mắt chàng trở lên mờ ảo, cái chết của lão nhân làm cho chàng vô cùng đau đớn...

Chàng biết rằng còn rất nhiều việc phải làm.

Bỗng chàng đứng dậy, đi xuyên qua thạch động rồi gần vết vách trống của cái động lại [Mất trang ###, ###] “Các ngươi tự cho mình là thông minh, lần này đã lầm to rồi!” Chàng đang nghĩ thì nghe Thạch Đầu Kiềm lên tiếng:

- Tại sao không nghe thấy tiếng động gì cả? Kiềm Nhi đặc ý nói:

- Đồ ngốc, lẽ nào lão lại không ngủ hay sao?

- Điều này... Điều này...

Thạch Đầu Kiềm kinh hoàng lo lắng nói:

- Ta hãy đi xem sao, vạn nhất lão chết rồi, bị Ma Tôn biết được thì không phải chuyện chơi đâu...

Kiềm Nhi nói:

- Xem thì xem! Đi...

Thạch Kiếm nghe hai người họ sắp đi vào, liền ghé mắt vào lỗ nhỏ theo dõi, chỉ thấy hai trung niên đại hán đi vào.

Vị đi đầu, đầu báo mắt chuột, chắc là Kiếm Nhi.

Vị đi sau thân hình mập mạp, lúc bước đi thì những thớ thịt toàn thân rung lên. Thạch Đầu Kiếm quả là danh bất hư truyền.

Hai người đều lưng vắt trường kiếm.

Kiếm Nhi đi trước, cười hì hì nói:

- Ta nói đâu có sai! Người xem, lão ta đã ngủ rồi.

Thạch Kiếm suýt nữa cười thành hai tiếng.

Thạch Đầu Kiếm quả thật là tinh ranh, gã tuy thấy lão ngồi xếp bằng như cũ, nhưng vẫn nghi ngờ, tiến đến đưa tay sờ vào thân hình của lão nhân.

Vừa chạm vào người lão, suýt nữa hồn bay phách lạc, kêu to:

- Nguy rồi... lão... lão...

Kiếm Nhi tiến nhanh đến nói:

- Lão... làm sao rồi...

Tuy lời nói của gã có vẻ tự tin nhưng cuối cùng vẫn có vẻ kinh hoàng.

Thạch Đầu Kiếm sắc mặt nhợt nhạt nói:

- Lão... lão thật đã chết rồi! Kiếm Nhi ngăn người ra, hồn bay phách lạc nói:

- Thật vậy sao? Hắn tiến đến sờ vào thân hình lạnh như băng của lão nhân, như chạm phải điện, không rút trở về nữa, toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, kinh hoàng vô cùng nói:

- Lão, làm sao mà chết được... chín trăm chín mươi chín ly mà làm sao chết được chứ? Thạch Đầu Kiếm lại bình tĩnh nói:

- Sao lại không chết chứ...

- Làm sao bây giờ?

- Làm sao bây giờ, làm sao cũng không thoát khỏi... hãy báo cho Ma Tôn biết là hơn...

Kiếm Nhi hốt hoảng như cha mẹ chết, nói:

- Ma Tôn quy tội, chúng ta không phải chỉ có nước chết hay sao? Thạch Đầu Kiếm thở dài một tiếng nói:

- Người trốn được sao? Kiếm Nhi vô cùng đau lòng, nhưng Thạch Đầu Kiếm đi ra khỏi địa lao, hai người toàn thân run rẩy không ngớt ca thán, chắc là hình phạt nghiêm khắc đã làm họ mất hồn.

Thạch Kiếm nhìn họ đi ra khỏi địa lao bỗng nhiên linh động nghĩ thầm: “Ta sao không thừa cơ hội này mà trốn ra ngoài chứ.” Chàng nghĩ xong, liền giơ hữu chưởng lên định phá tường, bỗng nghe tiếng chân hỗn tạp vang lên.

Chàng bất giác ngậy người ra, nghĩ thầm: “Sao họ nhanh chóng trở lại thế?” Phút chốc ba người đi vào, Thạch Kiếm nhận ra hai kẻ đi đầu là Kiếm Nhi và Thạch Đầu Kiếm, còn người đi phía sau lại là Đại Hải Chi Kinh.

Đại Hải Chi Kinh đưa mắt nhìn lão nhân, lạnh lùng nói:

- Các người canh giữ sơ hở, lão sắp chết đến nơi rồi, không nhanh chóng đi khiêng một cỗ quan tài đến, khiêng lão đi báo cáo với Ma Tôn, còn đứng ngăn người ra đó để làm gì? Kiếm Nhi và Thạch Đầu Kiếm chạy như bắn đi.

Đại Hải Chi Kinh vẫn ở trong thạch lao đi qua đi lại.

Thạch Kiềm thăm kêu khổ...

Bống chàng chăm chú nhìn Đại Hải Chi Kinh. Chỉ thấy Đại Hải Chi Kinh bước đến bên người lão nhân, song thủ sờ khắp người lão, Chương lâu hình như hẩn lẩn bấm nói cái gì đó, nhưng lại không nghe rõ.

Một lúc sau, ánh mắt của Đại Hải Chi Kinh lộ kỳ quang nói:

- Ủa, lão chết một cách lạ kỳ! Thạch Kiềm giật mình thăm nghĩ:

“Nhân tuyến của y quả là lợi hại.” Chàng đang kinh ngạc thì Kiềm Nhi và Thạch Đầu Kiềm đã khiêng một quan tài tới.

Đại Hải Chi Kinh ra lệnh cho hai người họ đặt lão nhân vào quan tài rồi lãnh đạm nói:

- Các người đi ra ngoài một chút.

Nói xong, bước ra ngoài thạch lao trước.

Kiểm Nhi và Thạch Đầu Kiềm sắc mặt biến đổi, lảo đảo đi theo sau ra ngoài.

Thạch Kiềm thăm nghĩ: “Cơ hội đến rồi đây!” Chỉ đợi ba người đi ra, chàng lập tức phá tường mà qua, rồi ôm thi thể lão nhân qua gian địa lao bên cạnh lấp lại bức tường còn mình thì nằm vào quan tài.

Đại Hải Chi Kinh ở phía ngoài nham hiểm nói:

- Các người có biết giới điều thứ ba không? Kiềm Nhi run rẩy nói:

- Biết... biết chứ.

- Như vậy...

Thạch Đầu Kiềm cầu xin nói:

- Cầu xin...

Đại Hải Chi Kinh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi được, các người tạm thời khiêng cỗ quan tài này đi gặp Ma Tôn.

Kiểm Nhi toàn thân run rẩy nói:

- Như vậy không phải là toi mạng hay sao? Đại Hải Chi Kinh nham hiểm nói:

- Ta cũng hết cách rồi.

Kiểm Nhi và Thạch Đầu Kiềm như ý thức được cái chết sắp đến với họ, nhưng hai người họ bị người ta khống chế, không còn cách nào khác đành nghe theo lời Đại Hải Chi Kinh

- khiêng quan tài đi ra thạch lao.

Thạch Kiềm nằm trong quan tài vô cùng lo lắng, vì thất bại hay thành công đã đến Chương quyết định rồi.

Một Chương lâu, quan tài dừng lại, một âm thanh lạnh lẽo vang lên:

- Quả thật là đã chết hay sao? Thạch Kiềm nghĩ thầm: “Không biết thân phận người này thế nào, ngũ khí lại cao ngạo đến thế?” Kiềm Nhi run rẩy nói:

- Bẩm Ma Tôn, lão già đó đã chết thật rồi.

Thạch Kiềm kinh ngạc.

“Không ngờ người này lại là Thiên Ngoại Thế Ma, chỉ tiếc là đang trong quan tài, không thể gặp mặt y, không biết dung mạo y thế nào.” Bống chàng vô cùng phẫn nộ, nếu không phải kế hoạch lâu dài thì Thạch Kiềm đã phá quan tài đi ra đấu liều mạng với Thiên Ngoại Thế Ma rồi.

Chỉ nghe Thiên Ngoại Thế Ma uy nghiêm nói:

- Các người có biết giới điều thứ ba hay không? Kiềm Nhi và Thạch Đầu Kiềm sợ hãi nói không thành lời.

Thiên Ngoại Thế Ma quát một cách khắc nghiệt:

- Nói mau! Thạch Đầu Kiếm run rẩy nói:

- Giới điều thứ ba là: nếu canh giữ có sơ hở thì dùng trường kiếm tự đâm bụng để tạ tội.

Thiên Ngoại Thế Ma lạnh lùng nói:

- Đã biết rõ mà còn phạm vào, còn không tự mình động thủ.

Kiểm Nhi và Thạch Đầu Kiếm run rẩy đáp:

- Phải! Phải! Thạch Kiếm nằm trong quan tài, chỉ nghe hai tiếng kêu thảm khóc vang lên, bốn bề lại trở nên yên tĩnh, chàng bất giác cảm thấy nhiệt huyết sôi sục, trong lòng cuồng nộ:

- Thủ đoạn rất độc ác! Bỗng nghe Thiên Ngoại Thế Ma hỏi:

- Thập đệ, lão già kia quả thật đã chết rồi sao? Đại Hải Chi Kinh đáp:

- Đã chết rồi! Thiên Ngoại Thế Ma thất vọng nói:

- Như thế là sự suy tính của ta đã sai lầm.

Lão có vẻ hoài nghi nói tiếp:

- Không ngờ mấy chục năm nay, ta phán đoán thế sự đều không sai chút nào, lần này lại sai, chẳng lẽ tuổi ta đã cao rồi...

Đại Hải Chi Kinh nói:

- Sư huynh suy tính sau nghìn lý tất chết, nhưng lão đã uống chín trăm chín mươi chín ly, sơ suất có một ly thì quả thật không thể nói là suy tính sai.

Thiên Ngoại Thế Ma lãnh đạm nói:

- Thập đệ, có biết rằng sai một ly đi một nghìn dặm, tuy là sơ suất một ly, đã tạo thành sự sai lầm không thể vãn Chương lại, nếu không lão già này có thể là một cánh tay đắc lực đấy.

Đại Hải Chi Kinh nói:

- Người đã chết than thở cũng vô ích, huống hồ với oai thế của phái Thiên Ngoại tung hoành trong Trung Nguyên vô lâm, quả là không tốn mấy may sức lực, chỉ lão già kia thì nói làm gì! Thiên Ngoại Thế Ma như đang trầm tư, cố ý không nghe thấy lời nói của Đại Hải Chi Kinh.

Đại Hải Chi Kinh thấy vậy cũng không dám làm phiền lão.

Một lúc sau, Thiên Ngoại Thế Ma hỏi:

- Thập đệ đã tận mắt trông thấy lão chết rồi sao? Đại Hải Chi Kinh nói:

- Đúng như thế.

Thiên Ngoại Thế Ma vẫn nghi ngờ hỏi:

- Lê nào đệ không phát hiện có chỗ khả nghi sao? Câu hỏi này làm cho Đại Hải Chi Kinh cũng cảm thấy hoài nghi, nhưng kẻ lo lắng hơn là Thạch Kiếm đang nằm trong quan tài, tim chàng suýt nữa nhảy ra ngoài.

Đại Hải Chi Kinh nghĩ một lúc rồi nói:

- Xem ra cũng không có gì khả nghi.

Thiên Ngoại Thế Ma thở dài nói:

- Thập đệ càng ngày càng không cẩn thận rồi.

Thạch Kiếm kinh hồn khiếp đảm thầm kêu đau khổ, nếu lộ tẩy thì khó mà thoát thân.

Đại Hải Chi Kinh ngăn người nói:

- Sư huynh có gì chỉ giáo? Thiên Ngoại Thế Ma nói:
- Ta vẫn hoài nghi lão ta dùng kế “Kim Thiên Thoát Xác” vì lão già này lắm mưu ma chước quỷ.

Đại Hải Chi Kinh không ngờ nói:

- Quả thật có việc này sao? Thiên Ngoại Thế Ma lãnh đạm nói:
- Thập đệ không tin, hãy mở nắp quan tài ra mà xem thì sẽ hiểu thôi.

Lúc này Thạch Kiếm giật mình toát ra mồ hôi lạnh, chàng vận chưởng lực chuẩn bị sẵn khi Đại Hải Chi Kinh đến mở nắp quan tài thì liền quét chưởng.

-oOo-

64. Thiếu Nữ Tuyệt Mỹ

Đại Hải Chi Kinh đến cạnh quan tài.

Bỗng nhiên Thiên Ngoại Thế Ma quát gọi:

- Thập đệ, không cần mở nắp quan nữa.

Đại Hải Chi Kinh ngậy người hỏi:

- Tại sao thế? Thiên Ngoại Thế Ma nói:
- Người đã chết thì có gì để xem chứ.

Thạch Kiếm bất giác thở phào nhẹ nhõm nhưng mà mồ hôi trên trán toát xuống như mưa.

Đại Hải Chi Kinh không hiểu gì cả, đôi mắt chăm chú nhìn Thiên Ngoại Thế Ma có vẻ hoài nghi.

Thiên Ngoại Thế Ma đặc ý nói:

- Ta biết rõ lão ta tính tình rất là nóng nảy, hấp tấp, vì thế nếu lão ta giả vờ chết thì lúc nghe ta nói muốn mở nắp quan ra xem thì thể thì đã ngồi bật dậy từ lâu rồi.

Thạch Kiếm thầm cười nhạo nói: “Lần này người bị trồng chuối rồi.” Đại Hải Chi Kinh cười nói:

- Mưu trí của sư huynh, tiểu đệ quả thật kém xa.

Đại Hải Chi Kinh khen như thế càng làm cho Thiên Ngoại Thế Ma thêm đặc ý, lão buông tiếng cười to, âm thanh vang dội, tỏ ra nội lực rất ghê gớm.

Một lúc sau, Thiên Ngoại Thế Ma ngưng bật tiếng cười nói:

- Khoái Dao Trương Nghĩa, Tuyệt Dao Ngô Nông! Phút chốc có hai gã đại hán đi ra chấp chưởng nói:
- Ma Tôn có gì dặn dò? Thiên Ngoại Thế Ma nói ồm ồm:
- Hãy đem quan tài ra phía sau núi, nhớ chôn qua loa thôi đó.

Khoái Dao Trương Nghĩa, Tuyệt Dao Ngô Nông đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh! Hai người một trước một sau khiêng quan tài đi như bay về phía sau hoang sơn.

Thạch Kiếm nằm trong quan tài, lúc này chàng như trút được gánh nặng, chàng chỉ chờ cơ hội thoát khỏi quan tài, giết chết hai tên khiêng quan tài.

Lúc này chàng nghĩ đến việc phục thù...

Bỗng quan tài dừng lại, thì ra phía sau núi đã đào sẵn một cái hố, Trương Nghĩa và Ngô Nông chỉ việc đặt quan tài vào hố, rồi họ bắt đầu rải đất lên quan tài để chôn cất thì...

Đúng lúc ấy, một tiếng quát the thé vang lên như sấm:

- Khoan đã! Trương Nghĩa và Ngô Nông vô cùng sợ hãi, toàn thân run rẩy, đưa mắt nhìn, liền chấp lễ nói:

- Hoàng Phủ cô nương! Thì ra kẻ vừa đến là Bạc Mệnh Nữ Hoàng Phủ Hà, đôi mắt nàng như hai luồng hàn tinh nhìn thẳng vào mặt hai người họ, Chương lâu mới hỏi:

- Hai vị chôn cất ai thế? Trương Nghĩa và Ngô Nông run rẩy nói:

- Thuộc hạ không biết! Bạc Mệnh Nữ sắc mặt xám xanh, hỏi:

- Các người không nói sao?

- Điều này...

- Đây có phải là Hoàng Phủ Sứ Thiên Lang Vương thân phụ của ta không, tại sao lại chết thế...

Câu nói này làm cho Thạch Kiếm tỉnh ngộ ra, thì ra Tái Lý Bạch lại là Thiên Lang Vương Hoàng Phủ Sứ.

Trương Nghĩa và Ngô Nông sợ đến biến sắc run rẩy nói không nên lời.

Lúc này sắc mặt Bạc Mệnh Nữ bừng bừng sát khí, vô cùng kinh người, nàng quát từng chữ một:

- Nợ máu phải trả bằng máu! Vừa dứt lời, nàng liền đưa cánh tay ngọc lên tấn công hai người nhanh như điện.

Hai tiếng thảm thiết vang lên, hai cái xác đầm đìa máu nằm sòng soài trên mặt đất.

Bạc Mệnh Nữ nước mắt đầm đìa bước đến gần quan tài.

Bỗng sau lưng có tiếng gọi:

- Hà muội.

Bạc Mệnh Nữ dừng chân, âm thanh quen thuộc này nàng không dừng chân cũng đã biết là Bạc Tình Lang rồi, nàng nghe tiếng gọi lửa giận bốc cao.

Bạc Tình Lang lại tiếp:

- Hà muội, hình như nàng đã thay đổi rồi! Bỗng Bạc Mệnh Nữ quay người lại. Bạc Tình Lang vừa thấy sắc mặt của nàng bất giác kinh hãi, thối lui hai bước, miệng lẩm bẩm nói không nên lời.

Bạc Mệnh Nữ nói một cách lạnh lùng và ẩn chứa sự phẫn nộ:

- Thủ đoạn của ngươi rất độc ác...

Nàng chỉ vào quan tài nói:

- Ai chết trong quan tài kia thế? Ngươi nói mau! Bạc Tình Lang lại thối lui ba bước, ôn tồn nói:

- Hà muội, điều này ta không biết...

- Đừng nói nhiều nữa!

- Hà muội, ta thật là không biết mà!

- Ngươi không biết thì ta sẽ nói cho ngươi biết, người chết trong quan tài kia là Hoàng Phủ Sứ, thân phụ ta, không... phải nói là nghĩa phụ của ta, tại sao nghĩa phụ ta lại chết thê thảm, tại sao? Ngươi nói đi.

Bạc Tình Lang thấy lời nói của nàng lạnh như băng, biết là hôm nay khó làm cho nàng nguôi giận, bèn nói:

- Hà muội, điều này không liên quan đến ta.

Bạc Mệnh Nữ quát:

- Bạc Tình Lang hôm nay ngươi không nói thì đừng hòng rời khỏi nơi này.

Bạc Tình Lang tiến đến bốn năm bước, nói:

- Đó, đó là Hải Nữ...

Bạc Tình Lang chưa dứt lời thì hữu thủ đã điểm vào Mê Huyệt của Bạc Mệnh Nữ nhanh như chớp.

Bạc Tình Lang xuất thủ vô cùng chính xác, vả lại khoảng cách giữa họ lại rất gần, Bạc Mệnh Nữ lại chìm đắm trong sự đau khổ nên gã mới đắc thủ dễ dàng như thế.

Sau khi đắc thủ, hắn cười khà khà.

Bỗng nhiên tiếng cười im bật, gã đứng như trời trồng.

Thì ra trong lúc gã lén điểm vào Mê Huyệt của Bạc Mệnh Nữ thì Thạch Kiếm đã phá quan thoát ra, thân hình chàng nhanh như chớp phóng đến sau lưng Bạc Tình Lang và điểm vào Kỳ Môn Huyệt của gã, gã ngã phịch xuống đất.

Sau khi điểm vào Kỳ Môn Đại Huyệt của Bạc Tình Lang, Thạch Kiếm nhanh chóng đến giải huyệt cho Bạc Mệnh Nữ.

Bạc Mệnh Nữ tung người đứng dậy nói:

- Lại được thiếu hiệp cứu, ơn đức này biết đền đáp thế nào đây? Thạch Kiếm ồm ồm nói:

- Cô nương hà tất phải để bụng...

Bỗng Bạc Mệnh Nữ phát hiện quan tài trống rỗng, kinh ngạc kêu lên một tiếng, mắt lộ vẻ không hiểu.

Thạch Kiếm hiểu ý liền nói:

- Người trong quan tài thật ra là tại hạ.

Bạc Mệnh Nữ không hiểu hỏi:

- Việc này là thế nào? Nghĩa phụ ta đâu? Có phải nghĩa phụ ta đã gặp điều không may chăng? Thạch Kiếm thở dài một tiếng, bèn thuật lại việc trong thạch lao, và cả phương pháp thoát ngục thế nào cho Bạc Mệnh Nữ nghe, sau cùng chàng nói:

- Hoàng Phủ lão tiên bối chết rất thê thảm! Bạc Mệnh Nữ được Hoàng Phủ Sứ dạy dỗ mấy chục năm nay, vừa nghe được tin dữ bất giác nước mắt ròng ròng chảy xuống, vô cùng đau khổ.

Thạch Kiếm đưa tay chỉ Bạc Tình Lang đang nằm trên mặt đất nói:

- Cô nương nên trị hắn mới phải.

Bạc Mệnh Nữ như tỉnh ngộ ra, nhìn Bạc Tình Lang một cái, đôi mắt nàng như hai lưỡi dao sắc bén, cắn phần nói:

- Hắn là một người lòng lang dạ sói...

Nói xong, nhanh chóng giải huyệt cho Bạc Tình Lang.

Thạch Kiếm ngăn người kinh ngạc trước hành động của cô ta, Bạc Tình Lang liền tung người đứng dậy, liếc mắt nhìn hai người một cái rồi quay người bỏ chạy.

Nhưng Bạc Mệnh Nữ nhanh như một luồng khói mỏng, chặn lấy lối đi của gã nói:

- Kể bạc tình kia, hôm nay ngươi còn muốn thoát hay sao? Bạc Tình Lang giảo quyết nói:

- Hà muội, một ngày là phu thê, ngàn năm ân tình, nàng đừng bao giờ bị kẻ khác mê hoặc mà phá hoại tình phu thê...

Bạc Mệnh Nữ sát khí bừng bừng, không để gã nói hết, quát:

- Im ngay! Bạc Tình Lang khê rùng mình, nhưng vẫn miễn cưỡng gọi:

- Hà muội...

Bạc Mệnh Nữ thịnh nộ quát:

- Ngươi là đồ súc sanh, Hà muội có phải để ngươi gọi hay sao? Bạc Tình Lang nín thinh, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Bạc Mệnh Nữ cắn hờn nói:

- Người hạ độc giết chết thân phụ ta là Thiết Huyết Truy Hồn, lại lừa gạt tình cảm của ta, lại còn muốn ta lập mưu hại người khác, tất cả các tội ác này, hôm nay người phải ném hậu quả của nó.

Bạc Tình Lang sắc mặt xám ngắt, gã biết rõ mình không phải là địch thủ của Bạc Mệnh Nữ, cái chết từng bước đến gần gã.

Bạc Mệnh Nữ lại nói:

- Nhưng ta không phải hạng tiểu nhân như ngươi nên mới giải huyết đạo cho ngươi, để hai chúng ta công bằng mà quyết đấu một phen.

Bạc Tình Lang ấp úng nói:

- Phụ thê trở mặt thì quả là đau khổ...

Bạc Mệnh Nữ quát dứt đoạn:

- Im ngay! Ai là hiền thê của ngươi.

Bạc Tình Lang ngây người một lúc, gã không muốn xuất thủ, vì gã không dám.

Bạc Mệnh Nữ lãnh đạm nói:

- Xuất thủ đi! Nhưng Bạc Tình Lang vẫn không động đây.

Bạc Mệnh Nữ sắc mặt lạnh như tiền nói:

- Nếu ngươi không xuất thủ, thì ta không khách sáo đấy.

Một người đến giờ phút quyết định sự sống còn thì nhất định cố gắng hết sức để vùng vẫy, nhất là con người đề tiện như Bạc Tình Lang, gã làm gì mà bó tay chịu chết chứ? Bỗng Bạc Tình Lang nghiêng răng ken két, song thủ mang theo một luồng công lực bình sanh bổ tới.

Bạc Mệnh Nữ điềm đạm chống trả một chiêu.

Chiêu thức của nàng tuy bình dị không có gì lạ nhưng chiêu phong lại mang theo một luồng sát khí kinh người.

Bạc Tình Lang quét ra một chiêu, liền lắc người tiến đến.

Bạc Mệnh Nữ lay động thân mình, hữu chưởng nhằm vào vai của Bạc Tình Lang mà quét xuống, nhanh như điện chớp.

Bạc Tình Lang kêu lên một tiếng thảm khóc, thân hình bắn ra ngoài mười trượng như điều đứt dây.

Bạc Mệnh Nữ ngây người kinh dị, nghĩ thầm: “Tại sao hắn lại yếu ớt đến thế?” Chưa nghĩ xong, thì thân người bắn ra của Bạc Tình Lang lại tung lên, phút chốc đã phóng ra ngoài mười trượng.

Bạc Mệnh Nữ giậm chân nói:

- Xảo quyết thật! Không ngờ Bạc Tình Lang giả vờ bị thương, thừa cơ chạy thoát.

Thạch Kiếm cũng không ngờ gã lại như thế, liền tung người đuổi theo.

Bạc Tình Lang chạy thục mạng.

Bỗng một luồng kinh phong ập đến người gã.

Bạc Tình Lang khiếp vía đứng lại.

Âm thanh thê lương vang lên:

- Tội ác của ngươi chất chồng, hôm nay đừng hòng thoát thân.

Gã đưa mắt nhìn thì ra là một vị ni cô đã chặn lối đi của gã.

Gã vừa đứng lại thì Bạc Mệnh Nữ đã đuổi kịp, giơ tay quét ra một chiêu. Chiêu này mang theo sức mạnh ngàn cân, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bạc Tình Lang toàn thân máu bắn tung tóe ngã phịch xuống đất chết ngay.

Bạc Mệnh Nữ nhìn người vừa tới, liền chạy đến gọi:

- Thân mẫu! Thì ra người vừa đến là Ngô Tâm Sư Thái, quả thật đúng lúc vô cùng. Hai mẫu tử trùng phùng vừa vui mừng vừa đau khổ.

Thạch Kiềm đứng trước hai mẫu tử này cũng bất giác cảm thán vô cùng, chàng lặng lẽ bỏ đi.

-oOo-

65. Một Môi Tơ Tình

Tâm tư chàng sâu não, thù hận chồng chất... tình yêu...

Những ý nghĩ này cứ quẩn quanh trong đầu chàng, Thạch Kiềm không biết nên làm việc gì trước.

Vùng núi hoang dã, cây cỏ um tùm chàng càng cảm thấy cô đơn vô cùng.

Chàng vô ý thức tung người lướt đi đã ra ngoài mấy trượng, thân pháp nhẹ nhàng kỳ diệu, quả là đã đạt đến cực điểm, nhưng mà chàng vẫn không nhận ra.

Bỗng nhiên một tiếng cười lạnh lạnh ngân vang sau lưng chàng, Thạch Kiềm định quay người lại người này đã lên tiếng:

- Không được quay người lại! Thạch Kiềm cảm thấy lời nói này như có một ma lực, quả nhiên chàng không quay đầu lại, chỉ chậm rãi hỏi:

- Tại sao vậy? Âm thanh trong trẻo kia lại vang lên:

- Không tại sao cả, chỉ là vì ta không thích kẻ khác nhìn ta.

Thạch Kiềm bèn nói:

- Đã như thế thì tại hạ đi đây.

Nói xong, quả nhiên rảo bước bỏ đi.

Bỗng thiếu nữ kia gọi lại:

- Dừng bước.

Thạch Kiềm vẫn không quay người lại, dừng bước hỏi:

- Có việc gì vậy? Thiếu nữ kia hỏi:

- Lẽ nào ngươi không muốn nhìn ta sao? Lời nói có vẻ giận hờn, nhưng trong lòng Thạch Kiềm không một chút băn khoăn, chàng không muốn để tâm đến những việc này.

Chàng cố ý nói:

- Vừa rồi không phải là cô không muốn cho ta xem mặt sao? Thiếu nữ xì một tiếng mũi:

- Đồ ngốc! Thạch Kiềm ngẩn người, thiếu nữ lại tiếp:

- Ngươi có phải là Thạch Kiềm không?

- Đúng vậy! Nhưng không, ta không phải họ Thạch, mà ta họ Tứ, tên Kiềm. Tứ Kiềm.

Thiếu nữ như nói với chính mình, nàng lẩm bẩm:

- Thạch Kiềm... Tứ Kiềm.

Thạch Kiềm nghiêm túc nói:

- Thật ra Thạch Kiềm tức là Tứ Kiềm. Tức Tứ Kiềm là Thạch Kiềm.

- Tại sao lại như thế?

- Vì ta phát hiện thân phụ ta Tứ Phẩm Chi. Chỉ vì thế sửa lại họ Tứ.

Thiếu nữ kia vỡ lẽ ra nói:

- Ô! Thì ra là như thế, người quay lại nhìn ta đi! Vị thiếu nữ thần bí này quả là làm cho người ta khó hiểu.

Thạch Kiềm quay người lại nhìn, bất giác ngây người đi.

Vị thiếu nữ này mày ngài mắt phượng, thân hình mảnh mai, làn da mượt mà, dáng vẻ nhẹ nhàng uyển chuyển, nàng cười hay chau mày đều có thể làm cho người ta mê mẩn.

Nhưng Thạch Kiềm không phải vì sắc đẹp tuyệt trần của nàng mà ngây người đi, điều làm chàng kinh ngạc là Mỹ Nhân Phối trước ngực nàng, Thánh Nữ Kiếm, Thất Khổng Dịch vắt sau lưng, hữu thủ cầm Đoạt Hồn Kỳ, Ngũ Phong Luân, Âm Dương Quạt.

Thạch Kiềm thầm đếm: “Mỹ Nhân Phối, Thánh Nữ Kiếm, Thất Khổng Dịch, Đoạt Hồn Kỳ, Thiết Huyết Kỳ, Lục Tình Kiếm, Ngũ Phong Luân, Âm Dương Quạt... đủ cả tám món.” Thạch Kiềm trợn tròn mắt mang theo một luồng nhân quang ngờ vực, tìm chàng suýt nữa nhảy ra ngoài, chàng lo lắng nói:

- Bát Bảo! Quỷ Cốc Bát Bảo! Lời nói của chàng chứa đầy vẻ kinh ngạc.

Vị thiếu nữ này lay động đôi mắt, ánh mắt trong suốt chiếu ra luồng thần sắc mê hồn, mặt khẽ nở một nụ cười, dáng vẻ đoan trang mà mê người.

Nàng hình như không nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Thạch Kiềm, khẽ cười nói:

- Quả không then là một trang thiếu hiệp.

Thạch Kiềm như không nghe thấy, chấp chưởng nói:

- Bảo bối trên người cô nương từ đâu mà có vậy? Vị thiếu nữ chớp chớp mắt, bĩu môi nói:

- Điều này người không có quyền hỏi.

Thạch Kiềm không ngờ cô ta lại đánh đá đến thế, bất giác ngây người, một lúc nói không nên lời, một lúc sau mới cất tiếng lạnh lạnh hỏi:

- Cô nương có biết là vạn vật đều có chủ không? Thiếu nữ hừ một tiếng lạnh lẽo nói:

- Nghe giọng nói của người, tất là vu cáo ta là kẻ trộm rồi, người đổ tội cho người lương thiện, ta không tha cho người đâu.

Cô ta nói một cách nghiêm trang và thái độ cứng cỏi.

Thạch Kiềm đỏ mặt tía tai, ấp úng nói không nên lời.

Thiếu nữ được thể nói:

- Không ngờ người tự xưng anh hùng, nhưng lại không biết phân biệt hắc bạch. Hừ! Ta quả là xem lầm người rồi...

Lời nói của nàng có vẻ tiếc nuối cảm thán và có ý.

Thạch Kiềm sắc mặt đỏ lên, nhưng chàng quả không mất phong độ của một hảo hán, chấp chưởng nói:

- Tại hạ tuy ăn nói thô lỗ, cũng không dám vu cáo cô nương, chỉ là vì mấy năm nay tại hạ vẫn cứ canh cánh trong lòng là không thể thay Quỷ Cốc Bát Tuyệt lão tiên bối thu Chương Quỷ Cốc Bát Bảo, nay thấy Bát Bảo thì rất là kích động, không ngờ có lời xúc phạm đến cô nương, mong cô nương thứ lỗi.

Nói xong chàng lại chấp chưởng xá dài.

Khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ bỗng chuyển từ giận dữ sang tươi cười, nàng khẽ cười, trên má lộ ra hai đồng tiền cang làm cho người ta ngây ngất.

Cô ta chậm rãi nói:

- Như thế thì người cũng bắt tất tự trách mình.

Thạch Kiềm lại nói:

- Xin thỉnh giáo phương danh của cô nương? Thiếu nữ cười một cách thần bí nói:

- Tương phùng hà tất đã từng tương thức, tương thức hà tất đã từng tương phùng, danh tự chẳng qua một biệt hiệu mà thôi, nếu như người có thể ghi nhớ ta mãi mãi, thì hãy nhớ người ta được rồi, nếu không thể, thì dù ta có nói danh tự ra cũng vô ích mà thôi, qua mấy hôm, người không phải là quên sạch hay sao? Lời nói của nàng hình như đúng hình như là sai nhưng nàng nói đến không một chỗ sơ hở.

Thạch Kiềm nhất thời không biết nên trả lời thế nào, vì thế sau khi ngáy người chàng then thùng cười một cái tỏ vẻ đồng ý với nàng ta.

Nhưng chàng cảm thấy sự việc trước mắt rất là kỳ lạ, đành cười một cách miễn cưỡng.

Thạch Kiềm đưa mắt nhìn vị thiếu nữ này cảm thấy nàng ta vừa cổ quái lại vừa hiền dịu.

Chàng khẽ ngưng một lúc rồi nói:

- Cô nương đã không chịu nói ra phương danh thì tại hạ cũng không miễn cưỡng.

Thiếu nữ kia cười mở nói:

- Điều này đương nhiên rồi.

Thạch Kiềm lại đưa mắt nhìn Bát Bảo trên mình cô ta, chàng thật không hiểu tại sao một lúc Bát Bảo lại tập trung trên người nàng...

Vì Mỹ Nhân Phối, Thất Khổng Dịch, Ngũ Phong Luân, đang ở trên người Hoàng Thượng, tức Hoàng Bào Thư Sinh Hoàng Thiên Long, sao lại rơi vào tay một thiếu nữ mỹ miều xinh đẹp tựa hoa này? Như vậy Hoàng Bào Thư Sinh không phải đã gặp sự bất trắc rồi hay sao? Thạch Kiềm vô cùng ngờ vực, quay mặt lại định hỏi cho ra lẽ thì bỗng thấy thiếu nữ này lắc đầu ra hiệu chàng đừng mở miệng.

Thạch Kiềm đành phải im lặng, chàng biết là có việc gì đã xảy ra rồi, lắng tai nghe, quả có nhiều tiếng chân người tiến về hướng này.

Tiếng chân ấy vô cùng nhỏ, có thể biết là ở rất xa, nhưng thiếu nữ xinh đẹp này lại nghe ra.

Thạch Kiềm thầm kinh ngạc, nghĩ thầm: “Thiếu nữ này hành tung lạ kỳ, nàng đã nghe ra tiếng chân xa thì có thể biết công lực của ả rất tinh thâm, đạt đến cực đỉnh rồi. Cử động của ả, ta phải cẩn thận đề phòng mới được.” Chưa nghĩ xong, vị thiếu nữ xinh đẹp đã ghé vào tai chàng nói nhỏ:

- Xem ra chàng cũng tránh họ tốt hơn.

Nói xong, không đợi chàng đồng ý, cô ta nắm tay chàng, lách người núp vào một bụi cỏ rậm rạp.

Hai người vừa ẩn thân xong thì vèo một tiếng một bóng người lướt tới.

Thạch Kiềm nhìn trộm, trong lòng khẽ kêu lên:

- Ủa, Đại Hải Chi Kinh! Chỉ thấy hần quan sát bốn bề, mặt lộ lộ nộ khí.

Đại Hải Chi Kinh quan sát một lúc, nộ khí bùng bùng, buột miệng thóa mạ:

- Khả ồ... nếu ta mà bắt được thì nhất định sẽ làm cho nửa sống nửa chết.

Thạch Kiềm nghĩ thầm: “Thì ra hần đến đây bắt người, không biết hần đến bắt ai mà lại phẫn nộ như thế, xem ra không phải là việc thường.” Thạch Kiềm đang nghĩ ngợi thì vèo, vèo mấy tiếng vang lên.

Thạch Kiềm đưa mắt nhìn bốn góc thất kinh.

Thì ra liên tục phóng đến năm người, đều là tóc đỏ xoa ngang vai, gò má cao, mắt lồi, tay chân mọc đầy những lông vàng óng vừa nhìn là liền biết ngay hải ngoại dị tộc rồi.

Thạch Kiềm thầm nghĩ: “Năm người này chắc có lẽ là năm người trong Thập Đại Ma Tôn rồi.” Chàng đang ngờ vực thì bên tai vang lên một âm thanh nhỏ như tiếng muỗi vo ve:

- Năm vị Hồng Mao đại hán và người Hán kia đều là cao thủ trong Thập Đại Ma Tôn đấy.

Chỉ thấy một vị Hồng Mao quái nhân hỏi Đại Hải Chi Kinh:

- Có gặp người nào khả nghi không? Đại Hải Chi Kinh lắc đầu nói:

- Không có! Một vị Hồng Mao quái nhân khác phần nộ nói:

- Không ngờ vật mà ta tốn bao công sức mới đoạt được kia, lại dễ dàng bị kẻ khác cướp đi như vậy, nhất định phải tìm cho ra người này.

Lão nói xong cùng với năm vị kia thương lượng một lúc, rồi lần lượt tản ra sáu hướng.

Thạch Kiềm thấy họ tản đi, bèn đứng dậy.

Lúc chàng định đứng dậy thì thiếu nữ xinh đẹp đã nhanh chóng đưa tay ngọc ra kéo chàng lại.

Thạch Kiềm bất giác lấy làm lạ, liếc nàng một cái, chàng ngồi xuống.

Thiếu nữ xinh đẹp này lại dùng âm thanh nhỏ như tiếng muỗi vo ve nói:

- Không được mạo muội, Thập Đại Ma Tôn võ công cao cường, xảo quyết vô cùng, trong vòng mười trượng mà có tiếng gió thổi cỏ lay động cũng không qua được mắt họ...

Thiếu nữ xinh đẹp chưa dứt lời thì vèo một tiếng một vị Hồng Mao Quái Nhân nhanh chóng quay lại đưa mắt nhìn xung quanh, ơ lên một tiếng rồi nói:

- Quái lạ, hình như nghe được tiếng sột soạt mà...

Tuy gã cảm thấy lạ nhưng không thấy có vết tích gì, cũng thất vọng bỏ đi.

Dù là như thế, Thạch Kiềm cũng suýt mất hồn, trán đổ mồ hôi như mưa, nếu không phải thiếu nữ này nhảy bén thì chàng đã bị Hồng Mao Quái Nhân phát hiện rồi.

Tuy chàng vốn không sợ gã, nhưng cũng khó thoát khỏi một trường khổ chiến.

Thạch Kiềm và thiếu nữ xinh đẹp đợi Hồng Mao Quái Nhân đi khá xa, mới từ lùm cây rậm rạp bước ra.

Thạch Kiềm nhìn thiếu nữ xinh đẹp nói:

- Hình như họ đã bị lấy cắp vật gì rồi.

Thiếu nữ nói một cách lãnh đạm:

- Điều này việc gì đến ngươi chứ? Thạch Kiềm như vấp phải sức cản vô hình, sự chú ý của chàng lại tập trung vào Quỷ Cốc Bát Bảo trên mình cô ta, chàng tiến lên hai bước hỏi:

- Cô nương, Thất Khổng Dịch, Mỹ Nhân Phối và Ngũ Phong Luân trên người cô từ đâu mà có vậy? Thiếu nữ chớp chớp đôi mắt đen lay lay nói:

- Gián tiếp lấy từ tay của Hoàng Thiên Long.

- Gián tiếp sao?

- Đúng vậy! Thạch Kiềm hỏi:

- Như vậy Hoàng Thiên Long tiền bối đâu? Thiếu nữ xinh đẹp thản nhiên nói:

- Lỗ mãng của kẻ thất phu, còn gì anh hùng nữa chứ? Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn trời, như không để ý đến sự có mặt của Thạch Kiềm, nói:

- Ta vốn tưởng ngươi là một vị đại anh hùng, đại hào kiệt, đại trí đại nhân, đại dũng không ngờ nay gặp mặt thì chỉ thường như những giang hồ trụ khách khác mà thôi, quả là làm cho ta thất vọng vô cùng.

Thạch Kiềm bị cô ta mắng nhiếc, cúi đầu không nói gì.

Thiếu nữ như mắng đã miệng, liền bật cười thành tiếng.

Tiếng cười của cô ta làm cho Thạch Kiềm tỉnh ngộ, chàng chấp tay nói:

- Cô nương, mắng rất phải, tất là có điều gì chỉ giáo.

Thiếu nữ tươi cười nói:

- Ta biết người có nhiều việc không hiểu, cứ hỏi đi, đừng để trong lòng.

Thạch Kiềm thấy cô ta nói chuyện vui vẻ, trong lòng mừng rỡ nói:

- Còn năm món bảo khí còn lại, không biết cô nương có được từ đâu? Thiếu nữ xinh đẹp như đoán trước chàng sẽ hỏi như thế, chỉ Thiết Huyết Kỳ và Thánh Nữ Kiếm, nói:

- Hai món bảo khí này là từ chỗ lệnh tôn Tứ Phẩm Chi mà có được.

Thạch Kiềm không hiểu, vì Võ Lâm Bạo Quân Tứ Phẩm Chi sau khi chết do chàng chôn cất thiếu nữ này làm sao lại có được vậy? Chàng định mở miệng hỏi, thiếu nữ đã chỉ vào Âm Dương Quạt, nói:

- Bảo khí này là may mắn nhất được đây.

Thạch Kiềm hiểu ra nói:

- Từ trên thi thể Bạc Tình Lang lấy được sao? Thiếu nữ khen ngợi:

- Người quả là thông minh.

Thạch Kiềm hỏi:

- Hai bảo khí còn lại thì sao? Thiếu nữ xinh đẹp nói:

- Nếu như người không có điếc, thì đã biết rồi đấy.

Thạch Kiềm nghe cô ta nói thế, cảm thấy như vệt nghe sấm.

Thiếu nữ xinh đẹp cười nhạt nói:

- Nếu như người thông minh thì vừa rồi nghe đoạn đối thoại của Thập Đại Ma Tôn thì có thể đoán được những bảo khí này làm sao mà ta có được rồi.

Thạch Kiềm thán phục nói:

- Thì ra trừ Âm Dương Quạt ra, bảy bảo khí còn lại cô đều đoạt từ tay Thập Đại Ma Tôn. Như vậy, Hoàng tiền bối nhất định bị họ bắt rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp chớp mắt nói:

- Điều này còn phải nói nữa sao? Thạch Kiềm rất khâm phục vị thiếu nữ xinh đẹp này.

Bỗng thiếu nữ xinh đẹp hỏi:

- Người có biết mục đích đoạt bảo của ta không? Thạch Kiềm nói:

- Cô nương thông minh lanh lợi, quả thật tại hạ đoán không ra.

Thiếu nữ xinh đẹp nói:

- Điều này cần phải đoán hay sao? Chỉ cần người suy nghĩ một chút thì có thể biết được ngay.

Thạch Kiềm nghe cô ta nói thế đành phải đoán xem, chỉ là việc này hơi khó đoán. Trái tim của một thiếu nữ quả là khó mà nắm bắt.

Chàng cúi đầu suy nghĩ vẫn không tìm ra câu trả lời.

Thiếu nữ xinh đẹp xì một tiếng mắng:

- Đồ ngốc! Thạch Kiềm bị cô ta mắng một tiếng, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, liền nói:

- Ta biết rồi, ta biết rồi...

Thiếu nữ xinh đẹp hỏi:

- Người biết cái gì? Thạch Kiềm nghe cô ta hỏi lại, thẹn thùng không dám nói ra, ấp úng một lúc mặt chàng đỏ như gấc.

Thiếu nữ xinh đẹp cười nhạt nói:

- Người nói đi! Thạch Kiềm vẫn không dám nói ra.

Thiếu nữ xinh đẹp buột miệng hỏi:

- Lẽ nào người quên mất việc nữa Quỷ Cốc Bát Tuyệt lão tiên bói nhờ người hay sao?

- Tìm lại Bát Bảo! Đó là một việc mà Quỷ Cốc Bát Tuyệt nhờ chàng làm.

Thật ra chàng đã đoán ra, thiếu nữ xinh đẹp này lấy cấp Bát Bảo là vì giúp chàng hoàn thành ý nguyện chàng chỉ giả vờ không biết, chấp tay nói:

- Đa tạ cô nương! Thiếu nữ xinh đẹp điềm đạm nói:

- Không cần đa tạ ta, chỉ cần người không quên ta là được rồi.

Chàng xúc động nói:

- Đại ơn đại đức của cô nương tại hạ không bao giờ quên.

Thiếu nữ xinh đẹp xúc động hỏi:

- Người có hiểu nỗi khổ tâm của ta không? Thạch Kiềm gật đầu.

Thiếu nữ xinh đẹp bèn giao Bát Bảo cho Thạch Kiềm, mắt nàng ngấn lệ, nhìn thân hình cường tráng của Thạch Kiềm nói:

- Người cần phải đem Bát Bảo này đến Quỷ Cốc, rồi cầu xin họ truyền pho kiếm pháp mà mấy năm gần đây họ nghiên cứu ra, như vậy mới có thể quét sạch quần ma, nếu không với nội lực của người, tuy đã được lệnh tôn và Hoàng Phủ Sứ truyền hết công lực cho nhưng vẫn không đủ đấu với Hồng Mao Đảo Chủ đâu.

Lời nói của cô ta làm cho Thạch Kiềm thất kinh.

Thạch Kiềm tròn mắt nói:

- Điều này... điều này cô nương đã biết hết rồi sao...

Thiếu nữ xinh đẹp đau lòng nói:

- Nhất cử nhất động của người làm sao thoát khỏi mắt ta chứ.

Thật ra, mấy ngày nay thiếu nữ xinh đẹp theo dõi Thạch Kiềm suốt, cô ta không biết tại sao mình lại làm như vậy.

Một con người không làm chủ bản thân mình đi làm một việc như thế, tình cảm ấy quả là rất chân thành.

Nhưng tại sao nàng lại làm như thế? Lẽ nào là vì tình yêu sao? Thạch Kiềm bỗng nhiên lên tiếng:

- Đa tạ sự quan tâm của cô nương...

Nói đến đây chàng nghẹn lại, chàng cố gắng không để cho nước mắt trào ra.

Thiếu nữ xinh đẹp nhẹ nhàng đẩy chàng đi, nói nhỏ:

- Người hãy đi đi.

Thạch Kiềm cố dằn lòng nói:

- Cô nương, ta đi đây, hẹn ngày tái ngộ.

Chàng nhanh chóng thi triển thân pháp như con gió thoảng phút chốc đã mất hút.

Thiếu nữ xinh đẹp nhìn bóng hình của chàng, lẩm bẩm nói:

- Sau này không biết, có còn cơ hội để gặp lại không?

-oOo-

66. Môi Tình Chưa Phai

Một hôm, chàng đến một chân núi, nhìn bốn bề cây cối um tùm, trong lòng u uất, chàng bắt giặc gia tăng cước bộ.

Từ khi Thạch Kiếm rời khỏi Quỷ Cốc, chàng đã gặp rất nhiều biến cố, tuy bây giờ đã tìm được Bát Bảo, nhưng trên giang hồ đầy cạm bẫy, Phái Thiên Ngoại tung hoành ngang dọc, giết hại nhân vật trong võ lâm Trung Nguyên.

Bỗng chàng nảy ra một ý nghĩ: "Chuyến đi đến Quỷ Cốc này, mong rằng có thể giải được nỗi khổ của Bát Tuyệt, tái xuất giang hồ, quét sạch quần ma thì làm gì sợ Thiên Ngoại Phái không diệt vong. Thiên Ngoại Thể Ma và Hồng Mao Đảo Chủ không phải cúi đầu chịu chết hay sao? Nghĩ đến đây, chàng hớn hở trong lòng, lại gia tăng cước bộ.

Trong chốc lát, chàng vòng qua một vách núi, lộ ra một sơn lộ khúc khuỷu.

Thạch Kiếm lướt đi nhanh nhẹn, từ khi được Võ Lâm Bạo Quân và Thiên Lang Vương truyền hết công lực cho, nội công chân khí gia tăng rất nhiều, công lực của chàng đã đạt đến đỉnh giới rồi.

Chỉ thấy chàng lướt đi như một làn gió thoảng nhanh qua, không có tiếng gió của vạt áo.

Thạch Kiếm đưa mắt nhìn, lẩm bẩm nói:

- Sắp đến rồi! Tim chàng bắt giặc đập thành thịch.

Ân tình của Quỷ Cốc Bát Tuyệt chàng không bao giờ quên, hôm nay có thể mang theo Bát Bảo đến gặp Bát Tuyệt thì chàng nên mừng mới phải, nhưng chàng không có vẻ vui mừng, trên đôi mày chàng hiện lên vẻ u uất.

Chàng là một kẻ sĩ hào kiệt võ lâm, nay giang hồ đầy mưa gió sao chàng lại không u uất chứ, huống hồ thù cha chưa báo được.

Thạch Kiếm xuyên qua rừng núi um tùm, bỗng thu Chương cước bộ, ủa lên một tiếng.

Tiếng choang choang của binh đao theo gió đạt đến.

Thạch Kiếm nghe ra tiếng binh khí va chạm nhau còn có cả tiếng quát tháo.

Tiếng quát tháo có nam lẫn nữ, bỗng nghe tiếng quát the thé của một thiếu nữ:

- Ma đầu, hãy đền mạng cho thân mẫu ta! Và một tiếng cười khà khà vang lên, rồi nói:

- Con nha đầu kia, ngươi tự tìm lấy cái chết! "Choang!" Thiếu nữ kia cất cao giọng quát:

- Bọn ma đầu các ngươi...

Bỗng một tiếng quát vang lên, một bóng người phóng tới, hai người giãn ra, đồng thời đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng quát, lúc họ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú lạnh lùng kia, đồng thời ngẩn người ra kinh ngạc.

Lúc này Thạch Kiếm liếc nhìn thiếu nữ bị vây thân thiết gọi:

- Tiểu Mân Thì ra thiếu nữ đó là Đỗ Tiểu Mân, nàng thấy Thạch Kiếm đột nhiên xuất hiện, giải vây cho nàng nhưng nghĩ đến ngày trước hiểu lầm, chàng giết Bạch Diện Lang Quân, nên trong lòng vô cùng áy náy.

Nhưng bỗng nhiên gặp mặt, nàng không khỏi vui mừng gọi:

- Kiếm ca ca...

Vừa gọi được một tiếng thì cổ họng đã nghẹn lại, nước mắt bất giác rùng rùng chảy xuống hai má nàng, nàng sà vào lòng Thạch Kiềm, ngây thơ trong trắng như mười năm trước cùng nhau nô đùa nơi hoang sơn.

Thạch Kiềm nhỏ giọng:

- Tiểu Mân đừng sợ, hôm nay huynh nhất định giết sạch lũ ma đầu này.

Thạch Kiềm vừa nói vừa liếc mắt nhìn, chàng thăm ước lượng thực lực của đối phương.

Chỉ thấy đối phương là Đại Hải Chi Kinh và một vị Hồng Mao Quái Nhân, còn có ba đại hán đầu beo đứng bên cạnh họ, xem ra võ công của ba gã này rất tầm thường.

Lúc này, Đại Hải Chi Kinh lãnh đạm nói:

- Không ngờ lại để cho người tẩu thoát, hôm nay phải lấy mạng người đây.

Thạch Kiềm hào hùng nói:

- E rằng ta lấy mạng người trước.

Đại Hải Chi Kinh cất giọng cười to nói:

- Ha, ha! Thiên Ngoại Phái oai chấn giang hồ, đến nơi nào là nơi đó quy phục, người là một tên vô danh tiểu tốt thì làm nên trò trống gì, biết điều thì hãy gia nhập bốn phái thì vẫn còn một con đường sống.

Thạch Kiềm điềm đạm nói:

- Người đừng vội đắc ý, người nên biết Tứ Kiềm ta không phải là Thạch Kiềm ngày xưa nữa! Đại Hải Chi Kinh đưa mắt liếc nhìn Hồng Mao Quái Nhân bên cạnh, có chỗ dựa nên không sợ gì hết, nói:

- Dù người có phải là Thạch Kiềm ngày xưa hay không, với công lực của ta tuy không thể thắng người, nhưng thêm vào công lực của Cửu ca ca ta, e rằng người có mười mạng sống cũng khó mà thoát thân.

Thạch Kiềm đưa tay rút binh khí trong người ra nói:

- Chưa chắc! Nhưng hành động của chàng không thoát khỏi cặp mắt của Đại Hải Chi Kinh, chớp chớp mắt chuốt, rồi cười nói:

- Hí, hí! Lẽ nào vật trong người người lại là Quỷ Cốc Bát Bảo.

Thạch Kiềm khê giật mình nói:

- Điều này không việc gì đến người.

- Không việc gì đến ta ư? Ta cứ phải đoạt lại xem sao! Thạch Kiềm đứng thẳng người nói:

- Người cứ việc đến đây.

Đại Hải Chi Kinh tung người lên, hữu chưởng quét nhanh tới.

Thạch Kiềm giật mình, chỉ thấy vô số chưởng ảnh nhanh chóng hóa thành một lưới chưởng bao trùm lấy chàng, kỳ dị vô song.

Nhưng chàng cũng nhanh chóng đẩy ra một chưởng.

Thạch Kiềm xuất thủ nhanh lẹ, xem ra rất là bình dị.

Đại Hải Chi Kinh thấy thế thẳm cười nham hiểm.

Không ngờ sự việc không như hần nghĩ, lúc luồng chưởng phong của Thạch Kiềm cuộn đến mang theo hồng khí nóng bỏng.

Đại Hải Chi Kinh thất kinh biến sắc, lui người phóng ra phía sau.

Hần ứng biến rất lanh lẹ, nhưng cũng bị trúng một chưởng chấn động nội phủ.

Hồng Mao Quái Nhân nhú mày nói:

- Thập đệ, chúng ta liền thủ để hạ thủ hần đi.

Nói xong, lướt người bỏ nhanh đến.

Đại Hải Chi Kinh đồng thời hừ một tiếng phẫn nộ, giơ chưởng lên, tấn công Thạch Kiếm.

Phút chốc ba người hỗn loạn trong vòng chiến bụi cát mịt mù, thân pháp kỳ dị và công lực cực kỳ mạnh mẽ làm cho mọi người kinh hãi.

Bên cạnh cũng đã dậy lên một trường huyết đấu.

Ba tên đại hán đầu beo cùng Tiểu Mãn đang đấu với nhau.

Với thân pháp của Tiểu Mãn, thì dư sức để đối phó với ba tên đại hán này.

Nhưng Thạch Kiếm đối địch với hai người thì có phần khó khăn.

Thật ra kinh nghiệm đối địch của Thạch Kiếm không nhiều nên thiết thời.

Đại Hải Chi Kinh và Hồng Mao Quái Nhân chia nhau một tả một hữu tấn công.

Thạch Kiếm buộc phải thoái lui ra sau mười trượng.

Đại Hải Chi Kinh và Hồng Mao Quái Nhân quát to một tiếng, thân hình như hai con mãnh hổ giữa không giờ trao bổ xuống.

Thạch Kiếm chiêu thức đã cùng.

Trong lúc nguy cấp, bỗng chàng nhớ đến Thiên Lang Kỳ Trảo, mà Thiên Lang Vương đã dạy cho chàng trong địa lao.

Gió nhẹ hất bay vạt áo chàng.

Thạch Kiếm quét chéo ra chiêu Thiên Lang Kỳ Trảo, quái chiêu của chàng đột nhiên quét nhanh, nhanh cực kỳ.

Đại Hải Chi Kinh và Hồng Mao Quái Nhân thất kinh trước kỳ chiêu của chàng thân hình nhẹ như bông gòn bay thoái lui ngoài mười trượng xa.

Đại Hải Chi Kinh và Hồng Mao Quái Nhân vô cùng kinh dị, họ đưa mắt nhìn nhau.

Đại Hải Chi Kinh nói nhỏ:

- Mau công Hồng Mao Chưởng.

Vừa dứt lời hai người liên thủ tiến đánh bốn chưởng như ngọn nến bốc cao vùn vụt phóng đến.

Thạch Kiếm biết chưởng phong rất lợi hại, vội vàng thoái lui, rút xoạt Thánh Nữ Kiếm trong người ra múa tít thanh kiếm tạo ra muôn vằn kiếm ảnh.

Đại Hải Chi Kinh và Hồng Mao Quái Nhân đều kinh ngạc, nhưng rồi nhanh chóng quét ra một chưởng Hồng Mao.

Phút chốc kiếm ảnh và chưởng ảnh bao trùm lấy không trung.

Đúng lúc ấy, bên Tiểu Mãn vang lên ba tiếng rú thảm khốc, ba tên đại hán đầu beo văng ra ngoài mười trượng xa, máu bắn tung tóe, ngã phịch xuống đất chết ngay.

Ba tiếng kêu thảm khốc ấy làm cho Đại Hải Chi Kinh và Hồng Mao Quái Nhân thất kinh.

Người mà đang giao thủ điều tối kỵ là mất tập trung tinh thần, sự phân tán ấy làm chiêu thức rối loạn.

Nhưng chỉ thấy Thạch Kiếm như một vị thần giáng trần. Thánh Nữ Kiếm quét ra một cái, mũi kiếm đã đâm vào người Hồng Mao Quái Nhân.

Đại Hải Chi Kinh thấy vậy rùng mình liền quét Hồng Mao Chưởng vào ngực Thạch Kiếm.

Một tiếng rú thảm thiết vang lên. Trước ngực Hồng Mao Quái Nhân máu chảy đầm đìa, ngã phịch xuống đất chết ngay.

Thạch Kiềm cũng đã trúng một chưởng của Đại Hải Chi Kinh nhưng chàng cố nén sự đau đớn trong lòng, quét Thánh Nữ Kiếm ra nhanh tuyệt luân, vừa đúng quét vào cổ của Đại Hải Chi Kinh.

Tiếp theo đó là một tiếng rú thảm khốc vang lên, máu bắn tung tóe.

Đại Hải Chi Kinh ngã phịch xuống đất tắt thở.

Trước trán Thạch Kiềm toát mồ hôi hột, nét mặt chàng đau khổ vô cùng.

Đỗ Tiểu Mãn thấy vậy đau lòng tiến đến, đỡ lấy Thạch Kiềm nói:

- Kiếm ca ca, bị thương có nặng không? Thạch Kiềm lấy kiếm chống xuống đất, miễn cưỡng nói:
- Không sao cả! Thật ra chàng trúng Hồng Mao Chưởng, vết thương không nhẹ, nếu không phải vì công lực thâm hậu, thì sớm đã ngã phịch xuống đất rồi.

Đỗ Tiểu Mãn dùng ống tay áo lau mồ hôi cho chàng nói:

- Kiếm ca ca bị thương không nhẹ đâu.

Thạch Kiềm cười đau khổ, không nói không rằng.

Tiểu Mãn ân cần nói:

- Để muội dìu Kiếm ca ca đến gốc cây nghỉ ngơi một tí.

Đỗ Tiểu Mãn dìu chàng đi đến gốc cây.

Thạch Kiềm thở hồng hộc, Tiểu Mãn thấy vậy rơi lệ tự oán trách mình nói:

- Mọi việc đều tại muội đã hại ca ca nếu ca ca có mệnh hệ gì thì muội biết làm sao đây...

Nàng đau lòng khóc thút thít.

Thạch Kiềm an ủi nói:

- Tiểu Mãn việc này không liên quan đến nàng huống hồ ta không sao cả, cũng chưa đến nỗi chết.

Tiểu Mãn nước mắt ròng rã nói:

- Điều tại muội không tốt cả, lúc trước hiểu lầm Kiếm ca ca giết Cổ sư phụ...

Thạch Kiềm cười buồn thảm, nói:

- Nàng đã biết cả rồi sao?
- Đúng vậy, Cổ sư phụ chết dưới Hồng Mao Chưởng của Thiên Ngoại Phái, mỗi lần muội nghĩ đến cảnh bức Kiếm ca ca thì cảm thấy xấu hổ vô cùng.
- Nay thì đã hiểu cả rồi, nàng đừng làm như thế nữa.

Tiểu Mãn nghiêng răng nói:

- Phái Thiên Ngoại khả ố thật.

Thạch Kiềm cũng cảm hờn nói:

- Chúng còn muốn thống trị cả võ lâm Trung Nguyên nữa đấy! Tiểu Mãn nhìn năm cái xác trên mặt đất bỗng hào khí bốc lên, nói:
- Hừ, ta thề sẽ giết sạch Phái Thiên Ngoại. Thân mẫu ơi, thân mẫu chết rất thê thảm, hài nhi nhất định báo thù cho thân mẫu.

Nàng nói xong nước mắt tràn xuống như mưa, cảnh tượng vô cùng bi thảm.

Thạch Kiềm kinh ngạc hỏi:

- Đồ lão tiền bối cũng chết dưới tay của Phái Thiên Ngoại sao? Tiểu Mãn thê thảm nói:

- Thân mẫu muội cũng chết dưới Hồng Mao Chưởng, toàn thân đỏ hoe, nên muội mới tỉnh ngộ ra, cái chết của Cổ sư phụ cũng là Phái Thiên Ngoại gây ra.

Bồng Thạch Kiếm kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Tiểu Mãn nước mắt trào ra, chân tay lúng túng, không biết phải làm thế nào.

Bỗng nhiên, nàng bước đến bên người Đại Hải Chi Kinh, rồi cúi xuống lục soát lòng sục một Chương, nàng bất giác thất vọng đứng dậy buông tiếng thở dài than vãn.

Ánh mắt nàng lại dời đến người của Hồng Mao Quái Nhân...

Tiểu Mãn nghĩ một lúc rồi rảo bước tiến đến rồi lại lục soát người Hồng Mao Quái Nhân một lúc sau bỗng nhiên nàng vui mừng kêu lên một tiếng, nàng đã tìm ra thuốc giải.

Nàng vội vàng đem thuốc giải cho vào miệng Thạch Kiếm.

Không bao lâu, quả nhiên Thạch Kiếm mở mắt tỉnh lại.

Tiểu Mãn mừng rỡ nói:

- Kiếm ca ca có cảm thấy khỏe hẳn không? Thạch Kiếm lay động thân hình thấy toàn thân thư giãn không có cảm giác bị thương, cảm thấy kỳ lạ đưa mắt nhìn Tiểu Mãn nói:

- Đây không phải là giấc mộng chứ? Tiểu Mãn thấy chàng đã khỏe, nàng như trút được gánh nặng, thầm nghĩ: “May mà cứu được chàng, nếu cái thuốc vừa rồi là thuốc độc thì quả là thảm hại.” Trong lòng tuy là nghĩ như thế, nhưng nàng không nói ra, nàng bèn nói:

- Đây là sự thật chứ không phải là mộng! Thạch Kiếm hỏi:

- Nàng đã cứu ta phải không? Tiểu Mãn...

Tiểu Mãn đưa tay bịt miệng cười nói:

- Ta chỉ tình cờ ra tay mà được việc, thật ra thuốc giải lấy từ trên người của Hồng Mao Quái Nhân mà có.

Thạch Kiếm đứng dậy chấp chưởng nói:

- Tiểu Mãn, đa tạ nàng đã cứu mạng.

Tiểu Mãn nũng nịu nói:

- Kiếm ca ca không phải xem muội là người lạ chứ? Sao mà khách sáo quá vậy.

Thạch Kiếm cười ha hả, đối với người bạn từ thuở ấu thơ này mà có thái độ như vậy quả là khách sáo, chàng nói:

- Nhưng mà ta thật lòng đấy.

Tiểu Mãn mắt đầy tình tứ gọi:

- Kiếm ca ca! Nàng sà vào lòng Thạch Kiếm.

Thạch Kiếm lúng túng không biết làm sao, chàng ngẩn người ra.

Đối với bạn tình ngày xưa này, chàng không biết phải làm sao đây, nhất là vị tình nhân này là người đầu tiên mở cửa sổ ái tình trong lòng chàng, nhưng giờ đây chàng đầy người là nợ tình, cũng không biết nên đối xử thế nào? Thạch Kiếm Chương lâu không cử động.

Tiểu Mãn như phát hiện ra, nàng liền bật đứng dậy lãnh đạm nói:

- Thì ra chàng đã thay lòng đổi dạ! Ân tình xưa thoáng qua đầu nàng, sự Hồi ức ngọt ngào kia đã trôi theo dòng nước.

Khóe mắt nàng ướm đầm, nàng quay người đi.

Thạch Kiếm cảm thấy lòng đau xót, bước đến cạnh Tiểu Mãn nói nhỏ:

- Tiểu Mãn, ta không có thay lòng đổi dạ, nhưng mà ta không đáng để nàng yêu.

Tiểu Mãn giơ tay lên nói:

- Người là kẻ bạc tình! Nàng đưa tay tát cho Thạch Kiềm một bạt tai rồi khóc nức nở.

Má bên trái của Thạch Kiềm đỏ hoe, chàng đứng ngẩn người, lưới tình vấy lấy trái tim của người anh hùng, càng làm cho chàng tiến thoái lưỡng nan.

Chương lâu, chàng mới chân thành nói:

- Tiểu Mãn, tình yêu của ta đối với nàng sẽ không bao giờ phai mờ, nhưng ngày nay trên giang hồ có nhiều chuyện vả lại trách nhiệm của ta lại rất là trọng đại, tánh mạng khó mà bảo đảm, tuy ta yêu nàng, nhưng ta có thể làm như thế nào? Bỗng nhiên Tiểu Mãn quay người lại, lại sà vào lòng chàng nói:

- Không, Kiềm ca ca, cho dù có chết cũng hãy để cho chúng ta chết chung.

Thạch Kiềm cảm động, ôm chầm lấy nàng, gọi:

- Tiểu Mãn...

Phút chốc hai đôi môi chạm vào nhau, đôi tình nhân này tạo thành một bức họa hoàn mỹ, tình yêu của họ biết bao thuần khiết, mỹ mãn.

Chương lâu Thạch Kiềm mới lên tiếng:

- Ta cần phải mang Bát Bảo đến Quỷ Cốc trước.

Tiểu Mãn nói:

- Muội theo chàng đến Quỷ Cốc.

Thạch Kiềm lắc đầu nói:

- Không, việc này có nhiều điều không tiện.

Tiểu Mãn bĩu môi không vui.

Thạch Kiềm nói:

- Tiểu Mãn đây là bất đắc dĩ thôi, tạm thời chia tay thì mới có hạnh phúc dài lâu.

Tiểu Mãn như nghe ra lời nói của chàng rất có lý, nói:

- Thôi được, nhưng mong ngày gặp mặt của chúng ta sẽ là những ngày gần nhất.

Hai người quyến luyến chia tay. Thạch Kiềm nhìn bóng hình của nàng ra đi, cảm thấy trong lòng nặng trĩu, chàng không dám nghĩ quá nhiều, về việc trong tương lai.

-oOo-

67. Kỳ Nhân Xuất Hiện

Trong lòng chàng càng thêm lo lắng...

Quỷ Cốc là một thâm cốc thần bí, đang hiện ra trước mắt chàng.

Thạch Kiềm thi triển tuyệt đỉnh khinh công, lướt đi.

Bỗng chàng dừng lại thối lui mấy bước, cảnh vật trước mắt làm chàng kinh hãi, trán đổ mồ hôi hột.

Thì ra trên năm ngọn cây xung quanh Quỷ Cốc đang treo năm cái đầu lâu đang đung đưa trong gió, máu tươi chảy ròng ròng, đủ biết mấy người này mới chết không lâu.

Thạch Kiềm định thần nhìn kỹ, bất giác rợn tóc gáy, thì ra năm cái đầu này là năm Ma Tôn trong Thập Đại Ma Tôn của Thiên Ngoại Phái.

Điều làm chàng ngạc nhiên nhất là năm cái đầu này không phải bị trường kiếm chém đứt, mà do một loại chưởng pháp tiện đứt.

Đủ thấy người hạ thủ năm Ma Tôn này công lực đã đạt đến mức thượng thừa rồi.

Thạch Kiềm nghĩ thầm không biết vị cao nhân nọ là ai? Chàng nghĩ đến Quỷ Cốc Bát Tuyệt nhưng ý nghĩ này nhanh chóng tan biến ngay. Bởi vì Quỷ Cốc Bát Tuyệt chưa từng rời khỏi Quỷ Cốc một bước, thì làm sao có thể giết chết Ngũ Đại Ma Tôn.

Nhưng dù thế nào thì cái chết của Ngũ Đại Ma Tôn cũng làm cho chàng vui mừng.

Cộng với cái chết của hai tên lúc trước thì Thập Đại Ma Tôn lúc này chỉ còn lại Thiên Ngoại Ma Tôn và hai tên Hồng Mao Quái Nhân.

Tứ Kiềm nghĩ thầm: “Không bằng bây giờ mau đem Bát Bảo đến Quỷ Cốc thì tốt hơn!” Chàng nghĩ xong liền thi triển khinh công lướt đi. Chàng đi được mấy bước thì bỗng phía sau vang lên một tiếng quát lớn:

- Thằng nhãi con dừng bước.

Thạch Kiềm nghe xong bất giác giật mình, chàng quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy bóng người nào, lại tiến thêm hai bước, thanh âm lúc nãy lại vang lên:

- Nhóc con, ngươi tự tìm cái chết đó.

Thanh âm lạnh lẽo, khiến chàng bất giác rùng mình, liền đưa mắt nhìn chung quanh, rồi cất giọng hỏi:

- Dám hỏi vị cao nhân nào? Giọng nói lạnh buốt vang lên tiếp lời chàng:

- Cút đi! Thạch Kiềm ngậy người hỏi:

- Các hạ bảo tại hạ cút đi đâu? Thanh âm lạnh buốt đáp lại:

- Mau lùi ra sau.

Thạch Kiềm bất giác thối lui hai bước, trong lòng giận dữ cất cao giọng hỏi:

- Cao nhân phương nào? Sao không hiện thân, hà tất cứ ẩn núp chọc ghẹo tại hạ như vậy? Giọng nói lúc nãy tiếp luôn:

- Câm miệng, mau rời khỏi Quỷ Cốc. Nếu ngươi còn tiến thêm một bước thì những cái đầu lâu kia sẽ làm gương cho ngươi đó.

Thạch Kiềm nhíu mày hỏi:

- Ngũ Đại Ma Tôn có phải là các hạ giết không? Tiếng cười nhạt chợt vang lên đáp:

- Mấy tên tiểu tốt đó có đáng gì để lão bà bận tâm.

Thạch Kiềm thất kinh thầm nghĩ: “Thập Đại Ma Tôn danh chấn giang hồ, võ công cái thế, có thể coi là đệ nhất cao thủ đương thời, thế mà người này lại gọi chúng là tiểu tốt, khẩu khí quả thật ngông cuồng.” Chàng chưa nghĩ xong thì thanh âm đó lại vang lên.

- Nhóc con! Nếu ngươi không phục thì hãy mời Hồng Mao Đảo Chủ đến đây so chiêu với ta! Còn nếu ngươi có tà ý thì ngươi tự chuốc lấy cái chết đó, đừng trách lão đây ra tay ác độc.

Thạch Kiềm biết quái nhân nọ đã hiểu lầm, bèn hướng về phía phát ra thanh âm khom người chấp chưởng nói:

- Tiền bối hiểu lầm rồi! Thanh âm tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Hiểu lầm? Thạch Kiềm đáp luôn:

- Tại hạ chính là Thạch Kiềm...

Chàng chưa dứt lời thì người nọ buột miệng thốt:

- Thạch Kiềm! Thạch Kiềm! Thạch Kiềm lại lên tiếng:

- Chính phải! Tại hạ chính là Thạch Kiềm! Quái nhân nghe đến đây chợt hỏi dồn:

- Thạch Kiềm! Người có phải là Thạch Kiềm không? Thạch Kiềm nghe xong bất giác giật mình, chàng nghĩ thầm sao quái nhân này lại biết tên của chàng? Chàng nghĩ đến đây liền tiến lên mấy bước nói:

- Tiền bối! Tại hạ nguyên là họ Thạch sau này theo họ của thân phụ nên mới đổi thành Tứ Kiềm...

Chàng chưa dứt lời thì một ngọn kinh phong ập về phía chàng.

Chàng kinh hãi biến sắc, vội đưa chưởng lên đỡ, nhưng luồng kinh phong quá uy mãnh tuy chàng đã vận đến mười thành công lực nhưng vẫn bị đẩy lùi mấy bước, thổ ra một búng máu tươi.

Chàng không ngờ quái nhân cách không phát chưởng mà lại có thể hóa giải chưởng lực với mười thành công lực của chàng một cách dễ dàng như vậy.

Thạch Kiềm âm thầm vận công điều tức trị thương, trong chớp mắt thương thể đã bình phục trở lại.

Chàng lúc này tức giận cất giọng thóa mạ:

- Không ngờ một cao nhân tiền bối lại ra tay đánh lén như vậy.

Quái nhân lạnh lùng nói:

- Lão bà chưa giết được người, thì sao có thể vơi được nỗi hận trong lòng.

Thạch Kiềm ngây người ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ và tiền bối chưa hề quen biết, không thù oán...

Quái nhân ngắt lời chàng quát lớn:

- Ai nói không thù không oán? Thạch Kiềm ngơ ngác hỏi:

- Tại hạ đã đắc tội với tiền bối đâu? Quái nhân tức giận quát:

- Việc người làm, lẽ nào người lại không biết! Thạch Kiềm hào khí ngất trời, ưỡn ngực đáp:

- Tại hạ bình sinh quang minh chính đại, trọng nghĩa hành hiệp, tự hỏi chưa làm việc gì trái với lương tâm, nếu như tiền bối không nói rõ, thì tại hạ quyết không bỏ qua một chưởng vừa rồi đâu! Quái nhân nghe xong tức giận quát:

- Được, nếu người đã muốn biết, thì lão bà đây sẽ cho người chết được toại nguyện.

Quái nhân ngưng lại một lát rồi phẫn nộ hỏi:

- Người có biết Tiên nhi không? Thạch Kiềm ngây người hỏi:

- Tiên nhi nào? Tại hạ chưa từng nghe qua tên này? Quái nhân tiếp luôn:

- Ô Thủy Tiên! Người biết người này không? Thạch Kiềm lục tìm trí nhớ, nhưng vẫn không nhớ ra, có người nào tên gọi Ô Thủy Tiên, chàng chau mày điềm đăm nói:

- Tại hạ quả thật không biết người này...

Chàng chưa dứt lời thì một luồng kinh phong mạnh mẽ ập đến người chàng.

Thạch Kiềm vội lay động thân mình né tránh, kinh hoàng nói:

- Các hạ làm như thế là ý gì? Quái nhân hừ một tiếng lạnh lẽo thóa mạ:

- Là ý gì? Người chết rồi sẽ rõ, xem người rõ là một nhân tài nhưng lại là một gã chỉ biết nói lời đường mật, quả thật là không ngờ.

Lời nói tỏ ra tiếu nuối.

Thạch Kiềm bị quái nhân mắng nhiếc, tỏ vẻ không phục nói:

- Tiền bối mắng tại hạ thì phải có căn cứ.
- Điều này đương nhiên rồi.
- Tại hạ muốn biết rõ.

Quái nhân giận dữ nói:

- Người là tên dâm tặc hái hoa gặt gấm thiếu nữ, điều này người không phủ nhận chứ.

Thạch Kiềm hiên ngang nói:

- Tại hạ hành sự quang minh chính đại, tiền bối nghe lời đồn đại nên mới hiểu lầm thôi.
- Hiểu lầm? Người nói lão bà hiểu lầm ư?
- Đó chẳng qua là cách nghĩ của tiền bối, nhưng nói tại hạ hái hoa thì tại hạ không đồng ý đấy.
- Sự thật rành rành như thế người còn chối cãi sao?
- Tại hạ tôn trọng tiền bối nhưng mong tiền bối hãy tôn trọng tại hạ.

Quái nhân hừ một tiếng hỏi:

- Lão bà hỏi người lần nữa người quen biết Thủy Tiên Phi Tử chứ? Thạch Kiềm kinh ngạc nghĩ thầm: “A! Thủy Tiên Phi Tử, lẽ nào Ô Thủy Tiên lại là Thủy Tiên Phi Tử...” Chàng kinh hoàng ấp úng nói:
- Tại hạ có quen biết.

Quái nhân quát to nói:

- Như vậy thì người nên hiểu rồi đấy người chết vẫn còn may mắn đấy! Bỗng trước mặt chàng lóe lên một ánh sáng, một bóng người nhanh chóng phóng ra song chưởng đẩy ra một luồng kinh phong ập đến người Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm kinh ngạc trước võ công cái thế của vị cao nhân này, chàng lay động thân hình tránh né, cất giọng kêu to:

- Lão tiền bối, điều này hoàn toàn hiểu lầm đấy! Chàng biết vị lão bà tóc bạc này nhất định có mối quan hệ sâu sắc với Thủy Tiên Phi Tử.

Chỉ thấy thân hình gầy guộc mở miệng phẫn nộ nói:

- Hiểu lầm? Người lường gạt Tiên nhi, lại bỏ rơi nó, như thế là hiểu lầm sao? Song chưởng bà ta không ngừng tấn công Thạch Kiềm.

Chàng không dám đỡ mà chỉ né tránh, miệng nói:

- Lão tiền bối, có thể nghe tại hạ giải thích không? Bà lão kia sắc mặt giận dữ quát:
- Hà tất phải như thế.
- Lão tiền bối, tại hạ có nỗi khổ riêng.
- Nỗi khổ?
- Đúng vậy, mong tiền bối hãy tạm thời ngừng tay, nếu như tại hạ nói không có lý thì tại hạ bó tay để tiền bối giết.
- Thật thế sao?
- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, lời nói của quân tử nặng như Thái Sơn, tại hạ tuyệt không nuốt lời.
- Được! Bà lão thu chưởng dừng thân nhưng không ngớt giận dữ lườm chàng.

Thạch Kiềm thở dài nói:

- Đó là một âm mưu, một âm mưu lớn! Bà lão hỏi:

- Âm mưu của ai? Thạch Kiếm đáp:

- Thiên Ngoại Phái.

Bà lão lãnh đạm hỏi:

- Việc này có liên quan gì đến Phái Thiên Ngoại chứ? Thạch Kiếm nói rõ:

- Dã tâm của Thiên Ngoại Phái rất lớn, chúng muốn xưng bá võ lâm, vì thế lợi dụng Ngũ Sắc Dâm Quả là một đặc sản của Hồng Mao Đảo, và đã tạo nên hai việc bại hoại võ lâm.

- Hai việc gì?

- Một là việc của tại hạ và Thủy Tiên Phi Tử vì lúc đó tại hạ bị đoạn Não Thần Mạch, tinh thần thất thường, ăn phải Ngũ Sắc Dâm Quả nên mới tạo thành nghiệt duyên này.

Bà lão truy vấn tiếp:

- Lúc đó người không biết sao? Thạch Kiếm gật đầu nói:

- Vì thế nên mới sa vào bẫy của họ.

Bà lão suy nghĩ Chương lâu hỏi:

- Còn một việc nữa thì thế nào? Thạch Kiếm buồn bã nói:

- Đó là việc hai mươi năm trước.

Bà lão hỏi:

- Việc hai mươi năm trước sao?

- Chính phải, gã Hồng Mao kia kể cũng lợi hại, gã muốn hủy diệt võ lâm Trung Nguyên, nhưng đâu dễ dàng đến thế...

Bà lão cảm thấy Thạch Kiếm nói quá nhiều, liền cướp lời chàng hỏi:

- Việc hai mươi năm trước như thế nào? Thạch Kiếm nói:

- Hai mươi năm trước đã tạo ra sự hiểu lầm giữa gia mẫu Thạch Na Na và gia phụ Tứ Phẩm Chi trở mặt thành kẻ thù, đến hai mươi năm sau mới hiểu nhau.

Bà lão kinh ngạc nói:

- Thì ra người là con của Bồng Lai Cung Chủ.

Thạch Kiếm nghiêm túc nói:

- Chính phải! Sự thay đổi này làm cho bà lão đối với Thạch Kiếm có một chút cảm tình, nét thù nghịch trên mặt dần dần tan biến đi, bà lão ân cần hỏi:

- Như vậy thiếu hiệp định như thế nào? Thạch Kiếm nói:

- Kế hoạch của tại hạ là sau khi quét sạch quần ma liền đi chăm sóc Thủy Tiên Phi Tử.

Bà lão mừng rỡ nói:

- Đúng! Đó mới chính là thái độ của một đấng trượng phu.

Thạch Kiếm đa tạ nói:

- Xin thỉnh giáo tôn danh của lão tiên bối? Bà lão nói:

- Tôn danh của lão bà đã phai dần theo năm tháng, ngày xưa mọi người gọi là Chuồng Kiếm Quái Cơ, không biết thiếu hiệp có nghe qua chưa? Thạch Kiếm kinh ngạc, Chuồng Kiếm Quái Cơ là một cao nhân mấy chục năm trước, võ công cao cường.

Cả võ lâm không ai võ công hơn được bà, không ngờ lại là một vị lão bà trước mặt chàng đây.

Nhưng có một đoạn truyền thuyết về Chưởng Kiếm Quái Cơ, truyền thuyết rằng: “Hai mươi năm trước, Chưởng Kiếm Quái Cơ đã từng tỉ thí võ công với Hồng Mao Đảo Chủ, sau đó Chưởng Kiếm Quái Cơ bị thua nửa chiêu. Từ đó về sau Chưởng Kiếm Quái Cơ và Hồng Mao Đảo Chủ đều biệt vô tăm tích.” Hôm nay lại gặp được bà ta ở nơi này. Thạch Kiếm bất giác hỏi:

- Hai mươi năm trước, sau khi lão tiền bối tỉ thí với Hồng Mao Đảo Chủ thì đến đâu ẩn cư? Chưởng Kiếm Quái Cơ nói:

- Sau khi lão bà thua nửa chiêu do gã Hồng Mao Đảo Chủ kia thì ẩn cư nơi Biên Ngoại nghiên cứu cách phá chiêu thức của lão Hồng Mao Đảo đó. Sau hơn mười năm miệt mài nghiên cứu, ta đã tìm ra cách phá chiêu thức của gã Hồng Mao Đảo Chủ.

Thạch Kiếm vội hỏi:

- Lão tiền bối đã thắng lão Hồng Mao Đảo Chủ rồi sao? Chưởng Kiếm Quái Cơ nói:

- Còn chưa, vì ta phát hiện thiếu mất một thanh kiếm sắc, vì thế đến Quỷ Cốc này muốn mượn kiếm của Quỷ Cốc Bát Tuyệt.

Thạch Kiếm cười nói:

- Không mượn được kiếm rồi! Chưởng Kiếm Quái Cơ cười đau khổ nói:

- Không những không mượn được kiếm mà còn thua một cuộc đánh đố.

- Đánh đố? Thua do ai?

- Quỷ Cốc Bát Tuyệt.

Thạch Kiếm hứng thú hỏi:

- Tại sao vậy? Chưởng Kiếm Quái Cơ thở dài nói:

- Vì ta hỏi mượn kiếm, họ bằng lòng cho mượn nhưng cần phải tỉ thí võ công với họ, nếu như thắng thì việc mượn kiếm không thành vấn đề.

Thạch Kiếm hỏi:

- Nếu như thua thì sao? Chưởng Kiếm Quái Cơ nhíu mày đáp:

- Thua thì phải ở mãi bên Quỷ Cốc để bảo hộ cho họ.

Thạch Kiếm hỏi:

- Kết quả thế nào? Chưởng Kiếm Quái Cơ buồn thảm nói:

- Đương nhiên là thua rồi.

Thạch Kiếm ngậy người nói:

- Tình hình tỉ thí thế nào? Chưởng Kiếm Quái Cơ nói:

- Kết quả là ta đã thắng ba trận, thua bốn trận.

Thạch Kiếm hứng thú hỏi:

- Đã thắng ai và thua ai vậy? Chưởng Kiếm Quái Cơ cười thần bí nói:

- Bí mật này nằm trong cuộc đánh đố, vì vậy không được nói ra.

Thạch Kiếm cảm thấy vô cùng thất vọng, đây là một vấn đề rối rắm, không biết người nào trong Quỷ Cốc Bát Tuyệt đã thua Chưởng Kiếm Quái Cơ và ai đã thắng Chưởng Kiếm Quái Cơ.

Chàng nghĩ không ra, vì muốn phán đoán võ công cao thấp của Quỷ Cốc Bát Tuyệt quả là khó như đo biển nông sâu vậy.

-oOo-

68. Phi Kiếm Ra Đời

- Thiếu hiệp bất tất phải dày công suy nghĩ, lão bà bảo đảm đoán suốt đời vẫn không ra.

Thạch Kiếm cười đau khổ, run run đôi vai.

Chưởng Kiếm Quái Cơ bỗng nhiên hỏi:

- Đúng rồi, ta còn chưa hỏi thiếu hiệp đến đây với mục đích gì? Câu nói này thức tỉnh Thạch Kiếm, chàng mỉm cười vỗ vào cằm nang trong người nói:

- Tại hạ mang Bát Bảo đến đây giao cho tám vị tiền bối đây.

Chàng liếc nhìn Quỷ Cốc khom người hành lễ nói:

- Mong lão tiền bối cho phép tại hạ xuống cốc.

Chưởng Kiếm Quái Cơ mỉm cười nói:

- Điều này đương nhiên là được rồi, tám lão già kia đang đợi có ngày hôm nay, đều cũng nhờ người tài giỏi thu Chương Bát Bảo.

Thạch Kiếm đa tạ.

Chưởng Kiếm Quái Cơ liền thi triển khinh công lướt đi.

Thạch Kiếm cũng thi triển thân pháp đuổi theo sau lưng bà lão.

Thân pháp của Chưởng Kiếm Quái Cơ thật kinh người, tung người phóng một cái đã đến miệng cốc, bà xoay lại nói với Thạch Kiếm:

- Xuống dưới thôi! Vừa nói, thân hình bà ta như một con yến bỏ thẳng xuống đáy cốc.

Thạch Kiếm khẽ vận khí, chân điểm nhẹ trên mặt đất, thân hình là là lướt theo bà ta xuống cốc.

Chưởng Kiếm Quái Cơ vừa xuống đến cốc liền cất giọng gọi to:

- Các lão già ơi! Việc vui đã đến rồi.

Thạch Kiếm xuống đến cốc, chỉ thấy tám vị lão tiền bối vẫn lơ lửng, nhắm mắt ngồi xếp bằng, chính giữa đặt một cái lư to, cao bảy thước, bụng lư to tròn như một cái trống, giống hệt như Càn Khôn Dung Bảo Lư ở Thủy Tiên Trì.

Chàng cảm thấy kỳ lạ, quay lại nhìn Chưởng Kiếm Quái Cơ.

Chưởng Kiếm Quái Cơ hiểu ý bèn nói nhỏ:

- Cái lư to đó chính là Càn Khôn Dung Bảo Lư đây, cái lư mà thiếu hiệp thấy ở Thủy Tiên Trì là đồ giả, do Tiên nhi đặt để đùa với những kẻ tham lam thôi.

Thạch Kiếm vỡ lẽ ra, đến trước mặt Bát Tuyệt hành lễ nói:

- Tám vị lão tiền bối, sau mấy năm xa cách tiểu bối đã tìm thấy Bát Bảo, mong các vị thu lại.

Bỗng nhiên tám vị lão tiền bối mở mắt ra, chiếu luồng tinh quang hỏi:

- Thiếu hiệp đã hoàn thành nhiệm vụ rồi sao? Thạch Kiếm đáp:

- Vâng, tại hạ đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Dứt lời chàng liền lấy tám món bảo khí ra.

Tám vị lão nhân lần lượt cầm món bảo khí của mình lên, ngấm ngấm, vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

Chưởng Kiếm Quái Cơ lên tiếng hỏi:

- Nay các lão già, bảo vật các vị đã tìm lại được rồi, hãy làm ơn để ta xuất giang hồ đi.

Từ Nguyên Bình, cầm Lục Tình Kiếm trên tay ngẩng đầu nói:

- Không được! Cát Trường Sanh cũng phụ họa theo:

- Đúng đấy! Lão bà còn có nhiệm vụ nữa mà.

Chưởng Kiếm Quái Cơ giận dữ nói:

- Không được cũng phải được, ta muốn đi thì các vị cũng không làm gì được ta đâu.

Bổng nhiên Tống Thanh Sơn nói:

- Được rồi, bà muốn đi thì cứ đi, huynh đệ chúng ta không cản đâu, nhưng mà tiếng tăm của bà sẽ tan theo dòng nước chảy.

Chưởng Kiếm Quái Cơ nhụt chí nói:

- Hừ, già mà vẫn chưa chết, lão nên biết là ta chưa nuốt lời bao giờ.

Thạch Kiếm thấy các vị tiền bối cười nói dí dỏm nhưng rất coi trọng chữ tín. Thăm nghĩ các vị tiền bối làm mọi người kính nể là ở điểm này.

Bổng nghe Chưởng Kiếm Quái Cơ than rằng:

- Các vị không để ta ra ngoài, ta quả thật ăn ngủ không yên.

Lạc Nhất Phong hỏi dồn:

- Tại sao không yên? Chưởng Kiếm Quái Cơ chau mày:

- Phái Thiên Ngoại tung hoành võ lâm, các vị là hào kiệt võ lâm mà nhẫn tâm để bọn dị tộc thâm tóm võ lâm như thế sao? Thượng Quan Linh ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện như thế sao? Quái Cơ hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Lẽ nào ta lại gạt các ngươi.

Hoàng Phủ Duy đặt Thánh Nữ Kiếm xuống hỏi:

- Như vậy chúng ta làm sao bây giờ? Bạch Như Vân lên tiếng nói:

- Chúng ta đều là người ẩn dật, giờ xen vào chuyện giang hồ e là không ổn...

Quái Cơ lên tiếng nói:

- Các vị quy ẩn nhưng ta thì không mà.

Phương Lập Thanh cười hì hì nói:

- Bà không quy ẩn nhưng đánh cuộc thua anh em chúng ta, thì cũng phải ngoan ngoãn theo chúng ta chứ.

Chưởng Kiếm Quái Cơ giận dữ nói:

- Nhưng ta đâu phải bán thân cho các vị.

Từ Nguyên Bình chậm rãi nói:

- Cũng gần như là thế.

Quái Cơ tức giận vô cùng, bà chớp chớp mắt, Chương lâu mới trấn tĩnh, cuối cùng mới lên tiếng hỏi:

- Vậy bây giờ các vị tính sao? Tống Thanh Sơn chỉ Thạch Kiếm nói:

- Người thích hợp để đi quét sạch quỷ ma là thiếu hiệp này.

Quái Cơ tròn mắt nói:

- Là thiếu hiệp này sao, hần chỉ là một đứa trẻ.

Từ Nguyên Bình nói:

- Bà đừng xem thường gã, nếu không phải kinh nghiệm kém cỏi thì ngoài cửa cốc bà đã thua gã rồi.

Lời nói của lão làm Thạch Kiếm thất kinh, vừa rồi gã đấu với Chưởng Kiếm Quái Cơ ngoài Quỷ Cốc trong này lại thấy rõ ràng như thế, quả thật như là thần tiên mà.

Thượng Quan Linh đề nghị:

- Chư huynh, Thiên Ngoại Phái cũng không phải tầm thường, chúng ta cần giúp đỡ hần mới được.

Lạc Nhất Phong hỏi:

- Vậy chúng ta phải làm sao? Thượng Quan Linh lại nói tiếp:

- Chúng ta sắp sửa luyện thành Thoát Thai Hoán Cốt và sắp tới sẽ tu luyện Kim Cương Bát Hoại Thể, vì thế không cần binh khí nữa, vũ khí đối với chúng ta cũng vô dụng chỉ bằng hãy dùng Càn Khôn Dung Bảo Lư này cùng với Bát Bảo luyện thành một thanh Phi Kiếm để sau này dùng Phi Kiếm sát địch diệt quần ma.

Lạc Nhất Phong tán thành nói:

- Ý kiến của Thượng Quan huynh rất hay, chúng ta hãy truyền Bát Bảo Kiếm Pháp mà chúng ta đã nghiên cứu mấy chục năm nay cho gã không phải là rất hay sao? Mọi người tán thành ngay.

Chưởng Kiếm Quái Cơ cũng vỗ tay cười to nói:

- Các vị đã có ý này thì lão bà cũng sẽ đem tuyệt chiêu mà lão bà nghiên cứu để đối phó với độc chiêu của Hồng Mao Đảo Chủ truyền cho gã.

Từ Nguyên Bình Cười nói:

- Như vậy đúng là một công hai việc, không những thay bà rửa hận nửa chiêu hai mươi năm trước, bà cũng an tâm lưu lại Quỷ Cốc này.

Quái Cơ hờn dỗi nói:

- Các vị đều đã luyện thành kỳ công Thoát Thai Hoán Cốt còn lại mỗi mình ta trợ trợ nơi đây. Quả là vô nhân đạo.

Tám vị lão nhân nhìn nhau cười to.

Tổng Thanh Sơn nói:

- Các huynh đệ chúng ta bắt đầu truyền Bát Bảo Kiếm Pháp cho gã, ai truyền trước đây? Thượng Quan Linh nói:

- Đương nhiên là Từ huynh truyền trước rồi.

Từ Nguyên Bình đứng dậy nói:

- Chiêu này của ta là Mỹ Nhân Can Qua.

Nói xong dùng thanh Lục Tình kiếm đâm thẳng tới, phút chốc tạo thành muôn vàn kiếm ảnh đâm tới các đại huyệt quan trọng của đối phương, làm đối phương không thể phòng thủ nổi, chiêu này vô cùng lợi hại.

Từ Nguyên Bình thu kiếm lại mỉm cười hỏi Thạch Kiếm:

- Thiếu hiệp đã xem kỹ chưa? Thạch Kiếm vốn tư chất thông minh, bèn theo đó mà học. Từ Nguyên Bình đứng bên chỉ giáo, một lát sau Từ Nguyên Bình cất lời khen:

- Quả nhiên là hiếm có.

Vừa dứt lời liền quay sang Lạc Nhất Phương nói:

- Giờ tới lượt Lạc huynh rồi đấy! Lạc Nhất Phong nói to:

- Chiêu này là Vô Phong Khởi Lãng.

Thạch Kiếm mất nửa canh giờ đã múa thành thực chiêu thứ hai này.

Tiếp theo là chiêu Thiên Lao Địa Viễn của Tống Thanh Sơn lão tiền bối. Chiêu Tuyết Hoa Phiêu Linh của Bạch Như Vân, chiêu Sa Mạc Tô Phong của Cát Trường Sanh, chiêu Đơn Dao Trực Nhập của Hoàng Phủ Duy, chiêu Kiếm Ảnh Huyết Quang của Phương Lập Thanh và cuối cùng là chiêu Vạn Lưu Quy Tông của Thượng Quan Linh.

Mất nửa ngày Thạch Kiếm mới luyện xong bộ Bát Bảo Kiếm Pháp này. Từ Nguyên Bình thấy chàng đã thành thực tám chiêu liền nói:

- Như vậy là được rồi, chỉ còn thiếu hỏa hầu thôi.

Rồi quay sang Chương Kiếm Quái Cơ nói:

- Pho Bát Bảo Kiếm Pháp đã truyền xong rồi, chúng ta phải vào thạch động dùng Tinh, Khí, Thần của bảo vật để phục hồi nguyên hình xưa, sau khi nghe tiếng gầm to thì hãy vào trong lấy Bát Bảo ra, sau đó hãy phong tỏa cửa động, và suốt đời bà phải canh giữ ngoài cửa động cho anh em chúng tôi.

Chương Kiếm Quái Cơ đành phải nói:

- Được thôi! Từ Nguyên Bình mang Bát Bảo vào trong thạch động, bảy vị còn lại theo sau.

Một lúc sau tiếng gầm vang to từ thạch động ra, Thạch Kiếm hỏi:

- Tám vị tiền bối đã khôi phục nguyên hình rồi sao? Chương Kiếm Quái Cơ gật đầu.

Sau tiếng gầm, Quái Cơ vào trong ôm Bát Bảo đi ra.

Bà đem Bát Bảo bỏ vào trong Càn Khôn Dung Bảo Lư, rồi đến trước cửa động song chương đẩy nhẹ ra, phút chốc từng mảnh đá ào ào đổ xuống, cửa động dần bịt kín, không còn một khe hở nào.

Thạch Kiếm ngạc nhiên hỏi:

- Tám vị lão tiền bối đâu rồi? Quái Cơ chậm rãi nói:

- Họ đã đạt đến đỉnh cao của võ học, tu luyện thành Kim Cương Bất Hoại Chi Thể.

Thạch Kiếm kinh ngạc nói:

- Có thể như thế sao? Quái Cơ bực bội nói:

- Lẽ nào ta gạt người.

Thạch Kiếm nhìn vào thạch động, nửa kinh ngạc, nửa như vui mừng.

Quái Cơ nói:

- Đừng có mà ở đó ngăn người ra, thiếu hiệp còn có nhiều chuyện phải làm nữa đấy.

Thạch Kiếm quay người lại, Chương Kiếm Quái Cơ chỉ vào Càn Khôn Dung Bảo Lư nói:

- Ba ngày sau Bát Bảo trong lò này sẽ tan ra thành một thanh Phi Kiếm dài ba tấc, đến lúc đó thì thiếu hiệp có thể dùng nó để quét sạch tà ma trừ họa cho võ lâm rồi.

Thạch Kiếm hào khí cao ngất trời cao giọng nói:

- Tại hạ thề quét sạch tà ma, bình định võ lâm Trung Nguyên.

Quái Cơ nói:

- Như thế mới là bản sắc của nam tử hán đại trượng phu.

Nói xong bà nghiêm túc nói:

- Đến đây ta truyền chiêu pháp phá địch cho thiếu hiệp.

Thạch Kiếm nghiêm túc tập trung tinh thần theo dõi.

Chương Kiếm Quái Cơ lại tiếp:

- Hồng Mao Đảo Chủ đánh với người nếu thi triển chiêu Viên Mao Trích Vân...

Nói đến đây bà thi triển khinh công tung người lên cao, giơ cánh tay ra như muốn hái mây trên không vậy.

Quái Cơ nói:

- Thì người hãy dùng kiếm pháp thi triển chiêu Hiên Viên Hùng Phong để phá.

Thân hình bà tựa như Thái Sơn hoành ngang bốc cao lên, muôn vàn nhân ảnh bao trùm không trung, trời trong xanh như có tiếng sét nổi lên.

Thạch Kiếm chăm chú nhìn, thâm thán phục.

Thân hình Quái Cơ nhẹ nhàng đáp xuống, mỉm cười hỏi:

- Thiếu hiệp xem kỹ chưa? Thạch Kiếm chấp tay nói:

- Đa tạ tiền bối, tại hạ sẽ gắng thử xem.

Nói xong vận khí tung người lên múa như đúc pho Hiên Viên Hùng Phong, trông chẳng khác như Quái Cơ chút nào.

Quái Cơ cười nói:

- Thiếu hiệp quả là đóa kỳ hoa của võ lâm trong một trăm năm nay.

Thạch Kiếm nói:

- Tiền bối quá khen đấy.

Quái Cơ nói:

- Trong ba ngày, thiếu hiệp phải luyện cho thành thực, sau ba ngày thiếu hiệp có thể mang Phi Kiếm ra ngoài trừ họa cho võ lâm rồi đó.

Thời gian qua nhanh như gió thoảng, sau ba ngày Thạch Kiếm đã luyện thành thực pho Bát Bảo Kiếm Pháp và chiêu Hiên Viên Hùng Phong.

Chương Kiếm Quái Cơ mừng rỡ nói:

- Ba ngày đã qua rồi, ta phải khai Lư lấy kiếm rồi đây.

Thạch Kiếm Chương hợp theo dõi, chỉ thấy Quái Cơ mở nắp Lư lên thì một luồng hào quang phát ra chói lọi.

Chàng nhìn kỹ thì thấy trên tay Quái Cơ là một thanh kiếm dài ba tấc.

Chương Kiếm Quái Cơ trao thanh đoản kiếm cho chàng rồi nói:

- Thanh kiếm này gọi là Bát Bảo Phi Kiếm.

Thạch Kiếm đưa hai tay nhận lấy thanh đoản kiếm.

Quái Cơ dạy cách dùng cho chàng rồi nói:

- Thiếu hiệp thử dùng xem sao? Thạch Kiếm vận chân khí, Bát Bảo Phi Kiếm từ từ bay lên, lướt thẳng ra ngoài một trượng tỏa ra hào quang lấp lánh. Tiếp theo đó chàng nhả khí thu kiếm về.

Chương Kiếm Quái Cơ vui mừng quá đỗi nói:

- Việc lớn đã thành...

Bỗng nhiên ngoài cốc nổi lên những tiếng quái gở.

Chương Kiếm Quái Cơ nói:

- Thiếu hiệp hãy ra ngoài đi, đám người ngoài kia chính là để thử kiếm đó.

Thạch Kiếm từ biệt, thân hình bốc lên phóng ra ngoài Quỷ Cốc như một con phi điệp.

Tiếng rít quái gở mỗi lúc một rõ hơn.

-oOo-

69. Phi Kiếm Ra Oai

Mấy trượng xa có hơn mười tên đại hán đứng xếp thành hàng chữ nhất, đứng đầu là hai vị Hồng Mao Quái Nhân, thân hình khôi ngô. Thạch Kiếm vừa nhìn liền đoán ra đó là hai Ma Tôn trong Thập Đại Ma Tôn.

Thạch Kiếm đứng oai nghiêm, hai mắt nhìn đám người kia giận dữ.

Hai vị Hồng Mao Quái Nhân thấy bóng người từ trong cốc phóng ra bằng thân pháp rất quái dị, vẻ ngông cuồng liền biến mất.

Khi thấy đối phương là một thiếu niên trẻ tuổi thì vẻ hung ác lại lộ ra, đưa tay chỉ chàng nói:

- Thằng nhóc, ngươi là gì của Quỷ Cốc Bát Tuyệt? Thạch Kiếm cười lạnh lùng:

- Ngươi không biết ta sao? Nhưng ta lại biết ngươi.

Hai quái nhân lộ vẻ không tin hỏi:

- Ta là ai? Thạch Kiếm hừ một tiếng nói:

- Ngươi là một tên tiểu tốt của Hồng Mao Đảo.

Câu nói này làm cho hai Hồng Mao Quái Nhân lửa giận bốc cao, toàn thân run rẩy quát to:

- Đại gia là một trong Thập Đại Ma Tôn, ngươi dám buông lời khả ố là hết muốn sống rồi, mau khai tên ra lão gia sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái.

Thạch Kiếm cười khẩy nói:

- Ma Tôn gì, đó chẳng qua là bọn dị tộc các ngươi huênh hoang khoác lác thôi.

Một quái nhân tức giận, giơ chưởng lên tạo thành luồng kinh phong uy mãnh, kiêu ngạo nói:

- Đại gia sẽ cho ngươi biết là có khoác lác hay không, nếu không phục thì tới đây thử xem! Thạch Kiếm nói:

- Có đáng để thử không? Quái nhân phẫn nộ nói:

- Có gan thì thử xem.

Một gã đại hán bên cạnh tiến tới nói với lão:

- Ma Tôn, giết gà đâu cần dao mổ trâu, để thuộc hạ giáo huấn hắn được rồi.

Nói xong tiến lên quát:

- Tiểu tử báo danh ra đi.

Thạch Kiếm khinh miệt nói:

- Ngươi chưa xứng đâu.

Nói xong, chàng đưa mắt nhìn các tên đại hán còn lại tiếp:

- Các ngươi lên cả đi, đừng làm bẩn thiếu gia tốn công sức.

Bọn đại hán còn lại bị ánh mắt lạnh lùng của Thạch Kiếm làm rùng mình, bất giác không tự chủ tiến lên vài bước.

Hai lão quái nhân thấy vậy khẽ nhú mày nhưng không nói gì.

Thạch Kiếm cười nhạt quát:

- Các người bán mình cho ngoại tộc tàn sát nhân sĩ vô lâm, hôm nay ta dùng các người để tế Phi Kiếm.

Mười hai đại hán khẽ rùng mình thoái lui vài bước. Nhưng bọn chúng vừa lay động thì một luồng bạch quang xẹt tới.

Mười hai tên đại hán chưa kịp kêu thì đã nghe bịch bịch... mười hai cái đầu đã rơi xuống.

Thạch Kiếm vẫn đứng nghiêng đó, tay áo khẽ run lên vài cái.

Hai quái nhân thấy cảnh tượng đó lạnh cả xương sống, ngay cả Thạch Kiếm dùng binh khí gì hạ thủ cũng không rõ.

Một lúc sau, một tên mới trấn tĩnh, lên tiếng nói:

- Thủ đoạn các hạ quả là tàn nhẫn.

Thạch Kiếm nhướng mày nói:

- Nói đến tàn nhẫn e là ta còn kém bọn dị tộc các người xa, ta chỉ dùng đạo của người để trị người thôi.

Vị Hồng Mao khác tiến lên hỏi:

- Tiểu tử báo danh đi.

Thạch Kiếm hiên ngang nói:

- Được thôi! Ta là Thạch Kiếm con của Tứ Phẩm Chi đây.

Hồng Mao Quái Nhân giật mình:

- Cái gì? Chẳng phải người đã bị Thiên Ngoại Ma Tôn nhốt trong địa lao rồi sao? Tại sao lại có mặt ở đây? Chẳng lẽ người mạo danh sao? Thạch Kiếm cả cười nói:

- Khắp thiên hạ chỉ có mình Thạch Kiếm ta thôi.

Quái nhân kinh ngạc hỏi:

- Vậy người có quan hệ gì với Quỷ Cốc Bát Tuyệt? Thạch Kiếm mỉm cười không đáp.

Quái nhân lại hỏi:

- Người từ Quỷ Cốc ra, lẽ nào lại là đồ đệ của Bát Tuyệt?

- Điều này thì người chưa có tư cách hỏi.

Quái Nhân trầm giọng nói:

- Dù thế nào đi nữa chắc người có mối quan hệ gì với Bát Tuyệt, nghe nói các lão già đó đang tu luyện kỳ công Thoát Thai Hoán Cốt phải không? Thạch Kiếm mỉm cười nói:

- Đúng vậy! Quái nhân không tin hỏi:

- Trong thiên hạ có kỳ công như thế sao? Thạch Kiếm hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Bọn ngoại tộc các người hiểu biết nông cạn, ngẫu nhiên luyện được một loại võ công đã ngông cuồng xem thường tất cả, dám vào Trung Nguyên mà tác oai tác quái.

Hồng Mao Quái Nhân nói:

- Hồng Mao Đảo Chủ là kỳ nhân cái thế, võ công độc nhất vô nhị, bọn ta chỉ học được một hai phần mà vô lâm Trung Nguyên khó ai bì kịp, chưa có trận nào thua.

Thạch Kiềm cười nhạt nói:

- Đây là người chưa gặp cao thủ chân chính thôi.

Quái nhân không phục nói:

- Trung Nguyên còn có kỳ nhân dị sĩ nào sao?

- Quỷ Cốc Bát Tuyệt, tám vị lão nhân võ công tuyệt thế, chỉ tại các người có mắt không trông thôi.

Quái nhân trầm giọng hỏi:

- So với Hồng Mao Đảo Chủ thì sao? Thạch Kiềm trầm tư nói:

- Y kém xa nhiều.

Quái nhân hỏi:

- Tại sao? Thạch Kiềm nói:

- Võ công của các lão nhân gia như vàng nhạt nguyệt còn y chỉ là đom đóm thì sao mà bì được chứ.

Quái nhân nghe chàng nhục mạ sư tôn của lão thì tức tối kêu lên:

- Nếu như thế thì ta phải lãnh giáo Bát Tuyệt, xem họ có bản lĩnh gì? Nói xong lão tung người toan xông vào Quỷ Cốc thì một bóng người xẹt tới.

Thạch Kiềm ngang nhiên chặn lối lão.

Quái nhân phẫn nộ quát:

- Người ngăn ta là có ý gì? Thạch Kiềm cười nói:

- Quả là ngu như bò, ta lo lắng cho người đó? Quái nhân trợn mắt nói:

- Người lo lắng cái gì? Thạch Kiềm nói:

- Chỉ sợ lần này người đi chết thôi.

Quái nhân bị chàng chọc giận, chịu hết nổi tung người lên nói:

- Ta giết người trước rồi tính sau.

Vừa dứt lời cánh tay tung lên tạo thành cuồng phong ập đến trước mặt Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm tung người lên né tránh rồi nói:

- Bọn dị tộc các người muốn đấu với ta thì cả hai xông lên đi, đừng làm ta tốn công sức.

Quái nhân còn lại gầm lên một tiếng:

- Người tự nguyện tìm chết thì chớ trách ta đó.

Nói xong tung người vào vòng chiến.

Từ xa chỉ thấy một luồng bụi mù bao trùm lấy Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm cười nhạt, hữu chưởng giơ lên khê phất, một luồng bạch quang lóe lên uyển chuyển như con linh xà bay một vòng rồi trở lại tay Thạch Kiềm.

Đúng lúc ấy, hai tiếng rú thảm khốc vang lên, hai cái đầu của hai quái nhân rơi xuống, trên cổ phun ra một luồng máu tươi.

Thạch Kiềm cười nói:

- Đây là do các người tự chuốc lấy...

Nói xong chàng giơ Phi Kiếm lên, hào khí ngất trời, cất tiếng ca:

- Tam thốn Phi Kiếm, phân trảm Hồng Mao, thiếu niên hào khí, uy chấn ngoại bang..

Chưa hát xong chàng chợt tung người xoay một vòng, quát to:

- Vị cao nhân nào lén lút lút lút thế? Tiếng quát vừa dứt, từ trong rừng một thiếu phụ diễm lệ từ trong rừng ông ẹo đi ra, tình tứ quyến rũ nói:

- Quả là một vị thiếu niên hào khí, uy chấn dị bang.

Thạch Kiềm quát:

- Vô Tình Yêu Cơ, bà đừng giở trò quyến rũ trước mặt ta.

Vô Tình Yêu Cơ Thắm Hương Lan nhếch miệng cười nói:

- Trước mặt bọn da vàng các ngươi, ta cần gì phải quyến rũ chứ? Thạch Kiềm giận tái mặt quát:

- Con dâm phụ kia, chuyên môn trước mặt lão Hồng Mao mà bán rẻ linh hồn, thật vô liêm sỉ. Ta không giết người quả mắt mặt cho vô lâm Trung Nguyên.

Nói xong, chàng tiến đến.

Vô Tình Yêu Cơ không một chút sợ sệt nói:

- Ngươi đừng quên ta là thiếp của phụ thân ngươi, có thể nói là mẹ kế của ngươi đấy.

Thạch Kiềm phẫn nộ nói:

- Hừ! Bốp! Bốp! Hai tiếng kêu khô khốc vang lên.

Chàng giơ tay tát cho Vô Tình Yêu Cơ hai bạt tai, má mụ sưng húp lên, khóe miệng ứa ra máu tươi.

Yêu Cơ giận dữ nói:

- Ngươi có giỏi thì ngươi giết ta đi.

Thạch Kiềm lay động thân hình, xuất thủ như điện nói:

- Giết ngươi thì có gì là không dám chứ? Nói xong giơ Phi Kiếm, nhắm tim mụ đâm tới.

Bỗng Yêu Cơ cất tiếng cười như tỏ ra vô cùng đắc ý.

Thạch Kiềm bỗng ngậy người ra, Phi Kiếm dừng trước ngực và Vô Tình Yêu Cơ thấy vậy càng cất tiếng cười to hơn, nói:

- Ngươi giết đi, ngươi giết đi! Tiếng cười nham hiểm, kiêu diễm đến mê người.

Thạch Kiềm quát to:

- Câm miệng! Ngươi còn cười nữa thì ta sẽ giết bà đấy.

Yêu Cơ không một chút sợ hãi nói:

- Ngươi giết đi! Có giỏi thì giết đi. Ha ha... ha ha... Ngươi giết đi! Sẽ có ba mạng sống sẽ chôn theo ta, ta chết cũng đáng đấy! Thạch Kiềm ngậy người trước lời nói của bà ta, chàng hỏi:

- Ba người đó là ai? Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Ngươi đừng lo lắng, hãy nghe ta nói đây: Bồng Lai Cung Chủ Thạch Na Na, Đoạt Hồn Thiếu Nữ Giang Ngọc Chi, Hoàng Bào Thư Sinh Hoàng Thiên Long... Ngươi giết đi nào! Thạch Kiềm buông Phi Kiếm xuống hỏi:

- Ba người họ hiện giờ ở đâu? Vô Tình Yêu Cơ điềm đạm nói:

- Ngươi đừng vội vã, đừng có dửng dưng, chỉ cần ta còn sống thì ba người họ tuyệt đối không hề gì. Còn họ ở đâu thì e rằng ngươi không có gan đi cứu họ đâu.

Thạch Kiềm trong lòng rất lo lắng, trợn mắt nhìn bà giận dữ nói:

- Đừng lôi thôi nữa, nói mau! Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Hừ, giống một vị anh hùng đấy nhỉ? Thạch Kiềm mặt xám xanh, tả chưởng xiết chặt nói:
- Người có nói không nào?
- oOo-

70. Tâm Địa Độc Ác

Vô Tình Yêu Cơ vội nói:

- Ta nói! Ta nói...

Thạch Kiềm khẽ buông lỏng tay hỏi: Họ hiện giờ ở đâu? Vô Tình Yêu Cơ đôi mắt như thu thủy lộ ra một luồng dâm quang nói:

- Ta hỏi người một câu rồi mới đáp sau.

Thạch Kiềm giận đềng người quát to:

- Có gì hãy hỏi...

Vô Tình Yêu Cơ không để ý đến tiếng quát tháo của chàng, mà trái lại buông tiếng cười to, thân hình đầy đặn của bà tựa vào Thạch Kiềm.

Thạch Kiềm thối lui hai bước, trừng mắt hổ giận điên người định buông tiếng thóa mạ thì Vô Tình Yêu Cơ liền nói:

- Ba người họ đang lâm nguy, người có gan đi cứu họ ra không, nếu không thì ta nói ra cũng chỉ tốn nước bọt mà thôi.

Thạch Kiềm nhú mày nói:

- Cho dù rừng đao biển kiếm ta cũng phải đi một phen.

Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Không phải rừng đao biển kiếm gì mà chỉ sợ người không đủ gan đi cứu mà thôi.

Thạch Kiềm phẫn nộ nói:

- Thạch Kiềm ta đội trời đạp đất, sẽ tru diệt Thiên Ngoại Phái, giết Hồng Mao Đảo Chủ, giết sạch.

Yêu Cơ nghe những lời hào hùng của Thạch Kiềm, vẫn không tỉnh ngộ, cười nham hiểm nói:

- Võ học của Hồng Mao Đảo Chủ danh chấn cổ kim, Trung Nguyên võ lâm ngày càng suy sụp, đó là thuận theo ý trời, làm sao có thể nói ta mãi quốc chứ? Thạch Kiềm trầm giọng nói:

- Kẻ vô liêm sỉ người, không thể dùng lý lẽ được. Hãy nói mau! Vừa nói chàng vừa tăng thêm ba phần công lực.

Vô Tình Yêu Cơ đau đớn vô cùng, mồ hôi toát ra đầm đìa nói:

- Họ đã bị bắt đến Đầu Kiếm Phong cách Hồng Mao Đảo ba trăm dặm, Thiên Ngoại Thệ Ma hẹn người đến tỉ thí sống chết. Nếu như người thắng được thì ba người kia sẽ an toàn trở về.

Thạch Kiềm hào khí ngất trời nói:

- Ta nhất định vác kiếm đến đó.

Ánh mắt chàng nghiêm nghị nhìn Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Ta thật không hiểu tại sao bà lại cam tâm làm kẻ sai khiến của Hồng Mao Đảo Chủ, làm cái việc mà mọi người trong võ lâm Trung Nguyên đều khinh rẻ ấy, lẽ nào bà không còn một chút lương tâm nào sao? Vô Tình Yêu Cơ sa sầm nét mặt nói:

- Việc này là việc bất đắc dĩ thôi! Thạch Kiềm thấy mục có vẻ hối hận, chàng hạ thấp giọng hỏi:

- Tại sao lại là bất đắc dĩ vậy? Vô Tình Yêu Cơ thở dài nói:

- A! Kiềm đã kè cổ thì không thể làm chủ được bản thân rồi.

Thạch Kiềm nói:

- Đã là đứa con của võ lâm, nhất là một người Hán thì càng nên xem thường cái chết chứ, chống lại bọn dị tộc, cùng nhau diệt bọn hải ngoại, mới là bản sắc anh hùng.

Chàng bắt giác buông tay mục ra.

Vô Tình Yêu Cơ cầm lấy khăn tay, tỏ vẻ đau thương nói:

- Hôm nay nghe thiếu hiệp nói thế, quả là...

Bỗng bà vung nhanh khăn tay đến trước mặt Thạch Kiềm.

Phút chốc một luồng bụi cát chụp đến mặt Thạch Kiềm.

Sự việc xảy ra đột ngột, Thạch Kiềm không kịp đề phòng, muốn thu người tung lên thì đã muộn rồi.

Phút chốc một tiếng kêu thảm khóc và một tiếng hừ phẫn nộ liên tiếp vang lên.

Tiếng kêu thảm ấy phát ra từ miệng của Vô Tình Yêu Cơ, còn Thạch Kiềm thì vẫn ngang nhiên đứng đó mà nộ khí bừng bừng.

Thì ra Vô Tình Yêu Cơ đột nhiên tung ra một luồng cát độc, Thạch Kiềm tránh không kịp, đành vận chân khí hất tung luồng cát độc ấy bay ngược lại.

Vô Tình Yêu Cơ đánh lén không thành, ngược lại bị luồng chân khí của Thạch Kiềm làm cho ngũ tạng lục phủ bị chấn thương, vì thế kêu lên thê thảm.

Thạch Kiềm phẫn nộ quát:

- Thủ đoạn thật độc ác.

Vô Tình Yêu Cơ bị thương nặng ngã bịch xuống, khuôn mặt xinh đẹp trở nên thảm thương, một lúc sau mới trầm giọng nói nhỏ:

- Chỉ hận công lực ta không đủ, không giết được ngươi để lập công, nhưng mà sinh mạng của ngươi không kéo dài được bao lâu, Đẩu Kiếm Phong chính là nơi ngươi mất mạng.

Vô Tình Yêu Cơ cất cao giọng nói:

- Ngươi hãy giết chết ta đi.

Thạch Kiềm hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Bà muốn chết cũng không dễ như thế.

Nói xong chàng vận chưởng, lòng bàn tay đẩy nhẹ ra.

Vô Tình Yêu Cơ như không nhìn thấy, đưa hữu thủ vén mái tóc bạc phơ ngẩng đầu lên trên, khuôn mặt như hoa Phù Dung, miệng nổi lên một nụ cười đắc ý nói:

- Sau khi chết có ba người để chôn theo ta thì cũng đáng.

Câu nói này như một ngọn đoản kiếm sắc bén đâm vào tim chàng, chàng ngay người thu lòng bàn tay lại miễn cưỡng nói:

- Ta tha cho ngươi một lần đấy.

Vô Tình Yêu Cơ đặc ý hỏi:

- Người không sợ thả hổ về rừng, để hậu hoạn sao? Chàng khinh miệt nói:

- Người không xứng đáng! Vô Tình Yêu Cơ miễn cưỡng đứng dậy, gió nhẹ thổi vào thân hình đầy đặn của mẹ, mây ngài môi chúm chím, có một ma lực mê hoặc lòng người.

Bà cúi đầu nhìn mình, một lúc sau bà đặc ý cười to.

Thạch Kiềm ngơ ngác hỏi:

- Bà cười gì thế? Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Ta biết rằng lời nói của ta không thể tạo nên một sức mạnh uy hiếp đối với người nhưng với thân hình xinh đẹp và khuôn mặt mỹ miều của ta thì ta tin rằng chỉ cần ta hy sinh thì kỳ nhân dị sĩ trên thiên hạ sẽ kéo đến, bằng lòng vì ta mà lụy mình, đến lúc đó cho dù người là mình đồng tim sắt cũng nhất định bại dưới tay ta.

Dứt lời bà đặc ý cười to.

Thạch Kiềm phần nộ, nhưng lập tức nghĩ ra một kế, lạnh lùng nói:

- Người tin rằng kế này có thể thực hiện được sao? Vô Tình Yêu Cơ đầy tự tin nói:

- Chỉ cần sắc đẹp ta vẫn còn thì kế hoạch này của ta nhất định thực hiện được.

Thạch Kiềm tiến đến nói:

- Nếu như khuôn mặt mỹ miều của bà thêm vào hai nhát đao thì bà còn tự tin như thế nữa không? Vô Tình Yêu Cơ sắc mặt thay đổi, kinh hoảng thoái lui hai bước nói:

- Người... Người...

Thạch Kiềm không để mẹ nói tiếp, Phi Kiếm trong tay đẩy nhẹ ra.

Bỗng Vô Tình Yêu Cơ hét lên một tiếng thê lương, song chưởng bưng mặt, máu tươi không ngớt từ kẽ tay bà chảy xuống.

Thạch Kiềm cười nhạt nói:

- Khuôn mặt xinh đẹp của bà đã hại một đời bà, hôm nay ta chẳng qua là giáo huấn người, mong người có thể sửa chữa lỗi lầm làm lại cuộc đời, nếu không thì lần gặp mặt tới Phi Kiếm của ta sẽ cắt vào cổ người đó.

Bỗng nhiên Vô Tình Yêu Cơ buông thông đôi tay xuống.

Khuôn mặt mỹ miều kia, trái phải bị một nhát kiếm dài ba tấc, máu không ngừng nhỏ xuống.

Vô Tình Yêu Cơ như không cảm thấy gì, đau lòng nói:

- Ta đã lầm rồi.

Đôi mắt bà chăm chú nhìn một đóa mây xanh trên không trung, trong lòng kích động nói:

- Ta là một người Trung Nguyên mà lại cam tâm tình nguyện giúp bọn hải ngoại dị tộc.

Hừ, ta quả đáng chết trăm lần cũng không đủ để chuộc tội.

Thạch Kiềm thấy bà ta nói rất chân tình bất giác nói:

- Tục ngữ có câu: “Người không phải Thánh mà sao lại không có sai lầm, biết được sai lầm của mình mà sửa đổi thì quả là hay biết mấy”, ta biết tiền bối vẫn còn lương tri, đã biết được lỗi lầm của mình mà sửa thì rất quý, không nên bàng hoàng do dự, nên giữ gìn tấm thân, vì vô lâm tận sức mình.

Vô Tình Yêu Cơ quay mặt đi hỏi:

- Nhưng ta biết làm gì đây? Thạch Kiềm nói:

- Trời sinh ta tất hữu dụng, đừng coi rẻ mình như thế! Vô Tình Yêu Cơ thấp giọng nói:

- Nhưng mà tội ác xưa kia vẫn còn trong tâm linh ta, ta làm sao mà an lòng được.

Thạch Kiềm nói:

- Những lỗi lầm xưa kia hãy để nó trôi theo dòng nước, hãy mở rộng tiền đồ, chỉ cần tiền bối có lòng hướng thiện, hào kiệt Trung Nguyên vô lâm sẽ không khinh miệt tiền bối đâu.

Vô Tình Yêu Cơ thở dài nói:

- Nhưng mà ai bằng lòng tha thứ cho người phụ nữ ô uế, đôi tay đầy dẫy tội ác như ta chứ.

Thạch Kiềm mở mày nói:

- Nếu tiền bối có ý hối cải thì tại hạ là người đầu tiên tha thứ cho tiền bối.

Vô Tình Yêu Cơ quay lại hỏi:

- Thật vậy sao? Anh mắt lộ ra luồng nhân quang thân thiện, từ bi.

Bỗng Thạch Kiềm nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của bà có hai nhát kiếm hằn lên, máu đông lại thì chàng cảm thấy hối hận vô cùng.

Đúng lúc ấy, Thạch Kiềm chạy đến nắm lấy đôi tay của Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Hãy tha thứ cho hành động điên cuồng vừa rồi của ta.

Tiếng nói của Thạch Kiềm làm cho Vô Tình Yêu Cơ nước mắt rùng rùng chảy, tay khẽ run.

Một Hồi sau, Vô Tình Yêu Cơ mới bình tĩnh nói:

- Ta không xứng đáng làm dì của con.

Thạch Kiềm nói:

- Không, tuy thân phụ của tôi đã qua đời nhưng dì vẫn là dì của tôi.

Vừa nói chàng vừa nắm chặt tay bà nói tiếp:

- Nhưng, nhưng, nhưng tôi...

Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Con không có lỗi, hai nhát kiếm này đã khơi lại lương tri của ta, làm cho ta làm lại cuộc đời, ta thấy không biết tại sao lúc trước lại có hành động như thế.

Thạch Kiềm bỗng khụy chân quỳ xuống nói:

- Dì rộng lượng đến thế làm cho con càng cảm thấy xấu hổ...

Chàng chưa dứt lời thì Vô Tình Yêu Cơ đã nhanh chóng đỡ chàng dậy, nghiêm túc nói:

- Người xấu hổ là ta chứ không phải là con.

Thạch Kiềm mắt ướt đầm nói:

- Dì! Sau này dì đi về đâu? Vô Tình Yêu Cơ kiên quyết nói:

- Danh sơn cổ kính sẽ là nơi ta ẩn cư, tiếng tụng kinh niệm Phật sẽ là bằng hữu của ta.

Một người thoát ra từ trong vực thẳm của tội ác thì quả là đáng quý, nhất là một người phụ nữ dâm dăng như Vô Tình Yêu Cơ thì càng hiếm có.

Thạch Kiềm vô cùng cảm động nói:

- Dì đợi con giải quyết xong ân thù thì hãy để cho con làm tròn chữ hiếu.

Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Con có lòng hiếu thảo như thế thì ta đã mãn nguyện lắm rồi.

Thạch Kiếm không dần được lòng mình, nước mắt anh hùng chảy xuống.

Vô Tình Yêu Cơ ghen ngào nói:

- Mong rằng con vì võ lâm Trung Nguyên mà lập công.

Bỗng một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Được lắm, ăn cây táo rào cây sung, phải biết là môn quy của Thiên Ngoại Phái nghiêm ngặt đến nhường nào, Thảm Hương Lan, bà đã phạm vào điều một của giới quy còn không chết ngay cho ta.

Thạch Kiếm đưa mắt nhìn chỉ thấy một trung phụ mình mặt áo lụa, ông a ông ọ đi đến phía họ, xem bước đi của trung phụ này rất nhẹ nhàng nhưng lại nhanh vô cùng, trong chớp mắt đã đến trước mặt Thạch Kiếm.

Kinh công của trung phụ này cao siêu tuyệt diệu, người có loại võ công này trong võ lâm quả là đếm trên đầu ngón tay.

Điều làm cho chàng kinh ngạc hơn là vị tử y thiếu phụ diễm lệ đi theo sau lưng bà.

Thiếu phụ này chính là Phần Diện Đào Hoa Mã Kim Liên.

Thạch Kiếm thầm nghĩ: “Lẽ nào trung phụ này là Xà Hạc Phu Nhân...” Chàng chưa nghĩ xong thì nghe Vô Tình Yêu Cơ thở một cách nặng nề.

Thạch Kiếm đưa mắt nhìn thấy sắc mặt Vô Tình Yêu Cơ xanh nhạt, toàn thân run rẩy, một Chương lâu mới nói ra một câu:

- Xà Hạc Phu Nhân, bà quả là độc ác hơn cả loài rắn rết...

Chưa dứt lời thì đã ngã lăn ra mặt đất.

Thạch Kiếm thấy vậy, biết rằng Vô Tình Yêu Cơ đã trúng phải độc của Xà Hạc Phu Nhân, bất giác trợn trừng mắt giận dữ nói:

- Thì ra người là Xà Hạc Phu Nhân trong Hồng Trần Ngũ Tuyệt, quả là danh bất hư truyền, nhưng lén lút hại người thì sẽ tổn hại đến danh tiếng mà thôi.

Trung phụ Xà Hạc Phu Nhân cười to nói:

- Người có biết người học võ không chỉ hạn chế bởi chưởng lực, tiêu pháp, kiếm pháp, mà có lúc còn phải phối hợp trí lực, chỉ cần có thể đánh bại kẻ thù thì sẽ dùng mọi thủ đoạn...

Xà Hạc Phu Nhân nhìn Vô Tình Yêu Cơ nói:

- Bà ta phản bội lại môn phái, chết trăm lần cũng không đủ để chuộc tội, ta chỉ là cho bà ta một bài học nhỏ, loại thuốc độc môn này trong nửa canh giờ thì sẽ giải quyết xong.

Bỗng Thạch Kiếm lách người đến chụp lấy cánh tay của Phần Diện Đào Hoa, uy hiếp nói:

- Xà Hạc Phu Nhân hãy đem thuốc giải ra đây, nếu không ta sẽ chặn đứt đoạn tâm mạch của cô ta ngay.

Phần Diện Đào Hoa bị Thạch Kiếm khống chế, vùng vẫy không được, đành phải đưa cặp mắt như van xin nhìn chăm chăm vào Xà Hạc Phu Nhân.

Nhưng mà Xà Hạc Phu Nhân rất bình tĩnh như không có việc gì xảy ra nói:

- Nên biết Xà Hạc Phu Nhân ta không chỉ có hư danh, thường thường người ta chế ra thuốc độc tất nhiên cứu thuốc giải, nhưng ta chế thuốc mà không có thuốc giải, vì vậy kẻ trúng độc của ta tất chết. Tuyệt đối không có biện pháp gì để cứu chữa.

Thạch Kiếm hữu chưởng bóp chặt, Phần Diện Đào Hoa trán đổ mồ hôi cất tiếng gào rú thảm thiết.

Chương lâu chàng ngừng tay quát hỏi:

- Lẽ nào người bỏ mặc nàng ta? Xà Hạc Phu Nhân cất tiếng cười hà hà đáp:

- Nó chẳng qua chỉ là một tên đệ tử của ta, dù người có đem tính mạng của thân phụ ta ra uy hiếp ta cũng không sợ chứ đừng nói chỉ là nó, hơn nữa ta cũng không có thuốc giải.

Thạch Kiềm phần nộ quát lớn:

- Nếu đã vậy để ta chặn đứt tâm mạch của ả trước.

Chàng dứt lời hữu chưởng khê phất ra, một luồng kinh phong ập đến, chỉ nghe Phấn Diện Đào Hoa hú lên một tiếng thảm khóc thân hình văng bắn ra sau, kinh mạch đứt đoạn tắt thở chết tươi.

Xà Hạc Phu Nhân thấy cảnh tượng như vậy không chút chau mày chỉ nhếch môi cười nhẹ nói:

- Hay lắm! Đánh hay lắm! Thạch Kiềm quay đầu tròn mắt nhìn rồi quát:

- Người là người hay cầm thú? Xà Hạc Phu Nhân lạnh lùng đáp:

- Bất luận người nghĩ thế nào cũng được, người giết chết kẻ khác ta càng thêm mừng, nhưng lần này kẻ chết phải là người.

Mụ dứt lời, sắc mặt vẫn bình thản không lộ chút vẻ giận dữ.

Thạch Kiềm khinh bỉ nói:

- Ai sống ai chết lúc này còn nói đến việc đó còn quá sớm.

Xà Hạc Phu Nhân đột nhiên cất tiếng cười hà hà rồi nói:

- Một thiếu niên anh tuấn, khí chất phi thường như người nếu chết thì thật đáng tiếc, không bằng người quy thuận ta, không những không chết, trái lại còn có lợi cho người nữa.

Thạch Kiềm nghe xong nộ khí bốc lên, tức giận quát:

- Hừ! Con đàn bà vô sỉ...

Chàng chưa dứt lời song chưởng đã đưa lên, chỉ thấy một đạo kinh phong như bài sơn đảo hải cuộn cuộn ập đến người Xà Hạc Phu Nhân.

Xà Hạc Phu Nhân thấy chưởng phong oai mãnh kinh hồn bất giác giật mình liền lách người lướt sang bên, đồng thời hữu thủ nhắm phía Thạch Kiềm phất nhẹ một chưởng phách không.

Thạch Kiềm liền bốc người lên cao, chưởng phong nhắm đầu Xà Hạc Phu Nhân chụp tới.

Xà Hạc Phu Nhân vội quét ra một cước rồi bắn người lộn ra sau.

Bỗng lúc thân hình còn đang lơ lửng trên không trung, chưởng uy chàng biến thành song trảo, mười ngón chưởng phong rít lên trong gió nghe rợn người bắn về phía Mạng Môn Huyết của mụ.

Xà Hạc Phu Nhân thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi đột ngột, hồn bay phách tán, kinh hãi hét lớn:

- Thiên Lang Kỳ Trảo! Thanh âm vừa dứt thì hai luồng chỉ phong của ngón trở và ngón giữa của chàng đã bắn tới trước mặt mụ, chỉ nghe một tiếng rú thê thảm vang lên.

Chỉ thấy đôi mắt của mụ như hai hạt long châu rơi phịch xuống đất, máu tươi từ hốc mắt bắn ra, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Xà Hạc Phu Nhân đau đớn điên cuồng quần quai rên rỉ, nhưng Thạch Kiềm cầm hận mụ thấu xương, chỉ thấy hữu chưởng chàng khê phất một luồng bạch quang chiếu thẳng về phía tim của mụ.

Chỉ thấy một dòng máu tươi từ ngực của Xà Hạc Phu Nhân bắn ra vung vãi đầy đất, trước ngực của mụ bị Phi Kiếm đâm thủng một lỗ, thân hình của mụ ngã phịch xuống đất hôn du địa phủ.

Thạch Kiềm giết xong Xà Hạc Phu Nhân liền lướt tới bên cạnh Vô Tình Yêu Cơ lên tiếng hỏi:

- Dì, dì thấy thế nào? Vô Tình Yêu Cơ cất giọng đau thương nói:

- Ta đã vô vọng rồi.

Bà ta dứt lời chợt nhìn thấy xác chết của Xà Hạc Phu Nhân ở bên kia liền gượng cười nói:

- Con đã báo thù thay ta, ta chết cũng mãn nguyện rồi.

Thạch Kiềm hoảng hốt hỏi:

- Dì, lẽ nào không có thuốc giải nào có thể cứu hay sao? Vô Tình Yêu Cơ lắc đầu buồn bã nói:

- Những lời của Xà Hạc Phu Nhân quả thật không sai, ta chết là có thể chuộc lại những lỗi lầm trước đây.

Thạch Kiềm nghẹn ngào không nói lên lời.

Vô Tình Yêu Cơ lại gắng gượng nói tiếp:

- Con không nên quá đau buồn như vậy... Ta có một chuyện rất quan trọng muốn nói với con.

Thạch Kiềm nghe xong giật mình hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Vô Tình Yêu Cơ gượng chút hơi tàn còn lại nói:

- Thiên Ngoại Thế Ma hẹn con ở Đấu Kiếm Phong, lão đang có âm mưu...

Thạch Kiềm nóng lòng ngắt lời hỏi:

- Dì, lão có âm mưu gì? Vô Tình Yêu Cơ cất giọng yếu ớt đáp:

- Nếu lão thắng được con thì coi như không có việc gì xảy ra, nhưng nếu lão bại trong tay con, con phải lập tức lên thuyền rời khỏi ngọn Đấu Kiếm Phong ngay...

Thạch Kiềm lơ mơ không hiểu vội hỏi tiếp:

- Vì sao vậy? Vô Tình Yêu Cơ thở hắt ra một hơi rồi nói tiếp:

- Bởi vì... bởi vì... trên Đấu Kiếm Phong...

Thanh âm bất chợt nghẹn lại, Thạch Kiềm đưa tay sờ lên mũi bà ta thì thấy hơi thở đã tắt rồi, chàng đau đớn bất giác rơi lệ, nước mắt của chàng chảy ròng ròng trên người của Vô Tình Yêu Cơ.

-oOo-

71. Vượt Hải Giết Ma Đầu

Đấu Kiếm Phong là một hòn đảo thần bí, ngư dân mỗi khi đi đánh cá ghé vào đây nghỉ ngơi, cũng có một hiện tượng cực kỳ quái lạ là mỗi lần họ ghé vào đây thì những dụng cụ đánh cá của họ không biết vì lý do gì mà biến đi đâu mất, khiến cho mọi người cảm thấy kinh sợ như có ma quái trên đảo.

Mọi người cứ luôn miệng bàn tán về ngọn núi này, lâu dần Đấu Kiếm Phong đã trở thành một nơi huyền bí đối với ngư dân.

Lúc này trên bến có một thiếu niên mặt mũi anh tuấn mày kiếm, mắt sáng như sao đang đứng, chàng dõi mắt nhìn chăm chăm về phía Đấu Kiếm Phong, nơi chân trời một chiếc thuyền lướt đến trước mặt chàng, thiếu niên thấy vậy liền đưa tay lên vẫy, chính lúc đó một âm thanh từ trong thuyền vọng ra:

- Xin hỏi trên bến có phải là Thạch Kiềm thiếu hiệp không? Thiếu niên nọ lạnh lùng đáp luôn:

- Chính phải.

Thanh âm vừa dứt, một bóng người trong thuyền bắn vọt lên bến.

Thạch Kiềm thấy thân pháp của người này cao siêu ảo diệu khôn lường, bất chợt đưa mắt quan sát, chỉ thấy hán tử nọ mình mặc thanh bào, lông mày rất rậm, ước độ tam tuần, hán tử nọ chấp tay tiến về phía chàng nói:

- Tại hạ Cao Dung phụng mệnh gia sư đón tiếp huynh đài đến Đấu Kiếm Phong phó ước.

Thạch Kiềm nghe xong khẽ chau mày lưỡng lự:

- Không ngờ người này lại là đồ đệ của Thiên Ngoại Thế Ma, thật đáng tiếc.

Chàng nghe xong liền chấp chưởng, cúi mình đáp:

- Tại hạ là Thạch Kiêm xin đa tạ thịnh tình của các hạ.

Cao Dung nghe xong mỉm cười nói:

- Huynh đài anh hùng trượng nghĩa là hào kiệt đương thời, bởi vì tại hạ không đồng quan niệm, hơn nữa tính tình lỗ mãng, nếu không nhất định phải kết giao với huynh đài một phen.

Thạch Kiêm nghe khẩu khí của người này rất anh hùng, trong lòng bất giác chấn động bèn nói:

- Các hạ quá khen.

Cao Dung tiếp luôn:

- Gia sư đang đợi ở Đẩu Kiếm Phong, mời huynh đài mau lên thuyền cho.

Thạch Kiêm thấy mặt bể mênh mông như vậy nhưng chỉ có một con thuyền nhỏ nChương để vượt bể chàng bất giác do dự.

Cao Dung hình như thấu hiểu tâm trạng của chàng liền nói:

- Huynh đài xin đừng hoài nghi, tại hạ tuy là môn hạ của Thiên Ngoại Phái nhưng cũng là việc bất đắc dĩ, tại hạ từ trước đến giờ hành sự quang minh lỗi lạc...

Thạch Kiêm thấy y nói vậy, vội ngắt lời nói tiếp luôn:

- Tại hạ nào dám không tin các hạ.

Chàng dứt lời thân hình khê bốc lên cao, rồi như một cánh hạc nhẹ nhàng đáp xuống mũi thuyền.

Cao Dung thấy vậy, cũng vội bốc người phóng theo, hai chân của y vừa chạm xuống thuyền, con thuyền khê hơi lắc lư, y bất giác đỏ mặt ấp úng nói:

- Hổ thẹn! Dứt lời, y đỡ lấy mái chèo, chỉ thấy cái chèo vạch nước một vòng, con thuyền nhỏ lướt đi như tên bắn.

Thạch Kiêm đứng trước mũi thuyền, đưa mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy mặt biển xanh biếc sóng vỗ ì oạp vào mạn thuyền, trước khung cảnh này, chàng bất giác cảm khái nghĩ thầm: “Chuyến này ra đảo quyết đấu với Thiên Ngoại Thế Ma, trọng trách rất nặng nề, trận đấu này quyết định đến vận mạng của võ lâm Trung Nguyên.” Chàng nghĩ đến đây bất giác thở dài một tiếng.

Bất chợt thanh âm của Cao Dung vang lên bên tai:

- Tại hạ ngưỡng mộ thân thủ tuyệt đỉnh của huynh đài, nhân cơ hội này muốn được lĩnh giáo tuyệt chiêu, không biết huynh đài có vui lòng chỉ giáo không? Thạch Kiêm nghe xong hơi sắc giận, khẽ chau mày đáp:

- Các hạ đã có ý này, tại hạ xin cung kính tuân mệnh.

Chàng nói xong rồi tiếp luôn:

- Nhưng nếu hai bên động thủ lỡ có gì sơ xuất xảy ra tất không hay, không bằng mỗi người tự mình thi triển tuyệt chiêu ra rồi căn cứ vào đó mà phân cao thấp.

Cao Dung nghe xong liền gật đầu cười đáp:

- Phương pháp này rất tuyệt diệu! Thạch Kiêm lại tiếp:

- Tân khách không được hiếp đáp chủ nhân, không bằng các hạ xuất chiêu trước thì hơn.

Cao Dung trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Tại hạ đành bêu xấu vậy, mong huynh đài chớ cười...

Nói đến đây y ngược đầu nhìn một đàn hải âu trên trời rồi tiếp:

- Tại hạ xin bắt vài con chim hải âu kia.

Thạch Kiềm nghe xong nghĩ thầm: “Dùng Tiên Pháp để đánh rớt hải âu thì có gì kỳ lạ đâu?” Chàng nghĩ xong bất giác thất vọng.

Bỗng cảnh tượng trước mặt khiến chàng hơi giật mình, thì ra Cao Dung đang dùng mái chèo khuấy động nước, đám bọt nước này bắn thẳng lên không, trước sau tổng cộng có mười hai giọt đều nhằm đàn hải âu trên đầu bắn đi.

Thật là kỳ lạ, một giọt nước trúng phải một con hải âu, chớp mắt đã thấy mười hai con hải âu như sao sa rơi phịch xuống.

Cao Dung liền đưa tả thủ hứng lấy, chỉ thấy mười hai con hải âu kia đã nằm gọn trong tay y, lúc này mặt y không có chút gì đặc ý, chỉ thấy y mở miệng nói:

- Hổ thẹn! Thạch Kiềm xem đến đây bất giác kinh ngạc nghĩ thầm: “Thủ pháp dùng nước đả thương hải âu này tất phải phối hợp ba loại võ học, nội công, khí công, tiên pháp, hơn nữa phải do kẻ có công lực thượng thừa mới làm được, xem ra võ học của Thiên Ngoại Thể Ma còn cao siêu hơn của Cửu Đại Ma Tôn kia rất nhiều, nếu như không, sao lão có thể đào tạo được một đồ đệ xuất sắc như vậy.” Chàng nghĩ xong cất tiếng khen ngợi:

- Tuyệt học của các hạ quả khiến tại hạ khâm phục.

Cao Dung liền cúi mình nói:

- Tại hạ nào có đáng gì đâu, xin huynh đài cho tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Thạch Kiềm trầm ngâm suy nghĩ Chương lâu rồi đột nhiên ngược đầu nhìn lên trời, chàng thấy đàn hải âu vẫn chưa bay đi bèn nói:

- Tại hạ cũng muốn bắt vài con hải âu.

Cao Dung nghe xong liền nói:

- Được, vậy thì hay quá! Nói xong liền đưa mắt nhìn Thạch Kiềm chờ đợi.

Chỉ thấy Thạch Kiềm đứng trước gió, bất chợt, chàng há miệng hú dài một tiếng, thanh âm vang dội không trung, làm chấn động màng nhĩ của Cao Dung bên cạnh, Cao Dung gắng gượng vận nội công để chống lại tiếng hú như xé tan màng tai của Thạch Kiềm.

Chỉ thấy một đám hải âu đang bay trên không, bỗng là là hạ xuống trước mặt Thạch Kiềm rồi lượn một vòng, tiếng hú của Thạch Kiềm càng gấp gáp, thì đàn hải âu nọ lượn càng nhanh.

Thạch Kiềm hú chậm lại, thì tốc độ bay của đàn chim cũng chậm lại, đàn chim nọ giống như bị tiếng hú của chàng khống chế vậy.

Cao Dung đứng bên cạnh biến sắc mặt nghĩ thầm: “Có thể dùng khí công để điều khiển đàn hải âu kia, hèn ước tỷ đấu của sư phụ hôm nay sợ rằng hung nhiều.” Lúc này Thạch Kiềm đã ngừng hú, đàn hải âu kia như bình tĩnh, chỉ thấy những bóng trắng bắn vút lên trời trong chớp mắt đã biến mất trong đám mây lượn lờ, trên vòm trời xanh.

Lúc này Thạch Kiềm liền lên tiếng:

- Xin các hạ chỉ giáo! Cao Dung bội phục khôn tả, liền nói:

- Tại hạ bình sanh chưa từng được chứng kiến công phu tuyệt đỉnh như thế bao giờ.

Khâm phục, khâm phục! Y dứt lời, vũ động mái chèo, chỉ thấy con thuyền vạch một đường trên sóng lướt đi như tên bắn, không lâu sau Đấu Kiềm Phong đã hiện ra trước mắt.

Thạch Kiềm nhân tuyến sắc bén, khoảng cách còn xa như thế mà chàng đã nhìn thấy một lão nhân mình mặc hắc y thân hình cao ốm đang đứng sừng sững trên bến, mắt nhìn chăm chú về phía con thuyền của chàng, chớp mắt thuyền đã cập bến.

Thân hình của Thạch Kiềm chỉ lay động, vút một cái chàng đã bước lên trên bến.

Cao Dung cũng vội phóng theo, y đang định lên tiếng, thì lão nhân nọ đã đưa tay ra hiệu ngăn không cho y nói, lát sau lão nhân quay mặt về phía Thạch Kiếm hỏi:

- Thiếu hiệp đây chắc là Thạch Kiếm rồi? Thạch Kiếm thấy thù nhân trước mặt nhưng chàng không ngờ một kẻ lòng lang dạ sói ra tay tàn độc lại có phong độ bất phàm như vậy.

Trong lòng chàng lửa giận bốc lên, chỉ thấy chàng quát lớn:

- Tại hạ chính là Thạch Kiếm, các hạ đạo mạo thanh cao, khiến tại hạ thật không dám tin đây chính là ma đầu khét tiếng Thiên Ngoại Thế Ma.

Hắc y lão nhân Thiên Ngoại Thế Ma nghe xong, khuôn mặt khê biến đổi nhưng phút chốc lại trở nên bình thường, chỉ thấy lão lãnh đạm nói:

- Lão phu không dám nhận lời khen tặng của thiếu hiệp, nhưng lão phu xưa nay đối với quần hùng rất có hảo ý.

Thạch Kiếm nghe xong mày chau lại, quát:

- Lê nào võ lâm Trung Nguyên quỳ gối trước ngoại tộc cũng là hảo ý của các hạ? Thiên Ngoại Thế Ma sắc mặt hơi giận đáp:

- Võ lâm Trung Nguyên đã đến thời tận diệt, Hồng Mao Đảo Chủ công lực cái thế, chẳng qua cũng là thuận theo ý trời, kẻ nào nghịch theo ý trời tất phải chết, hà có gì người trách móc ta? Thạch Kiếm biến sắc mặt quát:

- Người là tên mãi quốc cầu vinh! Thiên Ngoại Thế Ma đáp luôn:

- Thắng là vua, thua là giặc, ta sao có thể trái lại ý trời được, ta xem người nên quy thuận theo Thiên Ngoại Phái, lão phu tất không bạc đãi người đâu.

Thạch Kiếm khê hừ một tiếng, rồi tiếp:

- Đừng nhiều lời nữa, người mau thả thân mẫu ta, Hoàng Thiên Long và Đoạt Hồn Thiếu Nữ ra.

Thiên Ngoại Thế Ma đưa tay chỉ về phía thạch động nơi Đầu Kiếm Phong nói:

- Ba người họ hiện đang bị giam giữ trong thạch động kia.

Thạch Kiếm nóng lòng muốn cứu ba người họ liền bốc người đi, nhưng Thiên Ngoại Thế Ma như âm linh quỷ sứ, liền lắc người chắn ngay trước mặt chàng, quát lớn:

- Người muốn cứu bọn họ, há phải chuyện dễ, nếu thắng được ta rồi hãy nói.

- Nếu vậy tại hạ xin được lãnh giáo tuyệt học.

Thanh âm vừa dứt, chàng đã đưa hữu chưởng đẩy ra một chưởng.

Thiên Ngoại Thế Ma thấy chưởng phong lướt đến, chỉ cất tiếng cười nhạt đưa chưởng lên đón đỡ.

Cao Dung đứng bên cạnh bị chưởng lực dồn ép, bất giác thối lui ngoài mười trượng. Chỉ thấy hai bóng người đan chéo qua lại, cát bụi bay tán loạn trên không trung, khó lòng nhận ra được ai là Thạch Kiếm ai là Thiên Ngoại Thế Ma.

Chốc lát kinh đạo rít lên, bụi cát mịt mù trận quyết đấu này làm cho Cao Dung kinh hãi.

Một bên là ma đầu khét tiếng muốn hạ thủ một tên hậu sinh, để ước nguyện xưng bá của mình được thực hiện, vì thế lão xuất thủ toàn là tuyệt chiêu.

Một bên là vị có tấm lòng chính nghĩa thay võ lâm trừ hại, thù hận trong lòng sôi sục lên, chỉ muốn một chiêu giết chết Thiên Ngoại Thế Ma vô cùng kỳ dị, huyền diệu vô song.

Thạch Kiếm quét ra Thiên Lang Kỳ Trảo nhưng mà Thiên Ngoại Thế Ma võ công uyên bác, lắc người một cái đã thoát ra ngoài vòng chưởng phong.

Thạch Kiếm lại quét Bát Bảo Kiếm Pháp của Quỷ Cốc Bát Tuyệt ra, Phi Kiếm trong tay chàng như quỹ mị vây chặt lấy Thiên Ngoại Thế Ma.

Chiêu thứ nhất là Mỹ Nhân Can Qua là là quét tới.

Thiên Ngoại Thế Ma mắt hoa lên, chân tay bối rối, miễn cưỡng né tránh.

Cao Dung thầm lo lắng nghĩ: “Hình như sư phụ chỉ cây vào công lực thâm hậu và kinh nghiệm lão luyện để chống đỡ mà thôi.” Chỉ thấy Phi Kiếm lấp lánh, bóng đen lay động.

Thạch Kiếm đã quét ra chiêu Vạn Lưu Quy Tông nhưng vẫn không thể khuất phục được Thiên Ngoại Thế Ma, bất giác chàng cảm thấy kinh hãi.

Hai người đấu hơn ba mươi Chương.

Thạch Kiếm thu Phi Kiếm lại, giơ chưởng quét ra.

Thiên Ngoại Thế Ma quét chưởng chống đỡ.

Cao Dung thấy họ có vẻ mệt mỏi rã rời, chiêu thức tỷ đấu chậm rãi vô cùng.

Vì vậy mỗi lần xuất ra một chiêu phải mất nhiều thời gian, dấu chân trên mặt đất mỗi lúc một sâu thêm, nếu có người nào đó âm thầm quét ra một chưởng thì hai người họ tất chết ngay.

Và như thế họ đã đấu hơn năm mươi chiêu.

Bỗng thân hình hai người tan ra.

Cả hai người đều ngồi xếp bằng vận công điều tức.

Một Chương lâu, Thạch Kiếm đứng dậy.

Thiên Ngoại Thế Ma cũng đứng dậy theo nói:

- Tuyệt học đã lĩnh giáo xong, nhưng khó phân thắng bại.

Thạch Kiếm kiên nghị nói:

- Hãy tìm cách khác mà tỷ đấu, không phân thắng bại quyết không thôi.

Thiên Ngoại Thế Ma nói:

- Như vậy tốt lắm, nhưng không biết bằng cách nào? Cao Dung biết hai người họ là những dị nhân không cùng thời đại, vì vậy dùng biện pháp gì để quyết đấu thì quả là phải xuất chúng.

Bỗng Thiên Ngoại Thế Ma ngẩng đầu nhìn hai ngọn Kiếm Phong của Đấu Kiếm Phong, từ dưới nhìn lên trông ngọn núi thẳng tắp và nhọn hoắc, hai ngọn núi cách nhau khoảng ba mươi, bốn mươi trượng.

Lão ngấm nhìn Chương lâu mới nói:

- Ta đã nghĩ ra một biện pháp...

Thạch Kiếm ngẩng đầu lên hỏi:

- Biện pháp gì? Thiên Ngoại Thế Ma nhìn hai ngọn Kiếm Phong nói:

- Hai chúng ta đều lên đỉnh Kiếm Phong, ngồi xếp bằng cùng nhau dùng nội lực, cách không phát chưởng đến khi có một người ngã xuống mới kết thúc.

Thạch Kiếm đưa mắt nhìn thấy hai ngọn Kiếm Phong thẳng tắp, cao hơn trăm trượng, đỉnh núi rộng không quá ba thước, một khi ngã xuống tất sẽ bỏ mạng.

Chàng liền nói:

- Như thế là tốt lắm, ai lên đỉnh núi nào? Thiên Ngoại Thế Ma nói:

- Tùy người lựa chọn.

Thạch Kiếm nói:

- Ta thấy không cần phải chọn lựa, hiện giờ ai gần ngọn núi nào nhất thì lên ngọn núi đó.

Thiên Ngoại Thế Ma gật đầu tán thành ngay:

- Chúng ta cứ theo thế mà làm! Dứt lời thân hình như con én lướt nhanh lên đỉnh phong, trong chớp mắt đã lên đến đỉnh núi.

Thạch Kiềm thăm phục khinh công của lão, thì ra trên ngọn núi cao vút này toàn nham thạch, trơn vô cùng, Thiên Ngoại Thế Ma lướt thẳng lên đỉnh núi một cách nhẹ nhàng, không tỏ vẻ vất vả, như đi trên mặt đất, tuy Thạch Kiềm không nhất định làm được như thế nhưng cũng rất lấy làm khâm phục.

Chàng thấy Thiên Ngoại Thế Ma đã ngồi xếp bằng trên ấy vận công điều tức, thủ thế đợi sẵn.

Thạch Kiềm quay người lại đi đến bên ngọn núi khác ngẩng đầu lên nhìn tựa như một ngọn tháp to vút tận mây xanh, chàng thăm vận nội công, từ từ lướt lên.

Chàng vừa lên đến đỉnh núi thì Thiên Ngoại Thế Ma đã buột miệng kêu lên:

- Khinh công quả là tuyệt vời! Thạch Kiềm mỉm cười nói:

- Quá khen rồi! Chàng ngồi xếp bằng? ? ? Cao Dung đứng dưới núi ngẩng đầu lên quan sát hai bóng người đều đã thu nhỏ lại, họ ngồi trên đỉnh núi không nói không rằng như đang đối đầu với kinh địch vậy, bỗng hai người từ từ giờ chững ra, luồng chưởng phong rào rào vang lên!

-oOo-

72. Uy Chấn Hải Ngoại

Cao Dung thấy vậy liền dự đoán được kết quả của trường quyết đấu này.

Tiếng sóng biển ào ạt, trên hai ngọn núi dốc đứng của Đấu Kiếm Phong này hai người đang liều mạng tỷ đấu.

Trường quyết đấu hiếm có trong võ lâm này chỉ có một người đứng chứng kiến.

Chỉ thấy song chưởng của Thạch Kiềm đẩy thẳng ra, thân hình khẽ lay động, trán toát mồ hôi hột.

Thiên Ngoại Thế Ma thì sắc mặt nhợt nhạt, song thủ không ngừng run rẩy, hô hấp ngày càng nặng nề.

Mặt trời lặn về tây, bóng của ngọn Đấu Kiếm Phong phản ánh xuống mặt biển.

Bỗng một tiếng hú dài vang lên chấn động trời đất.

Cao Dung giật mình chỉ thấy ngọn núi mà Thiên Ngoại Thế Ma ngồi gãy đứt làm đôi, thân hình Thiên Ngoại Thế Ma như sao sa bắn tung ra ngoài xa, rơi tòm vào sóng nước mênh mông.

Thạch Kiềm trán toát mồ hôi, nội lực tan tác, ngã sập xuống đỉnh núi.

Cao Dung nghĩ thầm: “Sư phụ đã thăm hại, nghĩ xưa kia đã phát thệ rằng nếu không phục thù được cho ân sư, thì tất phải theo ân sư xuống cửu tuyền.” Y đưa mắt nhìn ngọn núi còn lại, bèn nghĩ thầm: “Nhưng Thạch Kiềm là một vị khí chất hiên ngang là một hào kiệt nhân đạo hiệp nghĩa, ta làm sao có thể đối địch với Thạch Kiềm chứ?” Bỗng nhiên y đưa chưởng lên, tự hủy Thiên Linh Cái mà chết.

Lúc này Thạch Kiềm từ từ đứng dậy, chàng vận khí hành công, xem chừng đã Hồi phục lại hơn nửa chân khí.

Bỗng chàng giật mình, chàng nghĩ lời nói của Vô Tình Yêu Cơ lúc lâm chung Thiên Ngoại Thế Ma đã có âm mưu, dặn sau khi tỷ võ nên lập tức rời khỏi Đấu Kiếm Phong.

Thạch Kiềm quay người xuống núi, đến sơn động mà Thiên Ngoại Thế Ma nói, vung chưởng phá sập cửa động, chỉ thấy trong động tối om, chàng cất cao giọng gọi:

- Thân mẫu, thân mẫu ơi! Chàng gọi liền hai tiếng chỉ nghe một tiếng Hồi âm yếu ớt hỏi:

- Kiếm nhi hử? Thạch Kiếm mừng rỡ nói:

- Thân mẫu, con là Kiếm nhi đây.

Âm thanh kia lại vang lên:

- Con hãy vào đây đi! Ba người đã bị dây xích bằng tinh gang khóa lại rồi.

Thạch Kiếm lướt như bay vào, thấy Bồng Lai Cung Chủ, Hoàng Thiên Long và Đoạt Hồn Thiếu Nữ đều bị một sợi xích khóa chặt.

Thạch Kiếm tiến đến, dùng Bát Bảo Phi Kiếm cắt đứt sợi xích gọn.

- Thân mẫu! Chàng quay qua Hoàng Thiên Long chấp tay nói:

- Hoàng Thượng hãy thứ lỗi cho tại hạ đã đến muộn một bước.

Hoàng Bào Thư Sinh nói:

- Con đến rất là đúng lúc.

Thạch Kiếm bước đến bên cạnh Đoạt Hồn Thiếu Nữ gọi nhỏ:

- Ngọc Chi! Thân hình Ngọc Chi như chạm phải điện khê run lên, mừng rỡ nói:

- Kiếm ca ca! Thật là chàng sao? Thạch Kiếm cắt đứt dây xích, nắm lấy tay nàng nói:

- Ngọc Chi hãy tha lỗi cho ta, đó là ta vô ý, ta không nên ăn đôi mắt của nàng, ta thề sau khi đã diệt xong Hồng Mao lão quỷ nhất định tìm cách để cho đôi mắt nàng Hồi phục nguyên vẹn.

Ngọc Chi cảm động rơi lệ nói:

- Ta đã quen như thế rồi, chỉ cần chàng mãi mãi ở bên ta, thì ta cảm thấy vui vẻ hạnh phúc rồi.

Thạch Kiếm nói:

- Ta yêu nàng mãi mãi, nhưng ta không nỡ nhìn nàng phải sống trong bóng tối.

Chàng nói xong, quay lại nói với mọi người:

- Chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi Đấu Kiếm Phong.

Dứt lời chàng ôm lấy Ngọc Chi dẫn đường ra khỏi thạch động.

Bồng Lai Cung Chủ và Hoàng Bào Thư Sinh đi theo sau chàng.

Bốn người đến bờ sông, Thạch Kiếm bất giác thất kinh kêu lên:

- Chiếc thuyền nhỏ vừa rồi để ở đây sao không thấy rồi? Sóng biển cuộn cuộn, bốn bề là trời với nước mênh mông vô tận, không có thuyền thì làm sao trở về đất liền đây! Thạch Kiếm trong lòng rối bời.

Chàng biết lời nói của Vô Tình Yêu Cơ nhất định có nguyên nhân của nó, nếu không kịp thời rời khỏi nơi này, e rằng có chuyện bất trắc xảy ra.

Bỗng một âm thanh của thiếu nữ vang lên:

- Tứ thiếu hiệp, ta đến đưa các vị qua sông đây.

Thạch Kiếm vui mừng khôn xiết, một con thuyền nhỏ đang lướt sóng tiến về phía họ, thiếu nữ trên thuyền chính là thiếu nữ xinh đẹp mà mấy hôm trước chàng gặp ngoài Võ Lâm Bảo.

Thạch Kiếm vẫy tay gọi:

- Làm phiền cô nương rồi.

Con thuyền của thiếu nữ xinh đẹp lướt nhanh vô cùng, phút chốc đã đến gần bờ.

Thiếu nữ lên tiếng:

- Các vị hãy lên thuyền đi! Con thuyền tuy nhỏ, nhưng năm người ngồi lên vẫn còn dư chỗ.

Thạch Kiềm nói:

- Để ta chèo thuyền cho! Thiếu nữ xinh đẹp xua tay, mỉm cười nói:

- Mặt biển này thiếu hiệp không quen thuộc, e rằng đụng vào đá ngầm thì nguy to, để ta chèo cho...

Cô ta chưa dứt lời thì bỗng một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại Đẩu Kiếm Phong đã bị nổ tung, chìm xuống đáy biển.

Lúc này Thạch Kiềm mới hiểu ra Thiên Ngoại Thế Ma đã đoán trước rằng trận tỷ đấu này tất cả hai đều bị thương nên đã âm thầm đặt thuốc nổ trên đảo.

Chàng bất giác rùng mình nói:

- Nguy hiểm thật.

Lúc này con thuyền của họ đã đi khá xa, vì thế không bị ảnh hưởng.

Thạch Kiềm bắt đầu hoài nghi về thân thể của vị thiếu nữ xinh đẹp này, nhưng không tiện nói ra.

Dù sao thì cô ta cũng là ân nhân cứu mạng của chàng.

Thiếu nữ xinh đẹp liếc nhìn Ngọc Chi rồi hỏi:

- Đôi mắt của vị cô nương này hình như không phải bẩm sinh đã bị mù.

Thạch Kiềm nói:

- Cô nương nói đúng đấy...

Thiếu nữ xinh đẹp cười nhạt hỏi:

- Như vậy, thì tại sao lại mù vậy? Có thể nói cho ta biết không? Thạch Kiềm trầm ngâm một lúc rồi kể lại sự việc đã xảy ra.

Thiếu nữ xinh đẹp thở dài nói:

- Đây quả là một mối tình xúc động lòng người.

Thạch Kiềm hỏi:

- Cô nương, không biết có biện pháp gì để phục hồi nguyên vẹn không? Thiếu nữ xinh đẹp cúi đầu suy nghĩ, trong lòng cô ta bỗng nảy sinh sự đổ kỵ, nhưng cuối cùng lý trí đã thắng, cô ta ngẩng đầu lên nói:

- Cứu thì có cứu, nhưng rất là khó khăn.

Thạch Kiềm nói:

- Chỉ cần có cách cứu, ta thề hy sinh tánh mạng để cứu nàng, mong cô nương nói rõ.

Thiếu nữ xinh đẹp nói:

- Truyền thuyết rằng đi về phía đông của Đẩu Kiếm Phong khoảng vạn dặm xa, có một hòn đảo tên là Vô Danh Đảo, trên đảo có một loài chim, nghe nói mắt của loài chim này có thể thay thế cho mắt người và cũng hoàn hảo xinh đẹp như mắt người.

Thạch Kiềm hỏi:

- Loài chim ấy có tên gọi là gì? Thiếu nữ xinh đẹp nói:

- Mọi người gọi loài chim ấy là Thiên Ưng vì mắt của loài chim này khác thường nên lại gọi là Thần Nhân Thiên Ưng, chỉ có điều là loài chim này rất khó tìm.

Thạch Kiềm kiên quyết nói:

- Cho dù như thế, ta thề nhất định phải tìm được con Thiên Ưng...

Chàng chưa dứt lời thì bỗng nghe một tiếng rít giận dữ vang lên.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe qua tiếng liền biến sắc, kinh hãi vô cùng.

Thạch Kiềm đưa mắt nhìn thì biết âm thanh này phát ra từ con thuyền đang tiến về phía họ, lúc thuyền đến gần thì chàng phát hiện trên thuyền chỉ có một người.

Lúc Thạch Kiềm nhìn kỹ dáng mạo của người này thì bất giác kinh hãi nói:

- Lẽ nào người kia chính là Hồng Mao Đảo Chủ.

Thì ra người này tóc đỏ hoe xòa dài xuống thuyền, lão ngồi xếp bằng ở mũi thuyền, áo bào dài phủ xuống đất, đôi mắt sáng như điện nhìn về phía họ.

Quái nhân kia trầm giọng nói:

- Hải Minh Chân, cô to gan thật.

Thạch Kiềm thất kinh, nghĩ: “Thì ra cô ta là Hải Minh Chân.” Thiếu nữ xinh đẹp Hải Minh Chân bỗng hào khí ngất trời nói:

- Hồng Mao lão quỷ, tuy ta theo người học võ nghệ đã ba năm, và người đã giáo huấn ta bấy lâu nay, nhưng đôi tay ta đã làm ra nhiều tội lỗi...

Nàng chưa dứt lời chỉ thấy Hồng Mao Đảo Chủ tóc đỏ khê lay động, hữu thủ cách không búng ra.

Hải Minh Chân rú lên một tiếng thảm thiết, ngã nhào xuống sóng nước cuộn cuộn.

Thạch Kiềm không kịp cứu cô ta, phần nộ quát to:

- Hồng Mao Đảo Chủ, hôm nay là ngày tận số của ngươi đấy.

Hồng Mao Đảo Chủ cười nham hiểm nói:

- Ngày tận số sao?...

Dứt lời Hồng Mao Đảo Chủ quét ra một chưởng kinh phong như nộ hải ba đào cuộn cuộn ập đến.

Thạch Kiềm lách người tránh khỏi ngọn chưởng kinh khiếp đó, chàng thuận tay đẩy ra một chưởng phản công.

Hồng Mao Đảo Chủ thân mang tuyệt học thượng thừa, thấy chàng quét chưởng đến liền quét ra một chưởng đón đỡ.

Chỉ thấy hai người đan chéo vào nhau, cát bụi bay tán loạn trên không, sóng nước ào ạt.

Bỗng nhiên Hồng Mao Đảo Chủ rút đến quét ra một chiêu.

Thạch Kiềm đối với chiêu thức này vô cùng quen thuộc, trong lòng thầm kêu: “Viên Mao Trích Vân.” Chàng không cần suy nghĩ, song chưởng giơ cao qua đỉnh đầu quét ra một chiêu Hiên Viên Hùng Phong. Hồng Mao Đảo Chủ không kịp tránh né, trước ngực trúng phải chưởng của chàng. Lão đau đớn kêu lên một tiếng tung người lên không, định chạy trốn theo đường biển.

Thạch Kiềm biết lão sống quen ngoài biển cả, tinh thông thủy thuật, nếu như để lão thoát thì sau này tất khó mà giết được lão. Vừa nghĩ xong, hữu chưởng giơ lên, Bát Bảo Phi Kiếm thi triển tuyệt chiêu Vạn Lưu Quy Tông, một luồng bạch quang bắn thẳng đến cổ của Hồng Mao Đảo Chủ.

Bỗng một tiếng rú thảm khốc vang lên, chỉ nghe bùm, bùm hai tiếng nước bắn lên tung tóe.

Nhìn lại trường đấu thì thấy Thạch Kiềm đứng sững trên mũi thuyền, lưỡi Phi Kiếm còn rướm vài giọt máu, còn Hồng Mao Đảo Chủ đầu lia khỏi cổ thân hình rơi tõm xuống biển.

Bên kia Bồng Lai Cung Chủ và Hoàng Bào Thư Sinh thấy vậy, bất giác mừng rỡ kêu lên.

Thạch Kiềm lúc này mới lên tiếng:

- Hôm nay Hồng Mao Đảo Chủ đã chết, võ lâm đã được an bình, Trung Nguyên không còn sợ rơi vào tay dị tộc nữa.

Dứt lời, chàng rút người phóng qua thuyền của Hồng Mao Đảo Chủ, mọi người đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì thì Thạch Kiềm quay đầu lại, nghiêm giọng nói:

- Kiềm nhi còn có một tâm nguyện chưa hoàn thành.

Bồng Lai Cung Chủ hỏi luôn:

- Con có tâm nguyện gì chưa hoàn thành? Thạch Kiềm đáp:

- Kiềm nhi nhất định phải trị lành đôi mắt của Ngọc Chi.

Chàng vừa dứt lời, Bồng Lai Cung Chủ lại hỏi:

- Con định đi Vô Danh Đảo để tìm Thiên Ứng sao? Thạch Kiềm im lặng gật đầu.

Ngọc Chi từ nãy giờ im lặng, bất giác lên tiếng:

- Kiềm ca ca, tấm lòng của chàng muội rất hiểu nhưng muội đã quen với bóng tối rồi, mong chàng đừng vì muội mà mạo hiểm nữa.

Thạch Kiềm vẻ mặt kiên quyết nói:

- Không, nếu như thế này thì suốt đời sẽ ân hận, hãy cho huynh thời gian ba năm, huynh nhất định sẽ tìm được Thiên Ứng. Mọi người hãy trở về đi.

Nói xong chàng nhắc mái chèo, chỉ thấy mái chèo trong tay chàng khẽ lay động, con thuyền nhỏ vạch một vệt sáng trên sóng, lướt đi băng băng, khoảng cách của hai con thuyền mỗi lúc một xa dần, chớp mắt đã chìm khuất trong ánh hoàng hôn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-bo-than-cong>